

L. L. L.

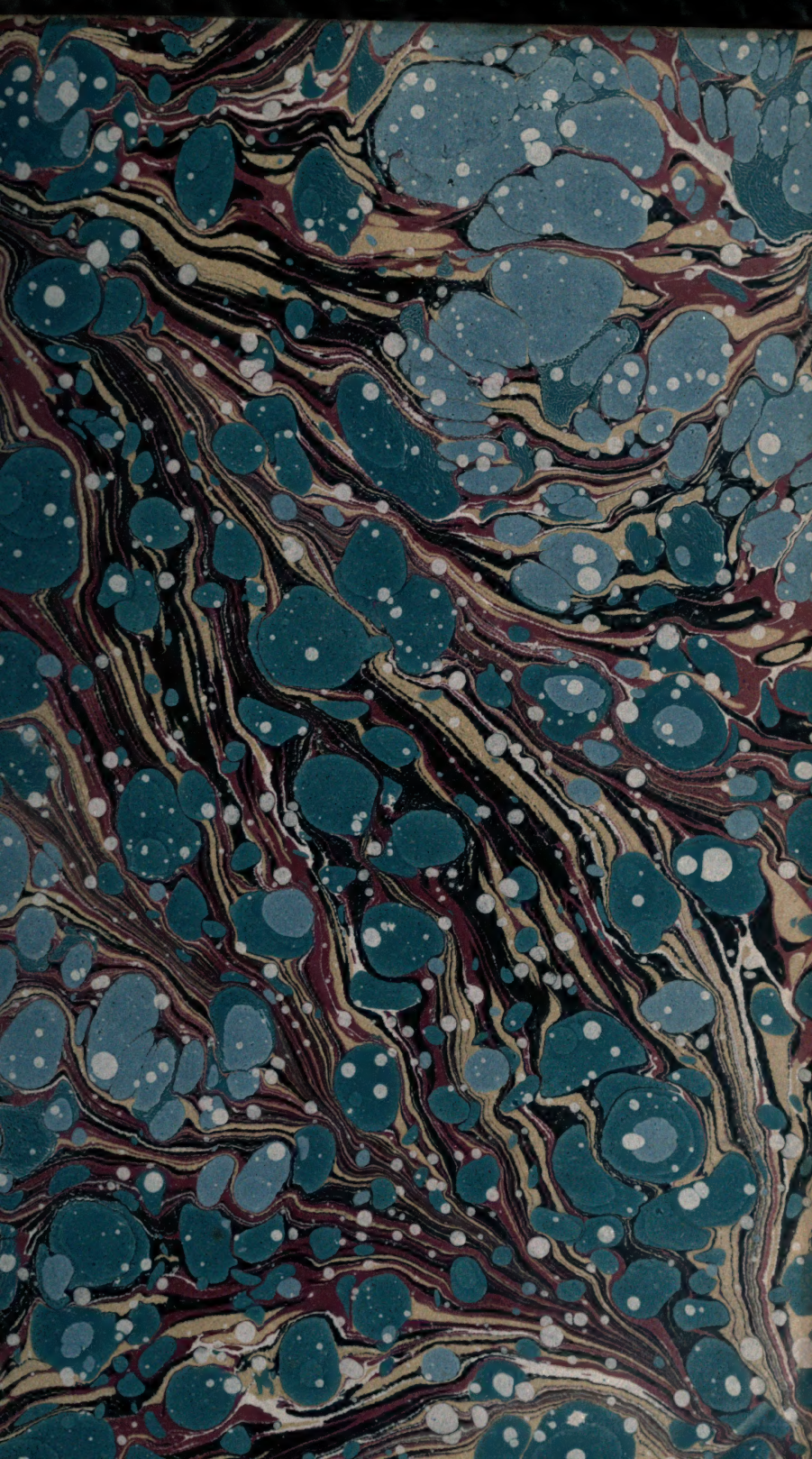
Toronto University Library

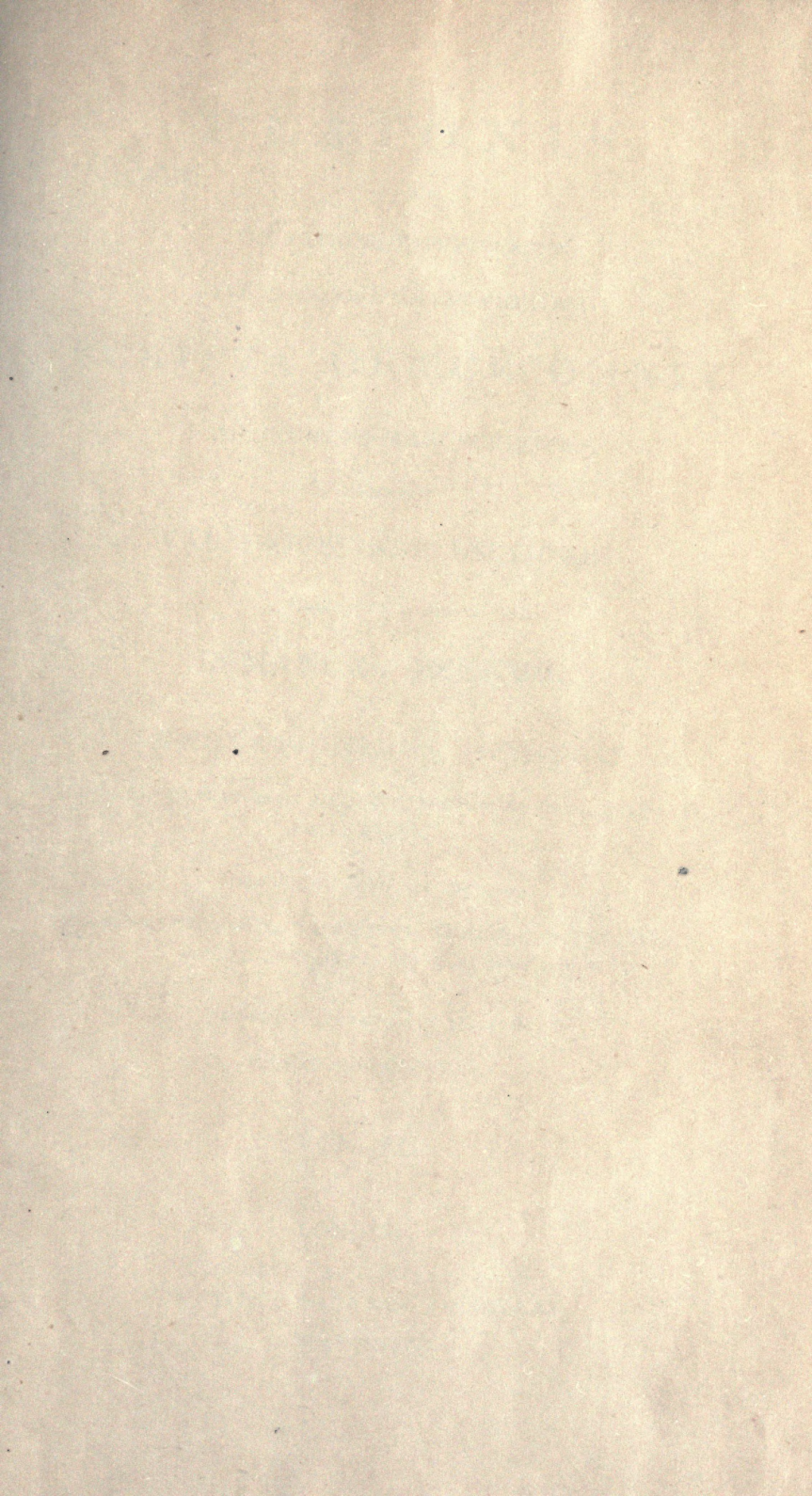
Presented by

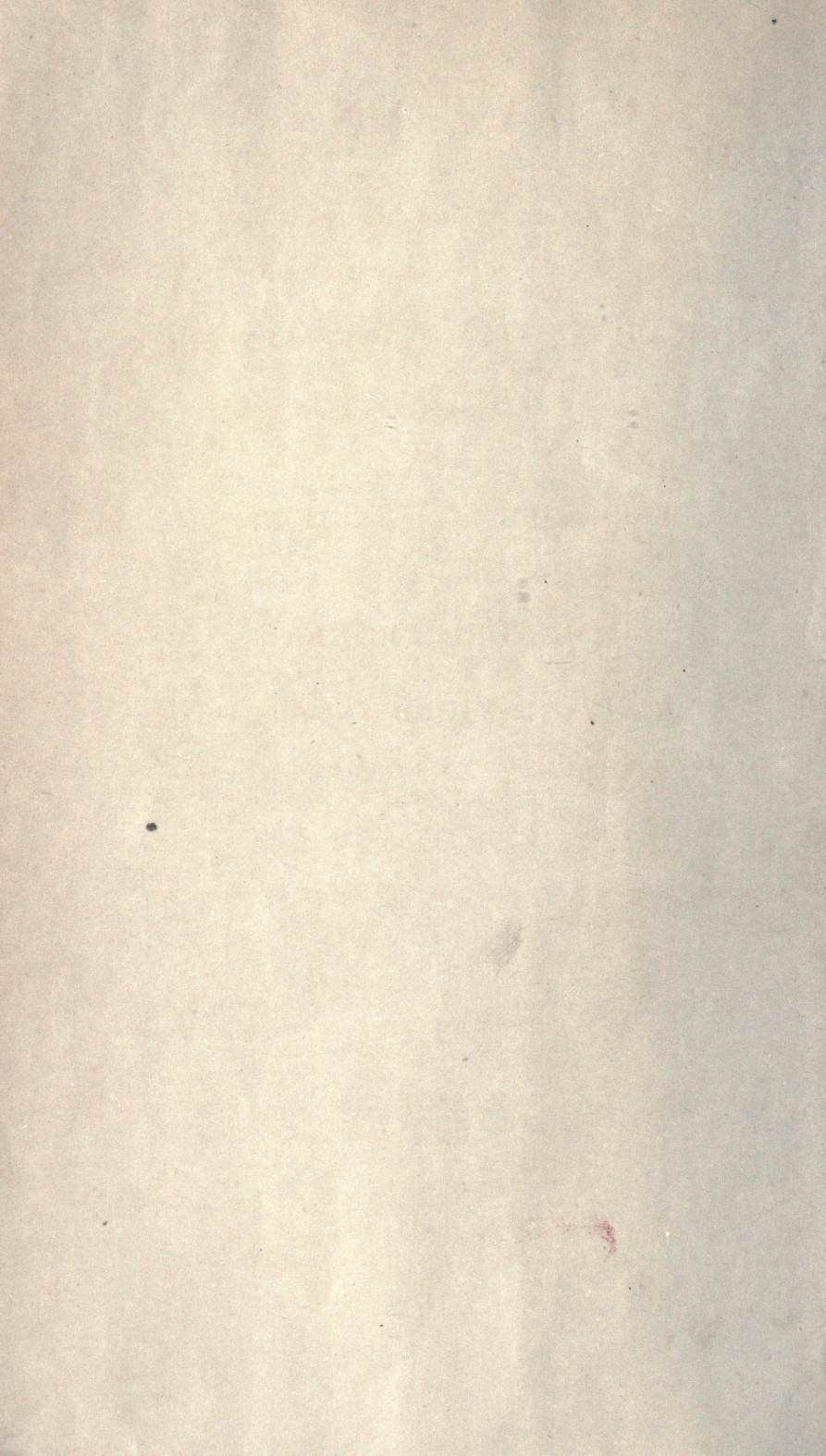
The Revd. H. H. Halford-Alexoch. M.A.

through the Committee formed in
The Old Country

to aid in replacing the loss caused by
The disastrous Fire of February the 11th 1890

L Gr
P718Be.2

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII,
BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARIJ, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI,
ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. VII.

LONDINI :

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.
SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

PLATONIS

Ms. B. 18. 2
P. 67

VEL PLATONIS ESSÉ FERUNTUR

VEL PLATONICA SÖMONT COMITARI

SCRIPTA GRÆCÆ OMNIA

AD CODICES MANUSCRITOS

REPERTORI

VARIASQUE INDE LECTIOES

PLATONIS ENOTAVIT

IMMANUEL BUCKENROTH

Handwritten signature

ANNOTATIONES IN

STEPHANI HEINDORFII, HERMANNI WITTMANNI, JOHANNIS

BOECKLINGII

ADDITIONES AD

SERMANI, CORNARI, THOMPSONI, RICHARDI, GOTTSCHEI,

ASTII, HUTMANNI, ET STALHAMMI.

PROXIMA ET COMESTIBUS ALIORUM

CURIOSE EXCEPTA

VOL. VII

LONDINI

FRIDERICO A. J. CLARKE, A. M.

SCULPTORIBUS RICARDI PRIESTLEY

MDCCLXXII.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

	PAG.
ΠΟΛΙΤΕΙΑ, σ	1
Z	51
Η	99
Θ	144
Ι	180
ΤΙΜΑΙΟΣ	231
ΚΡΙΤΙΑΣ	375
ΝΟΜΟΙ, Α	403
B	500

IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

5.

§. 1. Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ Γλαύκων, καὶ οἱ μὴ διὰ^a μακροῦ τινός^b διεξεληθόντος^c λόγου^d μόγις πῶς^e ἀνεφάνησαν οἱ^f εἰσιν ἐκάτεροι. Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ βραχέος οὐ ράδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἔτι δοκεῖ^g ἂν βελτιόνως^h φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνουⁱ ἔδει ρηθῆναι καὶ μὴ πολλὰ τὰ^k λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κατόψεσθαι τί διαφέρει βίος δίκαιος^l ἀδίκου. Τί οὖν, ἔφη, τὸ^m μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τὸ ἐξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱⁿ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτὰ ἰσάουτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ πάντως^o ἴσχυουσι πλανώμενοι^p οὐ^q φιλόσοφοι, ποτέρους δὴ δεῖ^r πό-

Steph.
II. 484.

Bek.
III. i. 274.

^a διὰ om pr E.—^b μακροῦ τινός vt, μικροῦ m.—^c διεξεληθόντες v, ἐληλυθότος q.—
^d ante λόγου onisi τοῦ cum AΘΠΦDKqv.—^e που φ.—^f οἱ A et pr Π: οἱοί *s.—
^g ε δοκοῖ θε et cori E.—^h βελτιόνως Agem, βέλτιον ὡς PDK: βέλτιον *s.—ⁱ τοῦτο μόνου φr, μόνου τούτου v.—^k πολλάτα K, πόλλ' ἄττα q.—^l δίκαιος βίος φr.—
^m τὸ om φr.—ⁿ εἰ r.—^o παντοίως γr Π.—^p πλανώμενοι ἴσχυουσιν Θφr.—^q οἱ θε.

§. 1. τοῦ λόγου] Cod. Reg. articulum τοῦ omittit; tunc διὰ μακροῦ τινός (quae per se sunt, longo sane post tempore) cum λόγου conjungendum esset; sed rectius, ni fallor, verba ita distinguimus: διὰ μακροῦ τινός, διεξεληθόντος τοῦ λόγου (postquam oratio persecuta est s. exposuit), μόγις πῶς ἀνεφάνησαν. Ast. qui sic in Addend. 'Haud dubie recte habet,

quod reposuimus, διεξεληθόντες: postquam longa oratione persecuti sumus, h. e. exposuimus. Participium nominativo casu absolute positum est. Vid. ad Legg. iii. 7.'

πάντως ἴσχυουσι] Fortasse παντοίως ἴσχυουσι scribendum. Ficinus: semper autem per multa mutabiliaque vagantur. Ast.

λεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτό, ἔφη, με-
 III. i. 275. τρίας λέγοιμεν; Ὅποτεροι ἂν, ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνων-
 ται φυλάξαι νόμους τε^ε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τού-
 τους καθιστάναι φύλακας. Ὁρθῶς,^ε ἔφη. Τόδε,^υ ἦν δ'
 ἐγώ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὄζυ^ν ὁρῶντα^ω χρῆ^ν φύλα-
 κα^ν τηρεῖν ὁτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ^υ οὖν δο-
 κοῦσι^ε τι^α τυφλῶν διαφέρειν^β οἱ τῶ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου
 ἐστρεφόμενοι τῆς γνώσεως, καὶ μηδὲν ἐναργῆς ἐν τῇ ψυχῇ
 ἔχοντες παράδειγμα, μηδὲ δυνάμενοι, ὡς περ γραφῆς,^ε εἰς
 τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κακέϊσε ἀεὶ ἀναφέροντές τε
 καὶ θεάμενοι ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐν-
 θάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τί-
 θεσθαί τε, εἰὰν δέη τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες
 σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία,^δ ἦ δ' ὅς, οὐ πολὺ τι διαφέρειν.^ε
 Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα ἢ τοὺς ἐγνωκό-
 τας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρία δὲ μηδὲν ἐκείνων ἐλλεί-
 ποντας μὴδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας;
 Ἄτοπον μὲντ' ἂν, ἔφη, εἶη ἄλλους αἰρεῖσθαι, εἴ γε τᾶλλα
 μὴ ἐλλείποντο· τούτῳ γὰρ αὐτῶ^ε σχεδόν τι τῶ μεγίστῳ
 II. 485. ἂν προέχοιεν.^ε Οὐκοῦν τοῦτο δὴ λέγωμεν,^η τίνα τρόπον
 οἷοί τ' ἔσονται^ι οἱ αὐτοὶ κακέϊνα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ
 μὲν οὖν. Ὁ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγο-
 III. i. 276. μεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ^κ καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι,

— ἦ δὲ δεῖ ΑΘΞΠΦκμτ: δεῖ δὴ *ε.—^ε τε om m et pr Ξ.—^υ δῆλον v.—^ω τόδε ΑΘΠ
 ΦDKκμτ, τόδε γ' ιε q, τόδε δ' ε, τόδε δε v, τὸ δε δε ε.—^ν ὄζυν corr q.—^ω ὁρῶν DK
 q.—^ω χρῆ φύλακα ΑΘΠDKκμτ: χρῆ τὸν φύλακα *ε.—^ν ἦ m, εἰ v.—^ε οὖν οὐ δο-
 κοῦσί q.—^α τι Av et ιε Π: om ΘΠΦDKκ.—^β τυφλῶν οὐ διαφέρειν q.—^ε γραφῆς Α
 ΘΞΠDKκμτ: γραφῆς *ε.—^δ δ' m.—^ε διαφέρειν q: διαφέρει *ε.—^ε τοῦτο γὰρ
 αὐτὸ v.—^ε προέχοιεν ΘΠDKκ et pr Φ.—^η λέγομεν Θm.—^ι ἐσόμεθα K.—^κ δεῖν ΑΘ

ἔτε] Particula interrogativa est, v. Zeune ad Viger. de Idiotism. p. 515. Ast.

κακέϊσε ἀεὶ ἀναφέροντες] Objectum desideratur: intellige e sequentibus τὰ ἐν-
 θάδε. Phædon. p. 75. B. εἰ ἐμέλλομεντὰ
 ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκέϊσε ἀνοίσειν, p.
 76. E. καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων
 πάντα ἀναφέρονται. Solet vero ἀναφέρειν
 omisso eo, quod referri dicitur, poni, ut
 γένος. Theæt. 175. A. ἀναφερόντος ἐς
 Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρώωνος. Vid. Schäfer.
 ad Bos. Ellips. p. 76. Ceterum ex-

pressit h. l. Cicero Orat. c. 2. 'nec vero ille artifex, quum faceret Jovis formam aut Minervæ, contemplantur aliquid, e quo similitudinem duceret, sed ipsius in mente insidebat species, pulchritudinis eximia quædam, quam intuens in eaque defixus ad illius similitudinem artem manumque dirigebat.' Similiter Basilius: ὡς περ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες τὸν ἐκείθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἐαυτῶν σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα. Ast.

ἐὰν ἐκείνην ἰκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἰοί-
τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοὶ ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμό-
νας δεῖ εἶναι ἢ τούτους. [§. 2.] Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φι-
λοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω¹ ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε
ἀεὶ^m ἐρῶσιν ὃⁿ ἂν αὐτοῖς^o δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς ἀεὶ
οὐσης καὶ μὴ πλαναμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Ὁμο-
λογήσθω.^p Καὶ^q μὴν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς,
καὶ^r οὔτε σμικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτι-
μοτέρου μέρους^s ἐκόντες ἀφίενται, ὡς περ ἐν τοῖς πρόσθεν
περὶ τε^t τῶν φιλοτίμων καὶ^u ἐρωτικῶν διήλθομεν. Ὁρθῶς,
ἔφη, λέγεις. Τόδε τοῖνυν μετὰ τοῦτο σκοπεῖ εἰ ἀνάγκη
ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἱ ἂν μέλλωσιν ἔσσεσθαι οἴους
ἐλέγομεν.^v Τὸ ποῖον;^w Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἐκόντας

δ εἰ
ΞΠΦD.—¹ ὁμολογήσθω ΞΦM, ὁμολογησθω r.—^m ἂν Φr.—ⁿ ὃ Am et pr Π: ὅσα
δ εἰ

*s.—^o αὐτῆς Φr.—^p ὁμολογήσθω Π, ὁμολογήσθω M, ὁμολογήσθω ΞΦr.—^q καὶ
om ΘΦr.—^r καὶ om K.—^s γένους γr v.—^t τε AΘΞΠΦqrnr: γε *s.—^u καὶ om pr
D.—^v λέγομεν ΦDqr.—^w τὸ ποῖον om φ.—^x γ' om.—^y φίλος r.—^z τῇ DK.—

δεῖ καταμαθεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. δεῖν.
Ficinus: *perdiscere in primis oportet*. Asr.
§. 2. ὅσα] Nec post ὅσα, nec ante
vel post genitivus sequentes quicumque
desiderari puto. Nam ante ὅσα subau-
dire τινὸς ἐκείνων (ut intelligamus non
aliter quam si dictum esset μαθήματος
ἐρῶσι τινὸς ἐκείνων ὅσα) minime novum
est: cum illis autem genitivis subaudiit
et Fic. accus. φύσιν (neque enim in ullo
exemplari legisse puto) quippe qui lo-
cum hunc ita reddiderit, *Hoc itaque inter
nos primum constat de philosophorum
ingeniis, quod semper eam diligunt dis-
ciplinam qua illis notior fiat natura illa
qua semper est, neque generatione et
corruptione mutatur*. Sed cur accusa-
tivum hunc relinquere subaudiendum
licuit? non aliam cur hoc sibi licere pu-
taverit causam esse puto, quam quod
præcederet genitivus pluralis φύσεων, li-
cet non de eadem re dictus. ΣΤΕΡΗ.

ὅσα ἂν αὐτοῖς δηλοῖ] μαθήματος ἀεὶ
est i. q. παντὸς μαθήματος s. πάντων μα-
θημάτων; hinc sequitur ὅσα. Verbum
δηλοῖ partitionem indicat, quocirca geni-
tivus sequitur ἐκείνης τῆς οὐσίας. Sic
Herodot. vii. 6. κατέλεγε τῶν χρησμάτων.
Gorg. p. 514. A. πράξοντες τῶν πολιτι-
κῶν πραγμάτων. Vid. Dawes. Misc.

Crit. p. 310. Koen. ad Gregor. p. 50.
Pierson. ad Mær. p. 165. Themistius
Orat. xxi. p. 250. C. hunc locum ita ex-
hibet: *τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογήσθω τῆς
φιλοσόφου φύσεως περὶ, ὅτι (e Petavii
emendatione) μαθήματος δέοι οἱτοι παν-
τὸς, ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνη δηλοῖ τὴν οὐσίαν
τὴν ἀεὶ ὄσαν καὶ μὴ πλανωμένην ὑπὸ
φθορᾶς καὶ γενέσεως*. Unde Petavius
not. p. 504. etiam in Platone ἐκείνην τὴν
οὐσίαν cet. corrigi et οἱτοι παντὸς, ἀλλ'
ὃ ἂν pro ὅσα legi volebat, sine causa.
Asr.

πάσης αὐτῆς] Int. ἐπιστήμης s. μαθή-
σεως, quod erudendum est a pægresso
μαθήματος, de quo satis obvio loquendi
genere vid. Viger. de Idiōtism. p. 43.
Ernest. ad Xenoph. Mem. i. 4. 18. et
Hindenburg. Animadv. p. 25. Mox
Cod. Reg. prætermittit καὶ, ut constru-
endum sit: *ὅτι οὔτε σμικροῦ, οὔτε μεί-
ζονος—μέρους πάσης αὐτῆς ἐκόντες ἀφί-
ενται; sed præstat πάσης αὐτῆς καὶ le-
gere et ex pægressis supplere ἐρῶσιν*.
Asr.

οἴους ἐλέγομεν] Cod. Reg. λέγομεν;
sed Ficinus quoque vertit, *quales narra-
vimus*. Asr.

τὴν ἀψεύδειαν] Vid. Themist. Orat.
xxi. p. 257. C. Asr.

εἶναι μηδαμῆ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκός γε,^x ἔφη. Οὐ μόνον γε, ᾧ φίλε,^y εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς τοῦ φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ζυγγενές τε καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὁρθῶς, ἔφη. Ἡ οὖν οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἀν^a εὔροις; Καὶ πῶς; ἢ δ' ὅς. Ἡ οὖν δυνατόν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα τῷ^b ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθύς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἓν τι αἰ ἐπιθυμῖαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τᾶλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὡς^c περ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον.^d Τί μὴν; Ὡς δὴ^e πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐρρήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς^f καθ' αὐτὴν εἶεν ἀν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείπειν,^g εἰ μὴ πεπλασμένως^h ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σάφρα μὴν ὅ γεⁱ τοιοῦτος καὶ οὐδαμῆ φιλοχρήματος· ὦν γὰρ ἕνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἀλλὰ^k τινὶ μᾶλλον ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτως. Καὶ μὴν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλης^l φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μῆ. Τὸ ποῖον; Μῆ σε λάθη μετέχουσα^m ἀνελευθερίαςⁿ ἐναντιώτατον γὰρ που μικρολογία ψυχῆ μελλούση τοῦ ὅλου καὶ παντὸς αἰεὶ ἐπορέξεσθαι^o θείου

^a ἀν ante ἀληθείας ponit v, om φτ.—^b τῶν Ε.—^c ὡς corr D.—^d ἀπωχετευμένον

ΑΘΠΦμη, ἀπωχετευμένον D, ἐπωχετευμένον Kq, ἀποχετευόμενοι v: ἀποχετευόμενον s.—^e δὴ ΑΘΞΠΦμητ: δὲ *s.—^f τὴν v.—^g ἐκλείπειν φ.—^h πεπλασμένως K.—ⁱ γε μὴν δ K, γε μὴν ὄγε q.—^k ἄλλο τι φτ.—^l μέλλη D.—^m λάθη ψυχῆ μετέ-

ἐρωτικῶς τοῦ (i. e. τινὸς) ἔχοντα] ἐρωτικῶς ἔχειν (Lys. 211. E. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 8. Econom. xii. 15. Hier. i. 21.), ut ἐπιθυμητικῶς ἔχειν (Phædon. 108. A.) cum genitivo constructur. Cf. Spanh. ad Julian. Cæsar. p. 125.—Cod. Reg. ἐρωτικῶς τῆ φύσει vitiose. Ficinus quoque: qui ex natura ad aliquid amore afficitur. Ast.

αἰ ἐπιθυμῖαι—ῥέπουσιν] Vid. Themist. Orat. xxii. p. 269. D. Ast.

ᾧ δὴ] δὴ pro δὲ e Bas. 2. sensu flagitante, recepinus. Sic et Ficinus: Quicunque igitur—flagrant. Ast.

φιλοσόφου] Ita pro φιλόσοφον scripsimus, etiam Ficino suadente, ut qui verterit, quoties naturam ejus, qui philosophus sit, et ejus, qui non sit, discernere cupis. Ast. qui sic in Addend. * Conjiat fortasse quispiam legendum esse φιλοσόφου τε καὶ μῆ; sic enim c. 5. fin. τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν. C. 6. p. 492. A. * Ἦν—τοῦ φιλοσόφου φύσιν. Sed φιλόσοφον rectius esse censeo. Infra quoque legimus ψυχῆν—φιλόσοφον καὶ μῆ. vi. 8. p. 494. A. φιλοσόφῳ φύσει. c. 9. init. τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη.

τε καὶ ἀνθρώπινου. Ἐπιθέσται, ἔφη. Ἦν οὖν ὑπάρχει διανοία^α μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, III. I. 278. πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἶε^β τούτων μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος; Ἠκιστά γε. Δειλῆ δὴ^γ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινής, ὡς εἰκεν,^δ οὐκ ἂν μετείη. Οὐ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμος καὶ μὴ φιλοχρήματος μηδ' ἀνελεύθερος μηδ' ἀλαζῶν μηδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπῃ^ε ἂν δυσζύμβολος ἢ ἀδικὸς γένοιτο; Οὐκ ἔστιν.^ς Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθύς νέου ὄντος ἐπισκέψαι,^ζ εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος ἢ δυσκοινώητος^η καὶ ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγῶμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθὴς ἢ δυσμαθὴς.^θ ἢ προσδοκᾶς ποτέ τινά τι^ι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πρᾶττων ἂν ἀλγῶν τε πρᾶττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύταν;^κ Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν ἂν μάθοι σώζειν δύναίτο, λήθης ἂν πλέως,^λ ἄρ' ἂν οἷός τ' εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα^μ δὴ^ν πονῶν οὐκ οἶε ἀναγκασθήσεται^ο τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν; Πῶς δ' οὐ; [§. 3.] Ἐπιλήσιμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίναμεν,^ρ ἀλλὰ III. I. 279. μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν^ς εἶναι. Παντάσασι μὲν

χουσα v.—^α ἐλευθερίας φρ.—^β ἐπορέγεσθαι s.—^γ ἢ ΠΔ, δ̄ φησ, ἢ m.—^δ διάνοια τ, διανοίας φησ, διάνοια m.—^ε εἴη K.—^ς δὴ Αηm : δὲ *s.—^ζ ὡς εἰκεν ἀληθινής Θ φρ.—^η ὅποι K.—^θ οὐκέτι m.—^ι ἐπισκέψαι vm.—^κ δυσκοινώητος καὶ ΑΠΔΚηm : δυσκοινώητος τε καὶ *s.—^λ ἢ δυσμαθὴς om q.—^μ τι om ΘΠΔΚη.—^ν ἀνύτων Em s.—^ο ἀνάπλεως v.—^ρ ἀνήνητα A et pr Π.—^ς δὴ ΑΘΞηm : δὲ *s.—^σ ἀναγκασθή-

φ—διανοίας μεγαλοπρέπεια] Sic reposuimus pro ἢ—διανοία, auctoritate M. Antonini vii. §. 35. qui hunc locum sic expressit : φ οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπῆς—ἀρα οἶε—et Ficini, qui vertit : cui cogitationis adest magnificentia.—Unde ἢ enatum sit, facile est perspectu; nimirum σ oblitterato, διανοία propter sequentem nominativum, in διανοίᾳ et φ in ἢ mutabatur. Ὡς διανοίας μεγαλοπρέπεια non solum sensum præbet concinniorem, verum etiam sequenti τούτων convenientius est. Pro οἷόν τε οἶε Cod. Reg. legit οἷόν τε εἴη. Etiam Ficinus

οἶε non expressit vertens, humana vita magnum quid videri non potest. Deinde Ald. Bas. I. et 2. legunt δοκεῖ. Ast.

δ κόσμος] Laudat Themist. Orat. xxi. p. 259. D. Ast.

σώζειν] Proprie usurpatur de memoria, vid. Heind. ad Theæt. §. 26. Erfurd. ad Soph. Trach. p. 271. Baumgarten-Crus. Recit. de Studiis Philologic. in Beckii Actis Seminar. Reg. v. i. p. 38. not. 21. Ast.

ἀνόνητα] Haud dubie scribendum est ἀνήνητα. Vid. ad Legg. iv. 6. Ast.

οὖν. Ἄλλ' οὐ μὴν^h τό γε τῆς ἀμούσου τεⁱ καὶ ἀσχήμε-
νος φύσεως ἄλλοσέ ποι^k ἂν φαῖμεν^l ἔλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν.
Τί μὴν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρία ἡγεῖ^m ζυγγενῆ εἶναι ἢ ἐμ-
μετρία; Ἐμμετρία.ⁿ Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν ζητῶ-
μεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἢ^o ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
ιδεάν ἐκάστου τὸ αὐτοφύες εὐάγωγον παρέξει. Πῶς δ' οὐ;
Τί οὖν; μὴ πη δοκοῦμέν^p σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διελη-
λυθέναι καὶ ἐπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἱκα-
νῶς τε καὶ τελείως^q ψυχῇ μεταλήψεσθαι; Ἀναγκασιότατα^r
II. 487. μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψει^s τοιοῦτον ἐπιτήδευ-
μα, ὃ μὴ ποτ' ἂν τις οἴος τε γένοιτο ἱκανῶς^t ἐπιτηδεῦσαι,
εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὐχαρις,
φίλος τε καὶ ζυγγενῆς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σω-
φροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό γε τοιοῦτον^u μέμ-
ψαιτο. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, τελειωθεῖσι τοῖς τοιοῦτοις παι-
δεία τε καὶ ἡλικία ἄρα^v οὐ μόνοις ἂν^w τὴν πόλιν ἐπιτρέ-
ποισ;

III. i. 280.

Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ὦ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά
σοι οὐδεὶς ἂν οἴος τ' εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι
πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἕκαστοτε ἂ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται
δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε^x καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λό-
γου παρ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι,^y
ἀθροισθέντων τῶν^z σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα
τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι,^a καὶ
ὡς^b περ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλεί-
ονται^c καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν,^d οὕτω καὶ σφεῖς^e τε-

σεσθαι ΘΦΚτ.—^f κρίνωμεν σ.—^g δεῖ πρ Ἐ.—^h μὴν ΘΞΠΦΔΚημτ : μὴ *σ.—ⁱ τε om
πρ Ἐ.—^k ποι ΑΘΞΠΦημτ : πη *σ.—^l φαῖμεν ΑΘΞΠΦτ, θέμεν m, φαμέν v : φῶμεν
*σ.—^m ἡγεῖ v.—ⁿ Ἐμμετρία om τ.—^o ἢ q.—^p δοκῶμεν Φτ.—^q τελείως q.—^r ἀν-
αγκασιότατον q.—^s μέμψει v.—^t ἱκανὸς τ.—^u τοιοῦτο ΘΦτ.—^v ἄρα om q.—^w ἂν om
m et πρ Ἐ.—^x τε om Ἐm et πρ Π.—^y παραγόμενοι v.—^z δὲ τῶν v.—^a ἀποφαίνε-
σθαι ΘΦτ.—^b ὡς πρ Π.—^c ἀποκλείουσι Φ.—^d φέρωσιν σ : μεῖ φέρουσιν. sed q hæc
φέρωσιν...ἔχειν ὅ τι om.—^e σφᾶς K.—^f τελευτῶντας ΦΚτ et corr D.—^g ἔχουσιν Θ.

§. 3. οὐ μὴ—φῶμεν] De οὐ μὴ (nullo modo), v. ad i. 15. Ast.

ἦν—ἐκάστου παρέξει] Interpretes hæc ita expresserunt, ac si ἐκάστου ad ὄντος trahendum sit; at ἐκάστου τὸ αὐτοφύες

est propria cujusque natura. Mox οἱ μὴ, int. πεττεύειν δεινοί. Ast.

ἀποκλείονται] Intercluduntur, ad incitas rediguntur. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. ii. 26. p. 140. Ast.

λευτῶντες^f ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν^b ὅ τι λέγωσιν^h ὑπὸ πεττείας αὐⁱ ταύτης τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ' ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε^k ἀληθές οὐδέν τι μᾶλλον ταύτη^l ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας· νῦν γὰρ Φαίη ἂν τίς σοι^m λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρατῶμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὄραν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὀρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαιⁿ ἔνεκα ἀψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττανται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ^o ἐπικεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως^p τοῦτό γε ὑπὸ^q τοῦ ἐπιτηδεύματος οὗ σὺ ἐπαινεῖς πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, Οἴει οὖν, εἶπον, τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; III. i. 281.
 Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς, ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἠδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἂν ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθῆ λέγειν. Πῶς^r οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν ὅτι^s οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ πόλεις πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἀρξῶσιν, οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾶς, ἦν δ' ἐγώ, ἐρώτημα^t δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης. Σὺ δὲ γε^u ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων^v λέγειν. [§. 4.] Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις^w ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτω δυσαπόδεικτον;^x ἀκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνας, ἵν' ἔτι μάλ- II. 488.
 λον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ^y πά-

—^h λέγουσιν q, λέγοιεν φ.—ⁱ οὖν K.—^k γ' v.—^l ταύτην Am.—^m σοι om v.—ⁿ πεπαιδεῦσθαι AΘΠΦDKet, παιδεῦσθαι Em: προπεπαιδεῦσθαι ε.—^o δ' m.—^p ὅμως φ, ὅμως δὲ v.—^q ἐπὶ ΘΠΦDKr.—^r πῶς...λέγειν om ΘΦr.—^s καὶ ὅτι τc Θ.—^t τὸ ἐρώ-
 615
 τημα K.—^u γε om ΘΦr.—^v εἰκόνας Em.—^w σκώπτῃ Θ, σκώπτει Π, σκώπτῃ Φr.—^x δυσαπόδεκτον v.—^y τὸ om Am et pi E.—^z πλήθος γr A.—³ ἐν οὐδενί ΘΦDKqr

ἐπεὶ τό γε ἀληθές ἔχειν] Steinbrüchel. ad Eurip. in Mus. Turic. i. 2. p. 292. 'Non enim id dicitur, a neutra parte veritatem esse existimari ab iis, qui conclusionum contortarum in se continuationi jam non habeant, quod reponant, sed persuadere nihilo secius eos sibi, quamquam obmutescentes, a parte philosophi verum neutiquam esse.' Ast.
 ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὀρμήσαντες] Cf. Gorg. p. 484. C. Ast.
 ἀχρήστους γιγνομένους] Pro ὅτι ἀχρη-

στοι γίγνονται. Sic sæpe participium ponitur participio prægresso pro modo finito cum conjunctione. x. 5. ἀνήρ-
 τοιάσδε τύχης μετασχάν, ὄν ἀπολέσας. Apollonid. xix. 1. Antholog. Græc. t. ii. p. 126. δε οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον, υἷα κλαύσας; Ast.
 τὸ σοὶ δοκοῦν] Tuam sententiam; vid. Herm. ad Viger. p. 330. Ast.
 §. 4. γλίσχρως] Est putide, σμικρολόγως, v. interpp. ad Criton. c. 15. Heind. ad Cratyl. p. 104. Ast.

θος^z τῶν ἐπιεικεστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπόνθασιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἐν οὐδεν^a ἄλλο^b τοιοῦτον^c πεπονθός, ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ^d αὐτῶν, οἷον οἱ γραφῆς^e τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιοῦτον^f γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν περὶ εἴτε μιᾶς ναύκληρον, μεγέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας,^g ὑπόκωφον δὲ καὶ ὄρωντα ἄσαύτως βραχύ τι καὶ γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν
 III. i. 282. ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἴομενον δεῖν κυβερνᾶν μῆτε μαθόντα πάποτε τὴν τέχνην μῆτε ἔχοντα ἀποδείξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδακτὸν^h ἐτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῶ ἀεὶ τῶ ναυκλήρῳ περιεχέσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιούτας ὅπως ἂν σφισι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ,ⁱ ἐνίοτε δ^k ἂν μὴ πείθωσιν ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτεινύντας^l ἢ ἐκβάλλοντας^m ἐκ τῆς νεῆς, τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον μανδραγόρα ἢ μέθη ἢ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας τῆς νεῆς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχομένους πλεῖνⁿ ὡς^o τὸ εἶκος τοὺς τοιοῦτους,^p πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν ὅς ἂν ξυλλαμβάνειν

et cog. Π.—^b ἄλλω ΦΚqt et cog. Π.—^c τοιοῦτον ΑΘΞΠεμτ, τοιοῦτό τι Φ, τοιοῦτω Κ: τοιοῦτο σ.—^d καὶ ὑπὲρ ἀπολογούμενον ὑπὲρ v.—^e γραφεῖς libri.—^f τοιοῦτον v, τουτοῦν m.—^g πάντας ΑΘΠΦDKqumt: ἅπαντας σ.—^h ὡς δυνατὸν Κ.—ⁱ ἐπιτρέψῃ ΑΘΞΠΦΚqumt: ἐπιτρέψοι *s.—^k δ' om v.—^l ἀποκτεινύντας v.—^m ἐκβαλόντας Km.—ⁿ πλεῖον ΘΞΠqt, πλὴν m.—^o εἰς v.—^p τοῖς τοιοῦτοις Φ.—^q ἄρξουσιν ΑΠυτm:

τραγελάφους] *Tragelaphus animal est commentitum, ex hircō et cervo compositum* (v. Plin. H. N. viii. 33.) Aristoph. Ran. 468. Lucian. Prometh. §. 7. ubi v. Hemsterh. t. i. p. 226. Bip. Salmās. Exercitat. Plin. p. 862. Wesseling. ad Diod. i. 51. 163. *Τραγέλαφοι*, Chimææ et similia sunt, ἐν μόνη τῇ διανοίᾳ κείμενα ὄντομα, ut Ammonius dicit περὶ ἔρμηvelas p. 12. Ast.

ἕτερα τοιαῦτα] *Similiter, eodem modo*. Protagor. 326. Α. οἱ τ' αὖ κιβαριστὰ ἕτερα τοιαῦτα σωφροσύνης τε ἐπιμέλονται.

Vid. Heind. ad Phædon. §. 5. Ast. ἐπιτρέψῃ] Sic Bas. 2. et Cod. Reg. libri reliqui ἐπιτρέψοι. Ast. μανδραγόρα] Vid. Schol. Ruhnk. p. 169. et de mandragoræ vi soporifera cf: Plin. H. N. xv. 2. H. Stephan. Schediasm. vi. 6. et interpp. ad Lucian. Timon. c. 2. Ast.

πλεῖν] *Navigare*, non i. q. πλεόν, ut editores Bipontini explicant. Bas. 2. πλειόνως pro πλεῖν, ὡς. Ast.

τοὺς τοιοῦτους] γρ. τοῖς τοιοῦτοις. STEPH.

δεινός ἢ ὅπως ἄρξουσιν⁹ ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενα τὸν ναύ-
 κληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ
 ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μὴδ' ἐπαίοντας^r ὅτι ἀνάγκη αὐ-
 τῷ τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρῶν καὶ οὐρα-
 νοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῆ^s τέχνη
 προσηκόντων, εἰ μέλλει^t τῷ ὄντι νεὸς ἀρχικὸς ἔσεσθαι, ὅπως III. i. 283.
 δὲ^a κυβερνήσει^v ἂν τέ τινες βούλωνται^w ἂν τε μὴ, μήτε
 τέχνην τούτου μήτε μελέτην οἰόμενους^x δυνατόν εἶναι λα-
 βεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικὴν. τοιούτων δὴ^y περὶ τὰς
 ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς^z ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγεῖ ἂν
 τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολεσχην καὶ ἄχρηστὸν
 σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις^a II. 489.
 ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα,^b ἔφη ὁ Ἀδείμαντος. Οὐ
 δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαι^c σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα
 ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν^d
 διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν^e ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη.
 Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα ὅτι οἱ φιλόσοφοι
 οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πει-
 ρῶ πείθειν ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν εἰ ἐτιμῶντο.
 Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τάληθῆ λέγει,^f ὡς

ἄρξουσιν *5.—^r ἐπαίοντες ΑΘΞΠΠ.—^s τῆ om v.—^t μέλλοι Φ.—^v τε ΘΞΦτ.—^w κυ-
 βερνήση ΦDKqumr.—^x βουλεύονται DK.—^y οἰόμενοι ΑΘΞΠΦDKqumr, οἰόμενοι
 mg D.—^z ὡς δη...γιγνομένων om v.—^a ὡς om m et pr E. ἡγοῦ^v v.—^b κατασκευασμέ-
 ναις m.—^c μάλ' v.—^d σε δεῖσθαι K.—^e διὰ τὴν Ξ.—^f μανθάνεις Φτ.—^g λέγει D,

ὅπως ἄρξουσιν] Vulgo ἄρξουσιν, so-
 laece. Ast.

ὅπως δὲ κυβερνήσει] Int. ἐπιμέλειαν
 ποιεῖσθαι, curam habere, ut gubernet s.
 regat sic, ut scientia et ars gubernandi
 postulat, non ut multitudo imperita vult.
 Δὲ positum est, ac si μὲν præcesserit, ut
 centies. Ast.

καὶ τὴν κυβερνητικὴν] Fieri non posse
 putant, ut ars regendi cum arte guber-
 nandi conjungi queat, h. e. ad navem
 gubernandam haud necessariam esse im-
 perandi scientiam credunt. Duplex igitur
 officium gubernatoris describitur: alterum
 gubernatoris (scientia astronomica,
 meteorologica, ceteraque ad naviga-
 tionem pertinentes), alterum impera-
 torium: ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἐνιαυ-
 τοῦ cet. et ὅπως κυβερνήσει ἂν τε τινες
 βούλωνται, ἂν τε μὴ; hæc significantur
 Plat.

verbis τὴν κυβερνητικὴν et τέχνην τούτου
 (τοῦ κυβερνήτη, i. e. imperandi, ut quæ
 scientia et ars ipsum doceant, a multitu-
 dine ipsi subdita fieri curet, eamque cogat
 omnia ea facere, quæ jusserit; sic
 theoria cum praxi, ut nos dicimus, copu-
 latur, quod imperita multitudo fieri posse
 negat).—Pro οἰόμενος Cod. Reg. et
 Bas. 2. legunt οἰόμενοι, quod haud sper-
 nendum; namque solet oratio obliqua in
 rectam transire, quod h. l. eo conveni-
 entius est, quod τινὲς—βούλωνται præ-
 cedit. Vid. Bast. Epist. Crit. p. 113.
 Ast.

μετεωροσκ. κ. ἀδολεσχ.] Vid. nostra
 Phædr. p. 374. Ast.

ὅτι ταῖς πόλεσιν] Construe: ὅτι ἔοικε
 ταῖς πόλεσιν (κατὰ) τὴν διάθεσιν (αὐτῶν)
 πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους. Ast.

λέγει] For. λέγει, videlicet ἐκεῖνος δ
 B

ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπεικίστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιασθαι ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἀρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ^σ οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἐπὶ^h

iii. i. 284.

τὰς τῶν πλουσιῶνⁱ θύρας ἰέναι, ἀλλ' ὁ τοῦτο^k κομφευσάμενος ἐφεύσατο, τὸ δὲ ἀληθές πέφυκεν, εἴαν τε πλούσιος εἴαν τε πένης κάμνη, ἀναγκαῖον εἶναι^l ἐπὶ ἰατρῶν θύρας ἰέναι καὶ πάντα τὸν ἀρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἀρχεῖν δυναμένου, οὐ τὸν ἀρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἀρχεσθαι, οὐ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικούς ἀρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἀμαρτήσῃ,^m καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρηστούς λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡςⁿ ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὁρθότατα, ἔφη. Ἐκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥάδιον εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον^o ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπιτηδεύοντων, πολὺ^p δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ γίγνεται φιλοσοφίᾳ^q διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὓς δὴ σύ φῆς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπεικίστατοι ἀχρηστοί, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ^r σε^s λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. [§. 5.] Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν;^t Καὶ μάλα. Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ μετὰ τοῦτο

iii. i. 285.

διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου^u φιλοσοφία αἰτία, ἂν δυνάμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀκούωμεν δὲ

λέγειν m, λέγειν H: λέγεις *s.—ε ὑφ' αὐτοῦ AΘΞΠΦετ, ὑπ' αὐτῶν DK: ὑπ' αὐτοῦ

s.—^h εἰς φε.—^k πλησίον Θ.—^l τοῦτου Θ.—^m εἶναι v.—ⁿ ἀμαρτήσῃ APm, ἀμαρτήσεις ΘΞφτ.—^o ὡς om v.—^p μέγιστον τ.—^q πολλή K.—^r φιλοσοφίᾳ APDKm, φιλοσοφίαν v: φιλοσοφίας *s.—^t τᾶληθές ΘΠΦ.—^u τε ΘΠΦDKτ, γε q.—^v ἐληλύ-

θαμεν m.—^w τούτους Θ.—^x διήμεν AΞΠDKm: διήμιεν *s.—^y ἡγεῖ τῶ m.—

θαυμάζων ὅτι etc. STERN.

λέγει] Ita pro λέγεις, sensu jubente scripsimus. Monuit de hoc etiam Stephanus. Subjectum est ἐκεῖνος ὁ θαυμάζων. Similiter Ficinus vertit: *adjicias ei hoc præterea, vera loqui eos qui dicunt.* AST.

ὑπ' αὐτοῦ] Cod. Reg. ὑπ' αὐτῶν, vitiose. AST.

ἐπὶ τὰς τ. πλ. θύρας ἰέναι] Vid. ad ii. 7. AST.

§. 5. διέλθωμεν] Ald. Bas. 1. et 2. διέλθομεν. AST.

καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες ὅθεν διήμεν^ν τὴν φύσιν οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλὸν τε καὶ γαθὸν ἐσόμενον. ἤγειτο^ω ii. 490.
 δ' αὐτῶ,^κ εἰ νῶ^ν ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διαίκειν αὐ-
 τὸν πάντως καὶ πάντῃ ἔδει ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖ-
 ναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκ-
 οὔν ἐν μὲν^κ τοῦτο σφόδρα οὕτω^α παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δο-
 κουμένοις περὶ αὐτοῦ;^β Καὶ μάλα,^ε ἔφη. Ἄρ' οὖν δὴ οὐ
 μετρίως ἀπολογησόμεθα^δ ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἴη ἀμιλ-
 λαῖσθαι ὃ γε ὄντως^ο φιλομαθῆς, καὶ οὐκ ἐπιμένοί^ε ἐπὶ τοῖς
 δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ-
 βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
 ἐκάστου τῆς φύσεως ἄψασθαι, ᾧ προσήκει^β ψυχῆς ἐφάπ-
 τεσθαι τοῦ τοιούτου; προσήκει δὲ ζυγγενεῖ· ᾧ πλησιάσας
 καὶ μιγεῖς τῶ ὄντι ὄντως,^η γεννήσας^ι νοῦν καὶ ἀλήθειαν,
 γνοίη τε καὶ^κ ἀληθῶς ζῶη^ι καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω^μ λήγοι^ν
 ἄδινος, πρὶν δ' οὔ. Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριάτατα. Τί^ο
 οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν ἢ πᾶν τούναντίον
 μισεῖν; Μισεῖν,^ρ ἔφη. Ἠγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἄν iii. i. 286.
 ποτε,^ι οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθήσαι.^ρ
 Πῶς γάρ; Ἄλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον^β ἦθος, ᾧ καὶ σω-
 φροσύνην ἔπεσθαι. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς
 φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμ-
 βάνοντα^ι τάττειν;^μ μέμνησαι γάρ που^ν ὅτι ξυνέβη προσῆ-

^κ αὐτῶν v, αὐτοῦ q.—^ν ἐν νῶ v et rc Φq. conf. ad Euthyphron. p. 351, 17.—^ω μὲν οὖν K.—^α οὕτω σφόδρα ΘΦΓ.—^β αὐτὸν Γ.—^ε μάλ' v.—^δ ἀπολογηθησόμεθα K.—^ε οὕτως ΦDKT.—^ε ἐπιμένει EKv.—^β προσήκοι mσ.—^η ὄντως ὄντι Eσ.—^ι γεννήσασι D.—^κ τε ἂν καὶ q.—^ι ζῶη τε v.—^μ οὕτω δὴ v.—^ν λήγει ΘΦΓ.—^ο τι om σ.—^ρ Μι-
 σεῖν om v.—^ι ποτ' Γ.—^ρ ἀκολουθήσειν q.—^β δίκαιον AΘΠΦDKqrmr et γρ E: μέ-
 τριον σ.—^ι ἀναλαμβάνοντα Eσ: ceteri ἀναγκάζοντα.—^μ τίκτειν ΦΓ.—^ν που om Θ

εἰ νῶ ἔχεις] For. εἰ ἐν νῶ ἔχεις. STEPH.
 εἰ νῶ ἔχεις] E Stephani correctione εἰ
 ἐν νῶ ἔχεις scripsimus; vulgo ἐν deside-
 ratur. AST.

η] Aut, i. e. alioqui, perulgari sig-
 nificatione; vid. interpp. ad Viger. de
 Idiotism. p. 408. AST.

ἀπελογησόμεθα] Propter sequentes
 optativos scripsimus ἀπελογησόμεθα pro
 ἀπολογησόμεθα, quod etiam progressa
 praeterita: ὅθεν διήμεν, ἦν—λεγόμενον
 et sequentia efflagitant. AST. qui sic in

Addend. 'ἀπελογησόμεθα reposito, par-
 ticula ἂν post πεφυκῶς non opus est.'

φ—ψυχῆς] I. e. διανοία, quasi oculo
 animi, vid. Gataker. ad M. Anton. iii. §.
 15. Cf. nostra ad Sympos. c. 35. AST.
 πῶς γάρ;] Ab eadem persona fortasse
 continuari haec possent, πῶς γάρ; ἀλλ'
 ὑγιές τε etc. STEPH.

μέτριον] Cod. Reg. δίκαιον ἦθος, ut
 Ficinus: sincerum justumque morem.
 Sed propter sequens σωφροσύνην rectius
 est, ni fallor, μέτριον. AST.

κον τούτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμάθεια,^ν μνήμη.^χ καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἑάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας περὶ ἂν ὁ λόγος, φαίη ὅρᾶν αὐτῶν τοὺς μὲν^λ ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἡδῆ^ζ διαβολῆς^α τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες^β ἐπὶ τούτῳ^ε νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου δὴ ἔνεκα πάλιν ἀνειλήφωμεν τὴν τῶν ἀληθῶς^δ φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἀριστάμεθα. Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. [§. 6.] Ταύτης δὴ, ἦν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθοράς,^ε ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δὲ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς ἀχρήστους δὲ καλοῦσι καὶ μετὰ

ii. 491. τοῦτο αὖ τὰς μιμουμένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐτῆς,^ι οἷαι οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον

iii. i. 287. καὶ μεῖζον ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα, πολλαχῆ^β πλημμελοῦσαι, πανταχῆ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία προσῆψαν. Τίνας δέ,^η ἔφη, τὰς διαφορὰς^ι λέγεις; Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν^κ οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι^ι διελεῖν. τοῦδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα^μ ἔχουσαν ὅσα προσετάξαμεν^ν νῦν δὴ, εἰ τελέως^ο μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἶε; Σφόδρα γε. Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλθεροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δὴ; Ὁ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι,

Φτ.—^ν εὐμαθία v.—^χ μνήμη om v.—^γ μὲν om Am.—^ζ ἡδῆ om Avm.—^α μεταβολῆς v.—^β ἀποσκοποῦντες q.—^ε τούτων v.—^δ τῶν ὡς ἀληθῶς φη.—^ε θεάσεσθαι τὰς διαφορὰς v.—^ι αὐτοῖς Θ.—^σ πολλαχού...πανταχού K.—^η δὴ φτ.—^ι διαφορὰς Θ.—^κ ἂν Θφτ.—^ι πειράσωμαι v.—^μ πάντ' —^ν προετάξαμεν K.—^ο τελέως q.—^ρ ἂ

φαίη ἂν] Ita olim reposui. Verum ἂν non opus est, quum φαίη præteritum recte excipiat, etsi ἀναγκασθήσεται præcedit. Vid. ad iv. §. 1. Ast.

τῆς ἡδῆ διαβολῆς] For. τῆς δὴ διαβολῆς. Vel potius τῆς δὲ τῆς διαβολῆς. STEPH.

τῆς ἡδῆ] ἡδῆ est igitur, ut centies usurpatur. Ast. qui sic in Addend. 'Malim ταύτης δὴ vel δὲ διαβολῆς; δὲ enim jungit et redintegrat orationem interruptam. Vid. ad Legg. iii. 14.'

§. 6. μέλλοι] Cod. Reg. μέλλει; sed rectius habet optativus propter præce-

dens προσετάξαμεν (Cod. Reg. προσετάξαμεν). Ast.

ὀλίγας] Scribendum puto ὀλίγοις, vel ἐν ὀλίγοις. Sic Fic. raro in paucisque oriri. STEPH.

ὀλίγας] Stephanus scribi volebat ἐν ὀλίγοις, Ficino præeunte, sine causa; etiam in sequentibus de ψυχῆ, non de homine ea prædicit sermo est. Sensus est, 'raro in hominibus talem animum nasci, ita ut parvus earum numerus sit.' Sic c. 9. ὀλίγης καὶ ἄλλως γυγνομένη. Ast.

ὃ μὲν—θαυμαστότατον] I. q. τοῦτο

ὅτι ἐν ἑκάστον ἂν ἐπηνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σαφροσύνην καὶ πάντα ἅ διήλομεν.^p Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἐπι τοίνυν,^q ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾷ, κάλλος^r καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχύς σώματος καὶ ζυγγένεια ἐρρωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεία· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ἂν^s λέγω. Ἐχω, ἔφη· καὶ ἡδέως γ' ἂν^t ἀκριβέστερον ἅ λέγεις πυθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ σοι εὐδελόν^u τε^v φανεῖται καὶ οὐκ ἄτοπα^w δοξοῖ τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν.^x Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντός,^y ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ,^z εἴτε ἐγγείων^a εἴτε τῶν ζῶων, ἴσμεν ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς ἧς προσήκει ἐκάστῳ μὴδ' ἄρας μὴδὲ τόπου, ὅσα ἂν ἐρρωμενέστερον^b ἦ, τοσοῦτῳ πλείονον ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων· ἀγαθῶ γὰρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῶ μὴ ἀγαθῶ. Πῶς δ' οὐ; Ἐχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρῳ οὐ-

III. i. 288.

vñν δὴ διήλομεν r.—^q τοίνυν om ΘΦr.—^r κάλλος om q.—^s ἂν Φr.—^t γὰρ r.—^u εὐδελον Φr.—^v τε om Θ.—^w ἄτοπον DK.—^x αὐτοῦ ΘΠΦDKqr.—^y πάντως Am
et ri Z.—^z φυτοῦ πέρι ἢ σπέρματος q.—^a ἀγγείων m.—^b ἐρρωμενέστερος m.—

μᾶν—θαυμαστότατον; vid. Matth. Gr. Gr. p. 660. Mox ἐν ἑκαστον ἂν, i. e. ἐν ἑκαστον τῶν τῆς φύσεως, ἃ ἐπηνέσαμεν; et ad sequens ἔχουσαν intellige ταύτην τὴν φύσιν. Ast.

τὸν τύπον ἂν λέγω] I. e. τὸν τύπον (genus) τούτων, ἃ λέγω. Ast.

δοξοῖ] Bas. 2. δοξάσα. Ast.

ἐν ἀλλοτριωτέρῳ οὐσαν] Heusd. Spec. Crit. p. 29. corrigi volebat ἀλλοτρίῳ τραπεύσαν; sed comparativus significantior est positivo. Comparativus enim, ut uberius exponamus, quod sæpius jam attigimus, sæpennumero ita ponitur, ut relationem exprimat ex orationis nexu intelligendam. v. c. Xenoph. Econ. vii. §. 25. ὅτι πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κἀκίον ἐστὶ φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχὴν: quod ad servandum attinet, non tam malum est, si animus est timidus (int. quam in aliis rebus, in quibus timor pro malo haberi debet). Polit. i. 20. p. 348. E. οὐκέτι ῥᾶον (nicht mehr so leicht). Polit. v. 463. D. ἢ μήτε πρὸς θεῶν· μήτε πρὸς ἀν-

θρώπων αὐτῷ ἄμεινον εἶσθαι (non tam bene, quam cogitat). viii. 554. D. ὅτι οὐκ ἄμεινον. Phædon. 105. A. οὐ χεῖρον. §. 20. Heind. μᾶλλον (magis, int. quam oporteret). Isocrat. Areopagit. 5. p. 140. Coray. κἀκίον. Sic etiam πρεσβύτερος (non tam juvenis, quam videtur esse, igitur jam gravis annis) νεώτερος. Plerumque comparativum censent pro positivo positum esse, ut Stephan. de Dialect. p. 38. Gataker. Op. Crit. p. 132. Koen. ad Gregor. p. 46. Valcken. ad Herod. p. 126. Sed bene jam Reizius monuit (de Accent. Inclinat. p. 54.), in hoc comparativi usu rem comparatam intelligendam esse.—Pro κἀκίον Boeckhii in Plat. Min. p. 103. legi jubebat κακίον, de quo dubito; etenim ἀπαλλάττειν proprie est discedere, evadere, i. q. ἀπέρχεσθαι, ἀποβαλεῖν; deinde fieri (vid. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 319.); hinc propter primitivam discedendi s. evadendi significationem cum adverbio conjungitur. Ast.

σαν τροφῆ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης. Ἐχει.^c Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδαγωγίας^d τυχοῦσας διαφερόντως κακὰς γίνεσθαι; ἢ οἶει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον^e πονηρίαν ἐκ φαύλης ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῆ^f διολομένης^g γίνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσσειναι; Οὐκ, ἀλλά, ἦ δ' ὅς, οὔτως. Ἦν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ

ii. 492. φιλοσόφου φύσιν, ἂν μὲν,^h οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκηⁱ αὐξανομένην^j ἀφικνεῖσθαι, εἰάν δὲ μὴ ἐκ^k προσηκούσῃ σπαρξείσθαι^l καὶ φυτευθεῖσα τρέφεται, εἰς πάντα τάναντία αὐτῆς, εἰάν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας^m θεῶν τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ, ὡς περ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας iii. i. 289. δὲ τινὰςⁿ σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς^p ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σοφιστὰς, παιδεύειν δὲ^q τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἴους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δὴ;^r ἢ δ' ὅς. Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ^s εἰς δικαστήρια^t ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἢ τινὰ ἄλλον κοινὸν πλήθους^u ζύλλογον ζῦν πολλῶν θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ^v ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἰ^w τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἂν ᾧσιν ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχῃσι τοῦ ψόγου καὶ^x ἐπαίνου. ἐν δὲ^y τῷ τοιοῦτῳ τὸν νέον, τὸ^z λεγόμενον, τίνα οἶει^z καρδίαν ἴσχειν;^a

^c ἔχειν Φτ.—^d παιδαγωγείας Φ.—^e ἀκροτάτην γρ Ξ.—^f τροφῆ om Φτ.—^g διολομένης ΑΠ, διελομένης M: διολλυμένης Σ.—^h μὴ Φτ.—ⁱ ἀρετὴν μὲν ἀνάγκη Σ.—^j αὐξανομένην ΑΘΠΦΔΚρητ: αὐξομένην Σ.—^k μὴ ἐν ΑΘΠΦΔΚρητ: ἐν μὴ Σ.—^l τε om Π.—^m θεῶν αὐτῇ βοηθήσας Φτ.—ⁿ διαφθειρομένους μὲν τινὰς q.—^o καὶ om M et pr Ξ.—^p τοὺς om M.—^q τε v.—^r δὲ Φτ et corr Ξ.—^s ἢ om Φ.—^t δικαστήρια ἢ εἰς ἐκκλησίας Φτ.—^u κοινὸν τοῦ πλήθους q.—^v δ' M.—^w ψόγου καὶ ΑΘΠΦΔΚρητ:

ψόγου τε καὶ *Σ.—^x δὲ K, δὲ v. τοῖς τοιοῦτοις v.—^y τὸν M.—^z τίνα ἂν οἶει q.—

καὶ τὰς ψυχὰς] Respexit hunc locum ἀνάγκη legitur, Cod. Regii auctoritate Pausan. vii. 17. Cf. infra c. 9. p. 495. delevimus. Ast.

B. Ast.

ἀρετὴν ἀνάγκη] μὲν, quod vulgo ante ἔτι καὶ ἄξιον λόγου] Id quod mirabile est, int. quod putant homines, σοφιστὰς

ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξῃ, ἢν οὐ κατα-
 κλυσθεῖσαν^b ὑπὸ τοῦ^c τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαινοῦ οἰχήσεσ-
 θαι^d φερομένην κατὰ ροῦν^e ἢ^f ἂν οὗτος φέρῃ;^g καὶ φήσειν
 τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχυρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηθεύ-
 σειν ἅ περ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἣ δ' ὅς,
 ὦ Σώκρατες, ἀνάγκη. [§. 7.] Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτω
 τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἐν
 ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταὶ τε III. i. 290.
 καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι τὸν^h μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις
 τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσιν; Καὶ μάλα,ⁱ
 ἔφη, σφοδρᾶ. Τίνα^k οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἶεῖ ἢ ποίους
 ἰδιωτικὸς λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας^l κρατήσῃ;^m
 Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἢ δ' ὅς. Οὐ γάρ, ἦν δ' ἐγώ,ⁿ ἀλλὰ
 καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίνεταί οὔτε
 γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν πα-

^a ἔχειν ΘΦΓ.—^b κατακλυθεῖσαν ΘΚ.—^c τοῦ om ΦΓ.—^d οὐκ οἰχήσεσθαι ΦΓ.—^e κατὰ
 ροῦν φερομένην Ξ.—^f οἱ Ξqm.—^g φέροι Ξ.—^h τὸ Am.—ⁱ μάλ' v.—^k τίν' v.—^l τεί-
 νοντα K, πείθοντας ΦΓ.—^m κρατήσαι m.—ⁿ ἦν δ' ἐγώ om ΘΠΦDKqγ.—^o ἐξαιρωμεν

ιδιωτικὸς, non vero κοινὸν πλήθους ἐβ-
 λογον juvenutis mores corrumpere. Ast.
 τὸ λεγόμενον] Affertur et alia lectio,
 τὸν λεγόμενον: sed mendosam esse puto.
 Sic supra τῶν λεγομένων, pro illis ipsis
 verbis τὸ λεγόμενον, quæ proverbii præ-
 figurant, irrepisse ostendimus. STEPH.
 τίνα—οἶε καρδίαν ἴσχειν] Quid illi
 credis tum animi esse, ut Terent. Eunuch,
 v. 6. 14. 'quid illi credis tum animi fu-
 isse?' Sic καρδίαν, ψυχὴν et γνώμην
 ἔχειν Græci usurpant. Isocrat. Trapez.
 p. 360. Coray. τίνα οἶεσθέ με γνώμην
 ἔχειν; Vid. P. Victor. Lect. Var. i. 7.
 Ast.

αὐτῷ ἀνθέξῃ] αὐτῷ datus commodi
 est. Ficinus videtur traxisse ad præce-
 dens; verit enim, quam privatam disci-
 plinam acclamationibus hisce putas ob-
 sistere. Ast.

οἰχήσεσθαι] Ex quodam vet. affertur
 particula οὐκ ante οἰχήσεσθαι: verum ut
 hæc locum habere posset, loco suo pel-
 lenda esset fortasse quæ est ante κατα-
 κλυσθεῖσαν. nam duas quidem negationes
 apud Græcos in multis loquendi generi-
 bus magis negare non ignoro: verum hæc
 non diversis eodem tamen pertinentibus
 verbis jungerentur, sed uni eidemque

οἰχήσεσθαι. neque enim οὐ quæ est ante
 participium κατακλυσθεῖσαν cum ipso
 jungitur, sed cum οἰχήσεσθαι: quanvis
 non scribatur οὐκ, sed οὐ. STEPH.

καὶ φήσειν] καὶ præcedente negatione
 negat, vid. Wytenbach. Bibl. Crit. vol.
 iii. p. iv. p. 4. Ast. qui sic in Addend.
 'Ad καὶ repetendum οὐ e prægressis, et
 φήσειν ita positum est, ac si non παιδείαν
 (ἢν οἰχήσεσθαι φερομένην), sed ipse, de
 quo disseritur, in antecedentibus memo-
 ratum sit. Nisi malis ὥστε pro καὶ legen-
 dum esse statuere; quum sexcentis καὶ
 ἐτ ὥστε inter se permutata reperiantur.'

§. 7. τούτοις] Ald. Bas. 1. et 2. τοῦ-
 τους. Ast.

οὔτε γὰρ γίνεταί] Sensus, 'Nemo
 unquam alius factus est (mutatus est s.
 mutari potuit: nunquam profuit insti-
 tutio ad virtutem illorum institutioni re-
 pugnans eamque studens confringere)
 vel fit vel fieri illo modo potest, ita ut
 ad virtutem instituat, non ad vanam
 gloriæ, potentiæ al. cupiditatem, quam
 multitudo aucupatur: nemo facile mutari
 servarique potest et perniciosa multi-
 tudinis institutione, quæ optimum quem-
 que ad se rapit malosque cogit induere
 mores.' Ast.

ρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ᾧ ἐταί-
 ρε· θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρῶμεν^ο λόγου. εὖ
 γὰρ χρὴ εἶδέναι, ὅ τί περ ἂν σωθῆ τε καὶ γένηται οἷον δεῖ^ρ
 II. 493. ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ^ι σῶ-
 σαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ.
 "Ἐτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε δοξάζω.
 Τὸ ποῖον; "Ἐκαστος^τ τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ
 οὔτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλ-
 λα παιδεύειν ἢ ταῦτα^ς τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξά-
 ζουσιν ὅταν ἀβροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷον περ
 ἂν^ν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς
 ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπῃ τε προσελθεῖν
 χρὴ καὶ ὅπῃ ἀψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὅποτε χαλεπώτατον^ν ἢ
 III. i. 291. πρᾶτότατον^ω καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς
 ἕκαστος^ς εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἷας^ς αὖ ἄλλου φθεγγο-

ΑΘΠΦΜη, ἐξαιρομεν DKv, ἐξαιροῦμεν q: ἐξάιρω σ.—P δὴ v.—q αὐτὸς v.—r ἕκαστον
 vs.—s ταῦτα om Em.—t δόγματα om v.—u ἂν om Θ.—v χαλεπώτατα K.—w πρᾶ-
 ὄτερον Φ, πρᾶτότατα K, πρᾶτότερον v.—x ἄς ἐφ' ἑκάστοις q.—y οἷας ΑΘΞΠΦ: οἷας

πεπαιδευμένον] Ita ut instituat (vi
 presentis, vid. Fischer. ad Weller. t. ii.
 p. 259.), cf. nostra ad Phædr. p. 269.
 et παρὰ est contra: ad virtutem, non ad
 vanam, quam docet multitudo, gloriae,
 potentiae cet. cupiditatem. Ast.

ἐξαιρῶ] Ita pro ἐξάιρω scripsimus (vid.
 Heind. ad Theæt. §. 51.) Cod. Reg. et
 Venet. ἐξαιρομεν. Ficinus vero, qui ver-
 tit, juxta proverbium excipiamus, videtur
 legisse ἐξαιρῶμεν. Ast.

λόγου] In præced. edit. male λόγον;
 unde male interpretantur quidam cum
 Erasmo, divinum excipio sermonem.
 STEPH.

ἕκαστον] In præced. edit. scriptum
 est ἕκαστος, quum tamen sequatur παι-
 δεύειν et καλεῖν. At Fic. quum deberet
 ἕκαστον mutare in ἕκαστος, maluit, reti-
 nendo ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν
 facere παιδεύειν et καλεῖ. vertit enim,
 Quisque eorum qui privatim accepta mer-
 cede homines erudiunt, quos quidem so-
 phistas et æmulos artium appellant, nihil
 aliud docendum putat, quam multorum
 sententias, in quibus consentiunt, quoties
 congregantur: atque hanc sapientiam
 vocat. Genuina tamen lectio est ἕκα-
 στον cum illis infinitivis, quia pendent

hæc a verbo δοξάζω. STEPH.

ἐφ' οἷς ἕκαστος] Torsit me hic locus
 tum propter ἕκαστος] et οἷς, quod ad ver-
 borum ἀκολουθίαν seu orationis structu-
 ram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad
 sensum attinet: tandem vero suspicatus
 sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς
 in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέγγεσθαι mu-
 tari debere. ut sit hic loci hujus sensus,
 Et voces, quas quum effert unumquod-
 que illorum animalium (quamvis singu-
 lari antea usus fuerit) solet demulceri.
 Id est, Quas quum effert, indicant ipsum
 demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi
 legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ἄς ἕκαστος ἐφ'
 ἑκάστοις εἴωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος
 etiam retinet: quamvis non habeamus (ut
 opinor) quo referre possimus. Verum
 ita ille, Voces item quas in singulis quis-
 que solet exprimere. quum tamen hæc
 præcesserint, Veluti siquis vasti cujus-
 dam animalis bruti, robusti admodum, et
 ab homine enutriti, iras et cupiditates
 singulas observaverit, quæ ratione adire
 hoc deceat, qua attractare: item quando
 vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus
 causis tale fiat. Quod si extaret in quo-
 piam exemplari hæc lectio, καὶ φωνὰς ἄς
 ἐφ' ἑκάστοις ἕκαστον εἴωθε φθέγγεσθαι,

μένου ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα^α ξυνουσία τε καὶ χρόνου τριβῆ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μηδὲν εἰδὼς τῆ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὃ τι καλὸν ἢ αἰσχροὺν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκαιον ἢ ἀδίκον, ὀνομάζοι^α δὲ^β πάντα ταῦτα^α ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι^δ ἐκείνο ἀγαθὰ^ε καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο κακά, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχει λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τὰναγκαῖα δίκαια καλοῖ^ι καὶ καλά, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον διαφέρει τῶ ὄντι, μήτε ἑωρακῶς εἶη μήτε ἄλλω δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὲ ἂν πρὸς Διὸς οὐκ ἄτοπος ἂν σοὶ δοκεῖ^ς εἶναι παιδευτής; Ἐμοιγ', ἔφη. Ἡ οὖν τι^η τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὄργην καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέναι σοφίαν ἠγούμενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὲ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γὰρ εἴαν τις τούτοις ὀμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσιν ἢ τινα ἄλλην^ι δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίου αὐτοῦ^κ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἢ Διομηθεῖα λεγομένη ἀνάγκη^ι ποιεῖν αὐτῶ

III. i. 292.

*s.— πάντα om pr E.—^α ὀνομάζει Et.—^β τὲ v.—^γ ταῦτα πάντα ΘεφΚεμτ.—
οἷ

^δ χαίρει EKμτ.—^ε ἀγαθὸν Θ.—^ς καλοῖη Φ, καλεῖ K, καλεῖ τ.—^ι δοκεῖ AΞρητ: δοκεῖ *s.—^η ὅτι ΦDKε et pr ΘΠ, ὃ τὸ q et corr Θ, ὅστις mg D.—^ι ἄλλην τινα Φτ.—^κ αὐτοῦ E.—^ι ἢ ἀνάγκη E, ἢ ἀνάγκη Φτ, ἢ ἀνάγκη Θ, ἢ ἀνάγκη Π.—

mimime rejiciendam censerem. STEPH.

ὅς ἐφ' οἷς] Pronomen ὅς, quod salvo sensu abesse nequit, mea sponte adjeci. Sic et Ficinus, *voces item, quas in singulis quisque solet exprimere*. Deinde ἐκάστοτ' scripsimus pro ἑκαστος; subjectum est enim τὸ θέλημα μέγα καὶ ἰσχυρὸν, quocirca ἑκαστος locum habere nequit. Sic et infra: οἷς μὲν χαίροι ἐκείνο. AST.

ἡμεροῦται τε καὶ] Hic particulam καὶ in ἡ mutandam esse, aut saltem pro ἡ accipiendam, fateri necesse est. nam ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει, non aliud est quam quod modo dixit, χαλεπάτατον ἢ πρᾶβτατον. STEPH.

καλέσειε] In optativum transit oratio, quod haud infrequens est. AST.

δοκοῖη] Vulgo δοκεῖ. Optativum postulant progressa: οἷον—καλέσειε ut bene jam vidit Matth. Gr. Gr. p. 729. AST.

Plat.

ὁ ἠγούμενος] I. e. ὅς ἠγεῖται τὸ κατανενοηκέναι τὴν τῶν πολλῶν—ὄργην καὶ ἡδονὰς εἶναι σοφίαν. Infinitivus κατανενοηκέναι etiam absque articulo substantivi partes agit, qua de re jam sæpius monuimus. AST.

ἢ τινα ἄλλην] In Ald. et Bas. 1. deest ἢ. Bas. 2. vero exhibet ἢ ἄλλην τινα. AST.

πόλει] Malim πόλεως, ut in uno vet. STEPH.

πόλεως] Bas. 2. quod Stephanus rescribi volebat; sed significantius est πόλει, propterea quod διακονεῖν πόλιν est urbem administrare, πόλει veto urbī ministrare i. e. multitudini servire ac blandiri. Solent vero substantiva casum sibi adsciscere, quem verba comitent habent, unde derivantur, vid. nostra ad Sympos. p. 262. AST.

ἢ Διομηθεῖα ἀνάγκη] Vid. Schol. C

Vol. VII.

ταῦτα^m ἃ ἂν οὔτοι ἐπαινῶσιν ὡςⁿ δὲ^o καὶ ἀγαθὰ καὶ καλὰ^p
ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἥδη πρότε τοῦ^q ἠκουσας αὐτῶν λόγον
διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δὲ γ', ἥ δ' ὅς, οὐδ'
ἀκούσομαι. [§. 8.] Ταῦτα τοίνυν πάντα^r ἐννοήσας ἐκείνο
ἀναμνήσθητι. αὐτὸ τὸ καλόν,^s ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ,
ἢ αὐτὸ τί ἕκαστον καὶ^u μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ' ὅπως

π. 494. πλῆθος ἀνέξεται ἢ ἠγήσεται εἶναι; Ἐκιστά γ', ἔφη. Φι-
λόσοφον μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον εἶναι; Ἀδύ-
νατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη^v ψέγεσθαι^w
ὑπ' αὐτῶν; Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶν,
ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκουν αὐτῶ ἐπιθυμοῦσιν.
Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὄρα^x σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύ-
σει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείναςαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν;
ἐννοεῖ δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. ὠμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐ-
μάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρεία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύ-
της εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν πᾶσιν ὁ^x
τοιούτος πρῶτος ἔσται^y ἐν ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ
σῶμα φυῆ προσφερῆς^z τῇ ψυχῇ; Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη.

III. i. 293: Βουλῆσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῶ χρῆσθαι, ἐπειδὴν πρεσβύτερος
γίγνηται,^a ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἱ τε οἰκῆοι καὶ οἱ
πολιταί. Πῶς δ' οὐ; Ὑποκείσονται ἄρα^b δεόμενοι καὶ
τιμῶντες, προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν

^m ταῦτα ΑΘΠΦDKρημτ: πάντα s.—ⁿ εἰ φ, ἐς r.—^o δὲ καὶ πη.—^p καλὰ καὶ ἀγαθὰ
Θφτ.—^q του om K.—^r πάντα τοίνυν ταῦτα v.—^s καλὰ om pr E.—^t αὐτόθι s.—
^u καὶ ἀλλὰ v.—^v ἀνάγκη ἄρα v.—^w ψεύδεσθαι K.—^x δ...ἅπασιν om φτ.—^y ἔσται
πρῶτος K.—^z προσφερῆς φς, προσμερῆς m.—^a γίγνηται ΑΘΞΠΦρημτ: γένηται *s.—

Ruhnk. p. 170. J. Bapt. Pius Annot.
Postum. c. 1. Gruter. Thesaur. Crit. t.
i. p. 388. Themist. Orat. xxi. p. 251. C.
Zenob. Suid. Λεγομένη est, quae dicitur.
Sic Herod. vi. 61. ἐν τῇ Θεράπῃ καλου-
μένη. Vid. Hoogev. ad Viger. p. 15.
ed. Herm. Ast.

§. 8. αὐτὸ τί ἕκαστον] *Unumquidque
per se.* Ald. Bas. 1. et 2. αὐτὸ τί: vi-
tiose αὐτόθι: Steph. Ast.

φιλόσοφον—πλῆθος] Cicero Tuscul.
i. 'Est enim philosophia paucis contenta
iudicibus, multitudinem consulto ipsa
fugiens coque ipsi et suspecta et invisa.'
Ast.

εὐθὺς ἐν πᾶσιν] Sponte sic scripsimus
pro ἐν πᾶσιν propter sequens ἐν ἅπασιν
et sensus causa; accedit, quod εὐθὺς et
sequens πρεσβύτερος manifesto πᾶσιν
postulant. Idem postea vidi De-Geer
Diatr. in Plat. Polit. p. 58. proposuisse:
'h. l. videtur pro ἐν πᾶσιν legi debere ἐν
παῖσιν (sic).' Ast.

τὸ σῶμα (int. αὐτοῦ) φυῆ] *Natura
est, sensu neutro a φύμι, ut c. 10. ὅταν
μεγάλῃ ψυχῇ φυῆ.* Epist. vii. p. 343. E.
κακῶς δὲ ἂν φυῆ προσφερῆς. At Steph.
'Legitur etiam προσφερῆς τῇ ψυχῇ, quam
lectionem alteri praefero.' Sine causa.
Ast.

μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τί οὖν οἶε, ἦν δ' ἐγώ,^c τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσειν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχη μεγάλης πόλεως ἂν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος, καὶ ἔτι εὐειδῆς καὶ μέγας; ἄρ' οὐ πληρωθῆσθαι^d ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἠγοῦμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων^e καὶ τὰ τῶν βαρβάρων ἱκανὸν ἔσεσθαι^f πράττειν; καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν^g αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενού^h ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὲⁱ οὕτω διατιθεμένῳ ἐὰν τις ἡρέμα προσελθὼν τάληθῆ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν^k αὐτῷ, δεῖται δέ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἄρ' εὐπετές οἶε εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἦ δ' ὅς. Ἐὰν δ' οὖν,^l ἦν δ' ἐγώ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ τὸ ζυγγενῆς^m τῶν λόγων εἰςⁿ αἰσθάνηταί τε^o πῃ καὶ κάμπηται καὶ ἔλκηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἴομεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἠγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρεῖαν τε καὶ ἑταιρείαν;^p οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος^q III. I. 294.

^b δὲ ἔρα EM.—^c οἶε ἦν δ' ἐγὼ AΘΞΦημτ, οἶε δ' ἐγὼ Π : ἦν δ' ἐγὼ οἶε *σ.—^d πληρωθῆσεται Ξ.—^e βαρβάρων καὶ τὰ τῶν ἑλλήνων Φτ.—^f εἶναι Φτ.—^g ἐξαίρειν ημ.—^h φρονήματος κενού καὶ σχηματισμοῦ ΘΦτ.—ⁱ μὴ Φτ.—^k ἔστιν pr Ξ.—^l δ' οὖν om Φτ.—^m ξ. AΘΞΠΦημτ.—ⁿ οἷς K, ἦδ' Φτ, δι q : om v.—^o τε add ΑΠ.—^p ἑταιρίαν Φτ.—^q δ' ἔπη Θ, δὲ προς ΠDK, δὲ ῥῆμα προς q : λόγον mg D.— ἀγῶνας AΘΠΦD

τὰ τῶν Ἑλλήνων] Conferendus est cum his Alcibiades I. Ast.

ἐξαίρειν] Vide annon scribendum sit ἐξαίρειν, sicut praecedit infinitivus πληρωθῆσθαι. ΣΤΕΡΗ.

ἐξαίρειν] Stephanus propter futurum progressum malebat ἐξαίρειν, quo non opus est; namque praesens futuro crebro jungitur, vid. Abresch. ad Aeschyl. t. i. p. 463. Duker. ad Thucyd. ii. 43. Etiam Ficinus praesens expressit vertens, unde et se ipsum extollere.—Sequentia φρονήματος—ἐμπιπλάμενον Themist. Orat. xxi. p. 251. B. imitatus est. AST.

οὐ κτητὸν] In praeced. edit. est οὐ τακτὸν μὴ δουλεύσαντι, sed Fic. quoque legit κτητὸν. ΣΤΕΡΗ.

οὐ πᾶν μὲν ἔργον] In uno vet. exemplari legitur καὶ, non οὐ, ante πᾶν μὲν: ego tamen nostram lectionem malo, sed ita ut sequendo illam desiderari infinitivum dicam: cujusmodi fuerit διατελέσειν, vel οὐ παύσεσθαι: ut legamus, οὐ πᾶν μὲν ἔργον πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε

καὶ πράττοντας, καὶ περὶ etc. καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ (eis ἀγῶνα καθιστάνας διατελέσειν; vel (uti dixi) οὐ παύσεσθαι. hoc enim verbum, praefixa negativa particula, illi alteri est ἰσοδύναμον. Quod si loco nihil deesse vellemus dicere, ad verbi alicujus ex praecedente membro repetitionem confugiendum esset: quum tamen nullum sit quod repeti queat. Nam dixit quidem, τί οἴομεθα δράσειν, sed post οὐ πᾶν μὲν ἔργον πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας, haud apte repeteretur δράσειν. ut omittam, etiam πᾶν illi addi necesse fore: quod jam duobus participiis junctum fuit. Aliquid certe et Fic. extrinsecus attulit, sive in aliquo exemplari inventum, sive (quod mihi fit verisimilius) a se excogitatum: vertit enim, nonne et loquendo et agendo, omni studio certaturos ut nec adolescens monitis pareat, nec exhortator ille aliquid persuadeat, eum tam privatis insidiis quam publicis accusationibus insequentis? Ubi etiam astipulor illi post hac

λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτόν, ὅπως ἂν μὴ
 πεισθῆ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἶός τ' ᾖ, καὶ ἰδία
 ἐπιβουλευόντας καὶ δημοσία εἰς ἀγῶνας^τ καθιστάντας;
 11. 495. Πολλή, ἣ δ' ὅς, ἀνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φι-
 λοσοφήσει;⁸ Οὐ πάνυ. [§. 9.] Ὁρᾶς^τ οὖν,^υ ἦν δ' ἐγώ,
 ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν^ν ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσό-
 φου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια^ω τρέ-
 πον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος; καὶ τὰ λεγό-
 μενα ἀγαθὰ, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή;
 Οὐ γάρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δὲ, εἶπον, ὦ θαν-
 μάσιε, ὄλεθρός τε καὶ διαφθορὰ τοσαύτη τε^κ καὶ τοιαύτη
 τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτηδεύμα, ὀλίγης
 καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν, καὶ ἐκ τούτων δὴ
 τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις
 γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας,^γ καὶ οἱ^ζ τὰγαθὰ, οἱ^α ἂν ταύτη
 τύχωσι βύντες· σμικρὰ δὲ φύσις^β οὐδὲν μέγα οὐδέποτε
 οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἣ δ'

Krumbt: ἀγῶνα *5.—⁸ φιλοσοφήση q.—^τ ἄρα A.—^υ οὖν om ΘΦΓ.—^ν λέγομεν m.
 —^ω αἴτια DK.—^κ τε om K.—^γ καὶ τοὺς ἰδρωτας ΘΠΦΓ: om DKq.—^α οἱ ΑΠΦΚ,

verba ὅπως ἂν μὴ οἶός τ' ᾖ subaudiendi
 πείσαι, quamvis non activa vox præces-
 serit, sed passiva πεισθῆ. alioqui certe
 aliquid deesse dicendum esset. Sed
 enim illi nequaquam assentior (ut de hoc
 quoque lectorem obiter moneam) de
 proxime præcedentium verborum inter-
 pretatione: horum videlicet, τί οἰόμεθα
 δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύ-
 ναι αὐτῶ τὴν χρεῖαν τε καὶ ἑταιρείαν; ita
 enim vertit, Quid eos facturos existima-
 mus, qui putant monitoris illius usu
 et consuetudine adolescentem corrumpi?
 Plane siquidem diversum esse horum
 verborum sensum existimo, ἀπολλύναι
 non ad ipsum adolescentem referens, sed
 ad illos qui malum adolescenti dant con-
 silium: ideoque ita reddendum esse
 hunc locum, Quid facturos putamus illos
 qui putant se utilitatem quam ex eo per-
 cipiebant, ejusque soliditatem amittere?
 Cui meæ interpretationi non dubito quin
 lector, ubi singula attente expendit,
 sit assensus. STEPHER.

οὐ πάν μὲν ἔργον] Int. οἰόμεθα, et
 participia post verbum sentiendi infiniti-
 vorum loco posita sunt, quod jam supra

illustravimus; quapropter Stephanus sine
 causa desiderabat infinitivum διατελέ-
 σειν vel οὐ παύσασθαι. AST.

οἶός τ' ᾖ;] Int. πείθειν vel πείσαι.
 Mox pro ἀγῶνα, Cod. Reg. ἀγῶνας. Fici-
 nus: publicis accusationibus insequentibus.
 AST.

§. 9. ἐπιτηδεύμα] Non male fortasse
 post ἐπιτηδεύμα expungetur interpunctio,
 ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ
 ἄριστον ἐπιτηδεύμα. STEPHER.

οἱ ἂν ταύτη τύχωσι] For. οἱ ἂν τύχωσι,
 ταύτη βύντες. Vel, ἦ ἂν τύχωσι. STEPHER.

οἱ ἂν ταύτη τύχωσι βύντες] Si qui
 forte huc (ad bonum ac virtutem) ferun-
 tur. Ald. Bas. 1. et 2. οἱ legunt, unde
 Stephanus scribi volebat: οἱ ἂν τύχωσι,
 ταύτη βύντες vel ἦ ἂν τύχωσι. Fici-
 nus hæc non clare expressit, Cornarius autem
 vertit: prout hac aut illac fluxus ipsis
 contingerit. AST.

οὐδὲν—οὐδέποτε οὐδένα] Negationes
 auctæ, quas Græci amant. Cf. Phædr.
 236. E. Phileb. 19. B. Sophist. 251. E.
 Politic. 293. D. 300. C. Menex. 249.
 Eurip. Cycl. 120. Vide Boissonad. ad
 Philostrat. p. 446. et Wytttenbach. ad

ός. Οὔτοι μὲν^ο δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα προσήκει,^d ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες^ο αὐτοὶ τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι τὴν δέ, ὡς περ ὄρφανὴν III. i. 295. ξυγγενῶν, ἄλλοι ἐπεισελθόντες^f ἀνάξιοι ἥσυχυάν τε καὶ ὄνειδ' περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῆς ὄνειδίζεις τοὺς ὄνειδίζοντας ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσιν. Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγώ, λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ αὖ^g ἄλλοι^h ἀνθρώπισκοι κενὴν τὴν χάραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστήν, ὡς περ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶνⁱ εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὔτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν^k φιλοσοφίαν, οἳ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι^m περὶ τὸⁿ αὐτῶν^ο αἰε^p τεχνίον. ὅμως γὰρ δὴ πρὸς γε^q τὰς ἄλλας τέχνας καὶ περ οὕτω πρακτούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὗ δὴ ἐφίεμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν^r ὡς περ τὰ σώματα λελάβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι^s τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι^t διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ

of ΘΕΔ: οἱ *5.—^a οἱ K.—^b φύσαν v.—^c μὲν om ΘΠΦDKT.—^d μάλιστα οὐ προσήκει Φ.—^e λείποντες ΑΘΞΦμπr, λειπόντες Π: λιπόντες s.—^f ἐπεισίνδτες Φ.—^g ε ad add q.—^h οἱ ἄλλοι v.—ⁱ εἰρικῶν K.—^k τὴν om m.—^l οἱ D.—^m περιτυγχάνωσι ΘΠΦDKT.—ⁿ τὸ om DK.—^ο αὐτὸ ΘΠΦDKT.—^p αἰε add q.—^q τε γ.—^r δημιουργῶν θ, τῶν δημιουργῶν Γ.—^s ξυγκεκλασμένοι A, συγκεκλεισμένοι m.—^t ἀποτε-

Phaedon. p. 199. Verbum δρᾶ cum duplici accusativo positum, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 432. Ast.

λιπόντες] Bas. 2. λείποντες, sed Aor. 2. præstat. Ast.

ἥσυχυαν] De hoc aristoti usu jam supra exposuimus. Ast.

οἱ ξυνόντες] Pro τῶν ξυνότων, respectu ad οἱ μὲν, οἱ δέ; vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 483. §. 358. Ast.

ο] Ald. Bas. 1. et 2. οἱ, et mox ἐφίεσμενοι, utrumque vitiose. Ast.

ξυγκεκλασμένοι] κλᾶν, κατακλᾶν est frangere, i. e. enervare, emollire, v. Rupertii ad Juvenal. vi. 298. t. ii. p. 304. Hinc κεκλασμένα μέλη Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 15. p. 359. et κεκλασμένη μουσική apud Philon. de agricultura, musica infracta, i. e. mollis. Sæpissime vero verba κλᾶν, κατακλᾶν al. et θρύπτειν conjunguntur, vid. exempla ab Hemsterhusio

laudata in Ruhnk. not. l. 1. Ast.

ἀποτεθρυμμένοι] Bas. 2. exhibet ἀποτεθραυμένοι (ἀποτεθραυσμένοι?), quod glossema est verbi ἀποτεθρυμμένοι; θρύπτειν est enim proprie eis λεπτὰ τέμνειν, confringere s. frangere, et utrumque verbum ejusdem est originis: θρύω (θρύω, θρύπτω) et θράω (θραύω). Ἀποτεθραυμένοι igitur confirmat scripturam nostram. Timæus Sophista videtur ἀποτεθρωμένοι legisse, cui Hemsterhusius in Ruhnkenii notis (p. 45. sq.) acutius, quam verius patrocinator. Mirari enim debemus, Hemsterhusium offēdisse compositum ἀποθρύπτειν; non opus est, viro doctissimo opponere, composita sæpius pro simplicibus poni (ut διαδρῦνται pro θρύπτειν legitur apud Philostrat. Heroic. p. 22. ed. Boisson.); imo potius contendimus, compositum h. l. esse significantius, quam simplex; ἀπὸ enim in

- ἀνάγκη; Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκῆος Φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν^u
- III. i. 296. βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπό-
- II. 496. του τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ ἅττα οὖν^w εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιοῦτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ;^x τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ^y πλησιάζοντες ὀμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ ἅττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, καὶ οὐδὲν^z γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς^a ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. [§. 10.] Πάνσμικρον^b δὴ τι, ἦν δ' ἐγώ,^c ὧ' Ἀδείμαντε, λείπεται^d τῶν κατ' ἀξίαν ὀμιλούντων φιλοσοφία, ἣ που ὑπὸ φυγῆς καταληφθῆν^e γενναῖον καὶ

θρασμένοι διὰ τῆς βαναυσίας τυγχάνοντες q.—^u ἐν...λελουμένου om Φρ.—^v διαφέρειν Ξπ.—^w οὖν om m.—^x δαί AM.—^y αὐτοὶ DKum.—^z οὐδὲ m.—^a ἄξιον ὡς ἀληθινῆς Π, ἀληθινῆς ἄξιον v.—^b πάνσμικρον ΑΘΠΦDτ, πᾶν σμικρὸν K: πάνυ σμικρὸν *5.—^c ἦν δ' ἐγώ Ξ, ἔφη ἦν δ' ἐγώ AM: ἔφην ἐγώ *5.—^d λείπεται om pr Ξ.—

compositione significat rei perfectionem vel confectionem; igitur ἀποτεθρυμμένοι est prorsus s. penitus fracti s. confracti, ut Ficinus Græco convenientissime vertit. (Sic facere, conficere, clamare, conclamare). Accedit, quod ἀποτεθρυμμένοι certam eamque concinnam habet significationem; ἀποτεθρυμμένοι vero ἅπαξ λεγόμενον esset, quod præterea longe alium sensum haberet, quam quem Heisterhusius ei subjectum esse voluit. Θρύον enim, *juncus*, non in terram primum humoque affixum est, sed potius erectum, neque insensibile vel immobile, sed admodum flexibile. Unde vero ἀποτεθρυμμένοι enatum esse dicamus? Puto pro ἀποτεθρυμμένοι scriptum fuisse ἀποτεθρυμμένοι, quod librarius in ἀποτεθρυμμένοι (a θρύον derivandum) mutabat, analogiam sequens aliorum verborum, v. c. ἀποθηριῶσθαι. Ast.

ιδεῖν] I. e. κατὰ τὸ ἰδεῖν (passive, videri, ut in καλὸς ἰδεῖν. v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 24.) s. εἶδος, visu, specie. Critias 115. D. ἔως ἐς ἐκπληξιν μεγέθει κάλλεσι τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἰκισιν ἀπειργάσαντο. Phædon. 84. C. ὡς ἰδεῖν ἐφάνετο. 110. B. τοιαύτη ἡ γῆ αὕτη

ιδεῖν. Vid. Matth. Gr. Gr. p. 765. Ast. χαλκῆος φαλακροῦ] Cf. Themist. Orat. v. p. 64. C. xxi. p. 246. D. Ast.

ὅταν αὐτῇ] Cod. Reg. Ald. Bas. I. et 2. αὐτοί; sed recte Stephanus scripsit αὐτῇ, Ficino præeunte, qui vertit: *quoties ipsi præter dignitatem adherent.* Ast.

ὡς ἀληθῶς—ἀκοῦσαι] Quæ reuera merito vocantur *sophismata.* Ast.

οὐδὲ ἄξιον] Vulgo οὐδὲ φρονήματος ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον. STEPH. 'Videtur vox ἄξιον mota esse suo loco et legendum οὐδὲ ἄξιον, οὐδὲ φρονήματος, ἂλ. ἐχ.' Scilicet Ficinus sic vertit, *nihil dignum, nihil prudentiæ veræ conveniens.* Ast. qui sic in Addend. 'Hæc verba ita cepimus, ac si legatur οὐδὲ ἄξιον, οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον, quod olim scripseramus. Sed nunc verius habemus: οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς (int. τι) ἐχόμενον.'

§. 10. ἐπὶ φυγῆς καταληφθῆν] Quod olim in versione mea horum librorum germanica conjeceram, idem hodie mihi probatur, ἀπὸ φυγῆς καταλειφθῆν et βραχὺ δέ που τι, quæ verba Ficinus tenere confudit, *Vel cum magnificus quidam*

εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορία τῶν διαφθερόντων^ε κατὰ φύσιν
 μεῖναι ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ
 φυῆ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δὲ
 πού τι^β καὶ ἀπ' ἄλλης τέχνης^η δικαίως ἀτιμάσαν^ι εὐφυνὲς
 ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι.^κ εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου
 Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ
 μὲν ἄλλα πάντα παρεσκευάσται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσο-

θ

^ε καταλειφθὲν γνμ.—^ε διαφερόντων Θ.—^ε τι που v.—^η τέχνης μεταλαβούσα δι-
 καίως v.—^ι ἀτιμάσασα DKq.—^κ ἂν ἔλθοι Ξq, ἀνέλθη Φτ: ἀνέλθοι *5.—^ι οὐδ' v.—

animus, angusta in urbe natus, spretis
 reipublicæ ipsius muneribus, ac multo
 magis contemptis reliquarum artium opi-
 ficium, pro naturæ dotibus ad philosophan-
 dum se confert—ego ita fere vertam,
 Perpauci denique generosioris ingenii,
 contemptis, ut par est, ceteris artibus,
 philosophiæ castra repetunt. FAËNSE.

ὅπδ φυγῆς καταλειφθὲν] Propter exi-
 lium (quia in exilio vivit) derelictum
 (ab hominum comunione destitutum).
 Vulgo καταληφθὲν, quod sensu cassum.
 Sexcenties inter se permutata reperiuntur
 participia ληφθὲς et λειφθὲς, ut ἀπολη-
 φθὲς et ἀπολειφθὲς. (vid. Boisson. ad
 Philostrat. p. 496.) Sic, ni fallor, etiam
 in Symposio p. 96. ed. nostr. ἀποληφθὲν-
 τες (interclusi ἀπολαμβάνειν est enim
 retinere, intercludere, vid. Valcken. ad
 Herod. ix. 70. p. 724. Jacobs. in Athen.
 p. 292.) pro ἀπολειφθὲντες legendum est.
 Καταλειπεσθαι vero est derelinqui ac de-
 seri, ita ut a quovis auxilio hominumque
 comunione destitutus sis. Sic Xenoph.
 Anab. iii. 1. 2. μόνοι δὲ καταλειμμένοι
 ἦσαν, οὐδὲ ἰππέα οὐδένα ἐγμμάχον ἔχον-
 τες. Similiter Ficinus vertit: otium ad
 philosophiam exilio nanciscuntur. AST.

τὰ τῆς πόλεως] Locum hunc mendo
 carere, mihi nemo persuadere possit: nec
 certe sensus, quem Fic. habet interpre-
 tatio, elici ex eo ita scripto queat. Ver-
 tit enim, Vel quum magnificus quidam
 animus angusta in urbe natus, spretis
 reipubl. ipsius muneribus, ac multo magis
 contemptis reliquarum artium opificiis,
 pro naturæ dotibus ad philosophandum
 se confert. Nam, ut omittam dativum
 muneribus ab eo addi, tanquam sub arti-
 culo τὰ subaudiendum, sequentia ita ver-
 tit ac si legeretur, πολλὸν δὲ μάλλον τὰ τῶν
 ἄλλων τεχνῶν (vel τὰς ἄλλας τέχνας)
 ἀτιμάσαν, κατὰ τὸ εὐφυνὲς ἐπ' αὐτὴν ἀνέλ-

θοι. sub. τὴν φιλοσοφίαν. hanc autem
 lectionem, a nostra adeo diversam, eum
 in exemplari nullo invenisse existimo,
 sed hæc aut alia hujusmodi, ex conjec-
 tura tantum petita, in sua interpretatione
 sequutum esse. Nunc autem vide lector,
 hunc locum mecum examinans, annon
 multo minore cum mutatione sensum ex
 eo commode elicere possimus. Primum
 cum βραχὺν intelligo μέρος: sicut etiam
 subaudiendum erat paulo ante cum σμι-
 κρόν: ubi dicebat, πάνυ σμικρόν δὴ τι
 λείπεται τῶν κατ' ἄξίαν ὁμιλούντων φιλο-
 σοφία. Deinde ante ἀπ' ἄλλης τέχνης
 suspicor deesse articulum τὰ: ut quem-
 admodum dixit de una parte illorum qui
 se ad philosophiam conferunt, ἀτιμάσασα
 τὰ τῆς πόλεως, ita hic de altera, vel po-
 tius de tertia, dicat, τὰ ἀπ' ἄλλης τέχνης
 δικαίως ἀτιμάσαν. Postremo ut ponatur
 hypostigme ante εὐφυνὲς, qua ostendatur
 ad sequentia, non ad præcedentia, perti-
 nere. Alioqui certe, paulo alium se-
 quendo sensum, dicerem etiam posse
 legi, καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως
 ἀτιμάσαν εὐφυνὲς, ἐπ' αὐτὴν ἀνέλθοι. vel
 potius ἀνέλθη, sicut dixit ὑπερίδῃ: quum
 itidem jungi cum ὅταν debeat. Eorum
 porro qui, ut hic loquitur (sequendo qui-
 dem certe illam lectionem) ἀπὸ τῶν τεχ-
 νῶν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀνῆλθον, exempla
 sunt apud Diogenem Laertium. ΣΤΕΡΗ.
 ἂν ἔλθοι] Vulgo ἀνέλθοι; sed ἂν
 abesse nequit, et ἐρχεσθαι ἐπὶ τι rectius
 habet, quam ἀνέρχεσθαι. Stephanus legi
 ἀνέλθη et τὰ ante ἀπ' ἄλλης τέχνης inter-
 poni volebat; sed ad ἀτιμάσαν intelli-
 gendum est αὐτὴν (τὴν τέχνην). AST.

ἐταίρου] Bas. 1. 2. ἐτέρου. Ceterum
 Theages, Demodoci filius, notus est ex
 dialogo cognomine, qui Platonis vulgo
 fertur. AST.

- φίας, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν
 III. i. 297. πολιτικῶν κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ' ἄξιον λέγειν, τὸ
 δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γὰρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμ-
 προσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γευόμενοι^m
 καὶ γευσάμενοιⁿ ὡς ἠδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν
 πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν
 ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ^o τῶν πόλεων πράττει,^p οὐδ'
 ἔστι ξύμμαχος μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν^q τῶν δικαίων βοή-
 θειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὡς περ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπροσθάν,
 οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ἂν εἴς^r πᾶσιν ἀγρίοις
 ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὄνῃσαι προαπολόμενος
 ἀνωφελὲς αὐτῶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο,—ταῦτα
 πάντα λογισμῶ λαβάν^s ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράτ-
 των, οἷον ἐν χειμῶνι κοινοροῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος
 φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς,^t ὄρῶν τοὺς ἄλλους κατα-
 πιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἰ πῆ αὐτὸς^u καθαρὸς^v ἀδι-
 κίας τε καὶ ἀνοσιῶν ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται^w
 καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἰλεῶς τε
 καὶ εὐμενῆς ἀπαλλάσσεται. Ἀλλά τοι, ἢ δ' ὅς, οὐ τὰ
 II. 497. ἐλάχιστα ἂν^x διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Οὐδέ γε,
 εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχῶν πολιτείας προσηκούσης· ἐν

^m γευόμενοι AΘΠDKv.—ⁿ καὶ γευσάμενοι om η et pr E.—^o τὰ om K.—^p πράττοι
 ΘΞΦmr.—^q τῆ...βοηθεία DKq.—^r τοῖς DK.—^s λαβωντες...ἔχωντες...πράττωντες...

^a
 ὄρωντες...ἀγαπῶσιν v.—^t ἀποστάς A : ὑποστάς *s.—^u αὐτῶ φτ, αἰτοῖς v.—^v κατα-
 ε οὐ ε
 ροῖς v.—^w βιώσονται...αὐτῶν...ἀπαλλάσσονται v.—^x ἂν om ΞΦmr.—^y μετὰ τῶν AK

ἢ δὲ τοῦ σώμ. νοσοτροφία] Respexit
 Aelian. V. H. iv. 15. Cf. Leopard.
 Emend. xii. 22. Ast.

δαμον. σημεῖον] Vid. nostra ad Phædr.
 p. 271. Ast.

ἢ γὰρ που] Sensus, 'Certe vel nemini
 vel admodum paucis hoc dæmonium con-
 tigit; igitur non generale vel commune
 quid est, quo ad philosophiam ducamur
 eaque teneamur, sed singulare, quod id-
 circo in rebus ad philosophiæ studium
 provocantibus numerare non licet.' Ast.

ἐθέλων] Propter præcedens τῖς (man)
 pluralia οἱ γευόμενοι et ἰδόντες in singu-
 laria transierunt. Ast.

κοινοροῦ] Respexerunt h. l. Lucian.
 Piscat. §. 29. t. i. p. 203. Bip. Themist.
 Orat. viii. p. 104. C. xxiv. p. 308. A.
 et Suid. t. ii. 2. Pro ζάλης vero haud
 scio an melius legatur χαλάσης, propter
 κοινοροῦ et φερομένου; accedit quod
 ζάλη idem fere est quod χειμῶν. Sic et
 in S. Basillii Epist. iii. t. iii. p. 75. E.
 ed. Paris. ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ πραγμά-
 τιον, οἷον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῶ (Cod.
 Vatic. et Reg. ὑπὸ τείχος τι καρτερὸν)
 ἀποστάς, οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀνα-
 πιμπλασαι, Cod. Vatic. et Reg. exhi-
 bent χαλάξῃ pro ζάλῃ. Ast.

γὰρ προσήκουσθαι αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ iii. i. 298.
τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει.

§. 11. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὧν ἕνεκα διαβολὴν εἴληφε καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρησθαι. εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Ἀλλ' οὐδέν, ἧ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῆ^b τίνα τῶν^c νῦν λέγεις πολιτειῶν; Οὐδ' ἠντιναοῦν,^d εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν^e νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως·^f διὸ καὶ στρέφεσθαι τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτήν, ὡς περ ζενικὸν σπέρμα ἐν γῆ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν^g τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἀλλ'^h εἰς ἀλλότριον εἶδοςⁱ ἐκπίπτειν.^k εἰ δὲ λήψεται, τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὡς περ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι, τότε δηλώσει ὅτι τοῦτο μὲν τῶ^l ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπινα, τὰ τε τῶν φύσεων καὶ τῶν^m ἐπιτηθευμάτων. δῆλος δὲ οὖν εἶ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσειⁿ τίς αὐτῆ ἢ πολιτεία. Οὐκ ἔγνωσ,^o ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἐμελλον, ἀλλ' εἰ^p αὐτῆ^q ἦν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν ἢ ἄλλῃ. Τὰ μὲν ἄλλα, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῆ^r τοῦτο δὲ αὐτὸ iii. i. 299.
ἐρρήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι^s τι αἰεὶ ἐνεῖναι^t ἐν τῇ πόλει

qu cum pr Π et corr D : τὰ τῶν *5.—^a ἰδίων τὰ ΑΠΔΚϑν : ἰδίων καὶ τὰ *5.—^b τῶν κοινῶν ΘΞΦΠΓ.—^c αὐτοῖς ΘΞΦΠΓ.—^d τῆς Κ.—^e ἠντιν^u οὖν ν.—^f τὴν Κ.—^g σιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως om ν.—^h ἴσχειν ΑΘΠΦΔΚϑΠΓ : ἴσχον 5.—ⁱ ἀλλ' add ΑΘΠΦΔΚϑΠΓ.—^j ἦθος ΑΠν.—^k ἐκπίπτει ΘΞΦΠΓ.—^l μὲν τι τῶ Κ.—^m καὶ τὰ τῶν ΦΔΚν.—ⁿ ἐρήσει ΑΠ.—^o ἄλλου οὐκ ἔγνω οὐκ ἔγωγ' ν.—^p ἢ Φν.—^q αὐτῆ Α, αὐτῆ Π : αὐτῆ *5.—^r αὐτῆ...ἐνεῖναι om ΔΚϑ.—^s δεήσοι ΑΠν : δεήσει *5.—^t ἐν

καὶ τὰ κοινὰ] Ald. Bas. 1. et 2. kal prætermittunt. Ast.

§. 11. αὐτῆ] Pro αὐτῆ in præced. edit. scriptum est αὐτῆς : quæ lectio ferri nullo modo potest : adeo ut vel αὐτῆ vel αὐτοῖς scribere necesse sit, ut legit Ficinus. Sed aptius est αὐτῆ, quum præcedat φιλοσοφίας nomen : alioqui dicendum erit ita subjunctum esse αὐτοῖς, ac si non φιλοσοφίας sed φιλοσόφων appellatio præcessisset. STERN.

ἀλλὰ τοῦτο] Laudat Stob. xli. p. 259.

Ast.

ἔσπερ] For. καὶ, ἔσπερ. STERN.

ἔσπερ ζενικόν] Intellige ante ἔσπερ particulam explicationi inseruentem, v.

Plut.

c. scilicet, quæ ante comparationes crebro omittitur, ut ante ὅς Polit. vi. 510. A. vii. 518. C. ix. 585. A. x. 621. D. ante ὃ τὶ περ Polit. vi. 508. C. Heind. ad Theat. §. 76. supplendum esse censet καὶ ; potius scilicet, etenim similisve particula cogitatione supplenda est, ut ii. 11. κενὸς ἄπεισιν, ubi vid. not. Ast. μὲν τῶ ὄντι] Cod. Reg. μέν τι τῶ ὄντι. Ficinus nostram expressit scripturam vertens : divinum quidem se esse. Ast.

δῆλος δὲ] Ficinus videtur δὲ legisse, vertit enim : videris autem mihi statim.

Ast.

Vol. VII.

D

λόγον ἔχον^u τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν ὃν περ^v καὶ σὺ ὁ νομοθέτης ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθης.^w Ἐρρήθη γάρ, ἔφη. Ἄλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη,^x φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ^y τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως^z ῥᾶστον διελεθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ^a μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ τὸ λεγόμενον τὰ καλὰ τῶ ὄντι χαλεπά. Ἄλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἴ περ, τὸ^b μὴ δύνασθαι διακαλύσει· παρὰ δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσει.^c σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τούναντίον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν^d ἄπτεσθαι.^e Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἔγώ, οἱ^f καὶ ἀπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ^g χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ^h τῶ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι—λέγω δὲ χαλεπωτάτον τὸ περὶ τοὺςⁱ λόγους— ἐν δὲ τῶ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τούτο πρᾶττόντων παρακαλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἡγούνται,^k πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ γῆρας,

II. 498.

III. i. 300.

εἶνα Αὐ.— ἔχοντα DKq, om Θ.—^v ὡςπερ v.—^w ἐτίθης K: ἐτίθεις *s.—^x ἐδηλώθη om DKq.—^y αὐτοῦ καὶ χαλεπὴν K.—^z immo πάντων.—^a δὴ om φ.—^b τῶ τὸ η
v.—^c εἴσει v.—^d πόλιν ΑΠΦDKqv et pr fortasse Θ: πάλιν *s.—^e μὴ ἄπτεσθαι φ.—^f εἰ v.—^g οἰκονομίας καὶ ΑΘΠΦDKqem: οἰκονομίας τε καὶ *s.—^h αὐτῶ K, αὐ-

φόβῳ ὧν] I. e. τούτων, ἢ s. τούτου, δ—δεδηλώκατε, scil. μακρὰν—τὴν ἀπόδειξιν; int. ἔσεσθαι. Ast.

τὰ καλὰ—χαλεπά] Vid. ad iv. 11. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 66. D. Ast. εἴπερ] Int. τὴ διακαλύσει, vid. Heindorf. ad Parmenid. p. 255. Ast.

πόλιν ἄπτεσθαι] Sic Cod. Reg. libri editi omnes πάλιν. K. Ast.

δοκούμενοι] Vulgo ποιούμενοι. Ficinus: etiam qui sapientia apprime studiosi fore existimantur. Ast.

ἡγούνται] Pro ἡγούνται verbum aliud affertur ex conjectura, valde diversum: nimirum ἀγαλούνται: item aliud, ἀρρῶνται: ut sit sensus, Si etiam aliis hoc facientibus, invitentur ut auditores esse velint, valde aversantur. At vero Ficinus

retinens μεγάλα ἡγούνται, ita vertit, Deinde vero si ab aliis id agentibus acciti, auditores fieri patientur, magnum quid cogitant, exequendumque obiter putant. Ego vero ab utroque dissentio. etenim nec cum illo priore mutandum censeo ἡγούνται in ἀγαλούνται (quo Platonem uti mirarer) vel in ἀρρῶνται: nec, retinendo ἡγούνται, ejus sequor interpretationem cujus a me posteriore loco facta est mentio: sed μεγάλα ἡγούνται expono, rem magnam se prestare arbitrantur. STEPH.

ἡγούνται] Cornarius legi vult ἀγαλούνται sive ἀρῶνται, aversantur, perperam; est enim hoc ironice dictum: 'rem magnam se prestare arbitrantur,' ut Stephanus bene interpretatur. Ast.

ἐκτὸς δὴ τινῶν ὀλίγων, ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον¹ τοῦ Ἡρακλείτειου^m ἡλίου, ὅσον αὖθις οὐκ ἐξάπτονται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τούναντίονⁿ μειράκια μὲν ὄντα καὶ παῖδας^o μειρακιώδη παιδεῖαν καὶ φιλοσοφίαν^p μεταχειρίζεσθαι, τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρούται,^q εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν^r φιλοσοφίας^s κτωμένους· προΐούσης δὲ τῆς ἡλικίας ἐν ἣ ἡ ψυχὴ τελεοῦσθαι^t ἀρχεται, ἐπιτείνειν^u τὰ ἐκείνης γυμνάσια· ὅταν δὲ λήγῃ^v μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν^w ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ μὴδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. [§. 12.] Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε^x προθύμως, ᾧ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὅπως τιοῦν πεισομένους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε,^y ἦν δ' ἐγώ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι^z φίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους^a ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιοῦτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς σμικρὸν^b γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν^c οὔν, ἔφη, ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν. οὐ γὰρ πάποτε εἶδον^d γενόμενον

III. I. 301.

ω
 τοῦ v.—¹ τοὺς om q.—^k ἠγοῦμενοι E.—^l μᾶλλον πολὺ v.—^m ἠρακλείτου v.—ⁿ πᾶν
 αs
 τούναντιον om φτ.—^o παῖδες E.—^p σοφίαν v.—^q ἀδρούται AΘΠΦDKQmτ.—
 r ὑπηρεσία φτ.—^s φιλοσοφίαν ΘΠΦΚmτ.—^t τελεοῦσθαι ΘΠΦDKQmτ.: τελειοῦσ-
 θαι *s.—^u ἐπιτείνει m.—^v λέγη v.—^w στρατιῶν EDKM, στρατιωτῶν φτ.—^x τε v,
 om η.—^y διάβαλε v.—^z ἀρξαμένουσ ἄρτι ΘΠΦD.—^a ἄλλους om v.—^b σμικρὸν E,
 μακρὸν v.: μικρὸν *s.—^c οὐδέν' coit q.—^d εἶδον AΘΞΦKQmτ.: ἴδον s.—^e πολλοί

Ἡρακλείτειον ἡλίον] Solem enim deficientem Heraclitus ponebat extingui, v. Schol. ad h. l. Plutarch. Decret. Phys. ii. 25. Diog. L. ix. 10. 11. Stob. Phys. v. ii. p. 526. et 588. ed. Heer. Ast.

ἐν φ] Lat. χρόνος, quamdiu, donec. Mox ἐπιμελεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι scripsimus, vid. nostra ad Phædr. p. 288. Ast.

λήγη] Vide ne tibi negotium facessant

ea exemplaria quæ hic λέγη habent pro λήγη. STEPH.

στρατειῶν] Sic optime Steph. correxit: στρατιῶν edita exempla exhibent. Ast.

§. 12. ἀντιτείνειν] Steph. scribi volebat ἀντιτείνειν. Ficinus enim habet: promptius quoque repugnaturus. Præsens rem certius significat. Ast.

ἐς σμικρὸν—χρόνον] Ironice; vid. ad x. 9. p. 608. C. Ast.

τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ πολὺ^ο μᾶλλον τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα^ε ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἄς περ νῦν, συμπεσόντα^ε ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον^h μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ἔργα τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρα τοιαύτη, οὐ πά-
 11. 499. ποτε ἐωράκασιν οὔτε ἓνα οὔτε πλείους. ἢ οἶε; Οὐδαμῶς γε. Οὐδὲ γε αὖ λόγῳ, ᾧ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγόνασιν, οἷον^k ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθές ξυντεταμένως^l ἐκ παντὸς τρόπου^m τοῦ γινῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψὰ τε καὶ ἔριστικά καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις πόρρωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι
 111. i. 302. χάριν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν, ὑπὸ τάληθοῦςⁿ ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδέ γ' ὀνήρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλειος,^p πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ^q οὐ πονηροῖς ἀχρηστοῖς δὲ νῦν κεκλημένοις^r ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλη,^s εἴτε βούλονται εἴτε μὴ, πόλεως ἐπιμεληθῆναι καὶ τῇ πόλει κατήκοι^t γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσιν ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος

m.—^f τοιαυτὶ ῥήματα γρ A.—^g ξ. v.—^h παρισωμένου καὶ ὁμοιωμένου Θ.—ⁱ ἢ καὶ
 φτ.—^k οἷον q et corr Θ, οἷον A, οἷον Ξ: οἷον *s.—^l ξυντεταμένως r.—^m προσώπου A.—ⁿ τῆς ἀληθοῦς m.—^o γ' om Ξm.—^p τέλειος v, τέλος m.—^q τε καὶ φτ et te Ξ.—^r κεκληρωμένοις ΘΦDKqr.—^s περιβάλη ΑΠΦDKqr, περιβάλλη Θ.—^t κατ-

εἶδον] Vulgo ἴδον, forma Homerica, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 313. v. εἶδω. Ast.

οἷον ζητεῖν] Vulgo οἷον, quod sensu caret. Sensus et sequens ἀσπαζομένων postulat οἷον. De pronomine οἷον cum infinitivo vid. ad lib. i. Sensus est, 'Nunquam sermones audierunt pulchros et liberales, tales (οἷον) qui quærant verum—arguta vero illa valere jubeant.' Ficinus vertit, *sermonibus aures adhibuerunt—quibus obnixè—verum inquiritur.* Melius Cornarius: *neque sermones—audierunt, nimirum eos, qui verum—quærunt, versuta autem—longe salutant ac amplectuntur.* Ast.

μηδαμόσε] Bas. 2. Steph. καὶ ante μηδαμόσε interponunt, quod Ald. et Bas.

1. non habent, nec Ficinus expressit, recte; nimirum τὰ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν sunt ipsa illa κομψὰ et ἔριστικά. Ast.

παραβάλη] Cod. Reg. περιβάλη, vitiose; παραβάλλειν, sensu neutro, est *concurrere* vel *occurrere* s. accedere. Sic Polit. viii. 8. p. 556. C. ὅταν παραβάλωσιν ἀλλήλοις οἱ τε ἔρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις. Lys. p. 203. E. Δεῦρο δὴ, ἢ δ' ὅς· εὐθὺς ἡμῶν οὐ παραβάλλεις; ἄξιον μέντοι (sic, ni fallor, locus scribendus est). Igitur h. l. παραβάλλειν est *contingere*, *accidere* (nostrum *treffen* easdem habet significationes; est enim *concurrere*, *occurrere* et *contingere*). Ast.

θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως ἐμπέση. τούτων δὲ πότερα^u γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρω ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημί ἔχειν λόγον. οὕτω γὰρ ἂν^w ἡμεῖς δικαίως καταγελάμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως.^x Εἰ τοίνυν ἀκροῖς εἰς φιλοσοφίαν πόλεός τις^y ἀνάγκη^z ἐπιμεληθῆναι^a ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ ἢ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τινὶ βαρβαρικῷ τόπῳ, πόρρω που^b ἐκτὸς^c ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἔτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἢ εἰρημένῃ πολιτεία καὶ ἐστὶ καὶ γενήσεταιί γε, ὅταν αὕτη^d ἢ^e Μοῦσα πόλεως ἐγκρατῆς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύνατος^f γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καί^g ἐμοί, III. I. 303. ἔφη, οὕτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι^h οὐκ αὖ δοκεῖ, ἔρεῖς; Ἰσως, ἔφη. Ὡ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάνυ οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει, ἀλλοίανⁱ τοὶ δόξαν ἔχουσιν,^k εἰάν^l αὐτοῖς^m μὴⁿ φιλονεικῶν ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν^o τῆς φιλομαθείας^p διαβολὴν ἐνδεικνύη^q οὐς^r λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζη^s ὡς περ ἄρτι τὴν τε^t φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἠγῶνται σε II. 500.

ἦκοι Π.—^u πότερα ΑΠΦDKQMT et pr Θ: ὁπότερα *5.—^w ἂν om Θ.—^x Οὕτως om q.—^y τε Π.—^z εἰς ἀνάγκην K: om ΦΥ.—^a ἐπεμελήθη DK.—^b που om ΘΦΥ.—^c ἐκτὸς add ΑΠDKQMT.—^d αὕτη ΑΞΜ.—^e ἢ om v.—^f ἀδύνατος ΘΠΦDKQMT: ἀδύνατον 5.—^g καὶ ante ἐμοί om Θ.—^h ὅτι add ΑΘΞΠΦDKQMT.—ⁱ ἀλλοίαν ΑΠDKQ: ἀλλ' ὅταν 5. ante ἀλλοίαν pone punctum.—^k ἔχουσιν Ξ.—^l εἰάν ΑΠ et fortasse Π: ἐν *5.—^m αὐτοῖς Ξ.—ⁿ εἰ μὴ Kq.—^o τὴν om ΦΥ.—^p φιλομαθίας ΞΤΜ.—^q ἐνδεικνύη ΑΠDKQMT, ἐνδεικνύει v: ἐνδεικνυε *5.—^r οἷους v.—^s διορίζη ΑΠDKQMT, διορί-

τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως] Sic Themist. Orat. xiii. p. 177. C. λέγεις ἐν χάρῳ ἀπακισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως. Αστ. ἔτοιμοι] Int. ἐσμην, soleimni ellipsi, vid. nostra ad Phædr. p. 323. ibique laudatis adde Porson, ad Phæn. 983. Schæfer. Melet. Crit. p. 43. et 114. Αστ.

ἔτι οὐκ] ὅτι e Cod. Reg. inseruimus, etsi non prorsus necessarium est. Αστ.

ἀλλοίαν τοὶ] Fortasse in his emendandis audacior fui, sed facile veniam me spero impetraturum esse ab iis, qui reputaverint, quàm molestum, imo intolerabile sit Platonis amico, in divina ipsius oratione aliquid relinquere manifeste vitiosum, si certa in promptu est medela. Vulgo scribitur ἀλλ' ὅταν, quod sensu

caret, quocirca ἀλλοίαν scripsimus, quod etiam sequentia, quæ priora repetunt: ἀλλοίαν τοὶ φήσεις αὐτοῖς δόξαν ληψέσθαι, postulant. Deinde pro ἐν αὐτοῖς reposuimus εἰ αὐτοῖς; namque ἐν vitiosum est, εἰ vero sensus efflagitat; accedit Cotidicis Regii, qui ἐν αὐτοῖς εἰ exhibet, et Ficini auctoritas, qui vertit: verum quid eos opinaturos, existimas, si non contentionis studio—ostendas—et, ut nuper, distinguas cet.—Pro ἐνδεικνυε et διορίζου scripsimus ἐνδεικνυε et διορίζει; scilicet εἰ obliterato et in ἐν mutato, indicativus in imperativum transit. Ἡ, profecto, pro ἢ posuimus, cui alterum ἢ (an) respondet. Τοὶ affirmans est, sane, utique, certe. Αστ.

λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ^u καὶ^v εἰάν οὕτω^w θεῶνται, ἀλλοίαν τοι^x φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἶετινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γὰρ σὲ προφθάσας λέγω ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἠγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγώ, ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτό^z τοῦτο ξυνοίει,^a τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσήκον^b ἐπισκεκωμακότας, λοιδορουμένους^c τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ αἰεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἡκιστα φιλοσοφία πρέπον^d ποιούντας; Πολύ γ', ἔφη. [§. 13.] Οὐδὲ γὰρ που, ᾧ^e Ἀδείμαντε, σcholῆ τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας, καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου^e τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι,^f ἀλλ' εἰς τεταγμένα^g ἅττα καὶ κατὰ ταῦτα αἰεὶ ἔχοντα ὀρῶντας καὶ θεωμένους οὐτ' ἀδικοῦντα οὐτ' ἀδικούμενα^h ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶⁱ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμῆσθαιⁱ τε καὶ ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἶετινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὀμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ^k μιμῆσθαι

III. i. 304.

ξεί v: διορίζου s.—^l τε om ΘΦ.—^m ἢ om Ξν.—ⁿ οὐκ q.—^w αὐτῶ v.—^x τε v.—^y ἀποκρίνεσθαι ΑΠ.—^z τὸ φ.—^a ξυνοίου q.—^b οὐ προσήκον ΑΘΞΠΦεμτ et pt D, ὡς μὴ προσήκον Κq: οὐ μὴ προσήκον s.—^c λοιδορουμένη Κ.—^d πρέποντας DK, πρέποντα q.—^e φόνου m.—^f ἐμπίπλασθαι Ξ.—^g τεταγμέν^{ον} v.—^h ἀδικούμενον ΑΘΠ

ΦΚμτ, ἀδικούμενα Ξ, ἀδικούμενα corr D.—ⁱ καὶ om pt Θ.—^k μὴ om m.—^l ἀλλά pt

οὐ προσήκον ἐπισκεκωμακότας] οὐ προσήκον exhibent Cod. Ven. Bas. 2. et Schol. Ruhnk. qui explicat οὐ προσηκόντως εἰσεληλυθότας (imo potius est: qui proterve quasi et lascive se inferunt philosophorum catui). Libri editi οὐ μὴ προσήκον et Cod. Reg. ὡς μὴ προσήκον. Προσήκον (casus absolutus) est i. q. προσήκοντος (αὐτοῖς), de quo vid. supra exposita. Ast.

§. 13. ἀγάμενος] Non ἀγάμενος sed ἀγόμενος in præced. edit. legitur: inter que duo participia, una litera differentia, magnum est significationis discrimen. Multo autem aptiorem huic loco sensum habet illud quam hoc: ideoque veteri

libro de eo in contextum recipiendo sum assensus. præsertim quum et Fic. agnoscat: qui vortit, *quid putas fieri posse ut illud non imitetur aliquis cui cum amore admirabundus adhæret?* Fortassis autem aliquis (ut hoc obiter dicam) hic legens ἀγάμενος, miretur quod modo dixi, mirum mihi apud Platonem visum iri usum verbi ἀγαλεσθαι: sed is sciat quamvis magna sit, quod ad scripturam attinet, affinitas verbi ἀγαλεσθαι cum ἀγασθαι (cujus participium est ἀγόμενος) illud tamen apud solute orationis scriptores tam esse inusitatum, quam hoc est usitatum: licet ποιητικὸν sit et ipsum, aut saltem ποιητικώτερον. ΣΤΕΡΗ.

ἐκεῖνο; Ἀδύνατον, ἔφη. Θεῖω δὴ καὶ κοσμίω ὃ γε φιλόσοφος ὁμίλων κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπων γίγνεται· διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἄν οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται, ἃ ἐκεῖ ὄρεᾷ, μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἦθη καὶ ἰδία καὶ δημοσία τίθεναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἄρα¹ κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἶε^m γενήσεσθαι σαφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἡκιστα γε, ἦ δ' ὅς. Ἄλλ' ἐὰν δὴ αἰσθῶνται οἱ πολλοὶ ὅτι ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν ὡς οὐκ ἂν ποτεⁿ ἄλλως εὐδαιμονήσῃε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψῃαν οἱ τῷ θεῖω παραδείγματι χρωόμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἦ δ' ὅς, ἐὰν περ^o αἰσθῶνται. ἀλλὰ δὴ τίνα^p λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Φῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγώ, ὡς περ πίνακα πόλιν τε καὶ ἦθη ἀνθρώπων, πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἄν. ὁ^q οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλ' οὖν οἶσθ' ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενέγκαιεν,^t τῷ μῆτε ἰδιώτου^s μῆτε πόλεως ἐβελῆσαι ἂν ἀψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους πρὶν ἢ^t παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. Καὶ ὄρθῳς γ', ἔφη. Οὐκοῦν^u μετὰ ταῦτα οἶε ὑπογράψασθαι^v ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μῆν; Ἐπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσ^w ἀποβλέποιεν, πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σῶφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὐ

Θ.—^m οἶε αὐτὸν Ξm.—ⁿ ἀπόντε Π.—^o περ om φv.—^p τίνα δὴ Θ.—^q ὅθεν v.—^t διενέγκαιεν q: διενεγκεῖν *5.—^s ἰδιώτην m.—^t ἢ πρὶν Θ.—^u οὐκ ἂν m.—^v ὑπο

θεῖω] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 19. p. 593. A. ubi κόσμω scribitur. Ast.

ὃ γε φιλόσοφος] Bas. 2. ὅτε. Mox Eusebius κακὸν δὴ. Ast.

οἶσθ' ὅτι] Videndum an hæc lectio οἶσθ' ὅτι: ferri possit, quum nullum hic usum habeat particula ὅτι, sequente infinitivo. Aut expungenda certe fuerit, aut dicendum eam, sicut post οἶδα vel εἶδ οἶδα, et post ἴσθι vel εἶδ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα posse πλεονάζειν. Steph.

οὐκ οἶσθ'] Sic Bas. 2. et Ficinus, qui vertit: an nescis, hoc præcipue. Ald. Bas. 1. Steph. et Euseb. οὖν οἶσθ'. Mox διε-

νέγκαιεν scripsimus pro διενεγκεῖν ex Eusebio, ubi legitur διενέγκαιεν, forma communi, etsi infinitivus post ὅτι nonnunquam occurrat (vid. nostra ad Alcib. i. p. 305. Valeken. Opusc. t. ii. p. 300. et Schäfer. ad Bastii Epist. Crit. p. 37.) — Paulo post ἢ ante παραλαβεῖν Eusebius omittit. Ast.

ἐκατέρωσ] Ex Eusebio et Hieroclo (de provident. apud Phot. Bibl. Cod. celi.) reposuimus pro ἐκατέρωσ. Sic etiam Ficinus vertit: ad utraque frequenter respicient. Ast.

III. i. 306.

τὸ^x ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐμποιοῖεν ζυμμιγνύντες τε καὶ κεραινύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. Ὁρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφουεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως^y ἂν^z ὅτι μάλιστα^a ἀνθρώπεια ἦθη εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσεται. Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη,^b ἢ^c γραφὴ γένοιτο. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πείθομέν πῆ^d ἐκείνους,^e οὓς διατεταμένους^f ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἵεναι, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότε ἐπηνοῦμεν^g πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον ὅτι^h τὰς πόλεις αὐτῶ παρεδίδομεν, καὶ ἔτιⁱ μᾶλλον αὐτὸ^k νῦν ἀκούοντες πρᾶννεται; Καὶ πολὺ γε, ἦ δ' ὅς, εἰ σωφρονοῦσιν.^l Πῆ γὰρ δὴ ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄστοπον μὲν^t ἄν, ἔφη, εἶη. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἦν ἡμεῖς διήλθομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ;^m τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴ πέρ τιναⁿ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσειν^o μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφαρίσαμεν; Οὐ δὴ^p που. Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν ὅτι, πρὶν ἂν πό-

γράψουσαι v.—^w ἐκατέρωσε v: ἐκατέρως *s.—^x αὐτὸ ΑΘΠΦDm, αὐτὸ Κτ: αὐτὸ δ *s.—^y ὡς Θτ.—^z ἂν om ΑΘΞΠmτ.—^a μάλιστα τὰ v.—^b ἔφη om Ξm.—^c ἢ om ΘΦDKτ.—^d πειθομένη πη m.—^e κείνους v.—^f διατεταμένους ΑΘΠΦDKmτ: δια-

τεταγμένους *s.—^g ἐπονομεν Θ, ἐπαινομεν q.—^h ὅτε q.—ⁱ τί Am.—^k αὐτῶ q, om v.—^l εἰ σωφρονοῦσι ΑΠDKmτ, εἰ φρονοῦσι Θ: ἦν σωφρονῶσιν *s.—^m δαί Α.—ⁿ τὴν v.—^o φήσειν ΑΘΞΠΦmτ, φύσει v: φήσεις *s.—^p δέ m.—^q πόλεως K.—

αὐ, δ] Bas. 2. αὐτό. Mox apud Hierocl. l. i. deest ἐν. Ast.

ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι] Ex eo colligentes ac conijcientes. Ast.

θεοείκελον] Homer. Il. i. 131. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Ast.

ἀνθρώπεια] Euseb. τὰ ἀνθρωπεῖα. Hierocl. ἐς ὃ τι μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα: Ast.

πείθομεν] Mutandum censeo in πείθοιμεν. STEPH. Sine causa, quum etiam sequatur πρᾶννεται. Ast.

διατεταμένους] Vulgo διατεταγμένους; vid ad v. 18. Ast.

εἰ σωφρονοῦσι] E Cod. Reg. reposuimus pro ἦν σωφρονῶσι. Ast.

ἀγαθὴν] Sic Ald. Bas. 1. et 2. quod Stephanus sine causa in ἀγαθὴν mutavit; solet enim apud Atticos etiam masculinum adjectivum substantivo fœminino jungi, vid. Gregor. de dialect. p. 25. ubi cf. Kœn. Wernsdorf. ad Himer. p. 224. Bach. ad Xenoph. (Econ. iv. 8. Ast. qui sic in Addend. 'Ceterum nunc ipse ἀγαθὴν præferam.'

πρὶν ἂν] Stephanus præposuit conjunctionem ὅτι, qua non opus est; vid.

λεως^q τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γίνηται, οὔτε πόλει οὔτε πολίταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία ἦν μυθολογοῦμεν^r λόγῳ ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἦττον. Βούλει οὖν,^s ἦν δ' ἐγώ, μὴ^t ἦττον φῶμεν αὐτοὺς ἀλλὰ παντάπασι πράους γεγονέναι καὶ πεπεισθαι, ἵνα εἰ^u μὴ τι II. 502. ἄλλο αἰσχυρθέτες ὁμολογήσωσιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. III. i. 307. Οὔτοι μὲν τοίνυν,^v ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔσταν· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει ὡς οὐκ ἂν τύχοιεν γενόμενοι βασιλείαν ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς^w φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἶς, ἔφη. Τιοιούτους δὲ γενομένους ὡς πολλῆ^x ἀνάγκη διαφθαρήναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γάρ^y χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχωροῦμεν ὡς δὲ^z ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτ'^a οὐδ' ἂν εἶς σωθείη, ἔσθ' ὅς τις^b ἀμφισβητήσει;^c Καὶ πῶς;^d Ἀλλὰ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, εἶς ἱκανὸς γενόμενος,^e πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι^f τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἰκανὸς γάρ, ἔφη. Ἀρχοντος γάρ^g που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέντος^h τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δὴ που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὀπωστιοῦν. Ἀλλὰ δὴⁱ ἅπερ^k ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι^l καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν ὅτι γε^m βέλτιστα, εἴ περ δυνατὰ, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγῶμαι, διήλθομεν. Ἰκανῶς γάρ. Νῦν δὴ, ὡς εἰοικε, ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἀρίστα μὲν εἶναι ἃ λέγο-

^r μυθολογοῦμεν Φτ.—^s οὖν om ΘΦτ.—^t μὴ om ΘΠΦDKτ.—^u εἰ om m.—^v τοῦτον τ.

^w δυναστῶν τὰς AΘΞΠDKqem : δυναστῶν οἱ τὰς *ς.—^x πολλοὺς K.—^y γὰρ om ε.—^z δ' mτ.—^a ἂν οὐδεὶς ΘΦτ.—^b ὅτις ΠDKM.—^c ἀμφισβητήσει DKq, ἀμφισβητήσεως Π : ἀμφισβητήσῃ *ς.—^d καὶ πῶς om q.—^e γενόμενος q.—^f ἐπιτελέσει D.—^g γὰρ δὴ Φτ.—^h τιθέντα K.—ⁱ δὴ AΘΞΠΦmτ : μὴν *ς.—^k ὅπερ DKq.—^l τε D Kq.—^m γε om ΘΦτ.—ⁿ ἐλέγομεν m.—^o ξυμβαίνειν K.—^p μόγις AΞqem : μόλις

nostra ad Phædr. p. 394. Ast. qui sic in Addend. 'Part. ὅτι in hoc orationis nexu ægre careamus.'

μὴ ἦττον] Fut. ἀγριανεῖν αὐτοὺς. Cod. Reg. omittit μὴ, quod salvo sensu nequit abesse, Ast.

τὰς φύσεις] Bas. 2. οἱ ante τ. φ. habet, quod recte abest a Cod. Reg.

Plat.

VOL. VII.

Ven. Ast.

ἀμφισβητήσῃ] Vel ἂν post ἀμφισβητήσῃ interponendum vel ἀμφισβητήσῃ scribendum esse censeo. Ast.

θαυμαστὸν τι] Legitur etiam [Bas. 2.] θαυμαστὰ τε καὶ ἀδύνατα, alio sensu, quem non sequitur Fic. Steph.

E

III. i. 308. μὲν,ⁿ εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε. Ξυμβαίνει^o γάρ, ἔφη.

§. 14. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόνις^p τέλος ἔσχε, τὰ ἐπιλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα^q τρόπον ἡμῖν καὶ ἔκ τινων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέσονται^s τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἐκαστῶν ἀπτόμενοι; Λεκτέον μέντοι, ἔφη. Οὐδέν,^t ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν^u μοι ἐγένετο τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν^v ἐν τῷ πρόσθεν παραλείποντι^w καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδότει ὡς ἐπίφθονός τε^x καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι^y ἢ^z παντελῶς ἀληθῆς· νῦν γὰρ οὐ-

*s.—^l ὄντιαν v.—^r καὶ ὅμ v.—^s ἐνέσονται AΘΠΦDKQT: ἔσονται *s.—^t οὐδὲ pr Θ.—^u σῶφρόν ΘΞΠΦDKq.—^v δυσχέρειαν τῆς κτήσεως ΘΥ.—^w παραλείποντι m.—^x

^x τε om v.—^y γίγνεται Θη, γίγνεσθαι Ξ.—^z ἢ Ξ et corr Θ, εἰ καὶ q: ἢ *s.—^α αὐ-

§. 14. τὸ σοφόν] I. q. τὸ ἐμὸν σόφισμα, sequente participio infinitivi loco. Ast. χαλεπὴ] Ald. et Bas. I. χαλεπὰ. Cum Stephano pro ἡ scripsimus ἢ. Ast. ἢ παντελῶς] Scribo ἢ, pro ἢ: id est, ea quidem certe quæ omnino vera est. Et veram intelligo τὴν ἀκριβῆ et γνησίαν. STEPH. qui sic in Not. 'Quum antea margini adscripsissem, me legendum existimare, ἢ παντελῶς ἀληθῆς: (mutando ἢ in ἡ) et intelligere, ea quidem certe quæ omnino vera est: ac veram dici existimare τὴν ἀκριβῆ et γνησίαν: postea annotatam inveni aliam lectionem: hanc videlicet, εἰδότει ὡς ἐπίφθονά τε καὶ χαλεπὰ γίγνεσθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ. νῦν γὰρ οὐδὲν ἤττον ἐπῆλθε τὸ δεῖν αὐτὰ διελθεῖν. Fortassis autem hanc lectionem (quam ex conjectura, non ex vet. exempl. petitam esse arbitror) illi alteri a me margini adscriptæ præferendam aliquis censebit, quod ut ea habet membra pluralia ἐπίφθονα et χαλεπὰ, et ἀληθῆ, sic etiam sequatur αὐτὰ διελθεῖν. Hanc igitur lectionem sequendo videndum quid annon ἢ mutari possit in εἰ: neque enim video quis ex illa particula ἢ huic loco aptus sensus possit elici; quamvis et Fic. eam agnoscat, qui locum hunc ita vertit, *Haudquaquam sapienter a me actum est, quum in superioribus reliquerim matrimoniorum difficultatem atque molestiam, filiorumque procreationem, et constitutionem principum; noscebam enim quam*

*invidiosa res esset, factuque difficilis, vel omnino vera. Nunc autem nihilominus transigere hæc cogimur. Ubi hoc etiam displicet quod particula γὰρ suam significationem non relinquit, sed pro ea ponit autem: quum tamen his verbis reddatur ratio ejus quod dixit, οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο, &c. Hujus enim loci hunc (quod Ficini pace dixerim) esse puto sensum, *Haud sane prudentiæ fuit antea prætermittere quæ ad conjugia et ad prolem suscipiendam, præsertimque illa quæ ad magistratum constitutionem pertinent, quod hanc et odiosam et difficilem esse scirem, eam quidem certe quæ omnino genuina esset (vel, quæ exacta esset) nunc enim eo ventum est ut mihi de illis antea prætermisissis disserere necesse sit. Atque ita ne verbum quidem ἦλθε mutare in ἐπῆλθε (quod significaret, in mentem veniit) necesse fuerit. Quod autem ad priorem hujus loci partem attinet, in hac expositione eam lectionem sequor quam margini adscripsi: atque iis omnibus quæ antea de illa dixi, hoc addo, non videri a ratione alienum, ut hæc, ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆς, non de tribus illis rebus dicantur, videlicet περὶ τῆς δυσχερείας quæ est circa τὴν τῶν γυναικῶν κτήσιν, et περὶ παιδογονίας, et περὶ τῆς τῶν ἀρχόντων καταστάσεως: sed de hac tertia duntaxat.' STEPH.**

δὲν ἦττον ἦλθε τὸ δεῖν αὐτὰ^a διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν
 γυναικῶν τε^b καὶ παίδων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων
 ὡς περ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις,
 δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασανιζομένους ἐν II. 503.
 ἡδοναῖς τε καὶ λύταις, καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις
 μήτ' ἐν φόβοις μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσ-
 θαι ἐκβάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ
 πανταχοῦ ἀκῆρατον ἐκβαίνοντα, ὡς περ χρυσὸν ἐν πυρὶ
 βασανιζόμενον, στατέον ἀρχοντα καὶ γέρας^c δοτέον καὶ
 ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα. τοιαυτ' ἄττα ἦν τὰ III. i. 309.
 λεγόμενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου^d τοῦ λόγου,
 πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη,
 λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὡκνου^e γάρ, ἔφην, ὦ φίλε,^f ἐγὼ
 εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα,^g νῦν δὲ τοῦτο μὲν^h τετολ-
 μήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους
 δεῖ καθιστάναι.ⁱ Εἰρήσθω γάρ, ἔφη. Νόησον δὴ ὡς εἰκό-
 τως ὀλίγοι ἔσονται σοι. ἦν γὰρ διήλθομεν^k φύσιν δεῖν ὑπάρ-
 χειν αὐτοῖς, εἰς^l ταυτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς^m τὰ μέρη ὀλι-
 γάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένηⁿ φύεται.^o Πῶς,
 ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχινοὶ καὶ ὄξεις
 καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται, οἷσθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν
 ἅμα φύεσθαι, καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς δια-

τήν v.—^b τε om ΘΠΦDKr.—^c γέρας Φr.—^d παρακάμπτεσθαι fortasse A.—^e ὄκνος
 ΑΘΕΠΦDqrmt, ὄκνου mg D.—^f ὦ φίλε ante ἔφην ponit v, post ἐγὼ Φ.—^g post
 ἀποτετολμημένα pone punctum.—^h μὲν δὴ v.—ⁱ καθιστάναι Θ.—^k γὰρ διήλθομεν
 ΑΘΕΠΦDKqrmt : γὰρ δὴ διήλθομεν σ.—^l οἷς εἰς ΘFr.—^m αὐτοῖς rtt.—ⁿ διεσπασ-

[παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου]
 Quasi timore et reverentia quadam per-
 cussi. Sic Soph. Œdip. C. 128. ἴδς (Ἐ-
 μειδίας) τρέμωμεν λέγειν καὶ παραμειβό-
 μεσθ' ἀδέκτως, ἀφάνως. παρακαλύπτεσ-
 θαι est enim i. q. ἐγκαλύπτεσθαι, caput
 sibi velare et obtegere, quod vel pudici-
 tiæ vel religiosæ reverentiæ signum erat,
 vid. nostra ad Phædr. p. 253. Adde La-
 kemacher. Observat. Philolog. p. ii. p.
 209.—Mox Ald. et Bas. 1. πεφοβημένον
 exhibent. Ast.

[τετολμήσθω] Ut εἰρήσθω, imperat.
 perfecti, rem significat jam perfectam;
 igitur est præsens actionis perfectæ. Sic
 viii. 553. Α. ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ
 αὐτῇ—ἡ πολιτεία. p. 562. Α. τετάχθω

ἡμῖν—δ τοιοῦτος ἀνὴρ. al. Vid. Matthiæ
 Gr. Gr. p. 697. Ast.

[διεσπασμένα] In præced. edit. διεσ-
 πασμένη; alteram autem lectionem ag-
 noscit et Fic. Steph.

[διεσπασμένα] Bene correxit Stephanus
 vulgatum διεσπασμένη, Ficino viam mon-
 strante, ut qui verterit : et ut plurimum
 disjuncta nascuntur. Ast.

[τὰ πολλὰ] Plerumque, vid. Toup. ad
 Longin. iii. §. 5. Bos. Ellips. p. 427. ed.
 Schäfer. Ast.

[νεανικοὶ] καὶ, quod vulgo huic voci
 præcedit, ad sequens οἷοι rejecimus;
 sensus est enim, 'Homines dociles, me-
 mores, ingeniosi et acuti nequiquam si-
 mul sunt fortes, magnanimi et ii, qui

νοίας οἷοι^p κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος^q ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ^r τοιοῦτοι ὑπὸ^s ὀξύτητος φέρονται ὅπῃ^t ἂν τύχῳσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται.^u Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὐ ταῦτα ἦθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα,^v οἷς ἂν τις μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρῆσαιτο,^w καὶ^x ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα, πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ ποιεῖ ταυτόν, δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὡς περ ἀπονεαρκαμένα,^y καὶ ὑπνου τε καὶ χάσμη ἐμπίπλονται,^z ὅταν τι δὲ τοιοῦτον διαπονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς^a δὲ γ^b ἔφαμεν^c ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μῆτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῶ μεταδιδόναι μῆτε τιμῆς μῆτε ἀρχῆς. Ὁρθῶς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἷε ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὐ; [§. 15.] Βασανιστέον^d δὴ ἔν τε οἷς^e τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε^f παρημέν^g νῦν λέγομεν,^h ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ, σκοποῦντας εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατῆⁱ ἔσται ἐνεργεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὡς περ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. Πρέπει γέ τοι δῆ,^k ἔφη,^l οὕτω

μένα vs.—^o φαίνεται DKq.—^p οἷους DK.—^q ἡμερότητας καὶ ἡσυχίας Φ, ἡσυχίας καὶ ἡμερότητας Ξ.—^r οὐ ΘΦ.—^s ὑπ' v, οἷοι ὑπὸ Φ.—^t ὅπῃ AΘΠΦDKqumr : ὅποι 5.—^u αὐτῶν ἐξοίχεται AΘΠΦDKqumr, ταῦτῶ ἐξέρχεται v : ἐξ αὐτῶν οἴχεται 5.—^v οὐ μετάβολα pr Ξ.—^w χρῆσται ΘΦ, χρῆσεται ΠDK.—^x τὰ καὶ DKq.—^y νεαρκαμένα AΘΠDKq, νενεκαρκαμένα Φ : ἀπονεαρκαμένα *5.—^z ἐμπίπλονται q.—^a ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις ἡμεῖς v.—^b γ' om Θ.—^c φαμέν v.—^d βασανιστέα Dq.—^e τους v.—^f ὅτε Φ.—^g παρήμεν Ξ : παρήμεν *5.—^h λέγομεν ΞΦ.—ⁱ δυνατῆ Ξ.—^{ds}

moderate, tranquille ac constanter possint vivere; namque ingenii celeritas eos abripit, ut omnem amittant constantiam. Observavit hoc etiam Heind. ad Theæt. §. 5.—De potestate verbi ἐθέλειν vid. nostra ad Phædr. p. 235. et de sententia conferendus est Theæteti locus p. 144. A. ἀλλ' οἱ τε ὀξεῖς, ὥσπερ οὗτος, καὶ ἀγχινοὶ καὶ μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύροποι εἰσι καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνεράμιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται. Ast. βεβαιότητος] γρ. ἡμερότητας. sed alteram lectionem confirmant et sequentia. STERN.

βεβαιότητος] Bas. 2. exhibet ἡμερότητος; vulgatam scripturam Ficinus quo-

que expressit vertens: constanter. Ast. [ὅποι] Cod. Reg. ὅπη, quod idem valet, vid. nostra ad Sympos. p. 196. Ast.

τὰ καὶ—δυνα] τὰ e Cod. Reg. rescriptissimus. Ficinus: utpote qui in bello intrepidi sunt, ut in his immobiles sunt, ita ad disciplinas tardiores ac hebetes. Ast. ἀπονεαρκαμένα] Obtupescentia, a νάρκη (raja, torpedine), attingenti torporem afferente. v. Aristot. Hist. Animal. ix. 37. Elian. de nat. Animal. i. 36. ix. 14. Plin. H. N. xxxii. 1. Rittershus. ad Oppian. Halient. ii. 56. Fabric. ad Sext. Empir. p. 26. et interpp. ad Plat. Menon. p. 29. ed. Buttm. Ast.

§. 15. δυνατῆ] Quasi φύσις, non ἦθος præcesserit. Ast.

σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι^m τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυμβιβάζομενⁿ δικαιοσύνης τε περί και^o σωφροσύνης και ἀνδρίας και σοφίας, ὃ ἕκαστον εἶη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ^p ἂν εἶην^q δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἡ και^r τὸ προῤῥηθέν^s αὐτῶν; Τὸ ποῖον δὴ; Ἐλέγομεν που ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν^t ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη^u μακροτέρα εἶη^v περίοδος, ἦν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, III. i. 311. τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένως ἀποδείξεις οἷον τ'^w εἶη προσάψαι. και ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, και οὕτω δὴ ἐρρήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως,^x ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἶποιτε.^y Ἄλλ' ἐμοιγε, ἔφη,^z μετρίως ἐφαίνετο μὴν^a και τοῖς ἄλλοις. Ἄλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγώ, μέτρον τῶν τοιοῦτων ἀπολείπον^b και ὁτιοῦν τοῦ ὄντος^c οὐ πάνυ μέτριον^d γίγνεται. ἀτελεῖς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον.^e δοκεῖ δ' ἐνιότη τισιν

^k δὴ om K.—^l ἔφη om ΦΓ.—^m ὅτε q.—ⁿ ξ. ΑΘΞΠΦνημ.—^o και περί v.—^p λοιπ' r.—^q εἶη ΘΠΦντ.—^r και om q, in mg habet D.—^s προσηθέν K.—^t ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ΑΘΠΦΔΚρημτ : ὅτι δυνατὸν μὲν s.—^u ἄλλη Ατμ, ἀλλ' ἦ Π, ἀλλ' ἦ D, ἀλλ' εἰ ΘΦΓ : ἀλλὰ *s.—^v εἶη ἦ ΦΓ.—^w ἀποδ. ὡς οἷόντ' εἶναι v.—^x ὑμῖν ἀρεσκόντως om v.—^y εἶπητε ΞΦ.—^z ἔφη om Θ.—^a μὴν ΑΘΠΦΔΚρητ, om m : δὲ *s.—^b ἀπολείπον

ΑΞμ, ἀπολείπον Π, ἀπολίπον Θ, ἀπολιπὸν ΦΔΚρη.—^c τοιοῦτος γρ Α.—^d μέτρον γρ Α : μετρίως *s.—^e μέτρον ΦΓ : μετρίως *s.—^f δεῖ ΘΠΦΔΚρημτ.—^g προσδέει DK

ξυμβιβάζομεν] ξυμβιβάζειν Timæus Sophista p. 241. explicat eis συμβίβασιν και ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινός, quem Ruhnken. secutus in notis adjecit nostro loco laudato 'hic enim συμβιβάζειν neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.' Male, si quid video. Συμβιβάζειν activum est verbum, significans conferre, colligere et translate definire, notionem constituere (v. Aristotelis loca a Rudolphio ad Ocell. Lucan. p. 278. laudata) ; namque notio est, ut Vitruvius dicit i. 1. 'collectio ex sensibus perceptis' (v. Phædr. c. 29. et Barth. ad Claudian. p. 108.). Sensus igitur est, Tribus animi partibus distinctis, utpote ex quibus virtutes efflorescant, undeque ratiocinando colligantur, definivimus uniuscujusque naturam.' περί c. genitivo pro simplice accusativo positum est. Mox δίκαιος ἂν εἶην pro δίκαιον ἂν εἶη, ἐμὲ μὴ ἀκούειν τὰ λοιπὰ, Græcismo satis obvio. Ast.

ἦ και] Ald. Bas. 1. 2. προσηθέν. Ast. μέτρον] Sensus est, Mensura, quam talia deficiunt et omnino veri quidquam, haud recte mensura dici potest. Ἀπολείπον (Cod. Reg. ἀπολίπον) c. duplici casu positum est, genitivo τῶν τοιοῦτων (respicitur ἀκρίβεια, v. prægressa) et accusativo ὁτιοῦν τοῦ ὄντος; atque exempla talis constructionis haud rara sunt, vid. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 331. Aliter Ficinus verba construit; ita enim vertit: sed, o amice, talium mensura quancunque veritatis partem omiserit, immensurate fit. Cornarius vero ita transtulit hæc verba, modus qui a talibus, et quodcunque ab eo, quod est, deficit, non valde moderate fit. De adverbio cum verbo γίγνεται conjuncto vide quæ supra exposuimus. Ast.

οὐδένος μέτρον] Ald. Bas. 1. et 2. μέτρον. Ficinus vero: nil enim deficiens ullius est mensura (versio a Grynæo mutata exhibet mensuræ). Ast.

ικανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν[†] περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Τούτου δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ παθήματος ἥκιστα προσδεῖ^ε φύλακι^h πόλεως τεⁱ καὶ νόμων. Εἰκός, ἦ δ' ὅς.^k Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ᾧ ἑταῖρε, ἔφην,^l περιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἥττον μανθάνοντι πονητέον^m ἢ γυμναζομέναⁿ. ἢ ὁ^o νῦν δὲ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε καὶ μάλιστα^p προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος οὐποτε ἤξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἔτι^q τι^r μείζον δικαιοσύνης τε^s καὶ ᾧν διήλθομεν; Καί^t μείζον, ἦν^u δ' ἐγώ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφήν δεῖ ὡς περ νῦν^w θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τε-

III. i. 312. λεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παρίεναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ^x ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα καὶ καθαρῶτατα^y ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ^z μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα,^a ἔφη, ἀξίον τὸ διανόημα. ὁ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ ὅ τι αὐτὸ λέγεις, οἶε^b τιν' ἂν σε,^c ἔφη, ἀφεῖναι μὴ ἐρωτήσαντα τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν^d δὲ ἢ^e οὐκ

q: προσδεῖται *s.—^h φύλακι ΑΠΦDKvMΓ: φυλακῆ *s.—^l τε καὶ πόλεως καὶ K.—^k ἦν δ' ἐγώ φρ.—^m ποιητέον q.—ⁿ ἢ γυμναζομένα...τε om A.—^o εἰς δ K.—^p μάλα D, μόνου q.—^q ἔστι EK.—^r τι om φτρ.—^s τε om φτρ.—^t ναὶ q.—^u μείζον τούτων ἦν K.—^w νῦν K.—^x σμικροῦ ΑΠqv: μικροῦ *s.—^y καθαρῶτατα καὶ ἀκριβέστατα v.—^z οὐ K, om m.—^a μάλ' v.—^b οἶε om m.—^c ἂν σε om v.—^d νῦν...

φυλακῆ] Φυλακῆ, nomen abstractum, pro concreto φύλαξ positum est, ut Phædr. c. 17. ubi v. not. p. 265. Similiter θεραπεία de servis, vid. Jacobs. in Athen. p. 41. Quocirca, quod Cod. Reg. exhibet, προσδεῖ φύλακι nihil nisi interpretamentum est. Sensus recte Ficinus expressit ita: *vitiū hoc a custode civitatis et legum esse debet alienissimum.* Τῷ τοιούτῳ vero positum est, ac si præcedat φύλαξ, non φυλακῆ. Ast.

μανθάνοντι] Ald. et Bas. 1. μανθάνουσι. Ast.

ἔτι τι] Cod. Reg. ἔστι τι. Ficinus: *Estne aliud insuper excellentius?* Ast.

ὑπογραφήν] ὑπογραφή est delinatio, adumbratio, ut ὑπογράφειν *prima lineamenta ducere* (hinc præscribere: Protag. 326. D. Theæt. 171. E.) cui opponitur τὸ ἀκριβῶς ἀπεργάζεσθαι, ut Polit. viii. 3. p. 548. D. ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας,

ὑπογράφαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν δὲ δικαίωτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. De Legg. xi. 934. B. τὸν δὲ, καθάπερ ζωγράφον, ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμυνα τῇ γραφῇ. Ast.

καὶ μάλα—ἄξιον τὸ διανόημα] Post interrogationem illam ἢ οὐ γελοῖον expectamus καὶ μάλα γελοῖον (vel Attice γέλοιον) vel simpliciter καὶ μάλα, int. γελοῖον τοῦτό ἐστιν, ut et Ficinus vertit: *ridiculum prorsus.* Ἄξιον ex oratione prægressa, ubi ἀξίοις et ἀξιοῦν legimus, huc irrepsisse et quidem ex interpretatione ad vocem ἀξιοῦν margini adlita enatum videtur, quæ fortasse hæc erat: τὸ διανόημα (sensus est): οὐκ ἄξιον ἠγεῖσθαι τὸ μέγιστον τῆς μεγίστης ἀκριβείας; Librorum scriptorum hic expectamus subsidium. Ast.

ἐννοεῖς ἢ αὐ̄ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα πολλάκις ἀκήκοας, ἢ^f καὶ^g δίκαια καὶ^h τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ἀφέλιμα γίνονται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳⁱ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἰκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν,^k ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα^l ἐπισταίμεθα, οἶσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὡς περ οὐδ' εἰ κεκτήμεθα^m τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἶει τι πλεόνⁿ εἶναι^o πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι,^p μὴ μέντοι ἀγαθῆν; ἢ πάντα τᾶλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη. [§. 16.] Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε^q οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς^r δ' οὐ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι ἢ τις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτᾶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὄνειδίζοντές γε ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθὸν λέγουσι πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασι εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὐ̄ ζυνιέντων ἡμῶν ὅ τι λέγουσιν, ἐπειδὴν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγγονται ὄνομα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δέ;^s οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι μᾶν μὴ τι ἐλάττονος πλάνης ἐμπλεοῖ^t τῶν ἐτέρων;^u ἢ οὐ^v καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακὰς; Σφόδρα γε. Ξυμβαίνει^w δὴ αὐτοῖς, οἶμαι,^x ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταῦτά. ἢ γάρ; Τί μὴν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλαι καὶ πολλαὶ ἀμφισβη-

ἀκήκοας om Φτ.—ε ἢ ante οὐκ om q.—f ἢ m, ἢ δὴ Φτ.—g καὶ om Am.—h δίκαια καὶ om Φτ.—i τοῦτο m.—k εἰ δὲ μὴ ἴσμεν om pr E.—l τᾶλλα (ut solet) m.—m plerique cum s κεκτήμεθα.—n πλεῖον Θ.—o εἰδέναι AΘΠΦDKΓ.—p κεκτῆσθαι K.—q γ' r m, om ΘΠΦDKΓ.—r Πῶς...φρόνησις om v.—s δαί A, δὴ q.—t ἐμπλεω Φτ.—u ἐταίρων m.—v οὐ om Φmτ.—w ξ. ΘΞΠΦDKmτ.—x οἶμαι om K.—y δαί m.—

ἄνευ δὲ ταύτης] δὲ apodosin facit (nostrum so, vid. ad Phædr. p. 336.) nisi malis scribere γέ. Ast.

πλεόν εἶναι] De πλεόν εἶναι, prodesset. v. nostra ad Phædr. p. 386. Ast.

καλὸν δὲ] Particula δὲ explicative posita est: ita ut (quis) nihil pulcri et boni sentiat. Ast.

§. 16. φρόνησιν ἀγαθὸν] Vulgo ἀγαθοῦ, quod sensum non habet. Αὐτὸ ἀγαθὸν est bonum per se. Ast.

οἶμαι] In Cod. Reg. deest οἶμαι, nec Ficinus expressit vertens: eadem igitur et bona esse et mala fateri coguntur; annon? Ast.

- τήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί δέ; ὅδε οὐ φανερόν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλοιπτο τὰ δοκοῦντα, κὰν μὴ ἦ, ὅμως ταῦτα^α πράττειν καὶ^β κερτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δέ^γ οὐδενὶ^δ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι,^ε ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν
- III. i. 314. ἐνταῦθα ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. "Ὁ δὲ^φ διάκει μὲν ἅπαντα ψυχῇ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα^ς πράττει, ἀπομαντευομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν ἱκανῶς τί ποτ' ἐστὶν οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι^η μόνιμῳ, οἷα^ι καὶ περὶ τᾶλλα, διὰ τοῦτο δέ^κ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν ἄλλων εἴ τι^λ ὄφελος ἦν, περὶ δὲ^μ τὸ τοιοῦτον^ν καὶ το-
- II. 506. σοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριούμεν; "Ἡκιστὰ γ', ἔφη. Οἷμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ ἀγνοούμενα ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ ἐστίν, οὐ πολλοῦ τινὸς ἄξιον φύλακα^ο κερτῆσθαι ἂν ἐαυτῶν^ρ τὸν τοῦτο ἀγνοοῦντα. μαντεύομαι δὲ μηδένα^ρ αὐτὰ πρότερον γνῶσθαι^τ ἱκανῶς.^ς Καλῶς γάρ, ἔφη, μαντεύει. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία παντελῶς^τ κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ

z ἡ Θφτ: εἴη *ς.—^α ταυτὰ q.—^β καὶ om Θ.—^γ δὲ om m.—^δ οὐδὲν v.—^ε χρᾶσθαι D, χρῆσθαι K.—^φ δὲ E.—^ς πάντα om pr E.—^η χρῆσθαι Em.—^ι οἷα AΘΠΦDKqtm r: οἷα s.—^κ δὲ q.—^λ ὅτι m.—^μ δὲ K.—^ν τοιοῦτο q.—^ο φύλακα AΘΠΦqtmr: φύλακι s.—^ρ ἂν ἐαυτῶν AΠΦDKq, ἐὰν ἐαυτῶν Θ, ἂν ἐαυτῶν Em, ἂν ἐαυτῶ ετ: εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐτὰ s.—^ς μηδ' ἂν ἕνα q.—^τ πρότερον γνῶσθαι AΘΠΦqtmr: γνῶσθαι πρότερον s.—^υ ἱκανῶς πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τὰγαθὸν ὅ ἐστι γνῶ q.—^ι παντελῶς

κὰν εἰ] Particulam εἰ inseruimus; nam sine εἰ esse deberet ἦ. Ast.

τούτου ἕνεκα] Pro οὐ ἕνεκα, demonstrativum pro relativo, ut Thæet. 192. A. ὃ μὲν τις οἶδεν—αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ μὴ. Euthydem. 301. E. ὅν ἂν ἄρξῃς καὶ ἐξῆ σοι αὐτοῖς χρῆσθαι, ὅ τι ἂν βούλη. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 648.—Mox Bas. 2. χρῆσθαι pro χρῆσασθαι. Ast.

διὰ τοῦτο δέ] δὲ repetitum post orationem interruptam, vid. nostra ad Phædr. p. 312. Ald. legit τὸ το δέ, Bas. 1. τὸ τὸδε et Bas. 2. τοῦτο. Bene reposuit Stephanus τοῦτο δέ. Ast.

φύλακι] Invenitur etiam φύλακα: sed malim φύλακι retinere, et ἄξια legere: ut dicat illorum bonorum possessionem non magni pretii fore custodi. At Fic. ita, haud multi faciendum sane custo-

dem seipsum exhibere posse. STEPH.

φύλακι] Bas. 2. φύλακα, ut Ficinus videtur legisse. Stephanus pro ἄξιον legi voluit ἄξια propter prægressa δικάϊα τε καὶ καλὰ ἀγνοούμενα. Sed sæpenumero nomina et pronomina neutrius generis sequuntur attributa singularia, ut Polit. x. 6. ἕνα δύο φαμέν αὐτῶ ἀναγκαῖον εἶναι. Phædon. c. 35. ἡ ταῦτα ἀδύνατον. Vid. Fischer, ad Phædon. p. 231. not. 5. Ast.

εἴπερ εἰκὸς] Siquidem credible est s. fieri potest, ut quis justa et pulchra cognoscat, qui bonum non cognoverit, s. qui non cognoverit, quomodo bona sint. Ast. qui sic in Addend. 'Consentaneum est, ut nonnisi is justa et pulchra cognoscat, qui bonum cognoverit s. qui cognoverit, quomodo illa sint bona.

τούτων ἐπιστήμων; [§. 17.] Ἄνάγκη, ἔφη. ἀλλὰ σὺ δὲ, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῆς εἶναι ἢ ἡδονήν; ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὗτος,^u ἦν δ' ἐγώ, ἀνὴρ καλῶς^v ἦσθα^w καὶ πάλαι καταφανῆς ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι^t τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ αὐτῶν. Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη,^y ὦ Σώκρατες, φαίνεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν^z ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ^a δ' αὐτοῦ μῆ, τοσοῦτον χρόνον^b περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. Τί δ';^c ἦν δ' ἐγώ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ ὧν τις μὴ οἶδε λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ',^d ἔφη,^y ὡς εἰδότα, ὡς μέντοι οἴομενον ταῦθ' αἰοῖται ἐθέλειν λέγειν. Τί δέ; εἶπον. οὐκ ἦσθησαι τὰς ἀνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ὧν^e αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὄδον ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἀνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες; Οὐδέν, ἔφη. Βούλει οὖν^f αἰσχροῦ θεάσασθαι τυφλά τε καὶ σκολιά, ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκουεῖν φανά^g τε^h καὶ καλά; Μὴ πρὸς Δίος, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες,ⁱ ὁ Γλαῦκων, ὡς περ ἐπὶ τέλει ὧν^k ἀποστῆς.^l ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν κἂν ὡς περ δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διήλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθης. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ^m ἑταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσειⁿ ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἴος τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὦ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὰγαθόν^o εἰσώμεν^p τὸ νῦν εἶναι; πλεόν γάρ μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοί τὰ νῦν ὅς δὲ ἔκγονός τε

III. I. 315.

ΘΠΦDKQT: τελείως *s.—^u οὕτως v.—^v καλῶς ΘΕΠQEM: καλῶς *s.—^w ὄσθα m.—^x ἀποχρήσει ΘΕΦT.—^y ἔφη om r.—^z μὲν om m et pr E.—^a τὸ ΘΕΦT.—^b χρόνον τοσοῦτον v.—^c dal Am.—^d γ' om q.—^e τῶ m.—^f οὖν ΑΘΞΠΦMTC: γοῦν *s.—^g φανερά EITM, φάναι K.—^h τε om v.—ⁱ ὦ Σώκρατες ἦ δ' ὅς K.—^k ἐπὶ τέλει ὧν] ἐπιτελείω T, ἐπὶ τελείων ΘΦD, ἐπὶ ἡλείων K.—^l ἀποστῆς EM.—^m ἐγὼ ἂν ὦ q.—ⁿ ἀρκέσει q.—^o τὰγαθὸν EM: τὸ ἀγαθὸν *s.—^p εἰσώμεν v.—^q ἐγὼ q.—^r λέγε om

§. 17. οὗτος—ἀνὴρ καλῶς!] Est ironice admirantis, nominativo pro vocativo posito (v. Gregor. p. 47. ibique Koen. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 1332.) Vulgo legitur οὗτος—ἀνὴρ καλῶς ἦσθα καὶ πάλαι. Ast.

ὄδον πορευέσθαι] ὄδον πορεύεσθαι, ut λέγει Thucyd. iii. 64. ἔρπειν Soph. Aj. 287. vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 577. Ast.

Plat.

Vol. VII.

ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος] Ficinus vertit: Est enim, ut mihi videtur, presentem supra contemplationem. Longe rectius Cornarius: Majus enim mihi videtur, quam ut in presenti aggressionem exequi possim id, quod nunc mihi videtur. Ἐφικέσθαι τινός est aliquid assequi, adæquare, v. Valckenar. ad Chrysostom. Orat. i. vol. ii. p. 180. ed. Lips. Ast.

F

III. i. 316. τοῦ ἀγαθοῦ φαίνεται καὶ ὁμοίωτατος ἐκείνω, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, εἰ δὲ μή, ἔαν.^q Ἄλλ', ἔφη, λέγε. εἰσαυθὶς γὰρ τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις⁵ τὴν διήγησιν. Βουλοί-

II. 507. μὴ ἄν, εἶπον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ ὡς περ νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦτον^t δὲ^u δὴ οὖν^v τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε. εὐλαβεῖσθε^w μέντοι μὴ πῆ^x ἕξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλαβησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διομολογησάμενός γ',^y ἔφην ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς^z τὰ τε^a ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλά, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ^b ἕκαστα οὕτως εἶναι φαρμέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φαρμέν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ^c καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω περὶ πάντων ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἐκάστου ὡς μιᾶς οὐσης τιθέντες, ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορευόμεν.^d Ἔστι ταῦτα.^e Καὶ τὰ μὲν δὴ ὀρεῖσθαι^f φαρμέν,^g νοεῖσθαι δ' οὐ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὀρεῖσθαι δ' οὐ. Παντάπασιν μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὀρεῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὀρέμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκου-

III. i. 317. ὀμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί

pr E.—^q ἀποτίσειν m.—^t τοῦτο ΘΞΠDK.—^u δὲ om K.—^v οὖν om v.—^w κομίσασθαι εὐλαβεῖσθαι m.—^x πῆ om m.—^y γ' ΑΘΠΦετ, om DK: δ' *s.—^z ἡμᾶς ΘΦτ.—^a τ' vnt.—^b καὶ ante ἕκαστα om K.—^c δὲ q.—^d προσαγορευόμενον DK.—^e ἔστι

ἡμῖν φίλον] Sic Ald. et Steph. In Bas. 1. et 2. vitiose ἡμῖν. Mox formam Atticam ἐσαυθὶς (v. Schweigh. ad Appian. Praefat. p. 110. vol. iii.) pro communi εἰσαυθὶς Platoni restitui, saepius in ejus scriptis obliteratam, ut in Gorg. init. εἰσαυθὶς vulgo scribitur, quom Schol. Cod. Ciz. (p. 13.) ἐσαυθὶς exhibeat. Ast.

τοὺς τόκους] Elegans est lusus; τόκος enim proprie est i. q. ἔκγονος precedens, tunc etiam usura (v. Aristot. Polit. i. 10. Pollux iii. 85): hinc ipsius boni expositio pater, i. e. sors dicitur, ejus vero, quod ex ipso bono provenit, quasi partus boni, expositio usura; hinc et ἀποδοῦναι, ἀποτίσεις. Similiter hac imagine usus est Politic. p. 267. Α. καλῶς καὶ καταπερὶ χρέως ἀποδεδῶκός μοι τὸν λόγον,

προσθεὶς τὴν ἐκτροπήν οἷον τόκον καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν. Ast.

τοῦτον δὲ δὴ] Ald. Bas. 1. 2. τοῦτο. Ast.

διομολογησάμενός] Si convenerimus. Participium orationem continuans pro modo finito crebro sic ponitur, ut supra jam monuimus. Cod. Reg. omittit καὶ ante ἕκαστα, male. Ast.

ὡς μιᾶς οὐσης] Int. ιδέας αὐτοῦ; de participio praedicati genus sequente v. ad i. 9. Ast.

τὰ μὲν δὴ ὀρεῖσθαι] Ante haec verba Ficinus Ἀληθῆ legit; vertit enim: Gla. Vera haec sunt. Socr. Et haec quidem videri. Quod Platoni restituere haud dubitavimus. Ast.

μήν; Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ἐννεόηκας τὸν^h τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν, ὅσω πολυτελεστάτην τὴνⁱ τοῦ ὄραⁿ τε^k καὶ ὄραⁿσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἄλλ' ἄδε σκόπει. ἔστιν ὅτι προσδεῖ ἀκοῆ καὶ φωνῆ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δ' ἀκούεσθαι; ὃ εἰὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν οὐκ ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δέ γε, ἣν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις^m πολλαῖς, ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιοῦτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἢ δ' ὅς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὄρατοῦ οὐκⁿ ἐννοεῖς ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ^o ἔχοντος^p χρῆσθαι αὐτῇ,^q παρούσης δὲ χροίας ἐν αὐτοῖς, εἰὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον^r ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός, οἶσθα^s ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τὰ τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη,^t τούτου; Ὁ δὲ σύ^u καλεῖς, ἣν δ' ἐγώ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ μικρᾶ^v ἄρα ἰδέα^w ἢ^x τοῦ ὄραⁿ αἴσθησις καὶ ἢ^y τοῦ ὄραⁿσθαι^z δύναμις τῶν ἄλλων ξυζυξέων^a τιμιωτέρῳ ζυγῶ ἐζύγησαν, εἴ^{π. 508.} περ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ^{π. i. 318.} ἄτιμον εἶναι. [§. 18.] Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῶ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς^b ὄψιν τε ποιεῖ ὄραⁿ ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὄρώμενα^c ὄραⁿσθαι; Ὅν περ καὶ σύ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς.

ταῦτα add AEm.—^f διοραῖσθαι r.—^g φαμεν...δραῖσθαι om q.—^h τὸ ΘΠ.—ⁱ τὴν om Em.—^k τε om Φr.—^l καὶ τοῦ ΘΦr.—^m ἄλλως r.—ⁿ οὐκ...αὐτῇ om Θ.—^o τοῦ om K.—^p ἔχον Π.—^q αὐτὴν m, αὐτοῖς q.—^r γένος τι τρίτον q.—^s οἶσθ' em.—^t ἔφη om Θr.—^u σύ...53, 14. ὄράμενα] hæc quibus inerant, folia duo excisa sunt Π.—^v μικρᾶi AKr, μικρῆ q: μικρὰ *s.—^w ἰδέαι A, ἰδίᾳ q: ἰδέα *s.—^x ἢ om DKr, ἦτε q.—^y ἢ om ΘΠDK.—^z ὄραⁿ Φr.—^a ξ. AΘDK.—^b ὅς ἡμῖν τὸ φῶς παρέχων q.—^c ὄρά-

οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα] οὐ μικρῆ ἄρα ἰδέα, legit et Fic. sed vereor ne utrique scripturæ magnus subsit error, et a Platone scriptum fuerit, οὐ μικρῆ ἄρα ἦδε ἢ τοῦ ὄραⁿ αἴσθ. etc. ut intellig. οὐ μικρῆ τιμιωτέρῳ. STEPH.

οὐ μικρὰ ἄρα ἰδέα] Stephanus corrigebat οὐ μικρῆ ἄρα ἦδε ἢ τοῦ ὄραⁿ cot. Sed nulla indiget emendatione locus. Σμικρὰ—ἰδέα est dualis et appositio ad v. ἢ τοῦ ὄραⁿ αἴσθησις et ἢ τοῦ ὄραⁿσθαι δύναμις: visus et apparenti facultas, utpote vires haud viles, vinculo junctæ sibi

sunt prestantiore omnibus aliis. Ἰδέα est et intelligibile et reale, quatenus animo concipitur; h. l. significat activam et passivam visus potentiam s. vim, cujus vinculum est lumen. Ast.

§. 18. οὐ] Ficinus: *cujus lumen efficit, ut*. Ni fallor, legendum est τοῦ ἡμῖν τὸ φῶς—ποιεῖν, propter præcedens τούτου; ejus rei, quod lux visum nostrum reddit videntem, eaque, quæ apparent, apparentia. Mox Ἄρ' οὖν e Bas. 2. reposuimus; libri reliqui Ἄρ' οὖν. Ast.

Ἄρ' οὖν ᾧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς τοῦτον τὸν θεόν; Πᾶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα.^d Οὐ γὰρ οὖν. Ἄλλ' ἡλιοειδέστατον γε οἶμαι τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκ οὖν καὶ τὴν δύναμιν ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμειομένη^e ὡς περ ἐπίρρυτον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ'^f οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὀραῖται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὐτως, ἣ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, φάσαι^g με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκγονον, ὃν^h τὰγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ,ⁱ ὃ τί περ^k αὐτὸ^l ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον^m ἐν τῷ ὀρατῷ πρὸς τε ὄψιν καὶ τὰ ὀράμενα. Πᾶς; ἔφη ἔτι διελθέ μοι. Ὀφθαλμοί, ἣν δ' ἐγώ, οἶσθ' ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνάⁿ τις αὐτοὺς τρέπη ἢ ἂν τὰς χροῖας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη,^o ἀλλὰ ἢν^p νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί

II. i. 819. τε^q καὶ ἐγγύς φαίνονται^r τυφλῶν, ὡς περ οὐκ ἐνούσης κα-

μενα om pr E.—^d δυναμο v.—^e ταμειομένη DKq.—^f οὖν post ἄρ' om v.—^g φάσι q.—^h ὃν m.—ⁱ ἐαυτῷ ἀνάλογον ΘΦ, ἀνάλογον ἑαυτοῦ q.—^k περ γὰρ Φ.—^l αὐτῷ m.—^m τοῦτον om v.—ⁿ ἐπέκεινά m, ἐπ' ἐκείνοις q.—^o ἐπέχει E.—^p ὡς ΘΦDKq.—

ταμειομένην] Sic bene Steph. correxit. ταμειομένη in Ald. Bas. 1. et 2. Ast. ἄρ' οὖν οὐ—] Laud. Euseb. Præp. Evang. xi. 21. p. 542. C. Ast.

φάσαι] Est φάσαι (sunt et aliquanto post p. 509. B.) pro φάσι: nisi potius ita legendum est utrobique. ΣΤΕΡΗ.

φάσαι με λέγειν] I. q. φάσι (existima. Hesych. φημί—ὑπολαμβάνω) infinitivo imperativi partes agente, quam antiquioris sermonis simplicitatem Atticis in primis placuisse veteres Grammatici tradunt. Exempla innumera extant, ut cap. sq. καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεισθαι φάσαι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρῆναι, cet. Vid. Kæn. ad Gregor. Corinth. p. 189. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 196. Schæf. ad L. Bos. p. 591. Matthiæ Gr. Gr. p. 784. Heind. ad Lys. p. 21. Quocirca miror, Böckhium ad Simonis Socratici dialog. præf. p. x. Grævio (ad Lucian. Solæc. §. 4.) assentiri, infinitivum pro imperativo positum apud prosæ orationis auctores barbarum esse censenti; et ratio, qua infinitivum sic positum in Platonis libris explicat, nec in hunc et sequentis capitis locum, nec in multos alios quadrat; opinatur

enim, ex anacoluthia quadam fieri, ut infinitivus imperandi vim videatur habere, præsertim post futurum aut optativum futuri partes agentem, et post ἐὰν δὲ cum conjunctivo; h. l. vero neque anacoluthia apparet, neque futurum, optativus vel ἐὰν δὲ præcedit. Ast.

ἀνὰ λόγον] Vulgo ἀνάλογον. Vid. Heind. ad Phædon. §. 136. Ante ὃ τί περ omitta est particula explicativa, ut, scilicet, v. ad vi. 11. Stephanus inseri jubebat καί. Deinde Julian. Orat. iv. p. 133. A. qui hunc locum laudat, ἐαυτὸ pro αὐτὸ et πρὸς γε νοῦν (Ald. Bas. 1. et 2. νῦν) pro πρὸς τε νοῦν exhibet. Ceterum cf. Plutarch. t. ii. p. 781. F. Gregor. Nazianz. Orat. xxxiv. p. 559. B. et xl. p. 639. A. B. loco egregio. Procl. Theolog. Plat. p. 378. Macrob. Somn. Scip. i. 2. Petav. ad Julian. l. l. p. 85. Ast.

φῶς et φέγγη] Sibi opponuntur; illud enim de solis, φέγγος vero de lunæ siderumque luce usurpari solet, vid. Coraius ad Heliodor. p. 289. etsi φῶς etiam de luna ponitur, ut vii. 2. Verba ἀμβλυώττουσι sqq. laudat Procl. in Tim. p. 6. Ast.

θαράς ὄψεως; Καὶ μάλα,^β ἔφη.^γ "Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὦν^δ ὁ ἥλιος καταλάμπει,^ε σαφῶς ὀρῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ὄψις^ς ἐνούσα φαίνεται. Τί μὴν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· ὅταν μὲν οὐ^κ καταλάμπει^ε ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσθηται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν^ς φαίνεται· ὅταν δὲ^α εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον, τὸ γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον,^β καὶ ἔοικεν αὐτὸν οὐκ ἔχοντι. "Ἔοικε γάρ. Τοῦτό τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις^ς καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδίδον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάσι^δ εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὔσαν καὶ ἀληθείας ὡς γιγνωσκομένης^ς μὲν διανοοῦ,^ε οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεάς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει· ἐπιστήμην^ς δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὡς περ' ἐπεὶ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ μὲν^β νομίζειν^ς II. 509. ὀρθόν, ἡλιον δὲ^ι ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς ἔχει, οὕτω καὶ^κ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφοτέρα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ

γ γε E.—^γ φαίνεται m.—^β μάλ' v.—^δ ἔφησ m.—^ε οὐ q.—^ς καταλάμπει AΘΞΦ.—^δ ὄψις add φητ.—^κ αὐτὴν v, οὐ m.—^ε καταλάμπει φm.—^ς ἔχον q.—^α δ' v.—^β μεταβαλὼν Θ, μεταβαλὼν φDKr.—^ς γιγνωσκομένοις m.—^δ φάσι φq, φάσι pr Θ et rc A.—^ε γιγνωσκομένων q.—^ε διανοοῦ A et rc Θ, διὰ νόου φDKr et pr Θ: διὰ νοῦ *5.—^ς ἡγήσει καὶ ἐπιστήμην v.—^β μὲν om m.—^ι δ' em.—^κ καὶ οὕτω Θr.—^ι εἰ...λέγει

καθαράς] Ald. Bas. 1. et 2. καθαρῶν. Ast.

καταλάμπει, σαφῶς] Ald. καταλάμπεισα φῶς. Ad verba ὅταν δέ γ' repete ex praegressis: ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐκεῖνα τρέπῃ, et ad ἐνούσα intellige ὄψις. Ast.

ὅταν μὲν, οὐ καταλάμπει ἀλήθεια] Vid. Phil. Jud. de congregat. quær. crud. Gr. p. 430. ed. Francof. Ast.

τῷ σκότῳ κεκραμένον] Ficini. Quod tenebris est mixtum. Mihi olim placebat: κεκραμένον. FAHSE.

τοῦτο τοίνυν] Laud. Euseb. Præp. Ev. xi. 21. p. 542. C. Ast.

αἰτίαν—διὰ νοῦ] Glossematis mihi videntur hæc verba manifesta esse; namque, si sensum respicis, nihil nisi prægressa repetant; τὸ παρέχον τὴν ἀλήθειαν et τὴν δύναμιν τοῦ γιγνώσκου s. τὴν γνώσιν per se patet αἰτίαν εἶναι γνώσεως s. ἐπιστήμης et ἀληθείας; quæ sequuntur vero: ὡς γιγνωσκομένης διὰ νοῦ,

miris modis languent. Etiam sententiam exhibent admodum vulgarem, ne dicam ineptam; nam quoniam alio quid cognosci potest nisi mento? Accedit mala horum verborum coherentia; δὲ illud æque orationem impedit, ut nescias, quid eo facias, ac μὲν post γιγνωσκομένης. Expulsis vero illis oratio perspicua erit nilque desiderabis: τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν (cognoscendi facultatem) ἀποδίδον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάσι εἶναι. οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων γνώσεάς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει. In verbis οὕτω δὲ—ὄντων particula δὲ cum participio est quævis. Steph. 'Aut μὲν expungendum esse aut potius aliquid deesse' censebat; quem De-Geer. (Diatrib. in Plat. Polit. princip. p. 82.) secutus est. Ast.

ἀγαθοειδῆ] Mutuam sumserunt hanc

III. i. 920. ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμη-
 τέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέ-
 γεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ
 ταῦτα κάλλει^m ἐστίν· οὐ γάρ δή που σύ γε ἠδονὴν αὐτὸ
 λέγεις. Εὐφήμει, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὦδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα
 αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὀραμένοις οὐ
 μόνον, οἶμαι, τὴν τοῦ ὀραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις,
 ἀλλὰ καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὐξήνⁿ καὶ τροφήν, οὐ γένεσιν
 αὐτὸν^p ὄντα. Πῶς γάρ;^q Καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοί-
 νυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεισθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρ-
 εῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναί τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου
 αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι
 ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεῖα καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος.
 [§. 19.] Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοῖως, Ἀπολλων, ἔφη,
 δαιμονίας ὑπερβολῆς! Σὺ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, αἴτιος, ἀναγ-
 κάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδα-
 μῶς γ', ἔφη, παύση, εἰ μὴ τι, ἀλλὰ^b τὴν περὶ τὸν ἥλιον
 ὁμοιότητα αὐτ' διεξιῶν, εἰ^v πῆ^w ἀπολείπεις.^x Ἀλλὰ μὴν,

om ΘΦτ.—^m κάλλει m.—ⁿ αὐξήσιν Kv.—^o καὶ r: οὐ... ὄντα om φ.—^p αὐτὰ K.—
^q γὰρ οὐ φ.—^r τὰ περὶ m.—^s ἄλλα A, ἄλλο v.—^t αὐτοῦ v.—^u ἢ D, ἢ Kq.—^w ποι

vocem a Platone Julian. Orat. iv. p. 133. C. Plotin. Ennead. iii. 8. vi. 7. v. Creuzer. in Stud. t. i. p. 101. Ast.

αἴτην] Cod. Reg. αἴτησιν, sed αἴτη (Theat. 173. A. Liban. Epist. xlii. p. 21. Wolf. Cf. Auctar. Emendat. in Hesycho. t. ii. ad t. i. p. 618.) ut ἀνθη pro ἀνθησις (v. nostra ad Sympos. p. 275.) βλάστη. Atticæ sunt formæ; vid. Thom. Mag. ibique interpp. p. 127. et Pierson. ad Mær. p. 4. Ast.

ἔτι ἐπέκεινα] In Euseb. l. l. deest ἔτι et τῆς ante οὐσίας. Ast.

§. 19. δαιμονίας ὑπερβολῆς] Genitivus, admirationis index, v. Gregor. Corinth. p. 58. ubi v. Kœn. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 348. Ast.

μηδαμῶς] Ut μὴ, μηδὲ, cum indicativo futuri vim fere habet imperandi, ut in exemplis ab Hermanno ad Viger. p. 776. laudatis. Vid. Valcken. ad Phœn. p. 34. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 203. Dorv. ad Charit. p. 544. Heind. ad Cratyl. p. 36. Ast.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ] Non video quid post

εἰ μὴ τι subaudiri possit: ideoque legendum censuerim (donec aliquid melius ex aliquo vet. exemplari emergat) παύση, εἰ μὴ τι ἄλλο, τὴν περὶ τὸν ἥλιον etc. aut certe ita, παύση ἐμοὶ ἔτι ἄλλην τὴν περὶ τὸν ἥλιον etc. Quinetiam pro εἴπη ἀπολείπεις legi fortasse posset εἴτι ἀπολείπεις: sed illa lectio defendi posse videtur. STEPH.

εἰ μὴ τι, ἀλλὰ] Ni verba εἰ μὴ τι e sequentibus εἴ πῃ ἀπολείπεις enata sunt (εἴ πῃ τι ἀπολείπεις, vel, ut legi malim, ἀπέλιπες; Ficinus: si quid est prætermisum), ita ut ἀλλὰ per se sit certe, saltem, intellecto εἰ μὴ τι ἄλλο (v. Hermann. ad Viger. p. 777.), ita ea intelligo, ut ἄλλο, quod frequenter omittitur (v. Lamb. Bos. p. 27. ed Schaf.) suppleatur. Ficinus vertit: sed absolute præcipue solis comparisonem, si quid est prætermisum. Plenius Cornarius: Et nequaquam inquit, desines, o Socrates, si non aliud quid, saltem similitudinem ad solem rursus exequi, si quid forte relinquit. AST.

εἶπον, συχνά γε^γ ἀπολείπω. Μῆδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπης.² Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολὺ ὅμως δέ,^α ὅσα γε^β ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἐκὼν οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γάρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς περ^γ λέγομεν, δύο^δ αὐτὰ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ^ε μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ III. i. 321. τόπου,^ε τὸ δ' αὖ ὄρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ^ε εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὄρατόν, νοητόν; Ἐχω. Ὡς περ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὰν ἀνίστα^η τμήματα, πάλιν τέμνε ἐκάτερον τὸ^ι τμήμα^κ ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὄραμένου γένους^λ καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καὶ σοι ἔσται σαφηνεία καὶ ἀσαφεία^μ πρὸς ἀλλήλα ἐν μὲν τῷ ὄραμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες. λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς, II. 510. ἔπειτα τὰ ἐν^ν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν^ο τοῖς ὅσα πυκνά τε καὶ λιῖα καὶ φανὰ ζυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς. Ἄλλὰ κατανοῶ. Τὸ^ρ τοίνυν ἕτερον τίθει ᾧ τοῦτο^ρ ὀικε, τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἡ καὶ ἐθέλοις^σ ἀν' αὐτὸ φάναι, ἦν δ' ἐγώ, διηρῆσθαι ἀληθεία τε καὶ μή, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ ὁμοιωθῆν πρὸς τὸ ᾧ ὁμοιώθη; Ἐγωγ', ἔφη, καὶ μάλα. Σκόπει δὴ^τ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμητέον. Πῆ; Ἡ^ι τὸ μὲν III. i. 322. αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν^υ ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχῇ ζητεῖν^υ ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων,^ω οὐκ^χ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη

Η.—^α ἀπολείποις Θ, ἀπολείπης Κ, ἀπολίπης ΦΥ.—^γ τε Κ.—² παραλίπης ν.—³ δ' Γ.—^β γ' ΓΠ.—^ε ὡς περ λέγομεν οπ Π.—^δ δύο Α.—^ε τὸ ἀντὶ μὲν οπ ν.—^ε τρόπου ΦΥ.—^ε οὐρανὸν Α.—^η εἰς ἴσα ν.—^ι τὸ οπ ΑΚΠ.—^κ τμήμα οπ Π.—^λ γένος γ.—^μ σαφηνεία καὶ ἀσαφεία ΑΠ: σαφήνεια καὶ ἀσάφεια *ς.—^ν ἐν...φαντ. καὶ οπ ν.—^ο καὶ ἐν ΑΘΦΔΚΓΗΠΥ: καὶ ἄπερ ἐν *ς.—^ρ τὸ ΑΘΞΦΔΚΓΗΠΥ: καὶ ς.—^σ τοῦτο, θέλω ΘΦΥ.—^τ τὸ οπ ΘΦΔΚΓΥ.—^υ θέλεις ν.—^χ δὲ Κγ.—^υ μμηθεῖσιν Α.—^υ ζητεῖν

ἀν' ἴσα] Vulgo ἀνίστα, unde vel ad ἴσα vel ἀν' ἴσα rescribendum esse putaverunt viri docti; verba vero dividendi cum solo accusativo construuntur, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 444. Schæf. ad Bos. p. 683. Ἄν' haud dubie ex interpretatione fluxit, indeque ἀνίστα enatum est. Ficinus vertit: provide ac si acciperis lineam in duas aequales sectam portiones. Αστ. σαφήνεια καὶ] γρ. σαφήνεια, οὐκ. ΣΤΕΡΗ.

σαφήνεια] Bas. 2. exhibet σαφήνεια οὐκ ἀσάφεια, vitiose. Ficinus: in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distinguit. Ita cogitatione finge confirmationem:

νοητὸν	ὄρατόν
νόησις διάνοια	πίστις εἰκασία

Αστ. σκόπει δὴ] Bas. 1. et 2. δέ. Αστ. ἢ τὸ μὲν] Cf. Procl. in Polit. p. 432. v. 10. Αστ.

ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως^γ ἰοῦσα^α καὶ ἀνευ τῶν^β περὶ^δ ἐκεῖνο εἰκόνας αὐτοῖς^ε εἶδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη.^δ Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἰκανῶς ἔμαθον. Ἄλλ' αὖθις, ἦν δ' ἐγώ· ῥᾶον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσει. οἶμαι γάρ σε εἰδέναι ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἶδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἐκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰδότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε^ε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιούσι^ς περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν,^ε ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη^η διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο οὐδ' ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς^ι ὀρμμένοις^κ εἶδεσι προσχρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται, οὐ περὶ τούτων διανοούμενοι ἀλλ' ἐκείνων πέρι οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιοῦμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης ἦν γράφουσι, καὶ τᾶλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν^λ ταῦτα^μ ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ^ν

III. i. 323.

om ΘΞΦτ.—^ω ὑποθέσεως ΘΞ.—^α οὐκ...ὑποθέσεως om Φ.—^β ὑποθέσεων ΘΞτ, ὑποθέσεως v.—^γ ἰοῦσι m.—^δ ὦν ΑΘΞΦτ.—^ε περ ΘΞΦτ.—^ς αὐτῆς K.—^δ ποιουμένην Θ Φτ.—^ε οὔτε...οὔτε] οὐδὲ...οὐδὲ v.—^ς ἀξιούμεν ΘΦτ.—^ε φανερόν vnr.—^η εἶδη K.—^ι τοῖς om v.—^κ εἰρημένοις vnr et mg D.—^λ μὲν οὖν ΘΦτ.—^μ ταῦτα om v.—^ν καὶ

τὸ ἐπ' ἀρχὴν] Pro τὸ ante v. ἐπ' ἀρχὴν Hermannus Præfat. ad Dracon. Straton. p. xxviii. legi jussit λόγῳ, laudans p. 511. B. οὐ αὐτὸς δ' λόγος cet. Sed malim τὸ deleri, ut intelligatur ad τὸ δ' αὖ ἕτερον e progressis ζητεῖν ἀναγκάζεται s. ζητεῖ, sc. ψυχῇ, ἐπ' ἀρχὴν—ἰοῦσα, quod antecedentibus οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη oppositum est, sicut illis: τοῖς τότε τμηθείσιν ὡς εἰκόνας αὐτοῖς εἶδεσι (ideis s. notionibus, quæ dicuntur, abstractis) τὴν μέθοδον ποιουμένη. Alienam ab hoc loco mihi videtur esse λόγῳ. Ast.

ἀλλ' αὖθις] Ni fallor, eὐθὺς legendum est, quocum αὖθις frequentissime permutatum reperitur: statim s. protinus intelliges. Ficinus vertit: at enim facilius

per hæc intelliges. Ast.

φανερῶν] Ald. Bas. 1. et 2. φανερόν. Ast.

τᾶλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα] Anacothon pro καὶ τᾶλλα οὕτως, αὐτοῖς μὲν τοῦτοις, ἃ πλάττουσι—ὡς εἰκόνας αὐτῶν μὲν, ζητοῦντες δὲ cet. Verba αὐτὰ μὲν ταῦτα—εἰσι explicationis causa interposita sunt, ita ut cum reliquis non coherere videantur. Similiter Euthydem. p. 281. D. ἐν κεφαλῶν δ' ἔφη—κινδυνεύει ξύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου δ' λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτὰ γε καθ' αὐτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς εἰκεν, ὧδ' ἔχει. Ubi diligentissimus Heind. p. 332. nostrum quoque locum attigit. Ast.

ἐν ὕδασι εἰκόνας εἰσί, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὐ^ο χρώμενοι, ζητοῦντές τε^p αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ II. 511.
 τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 20.] Τοῦτο τοίνυν νοητοῦ^q μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσεις δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἄρχὴν ἰούσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα, ὡς ἐναργέσι, δεδοξασμένοις τε καὶ τετιμημένοις.^u Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίας τε^v καὶ ταῖς ταύταις^w ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις. Τὸ τοίνυν ἕτερον μάθανε τμήμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά^x με τοῦτο, οὗ αὐτὸς^y ὁ λόγος ἄπτεται τῆ^z τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς ἀλλὰ τῶ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὄρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἴαν, ἀψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὐ^a ἐχόμενος τῶν ἐκείνης^b ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευταίην III. i. 324.
 καταβαίη^c αἰσθητῶ παντάπασι οὐδενὶ προσχρώμενος ἀλλ' εἶδῃσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευταῖα εἰς εἶδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὐ,^d δοκεῖς γάρ μοι συχρὸν ἔργον λέγειν, ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν^e σαφέστερον εἶναι τὸ

ante ἐν om m.—^o αὐ om Ev.—^p δὲ v, om E.—^q νοητὸν AΞem.—^r οὐκ ἂν ἐπ' m.—^s ἐπὶ rc q.—^t τε καὶ tet. om v.—^u τετιμημένοις φmτ et corr (ut videtur) A : τετιμημένοις *5.—^v τε om E.—^w ταύτης AΦDKqemτ, ταύταις E.—^x ἄλλως λέγοντα v.—^y ὁ αὐτὸς φ.—^z τῆ om K.—^a αὐ om v.—^b ἐκείνοις m.—^c καταβαίνοι Ξφν.—^{ης}

[ζητοῦντές τε] Quam præcedat τοῖτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ. STERN.

§. 20. νοητοῦ μὲν] Ni fallor, legendum est νοητοῦ ἐν μὲν. In sequentibus δὲ est explicativum, et participium, utpote post verbum dicendi, loco infinitivi positum. Verba καὶ ἐκείνοις haud dubie interpolatori debemus, qui post αὐτοῖς τοῖς—ἀπεικασθεῖσι alterum desiderasset illi respondens. Sensem sic expressit Cornarius: *sed imaginibus ipsis, quæ ab inferioribus assimilata sunt (cogita v. c. trianguli imaginem in rebus sensibilibus apparentem) utitur atque hic ipsis ad illa (ad inferiora, τὰ κάτω) velut evidentibus opinioneque conceptis ac divis.* *5s cum participio causam indicat: utpote quæ cum illis (rebus sensibilibus) comparata pro perspicuis habeantur et

ab illis distinguantur. Téμνειν est distinguere, ut de Legg. xii. p. 944. B. τεμείν δὴ χρεῶν κατὰ δύναμιν τὸ μείζον καὶ τὸ δυσχερέστατον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. AST.

μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου] Hanc philosophiæ partem ἐποπτικὴν vocarunt seriores; vid. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 382. D. t. ii. AST.

ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν—ἀρχα] Int. τοῦτο μανθάνω: quod ad id attinet, quod ponere vis, clariorem esse cognitionem philosopham, quam perceptionem ex artibus sic dictis proficiscentem, hoc equidem assequor. AST.

καὶ διανοίᾳ μὲν] Verba sunt Glauconis rationem, qua Socratis sententiam intellexerit, uberius exponentis. ἀλλ' οὖν est tamen, vero. AST.

ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοη-
 τοῦ θεωρούμενον ἢ τὸ^f ὑπὸ τῶν τεχνῶν^g καλουμένων,^h αἷςⁱ
 αἰ^k ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοία μὲν ἀναγκάζονται ἀλλὰ
 μὴ αἰσθήσειν^l αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ'
 ἀρχὴν ἀνελθόντας^m σκοπεῖν ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων νοῦν οὐκ
 ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καὶ τοι νοητῶν ὄντων μετὰⁿ
 ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς^o τὴν τῶν γεωμετρι-
 κῶν τε καὶ τῆν^p τῶν τοιούτων ἔξιν ἀλλ' οὐ νοῦν,^q ὡς μεταξύ-
 τι^r δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὔσαν.^s Ἰκανάτατα, ἦν
 δ' ἐγώ, ἀπεδέξω.^t καὶ μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι
 τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ,
 νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω, διάνοιαν δὲ^u ἐπὶ τῷ δευτέρῳ,
 τῷ^v τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν,
 καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὡς περ ἐφ' οἷς ἔστιν ἀληθείας
 μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας ἠγησάμενος μετέχειν.
 Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχαρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

III. i. 325.

^d οὖν ΦΚμτ et pr D.—^e λέγειν Φτ.—^f τῶ m.—^g τεχνῶν τι Ξ.—^h καλουμένων m.
 —ⁱ οἷς Ξ.—^k αἰ om Ξ.—^l αἰσθήσει v, αἰσθησιν m.—^m ἀνελθόντες ΑΘΞΦΓΤ, ἀνελθόν
 q.—ⁿ μετ' v.—^o δοκεῖς μοι καλεῖν K, καλή μοι δοκεῖς m.—^p τὴν om ΘΦΚτ.—^q οὐ
 νοῦν ADv, οὐ νῦν m : οὖν *ς.—^r που Φ.—^s ἰούσαν K, qui in mg κάλλιον οὔσαν.—
^t ἀπεδείξω ΦΚτ.—^u δ' v.—^v τῷ post δευτέρῳ om DKq.

ἄσπερ, ἐφ' οἷς ἔστιν] I. e. ἄσπερ ταῦτα, ἐφ' οἷς ἔστιν, μετέχειν ἀληθείας. Ast.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Z.

§. 1. Μετὰ ταῦτα δὴ, εἶπον, ἀπέικασον τοιοῦτῳ^a πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε περί και ἀπαιδευσίας· ἰδὲ^b γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκῆσει σπηλαιώδει, ἀναπεπταμένη^c πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούση μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς και τὰ σκέλη και τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε^d τὸ πρόσθεν μόνον^e ὄραν, κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πρὸς ἄνωθεν και πόρρωθεν καόμενον ὀπίσθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πρὸς και τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὀδόν, παρ' ἣν^f ἰδὲ^g τειχίον παρα-

Steph.
II. 514.

Bek.
III. i. 326.

^a τοιῶδε γ.—^b ἰδὲ A.—^c ἀναπεπταμένη m.—^d και εἰς DKq et corr Θ, εἰς r et pr Θ.—^e μόνον om r.—^f ἣ ἦν γτ.—^g ἰδεῖν ΘDKqτ.—^h παδείγματα Φ.—ⁱ δεικνύσασιν A

§. 1. εἶπον] Cod. Monac. No. 490. cuius lectiones diligentissime excerptas viro doctissimo mihiq̄ amicissimo J. G. Krabingero debeo, exhibet εἶπον ἐγώ. Ast.

ἰδὲ (vulgo ἰδε) γὰρ ἀνθρώπους] Laudat Porphyg. de Antro Nymphar. p. 255. Ast.

καταγ. οἰκῆσει] Lucian. Nigrin. §. 4. t. i. p. 17. Alcibi. c. 27. Procl. in Plat. p. 7. Hierocl. in Aur. Carm. p. 320. Plotin. Ennead. iv. 8. p. 469. B. και τὸ σπήλαιον αὐτῷ (Πλάτωνι). ὡσπερ Ἐμπεδοκλεῖ τὸ ἄντρον. Cf. idem p. 471. A. Sturz. ad Empedocli. p. 455. ἄντρον ὑπόσπερον, v. 9. p. 513. v. Æneus Gazæus

in Theophrast. p. 10. Et notum est antrum Mithræ apud Persas (v. Eubul. apud Porphyg. de antro nymphar. c. 6. Clemens Alexandr. Strom. v. 5. p. 662. quod pro mundi rerumque terrestrium imagine habetur (hinc c. 3. τὴν δι' ὕψους φαινόμενην ἔδραν). Cf. Creuzer. Symbol. et Mythol. t. ii. p. 208. Ceterum Porphyrius l. i. legit καταγείῳ ἄντρον και οἰκῆσει (Ald. et Bas. i. οἰκείσει, vitiose). Ast.

ἀναπεπταμένη] Patentem, apertam, ut apud Xenoph. Œcon. ix. 4. ubi v. Schneid. Lucian. bis accusat. t. ii. p. 214. Schmied. Ast.

μένειν τε] In Bas. 2. deest τε. Ast.

κοδομημένον, ὡς περ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων
 III. i. 327. πρόκειται τὰ παραφράγματα^h ὑπὲρ ἃν τὰ θαύματα δεικ-
 νύσασιν.ⁱ Ὁρῶ,^j ἔφη. Ὁρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον
 φέροντας ἀνθρώπους^k σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ
 II. 515. τειχίου^l καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα^m λιθινὰ τε καὶ
 ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκός, τοὺς μὲν φθελ-
 γομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων. Ἄτοπον,
 ἔφη,ⁿ λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμάτας ἀτόπους. Ὁμοίους^o
 ἡμῖν,^p ἦν δ' ἐγώ· τοὺς γὰρ τοιούτους πρῶτον μὲν^q ἑαυτῶν
 τε καὶ ἀλλήλων οἶει ἂν τι ἑωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιάς
 τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου
 προσπιπτούσας; Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κε-
 φαλὰς ἔχειν^r ἠναγκασμένον εἶεν διὰ βίου; Τί^s δὲ τῶν
 παραφερομένων; οὐ ταῦτον τοῦτο; Τί μὴν; Εἰ οὖν δια-
 λέγεσθαι οἰοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα^t ἡγεῖ^u
 ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομάζειν ἅ περ ὀρῶεν;^v
 Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἡχῶ τὸ δεσμοτήριον ἐκ τοῦ κα-
 ταντικρὺ^w ἔχοι, ὅποτε τις τῶν παριόντων φθέγγεται, οἶει
 ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι^x τὸ φθελγόμενον ἢ τὴν παρῶ-
 σαν^y σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασι δὴ,
 ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι^z νομίζοιεν τὸ ἀληθές^a

Φ, δεικνύουσιν Emv: δεικνύουσιν *ε.—j ὀρθῶς Θv.—k ἀνθρώποις q.—l τοιχίου q.—
 m ζῶια, ut solet, A.—n ἔφη om Θv.—o ὁμοῖος D.—p ὁμοίους ἡμῖν post ἦν δ' ἐγώ
 ponit Φ.—q μὲν om ΘDKΓv.—r ἔχειν om v.—s τὸ q.—t ταῦτα Am.—u ἡγεῖ v.—
 v ἄπερ ὀρῶεν καὶ ὀνομάζειν v.—w κατάντικρυς v.—x ἡγγῆσθαι v.—y παρούσαν Φm.

παραφράγματα] Sunt tabulata sive plutei, qui candelabris fabrefactis objecti erant; apud Athen. v. p. 130. A. Ast.

δεικνύουσιν] Cod. Monac. δεικνύασιν, quod recentioris est Atticismi (vid. Mær. Attic. p. 127. 171.) Bas. 2. δεικνύουσιν, quod ab Attica dialecto abhorret. Ast. ἄτοπον κ. τ. λ.] Laudat Porphyr. l. l. Ast.

τῶν παραφερομένων] Genitivus absolutus, rationem, respectum significans, v. supra. Ad ταῦτον τοῦτο repete οἶει αὐτοὺς ἑωρακέναι: nempe non res ipsas, sed solam earum umbram. Ast.

νομίζειν] Est solere, ut Xenoph. Econ. xvii. 9. τῷ μὲν οἴνω—νομίζω τῷ ἰσχυροτέρῳ πλείον ἐπιχειν ὕδαρ. §. 11. νομίζειν τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μεῖω προστάττειν

πράγματα. Est enim νομίζειν non solum moribus instituere ac sancire, sed etiam more uti, h. e. solere; hinc νομιζόμενον dicitur, quod in more positum, h. e. solitum est. Fuerunt, qui ad v. νομίζειν, hoc sensu usurpatum, supplendum esse opinarentur δεῖν, ut, ubi pro uti adhibeatur, verbum χρῆσθαι (v. L. Bos Ellips. p. 662. ed. Schæf.) Pro παρόντα scripsimus παριόντα, ut in sequentibus legitur τὴν παρούσαν σκιάν, ἕκαστον τῶν παριόντων. c. 2. τὰ παριόντα. Id enim quod nominare dicuntur homines in carcerem inclusi, nec res aliqua nec præsens quid (παρόν) est, sed pratervolans rerum umbra. Ast.

παρούσαν] Cod. Monac. παρούσαν, vitiose. Ast.

ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη,^b ἔφη. Σκόπει δὲ,^c ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε^d καὶ ἴασιν τῶν τε iii. i. 328. δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἶη, εἰ^e φύσει τοιάδε^f ξυμβαίνοι^g αὐτοῖς· ὅποτε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαι τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίξειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα ἂν τότε τὰς σκιάς εἴρα, τί ἂν οἶει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις αὐτῶ λέγοι ὅτι τότε μὲν εἴρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλον τι^h ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος^k ὀρθότερα^l βλέπει,^m καὶ δὴ καὶⁿ ἕκαστον τῶν παριόντων^o δεικνύς αὐτῶ ἀναγκάζοι^p ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι^q ὅτι ἐστίν; οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἠγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ^r γ', ἔφη. Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται^s καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῶ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. [§. 2.] Εἰ δ', ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία διὰ τραχειᾶς τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνεῖη^t πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἄρα^u οὐχί^v ὀδυνᾶσθαι

—^a τι om τ.—^b τάληθες v.—^c πολλὴ ἂν ἀνάγκη m.—^d δὲ v.—^e τε om ΑΦm.—

^{oi}
^e εἰ om ΘDKv, ante αὐτοῖς ponit q.—^f τοιάδε q.—^g ξυμβαίνοι ΑΦDm, ξυμβαίνει K: ξυμβαίνει *s.—^h τι om DKqv et pr AΘ.—ⁱ καὶ om v.—^k τετραμμένος v.—^l ὀρθότερον ΦDKqm, ὀρθότερον v.—^m βλέπει q: βλέπει *s.—ⁿ καὶ om m.—^o παρόντων v.—^p ἀναγκάζει q.—^q ἀποκρίνασθαι K.—^r πάνυ φ.—^s δύναται Φm et pr Ξ.—^t ἀνεῖη

εἰ φύσει] Cod. Reg. εἶη φύσει, τοιάδε ξυμβαίνει; ut var. lect. appositum est ξυμβαίνοι, quod et in Cod. Reg. reperitur, unde recepimus. Ald. Bas. 1. 2. ξυμβαίνει.—φύσει est revera, ut c. 7. p. 523. A. κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν νόησον ἐγόντων φύσει εἶναι, ὃ ζητοῦμεν. x. 2. Phileb. 52. A. Cf. Fabric. ad Sext. Empir. Pyrrh. hypotyp. i. 12. p. 9. et nostra ad Phædr. p. 314. Igitur εἰ φύσει, si revera, est, si ponimus, talem (liberationem) ipsis contingere. Ast.

ὀρθότερα] Cod. Reg. et Mon. ὀρθότερον. Pluralis magis Atticus est. Mox pro αὐτὸν Ald. Bas. 1. et 2. αὐτὸ, vitiose. Ast.

ἀλγεῖν] Nisi recorderis, lector, praecessisse verba οὐκ οἶει, quæ cum his infinitivis sint repetenda, hæere hic possis. STEPH.

δύναται] Cod. Monac. Ald. Bas. 1. et 2. δύναται, quod, intellecto ὄμματα, locum habere possit; vid. ad i. 24. Ast. §. 2. ἀνῆ] Scribendum est ἀνῆ, quod est ab ἀνίημι: at vero ἀνῆρ ab ἀνεῖμι, longe diversam significationem, et huic loco minime aptam habet. STEPH.

ἀνεῖη] Ald. et Cod. Monac. ἀνῆ, unde, quod lingua leges efflagitabant, optativum ἀνεῖη reposuimus. Bas. 1. et 2. ἀνῆ. Stephan. corrigi jubebat ἀνῆ; male, quum optativus desideretur. Ast.

τε^v ἀν^x καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς
 ἔλθοι, αὐγῆς ἀν^y ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστὰ ὄραν οὐδ' ἀν
 ἐν^z δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἀν, ἔφη,
 ἐξαίφνης γε. Συνηθείας δὴ^a οἶμαι, δεοίτ' ἀν, εἰ μέλλοι
 τᾶν^b ὄψεσθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιάς^c ἀν ῥᾶστα κα-
 θορώη^d, καὶ^e μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἶδαλα, ὕστερον δὲ αὐτά. ἐκ δὲ τούτων
 τὰ ἐν τῷ^f οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν^g οὐρανὸν νύκτωρ ἀν^h ῥᾶον
 θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἀστρωνⁱ τε καὶ σελήνης φῶς,
 ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιον^k τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ'
 οὐ; Τελευταῖον δὴ^l οἶμαι, τὸν ἥλιον, οὐκ ἐν ὕδασι οὐδ'
 ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρα^m φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ'
 αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦⁿ χώρᾳ δύναιτ' ἀν^o κατιδεῖν καὶ θεά-
 σασθαι οἷός ἐστιν. Αναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ'
 ἀν^p ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ^q ὅτι οὗτος ὁ^r τὰς τε ὄρας
 παρέχων καὶ ἐναυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ
 ὄρωμένῳ τόπῳ^s καὶ ἐκείνων ὧν σφεῖς ἐώρων τρόπον τινὰ
 πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἀν μετ' ἐκεῖνα
 ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκῆ-
 σεως καὶ τῆς ἐκεῖ σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδесμων^t οὐκ
 ἀν οἶει εαυτὸν^u μὲν εὐδαιμονίζεῖν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ'
 ἔλεεῖν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἰ^v τινες αὐ-
 τοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέγρα τῷ ὀξύτατα^v κα-

pr A, ἀνίοι φη: ἀνίη σ.—^u ἀρ^v v.—^v οὐκ φ.—^w τε om r.—^x ἀν om φm et pr z.—
^y ἀν post αὐγῆς om v.—^z οὐδ' ἀν ἐν ΑΘΠΦDKητ, οὐδ' ἀν ἐν r: οὐδὲν ἀν^z s.—^a δὴ
 ΑΘΞΠΦqηmr: δὲ s.—^b τᾶν^b θ: τὰ ἀνω^b s.—^c σκολιὰς φm.—^d καθορώη ΑΘΠDητ,
 καθορῶν φm, καθορᾶ K.—^e καὶ add ΑΘΠΦDKηmr —^f τῷ om φK.—^g αὐτὸν τὸν Α
 ΠΦDKηmr: αὐτὸν ἀν τὸν s.—^h ἀν om ΘΞr.—ⁱ ἀστέρων v.—^j καὶ τῆς K.—
^k ἡλίου τὸ φῶς πᾶς v.—^l δὲ q.—^m ἔδρα om m: in φ lacuna.—ⁿ αὐτῇ K.—^o ἀν
 καὶ θ.—^p ἀν om v.—^q αὐτὸς Αφm.—^r οὗτος ὁ ΑΘΠΦDKηmr: οὗτός ἐστιν ὁ^s s.—
^s τόπω r.—^t αὐτὸν r, αὐτὸν vm.—^u οἱ θr.—^v ὀξύτατω r et pr θ, ὀξύτατως ic θ.

οὐδ' ἀν ἐν] E Cod. Regio et Monac.
 reposui pro οὐδὲν ἀν; v. Fischero laudata
 ad Phædon. p. 421. et Coray. ad Isocrat.
 p. 10. Ast.

ξυνηθείας δὴ] Sic Cod. Monac. Vulgo
 δέ. Ficinus: Consuetudine ἰγιῶν pri-
 mum opus. Ast.

τοῦτο] Cod. Monac. ταῦτα, ut etiam
 Ficinus vertit, post hæc in aquis hominum
 ceterorumque imagines. Ast.

ἐν οὐρανῷ] Articulum otiosum omisimus

Cod. Regii et Monac. auctoritate, et ἀν
 post καὶ αὐτὸν cum cod. Monac. expunxi-
 mus. In sequentibus Cod. Reg. exhibet
 τῆς σελήνης, quod propter prægressum
 τῶν ἀστρων receperimus. Ast.

εὐδαιμονίζεῖν] Cum genitivo conjun-
 gitur, ut adjectiva εὐδαίμων, μακάριος,
 qui relationem, respectum significant, ita
 ut intelligi possit, quod attinet ad, prop-
 ter, vel simile quid: vid. Matthiæ Gr. Gr.
 p. 433. Ast.

θορῶντι τὰ παριόντα,^w καὶ μνημονεύοντι μάλιστα ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ^x ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων δὴ δυνατώτατα^y ἀπομαντευομένων τὸ μέλλον ἤξειν, δοκεῖς^z ἀν^a αὐτὸν^b ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν^c ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ^d τοῦ Ὀμήρου ἀν^e πεπονθέναί καὶ σφόδρα βούλεσθαι^f ἐπάρουσον^f ἔοντα θητευέμεν ἄλλω ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρω^g καὶ ὅτι οὐκ ἀν^e πεπονθέναί μάλλον ἢ ἐκεῖνά^h τε δοξάζειν καὶ ἐκείνας ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι πᾶν μάλλον πεπονθέναί ἀν^e δέξασθαιⁱ ἢ ζῆν ἐκείνας. Καὶ τόδε^k δὴ ἐνόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος^l καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον^m καθίζοιτο,ⁿ ἄρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαίφνης ἦκων ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ^o μάλα γ',^p ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα^q διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττοι^r πρὶν καταστῆναι τὰ ὄμματα,^s οὗτος δ' II. 517. ὁ χρόνος μὴ πᾶν ὀλίγος εἴη τῆς συνηθείας, ἄρ' οὐ γέλωτ' ἀν^e παράσχοι καὶ λέγοιτο^t ἀν^e περὶ αὐτοῦ ὡς ἀναβάς ἀνω III. I. 331. διεφθαρμένος ἦκει^u τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειραῖσθαι ἀνω ἵεναι; καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ πως^v ἐν ταῖς χερσὶ δύναιτο^w λαβεῖν καὶ ἀποκτείν

—^w παρόντα Kqr.—^x καὶ ante ἅμα om Φm.—^y ἀδυνατώτατα v.—^z δοκεῖς Θ.—^a ἀν om Θr.—^b αὐτῶν E.—^c αὐτὸν E.—^d ἢ τὸ om m.—^e βουλεύεσθαι ΘΠr.—^f ἐπ' ἔρουραν Φm.—^g παρακλήρω r.—^h ἐκεῖνά ΘEΦmtr : κείνά *s.—ⁱ ἀν μάλλον δέξασθαι m.—^k τότε Φm.—^l ὅτι οὗτος AΦm et pr E.—^m θάκον AΘΠ, θάκον DK, τάκον v : θῶκον *s.—ⁿ καθέζοιτο q.—^o Καὶ om v.—^p γ' om Θr.—^q γνωμονεύοντα Tίμαeus lex.—^r ἀμβλυώττοι q : ἀμβλυώττει *s.—^s τὸ ὄμμα Φm.—^t λέγοιτ' r.—^u ἦκει AΘEΠΦKmr, ἦκει v : ἦκοι *s.—^v δπως r.—^w δύναιτο m.—^x ἀποκτείνειν

τὰ παριόντα] Cod. Reg. παρόντα, male. Ast.

καὶ ἅμα] καὶ abest a Cod. Monac. sed abesse nequit. Ficinus vertit: quae pariter progredi solent. Ast.

θητευόμεν] Nobilis locus Homeri Odys. x. 428. Vid. Polit. iii. 1. Ast.

ἐκεῖνα] Pro poetico illo, quod vulgo legitur, κείνα e cod. Monac. reposui, praecipue propter sequens ἐκείνας. Ast.

θάκον] E cod. Reg. rescriptus pro θῶκον, quod vulgo legitur; illud enim Atticum est, θῶκος vero poeticum (v. Thom. Mag. ibique Triller.) Sic et in Politic. 288. A. θάκος legitimus, apud

Xen. Sympos. iv. 31. Hier. vii. 7. Ast. σχοίη] Est forma optativi in verbis barytonis usitata, ut Phaedon. p. 72. B. Xenoph. Cyrop. vii. 1. 36. Cf. Matthiae Gr. Gr. p. 243. Ast.

καταστῆναι] καθιστάναί est saepenumero in ordinem redigere, i. e. restituere, et aor. ii. ut constat, vim mediū vel passivi habet, ut Xenoph. Cyrop. ii. 1. 27. εἰ παραχθεῖεν, θάπτον καταστῆναι. Ast.

ἐν ταῖς χερσὶ] Solemnis hic est praepositionis ἐν usus, quo redundat fere, v. Hemsterh. ad Lucian. t. ii. p. 523. Brunck. ad Soph. Oed. R. 1112. et Tyrwhitt, ad Aristot. Poet. p. 120. Ast.

νειν,^x ἀποκτινύναι^y ἄν;^z Σφόδρα^a γ',^b ἔφη. [§. 3.] Ταύτην τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον ἄπασαν^c τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἔδραν τῆ τοῦ δεσμοτηρίου οἰκῆσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῆ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θεῖαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς^d ἀνοδὸν τιθεὶς οὐχ ἀμαρτήσῃ^e τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ^f ταύτης ἐπιθυμεῖς ἀκούειν· θεὸς δὲ που οἶδεν εἰ ἀληθῆς οὕσα τυγχάνει.^g τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὀραῖσθαι, ὀφθειῖσα δὲ συλλογιστέα εἶναι ὡς ἄρα πᾶσι πάντων αὐτῆ^h ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὀρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἐν τε νοητῷⁱ αὐτῆ^k κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξῃν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

III. i. 332. Ξυνοίομαι,^l ἔφη, καὶ ἐγώ, ὅν^m γε δὴ τρόπον δύναμαι. Ἰθὶ τοίνυν, ἣνⁿ δ' ἐγώ, καὶ τόδε^o ξυνοιήθητι καὶ μὴ θαυμάσης, ὅτι οἶ^p ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐβέλουσι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴ περ αὖ^q κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ'^r ἔχει. Εἰκὸς μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἶε τι θαυμαστόν, εἰ ἀπὸ θεῶν, ἣν δ' ἐγώ, θεωριῶν

ΑΘΠDKQY, ἀποκτενεῖν ΦM, ἀποκτινύειν Ξ: ἀποκτινύναι *5.—^y ἀποκτείνουαι v.—^z αἶ ΦM.—^a σφόδρα ΞΦD.—^b γ' om Kq.—^c ἄπασι v.—^d τῆς ψυχῆς om m et

η
pr Ξ.—^e ἀμαρτήσῃ APDvM, ἀμαρτήσῃ Φq, ἀμαρτήσῃ K: ἀμαρτήσῃς *5.—^f ἐπεὶ K.—^g τυγχάνοι Φ.—^h αὐτῆ DqY.—ⁱ τε νοητῷ ΑΘΠΦDKQYmT: τε τῷ νοητῷ 5.—^k αὐτῆ ΘDKQY, αὐτῆ Π: αὐτῆ *5.—^l συνοίομαι 5.—^m ἔπομαι ὅσον κατ' ἐμὸν q.—ⁿ ἴθι τοίνυν ἣν APΦDKQm, ἴθι ἣν ΘY: ἴθι δὴ τοίνυν ἣν *5.—^o καὶ τόδε ἣν δ' ἐγὼ v.—^p εἰ Θ, om vM.—^q αἶ om T.—^r τοῦτ' AΦvM.—^s τάνθρ. v.—^t γελοῖως ΞM.—

ἀποκτινύναι] Cod. Reg. καὶ ἀποκτείνουαι; ἀποκτινύναι. Similiter Cod. Monac. ἀποκτενεῖν, ἀποκτινύναι. Libri editi hunc locum sic exhibent: λαβεῖν, καὶ ἀποκτινύναι. Ἐποκτινύναι ἂν σφόδρα γ', ἔφη, quod sensum non habet. Offendit καὶ et infinitivus nihil habet, quo referatur. Scribendum esse censemus: ἀποκτινύναι, ἀποκτείνουαι (vel ἀποκτείνουαι) ἄν. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἀποκτείνουαι ἄν cohæret cum ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα—εἰπας—δύναντο λα-

βεῖν καὶ ἀποκτινύναι, ἀποκτείνουαι ἄν; Ex hoc ἀποκτείνουαι enatum est ἀποκτείνουαι illud in Cod. Reg. Ast.

§. 3. ταύτην κ. τ. λ.] Hæc usque ad δυνάμει laudat Porphyg. de antr. Nymphar. p. 255. ed. Cantab. ubi ὄψεως et ἀφομοιοῦντας scriptum est. Ast.

ἀφομοιοῦντα] Accusativus participii post verbale προσαπτέον more positus, vid. supra. Ast.

μόγις ὀραῖσθαι] Int. φαίνεται μοι. Ast. ἐν τε τῷ νοητῷ] Cf. Procl. in Tim. lib. ii. p. 70. Ast.

ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά^β τις ἐλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαί-
νεται σφόδρα γελοῖος^ε ἔτι ἀμβλυώτων^υ καὶ πρὶν ἰκανῶς
συνήθης γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δι-
καστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου
σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ
τούτου ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν^υ αὐτῆν^ω
δικαιοσύνην μὴ πάποτε^χ ἰδόντων; Οὐδ'^α ὀπωστιοῦν θου-
μαστόν, ἔφη.^α Ἀλλ' εἰ νοῦν γε^β ἔχοι^ε τις, ἦν δ' ἐγώ,^δ π. 518.
μεμῆντ'^ο ἂν ὅτι διτταὶ καὶ ἀπὸ^ε διττῶν γίνονται^ε ἐπιτα-
ράξεις ὄμμασιν, ἕκ τε^η φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων^ι
καὶ ἐκ σκότους^κ εἰς φῶς. ταῦτά δὲ ταῦτα^λ νομίσας^μ γίγ-
νεσθαι καὶ περὶ ψυχὴν, ὁπότε ἴδοι θορυβουμένην τιὰ καὶ
ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελώῃ,^η ἀλλ'
ἐπισκοποῖ^ο ἂν πότερον ἐκ φανότερου^υ βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀη-
θείας^ι ἐσκότῳται ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον^ε ἰού-
σα^ε ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται, καὶ οὕτω π. i. 333.
δὴ τὴν^μ μὲν εὐδαιμονίσειεν^ε ἂν^υ τοῦ πάθους τε^υ καὶ βίου,
τὴν^δ δὲ^ω ἐλεήσειεν, καὶ εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοίτο, ἦττον
ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἶη ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἀνωθεν ἐκ
φωτὸς ἠκούση. Καὶ μάλα,^χ ἔφη, μετρίως λέγεις. [§. 4.]
Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ ταῦτα^υ
ἀληθῆ, τὴν παιδείαν, οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν

^υ ἐπαμβλ. v.—^υ τὴν q.—^ω αὐτὴν ἐκείνην r.—^χ μήποτε r, μηπόποτ' v.—^υ εἰδόντων
v.—^μ μηδ' DKq.—^ε ἔφη θαυμαστόν v, οὐ θαυμαστόν ἔφη q.—^β γε om ΘΚε.—^δ ἔφη

D, ἔχει Κεγ.—^δ ἐγὼ οὐ r.—^ο μέμνητ' Θ, μέμνητ' ΠDKmτ, μεμνοῖτ' Ξ et corr Φ,
μέμνημαι (omisso ἂν) v.—^ε ὑπὸ v.—^ε γίνονται ΑΞΠΦDKqμτ: γίνουιντ' ἂν *s.—
^η γε s.—^ι μεθισταμένω Ξ.—^κ σκότου s.—^λ ταῦτά δὲ ταῦτα ΑΞΦΚqυε, ταῦτα δὲ
ταῦτα ΘΠμ: ταῦτα δὲ ταῦτα s.—^μ νομίσας γίνεσθαι ΑΘΠΦμ et pr Ξ: νομίσας
τις γίνεσθαι *s.—^η γελώῃ ΑΦμ et pr Π.—^ο ἐπισκοποῖ ΘΞε.—^υ φανότερου ΑΘD
Κετ et pr Π, φανερωτέρου ΞΦμ.—^ι ἀθείας ΑΞΦμ et corr Π, ἀληθείας Θε et pr
Π, ἀμαθίας corr D cum *s.—^ε φανότερον ΑΘΠΦDKmτ, φανερώτερον Ξv.—^ε ἰούσαν
m.—^ε εὐδαιμονήσειεν Ξm.—^υ ἂν om Θε.—^υ τε om ΞΚ.—^ω δ' v.—^χ μάλ' v.—

αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην] Articulum τὴν
interposui, linguae legibus jubentibus.
Ast.
διττα] Ald. Bas. 1. et 2. διττὰ et
Ald. Bas. 1. ἕκ γε. Participium μεθισ-
ταμένων, etsi ὄμμασιν praecesserit, abso-
lute positum est, ut, in ix. p. 586. E. ὡς ὅλον
τε αὐταῖς—ἔτε ἀληθείᾳ ἐπομένον. Vid.
Viger. idiotism. p. 346. ed. Herm. Mat-
Plat.

thiae Gr. Gr. p. 818. Ast.
νομίσας] Vulgo τὴς additum reperitur,
quod Cod. Monac. recte omittit. Ast.
ἀθείας] Sic Cod. Monac. et Bas. 2.
pro ἀμαθίας, quod locum hic habere ne-
quit. Sic cap. 2. οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ
πάνυ ὀλίγος εἶη τῆς ξυνηθείας, et in cap.
nostro: πρὶν ἰκανῶς ξυνηθῆς γενέσθαι τῷ
παρόντι σκότῳ. Ast.
H

- εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι· φασὶ δὲ πού οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐπιθέναι, ὡς οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐπιθέντες. φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη. Ὁ δὲ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον ᾧ^a καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ^b δυνατόν ἦν^c ἄλλως ἢ ζῦν ὄλῳ^d τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτάδους, οὕτω ζῦν ὄλη τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιεκτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον^e δυνατὴ γένηται ἀνασχίσθαι θεωμένη· τοῦτο δ'^f εἶναί φαμεν τὰγαθόν. ἦ γάρ; Ναί. Τοῦτου^g τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ^h τέχνη ἂν εἴη, τῆς περιεργωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦⁱ ἐμποιῆσαι αὐτῷ^k τὸ ὄραν, ἀλλ' ὡς
- III. i. 334. ἔχοντι μὲν αὐτό,^l οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει τοῦτο διαμηχανήσασθαι.^m Ἔοικε γάρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνούσαι πρότερον ὕστερονⁿ ἐμποιεῖσθαι^o ἔθεσί τε^p καὶ ἀσκήσεις· ἢ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον^q θειότερου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὔσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιεργωγῆς χρήσιμόν τε^r καὶ ἀφέλιμον καὶ
- II. 519. ἀχρηστον αὖ καὶ βλαβερόν γίγνεται. ἢ οὕτω ἐνενόηκας,^s

γ ταῦτ' m.—^a ἐπιθέοντας q.—^b δ φm.—^c οἷον εἶναι μὴ r.—^d ἦν om r.—^e ἕλλω ἢ ξυλόλω v.—^f φανότατον s.—^g δ' om φm.—^h τοῦτου ΘΕΠΦDKem : τοῦτο s.—ⁱ αὐτοῦ om m.—^k αὐτοῦ m.—^l αὐτὸν D, αὐτῷ m.—^m δεῖ μηχανήσασθαι corr A, δὴ μηχανήσασθαι φm.—ⁿ ὕστερον om q.—^o ἐμπεσεῖσθαι φ.—^p τε om Kqv.—^q μᾶλλον ante παντὸς ponit Θ, om r.—^r τε om APD.—^s ἐνενόηκας r.—

§. 4. ἐπαγγελλόμενοι] Ald. Bas. 1. ἀπαγγελλόμενοι. Ast.

τοῦτου] Sic Cod. Reg. vulgo τοῦτο. Construe : (ἢ παιδεία) εἴη ἂν τέχνη τῆς περιεργωγῆς, (i. q. τοῦ περιάγειν, quod præcedit) τοῦτου αὐτοῦ (τοῦ ὄργάνου τῆς ψυχῆς, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος) — οὐ τέχνη τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὄραν — ἀλλὰ (τοῦ) μηχανήσασθαι τοῦτο (ὥστε βλέπειν, οἱ ἔδει). Ald. exhibit : Τίνα τρόπον, ὡς cet. Bas. 1. et 2. Τίνα τρόπον ; Ὡς cet. Ficinus vero vertit : ad hoc igitur ipsam eruditio competens erit facultas quædam animi dirigendi, ut ipsius oculus concertiatur. Pro τοῦτο διαμηχα-

νήσασθαι e Cod. Monac. reposui τοῦτο δὴ μηχανήσασθαι. Ast.

τίνα τρόπον] In Ald. editione hæc verba, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστά τε etc. alii personæ tribuuntur : in Basiliensi autem, hæc quidem verba, τίνα τρόπον, uni, illa autem, Ὡς ῥᾶστά τε etc. alteri assignantur : aucto certe errore (cujus occasionem editio illa præbuit) quum ab una eademque persona hæc omnia dicantur, τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη τῆς περιεργωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστά τε etc. STERN.

θειότερου τινὸς] Int. ἀρετῆ. Ast.

τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν σοφῶν δὲ ὡς δριμύ μὲν' βλέπει
 τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα^α ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς^ν
 οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν, κακία δ' ἠναγκασμένον ὑπηρε-
 τεῖν, ὥστε^ν ὅσα ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσοῦτω πλείω κακὰ^κ
 ἐργαζόμενον;^γ Πάνυ^ε μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ'
 ἐγώ, τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπτόμενον
 περιεκόπη τὰ^α τῆς γενέσεως ξυγγενῆ,^β ὡς περ μολυβδίδας,^ε
 αἱ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων^δ ἠδοναῖς τε^ε καὶ λιχνείαις
 προσφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ^α κάτω στρέφουσι τὴν τῆς
 ψυχῆς ὄψιν ὧν εἰς^ε ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο^η εἰς τάλη-
 θῆ καὶ ἐκεῖνα^α ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύ-
 τата εἶρα, ὡς περ καὶ^κ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκός γ',
 ἔφη. Τί δέ;^ι τοῦδε οὐκ εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη ἐκ
 τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας
 ἀπείρους ικανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτροπεῦσαι^μ μήτε τοὺς
 ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν ὅτι
 σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἓνα, οὗ στοχαζόμενους δεῖ
 ἀπαντα πράττειν ἃ ἂν πράττωσιν ἰδία τε καὶ δημοσία,
 τοὺς δὲ ὅτι ἐκόντες εἶναι οὐ πράτξουσιν ἠγούμενοι ἐν μακά-
 ρων νήσοις ζῶντες^ν ἔτι ἀπακίσθαι;^ο Ἀληθῆ, ἔφη.^ρ Ἡμέ-
 τερον^α δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγώ, τῶν οἰκιστῶν τάς τε βελτίστας
 φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι^ι πρὸς τὸ μάθημα ὃ ἐν τῷ
 πρόσθεν^ε ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ^ε ἀγαθὸν καὶ

III. i. 335.

^α μὲν om K.—^β ταῦτα AΘΞΦDKqvmr: πάντα ε.—^γ ἄτε q.—^δ ὥστε om v.—
^ε κακὰ ἄλλως v.—^ζ ἐργάσεται Ξv.—^η πάν τ.—^θ τὰς DKq et corr Π.—^ι ξυγγενεῖς
 ΠΦDKqm, ξυγγενῆς v.—^κ μολυβδίδας Θq.—^λ καὶ τοιούτων AΘΦDKqvmr: καὶ τῶν
 τοιούτων *ε.—^μ τε om Θ.—^ν τὸ θεῖ et corr Ξ, om AΠΦm et pr Ξ.—^ξ εἰ om τ.—
^ο περιστρέφουτο (ut videtur) D, περιστρέφουτο q.—^π καὶ ἢ ἐκεῖνα v.—^ρ καὶ om v.
^σ δαί A.—^τ ἐπιτροπεύσειν v.—^θ ζῶντες τε Ξ.—^ι ἀποκείσθαι v.—^κ λέγει τ.—
^λ δ
^μ ἡμέτερον K.—^ν ἐφικέσθαι DKq.—^ξ πρόσθεν AΘΦDKvτ: ἔμπροσθεν *ε.—^ι τὸ

μολυβδίδας] Imitatus hoc est Clemens
 Alexandr. Strom. iv. 4. p. 480. Sylb. t. i.
 p. 570. Pott. Ast.

ὧν εἰ—περιστρέφετο] Repetita est
 protasis: εἰ τοῦτο τὸ τῆς τ. φύσεως πε-
 ριέκοπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ. Ast.
 ἐκεῖνα] Sunt ἀληθῆ, opposita τοῖς, ἐφ'
 ἃ νῦν τέτραπται. Ast.

τὸ αὐτὸ τοῦτο] Scil. τὸ ὅξδ τῆς ψυχῆς,
 eorundem hominum, qui nunc pravi facti

sunt, qui vero, si recte instituti essent,
 vera et justa æque dispicerent, ac mala
 et injusta nunc perspicunt. Ast.

ἐν μακάρων νήσοις] Vid. de beatorum
 insulis Gataker. ad M. Antonin. x. §. 8.
 p. 295. et Heynii Opuscul. Academ. t. i.
 p. 395. Ast.

ἡμέτερον δὴ ἔργον] Laudat Clem. Alex.
 Strom. v. p. 911. D. tom. ii. p. 729. ed.
 Potter. Ast.

ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὴν ἀναβάντες
ικανῶς ἴδασι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ
ποῖον δὴ; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγώ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν
πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μὴδὲ μετ-
έχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλοτέ-
ραι εἴτε σπουδαιότεραι. "Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν" αὐτούς,

III. i. 336. καὶ ποιήσομεν^ν χειρὸν ζῆν δυνατόν^ω αὐτοῖς ὄν^κ ἄμεινον;
[§. 5.] Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νομοθέτη^ν
οὐ τούτου^κ μέλει ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως^α εὖ
πράξει,^β ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσ-
θαι ξυναρμόττων^ο τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ,
ποισὼν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ἀφελείας ἦν ἂν ἕκαστοι

II. 520. τὸ κοινὸν δυνατόν ὦσιν ἀφελεῖν, καὶ^δ αὐτὸς ἐμποισὼν^ο τοιού-
τους ἀνδρας ἐν τῇ πόλει οὐχ ἵνα ἀφιῆ^ν τρέπεσθαι ὅπῃ^ι ἕκα-
στος βούλεται,^ε ἀλλ' ἵνα καταχρηῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ
τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη. ἐπελαθόμεν γάρ.
Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς
παρ' ἡμῖν φιλοσόφους,^η ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν
προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάτ-
τειν. ἐροῦμεν γὰρ^ι ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦ-
τοι γιγνόμενοι εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόνων.

om m.—^ο ἀδικήσομεν v.—^ο ποιήσομεν v.—^ω δυνατόν...μέλει] δυνατόν pI Π, δυνα-
τὸν τούτου μέλει ΘDK, ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ Γ et corr D, σὺ ἦν δ' ἐγὼ εἰσικας
ἐπιλελήσθαι ὃ πολλὰκίς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατόν
τοῦτο μέλειν q.—^κ ὄν add Av et rc Π et (post ἄμεινον positum) Φm.—^ν νόμῳ AΞ
ΠΦm.—^ζ τούτου AΘΠΦDm.—^α διαφερόντως ἐν πόλει Φ.—^β πράξει K.—^ο ξυναρ-
μόττων ΘΠDK.—^δ καὶ om v.—^ο ἐμποισὼν Ξ.—^ι ὅπῃ Θ.—^ε βούλεται ε.—^η scribe
φιλοσόφους γιγνομένους cum AΘΞΠΦKqemr et corr D: γιγνομένους φιλοσόφους *ε.

δύνατον] Cod. Monac. legit δύνατος
αὐτοῖς ἄμεινον ὄν. Herman. ad Viger.
p. 741. (quem male sequitur Erfurd. ad
Soph. Antig. 44.) ὄν inveni volebat; sed
ὄν sæpissime omittitur (v. nostra ad
Phædr. p. 373. et Polit. i. 4.); quocirca
ὄν in Cod. Monac. pro glossemate habeo.
Ast.

§. 5. πράξει] Ald. Bas. 1. et 2. πράξη,
male; bene correxit Steph. πράξει, quod
Cod. Reg. et Mon. confirmant. Ast.

ἦν—ἀφελεῖν] ἀφελεῖν duplicem habet
accusativum, alterum subjecti: τὸ κοινόν,

alterum objecti: ἦν ἀφελείαν, ut apud
Xenoph. Cyrop. ii. 2. 20. τὸν πλείστα
καὶ ποιοῦντα καὶ ἀφελούντα τὸ κοινόν.
Vid. Lexic. Xenoph. vol. iv. p. 626. Ast.

βούλεται] Sic Cod. Monac. pro βού-
ληται, quod ἂν efflagitaret, quod quidem,
etsi statuunt plures, etiam in prosa omitti
(vid. quæ collegit Matthiæ Gr. Gr. p. 752.
n. 2.) apud scriptores certe primæ notæ
abesse non posse existimo, vid. nostra ad
Sympos. p. 259. Ast.

ἐροῦμεν δὲ] Cod. Mon. et Bas. 2. γὰρ
pro δὲ habent. Ast.

αὐτόματα γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολι-
τείας, δίκην δ' ἔχει τό γε^k αὐτοφυῆς μηδεὶ τροφήν ὀφείλον^l
μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμῆσθαι τὰ^m τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς
ὑμῖνⁿ τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὡς περ ἐν σμήνεσιν ἠγε-
μόνας τε καὶ βασιλέας ἐγενήσαμεν, ἀμεινόν τε καὶ τελεώ-
τερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφο-
τέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστῳ^o εἰς τὴν
τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν^p καὶ ξυνεθιστέον^q τὰ σκοτεινὰ θεά-
σασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρία^r βέλτιον ὄψεσθε^s τῶν
ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε^t ἕκαστα τὰ εἶδωλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὧν,
διὰ τὸ τάλῃθῃ ἐωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ ἀγα-
θῶν πέρι. καὶ οὕτως ὑπαρ^u ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκῆσε-
ται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκιαμαχούντων
τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν οἰ-
κοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος. τὸ δὲ που ἀλη-
θές ᾧδ' ἔχει· ἐν πόλει ἢ^w ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλ-

III. i. 337.

—^l δὲ γτ.—^k τε γ.—^l ὀφείλειν φημ.—^m τὰ om Θ.—ⁿ ἡμῖν Ξ.—^o ἐκάστῳ ΑΘΠΦDK
qmr: ἕκαστον ε.—^p οἰκῆσιν v.—^q ξυνεθ. Ξv.—^r μυρίων v. βελτίον Θr: quod
addebatur τε, omisi cum ΑΘΠΦDKmr.—^s ὄψεσθαι m, ἄψεσθαι v.—^t γνώσεσθαι v.—
^u παρ' v.—^v τὸ DKq.—^w ἢ om γ.—^x ἴσχουσαν v.—^y ἡμῖν om Θ.—^z ἐν om v.—

τῷ προθυμῆσθαι] Qui aliis in locis
statim deprehensus a me fuit error, cur
hic non deprehensus sit in causa fuit
verbum προθυμῆσθαι; ſingebam enim mihi
nescio quem hujus loci sensum jungendo
τῷ cum προθυμῆσθαι: sed tandem ani-
madverti τῷ, ut aliis plerisque locis, ita
et hic scriptum fuisse pro τῷ absque ac-
centu, utpote significans itidem τινί;
quod τῷ ad ἐκτίνειν pertinere: ut dicat
Plato, *aequum est autem ut quod per se
natum est, quum nulli nutritionem de-
beat, nulli mercedem nutritionis velit
solvere*. Sic autem et alibi προθυμῆσθαι
dicit ubi ἐθέλειν locum haberet. STEPH.

ἐκτίνειν τῷ] τῷ est i. q. τινί (τῷ enim
post βαρῆτον accentum inclinare ne-
quit); ut bene Stephanus monuit, ita
interpretans hunc locum, *aequum est au-
tem, ut, quod per se natum est, quum
nulli nutritionem debeat; nulli mercedem
nutritionis velitolvere*. Προθυμῆσ-
θαι est enim studere, cupere, velle, ut
sexcentis occurrit. AST.

ἐν σμήνεσιν ἠγεμόνας] Eadem imagine
usus est Xenoph. Cyrop. v. 1. 23. βασι-

λεὺς μὲν γὰρ ξιμογε δοκεῖς σὺ φύσει πε-
φυκέναι οὐδὲν ἦττον, ἢ ὅ ἐν τῷ σμήνει
φυόμενος τῶν μελιτῶν ἠγεμών. The-
mist. Orat. ii. p. 36. Α. φύεται δὲ αὐτό-
ματος καὶ ἐκτρέφεται, ὥσπερ ἐν σμήνει,
αὐτοφυῆς ἐκ γενετῆς καὶ ἀντοδιδάκτος
βασιλεὺς, ᾧ συμπεριβομβεῖ καὶ συμπέτε-
ται ἐκούσιον τὸ σμήνος καὶ σὺν χαρμονῇ.
AST.

ἕκαστον] Cod. Reg. et Venet. ἐκάσ-
τῳ; sed recte ἕκαστον. Sic de Legg.
viii. 833. D. ταύτας — καταβατέον.
i. 643. Α. τὸν λόγον—ἰτέον. Cf. vii.
808. D. Polit. iii. 11. ibique citata. AST.
βέλτιον] Particulam τε, quam libri
editi appositam habent, Codd. Regii et
Monac. auctoritate expunximus. AST.

περὶ τοῦ ἀρχειν] Ald. Bas. 1. 2. et
Cod. Reg. περὶ τὸ ἀρχειν; sed rectius
est, quod Stephanus edidit, περὶ τοῦ ἀρ-
χειν; περὶ est enim, genitivo junctum,
propter. Sic Xenoph. Cyrop. ii. 1. 22.
περὶ ὅπως ἀν γένωνται ἀνθρώποις φιλο-
νεκίας. AST.

τὸ δὲ που κ. τ. λ.] Laudat Stob. Serm.
xli. p. 259. usque ad v. ἐναντίως. AST.

λοντες ἄρξαι, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν^x ἐναντίας. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν,^y οἶε, οἱ τρέφοιμοι ταυτ' ἀκούοντες, καὶ οὐκ ἐβελήσουσι ζυμπονεῖν ἐν^z τῇ^a πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; Ἀδύνατον, ἔφη δίκαια γὰρ δὴ^b δίκαιοις ἐπιτάξομεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἴσι^c τὸ ἄρχειν, τοῦναντίον τῶν νῦν ἐν^d III. i. 338. ἐκάστη πόλει ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ ἔταίρε. εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς II. 521. μέλλουσιν ἄρξαι, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη· ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ^e χρυσίου ἀλλ' οὐ^f δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς^g τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν, ἐντεῦθεν οἰόμενοι τὰγαθὸν δεῖν ἀρπάξαι, οὐκ ἔστι περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγ-

^a τῇ om K.—^b om M.—^c ἕκαστος εἰσὶν Θ, ἕκαστος εἰσῆι γ, ἕκαστος εἴη mg D, ἕκαστω εἰ D, ἕκαστω εἰς Kq.—^d ἐν om M.—^e οὐ om ΠΚτ et or ΘD.—^f οὐ γ.—

ἐν τῷ καθαρῷ] *In aperto*, sub divo, in loco vacuo (sic jam apud Homer. II. viii. 491. x. 199. xxiii. 61.) Hinc Phædr. c. 16. ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, ubi v. not. p. 262. Opponitur vero hoc prægressis: καταβατέον ἐς τὴν τῶν ἄλλων ζυνοίησιν. Ast. qui sic in Corrigend. ἐν πόλει ἦ, præpositione, ut solet, ommissa, vid. Schæfer. ad Soph. CEd. C. 749. et nostra ad Legg. ii. 5.

εἴσι τὸ ἄρχειν] Cod. Reg. ἐκάστῳ εἰς τὸ ἄρχειν, unde conjiciat fortasse quispiam, scribendum esse εἰσι ἐς τὸ ἄρχειν, ut ipse olim putabam. Sed præpositio ante ἄρχειν ex prægressis repeti debet; solent enim Græci, ubi comparisonem adhibent, præpositionem vocis adjungere, qua comparatio continetur; quapropter semper particulam comparisonis ὡς præpositio excipit, ut Thæet. 170. A. ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας. Thucyd. i. 84. ὡς πρὸς εὐβουλευομένους τοὺς ἐναντίους ἔργῳ παρασκευαζόμεθα. Ast.

πλούσιοι] Ut πλέος, μεστὸς cum genitivo; sic Euripid. Orest. 388. πλούσιος κακῶν. Ion. 593. πολυκτήμον βίου, v. Matthiæ Gr. Gr. p. 450. Ast.

ζωῆς ἀγαθῆς] Ex quodam vet. libro

annotatur alia lectio, quam satis mirari non possum, ζωῆς ἄτερ ἀγαθῆς τε etc. Quid enim hic ἄτερ ager? quid aliud quam præclaram sententiam corrumpet? 'In illa enim (inquit) sola dominabuntur (vel principatum tenebunt) qui revera sunt divites, non auri, sed ejus rei cujus divitem oportet esse virum bonum, vitæ nimirum probæ pariter et prudentis.' Nihil aliud (inquam) illud ἄτερ quam præclaram hanc sententiam corrumpet, meo quidem iudicio. Sed tamen ne hanc quidem γραφὴν διάφορον celare te volui, si forte ipse aliquid in ea perspicere possis quod meorum oculorum aciem fugiat: alioqui hinc discas, in bonis etiam libris aliquando valde malas γραφὰς interdum inveniri. Ex eo enim unde sumpta est illa exemplari, non paucorum emendationes locorum sunt profectæ. STERN.

ζωῆς ἀγαθῆς] Bas. 2. post ζωῆς addit ἄτερ, quod, quum verba ζωῆς—ἔμφρονος rhythmum habeant dactylicum, conjicere possis, ex versu illo fortasse gnomico, cujus fragmentum hæc verba sint, huc irrepsisse. Fortasse genuina erat scriptura versus illius: ἀτὰρ ζωῆς ἀγαθῆς cet. Ast.

οὐκ ἔστι] Nullo modo lectio hæc ferri

νόμενον, οἰκειῖός ἄν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος αὐτοῦς τε^h
ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀληθέστατα, ἔφη.
[§. 6.] Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν
ἀρχῶν^l καταφρονούντα^k ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας;
Οὐ μὰ τὸν Δία,^l ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐρα-
στας τοῦ ἀρχεῖν ἰέναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μή, οἳ γε ἀντερασταὶ
μαχοῦνται. Πῶς δ' οὐ; Τίνας οὖν ἄλλους ἀναγκάσεις
ἰέναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως ἢ οἱ περὶ^m τούτων τεⁿ φρο-
νιμώτατοι δι' ὧν ἀρίστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς
ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους,
ἔφη.

Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη^o σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι
ἐγγενήσονται καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὡς περ III. I. 339.
ἐξ Ἄιδου λέγονται^p· δὴ τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ
οὐ βούλομαι; ἔφη. Τοῦτο δὴ, ὡς εἰκεν, οὐκ ὀστράκου
ἂν εἴη περιστροφὴ ἀλλὰ ψυχῆς περὶ αἰσθησῆς, ἐκ νυκτερινῆς

ε ζωῆς ἄτερ ἀγαθῆς τ.—^h καὶ τ.—^l τινῶν ἀρχῶν τ.—^k καταφρονούντος K, κατα-
φρονούντων τ.—^l δι' ἰπτ.—^m οἱ περὶ ΑΘΞΠΦϰπττ : οἱπερ *ς.—ⁿ τε om Kv.—^o τουτὶ

potest, ut opinor. Videndum igitur an
legere oporteat ὅδ ἔστι, servata stigmati-
quæ est post ἔστι : ut sequatur, περιμά-
χῃτον γὰρ τὸ ἀρχεῖν γιγνόμενον, etc.
At Fic. legit quidem ὅδ ἔστι, non οὐκ
ἔστι, sed hæc verba sequentibus jungit :
ut post ἐντεῦθεν οἰόμενοι δεῖν ἀρπάζειν
sit finis sententiæ : quam sequantur hæc,
ὅδ ἔστι περιμάχῃτον γὰρ τὸ ἀρχεῖν γιγνόμε-
νον. Hunc enim locum sic interpre-
tatur, *sin autem inopes bonisque pro-
priis vacui ad publica adventaverint,
bona illinc rapere cupientes, civitas illa
felix esse non poterit. Nam ubi de prin-
cipatu contenditur, quum proprium hoc
sit et intestinum bellum, tum eos qui illa
rugiunt, tum reliquam civitatem perdit.*
Quid igitur hac de lectione dicemus?
Duriuscula certe est hæc verborum col-
locatio, ὅδ ἔστι περιμάχῃτον γὰρ τὸ ἀρ-
χεῖν γιγνόμενον, (quod particula γὰρ tam
procul removeri non solet) fortasse tamen
exemplo non caret. STERN.

οὐκ ἔστι] Int. δυνατὴ γενέσθαι πόλις
εὖ οἰκουμένη. AST.

τὴν ἄλλην πόλιν] Universam urbem.
AST.

§. 6. ἢ οἱ περὶ τούτων] Sic Cod. Mo-
nac. Vulgo οἱπερ τούτων. Φρόνιμος, pe-

ritus, solet cum περὶ et genitivo construi ;
vide exempla in Lexic. Xenophont. vol.
iv. p. 493. Deinde post τούτων vulgo
τε legitur, quod Cod. Regio suadente
delevimus. AST.

τοῦτο δὴ κ. τ. λ.] Laudat Clem. Alex-
andr. Strom. v. p. 611. t. ii. p. 729. Pott.
ubi legitur, quod δὴ. AST.

ὀστράκου περιστροφῇ] Lusus ostracorum
s. testarum intelligitur, ἢ ὀστρακίδια (int.
παιδιὰ) dictus, in quo testa, cujus inter-
ior pars, utpote nocti respondens, pice
oblita, exterior vero candida erat, ad li-
neam in medio ductam mittebatur; tunc
prout interior vel exterior testula pars
superne cadebat, hæc vel illa pars pue-
rorum fugiebat, altera vero persequabatur
fugientes. Hinc ὀστράκου περιστροφῇ, ὀσ-
τράκου περιστραφέντος s. μεταπεσόντος
(Phædr. c. 18. Dio Chrysostom. Orat.
iv. de regno p. 77. A. xi. p. 174. A. xv.
p. 242. B. Liban. Epist. 423. p. 216.
Wolf.) proverbialiter de repentina nec
opinata rei conversione. Eustath. ad
Iliad. σ. p. 1219. 35. παροιμία ἐπὶ τῶν
ὑποὶ τύχῃ μεταβαλλομένων. Schol. ad
Dion. Chrysostom. p. 19. ed Morell.
παροιμία ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀνεπίστως
ὑφισταμένων. Vid. Erasmi Adag. Chil.

τινὸς ἡμέρας^α εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος^β ἰούσης^γ ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ^δ φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ οὖν δεῖ σκοπεῖσθαι τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύτην^ε δύναμιν; Πῶς γὰρ οὐ; Τί ἂν οὖν^ς εἴη, ᾧ Γλαύκων, μάθημα ψυχῆς ὄλκον^ω ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ^κ τὸ ὄν; τότε δ' ὕ ἐννοᾷ^ζ λέγων ἅμα οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον^α εἶναι νέους ὄντας; Ἐφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τούτο προσέχειν^β τὸ μάθημα ὃ^ς ζητοῦμεν^δ πρὸς ἐκείνω. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἰ περ οἶόν τε. Γυμναστικῆ μὴν^ε καὶ μουσικῆ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικῆ^ς μὲν που^ς περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετέυτακε^η σώματος γὰρ αὐξῆς^ι καὶ φθί-

δη v.—^ρ λέγοντες m.—^α μόρας q.—^β ὄντως φ.—^γ οὐσαν ΑΘΠΦημτ: om E.—^δ ἀληθῆ om Θ.—^ε τοιαύτην ἔχει ΕΦη.—^ς οὖν ἂν φη.—^ω ἔλκον ΘDqr et cor ΠΠ.—^κ ἐπὶ om K.—^ν δ' om K.—^ζ ἐννοᾶν φ.—^α ἀλλ' ἀναγκαῖον φη, ὡς ἀναγκαῖον q.—^β παρέχειν Εη, προσεχῶς τ, πως ἔχειν q.—^γ δ om Θr et pr ΠD.—^δ ζητῶμεν τ.—^ε μὴ ΑΞΠΦημ, μέντοι Θr: μὲν που *s.—^ς καὶ γυμναστικῆ τ.—^ς μὲν γέ που q.—^η τετέυτακεν ΑΦη, τεύτακε τ, τέτανχε γρ v: τέτευχε cor Π cum *s.—^ι ἀξή-

ii. Centur. i. 51. p. 311. et nostra ad Phædr. p. 266. Ast.

ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας] Respexerunt hæc Clem. Alex. Strom. v. p. 599. D. t. i. p. 712. Pott. ib. p. 911. D. 729. Pott. ubi v. not. Lib. iv. 6. p. 485. A. t. i. p. 575. et Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 690. B. Clemens intelligit τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν. Ast.

τοῦ ὄντος ἰούσης] Clemens Alex. exhibet ὄντως; deinde Cod. Monac. Clemens et Euseb. οὐσαν, Ald. vero Bas. i. et 2. ἰούσας. Haud dubie locus corruptus est. Primum enim offendit οὐσῆς post ψυχῆς περιαγωγῆ; cap. 4. οὕτω ξὺν ὅλη τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου (h. e. τῆς νυκτερινῆς ἡμέρας) περιακτέον, ἕως ἂν cet. Deinde ἰούσης ἐς ἀληθινὴν ἐπάνοδον (anima ipsa ascendit ad verum, non vero ad ascensum progreditur). Ni omnia me fallunt, genuina erat scriptura: ψυχῆς περιαγωγῆ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας ἐς ἀληθινὴν τὴν (vel καὶ) ὄντως οὐσαν (int. ἡμέραν), ἣν δὴ ἐπάνοδον φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Ut prior emendationis nostræ pars confirmatur Clementis, Euseb. et Cod. Monac. lectionibus, ita posterior Ficini interpretatione: quem quidem adscensum veram philosophiam esse dicemus. Sic habet ἡ νυκτερινῆ ἡμέρα (quæ

spectat ad interiorem testulæ partem, pice oblitam, et ad imaginem antri) respondentem sibi ἀληθινὴν ἡμέραν, veram lucem, diem, i. e. cognitionem ac vitam, ejus contemplatio est philosophia. Et linguæ rationes et sensus tantopere commendare nobis videntur hæc emendationem, ut fidenter eam recipissemus, nisi metus obstitisset, ne in temeritatis crimen incurreremus. Ast.

τί ἂν οὖν εἴη] Laudat Euseb. Præp. Evang. xiv. 13. p. 746. A. Ast.

ὄλκον] Adjectivum est. Suid. Ὀλκὸς ἀνθρώπος ὁ ἐλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγός. Sic c. 8. οὐκ ἂν ὄλκον εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. Porphyr. de abstinent. ii. 48. ὅτι γὰρ ὄλκον τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ συγγενοῦς σώματος φύσις, ἢ πείρα τούτους ἐδίδαξεν διὰ πλειόνων. Ast.

ἀλλ' ἀναγκαῖος] Sic Cod. Monac. quicum Ficinus facit, vertens, sed necessarium, dum juvenes sunt? Vulgo ἄλλ' desideratur. Ast.

μέντοι ἔφη] Bas. 2. μέντοι καί. Ast. γυμναστικῆ μὲν που] Euseb. γυμναστικῆ μὲν πη. Mox καὶ γυμναστικῆ. Ast.

τέτευχε] Suspectum est τέτευχε: sed multo tamen minus placere potest τετεύτακε, quod apud Eusebium loco ejus legitur. Apud eundem scriptum est, καὶ γυμ-

σεως ἐπιστάται. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὁ
 ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἄλλ' ἄρα^k μουσικὴ ὅση^l II. 522.
 τὸ^m πρότερον διήλθομεν; Ἄλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστρο-
 φος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνησαι, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς III. i. 340.
 φύλακας, κατὰ τε ἀρμονίαν εὐαρμωστίανⁿ τινά, οὐκ ἐπι-
 στήμην, παραδιδούσα^o καὶ κατὰ ῥυθμὸν^p εὐρυθμίαν,^q ἐν
 τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφά, ἔφη,^r ἅττα ἔχουσα,
 καὶ ὅσοι μυθῶδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν
 μάθημα δὲ^s πρὸς τοιοῦτόν^t τι^u ἀγαθόν,^v οἷον σὺ νῦν^w ζη-
 τεῖς, οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀνα-
 μιμνήσκεις με· τῷ γάρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ
 δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἶ^x τε γὰρ τέχναι
 βάνουσοί^x που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι.^y Πῶς δ' οὐ; καὶ
 μὴν τί ἐτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμνασ-

σεως v.—^k ἄρα om Θρ.—^l ὅσον K, ἦν v.—^m τὸ om v.—ⁿ ἀρμονίαν καὶ εὐαρμωστίαν
 Θρ.—^o παραδούσα DK.—^p κατ' ἀριθμὸν K, κατὰ ῥυθμῶν γ.—^q εὐρυθμίαν om DKq.
 —^r ἔθη v et cog Π.—^s δὲ om pr ΘΠ.—^t τοιοῦτό φ, τὸ τοιοῦτόν K.—^u τι ἂν v.—
^v ἄγον γρ Π.—^w νῦν om v.—^x τέχναι καὶ βάνουσοι Dq.—^y εἶναι καὶ οὐ προσαπτέον

ναστικὴ μὲν που: quæ particula aptam
 hic sedem habere videtur. STEPH.

τετεύτακε] Sic Cod. Monac. et Euseb.;
 accedunt, quos Ruhnken. ad Tim. p.
 254. laudat, Cod. Par. Schol. et vetus
 Grammaticus apud Photium Lex. Ms.
 Suidam et Etymolog. M. Τετεύδειν est,
 ut Timæus explicat, *πραγματεύεσθαι, ἐν-
 διατρίβειν*. Vulgo legitur *τέτευχε*, de
 quo dubitari potest, an scriptor Atticus
 eo usus sit, pro *τετύχηκε* (vid. Phrynich.
 p. 174. Thom. Mag. p. 842. ubi v. in-
 terpp. Sturz. de dialect. Macedon. p.
 198.) *Τέτευχα* apud Doricos scriptores
 (v. c. Euryph. ed. Gale p. 665.) et He-
 rodotum (iii. 14.) reperitur, sed partici-
 pio junctum; accedit, quod ea, quam
τέτευχε habere hic oporteret, significa-
 tione participii omissione admodum dura
 esset, etsi *τυγχάνω* sine participio haud
 infrequens est (v. Locella ad Xenoph.
 Ephes. p. 266. et Heind. ad Gorg. §.
 124.) AST.

ἀντίστροφος] Ex altera parte ipsi re-
 spondens (ut Cicero interpretatur Orat.
 c. 32.) Ἀντίστροφον enim dicitur, quod
 alicui rei generatim simile, speciatim vero
 dissimile ac contrarium est, v. Findeiseni
 Index ad Gorg. p. 287. Schneider. ad

Plat.

VOL. VII.

Aristotel. Polit. iv. 5. p. 245. Sic mu-
 sica et gymnastica ad hominis culturam
 similiter spectant, illa vero animum, hæc
 corpus fingit. AST.

παραδούσα] Sic Cod. Reg. Monac.
 Ald. Bas. 1. et 2. AST.

ἔφη] Emendationem insignem (nisi
 fallor) afferam, quæ Eusebio debetur:
 apud eum enim vera lectio invenitur, ubi
 hunc locum affert. Ea autem est ἔθη pro
 ἔφη. Cui emendationi confirmatione opus
 non est, meo quidem iudicio: præsertim
 quum præcedat, *ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς
 φύλακας*. STEPH.

ἔφη] Euseb. ἔθη pro ἔφη, quod Ste-
 phano admodum placebat; sed ἕτερα
 ἅττα non ad ἔθη in præcedentibus spec-
 tat, sed ad *εὐαρμωστίαν* et *εὐρυθμίαν*. AST.

ἀγαθόν] Apud Eusebium scriptum est
 ἄγον, quod participium multo magis
 quam nomen illud, mihi placet. Legit
 tamen et Fic. ἀγαθόν: quippe qui ver-
 terit, *cognitio vero talis cujusdam boni
 quale tu nunc investigas, in ea nulla ex-
 istit*. STEPH.

ἄγον] Sic ex Euseb. reposuimus pro
 ἀγαθόν, postulante sensu et præpositione
 πρὸς, quæ et voce *μάθημα* pendere non
 potest. AST.

I

τικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον;² Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μὴδὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχωμεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἶον τοῦτο τὸ κοινόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι³ τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστήμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν. Τὸ^b ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν^c λέγω δὲ αὐτὸ ἐν^d κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς

ii. i. 341. πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίνεσθαι; Καὶ μάλα,^e ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ πολεμική; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγγέλοιο γοῦν,^f ἔφη,^g στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμήδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννεόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρὰν τάς τε τάξεις τῶ^h στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίουⁱ καὶ ἐξαριθμηῆσαι ναῦς τε καὶ τᾶλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμητῶν ὄντων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς εἴπεν, οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότες, εἴ περ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καὶ τοι ποῖόν τιν' αὐτὸν οἶε στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. [§. 7.] Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα^j ἀναγκαῖον πολεμικῶν ἀνδρῶν θήσομεν λογίζεσθαι^k τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι;^l Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ^m καὶ ὀτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαίειν, μᾶλλον δ'ⁿ εἰ καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν,

αὐτῶν δὲν πολεμικοῖς ἀνδράσι q.—² κεχωρισμένον D.—^a τέχναι om τ.—^b τὸ om ΑΦ et pI Ξ.—^c γινώσκειν pI Ξ.—^d αὐτὸ ἐν ΑΘΠDKqr: αὐτὸ ὡς ἐν *s.—^e μάλ' v.—^f οὖν Ξfm.—^g ἔφη v.—^h τῶ om v.—ⁱ ἠλίω Θ, ἰλίω καὶ τᾶλλα πάντα v.—^j μάθημα ἦν δ' ἐγὼ Θr. ἀναγκαῖον om Θr.—^k θήσομεν λογίζεσθαι ΘEDKqr et pI Π, θήσομεν μᾶλλον λογίζεσθαι r, θήσομεν καὶ λογίζεσθαι Am, θήσομεν ἢ τὸ λογίζεσθαι Φ: θήσομεν μᾶλλον ἢ λογίζεσθαι s.—^l δυναμένω DK.—^m τοῦτο εἰ Φ.—ⁿ δ' om DK

παγγέλοιο γοῦν] Sic Cod. Monac. Vulgo γοῦν, sensu adversante. Ast.
 Παλαμήδης] Nobilis ille numerorum inventor et exercitus instructor, v. Soph. fragm. t. iv. p. 635. ed. Brunck. Philostrat. Heroic. p. 140. ubi cf. Boissonad. p. 523. Athanas. Orat. c. gent. c. 18. p. 15. A. t. i. ed. Petav. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 99. D. ed. Colon. Cf. Gataker. A. M. P. p. 530. D. Heyne Excurs.

ad Virgil. Æn. ii. p. 293. Ast.

§. 7. μάλιστα, εἰ] Cod. Monac. μάλιστα τοῦτο. Fortasse scribendum: ἄλλο τι οὖν (nonne igitur) μάθημα ἀναγκαῖον—θήσομεν τὸ λογίζεσθαι—δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα τοῦτο (int. ἀναγκαῖον θήσομεν). Namque Ficinus quoque verit: *Necessariam ergo numerorum cognitionem militi esse dicemus, ut et numerare et computare valeat.* Ast.

εἶπον,^ο περὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὃ περ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι ἄν^ρ ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδεὶς αὐτῶ ὀρθῶς,^ι ἐλκτικῶ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ, τό γ' ἐμοί^τ δοκοῦν δηλῶσαι. ἂ γὰρ διαίροῦμαι παρ' ἐμαυτῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἷ^ς λέγομεν καὶ μή,^τ ξυνθεατῆς γενόμενος ζύμφαθι ἢ ἄπειπε,^υ ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν^ν εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. Δείκνυ,^ω ἔφη. Δείκνυμι^χ δή, εἶπον, εἰ καθορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς^ν ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιᾶς ποιούσης. Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἔτυχες οὐ λέγω. Ποῖα μὴν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει^ζ εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἄμα τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τίθημι, ἐπειδὴν ἡ αἴσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν. ᾧδε δὲ ἂ^α λέγω σαφέστερον^β εἴσει.^ς οὔτοι, φημέν, τρεῖς ἂν εἶεν^δ δάκτυλοι, ὃ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὀρωμένους (λέγοντός μου) διανοοῦ. ἀλλὰ μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν^ο αὐτῶν

m.—^ο εἶπον om ΘΠDKT.—^ρ ἄν Αφem et corr Π, ἄν pr Π, ὃ cum *ς corr E.—^ι ὀρθῶς om pr E.—^τ τόγε μοι v.—^ς οἷ A, om v: οἷα *ς.—^τ μὴν DK, μοι v.—^υ ἄπειπειν v.—^ν εἰδῶμεν v.—^ω δείκνυε v.—^χ δεῖ μοι m.—^ν ὡς om r.—^ζ ἐκβαίνειν Εφem.—^α ὃ v.—^β σαφέστερα q.—^ς εἴη v.—^δ ἂν εἶεν ἂν v.—^ο μὲν που Πv.—^ς καὶ

[ἄν ζητοῦμεν] Sic sensu postulante scripsimus pro ὃ ζητοῦμεν; hoc enim dicere vult Socrates, numerandi et computandi scientiam in earum numero esse, quas quaerat, ut quae ad cognitionem perducatur. Sic etiam Ficinus vertit: videtur natura ex eorum numero esse, quae ad intelligentiam homines elevat, qualia nos perquirimus. Similiter cap. 8. ἄν ζητοῦμεν ἄρα—μαθημάτων ἂν εἴη. Ast. δείκνυ] Pro δείκνυθι, ut apud Aristoph. Av. 665. ἴσθη pro ἴσταθι, πῆμρη. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lys. 733. Cf. Matthiae Gr. Gr. 262, not. 5. Ast.

[ἐν ταῖς] Suspicio deesse τῶν ante ἐν ταῖς αἰσθ. ΣΤΕΡΗ. Non opus; nempe τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν (int. ὄντα) sunt res, quae in perceptionem cadunt, quae percipiuntur; constat enim εἶναι cum praepos. ἐν et dativo saepenumero verbi passivi partes agere, ut ἐν αἰτίαις εἶναι, accusari. Vid. Viger. de idiotism. p. 608. Ast.

[ποιούσης] Ni fallor, corrigendum νοούσης, ut Ficinus vertit: quasi sensus in iis nihil sincere dijudicet. Ast.

[ὡς—λέγοντός μου διανοοῦ] Vid. ad i. §. 1. notata. Ast.

- III. i. 343. φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτη γε^f οὐδὲν διαφέρει, εἴαν τε^g ἐν μέσῳ ὁράται εἴαν τ' ἐν ἐσχάτῳ, εἴαν τε λευκὸς εἴαν τε μέλας,^h εἴαν τε παχὺς εἴαν τε λεπτός,ⁱ καὶ πᾶν ὅ τι τοιοῦτον.^k ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἢ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι^l τί ποτ' ἐστὶ δάκτυλος· οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὄψις αὐτῆ^m ἅμαⁿ ἐσήμηνε^o τὸν δάκτυλον τούναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὔν, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε^p τοιοῦτον νόησεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν^q εἶη. Εἰκότως. Τί δέ; δῆ;^s τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἢ ὄψις ἄρα ἱκανῶς ὁρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ;^t καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἢ ἀσθη^u; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; ἢ^v ἄδε ποιεῖν
- II. 524. ἐκάστη αὐτῶν, πρῶτον μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἰσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ τετάχθαι, καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταυτόν σκληρόν τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη.^w Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς^x τοιούτοις αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἀπορεῖν τί ποτε σημαίνει αὐτῆ^y ἢ αἰσθησις τὸ σκληρόν, εἴ περ τὸ αὐτὸ καὶ^z
- III. i. 344. μαλακὸν λέγει,^a καὶ ἢ τοῦ κούφου καὶ ἢ^b τοῦ βαρέος τί τὸ κούφον καὶ βαρὺ, εἰ τό τε^d βαρὺ κούφον καὶ τὸ κούφον

ταύτη γε om q.—g τ' v.—h μέγας ΘΠρ.—i λεπτός εἴαν τε παχὺς Θ.—k τοιοῦτο Θ.—l ἐπαίρεσθαι Φm.—m αὐτῆ A, αὐτῆ ΞΦm: αὐτῆ *s.—n ἅμα om ΘΠΚqr.—o ἐσήμηνε ΑΠDKqv: ἐσήμαινε s.—p γε om v.—q οὐδ' ἐγερτικὸν om pr Ξ.—r δαλ A.—s δῆ add ΑΘΞΠΦmtr.—t ἐσχάτῳ ΑΘΞΠΦmtr: ἐσχάτῳ *s.—u εἰ ΘΞr, ἢ οὐχ q: om pr D. in K lacuna est.—v ἄδ' ἐποίησε r, δ' ἐποίησε post lacunam K.—
ανῶ

w αἰσθανομένη Ξ.—x ἐν γε τοῖς v.—y αὐτῆ ΑΞΦm, αὐτῆ q.—z καὶ om m.—a λέγοι Ξm.—b ἢ post καὶ om Θr.—c τοῦ om r.—d τότε v.—e αὐταῖ ΑΞΦmtr: αὐταῖ s.

δάκτυλος—ὁμοίως ἕκαστος] Sic Minos p. 313. B. νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μάλλον, [ὁ δ' ἥττον. Ast.

ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις] Ficus, In omnibus siquidem hujusmodi. Legit forte totiis, idque verum habeo. FAHSE.

τί ποτ' ἐστὶ] Construe: τί ποτε τῶν πολλῶν ἐστὶ δάκτυλος, ut Ficus vertit: quid e multis sit digitus. Ast. qui sic in Addend. τῶν πολλῶν glossematis mihi videtur suspectum esse.

ἐσήμαινε] Vide annon potius ἐσήμαινε

(sic) scribendum sit. STEPH.

παρακλητικὸν] Cum genitivo ut infra v. ad iii. 3. Ast.

παραγγέλλει] Crediderim hoc mutandum esse in προσαγγέλλει. STEPH.

αὐτὴν τὴν ψυχὴν] Haud dubie scribendum αὐτὴν τὴν ψυχὴν, et in sequentibus αὐτῆ ἢ αἰσθησις τοῦ σκληροῦ (Ficus: quid significat duri hic sensus); sed quum haud necessarium visum esset hanc correctionem, eas reponere dubitavimus. Ast.

βαρὺ σημαίνει. Καὶ γὰρ, ἔφη, αὐταί^ο γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἰ ἐρμηνεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιοῦτοις πρῶτον μὲν πειρᾶται λογισμὸν τε^ε καὶ νόησιν ψυχὴ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν εἴτε ἐν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἐν ἑκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἐν ἑκάτερον, ἀμφοτέρω δὲ^β δύο, τά γε δύο κεχωρισμένα νόησει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστα γε δύο ἐνόει,^η ἀλλ' ἐν. Ὁρθῶς. Μέγα μὴν καὶ ὄψις^ι καὶ σμικρὸν ἑάρα, φασί, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφῆνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντίον ἢ ἐκείνη.^κ Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον^λ ἐπέρχεται ἐρέσθαι^μ ἡμῖν τί οὖν ποτ' ἐστὶ τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ σμικρὸν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητόν, τὸ δ' ὄρατόν ἐκαλέσαμεν. Ὁρθότατ', ἔφη. [§. 8.] Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπεχειροῦν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικά τῆς διανοίας ἐστὶ, τὰ δ' οὐ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ἄμα τοῖς ἐναντίοις^ν ἑαυτοῖς ἐμπίπτει, παρακλητικὰ ὀριζόμενος, ὅσα δὲ μὴ, οὐκ ἐγερτικά τῆς νόησεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτως. Τί οὖν; ἀριθμὸς τε καὶ τὸ ἐν ποτέρω^ο δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυνοῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφη, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἰκανῶς αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὄραται ἢ ἄλλη τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἐν, οὐκ ἂν ὀλκόν^ρ εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὡς περ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἰεὶ τι αὐτῷ ἄμα ὄραται ἐναντίωμα, ὥστε μὴδὲν μᾶλλον ἐν ἢ καὶ τούναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρι-

III. i. 345.

—^ε τε om ΘΥ.—^ς γε ΘΥ.—^η ἐνόει m.—^ι μὴν καὶ ὄψις ΑΠΦΚηm et tc D, μὴν καὶ ἢ ὄψις τ, μὴν ὄψις ΘΥ: μὴν ἢ ὄψις σ.—^κ ἢ κείνη ΑΘΠΦηmτ.—^λ πρῶτον om Φ, post ἐπέρχεται ponunt ΘΥ, quod sequebatur μὲν, omisi cum ΑΘΠΦΔΚηmτ.—^μ ἐρέσθαι ΞΔΚ: ἐρεσθαι σ.—^ν ἑαυτοῖς om q.—^ο ποτέρω Φ et pr Ξ, πρότερον m.—^ρ ἂν ἔλκον K, ἄνολκον q: in τ lacuna est.—^σ αὐτῷ...76, 6. ταῦτα om Φm.—^τ τὸ

αὐταί γε ἄτοποι] Vulgo αὐταί γε.
Ficinus: absurde profecto hæc ad animum
interpretationes deveniunt. Ast.
εἶτε ἐν] Ald. et Bas. 1. εἰ ἐν. Ast.

ἀχώριστα γε] Int. ὄντα; αὐτὰ, ἀχώ-
ριστά γε ὄντα, est: si non distincta s.
separata essent. Ast.
τούτου] Int. τοῦ λογισμοῦ. Ast.

νοῦντος δὴ θεοὶ ἂν ἤδη καὶ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῶν^q ψυχῇ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν, κινουῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν, καὶ ἀνερω-
 II. 525. τῶν τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ τὸ^r ἐν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν^s ἂν εἶη καὶ μεταστρεπτικῶν^t ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θεῶν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥκιστα ἢ^u περὶ αὐτὸ^v ὄψις· ἅμα γὰρ ταυτόν^w ὡς ἐν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἀπειρα τὸ πλῆθος. Οὐκοῦν εἴ περ τὸ ἐν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ζύμπας ἀριθμὸς ταυτόν^x πέπονθε τοῦτο;^y Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ^z περὶ
 III. i. 346. ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. Ὡν ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἶη· πολεμικῶ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς^a οὐσίας ἀπτόειν εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δὲ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ἂν. Τί μὴν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἶη, ὧ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεθέξειν,^b ἐπὶ λογιστικὴν ἵνα καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς^c μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῆ,^d οὐκ ἄνῃς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα

om pr E.— ἀναγωγῶν DKq et corr Π.—^t μεταστρεπτικῶν Θστ, μεταστρεπτικῶν E.—
^u ἢ K.—^v περὶ αὐτὸ v et pr E: περὶ τὸ αὐτὸ *s.—^w ταυτόν E, τε αὐτὸ v.—^x ταυτόν
 AP: ταυτό *s.—^y τοῦτοι A, om v.—^z ἀριθμητικὴ τε π. K.—^a τῆς om v.—^b μέ-
 ὶων
 θεξιν Π et pr D.—^c αὐτῶν K.—^d αὐτῆ E.—^e ῥαστώνης τε μεταστροφῆς A, ῥαστώ-

§. 8. ἐν ἐαυτῇ] Alia etiam est lectio, κινουῦσα ἐν αὐτῇ τὴν ἔννοιαν: sed ἐν ἐαυτῇ retineamus necesse est. STERN.

διὰ τὸ—ἀπτόειν εἶναι] Int. αὐτῶ: quia ipsi attingendi est essentia, ex rerum genitarum nocte quasi et antro emergenti. AST.

προσῆκον—νομοθετῆσαι] Necessaria igitur erit scientia atque digna, quae praescribatur. Νομοθετῆσαι pro passivo positum est, ut solet activum post adjectiva vel participia adjectivorum partes agentia passivi munere fungi; sic δυνατὸν κατανοῆσαι (intelligi), Phaedon. 90. B. Polit. ix. init. λοιπὸς σκέψασθαι.

Thucyd. i. 138. ἄξιος θαυμάσαι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 308. Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Morus ad Isocrat. Panegyri. p. 82. et 203. not. 89. Matthiae Gr. Gr. p. 762. not. 2. et 766. Ast.

αὐτῆς] αὐτῆς ita positum est, ac si μάθησις praecesserit, quod dicendi genus supra jam aliquoties notavimus. AST.

ψυχῆς] In praeced. edit. male disting. inter ψυχῆς et ῥαστώνης: et omittitur vocula καὶ ante μεταστροφῆς. quam tamen nec Fic. videtur legisse: qui vertit, Facileque animum a generatione ad veritatem essentiamque convertiant. STERN.

πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς βραστώνης τε μεταστροφῆς^ο ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος, ὡς κομψὸν ἐστὶ καὶ πολλαχῆ^ρ χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ^β ἐπιτηδεύῃ ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῆ δῆ; ἔφη. Τοῦτό γε ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι^η ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν iii. i. 347. ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῆ ἀποδεχόμενον ἐὰν τις αὐτῇ ὄρατὰ ἢ ἀπτά σώματα ἔχοντας^ι ἀριθμοὺς^κ προτεινόμενος διαλέγεται. οἶσθα γάρ που^ι τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς, ὡς^μ ἐάν τις^ν αὐτὸ τὸ ἐν ἐπιχειρῆ τῶ λόγῳ τέμνειν, καταγελαῶσί τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζης αὐτό, ἐκεῖνοι πολλαπλασιούσιν,^ο εὐλαβούμενοι μὴ ποτε φανῆ^ρ τὸ ἐν μὴ ἐν^η ἀλλὰ πολλὰ^τ μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τί οὖν οἶει, ᾧ Γλαύκων, εἴ τις ἔροιο αὐτούς ii. 526.

Ω θαυμάσιοι, περὶ ποίαν ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς τὸ ἐν οἷον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ^α ἐστίν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρων, μόριόν τε ἔχον ἐν ἑαυτῶ οὐδέν; τί ἂν οἶει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Ταῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν ἂν διανοηθῆναι μόνον ἐγχαρεῖ, ἀλλὰς δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνατόν. Ὁρᾶς οὖν,^ε ἦν δ' ἐγώ, ᾧ φίλε, ὅτι τῶ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει^υ εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαίνεται γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ^ν νοήσει χρῆσθαι τὴν ψυχὴν^ω ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν^χ δῆ, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ;^γ τόδε ἤδη^ξ ἐπεσκέψω, ὡς οἶ^ε τε φύσει λογιστικοῖ^α εἰς πάντα τὰ μα- iii. i. 348.

νης μεταστροφῆς ΘΞΠΔq: βραστώνης καὶ μεταστροφῆς *ς.—^ρ πολλαχοῦ K, πολλαχοῖ q.—^ε αὐτῶ γ.—^η ποι ΑΘΞΠετ: πη *ς.—^ι αὐτὸ ἐπὶ ὄρατὰ ἢ ἐπὶ τὰ ἀπτά σώματα ἔχοντα γ.—^κ ἀριθμὸν q.—^ι που om γ.—^μ δύο ὡς ΑΘΠ.—^ν τε q.—^ο πολλαπλασιούσιν γ.—^ρ φανῶ K.—^η μὴ ἐν om q.—^τ πολλὰ om q.—^σ ἀξιοῦντες ἐστὲ Θγ, ἀξιοῦντε ἐστὶ Π.—^ε οὖν om pr Ε.—^υ κινδυνεύει εἶναι ἀναγκαῖον ἡμῖν γ.—^ν τῇ om Α.—^ω τῇ ψυχῇ Θ.—^χ μὲν ΑΘΞΠετ: μὴν *ς.—^γ δαί Α.—^ξ ἤδη om K.—^α λογικὸι γ.

βραστώνης μεταστροφῆς] Sic Ald. Bas. I. et 2. Stephanus kal interposito sensum pervertit. Construe: ἕνεκα βραστώνης μεταστροφῆς αὐτῆς τῆς ψυχῆς cet. propter facilitatem directionis animi ad

verum. Sic etiam Ficinus vertit: sed ut ad bellum instructi sint, facileque animum a generatione ad veritatem essentiali atque convertant. Ast.

θήματα ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀξεῖς φαίνονται,^b οἳ τε βραδεῖς, ἂν^c ἐν^d τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν^e ἄλλο ὠφεληθῶσιν, ὅμως εἰς γε τὸ ὀξύτερον^f αὐτοὶ αὐτῶν^g γίγνεσθαι πάντες ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως. Καὶ μὲν, ὡς ἐγῶμαι, ἅ γε μείζω^h πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὖροις ὡς τοῦτο. Οὐ γὰρ οὖν. Πάντων δὲ ἕνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.

§. 9. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν ἡμῖνⁱ κείσθω δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψάμεθα ἄρα τί προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ^k τείνει,^l δῆλον ὅτι προσήκει^m πρὸς γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶⁿ καταλήψεις χωρίων^o καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις^p στρατιᾶς^q καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι^r τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε^s ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέρει ἂν αὐτὸς αὐτοῦ^t γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὢν. Ἄλλ' οὖν δὴ,^u εἶπον, πρὸς μὲν τὰ^v τοιαῦτα βραχύ^w τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας III. i. 349. τε καὶ λογισμῶν^x μόνον τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προῖόν^y σκοπεῖσθαι δεῖ, εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ῥᾶον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει^z δέ, φάμεν, πάντα αὐτόσε, ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέφεισθαι ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ^a δεῖ αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὁρθῶς, ἔφη, λέ-

—^b φύνται ΑΠετ.—^c ἐὰν Ξ.—^d ἐν om v.—^e μηδὲ K.—^f ὀξύτερον v.—^g ἐαυτῶν γ.—^h μείζον γ.—ⁱ ἐν ἡμῖν εἶπον Θτ: ἐν etiam Πν.—^k αὐτοῦ ΑΘΞΠΔΚητ: αὐτὰ s.—^l εἴ v.—^m προσήκει om v.—ⁿ καὶ τὰς Θτ et τc Ξ.—^o τῶν χωρίων K.—^p ἐκτὸς v.—^q στρατίας Θv.—^r σχηματίζουσα γ.—^s τε om ΑΘΔ et πi Π.—^t αὐτοῦ ΑΠΔΚ: ἐαυτοῦ *s.—^u δὴ om πi A.—^v τὰ om Θ.—^w τοιαῦτα βραχύ ΑΘΠΔΚη: τοιαῦτα καὶ βραχύ *s.—^x λογισμῶν ΑΘΔΚτ, λογισμῶν πi Π: λογισμοῦ *s.—^y προῖόν Α.—

§. 9. ἀρα τι] Sic Ald. Bas. 1. et 2. cum interpunctione post σκεψάμεθα. Ficinus: post hoc—consideremus, numquid nobis conducatur. Legere etiam possis σκεψάμεθα ἄρα, τι, quod fortasse præstat. Ast.

αὐτὰ] Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea ejus pars quæ ad res bellieas pertinet. ΣΤΕΡΗ.

αὐτῆ] Int. γεωμετρία. Vulgo αὐτὰ, Bas. 2. vero αὐτοῦ, quod esset, ut Stephanus jam notavit, ea ejus pars, quæ ad res bellicas pertinet. Ast.

διαφέρει] Vel optimus erit, si geometria est, vel rudissimus, si geometria imperitus. De hac hominem secum ipso comparandi ratione jam supra exposuimus. Ast.

γεις.^b Οὐκοῦν εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσ-
 ἤκει, εἰ^c δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δὴ. Οὐ τοίνυν
 τοῦτό γε,^d ἦν δ' ἐγώ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμι- 11. 527.
 κρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὐτῆ ἢ ἐπιστήμη πᾶν τού-
 ναντίον ἔχει τοῖς εἰ αὐτῇ λόγοις^e λεγομένοις ὑπὸ τῶν με-
 ταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μὲν που μάλα^b
 γελοίας τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ
 πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τε-
 τραγωνίζεις τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι, καὶ πάντα
 οὕτω^h φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώ-
 σεως ἕνεκα ἐπιτηδεύομενον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.
 Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον;ⁱ Ὡς τοῦ^k αἰ-
 ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι^l γιγνομένου καὶ ἀπολ-
 λυμένου. Εὐομολόγητον,^m ἔφη· τοῦ γὰρⁿ αἰεὶ ὄντος ἢ
 γεωμετρικὴ γνώσις ἔστιν. Ὀλκὸν^o ἄρα, ᾧ γενναῖε, ψυχῆς
 πρὸς ἀλήθειαν^p εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου δια- 111. i. 350.
 νοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἂ νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν. Ὡς
 οἶόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἶόν τ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα
 προστακτέον ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει^q σοί^r μηδενὶ τρόπῳ
 γεωμετρίας ἀφέζονται.^s καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ

^a τείνειν Kq.—^b οὐ A.—^c λέγεις om ΘDKq et pr Πr.—^d γε om E.—^e λόγοις om E.—^f λεγομένοις τοῖς ὑπὸ v.—^g μάλιστα E.—^h οἱτοι Θ.—
ⁱ τὸ ποῖον om q.—^k ὡς τοῦ AΘΠDKqr et pr E: ὡς τῆς τοῦ *s.—^l τι om v.—
^m εὐ διομολογητέον A, διομολογητέον v.—ⁿ δὲ r.—^o ὄλκον Ar, ἔλκον corr Π cum
^p *s.—^r ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν APv, ψυχὴν πρὸς ἀλήθειαν ΘDKq: πρὸς ἀλήθειαν
 ψυχὴν *s.—^q καλλιπόλει ADKv, καλλιπόλει Θ, καλῆ πόλει corr Π: καλλίστη
 πόλει *s.—^r σοί AΘΞΠDKqr: σου *s.—^s ἀφέζονται AΞΠDKqr.—^t εἶπες Π.—

καλλίστη πόλει] In præced. editioni-
 bus καλλιπόλει, pro quo quidam vet.
 καλλίστη πόλει. Alioqui videri potu-
 issent scribendum καλῆ πόλει. Sed super-
 lativum gradum agnoscit et Fic. STERH.
 ἐν τῇ καλλιπόλει] Sic Cod. Reg. et
 Venet. Καλλιπόλει exhibent quoque Ald.
 et Bas. 1. Cod. Venet. καλῆ πόλει (i.
 e. καλῆ πόλει, quod Stephano in mentem
 venit), Bas. 2. vero et Steph. scribunt
 καλλίστη πόλει (Ficinus, ut qui præcla-
 rissimam hanc habitant civitatem). Ut
 καλλιπόλει retinuerim, non solum ad-
 ductus sum lepore et ironia, quam So-
 cratis sermo prodit (haud dubie enim
 Plato h. l. æquales suos respexit, inter
 Plat.

quos diversa sæpiusque ridicula de op-
 timo civitatis statu eoque, quem ipse co-
 gitatione fixerat philosophus, percubue-
 rant iudicia) sed Themistii quoque imi-
 tatione Orat. xxi. p. 248. A. ἐν τῇ καλ-
 λιπόλει, sic et Orat. iii. p. 41. D. et 44.
 B. Καλλιπολις vocat Constantinopolin.
 Ast.
 σοῦ] Cur σοῦ rejiciamus, causa nulla
 est, quum pronomen personale tam cre-
 bro pro possessivo ponatur. Vid. ad
 Legg. i. 6. Ast.
 ἀφέζονται] Ald. Bas. 1. et 2. ἀφέζων-
 ται. Ast.
 αὐτοῦ] Quomodo quis tueri possit
 genitivum αὐτοῦ non intelligo, quum go-
 K

σμηκρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. "Α τε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ δὴ καὶ" πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε^v κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμε^w που ὅτι τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένοσ τε^x γεωμετρίας καὶ μή. Τῷ παντὶ μέντοι^y νῆ Δί', ἔφη. Δεύτερον^z δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη.

Τί δέ;^a τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δοκεῖ; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη. τὸ γὰρ περὶ ὄρας εὐαίσθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργία οὐδὲ ναυτιλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία οὐχ ἦττον. Ἡδὺς^b εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς, μὴ δοκῆς ἀχρηστα μαθήματα^c προστάττειν. τὸ^d δ' ἐστὶν οὐ πάνυ φαῦλον ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστοις^e ὄργανόν τι^f ψυχῆς ἐκκαθαίρεται τε

^a καὶ om ΘΠDKqr. — ^v ὡς τὸ vt et pr Θ. — ^w ἴσως μὲν v. — ^x τε καὶ ΘΠ. — ^y μὲν ἔν. — ^z δεύτερον... ἔφη om ΘDKq et pr r. — ^a δαί A, δ' ἔφη r. — ^b ὡς ἡδὺς DKq. — ^c ἀχρηστα τὰ μαθήματα K. — ^d τοῦτο v. — ^e ἐκάστου ΑΠDKqr et pr Θ. — ^f τε v. —

nitivo opus sit qui perī tēs γεωμετρίας dicatur, cūjus nomen præcessit. Nec vero dubito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit, *quammaxime igitur præcipiendum est ut qui præclarissimam hanc habitant civitatem, nullo modo geometriam spernant; nam et quæ præter ipsius propositum quodammodo esse videntur, haud exigua sunt.* Ubi etiam observa lectionem margini a me adscriptam sequutum esse, καλλίστη πόλει. ΣΤΕΡΗ.

τὰ πάρεργα αὐτῆς] Vulgo τ. π. αὐτοῦ, quod, quum γεωμετρίας modo præcesserit, locum habere nequit. Haud dubie αὐτοῦ enatum est ex αὐτ' et sequente οὐ. Ast. qui sic in Addend. 'Αὐτοῦ defendi potest: sæpenumero enim fit, ut substantiva, præsertim feminina, pronomen excipiat neutrum; vid. ad Legg. i. 14. Igitur αὐτοῦ est i. q. τοῦτου τοῦ πράγματος.'

ἔστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι] Int. αὐτὰς, ad facilius eas perdiscendas. Præcedens πρὸς (respectu ad s. in) πάσ. μαθήσεις spectat ad διοίσει. Ast.

τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ] Omnium maxime, vid. Polit. v. 15. ubi v. Schol. p. 165. vi. 486. A. Alcibiad. i. p. 109. B. ὅλον τε καὶ πᾶν. Vid. Coray, ad Heliodor. p. 163. Ast.

ὡς ἡδὺς εἶ] Sic Cod. Reg. Vulgo ὡς abest. Ficinus quoque: *quam mihi gratius (imo: lepidus) es!* De voce ἡδὺς jam supra exposuimus. Ast.

ἀχρηστα] Citavit hunc locum usque ad v. ὄραται Nicomachus Arithmet. i. p. 7. ἔοικε δεδιότι, μὴ ἄρα ἀχρηστον ταῦτα τὰ μαθήματα προστάττοιμι· τὸ δ' ἐστὶν παρχάλεπον, μάλλον δὲ ἀδύνατον ὅμμα γὰρ τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύματων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορυπτόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναξωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται—μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἢ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια. Cod. Reg. ἀχρηστα τὰ μαθήματα et ἐκάστου pro ἐκάστοις, quod Ficinus confirmat vertens, *instrumentum quoddam cuiusque animi*, et Schol. Ruhnkenii. Ast.

ἐκκαθαίρεται] Frequenter respexerunt hunc locum seniores scriptores. Clemens Alexandr. Pædag. ii. 1. τὸ ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὅμμα τῆς ψυχῆς ἐκκαθαίρειν. Synes. Dion. p. 47. D. ἀλλὰ τοι ταῦτα πάντα κοσμεῖ τὸ ὅμμα ἐκεῖνο, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν λήμην.—Αναξωπυρεῖν est suscitare, quasi igniculos et semina vitæ (ζῶπυρα, v. Ruhnken. ad Tim. p. 129.) excitare. Sic Charm. 156. D. Athen. xi. 21. t. iv. p. 216. Vid. Wetsten. ad ii. Timoth. i. 6. Ast.

καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὀμμά- iii. i. 351.
των· μόνῃ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁραῖται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα
ξυνδοκεῖ ἀμυχανῶς ὡς^ε εὐδόξεις λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου
μηδαμῆ ἠσθημένοι εἰσίν, εἰκότως ἠγήσονται σε λέγειν οὐ-
δέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ^η ὁραῖσιν ἀξίαν λόγου ὀφέ-
λειαν. σκοπεῖ οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγει·^ι ἢ οὐ^κ
πρὸς οὐδετέρους ἀλλὰ σαυτοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ^ι ii. 528.
τοὺς λόγους, φθονοῖς^μ μὴ^ν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἴ τίς τι^ο δύναι-
το ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως,^ρ ἔφη, αἰρουῦμαι, ἑμαυτοῦ
ἕνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι.
[§. 10.] Ἄναγε^ρ τοῖνον, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ
γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίας.^τ Πῶς
λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν^β περι-
φορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λα-
βεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὐξὴν τρίτην λαμ-
βάνειν. ἔστι δὲ που τοῦτο^ε περὶ τὴν τῶν κύβων αὐξὴν καὶ
τὸ βάθους^u μετέχον. Ἔστι γὰρ, ἔφη, ἀλλὰ ταῦτά γε,
ὦ Σώκρατες, δοκεῖ οὐπῶ^ν εὐρῆσθαι. Διτὰ γὰρ, ἦν δ'
ἐγώ, τὰ αἷτια· ὅτι^ω τε^x οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει,
ἀσθενῶς^ν ζητεῖται^z χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε^a δέονται οἱ
ζητοῦντες, ἄνευ οὐ^b οὐκ ἂν εὐροιεν, ὃν πρῶτον^c μὲν γενέσθαι iii. i. 352.
χαλεπόν, ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πεί-
θωιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. εἰ^d δὲ

^ε ὡς om DKq. — ^h οὐχ om τ. — ^ι διαλέγει v. — ^κ οὐ om Ξv. — ^ι ποιεῖ A, ποιῆς v. —
^μ φθονοῖς Θ et corr Π. φθονεῖν σ. — ^ν μὴν ΑΘΠDKετ et corr Ξ: μέντοι *σ.—^ο τι
om K. — ^ρ οὕτως ΑΘΠDKετ: οὕτω γ' *σ.—^τ ἄραγε K. — ^τ τρία q.—^ε τὸ ἐν τc q.—
^ε τοῦτο om v.—^u βάθος Θτ.—^ν δοκεῖ οὐπῶ ΑΘΠDKq: οὐπῶ δοκεῖ *σ.—^ω ὅτι om
αι

v.—^x τε om Θ et pr τ.—^ν post ἀσθενῶς omisi τε cum ΑΘΠετ.—^z ζητεῖτε Θ, ζη-
τεῖτε τ.—^a τε om pr A.—^b οὐ ἄνευ Ξv et corr τ.—^c τρόπον, in mg posito πρῶτον,

κρεῖττον—μυρίων ὀμμάτων] Plutarch. Sympos. viii. p. 718. E. τὸ μυρίων ἀνά-
ξιον ὀμμάτων ὄργανον ψυχῆς. Iamblich. vit. Pythag. xvi. p. 58. καὶ ἀνεζωπύρει
τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ (τῇ ψυχῇ), καὶ ἀπέσωζε, καὶ περιήγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὄμμα,
κρεῖττον ὃν σωθῆναι, κατὰ τὸν Πλάτωνα, μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Cf. Theon.

Smyrn. Mathem. p. 5. Vid. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 91. Ast. ὄνασθαι] Ald. Bas. 1. et 2. ὄνασθαι. Ast. §. 10. ἀναγε] Int. τὸν λόγον, tanquam navem: imagine a navigatione sumta. Sic et Ficinus, retrocede. Ald. Ἄνα γε. Bas. 1. et 2. Ἄρα γε. Ast.

πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ^c ἐντίμας ἄγουσα αὐτά, οὗτοί τε
 ἂν πείθοντο καὶ ξυνεχῶς^f τε ἂν καὶ ἐντόνως^g ζητούμενα
 ἐκφανῆ γένοιτο ὅπῃ ἔχει,^h ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ μὲνⁱ τῶν πολ-
 λῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα,^k ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων
 λόγοι οὐκ ἐχόντων καθ' ὃ τι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα
 ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται,^l καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν
 αὐτὰ^m φανῆναι. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ δια-
 φερόντως ἔχει. ἀλλὰ μοι σαφέστερον εἰπέ ἂν νῦν δὴ ἔλεγες.
 τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματεῖαν γεωμετρίαν
 ἐτίθης.ⁿ Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἰτά γ', ἔφη, τὸ μὲν πρῶτον
 ἀστρονομίαν μετ' αὐτήν,^o ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεί-
 δων γάρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελεθεῖν μᾶλλον βραδύνα
 ἐξῆς γὰρ οὔσαν τὴν βάθους αὐξήσε^p μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει
 γελοίως ἔχει, ὑπερβάς αὐτὴν μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονο-
 μίαν ἔλεγον, φορὰν οὔσαν βάθους. Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις.
 Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν,
 ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, εἰάν αὐτὴν πόλις
 μετή.^q Εἰκόσ, ἦν δ' ὅς. καὶ ὃ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκρατες,
 ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν ἦ
 σὺ μετέρχει^r ἐπαινῶ. παντὶ γάρ μοι δοκεῖ δῆλον^s ὅτι αὐτὴ
 γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὄραⁿ καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε
 ἐκείσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί.
 ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτως. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν
 νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες,
 πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεν-
 νῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμ-

III. I. 353.

II. 529.

D.—^d εἰ...πείθοντο om q.—^e ξυνεπιστατεῖ r.—^f καίτοι ξυνεχῶς r c q.—^g ἐμπόνως

DKq, ἐντόνως v.—^h ἔχει q.—ⁱ μὲν om AΘΠDKq et pr r.—^k κολουόμενα v et pr E.
 —^l αὐξάνεσθαι φ.—^m ταῦτα φm.—ⁿ ἐτίθης ΑΠΦq m: ἐτίθεις s.—^o μετὰ ταύτην
 ΑΞm et, qui postponit ἀστρονομίαν, φ.—^p αὔξην r, αὔξησιν r.—^q σὺ μετ. ΑΘΞΦΚ

πρὸς ἅπαντα] *His omnibus contra nitentibus* s. his omnibus invitibus crescunt per amorem, quo studiosos capiunt. Ficinus vertit, tamen vi gratiae cujusdam valent.—In sequentibus ταῦτα (sic Cod. Monac. Vulgo αὐτὰ) φανῆναι, desidero οὕτω, quod Ficinus expressit: neque mirum, si haec ita apparuerint. Ast.

μετ' αὐτήν] Int. ἐτίθεις. Bas. 2. μετὰ

ταύτην. Ast.

γελοίως ἔχει] Bas. 2. γελοῖος. Ast. μετή] Ald. μετέη. Bas. 1. et 2. μετή. Ast.

σὺ μετέρχει] Sic Cod. Reg. et Monac. nisi quod μετέρχει exhibent. Vulgo συμμετέρχει. Sensus est, ea ratione, qua tu eam tractas (ut μετελεθεῖν τὸν λόγον Phaed. p. 375. Fisch.) s. consideras. Ast.

βάνειν παρὰ σαυτῶ ἢ ἔστι κινδυνεύεις¹ γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὄροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύπτων καταμανθάνοι² τι, ἠγεῖσθαι ἂν αὐτὸν³ νοήσει⁴ ἀλλ' οὐκ ὄμμασιν θεωρεῖν. ἴσως οὖν καλῶς ἠγεῖ⁵, ἐγὼ δ' εὐθηλικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μάθημα ἢ ἐκεῖνο ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ἢ καὶ τὸ ἀόρατον,⁶ εἴαν τέ⁷ τις ἄνω κεχηνῶς ἢ⁸ κάτω συμμεμυκῶς⁹ τούτων¹⁰ τι μανθάνῃ· εἴαν δ' ἄνω που κεχηνῶς ὅτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῆ μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἂν ποτέ¹¹ φημι αὐτόν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν¹² τῶν τοιούτων,¹³ οὔτε ἄνω ἀλλὰ¹⁴ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων¹⁵ ἐν γῆ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ. [§. 11.] Δίκην, ἔφη, ἔχω ὀρθῶς γὰρ μοι III. i. 354. ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ¹⁶ ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν¹⁷ ἀφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν¹⁸ μαθήσεσθαι; ὦδὲ, ἦν δ' ἐγώ. ταῦτα μὲν τὰ

gsm: συμμετέρχη σ.—¹ δῆλον εἶναι φ.—² ἢ PK et corr A.—³ κινδυνεύει v.—⁴ καταμανθάνει Ξ, καταλαμβάνει Γ.—⁵ αὐτὴν K.—⁶ νοήσει Kv et corr Φ, νοεῖν τι Ξ: νοήσει *σ.—⁷ ἠγεῖ D.—⁸ ὄρατὸν K.—⁹ εἴαν δέ v.—¹⁰ ἢ εἴαν τε φ.—¹¹ μεμυκῶς Ϛ, νενευκῶς corr ΘΞ.—¹² τούτων...ἐπιχειρῆ μανθάνειν q, εἰ δέ τις αἰσθητῶν περὶ μανθάνειν ἐπιχειρεῖ φ, τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῆ μανθάνειν ΘΠDK, τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῆ τε μανθάνειν v, τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῆ τι μανθάνειν *σ.—¹³ ποτε om v.—¹⁴ ἔχει v.—¹⁵ τὸν τοιοῦτον ΞΦΜΓ.—¹⁶ οὔτε v.—¹⁷ ναίων ΘΞΥ, νεών DK, μὲν AM, μὴν

νοήσει] Videndum annon scribendum sit νοεῖν, ut sequitur θεωρεῖν. STERN.

ποιοῦν] Heind. ad Theæt. §. 83. scribi jubebat ποιεῖν; sed νομίζειν frequenter cum participio loco infinitivi conjungitur, ut Xenoph. Anab. vi. 6. 13. νόμιζε, εἰς ἐμὲ ἀποκτείνης—ἀγαθὸν ἀποκτενών. De Lacedemonior. Republ. i. §. 6. τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. AST.

τὸν τοιοῦτον] Sic Cod. Monac. Vulgo τῶν τοιούτων. Ficinus quoque: *Scientiam enim adipisci hunc nego.* AST.

νέων] Lectionem hanc νέων minime mutandam esse puto in νέον, id est novum: neque etiam exponendum νέων, habitans: (ut quidam tamen vertit, habitans in terra, aut mari: quum pro habitare non dicatur νέειν, sed valein: hoc autem omnino poeticum sit) sed natans, quum hæc sit vocis hujus significatio. Sed tamen ne Fic. quidem (quod miror) illam significationem ei dedit: qui locum hunc ita vertit, *Quod si quis sursum inhians, nunquam conversus de-*

orsum, sensibile aliquid percipere studet, discere ipsum nequaquam assero: scientiam enim adipisci hunc nego, et ejus animum non sursum sed deorsum aspicere censeo: etiamsi resupinus in terræ litore vel maris æquore jacens quicquam perceperit. STERN.

ἐξ ὑπτίας νέων] Ab urinatorum arte petitum est (ut Phædr. c. 47. ubi vid. not. p. 357. Cf. Pollux vii. 138. p. 787.) proverbium, quo perversa rei tractatio ac consideratio significatur. *Ἐξ ὑπτίας νέων* nihil aliud est nisi *supinus.* AST.

§. 11. δίκην ἔχω] *Pœnam subeo. Δίκην ἔχειν*, i. q. *ὀπέχειν*, est *pœnam subire*, ut Xenoph. Anab. ii. 5. 11. 13. AST.

παρὰ δ] *Est aliter quam*, alia methodo, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. 269. AST.

μέλλοιεν] Ficinus videtur μέλλοιεν legisse, quod placet; sic enim vertit, *si ejus nobis cognitio sit ad ea, quæ dicimus, profutura.* AST.

ἐν τῶ^m οὐρανῶ ποικίλματα, ἐπεὶ περ ἐν ὄρατῶⁿ πεποίκιλ-
 ται, κάλλιστα μὲν ἠγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιού-
 των^ο ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν^p πολὺ ἐνδεῖν, ἄς^q τὸ ὄν τάχος
 καὶ ἡ οὐσα βραδυτῆς ἐν τῶ ἀληθινῶ ἀριθμῶ καὶ πᾶσι
 τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φορὰς τε πρὸς ἀλλήλα φέρεται καὶ
 τὰ ἐνόντα φέρει. ἂ δὲ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ λεπτά,^r ὄψει
 δ' οὐ. ἢ σὺ οἶεις; Οὐδαμῶς, ἔφη.^s Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ
 τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι^t χρηστέον τῆς πρὸς
 ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὡς περ ἂν εἴ τις ἐντύχοι^u
 ὑπὸ Δαιδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως δια-
 φερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν.
 ἠγήσαιοτο γὰρ ἂν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας, ἰδὼν τὰ
 τοιαῦτα, κάλλιστα^v μὲν ἔχειν ἀπεργασία,^w γελοῖον μὴν^x
 ἐπισκοπεῖν ταῦτα^y σπουδῆ^z ὡς^a τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς λη-
 ψόμενον^b ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς συμμετρίας.
 Τί δ' οὐ^c μέλλει γελοῖον εἶναι;^d ἔφη. Τῶ^e ὄντι δὲ^f

II. 530.

Φ.—¹ πρὸς K.—^k μέλλοι m.—^l λέγοιμεν v.—^m τῶ om m.—ⁿ οὐρανῶ K.—^o τὸν τοιοῦτον Φm.—^p τὸν δὲ ἀληθινὸν Φ.—^q ὁ v.—^r λεπτά Φ.—^s οὐδαμῶς ἔφη AΘΠΦD Kmt, om q: οὐδαμῶς γ' ἔφη *s.—^t παραδείγμασι AΘΞΠDKqr m: παραδείγματι s.—^u ἐντύχη r.—^v κάλλιστον Φ.—^w ἀπεργασίαν v.—^x μὴν AΘΠΦDKqr et γρ Ξ. μὲν tm: μέντοι s.—^y αὐτὰ ΘΠDKqr et γρ Ξ.—^z σπουδῆ om Θr, pro γρ habet Ξ.—
 ὡς
 εσθαι

^a πρὸς Θ, πρὸς ΠDK, πρὸς τὸ r.—^b ληψόμενον Π, ληψόμενον ἢ v.—^c οὐ om r.—
^d εἶναι om m.—^e τὸ τῶ r, τὸν τῶ q.—^f δὲ Φ.—^g ὄντα ἦν δ' ἐγὼ Φ.—^h οὐκ...πεί-

ἐν ὄρατῶ] Cod. Reg. ἐν οὐρανῶ; viti-
 ossa præcedenti repetitio. Ceterum ad
 ἠγεῖσθαι int. λέγω δεῖν, et ad τῶν τοιού-
 των suppl. ἐν ὄρατῶ ὄντων. Ast.

ἄς—φορὰς] Admodum offendunt hæc,
 quæ, quomodo cum præcedentibus co-
 hæreant, difficile est dictu. Primum
 enim, si ἄς—φορὰς ad præcedens τῶν
 ἀληθινῶν traxeris (et nihil aliud est, quo
 referri possit), ad τ. ἀληθινῶν ex sequen-
 tibus ἄς φορὰς supplendum erit φορῶν,
 quod durum et pæne intolerabile esset;
 sensus enim τῶν ἀληθινῶν neutrum esse
 clamat. Altera accedit difficultas: quo-
 modo τὸ τάχος et ἡ βραδυτῆς (vulgo scri-
 bitur βραδύτης; vid. Eustath. Iliad. H.
 539. 19. Boissonad. ad Philostrate. p.
 335. et Bast. Epist. Critic. p. 240.) dici
 possunt φορὰς τε πρὸς ἀλλήλα φέρεσθαι
 et τὰ ἐνόντα (quænam in celeritate et
 tarditate insunt) φέρειν? Manifestum
 est, verba φορὰς τε πρὸς ἀλλήλα φέρεται
 καὶ τὰ ἐνόντα φέρει non ad celeritatem

et tarditatem, sed ad ipsa sidera esse re-
 ferenda. Ni fallor, hoc vel simili modo
 scribendum est: ὄν τὸ δν τάχος καὶ ἡ
 οὐσα βραδυτῆς καὶ ἐν τῶ ἀληθινῶ ἀριθμῶ
 —φέρει: quorum (τῶν ἀληθινῶν) vera
 est celeritas veraque tarditas (talis, qualis
 esse debet), et quæ in vero numero
 verisque figuris ad se invicem feruntur
 eaque, quæ complectuntur, ferunt. Καὶ
 pro καὶ δ, prægresso δν, positum est, ut
 centies alibi, v. Ducker. ad Thucyd. viii.
 73. Wesseling. ad Diod. Sicul. xv. 25.
 t. ii. p. 277. Oblitterato καὶ post βρα-
 δυτῆς et verbis in unam orationem con-
 tractis, φορὰς pro voce principali habe-
 batur; quocirca δν mutabatur in ἄς—
 Mox δ est ea quæ. Ast.

παραδείγμασι] Ald. Bas. 1. 2. et Cod.
 Reg. παραδείγμασι. Ast.

πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως] πρὸς est i. q.
 de, ratione, genitivi circumlocutio; vid.
 Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 260.
 262. Ast.

ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγώ, ὄντα^β οὐκ^η οἶει ταυτόν^ι πείσσεσθαι III. I. 355.
 εἰς τὰς τῶν ἀστρων φορὰς ἀποβλέποντα; νομιεῖν μὲν, ὡς
 οἷόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι,^κ οὕτω
 ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν
 αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων
 πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνιαυτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἀστρων
 πρὸς τε ταῦτα καὶ πρὸς ἀλλήλα, οὐκ ἄτοπον, οἶει,^λ ἠγήσε-
 ται^μ τὸν νομίζοντα γίγνεσθαι τε ταῦτα ἀεὶ ἀσαύτως
 καὶ οὐδαμῆ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά τε ἔχοντα καὶ
 ὁρώμενα, καὶ^ν ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν^ο
 λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι.^ρ Προ-
 βλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὡς περ γεωμετρίαν, οὐ-
 τω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν· τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἑάσομεν,^σ
 εἰ μέλλομεν^τ ὄντως ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρῆσι-
 μον τὸ φύσει φρόνιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ^υ ἀχρήστου^ς ποιήσειν.
 Ἡ πολλαπλάσιον, ἔφη, τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται
 προστάττεις. Οἶμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τᾶλλα κατὰ τὸν
 αὐτὸν τρόπον^υ προστάξειν ἡμᾶς, εἴαν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν
 ὄφελος^φ ᾖ.

Ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομῆσαι τῶν προσηκόντων μαθη-
 μάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη,^ω νῦν γ' οὕτωςί. Οὐ μὲν^ξ ἐν III. I. 356.
 ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγώ, εἶδῃ^ψ παρέχεται ἡ φορὰ, ὡς ἐγῶ-

σεσθαι om Γ.—¹ ταυτὸ Π, αὐτὸ Θ.—^κ πῆσεσθαι K.—^λ οἶει εἰ ΓC Π.—^μ ἠγήσεσθαι
 ΓD.—^ν καὶ ante ζητεῖν om V.—^ο αὐτῶ Γ.—^ρ ἀκούοντος K.—^σ ἑάσομεν DKVt.—

^τ μέλλομεν ΦE et cog Π, μέλλοντες M.—^υ πρὸς V.—^ξ ἀρχῆς τοῦ Θ, ἀρχῆς τω Γ,
 ἀρχῆς Kq.—^ψ λόγον E.—^φ ὄφελος ὡς νομοθ. ΘE.—^ω ἔχω ἔφη AΘEΠΦEτM, ἔγωγ

τῷ ὄντι δὴ] Cod. Monac. δέ. Ficinus:
 idem quoque facturum puta verum astro-
 nomum. Mox vice οὕτω Ald. Bas. I.
 et 2. οὐ τῷ. Ast.

οὐκ, ἄτοπον, οἶει, ἠγήσεται] Sic dis-
 tinxi: ordo verborum est: οὐκ οἶει, ἠγή-
 σεται ἄτοπον (εἶναι) τὸν νομίζοντα ταῦτα
 ἀεὶ ὁραίτως γίγνεσθαι—καὶ (ἄτοπον ἠγή-
 σεται) ζητεῖν τ. ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν.
 Ast.

ἑάσομεν] Ald. Bas. I. et Cod. Reg.
 ἑάσομεν. Mox Cod. Mon. μέλλομεν,
 vitiose. Ast.

προστάσεις] Veteris Atticismi for-
 mam pro προστάττεις e Cod. Regio re-
 posuimus. Ast.

οὐκ ἔχω γε νῦν γ'] Cod. Reg. γ' tam
 post ἔχω quam ante οὕτωςί omittit. Du-
 plex γέ saepius invenitur apud Tragicos
 et Platonem, ut Polit. iii. p. 389. D. εἴαν
 γε—ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελεῖται. Plaedr.
 c. 19. καίτοι γε φῆμιν γε μεσοῦν αὐτόν.
 Vid. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. 557.
 Heind. p. 306.), alterum vero limitat:
 saltem, quidem (v. Valcken. l. c.) Hinc
 γέ cum οὐκ h. l. est fortior negatio, neu-
 tiquam. Ast.

εἶδῃ] Cod. Monac. ἤδῃ, solemnais per-

μαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως, ὅς τις σοφός, ἔξει εἰπεῖν· ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δὴ; Πρὸς τούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὡς^a πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὅσα παγῆναι, καὶ αὗται ἀλλήλων ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι,^b ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοί φασι καὶ ἡμεῖς,^c ὦ Γλαύκων, συγχαροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν;^d Οὕτως, ἔφη. [§. 12.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πευσόμεθα πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα^e φυλάξομεν^f τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μὴ ποτ'^g αὐτῶν τι ἀτελές ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὐς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκέισε αἰεὶ οἱ πάντα δεῖ^h ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι καὶ περὶ ἀρμονίας

11. 531. ἔτερον τοιοῦτονⁱ ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὐ συμφω-

ἔφη q: ἔχω γ' ἔφη s.—^x μόνον m.—^y ἤδη viii.—^z τοῦτο θ, τοῦτο v.—^a οὕτω corr Π, οὕτως v.—^b εἶεν K.—^c ἡμεῖς E.—^d ποιῶμεν E.—^e πάντα ταῦτα AΞΦqmm: ταῦτα πάντα s.—^f φυλάξομεν E, φυλάξομεν v.—^g τ' τ.—^h δὴ Em.—ⁱ τοιοῦτο Φ.

mutatio. Ast.

πρὸς ταῦτα] Int. ἀστρονομικῶ εἶδει: præter astronomicum motus (φορὰς) genus alterum dicere possum ex altera parte ipsi respondens. De voce ἀντίστροφος supra exposuimus. Ast.

αἱ ἐπιστῆμαι] Sententia erat nobilissima Pythagoreorum, musicam esse cælestis harmoniæ imitationem. Cicero in Somn. Scipionis: 'illi autem octo cursus, in quibus eadem vis est duorum, septem efficiunt distinctos intervallis sonos, qui numerus rerum omnium fere modus est: quod docti homines nervis imitati atque cantibus, aperuerunt sibi reditum in hunc locum.' Cf. Censorin. de Die Natal. c. 13. ubi cf. Lindenbrogio p. 58. laudata. Mundum ipsum ad harmoniam canere (Plat. Cratyl. 405. D. Aristot. de Cæl. i. 9. Cicer. de Nat. Deor. iii. 11. Plin. Hist. Nat. ii. 22. Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 30. Ptolem. Harmonic. iii. 8. Chalcid. p. 156.) Pythagoreorum erat decretum. Vid. Gesner. ad Orph. Hymn. xxxiv. 17. p. 296. ed. Herm. Ast.

§. 12. μή ποτ' αὐτῶν τι] Laudat Euseb.

Præp. Evang. xiv. 13. p. 746. D. ubi πάντας et ἀνήκειν scriptum reperitur. Deinde ἢ pro ἢ scripsimus, sensu postulante et Ficino suadente, ut qui verterit, an ignoras. Ast.

ἀφήκειν] Apud Eusebium legitur ἀνήκειν, quin etiam πάντας pro πάντα. Sed ἀνήκειν quidem recipi potest, at πάντας non item. STEPH.

ποιοῦσι] Apud eundem legitur ποιοῦσι, sicut et in præced. editionibus: sed minime dubium est quin ποιοῦσι, lectio sit genuina: quam et Fic. sequitur, in his verbis, *irrito labore, quemadmodum astronomi, tempus conterunt*. Sæpe autem hic error occurrit, verbi ποιεῖν pro ποιεῖν positi. Sed hic occasione errandi præbere librario potuit et verbum idem ποιοῦσι, quod paucissimis verbis interjectis præcedit. Ceterum ne hoc quidem omittendum est, pro ἀστρονόμοι in quodam vet. libro legi ἀστρολόγοι. STEPH.

ποιοῦσι] Hoc Stephano debemus. Sic de Legg. v. 735. B. μάταιος—ὁ πόνος καὶ ἀνήνυτος. Ast.

νίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες^k ἀνήνυτα,^l ὡς περ οἱ ἀστρονόμοι, πονοῦσιν.^m Νῆ τοὺς θεούς, ἔφη, καὶ γελοίαςⁿ γε, πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ᾄτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνῆν θηρεύομενοι, οἱ μὲν III. I. 357. φασιν ἔτι^o κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἤχην καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα ᾧ^p μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομέναν,^q ἀμφότεροι ᾄτα τοῦ νοῦ προσησάμενοι.^r Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων^s στρεβλοῦντας. ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἢ εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαερνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκότος καὶ οὐ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους οὓς ἔφαμεν^t νῦν δὴ^u περὶ ἀρμονίας ἐρῆσεσθαι.^v ταῦτόν γὰρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς^w συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν,^x ἐπισκοπεῖν τίνες ξύμφωνοι ἀριθ-

η υ

—^k μετροῦντες Ζ.—^l ἀνοητα v.—^m ποιοῦσι EDKgr.—ⁿ γελοιά v.—^o ὅτι K, om v.—^p ὡς ΘΓ.—^q φθεγγόμενον Ξm.—^r προσησάμενοι v.—^s καλλόπων Γ.—^t φαμέν v.—^u δὲ q.—^v ἐρῆσεσθαι ΑΘΞΠΦqv et corr m: αἰρῆσεσθαι σ.—^w ταῖς om q.—^x ἀνία-

πυκνώματα] Sunt frequentamenta (v. Gellii Noct. Attic. l. 11. v. 1.) i. e. frequentes chordarum pulsationes soni experiendi causa. Ast.

ἀμφότεροι] Hic vero videndum an Eusebiana lectioni assentiri debeamus: ea autem est ἀμφότερα, pro ἀμφότεροι, quod hic habemus. Primo quidem certe aspectu placere possit ἀμφότερα, ut jungatur cum ᾄτα: sed quum de duobus hominum generibus (ut ita dicam) verba fecerit (dixit enim, οἱ μὲν φασιν ἔτι κατακούειν etc. οἱ δὲ, ἀμφισβητοῦντες etc.) magis placet ἀμφότεροι. STEPH.

βασανίζοντας] Apud eundem post βασανίζοντας non est hypostigma; jungitur enim cum sequentibus: et ante στρεβλοῦντας est particula καί: hoc modo, καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων καὶ στρεβλοῦντας. STEPH.

στρεβλοῦντας] Eusebius καὶ ante στρεβλοῦντας legit, quod, si adjiciendum esset, certe ante ἐπὶ τῶν κολλόπων poni deberet, ut Ficinus videtur legisse verens, qui chordas jugiter vexant exami-

Plat.

VOL. VII.

nantque et claviculis pulsationes contorquent. Sed στρεβλοῦντας ἐπὶ τ. κολλ. participio βασανίζοντας appositum est explicationis causa; significat enim hoc, quo τὸ βασανίζειν efficitur. Ast.

λέγειν] Est intelligere: non hos (musicos empiricos) me intelligere dico, sed illos (harmonia veræ peritos). De organicorum et harmonicorum, qui dicebantur, differentia vid. Bulliald. ad Theon. Smyrn. p. 202. Ast.

αἰρῆσεσθαι] Apud Eusebium legitur εἰρῆσθαι. STEPH.

ἐρῆσεσθαι] Hoc Codici Monac. debemus pro αἰρῆσεσθαι, respiciuntur enim verba illa in præcedentibus: πειροσόμεθα, πῶς λέγονσι περὶ αὐτῶν. Nec aliter Ficinus legit, qui vertit: sed illos potius, ut de harmonia dicant, rogandos.—In sequentibus ταυτῶν γὰρ ποιοῦσι subjectum, quod dicitur, est οἱτοί, e prægresso τούτους petendum. Ast.

ἐπισκοπεῖν] Int. ὁστε, ut perspiciant. Ast.

L

μοὶ καὶ τίνες οὐ, καὶ διὰ τί ἐκάτεροι. Δαιμόνιον γάρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις. Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ^γ μεταδιωκόμενον ἀχρηστον. Εἰκός γ', ἔφη.^z Οἶμαι δὲ γ', ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων ἂν διεληλύθαμεν μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων κοινωνίαν ἀφίκεται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῆ^α ταῦτα ἢ^b ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα. Καί^c ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ᾧ Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν ὅτι πάντα^d ταῦτα προοιμίά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου ὃν δεῖ μαθεῖν; οὐ γάρ που^e δοκοῦσί γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοί^f διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία,^g ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ἂν ἐγὼ ἐντετύχηκα.^h Ἄλλ' ἦδη,ⁱ εἶπον, μὴ^k δυνατοί^l τινες ὄντες^m δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασ-

σιν K.—^γ τι v.—^z δ' ἔφη K.—^a συλλογισθῆ^z s.—^b ἢ q.—^c καὶ om v.—^d πάντα om

ΘΚτ.—^e που v, πω Φμ.—^f οἱ ταῦτα δεινοὶ ΑΠΦεμ, εἰς ταῦτα δεινοὶ DK, οἱ εἰς ταῦτα δεινοὶ q, οὐ ταῦτα δεινοὶ Θτ: ταῦτα δεινοὶ οἱ *s.—^g δὲ v m.—^h ἐντετύχηκειν Θτ.—ⁱ ἀλλὰ δὴ v, ἀλλ' οἶει q.—^k οἱ μὴ ΑΦ, εἰ μὴ v m.—^l δυνατοὶ q.—^m ὄντες om

ταῦτα ἦ] De hac pronominiis relativi positione v. quæ ad Phædr. p. 368. notavimus. Sequentia sic construe: τὴν πραγματείαν αὐτῶν φέρειν τι (ducere) ἐς ἃ (ἐς ταῦτα, ἃ) βουλόμεθα.—Mox Bas. 2. ποιεῖσθαι pro πονεῖσθαι. Ast.

ἀνόνητα] Non necesse est ἀνόνητα, quod est ante πονεῖσθαι, mutare in ἀνήνυτα: quamvis præcesserit ἀνήνυτα πονεῖσθαι paulo supra, utrumque enim dici potest: multo tamen est usitatius ἀνήνυτα πονεῖν. STEPH.

οὐ γάρ πω] Sic Cod. Monac. quod Ficinus confirmat: nondum enim dialectici. Sensus est, 'nondum exposuimus tibi que persuasimus, in his (ταῦτα respicit philosophiam, tanquam commune omnium scientiarum vinculum: ἢ ἀλλήλων κοινωνία καὶ ξυγγένεια) intelligentes esse dialecticos.' Cod. Monac. legit οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοί; sed articulum ante διαλεκτικοὶ sequentia, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι cct. videntur postulare. Cod. Reg. εἰς ταῦτα δεινοὶ exhibet: δεινὸς vero cum simplice accusativo amat construi. Ast.

ἀλλὰ δὴ] Sed tamen, ad vero. Vulgo

ἀλλ' ἦδη, quod sensum, si quid video, nullum habet. Socrates probaturus est, eam disciplinam, quæ scientiarum nexum et communitatem perspiciat, esse dialecticam; et quum Glauco respondisset, admodum paucos se reperisse dialecticos in hoc intelligentes, monet, fieri tamen non posse, ut quis illam assequatur intelligentiam, nisi dialecticæ sit peritus (λόγον enim δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι est διαλέγεσθαι, v. Cratyl. 390. C. Sext. Empir. adv. Grammat. ii. §. 7. p. 289.) Ast.

οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες] E Cod. Monac. reponendum pro μὴ δυνατοὶ τινες, in quo ὄντες desideramus, quum voci δυνατοὶ junctum esse debeat subjectum, τινες vero haud dubie ex prægressis huc irrepserit. Sententia est generalis, 'An vero ii, qui rationem neque reddere neque accipere possunt, unquam tibi videntur intellecturi esse aliquid eorum, quæ intelligere ipsos debere contendimus?' E præcedentibus ad εἰσεσθαι repetendum est δοκοῦσι; hinc respondet Glauco; οὐδ' αὖ τοῦτό γε, iat. δοκεῖ μοι. Ast.

θαί λόγον εἴσεσθαί ποτέ τι ὦν φαμέν δεινⁿ εἰδέναί; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη ii. 532.
αὐτός ἐστίν ὁ νόμος ὃν^o τὸ διαλέγεσθαι περαίνει;^p ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῖτ'^q ἂν ἢ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον. οὕτω καὶ ὅταν τις τῶ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ, ἀνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἐστίν ἕκαστον^r ὄρμα^s καὶ μὴ^t ἀποστῆ πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἐστίν ἀγαθὸν αὐτῇ^u νοήσει λάβῃ,^v ἐπ' αὐτῶν^v γίγνεται τῶ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὡς περ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῶ^w τοῦ^x ὄρατοῦ. Παντάπασι μὲν iii. i. 359.
οὖν, ἔφη. Τί οὖν;^y οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μὴν; [§. 13.] Ἡ δέ γε, ἣν δ' ἐγώ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ'^z ἀδυναμί^a βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐνταῦθα^b δὲ πρὸς φαντάσματα θεῖα

ς.—ⁿ δειν om pr E.—^o ὃς.—^p περαίνει v: ceteri paravei: περαίνωνς.—^q παρα τ' φ.—^r ἕκαστον om Φη.—^s καὶ μὴ ΑΘΞΠDKημτ, καὶ ἦν μὴ φ, καὶ εἰ μὴ v: καὶ εἰ μὴ γ.—^t ἀδ τῆ K, αὐτῇ τῆ Eγ.—^u λάβοι E. post λάβῃ omisi τότε δὴ cum ΑΘΠ ΦDKημτ.—^v αὐτὸ Θ, αὐτοῦ q.—^w τῶ om ΘΞΦημτ.—^x τοῦ om pr A.—^y τί δὲ E.—^z ἐστίν E, om v.—^a δύναμις pr E, ἀδυναμίαν v.—^b ἐνταῦθα...φαντάσματα om ΑΘΠ

εἴσεσθαι] Videri posset deesse aliquod verbum, nisi repeteretur δοκοῦσι ex præcedent, cum εἴσεσθαι. STEPH.

ὃν τὸ διαλέγεσθαι παραινέει] Sic Cod. Reg. et Monac. Vulgo δ τὸ διαλέγεσθαι περαίνων: hæc ipsa lex est, quam dialectica jubet s. præscribit, sc. tods μὴ δυνατοῦς ὄντας δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον, μήποτε εἴσεσθαί τι, ὧν δεῖ εἰδέναί. —Mox ὄρμαⁿ pro ὄρμα^s scripsimus. Pro αὐτῇ τῇ νοήσει, quod e Bas. 2. recepimus, Ald. et Bas. 1. αὐ τῆ. Steph. αὐτῇ exhibent. AST.

τότε δὴ] Omittunt ea Cod. Reg. et Monac. Ficinus vero: tunc demum—ascendit. AST.

§. 13. βλέπειν] Puto deesse voculam μὴ ante verbum βλέπειν. Paulo post autem male ἐπ' ἀναγωγὴν pro ἐπαναγωγὴν in præced. editionibus. STEPH. qui sic in Not. Non dubium est quin depravatus sit hic locus: quem etiam in his

quæ margini adscripti, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc ejus expositionem inveni, *Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lumen: in videndi vero debilitate, ad spectra in aquis: eique expositioni subjunctam hanc lectionem, καὶ ἐκεῖ μὲν ὕψις πρὸς τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς: ἐπ' ἀδυναμί^a δὲ τοῦ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα. Ego autem legens μὴ βλέπειν, jungebam cum præcedentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, tanquam ἐπ' ἀδυναμί^a seorsum positum esset. Fic. vero locum hunc ita vertit, *Ibique animalium et plantarum inspectio, solisque et siderum in aqua propter imbecillitatem oculorum intuitus. Ex qua ejus interpretatione perspicimus genuinam lectionem incognitam illi fuisse.**

πρὸς δὲ τὰ ὕδασι φαντάσματα] Int. τὸ βλέπειν s. ἢ βλέψις, quod eruendum ex

καὶ σκιάς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς δι' ἑτέρου τοιοῦτου φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, — πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν ἄς^c διήλθομεν ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν^d τοῦ βελτίστου^e ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὔσι θεῶν,^f ὡς περ τότε τοῦ σαφειστάτου ἐν^g σώματι^h πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτουⁱ ἐν τῷ^k σωματοειδεῖ τε καὶ ὄρατῷ τότῳ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀποδέχομαι οὕτω. καὶ τοι παντάπασι γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι, ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ ἀποδέχεσθαι. ὅμως δέ—οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις^l ἐπανιτέον— ταῦτα θέντες^m ἔχειν ὡς νῦνⁿ λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον ἴαμεν, καὶ διέλθωμεν^o οὕτως ὡς περ τὸ προοίμιον διήλθομεν. λέγε οὖν τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ^p εἶδη^q διέστηκε, καὶ τίνες αὖ^r ὁδοί. αὗται γὰρ ἂν^s ἦδη, ὡς εἰκεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄγουσαι εἶεν, οἱ ἀφικομένῳ ὡς περ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγώ, ᾧ φίλε Γλαύκων, οἷός τ' ἔσει^u ἀκολουθεῖν, ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι,^v οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὗ λέγομεν ἴδοις,^w

FDKqemr.—^c ἦν r.—^d ἐπαγωγὴν E.—^e βελτίστου...τοῦ om v.—^f θεοῖς Θ.—^g ἐν ...φανοτάτου om Θ.—^h σώμασιν φεμ.—ⁱ φανοτάτου AΞΠΦDKmr.—^k τῷ add AΘΞ ΠDKqemr.—^l πολλάκις om r.—^m θέντας (ut videtur) E.—ⁿ νῦν δὴ K.—^o ἐλθωμεν AΠΦDm.—^p δὴ om Θr, post εἶδη ponit v.—^q ἦδη m.—^r αἱ r.—^s ἂν om m.—^t αὐ-
η ει
τὸν φημ. οὐ v.—^u εἶ v.—^v ἀπολίποι Θv et pr AΠ: ἀπολείποι *ς.—^w ἴδοις Π, ἦδεις

præcedentibus ἐπ' ἀδυναμία (τοῦ) βλέπεμ. Cornarius ὅψις post ἐκεῖ μὲν interponit. Ἐκεῖ est ἐν τῷ καταγείφ, in antro, ubi nil nisi umbras imaginum videmus, ἐν ταῦθα vero est ἐν τῷ ἡλίφ s. vita superiore, ubi imagines veri ac divini intuemur. Δι' ἑτέρου τοιοῦτου φωτὸς, per similem lucem, h. e. per lucem, quæ, cum luce solis comparata, nihil aliud esse possit nisi umbra imaginis; namque sol ipse imago est veræ lucis, h. e. boni; igitur lumen, quod esset imago solis, umbra esset imaginis. Ast.

πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία] Sc. ἡ λύσις, ἡ μεταστροφή, ἡ ἐπάνοδος καὶ ἡ βλέψις, eo spectat, ut animum nostrum a rerum

terrestrium umbra ad simulacra veri ac divini extollat, et postremo ad ipsam veri bonique contemplationem evehat. Rectius tamen fortasse ante πᾶσα—πραγματεία haberet καὶ. Ast.

τοῦ σαφειστάτου] Oculi, qui, ex antro solutus, ipsam solis lucem, cuius umbram in speluncis vidit, intueri discit.—Cod. Monac. exhibet ἐν τῇ ψυχῇ et Cod. Reg. ἐν τῷ σωματι. quod recepimus; vulgo articulus desideratur. Ald. Bas. 1. et 2. φανοτάτου, ut semper, exhibent, et paulo post Bas. 2. particulam τὲ ante καὶ omitit. Ast.

τό γ' ἐμὸν] I. e. ἐγωγε. Vid. Heind. ad Theæt. §. 49. Ast.

ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὃ γε δὴ ἔμοι' φαίνεται· εἰ δ' ὄν-
 τας ἢ μὴ, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο δισχυρίζεσθαι. ἀλλ' ὅτι
 μὲν δὴ^α τοιοῦτόν^β τι,^γ ἰσχυριστέον. ἢ γάρ; Τί μὴν;
 Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἢ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις μόνη ἂν
 φήνειεν^δ ἐμπείρω ὄντι ἂν νῦν δὴ^ε διήλθομεν, ἄλλη δὲ οὐδα-
 μῆ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον δισχυρίζεσθαι.^ς Τόδε
 γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν ἀμφισβητήσει^ς λέγουσιν ὡς
 αὐτοῦ γε ἑκάστου πέρι, ὃ ἔστιν ἑκάστον, οὐκ^ι ἄλλη τις
 ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῶν περὶ παντός λαμβάνειν, ἀλλ' αἰ
 μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπι-
 θυμίας εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις τε^ι καὶ^κ συνθέσεις, ἢ καὶ
 πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι III. I. 361.
 τετράφαται· αἰ δὲ λοιπαί, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπι-
 λαμβάνεσθαι,^λ γεωμετρίαν^μ τε καὶ τὰς ταύτη ἐπομένους,
 ὁρῶμεν ὡς ὄνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὑπαρ δὲ ἀδύνατον^ν
 αὐταῖς^ο ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσεισι χρώμεναι ταύτας ἀκινή-
 τους ἕωσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γάρ
 ἀρχὴ μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ
 οἶδε συμπέπλεκται,^ρ τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν
 ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν
 δ' ἐγώ, ἢ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη^ς ταύτη πορεύεται, τὰς
 ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαιώση-

pr Θ.—^α δὴ om K: δὴ ὡς μὲν ἔστιν ὅγ' ἐμοί q.—^γ μοι ΑΞΦημ.—^δ ἰδόντος pr Π,
^ο
 ἰδόντι DKq, ἰδόντι r.—^β δεῖ μὲν Φ.—^γ τοιοῦτό Φ.—^δ τι ἰδεῖν ΑΦημ et rc Π: om
 ΘΞ.—^ε φήσειεν r.—^ς δὴ add ΑΞΦημ.—^ς δισχυρίζομαι q.—^ς ἀμφισβητήσει K.—
^ι οὐκ om ΘΞΠΦDKqumr.—^ι τε καὶ συνθέσεις om v.—^κ καὶ post ἢ om ΑΦημ.
 —^λ ἀντιλαμβάνεσθαι Ξ.—^μ γεωμετρίας ΘΠDKm r.—^ν ἀδύνατοι q.—^ο αὐτὸ q.—

εἰ δ' ὄντως] In preced. edit. male
 ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet vet. lib.
 Alioqui legi etiam posset εἰ δὲ τῷ ὄντι.
 STEPH.

εἰ δ' ὄντως] Cod. Reg. Ald. Bas. 1.
 ἰδόντι. AST.

ἰσχυριστέον] Rectius fortasse δισχυ-
 ριστέον scribetur, ut mox dicet δισχυρί-
 ζεσθαι. STEPH.

τοιοῦτόν τι] Cod. Monac. ἀλλ' ὅτι δὴ
 μὲν τοιοῦτό τι ἰδεῖν, ἰσχ. Similiter Fi-
 cinius: quod tale aliquid est cognoscen-
 dum. Ald. Bas. 1. et 2. pro τι exhib-
 bent τις. AST.

φήνειεν] Int. τὸ ἀληθές.—Mox νῦν δὴ

cum Cod. Monac. scribendum; vulgo
 νῦν. Deinde Ald. Bas. 1. et 2. ἄλλη.
 AST.

καὶ τοῦτ'—δισχυρίζεσθαι] Verba sunt
 Glauconis respondentis; vulgo Socratis
 orationi annexa leguntur. AST.

ὁδῶν] Certa quadam via et ratione s.
 methodo, vid. nostra ad Phædr. p. 536.
 —A Codd. Reg. et Monac. Ald. Bas. 1.
 et 2. οὐκ abest. AST.

τετράφαται] De hac perfecti forma v.
 Gregor. Corinth. p. 229. Maittair. de
 Dialect. p. 128. Fischer. ad Weller. t.
 ii. p. 407. et Matthiæ Gr. Gr. p. 254.—
 Mox Ald. δυνάμενα et ἀρχῆ. AST.

ται, καὶ τῶ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῶ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθους^τ καὶ συμπεριαγωγούς^ς χρωμένῃ αἰς διήλθο-
 μεν τέχναις^τ ἄς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν
 διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν
 ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ^ν ἢ ἐπιστήμης. διάνοιαν δὲ αὐτὴν
 ἐν γε τῶ πρόσθεν που^ν ἄρισάμεθα. ἔστι δ', ἄς ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐ περὶ ὀνόματος ἢ^ω ἀμφισβήτησις, οἷς τοσοῦτων^τ πέρι
 σκέψις^ν ὅσων^ν ἡμῖν πρόκειται. Οὐ^α γὰρ οὖν, ἔφη ἄλλ^β
 ὅ^ς ἂν μόνον δηλοῖ^δ πρὸς τὴν λέξιν^ε σαφηνεία,^φ ὅ^ς λέγοι^η
 III. i. 362. ἐν ψυχῇ. [§. 14.] Ἀρέσκει οὖν,^ι ἦν δ' ἐγώ, ἄς περ τὸ
 πρότερον, τὴν μὲν πρώτῃν μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
 II. 534. ραν δὲ διάνοιαν, τρίτῃν δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρτην
 καὶ ξυναμφότερα μὲν^κ ταῦτα^α δόξαν, ξυναμφότερα δ'^μ

^ν συμπλέκεται Θ.—^ρ μόνῃ ΑΠ.—^τ συνερίθουσι Θ et pr Π, συνεθισμοῖσι Δq, συνω-
 θισμοῖσι Κ.—^ς συμπεριαγωγῆ Κ, περιαγωγούσι Φm.—^ι ἄς διήλθομεν τέχναις Φ.—^ν γε

^ω τ.—^ν πως Κ.—^ω ἢ om ΘΠΦDKM.—^τ τοσοῦτον ΠD, τοσοῦτο Φ, τοσοῦτον Κt et
 pr Θ, τοσοῦτου cogr Θ.—^ν περισκέψις Κt.—^ς ὅσον ΘΚt et pr ΠD.—^α ἂν Φ.—
^β ἄλλ...ψυχῇ om τ.—^ς ἄλλο ΘΠD.—^δ δηλοῖ μόνον Κ.—^ε λέξιν q: ceteri ξιν.
 —^φ σαφηνεία (ita enim scribendum)] σαφηνείαν Φ.—^ς ὅ^ς solus q.—^η λέγοι q, λέ-

^{ις} γει ΘΠDKt, λέγει Α, λέγειν Φm.—^ι γοῦν ΑΞΦm.—^κ μὲν...ξυναμφότερα om ΘDKt

ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῶ] Vid. Phædon. p. 290. Fisch. Galen. Adhort. ad Liter. Stud. c. xi. ἄς ἐν βορβόρῳ πολλὰ τὴν ψυχὴν ἐαυτῶν ἔχουσι καταβεσμήνην. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 95. Ast.

τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα] Sic et Sophist. 254. A. A Platone mutuati sunt Philo t. ii. p. 635. Porphy. de Vit. Plotin. p. 111. Anastas. Sinait. Orat. i. de S. Synaxi p. 472. v. i. in Canisii Lect. Antiq. ed. Basnag. Naumach. in Stob. Sem. 66. p. 420. v. 11. Vid. Jacobs. ad Anthol. Græc. v. iii. p. ii. p. 191. Sic etiam ὄψις τῆς διανοίας, vid. Gataker. ad M. Antonin. iii. §. 15. Ast.

ἀνάγει] Similia loca laudat Ruhnck. ad Tim. p. 31. Ast.

ξυνερίθους—τέχναις] ξυνερίθουσι Timæi Lexic. p. 243. ξυνεργοί, ubi cf. Ruhnck. ibique notatis adde Valckenar. in Fragm. Eleg. Callimach. p. 207. Facit huc in primis Porphyrii locus in Vit. Pythagor. c. 44. φιλοσοφίαν δ' ἐφιλοσόφησεν, ἥς δ' σκόπος βύσασθαι καὶ διελευθερῶσαι τῶν τοιοῦτων εἰρημῶν καὶ συνδέσ-

μων τὸν κατακεχωσμένον ἐν ἡμῖν νοῦν. Cf. Clemens Alexandr. Pædagog. ii. p. 186. C. Synes. Epist. 136. p. 273. D. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 95. Ast.

ὄσων] I. e. ὅσα ἐστὶν ἐκεῖνα, ὧν σκέψις ἡμῖν πρόκειται.—Verba ἄλλ' δ' ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ξιν σαφηνείαν λόγου ἐν ψυχῇ, quæ Codd. Reg. Monac. (in quo λέγειν pro λόγου) et Bas. 2. (in quo ἄλλο—σαφηνεία λέγει) exhibent, glossema mihi videtur esse, quod, ni fallor, tale erat: ἄλλ' ὄνομα (vel ἄλλὰ simpliciter) μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ξιν σαφηνείαν λόγου ἐν ψυχῇ: nomen enim solummodo pro conditione s. habitu (int. ejus, qui eo utitur; esse quoque possit: pro consuetudine) certam in animo notionem indicat, quocirca per se veram (objectivam) rei naturam neutiquam attingit. Ast.

§. 14. οὐ γὰρ οὖν] Inter hæc verba, οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, et illa, Ἀρέσκει, afferuntur quædam ex vet. cod. sed mendosa: sub quibus tamen latere videtur sensus qui Ficini verbis subest. STEPH.

ἐκεῖνα νόησιν· καὶ δόξανⁿ μὲν περὶ γένεσιν,^o νόησιν δὲ^p περὶ οὐσίαν· καὶ ὅ τι οὐσίαν^l πρὸς γένεσιν,^r νόησιν^s πρὸς δόξαν^t ἐπιστήμην^u πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν^v πρὸς εἰκασίαν. τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆ ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε^w καὶ νοητοῦ, εἰώμεν,^x ᾧ Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίαν λόγων ἐμπλήση ἢ ὅσον^y οἱ παρεληλυθότες. Ἄλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τὰ γε ἄλλα,^z καθ' ὅσον δύναμαι ἔπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἡ καὶ^a διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχη^b λόγον αὐτῷ^c τε καὶ ἄλλῃ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον^d νοῦν^e περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίνῃ;^f Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ^g ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὅς ἂν μὴ^h ἔχηⁱ διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων^k ἀφελῶν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν, καὶ ὡς περὶ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν, μὴ κατὰ δόξαν ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγ- III. i. 363.
χειν, ἐν πᾶσι τούτοις ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε^l αὐτὸ^m τὸ ἀγαθὸν φήσειςⁿ εἶδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο ἀγαθὸν οὐδέν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται, δόξῃ οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι,^o καὶ τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξέγρεσθαι, εἰς Ἄιδου πρότερον ἀφικόμενον τελείως ἐπικαταδαρθάνειν; Νῆ τὸν Δία,^p ἢ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα^q φήσω. Ἄλλὰ

et ri Π.—^l ταῦτα...νόησιν] ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν q.—^m δ' om K.—ⁿ δόξαν. δόξαν K.—^o πρὸς γένεσιν K, om D.—^p δὲ καὶ K.—^q οὐσία ΑΘΞΠΦμτ.—^r γέννησιν m.—^s νόησις ΘΞΦμτ.—^t δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν ΑΞΠΦμτ.—^u ἐπιστήμη ΑΞΦμτ, ἐπιστήμη δὲ rc Θ, καὶ ἐπιστήμη v.—^w τε om Θ.—

^η
^x θεῶμεν v.—^y ὅσον ΑΘΠμ.—^z ἄλλα Π.—^a καὶ om v.—^b ἔχει K, ἔχει Θqt, ἔχει ΠD.—^c αὐτῶν...ἄλλων φ: ἄλλων etiam m.—^d τοσοῦτο φ.—^e ὄν ΘDKr et cor Π.—^f οὐ φαίην s.—^g τοῦ om v.—^h μὲν r.—ⁱ ἔχει ΘDKr.—^k πάντων om v.—^l οὐτ' r.—^m αὐτὸ om v.—ⁿ ἀγαθὸν φήσεις ΘΞΠΦDKqμτ: ἀγαθὸν οὐδὲν φήσεις s.—

ἀναλογίαν τε καὶ] τι e Cod. Monac. recepit. Ast.

οἱ παρεληλυθότες] Int. λόγον, de re ipsa, h. e. de questionibus positum, ut etiam poete usurpare solent, vid. Brunck. ad Soph. Œd. C. 443. Ast.

οὐ φαίην] οὐ deest in Codd. Reg. et Monac. Ald. Bas. 1. et 2. sed abesse nequit. Ficinus, Certe non aliter est dicendum. Ast.

ἔχη] Ald. Bas. 1. et 2. ἔχει, falso. Ast.

αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν] Quod in libris editis additum legitur, οὐδὲν, cod. Regii auctoritate expunximus, utpote sensum turbans et haud dubie e sequentibus huc illatum. Ficinus quoque οὐδὲν non expressit: neque bonum ipsum dices cognoscere, neque aliud quidquam bonum. Ast.

μὴν τοὺς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῶ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἑάσαις, ὡς ἐγῶμαι, ἀλόγους ὄντας ὡς περ γραμμάς, ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους^τ τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ^α αὐτοῖς ταύτης^τ μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἰοί^τ ἔσονται; Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ γε σοῦ. Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι,^υ ἔφην ἐγώ, ὡς περ θριγκὸς^ν τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Ἐμοιγ', ἔφη.

II. 535.

III. i. 364.

Διανομῇ^ω τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὸ λοιπὸν σοι,^χ τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἷους ἐξελέξαμεν; Πῶς γάρ, ἢ δ' ὅς, οὐ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἷου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι τοὺς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους^γ προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς^ζ τὰ ἤθη,^α ἀλλὰ καὶ ἅ τῆδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτέον^β αὐτοῖς. Ποῖα δὴ διαστέλλει;^ς Δριμύτητα, ᾧ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν, πολὺ γάρ τοι^δ μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος ἀλλ' οὐ κοινὸς ἂν μετὰ τοῦ^ε σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὲ^ς καὶ^ς

^ο ἐφάπτεται γ.—^ρ δὲ m. —^γ ταῦτα πάντα ΘΞΠΦΚm. —^τ κυρίως K. —^δ δὲ φ. —^ι ταύτης om v. —^υ σοι ὡςπερ m. —^ν θριγκος Πυ, θριγγος γρ. —^ω διανοή Kq. —^χ σὺ K. —^γ καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους om ΘΠDKγ, καὶ om v. —^ζ βλοσυροὺς EK. —^α ἔθη γ. —^β ἐκτέα v. —^ς διαστέλλει AΦm, om v. —^δ τι ΞΦm. —^ε τοῦ om v. —^ς δὲ Avm.

ὡςπερ γραμμάς] *Ut literæ s. scriptiones, quæ vitæ et rationis expertes interroganti nihil respondent, v. nostra ad Phædr. p. 386. Cornarius corruptum habens hunc locum jubebat pro ὡςπερ γραμμάς legi: ὡς Φρύγας Μίδας, velut Phryges Midæ: mirum commentum. Ast.*
νομοθ. δὴ] Cod. Monac. δὲ, sed Ficinus quoque δὴ expressit: *legem itaque ferēs. Ast.*

θριγκός] *Apeæ, culmen s. corona, στεφάνη. Respexerunt h. l. Themist. Orat. xxi. p. 257. D. Procl. in Euclid. i. p. 12. Vid. P. Victor. Var. Lect. ii. 12. Ast.*

τοίνυν] In Ald. et Bas. I. deest τοίνυν. Ast.

διαστέλλει] *διαστέλλεσθαι, in medio est i. q. διαρῆσθαι, διορῆσθαι, distribuere, statuere, definire. Ast.*

ἄρρατον^h καὶ πάντηⁱ φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίνι τρόπῳ οἶσι
τά τε τοῦ σώματος ἐβελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην
μάθησιν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν;^k Οὐδένα, ἢ δ' ὅς, ἐὰν
μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφυής. [§. 15.] Τὸ γοῦν νῦν
ἀμαρτήμα, ἦν δ' ἐγώ,^m καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφίαⁿ διὰ ταῦ-
τα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπομεν,^o ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν
αὐτῆς ἀπτονται. οὐ γὰρ νόβους ἔδει ἀπτεσθαι ἀλλὰ γνησί-
ους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μὲν,^p εἶπον,^q φιλοπονία^r οὐ χω-
λὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονον, τὰ^s
δὲ ἡμίσεια ἀπονον. ἔστι δὲ τοῦτο, ὅταν τις φιλογυμναστής
μὲν καὶ φιλόθης ἢ καὶ πάντα τὰ^u διὰ^v τοῦ σώματος φι-
λοπονῇ, φιλομαθῆς δὲ μὴ μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός, ἀλλ'
ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. χολὸς δὲ καὶ ὁ τᾶναντία τούτου^w
μεταβεβληκῶς τὴν φιλοπονίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέ-
γεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτον τοῦτο
ἀνάπηρον ψυχὴν θήσομεν, ἢ ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεῦδος
μισῇ^x καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτὴ τε καὶ ἑτέρων ψευδομένων
ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται^y καὶ
ἀμαθαινουσα^z που^a ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχε-
ρῶς ὡς περ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθία μολύνηται;^b Παντάπα-

—^r καὶ om v.—^h ἄρρατον ΑΠΦM, ἄρρητον DK, ἄρτιον q, ἄρα τὸν r, ἄρα ἰσχυρὸν
μὴ ῥέοντα e, ἄκρατον corr Θ cum *s.—ⁱ πάντη ΘΞΠΦDKqmr: πάντα s.—^k δια-
τελεῖν r.—^l παντάπασί γ' ΑΘΠDKr: παντάπασιν *s.—^m ἦν δ' ἐγώ om Θr.—
as

ⁿ φιλοσοφία v.—^o εἶπον ΑΦM.—^p μὲν δὲ K.—^q ἔφην r.—^r φιλοπονίας DKqr et
corr Π.—^s φιλόπονον τὰ ΑΘΠΦDKqmr: φιλόπονον ἔντα τὰ *s.—^t δ' r.—^u τὰ om
Θr.—^v διὰ om m.—^w τῆ τούτου Θ.—^x μισοί r.—^y προσδέχεται q.—^z ἀμαρτάνουσα

ἄρρατον] Sic Cod. Venet. Monac. et
Schol. Ruhnken. 181. qui explicat ἰσχυ-
ρὸν, στερεὸν ἢ δυσκίνητον. Cod. Reg.
ἄρρητον, exempla vero edita ἄκρατον.
Cratyl. 407. D. εἰ δ' ἀδ κατὰ τὸ σκληρὸν
τε καὶ ἀμετάστροφον, δὲ δὲ ἄρρατον καλεῖ-
ται. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lexic. p.
53. Hanc vocem, ut plura alia, ab Ho-
mero summis Platōnem, monetur ex
Phrynich. Appar. Sophist. in Opusc.
Ruhnken. ed. Thom. Kidd. (Londin. 1807.
S.) p. xv. Ast.

πάντα] Bas. 2. πάντη, quod eodem
redit. Ast.

§. 15. πρῶτον μὲν] Laudat Stob. xlix.
p. 206. usque ad v. φιλοπονίαν, ubi scri-
bitur ἀψόμενον—φιλόπονον sine ἔντα—

Plut.

VOL. VII.

M

μὲν ἢ καὶ φιλομόθητος, καὶ—διαπονῇ
(pro φιλοπονῇ)—μὴ φιλομαθῆς δὲ μηδὲ
φιλήκοος. Ast.

ὁ μεταβεβληκῶς φιλοπονίαν] Qui la-
boris amorem s. studium elegit s. suscep-
sit contrarium ac ille. Μεταβάλλειν est
mutando sumere, et tunc omnino susci-
pere, eligere (ut supra jam exposuimus);
τᾶναντία est adverbialiter, ut solet, po-
situm: contra s. aliter atque ille, h. e.
diversum ab eo studio, cui ille deditus
est, int. studium disciplinarum, cui quum
prorsus se dederit, inhiabilis est ad la-
bores corporis sustinendos. Ast.

ἐκούσιον ψεῦδος μισῇ] Cf. Themist.
Orat. xxi. p. 257. D. Ast.

11. 536. **σι μὲν οὖν, ἔφη.** Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἡκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γὰρ τις μὴ ἐπίστηται^c πάντα^d τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λαμβάνουσι χαλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχῃσι τούτων,^e οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἀρχουσιν. Καὶ μάλα,^f ἔφη,^g οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δὲ,^h ἣν ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς εἰάν μὲνⁱ ἀρτιμελεῖς^k τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἀσκησιν κομίσαντες^l παιδεύωμεν, ἢ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται^m αὐτὴ τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σάσομεν, ἀλλοίουςⁿ δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τὰναντία πάντα καὶ^o πράζομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλεία γέλωτα καταντλήσομεν. Αἰσχρὸν μὲν^t ἂν εἴη,^p ἢ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ' ἐγῶγε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἔοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμεν, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα^q ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν, καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην^r ἀναξίως ἀγανακτήσας^s μοι δοκῶ καὶ ὡς περ θυμαθεῖς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἢ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη,^t οὐκ οὐν ὡς γ'^u ἐμοὶ ἀκροατῆ. Ἄλλ' ὡς ἐμοί, ἣν δ' ἐγώ, ῥήτορι. τόδε δὲ^v μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρὸς βούτας ἐξελέγομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχαρῆσαι Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς

v.—^a πως γ, πη q.—^b μολύνεται q.—^c ἐπιστήσεται v.—^d πάντα ΘΠστ, om ΑΞΦΜ. —^e τούτοις v.—^f μάλα v.—^g ἔφη om ΘΠΔΚστ.—^h δὲ, ἣν δ' ἐγώ (ita enim scrib.) ΑΠΦΔΚστ, δὲ ἣν δ' ἐγώ ΘΞτ: δ' ἔφην ἐγώ *s.—ⁱ μὲν add ΑΘΞΠΦστ.—^k ἀρτι ἀμελεῖς πi Θ, ἄρτι ἔμμελεῖς γ.—^l κομήσαντες K.—^m οὐ μέμψεται ἡμῖν K.—ⁿ ἀλλοίως ΘΠΚστ.—^o καὶ ante πράζομεν add ΑΘΞΠΦΚστ.—^p εἴη om q.—^q ἅμα ἅμα q.—^r προπεπηλακισμένην D.—^s ἀγανακτήσαι q.—^t ἔφην γ.—^u γ' om v.—^v δὲ γ.—

τούτων] Respicit prae-gressa πάντα τὰ τοιαῦτα. Ast.

ἡμῖν δὲ, ἣν δ' ἐγώ] Sic Codd. Regg. et Monac. In Ald. Bas. 1. et 2. legitur ἡμῖν δ' ἐγώ, quod Stephanus interposito ἔφην supplevit; genuinum vero δὲ, ἣν δ' ἐγώ, esse apparet. Ast.

τὰναντία πάντα] Bas. 2. addit καὶ. Mox exhibet ἐν παρόντι. Ast.

οὐκ οὐν] Nullo modo; fortior negationis repetitio, de qua vid. supra obser-

vata. Ast.

ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῆ] Int. κρίναι, ut Sophist. 234. E. ὡς γούν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρίναι. Xenoph. Vectigal. v. 2. ὡς ἐμῇ δόξῃ. Similiter ὡς ἐμοὶ Soph. Antig. 1161. Aj. 395. Cf. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 324. Toup. ad Suid. t. i. p. 454. et Brunck. Lex. Sophocl. p. 744. Ast.

Σόλωνι] Notus est Solonis versus: Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

μανθάνειν, ἀλλ' ἤττον ἢ τρέχειν, νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν^ω καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, III. i. 367. ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ^χ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρῆ προβάλλειν,^γ οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδασχῆς ποιουμένου. Τί δὴ; Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρῆ μανθάνειν. οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βία πονούμενοι χειρὸν οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βία, εἶπον, ὧ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν ἀλλὰ παίζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλ- II. 537. λον οἴος τ' ἦς^z καθορᾶν ἐφ' ὃ^a ἕκαστος πέφυκεν. Ἐχει ὁ λέγεις, ἔφη, λόγον. [§. 16.] Οὐκοῦν μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς, καὶ ἐάν που ἀσφαλῆς ἦ, προσεκτέον ἐγγύς καὶ γευστέον αἵματος, ὡς περ τοὺς σκύλακας; Μέμνημαι, ἔφη. Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγώ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὅς^b ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνεται, εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Ἐν

^ω προπαιδεῖαν K.—^χ τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Φ, δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς τ', δεῖ τῆς διαλεκτικῆς Θ.—^γ προσβάλλειν Θγτ.—^z ἦ 5.—^a ἐφ' ᾧ Θτ et corr A, ἔφη δ v.—^b οἴς

Erast. 133. C. Plutarch. Solon. Vit. p. 96. E. Senec. Epist. 76. §. 2. 'Tamdiu discendum est, quamdiu vivas.' Cf. Erasmi Adag. Chil. i. Centur. viii. 60. p. 234. Ast.

ἔμμονον] Ald. ἔμμενον. Ast. ἦς] Ita pro ἦ, quod in Ald. Bas. 1. et Steph. comparet, scripsimus cum Ficino, qui vertit: *ut et magis—possis agnoscere.* Bas. 2. habet ᾧ. Ast.

§. 16. ἐπὶ τῶν ἵππων] De hac lectione minime dubitandum est: quum lib. v. p. 467. circa finem (qui locus is est cujus hic mentionem facit) dicat itidem, ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θῆαν. Quin potius locus hic ex illo est emendandus, quum male ἐφ' ἵππων jungatur cum ἵππεύειν. Totus enim locus ita est legendus, ἐπὶ τοῖς ἵπποις (ἦν δ' ἐγώ) ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδασκόμενους ἵππεύειν, ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θῆαν id est, jam inde a prima pue-

ritia tollendi sunt in equis; ducendique in equis ad belli spectaculum, ut eos equitare doceamus. At Fic. nec eadem verba representat, et participium illud aliter legit: ita reddens, *equitare consuescant primis ab annis pueri: quumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.* Neque enim hic διδασκόμενους sed διδασκόμενους scriptum est. Quod si tamen legerat διδασκόμενους in sno exemplari, vertere potius debuerat, *Postquam docuerimus illos equitare.* Ad nostrum autem locum ut redeam, videri posset infinitivus εἶναι ante ἀκτέον irreperitius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini. At vero γευστέον Fic. ita vertit quasi esset a γεβομαι, quum sit a γεύω, quod non gusto, sed gustum praebeo significat. STEPH.

ἀκτέον] Vide v. 4. p. 467. E. Ast.

τίνι, ἔφη, ἡλικία; Ἦνίκα, ἦν δ' ἐγώ, τῶν ἀναγκαίων γυμ-
 νασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, εἴαν τε δύο εἴαν τε
 III. i. 368. τρία ἔτη γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι· κόποι γὰρ
 καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη
 τῶν βασάνων^c οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος^d ἐν τοῖς γυμνα-
 σίοις φανεῖται. Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. Μετὰ δὲ^e τοῦτον
 τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες
 τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται, τά τε χυδὴν μαθή-
 ματα παισὶν ἐν^f τῇ παιδείᾳ^g γενόμενα^h τούτοις συνακτίον
 εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλωνⁱ τῶν μαθημάτων καὶ τῆς
 τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις
 βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε,^k ἦν δ'
 ἐγώ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ ὁ μὲν γὰρ συν-
 οπτικὸς διαλεκτικὸς, ὁ δὲ μὴ οὐ. Ξυνοίωμαί, ἦ δ' ὅς.
 Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δεήσει σε^l ἐπισκοποῦντα, οἷ^m ἂν
 μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ᾧσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθή-
 μασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖςⁿ ἄλλοις νομίμοις,
 τούτους αὖ^o, ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν
 προκρίτων προκρινάμενον^p εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι
 καὶ σκοπεῖν, τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα,^q
 τίς ὀμμάτων καὶ^r τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος^s
 ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας ἵεναι. καὶ^t ἐνταῦθα δὲ
 III. i. 369. πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ᾧ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἦ δ' ὅς.
 Οὐκ ἔννοεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν^u
 γιγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τό ποῖον; ἔφη. Παρανομίας
 που, ἔφην ἐγώ, ἐμπίπλεται.^v Καὶ μάλα,^w ἔφη. Θαυ-

K.—^c βασάνων γ.—^d ἕκαστος om v.—^e δὲ ΘΞΠΦDKqm : δὲ 5.—^f μὲν v.—
^g παιδιᾷ DK.—^h γιγνόμενα ΘΓ.—ⁱ οἰκειότητός τε ἀλλήλων v.—^k γε om Ξm.—^l σε
 om v.—^m οἷοι ΘΓ.—ⁿ καὶ τοῖς om ΑΞΦm : καὶ ἐν τοῖς *5.—^o τούτοις αὖ ΘΠΚ, αὖ
 τούτους γ.—^p προκρινάμενον Φ.—^q βασανίζοντας Kq.—^r ὀμμάτων καὶ ΑΘΠΦDKqm
 Γ : ὀμμάτων τε καὶ 5.—^s μεθιέμενος δυνατὸς 5.—^t καὶ om v.—^u κακὸν ΑΦm.—
^v ἐμπίπλονται Φm, ἐμπίπλασθαι ΓC q.—^w μάλ' v.—^x εἶπον om Γ.—^y ξυγγινώσκειν

κόποι—πολέμιοι] Respexit Plutarchus
 de Educat. Puer, observante P. Victorio
 Var. Lect. xv. 2. Ast.

τίς] Pro τίς legitur etiam ποῖός τις.
 In præced. autem edit. scriptum est τῆς
 pro τίς. STEPH.

ποῖός τις] Hoc sensus postulat et Fi-
 cini versio suadet, qualis videlicet quis-

que in gymnasiis ipsis apparebat. Ald.
 Bas. 1. et 2. exhibent τῆς vitiose. Ast.
 τούτους] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2.
 τούτοις. Mox προκρινάμενων Cod. Mo-
 nac. Ficinus habet, ex electis prælec-
 tos. Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. βα-
 σανίζοντας et δυνατὸς μεθιέμενος, ut et
 Codd. Reg. ac Monac. Ast.

μαστόν οὖν τι οἶει, εἶπον,^x πάσχειν αὐτούς, καὶ οὐ ξυγγιγ-
νάσκεις;^y Πῆ^z μάλιστ'; ἔφη. Οἶον, ἦν δ' ἐγώ, εἴ τις
ὑποβολιμαῖος τραφεῖη ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῶν δὲ
καὶ μεγάλῳ γένοι καὶ^a κόλαξι^b πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ^c γενό-
μενος αἰσθοίτο ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, II. 538.
τούς δὲ τῶν ὄντι γεννήσαντας μὴ εὖροι, τοῦτον ἔχεις^d μαν-
τεύσασθαι πῶς ἂν διατεθείη πρὸς τε τοὺς κόλακας καὶ
πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους^e ἐν ἐκείνῳ τε τῶ χρόνῳ ᾧ^f οὐκ
ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς καὶ ἐν ᾧ αὐ^g ἤδει; ἢ^g βούλει
ἐμοῦ μαντευομένου ἀκούσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύο-
μαι τοίνυν, εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ^h
τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκειοὺς δοκοῦντας ἢⁱ τοὺς
κολακεύοντας, καὶ ἦττον μὲν ἂν περιδεῖν ἐνδεεῖς^k τινός, ἦτ-
τον δὲ παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς, ἦττον δὲ
ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις ἢ τοῖς κόλαξι, ἐν ᾧ χρόνῳ
τὸ^l ἀληθές μῆ^m εἰδείη. Εἰκός, ἔφη. Αἰσθόμενος τοίνυν III. I. 370.
τὸ ὄν, μαντεύομαι αὐτὸν περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν
τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι, καὶ
πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον καὶ ζῆν ἂν ἤδη
κατ' ἐκείνους, ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως,ⁿ πατρὸς δὲ
ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείαν, εἰ μὴ πάνυ εἴη
φύσει^o ἐπεικῆς, μέλει^p τὸ^q μῆδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις
οἷά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους^r τῶν
λόγων αὕτη φέρει ἢ εἰκάν; Τῆδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα
ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεβράμμεθα^s
ὡς περ ὑπὸ^t γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά.

v.—^a πῶς K.—^b καὶ post γένοι om Θ.—^c κόλαξι δὲ π. γ. Θ.—^d δὲ om ΘΠDKqr.—
^e ἔχεις q.—^f ὑποβαλομένους ΘΞΠΦDKqr.—^g χρόνῳ ᾧ AΘΠΦDKqrmt: χρόνῳ ἐν
ᾧ^h s.—ⁱ ἢ οὐ Θ.—^j τιμᾶν ἂν αὐτὸν τὸν πατέρα τε καὶ v.—^k ἢ καὶ Θ.—^l ἐνδεοῦς
r.—^m μῆ τὸ γ. Θ.—ⁿ οὐκ v: om ΘΠDKr.—^o ἀπαρακαλύπτως q.—^p φύσει εἴη γ.
εἴη φύσει m.—^q μέλει r, μέλλειν v.—^r τὸ om Θ.—^s πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν ΑΦ

em, προσάπτομένους τῶ Θ, προσάπτομένους τῶν ΠDKqr: προσάπτομεν οὐς τῶν

ὑποβαλομένους] Ald. Bas. 1. et 2. ὑποβαλλομένους. Ast.

ποιουμένων οἰκείαν] Ποιουμένων, pas-
sive est, qui ponuntur, h. e. putantur fa-
miliares esse. Sic ix. 2. ἐπιθυμίας—
ποιομένης χρηστός. Ast.

πρὸς ἀπτομένους] Sic Cod. Monac.
qui τοὺς addit; idem Heusdius Spec.
Crit. p. 132. legendum esse vidit. Vulgo
προσάπτομεν, οὐς. Ficinus, sed quid
hæc similitudo ad eos, qui disputationes
sectantur? Ast.

Ἔστι γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα^υ ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει^ν μὲν ἡμῶν^ω τὴν ψυχὴν καὶ ἔλκει ἐφ' ἑαυτά,^z πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀπηοῦν^ν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὐτως ἔχοντα ἐλθὸν^z ἐρώτημα ἔρηται^a τί ἐστὶ τὸ καλόν, καὶ ἀποκρινάμενον^b ὃ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν^c ἐξελέγχῃ^d ὁ λόγος, καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῆ^e ἐλέγχων εἰς δόξαν καταβάλλῃ^f ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσχρὸν, καὶ

III. i. 371. περὶ δικαίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ^g καὶ ἃ μάλιστα ἤγεν ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἶε ποιήσειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμῶν ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε ταῦτα ἡγήται τιμια καὶ οἰκεῖα ὡς περ πρὸ τοῦ, τὰ τε

II. 539. ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται; Οὐκ ἔστιν, ἔφη. Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει^h γεγονέναι ἐκ νομικοῦ.ⁱ Ἀνάγκη. [§. 17.] Οὐκοῦν, ἔφη, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἄξιον; Καὶ ἐλέου^k γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας^l σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ^m τῶν λόγων ἀπτέον; Καὶ μάλ', ἦ δ' ὄς. Ἄρ' οὖν οὐ μίαⁿ μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾶ^o αὐτοῖς κατα-

*z.—^a ἐπεθράμμεθα Φ.—^b ἐπὶ v.—^c ἄλλως Θ.—^d κολακεύειν m.—^e ἡμῶν v.—^f αὐτὰ ΑΞΦm.—^g ὁποῖον ΘΚτ.—^h ἐλθὸν ΞΦm.—ⁱ ἔρηται ΑΞΠΦDqum, om Θτ: εἶρηται z.—^j ἀποκρινάμενον ΑΠΦDKqum.—^k ἤκουεν ΞΦm.—^l ἐξελέγχει Ξ, ἐξελέγει Φm, οὐκ ἐλέγχει K.—^m καὶ πολλαχῆ om K.—ⁿ καταβάλλη Πqτ, καταβάλλει Θ, καταλάβη ΑΦm.—^o καὶ ἀγαθοῦ ὡσαύτως Φ.—^p δόξεις Θτ, δόξει γε Φm.—^q νομικοῦ ΞΦm.—^r ἐλέους ΞΦm.—^s τριακοντούτας ΑΘΠΦm: τριακοντούται *z.

ἡμῶν] Bas. 2. αὐτῶν. Ast.
πολλαχῆ] Absunt a cod. Reg. Ficinus, crebrisque et variis redargutionibus. Ast.
καταβάλλη] Cod. Monac. καταλαβῆ, pervulgari mutatione. Ast.
βίον] Ald. Bas. 1. et 2. βίου. Ast.
νομίμου] Sic Bas. 2. Vulgo νομικοῦ, contra sensum; namque νομικὸς est ju-

ris peritus, νόμιμος vero justus. Ast.
§. 17. τῶν λόγων ἀπτέον] Sermones tibi attingendi s. tractandi sunt, ita ut omnem adhibeas cautionem circa eos, qui triginta annos nati sunt. More id ipsum ei tribuitur, quod per eum sit s. quod ut fiat auctor est, namque τῶν λόγων ἄπτεσθαι proprie ad juvenes spectat erudiendos. Ast.

χρῶνται, αἰεὶ^p εἰς ἀντιλογίαν χράμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὡς περ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεὶ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξασιν,^q ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι,^r σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἠγεῖσθαι ὧν περ πρότερον καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὄλον φιλοσοφίας περὶ εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται.^s Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ^u δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγώ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τάληθες μᾶλλον μιμήσεται^v ἢ τὸν παιδιᾶς^w χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτὸς τε μετρίωτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον^x ἀντὶ ἀτιμωτέρου ποιήσει. Ὁρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προεῖρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους^y εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μὴ, ὡς νῦν ὁ τυχῶν καὶ οὐδὲν^z προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεχῶς^a καὶ ζυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνα-

—^m λόγῳ r.—ⁿ οὐδεμία φη.—^o παιδία π.—^p αἰεὶ om ξ.—^q ἐλέγξασιν ΑΘΠΦDKq
 πτ: ἐξελέγξασιν *s.—^r ἐλεγχθῶσι ΑΘΠΦDKmτ: ἐξελεγχθῶσι *s.—^s βέβληνται
 πr E.—^t ἔφησ θΠτ.—^u οὐκοῦν θ.—^v μεμήσεται γρ r c A.—^w παιδιᾶς π, παιδείας
 θ.—^x μετρίωτερον DKq.—^y φύσεις τε κοσμίους v.—^z μηδὲν ξ.—^a ἐνδελεχῶς v.—

ἔλκειν κ. σπαράτ.] Respexit Plutarch. de Profect. in Virtut. Sent. t. ii, p. 78. F. οὐ δ', ὡσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων τῷ ἔλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες, ἐπὶ τὰς ἐριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν. Ceterum ἔλκειν verbum est de canibus solemne. Homer. Il. X. 335. σὲ μὲν κύνας ἦδ' οἰωνοὶ Ἐλκίσουσ' αἰκῶς. Eurip. Herc. F. 567. Sic et σπαράττειν v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 11. Ast. ἠγεῖσθαι] ἠγήσθαι Ald. Bas. 1. 2. Ast. τὸ ὄλον φιλοσοφίας περὶ] *Universa philosophia res s. sors, i. e. universa philosophia; ponitur enim περι cum genitivo ita, ut sortem et conditionem significet, ut τὰ περι τινός. vid. Wetsten. et Raphel, ad Luc. xxiv. 19. Dorvill. ad*

Charit. p. 92. Sequens ἐς est apud, coram, v. nostra ad Sympos. p. 216. Ast. ἀτιμωτέρου] Cod. Monac. Ald. Bas. 1. et 2. ἀτιμωτέρου. Ast. καὶ μὴ] Opinor καὶ ex ei enatum, et hoc fere modo legendum esse: εἰ δὲ μὴ (sin minus, alioquin) ὡς νῦν, ὁ τυχῶν— ἐπ' αὐτό. Ast. αὐτὸ] Vide annon potius scribendum sit αὐτούς. STEPH. Non opus. Ast. ἀντιστρόφως] Non est vicissim, ut Ficinus vertit, sed e contrario, igitur: qui se exercet aliis, quam corporis, exercitationibus, scil. exercitationibus mentis. Hinc τότε, quod corporis exercitationes respicit, v. cap. 16. init. ἦνίκα— τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε τρία ἔτη γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πράξαι

σίοις, ἔτη^b διπλάσια ἢ τότε; Ἐξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές. μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι^c ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο, καὶ ἀναγκαστέοι^d ἄρχειν τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαί, ἵνα

III. i. 373. μηδ' ἐμπειρία ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τού-
 II. 540. τοις βασιανιστέοι,^e εἰ ἐμμενοῦσιν^f ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ^g τι καὶ παρακινήσουσιν. Χρόνον δέ,^h ἢ δ' ὅς, πόσον τοῦτονⁱ τίθης;^k Πεντεκαίδεκα ἔτη,^l ἦν δ' ἐγώ. γενομένων δέ^m πεντηκοντούτωνⁿ τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντη ἐν^o ἔργοις τε^p καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον, καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς^q ψυχῆς^r αὐγὴν^s εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτό, παραδείγματι χρωμένους ἐκεῖνα, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κατακοσμεῖν^t τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας καὶ ἀρχοντας ἐκάστους τῆς πόλεως ἕνεκα, οὐχ ὡς καλὸν τι ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας, καὶ οὕτως ἄλλους αἰεὶ παιδεύσαντας τοιούτους, ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους ἀπίοντας οἰκεῖν μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πόλιν δημοσία ποιεῖν, εἰάν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῆ,^u ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐ-

III. i. 374. δαίμοσί τε καὶ θείοις. Παγκάλους, ἔφη, τοὺς ἀρχοντας, ὧ Σώκρατες, ὡς περ ἀνδριαντοποιὸς^v ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγώ, ὧ Γλαῦκων. μηδὲν γάρ τι^w οἴου^x με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἢ εἰρηκα ἢ περὶ

b ἔτι Ξ.—c καταβιβαστέα K.—d ἀναγκαστέον K.—e βασιανιστέον K.—f εἰ μένουσιν DKg, ἐν μένουσιν Π, μένουσιν Θτ.—g εἰ qm.—h δὲ om v.—i τοῦτο ΘΞΦτ.—k τιθεῖς DKτ.—l ἔτι ΘΠ: ἔτη post ἐγώ ponit v.—m δὲ om ὅ.—n πεντηκοντούτων Φm, πενήκοντα τούτων Ξ.—o ἐν om τ.—p τε om q.—q τῆς om K.—r ψυχῆς εἰς τ.—s αὐγὴν ΑΘΞΠΦDqmm, αὐτὴν K: ἀκτίνα s.—t κοσμεῖν ΑΞΦm.—u ξυναναιρῆ Am, ξυναίρη ΘΠτ.—v lacunam Θ, ἀνδριάντας οἶμαι τ, τοποῖς Π, ἀνδριάντας τοποῖς Ξ, περιττοποῖς (omisso περ) DKg.

κόποι γὰρ καὶ ἕπνοι μαθημασι πόλεμοι:
 Ast.

πεντηκοιτούτων] Ald. Bas. I. et 2.
 πενήκοντα τούτων. Ast.

ἀνακλίναντας] Quasi aperientes, quo sensu præcipue Homerus verbum ἀνακλίνειν usurpavit, v. c. H. v. 751. ubi v. Eustath. Pro ἀκτίνα Cod. Mon. exhibet

αὐγὴν, quo ducit Cod. Regii scriptura, τὴν ψυχὴν αὐτὴν. Ficinus agnoscit vulgatam lectionem. Ast.

ἦκη] Ald. Bas. I. et 2. ἦκοι. Ast.
 ἡ Πυθία ξυναναιρῆ] Laudat Aristid. Orat. de Rhetor. t. ii, p. II. et Thom. Mag. v. ἀνεἰλεν. p. 67. Ast.

γυναικῶν,^γ ὅσαι ἂν αὐτῶν^ζ ἴκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται.
 Ὁρθῶς, ἔφη, εἴ περ ἴσα γε πάντα^α τοῖς ἀνδράσι κοινωή-
 σουσιν, ὡς διήλθομεν. Τί οὖν; ἔφην· ξυγχαρεῖτε^β περὶ
 τῆς πόλεώς τε^ε καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς
 εἰρηκέναι, ἀλλὰ χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δὲ πη, καὶ οὐκ ἄλ-
 λη ἢ εἴρηται,^δ ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ
 πλείους ἢ εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν κατα-
 φρονήσωσιν, ἠγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς
 ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ τὰς ἀπὸ
 τούτου τιμᾶς, μέγιστον δὲ^ε καὶ ἀναγκαϊότατον τὸ δίκαιον,
 καὶ τούτῳ^ς δὴ ὑπηρετοῦντές τε^β καὶ αὐξῶντες αὐτὸ διασκευ-
 ωρήσωνται^η τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πᾶς; ἔφη. Ὅσοι μὲν ἂν,
 ἦν δ' ἐγώ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκετῶν^ι ἐν τῇ πόλει,
 πάντας ἐκπέμψωσιν^κ εἰς τοὺς ἀγρούς, τοὺς δὲ παῖδας αὐ- II. 541.
 τῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν ἡθῶν, ἀ^λ καὶ οἱ γονῆς^μ
 ἔχουσι,^ν θρέψωνται^ο ἐν τοῖς σφετέροις^ρ τρόποις^ι καὶ νόμοις, III. I. 375.
 οὗσιν οἰοῖς διεληλύθαμεν τότε. καὶ οὕτω τάχιστα^ς τε καὶ
 ῥᾶστα πόλιν τε^ς καὶ πολιτείαν, ἦν^ε ἐλέγομεν,^τ καταστα-
 σαν αὐτὴν τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένη-

—^α τοι q.—^β οἶε v.—^γ περὶ καὶ γυναικῶν v.—^δ αὐτὰ v.—^ε εἰς ἅπαντα γε v.—
^β ξυγχαρεῖ-τε A, ξυγχαρεῶν τε ΘΠτ, ξυγχαρεῖτε Φq, ξυγχαρεῖς τε Kvm et corr D.
 —^ε τε om v.—^δ ἄλλη ἢ εἴρηται AΦm, ἄλλη ἢ ἢ εἴρηται q, κακῶς εἴρηται Ξ: ἄλλη
 εἴρηται *ς.—^ε γε v.—^ς τοῦτο ΘΞm.—^ς τε om v.—^η διασκευαρίσονται DK, δια-
 σκευαροῦνται Ξτ.—^ι δέκ' ἐτῶν AΦm et corr D, δέ καὶ τῶν Kq.—^κ ἐκπέμψωσιν AΘΠ
 ΦDKqmt: ἐκπέμψουσιν γ.—^λ καὶ ἂ DKq.—^μ οἱ γονῆς A et pr Π, οἱ γονεῖς Φm,
 οἰκογενῆ q: οἰκογενεῖς *ς.—^ν ἔχουσι v.—^ο θρέψωνται AΘΞΠΦDmτ: θρέφονται *ς.
 —^ρ σαφεστέροις ΘΞ.—^ι τρόποισι v.—^ς τε om m.—^τ εἶναι q.—^ι λέγομεν qm.—

περὶ τῆς πόλεως] Laudat Stob. xli. p. 260. ubi scriptum est χαλεπὸν μὲν οὖν πόλεώς τε—omisso ἡμᾶς—χαλεπὸν. Ast. καὶ οὐκ ἄλλη] Invenitur et hæc lectio καὶ οὐ κακῶς εἴρηται; STEPH. ἢ ὡς εἴρηται] Sic de conjectura scripsimus, sensu postulante. Vulgo καὶ οὐκ ἄλλη, εἴρηται, Bas. 2. καὶ οὐ κακῶς εἴρηται, in quo ὡς latet; Stobæus autem καὶ οὐκ ἄλλη πη εἴρηται, ubi πη ex ἢ enatum esse apparet, quod exhibet Cod. Monac. Similiter Ficinus vertit, ea duntaxat ratione, qua diximus, quando scilicet. Ante ὅταν particula explicativa de more omissa est. Mox Stob. οἱ ἀληθῶς—ἀξίους—διασκευαρίσονται τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. Ast.

Reg. vero δὲ καὶ τῶν, unde conjicere possis scribendum esse δέκα ἐτῶν, quo tamen non opus est. Mox Stob. et Cod. Monac. ἐκπέμψωσιν, et συνήθων. Stob. pro νῦν ἡθῶν (Bas. 2. simpliciter ἡθῶν). Ast.

γονεῖς] Attice γονῆς, ut scribi oportebat. Hoc Codici Monac. et Stobæo debemus, quod Ficinus quoque expressit vertens, quibus hodie parentes utuntur; unde conjicias eum legisse, ἐκ τῶν ἡθῶν, ἂν νῦν οἱ γονεῖς ἔχουσι. Vulgo οἰκογενεῖς. In vulgata scriptura καὶ pro explicativa particula habendum esset. Ast.

εὐδαιμονήσειν] Repetendum est εἴρηται ex antecedentibus, et ad ἐγγένηται intellige ἢ πολιτεία. Ast.

δεκετῶν] Stob. exhibet δέκα, Cod. Plat.

ται, πλείστα^υ ὀνήσειν. Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς^ν ἂν γένοιτο, εἴ πέρ ποτε γίγνοιτο, δοκεῖς μοι, ὦ Σάκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἄδην^ω ἤδη, εἶπον^χ ἐγώ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι^δ περί τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός; δῆλος^ζ γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὁ περ ἐρωτᾶς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

^υ γένηται πλείονα γ.—^ν ὡς γ' υ.—^ω ἔδην ΑΘΞιι, ἔδην ΠΦ: ἔδδην *ς.—^χ εἶπον ἤδη Φ.—^δ ὀλίγοι ΘΠ.—^ζ δῆλον ηιι.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Η.

§. 1. Εἶεν ταῦτα μὲν δὴ^a ὁμολόγηται, ὧ^b Γλαῦκον, Steph. π. 543.
 τῇ μελλούσῃ ἀκρως οἰκεῖν πόλει κοινὰς μὲν γυναῖκας,^b κοι- Bek.
 νους δὲ παῖδας εἶναι καὶ πᾶσαν παιδείαν, ὡσαύτως δὲ τὰ III. i. 376.
 ἐπιτηδεύματα κοινὰ ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ,^c βασιλέας
 δὲ^d αὐτῶν εἶναι τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ τε καὶ πρὸς τὸν πόλε-
 μον γεγονότας ἀρίστους. Ὁμολόγηται, ἔφη. Καὶ μὴν
 καὶ τάδε ξυνεχαρῆσαμεν, ὡς ὅταν δὴ καταστῶσιν οἱ ἀρ-
 χοντες, ἀγοντες τοὺς στρατιώτας κατοικιοῦσιν εἰς οἰκῆσεις
 οἷας προείπομεν, ἴδιον μὲν οὐδὲν^e οὐδενὶ ἐχούσας, κοινὰς δὲ
 πᾶσι. πρὸς δὲ ταῖς τοιαύταις οἰκῆσεσι καὶ τὰς κτήσεις, εἰ
 μνημονεύεις,^f διαμολογησάμεθά^g που οἷαι^h ἔσονται αὐτοῖς.
 Ἄλλὰ μνημονεύω, ἔφη, ὅτι γεⁱ οὐδὲν οὐδένα ὠόμεθα^k δεῖν^l III. i. 377.
 κεκτῆσθαι ἄν^m νῦν οἱ ἄλλοι, ὡς περ δὲ ἀθλητὰς τεⁿ πολέ-
 μου καὶ φύλακας, μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυ-
 τὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν

^a τῇ δὴ, altero η rc, Θ.—^b μὲν γυναῖκας ΑΘΠqvτ : μὲν δὴ γυναῖκας s.—^c καὶ ἐν εἰρήνῃ v.—^d δὲ ΘΞΠΦDKγ : δὴ *s.—^e οὐδὲν om ΘΓ, post ἐχούσας ponit K.—^f ἦν μνημονεύεις q.—^g διαμολογησά Θ.—^h ποι οἷαι D, πη οἷαι Kq, πόσαι ἂν v.—ⁱ γε om r.—^k οἰόμεθα v.—^l νῦν r.—^m ἄν ΑΞΦm : ὡς *s.—ⁿ τε om r.—^o ἔφη Φv.—^p ἄλλ

§. 1. εἶεν ταῦτα] Laudat Stob. xli. p. Bas. 1. et 2. δὴ. Ficinus, reges autem—)
 264. usque ad v. πᾶσι, ubi scribitur κοι- ἴδιον δὲ οὐδὲν—Pro οἰκῆσεις Ald. et Bas.
 νὰς μὲν γυναῖκας—βασιλέας τε (Ald. 1. οἰκῆσεις, vitiose. Ast.

καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἐπιμελεῖσθαι. Ὁρθῶς, ἔφην, λέγεις. Ἄλλ' ἄγε,^p ἐπειδὴ τοῦτ'^q ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴαμεν. Οὐ χαλεπὸν, ἔφη. σχεδὸν γάρ, καθά περ νῦν, ὡς^r διεληλυθῶς^s περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ, λέγων ὡς^t ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην οἶαν τότε διήλθες^u τιθείης^v πόλιν καὶ^w ἄνδρα τὸν ἐκείνη ὅμοιον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔοικας,^x καλ-

II. 544. λῶ ἔτι ἔχων^y εἰπεῖν πόλιν τε καὶ ἄνδρα.^z ἀλλ' οὖν δὴ τὰς ἄλλας ἡμαρτημένας ἔλεγες, εἰ αὕτη ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτειῶν ἔφησθα, ὡς μνημονεύω, τέτταρα εἶδη εἶναι, ὧν καὶ πέρι λόγον^a ἄξιον εἶν^b ἔχειν^c καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἁμαρτήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὐ^d ὁμοίους,^d ἵνα πάντας αὐτοὺς ἰδόντες, καὶ ὁμολογησάμενοι^e τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον^f ἄνδρα, ἐπισκεψαίμεθα^g εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος, ἢ ἄλλως ἔχει.^h καὶ ἐμοῦ ἐρομένου τίνας λέγοιςⁱ τὰς^k τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλα-

III. i. 378. βε Πολέμαρχός τε καὶ Ἀδείμαντος· καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν^l τὸν λόγον δεῦρο^m ἀφίξαι. Ὁρθότατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας. Πάλιν τοίνυν, ὡς περ παλαιστής, τὴν αὐτὴνⁿ λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ^o ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν ἅ περ τότε ἐμελλες λέγειν. Ἐάν περ, ἦν δ' ἐγώ, δύναμαι. Καὶ μὴν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι τίνας ἔλεγες τὰς τέτταρας^p πολιτείας. Οὐ χαλεπῶς, ἦν

ἄγε vel ἀλλ' ἄγ' ΘΠDKqt, ἀλλάγ' em: ἀλλά γε s.—^q ταῦτ' em.—^r ὡς add AΘΦ DKem.—^s διεληλυθῶς AΦm, διεληλυθῶς v: διελήλυθας *s.—^t ὅτι δὴ v.—^u διήλθες τότε z.—^v τιθείης om r.—^w καλ...ἄνδρα om DK.—^x εἰοικας AΘΞΠΦemr: εἰοικεν *s.—^y ἔχεις v.—^z ἄνδρα τὸν ἐκείνη Θ, ἄνδρα τὸν ἐκείνη ὅμοιον Π, ἄνδρα ὅμοιον r.—^a λόγον πέρι v.—^b οἶει Ξm.—^c ἔχειν ὧν καὶ δεῖν ἐπιμνησθῆναι τε q.—^d ἀδ ὁμοίους AΞΦKqm et pr Θ, ὁμοίους mg D: ἀνομοίους s.—^e ἀνομολογησάμενοι r.—^f κάκιστον DK.—^g ἐπισκεψάμεθα r.—^h ἔχει ΘΞqt, ταῦτα ἔχει Φ: ἔχει *s.—ⁱ λέγοις AΠΦ, ἔφης DKq: λέγεις s.—^k τὰς om Φ.—^l δὴ συναλαβῶν ΘΠDq.—^m δεῦρο emr.—ⁿ αὐτῶν D.—^o αὐτοῦ m.—^p τέτταρας AΘΞΠΦKqemr: τέσσαρας s.—

σχεδὸν γὰρ] V. Stob. l. l. p. 265. AST.

ἀνομοίους] Ita quidem et in præc. edit. legitur καὶ τοὺς ἐκείναις ἀνομοίους: sed non dubium est quin substituenda sit lectio ex vet. libro petita, καὶ τοὺς ἐκείναις ἄνδρας ὁμοίους. Pro κάκιστον autem quod habes statim post, perperam in iisdem scriptum est κάλλιστον. STERH.

ἀδ ὁμοίους] Sic cod. Reg. ut Ficinus vertit, et homines ipsarum similes declarare. Cf. Morgenstern. Commentat. p. 46. not. 69. Vulgo et apud Stob. ἀνομοίους. Mox Bas. 1. et 2. ἰδόντας, et Bas. 1. cum cod. Reg. κάλλιστον pro κάκιστον. AST.

λαβὴν πάρεχε] Vid. nostra ad Phædr. p. 251. AST.

δ' ἐγώ, ἀκούσει.^η εἰσὶ γὰρ ἄς λέγω αἱ περὶ καὶ^ς ὀνόματα ἔχουσιν, ἢ τε ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη, ἢ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ αὐτῆ· καὶ δευτέρα καὶ δευτέρας ἐπαινουμένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία, συχρῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία· ἢ τε ταύτῃ διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία, καὶ ἢ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν^ι τούτων διαφέρουσα,^η τέταρτόν τε καὶ ἔσχατον πόλεως νόσημα. ἢ τίνα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἢ τις^ω καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ^χ κείται; δυναστεῖαι γὰρ καὶ ὠνηταὶ βασιλεῖαι καὶ τοιαῦταί τινες πολιτεῖαι μεταξὺ τι^υ τούτων πού εἰσιν, εὗροι δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἑλληνας. Πολλοὶ γοῦν καὶ ἄτοκοι, ἔφη, λέγονται. [§. 2.] Οἷσθ' οὖν,^ς ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ^α ἀνθρώπων εἶδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων^β εἶναι, ὅσα περὶ^ς καὶ πολι- III. i. 379. τεῖων; ἢ οἶε ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχί^δ ἐκ τῶν ἡθῶν τῶν^ε ἐν ταῖς πόλεσιν, οἱ ἂν^ς ὡς περὶ βέψαντα^ς τᾶλλα ἐφελκύσσηται;^η Οὐδαμῶς

^η ἀκούσει D, ἀκούσαι v.—^ς τε E.—^ς καὶ τὰ E m.—^ι καὶ ἡ πασῶν A φ m, ἐκ πασῶν q.—^η διαφεύγουσα A Θ Π Φ D K m r.—^ω εἴ τις Θ Π.—^χ τινι om K.—^υ τοι φ, om Θ Π D K m r.—^ς οὖν K.—^α καὶ ὅτι v.—^β τρόπων A φ m: τρόπον s. quod addebatur τινα, omisi cum A φ m et pr Π, ante τρόπον ponit v.—^ς ὡς περ Θ.—^δ οὐκ φ, οὐχὶ καὶ v.—^ε τῶν ante ἐν om pr A.—^ς ἂν A Θ Π φ m r, ἐὰν D K q.—^ς βέψαντα A Θ Π D K r, βήψαντα q: βέψαντα *s.—^η ἀφελκύσσηται E, ἀφελκύσσηται m.—^ι ἔφη

ἢ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ] Plato igitur quinque reipublicæ formas ponit; unam, quæ vera est civitas (ἀριστοκρατία) in qua sapientia sive plurimum sive unus regnat, et quatuor alias a vera deficientes, quæ sunt 1. Timocrazia (Cretensium et Laconum respublica, in qua φιλοτιμία prævalet;) 2. Oligarchia, in qua πλοῦτος regnat; 3. Democratia, in qua ἐλευθερία dominatur; et 4. Tyrannis, in qua perfecta grassatur injustitia. Cf. cum his Aristotel. Polit. iii. 5. iv. 2. 4. 8. Alii tres reipublicæ formas statuunt: 1. Monarchiam, cujus depravatio tyrannis; 2. Aristocratiam s. oligarchiam, et 3. Democratiam. Vid. Isocratis Panathen. p. 259. Dio Chrysostom. Orat. de Regno iii. p. 43. et 44. B. C. Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 20. et Coray ad Isocrat. p. 196. De Cretensi et Laconica civitate vide quæ

collegerunt Platonis judicicia Morgenstern. p. 306. ut De-Geer Diatrib. p. 113. Ast. qui sic in Corrigend. 'De civitatum origine variisque earum formis vid. Polyb. vi. 6.'

ταύτης διάφορος] Ni fallor, corrigendum est ταύτης. Ast.

§. 2. ἀνθρώπων εἶδη] V. Maxim. Tyr. Diss. xii. 4. 5. p. 266. Ast.

ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας] Proverbialiter hæc dicuntur de iis, quæ nullam habere originem et quasi ex nihilo orta esse videntur, ἀγενεαλογήτως, ut Eustathius recte explicat ad Iliad. X. p. 1360, 38. Cf. nostra ad Phædr. p. 385. Vario autem modo Homericæ illa οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης a seriioribus usurpata sunt. Ast.

οἱ ἂν—ἐφελκύσσηται] Locus manifesto depravatus. Bas. 2. pro βέψαντα exhibet βήψαντα, unde conjicio, hoc fere mo-

ἔγωγ', ἔφη,ⁱ ἄλλοθεν^k ἢ ἐντεῦθεν. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πό-
 λεων πέντε, καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς
 πέντε^l ἂν εἶεν. Τί μὲν;^m Τὸν μὲνⁿ δὴ^o τῇ ἀριστοκρατίᾳ
 ὁμοιον διεληλύθαμεν ἤδη^o ὃν ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον ὄρ-
 η. 545. θῶς^p φαμέν^q εἶναι. Διεληλύθαμεν. Ἄρ' οὖν τὸ μετὰ
 τοῦτο διαιτέον^r τοὺς χεῖρους, τὸν φιλόνεικόν τε καὶ φιλότι-
 μον;^s κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἐστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχ-
 χικὸν αὖ καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν^t τυραννικόν, ἵνα τὸν
 ἀδικώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ καὶ ἡμῖν τε-
 λέα^u ἢ σκέψις ἤ, πῶς ποτὲ ἡ ἄκρατος^v δικαιοσύνη πρὸς
 ἀδικίαν τὴν ἄκρατον^w ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι τοῦ
 ἔχοντος καὶ ἀθλιότητος,^x ἵνα ἡ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι
 διώκωμεν ἀδικίαν ἢ τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ δικαιοσύνην;^y
 Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον. Ἄρ' οὖν ὥς περ
 ἠρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν τὰ ἦθη ἢ ἐν
 τοῖς ἰδιώταις, ὡς ἐναργέστερον ὄν, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν
 τὴν^z φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν—ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω
 η. 380. λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλη-
 τέον—, πρὸς δὲ ταύτην^a τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σκεψόμεθα,^b
 ἔπειτα ὀλιγαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλιγαρχικόν, αὐθις δὲ εἰς
 δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες θεασόμεθα^c ἄνδρα δημοκρα-
 τικόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες καὶ
 ἰδόντες, πάλιν εἰς τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες, πειρασόμε-
 θα^d περὶ ὧν προῦθέμεθα ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι; Κατὰ
 λόγον γέ τοι ἂν, ἔφη, οὕτω γίγνοιτο^e ἢ τε θέα καὶ ἡ κρίσις.

ἔγωγε Φ.—^k ἄλλοθεν Ξ.—^l πέντε v.—^m μὲν om ΘΓ.—ⁿ γὰρ q.—^o δὴ pr A.—^p ὄρ-
 θῶς om r, post φαμέν ponit K.—^q ἔφαμεν v.—^r διανοητέον v.—^s φιλόνεικον K.—
^t τὸν om v.—^u τελεία q.—^v ἄκρατος ΘΠΔΚΓ.—^w ἄκρότατον Θ.—^x καὶ ἀθλιότητος
 om q.—^y δικαιοσύνης Θ.—^z τὴν om σ.—^a ταύτη Φm et corr A.—^b σκεψόμεθα ΘΚν
 δ

r.—^c θεασόμεθα ΘΠΔΓ, θεασόμεθα K.—^d πειρασόμεθα v.—^e λόγον ἔφη ἂν γένοιτο

do legendum esse: ἂ, οἱ ἂν ῥέψωσιν, ὡς-
 περ βεῦματα, τῶν ἄλλα ἐφελέκται (vel ἐφελε-
 κύσθαι). Similiter Ficinus vertit: ex
 civium moribus, qui, quocunque fluxer-
 rint, cetera secum rapiunt. Ast.

τὸν φιλόνεικον] Vid. Maxim. Tyr.
 Dissert. xxii. 4. Themist. Orat. ii. 35.
 B. Ast.

ἢ ἄκρατος δικαιοσύνη] Exacta, summa

justitia; v. Gataker. Advers. Misc.
 Post. p. 450. Ast.

πρῶτον μὲν τὴν] Sic Cod. Reg. Ald.
 Bas. 1. et 2. in Steph. τὴν deest. Ast.

ἢ τιμοκρατίαν] Suspicio Plat. scrip-
 sisse, εἰ μὴ τιμοκρ. ut ὄνομα ἄλλο intel-
 ligamus nomen aliud quam τὴν φιλότι-
 μον πολιτείαν. Steph. ἢ est alioqui. Ast.

ἔφη οὕτω γίγνοιτο] Bas. 2. ἔφη ἂν

Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα λέγειν τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. ἢ τὸδε μὲν ἀπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται; ὁμονοῦντος δέ, κἂν πάνυ ὀλίγον ἦ, ἀδύνατον κινήθῃναι; Ἔστι γὰρ οὕτως. Πῶς οὖν δῆ, εἶπον, ᾧ Γλαύκων, ἢ πόλις ἡμῶν κινήσεται, καὶ πῆ^ι στασιάσουσιν οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες^κ πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς; ἢ βούλει, ὡς περὶ Ὀμηρος, εὐχάμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῶν ὅπως δὴ πρῶτον^ι στάσις ἔμπεσε,^μ καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς,^ν ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας,^ο ὡς δὴ^ρ σπουδῆ λεγούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν; Πῶς; Ὡδέ^ι πῶς. χαλεπὸν μὲν κινήθῃναι πόλιν οὕτω ζυστᾶσαν ἀλλ' III. i. 381. ἔπει γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστίν, οὐδ' ἢ τοιαύτη ζύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ^ι χρόνον ἀλλὰ λυθήσεται. λύσις δὲ ἦδε. οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις ἀλλὰ καὶ ἐπιγείοις ζώοις φορὰ^τ καὶ^ς ἀφορία^ι ψυχῆς τε καὶ σωμάτων γίγνονται,^υ ὅταν περιτροπαὶ ἐκάστοις^ν κύκλων^ω περιφορὰς ξυνάπτωσι,^ξ βραχυβίοις μὲν^ν βραχυπόρους,^ζ ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.^β γένους

οἱ
εἰ οὕτω γίγνοιτο Θτ.—^τ τοῦ om v.—^β ἦν δ' ἐγώ q.—^η ᾧ Γλαύκων om v.—^ι πῆ K.—^κ καὶ ἄρχοντες v.—^λ πρῶτον om Θτ.—^μ ἔπεσε Θ, ἐμπέση v.—^ν αὐτὰς μὴ τραγικῶς corr q.—^ο ἐρεσχηλούσας A et pr Π: ἐρεσχελούσας *s.—^ρ δὲ q.—^σ μένει Em.—^τ φορὰ τε K.—^ς καὶ om v.—^ι ἀφορία v.—^υ γίγνονται ΑΠΦDKqm: γίγνεται s.—^ν ἐκάστοις ΑΠΠ et corr Θ: ἐκάστης *s.—^ω κύκλων m.—^ξ ξυμπίπτωσι DKq.
δ
—^ν μὲν καὶ v.—^ζ βραχύποροι q.—^β ἐναντίας v.—^β ἡμετέρου ΘΞmν, ἡμετέρου K.

γένοιτο εἰ οὕτω γίγνοιτο. Ficinus simpliciter vertit, recte in hunc modum inspectio iudiciumque procedet. Mox πειρώμεθα in Ald. Bas. 1. et 2. vitiose. Ast. ἀπλοῦν] Absque ulla exceptione verum; vid. ad Phædr. p. 277. Ast. ἐμπεσε] Bas. 2. ἐπέπεσε. Ast. ὡς δὴ σπουδῆ λεγούσας] Quasi scilicet (ironice) serio dicant s. simulantes, serio se dicere. Ast. φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς] Vid. Procl. in Tim. p. 50. Ast. ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς] In his verbis Ficinum secutus sum, ut qui vertit, quando revolutiones singulis circulatorum conjunxerint ambitus. Vulgo scribitur ἐκάστης κύκλων περιφορὰς. Ad ἐκάστοις int. φύτοις et ζώοις. Mox pro

ξυνάπτωσι Cod. Reg. et Bas. 1. ξυμπίπτωσι, Ald. ξυμπίπτωσι; ξυνάπτωσι confirmat Ficinus et sequentes accusativi βραχυπόρους et ἐναντίας (int. περιφορὰς) postulant. Eadem est Schneideri sententia de hoc loco, v. ad Aristot. Polit. v. 10. p. 358. Scribere quoque possis ἐκάσται: in quovis circuitu, qui orbium ambitus conjungit, h. e. orbes finit ac claudit. Ceterum sententiam, de industria a Platone obscure expositam, respexit Cicero de Divinat. ii. 2. Id enim ipsum a Platone philosophiaque didiceram, naturales esse quasdam conversiones rerum publicarum, ut eæ tum a principibus tenerentur, tum a populis, aliquando a singulis. Cf. Polyb. vi. 9. et Schneider. ad Aristot. Polit. l. i. Ast.

δὲ ὑμετέρου^b εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας, καὶ περ ὄντες σοφοί, οὓς ἡγεμόνας πόλεως^c ἐπαιδεύσασθε, οὐδὲν μᾶλλον λογισμῶ^d μετ' αἰσθήσεως τεύζονται, ἀλλὰ πάρεσιν αὐτοῦς^e καὶ γεννήσουσι παῖδάς ποτε οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῶ^f περίοδος ἢν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρῶτῳ αὐξήσεις^g δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις,^h τέτταρας δὲ ὄρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντωνⁱ καὶ φθιόντων, πάντα^k προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἀλλήλα ἀπέφηναν ὧν^l ἐπίτритος πυθμὴν πεμπάδι^m συζυγείςⁿ δύο ἀρμονίας παρέχεται^o τρεῖς αὐξήθει, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν^p τοσαυτάκις, τὴν δὲ^q ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει^r δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος,^s δεομένων ἐνὸς ἐκάστων, ἀρρήτων δὲ δυεῖν,^t ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ζύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιοῦτου κύριος,^u ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων, ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες

III. i. 382.

—^c πόλεως AEm et pr Π : non liquet D : πόλεων *5. —^d λογισμοῦ v. —^e αὐτοῖς D Kq. —^f γεννητῶ EΦm. —^g αὐξήσει q. —^h ἀποστάσεις AΘEΠΦm. —ⁱ αὐξανόντων K. —^k πάντων r. —^l ὡς K. —^m πεμπάδι Kr. —ⁿ συζυγείς Dq, συμμιγείς t, ζυζυγείς v. —^o παρέχεται ΘEΠΦKv. —^p παρέχεται *5. —^q ἑκατὸν ΠKq et pr Θ. —^r δ' v. —^s προμήκη AΠ. —^t πεμπάδος AΘEΦm, πεμπάδος r : πεμπάδων *5. —^u δυεῖν AΠ :

ὅν ἐπίτритος πυθμὴν] Laudat Aristot. Polit. v. 12. (c. 10. §. 1. Schneid.) ubi v. not. p. 358. ibique laudata. Plutarch. de Anim. Procreat. 1017. C. Aristid. Quintil. de Music. iii. p. 152. τούτου δὴ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτритος πυθμὴν πεμπάδι (sic codd. Aristid. Vid. Meibom. not. p. 331.) συζυγέτα. Iamblich. vit. Pythagor. xxvii. p. 110. Küist. Cf. Bæckh. in Stud. t. iii. p. i. p. 44. Pro παρέχεται scripsimus παρέχεται. Ast.

ἰσομήκη] Suspicio scribendum, ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ, ἑκ. Legitur autem in præcedent. edit. ἑκατὸν μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμ. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. * Hujus loci alia etiam affertur lectio : hæc nimirum, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὐ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἐνὸς ἐκάστων. In sequentibus autem, ante δυοῖν et ante τριάδος ponenda hypostigmæ fuerint.

ἑκατὸν] Ald. et Bas. I. ἑκαστον (Sic et Cod. Reg.)—ἀριθμὸν (ut et Bas. 2.)

pro ἑκατὸν ἀριθμῶν. Cornarius hunc locum ita corrigi volebat : τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὐ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἐνὸς ἐκάστων ἀρρήτων δὲ, δυοῖν ἑκατὸν δὲ κύβων, τριάδος, et vertit : alteram vero æqualis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariorum singulis unum desit, ab his autem, quæ dici non possunt, duo, a centum vero cubis, ternarius. Nostram scripturam expressit Ficinus ; unum in ea offendit τῇ προμήκει, quod cura Cornario facile in προμήκη mutari posset, nisi Ficinus obstaret, qui vertit, alteram vero æqualis quidem longitudinis, sed oblongiori (versio emendata habet oblongioris), et ipsa hujus loci, ne a veteribus quidem, ut videtur, intellecti (vid. Cicer. ad Attic. vii. 12.) obscuritas. Ast.

ἀριθμὸς γεωμετρικός] Respectu ad nuptias ; vid. Schneid. ad Aristot. Polit. p. 360. Ast.

ὑμῖν^v οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ και-
 ρόν, οὐκ εὐφρεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται. ὧν κατα-
 στήσονται^w μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες
 ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέρων αὐτῶν δυνάμεις ἐλθόντες, ἡμῶν^x
 πρῶτον ἀρξονται ἀμελεῖν φύλακες ὄντες, παρ' ἔλαττον τοῦ
 δέοντος ἠγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστι-
 κῆς. ὅθεν ἀμωσότεροι γενήσονται ὑμῖν^y οἱ νέοι. ἐκ δὲ τού-
 των ἀρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ
 δοκιμάζειν τὰ Ἡσιόδου τε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν^z γένη, χρυ-
 σοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν, ὁμοῦ δὲ
 μιγέντος σιδήρου^a ἀργύρου^b καὶ χαλκοῦ χρυσαῖο ἀνομοιότης
 ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοςτος, ἃ γενόμενα, οὗ ἂν
 ἐγγένηται,^c αἰεὶ τίκτει^d πόλεμον καὶ ἔχθραν. ταύτης τοι^e
 γενεῆς^f χρῆ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγνηται αἰεὶ. Καὶ
 ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνασθαι^g φήσομεν.^h Καὶ
 γὰρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη Μούσας γεⁱ οὔσας. [§. 3.]
 Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μοῦσαι; Στά-
 σεως, ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἰλκέτην^k ἄρα ἑκατέρω τῶ γέ-
 νη,^l τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ
 γῆς κτήσιν καὶ οἰκίας χρυσίου^m τε καὶ ἀργύρου,ⁿ τὸ δ'
 αὐτὸ^o χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν,^p ἅτε οὐ πενομένα ἀλλὰ
 φύσει ὄντε πλουσία, τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν
 ἀρχαίαν κατάστασιν ἠγέτην. βιαζομένων δὲ καὶ ἀντιτετι-

δυοῖν *s.—^u κύριον q.—^v ἡμῖν Ξφν.—^w καταστήσουσι v.—^x ἡμῶν D, ὑμῶν q.—
^y ἡμῖν

ἡμῖν ΑΞΦπ.—^z ὑμῖν ΑΘΠΦDKqrx, ἡμῖν m: ἡμῖν s.—^a σιδηροῦ Φπ.—^b ἀργυρῶ
 ΞΦπ, ἀργυροῦ v, ἀργύρου r.—^c γίγνηται v.—^d τίκτει ΑΘΠΦDKqemr: ἐντίκτει s.—
^e τῆς q.—^f γενεῆς ΑΘΠDKr.—^g ἀποκρίνεσθαι ΑΞΦqem et corr Θ.—^h φήσομεν A.
 —ⁱ γε om r.—^k ἔλκετ' Θ, εἴλκεται Π, ἔλκεται DKq.—^l γένη Φπ, γένεε corr ΑΠ.
 —^m χρυσοῦ ΞΦπ.—ⁿ ἀργυρίου ΘΚr.—^o αὐτὸ ΑΠΦπ, αὐ corr Ξ.—^p ἀργύρειον ΘD

παρ' ἔλαττον ἠγησάμενοι] Sic Xenoph. Anab. vi. 6. 11. καὶ εἶναι μὲν αὐτῶν παρ' ὀλίγον ἐποιοῦντο τὸν Κλέωνδρον. Ast.

ὑμῖν οἱ νέοι] Sic Ald. Bas. 1. ὑμῖν, ut in sequentibus Cod. Reg. παρ' ὑμῖν pro παρ' ἡμῖν. Musæ vero loquuntur. Sic etiam in prægressis γένους—ὑμετέρων—ἐπαυδύσασθε—ὑμῖν οἱ φύλακες etc. Præcedens ἡμῶν ad Musas ipsas referendum est, quod interpres non recte intellexerunt. Ficinus enim verit, *ta-men*—in ipsis magistratibus subjectos Plat.

negligent, Comarius vero ita, ac si ὑμῶν legisset. Ast.

ἀνωμαλία ἀνάρμοςτος] Respexit Plutarch. de frat. amor. p. 484. B. Ast.

ταύτης τοι γενεῆς] Ald. γενεῆ. Bas. 1. γενεῆ. Cod. Reg. γενεῆς. Exordium hæc verba videntur esse versus heroici. Mox Ald. Bas. 1. et 2. γίγνηται. Ast.

§. 3. τὸ γένη] Ut τὸ σκέλη, apud Aristoph. Pac. 820. Ast.

πενομένα] Ald. Bas. 1. et 2. πενομένα, Ald. et Bas. 1. ὄβτε, et Ald. Bas. 1. et 2. πλουσίῳ. Ast.

νότων ἀλλήλοις εἰς μέσον ἀμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας κατανειμαμένους ἰδιάσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυλαττομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους, φίλους τε καὶ τροφείας, δουλωσάμενοι τότε περιόικους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες, αὐτοὶ πολέμου τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη ἢ μετάβασις ἐντεῦθεν γίγνεσθαι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρατίας τε^τ καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἢ πολιτεία; Πάνυ μὲν οὔν.

III. i. 384.

Μεταβήσεται^σ μὲν δὴ^τ οὕτω μεταβῶσα δὲ πῶς οἰκήσει; ἢ φανερόν ὅτι τὰ^υ μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, ἅτ' ἐν μέσῳ οὔσα,^ν τὸ δὲ τι καὶ αὐτῆς ἔξει ἰδίων; Οὕτως, ἔφη.^ω Οὐκοῦν τῶ^χ μὲν τιμῶν τοὺς ἀρχοντας καὶ γεωργῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνῶν^ν καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι^z καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν μιμήσεται; Ναί.^α Τὸ^β δὲ γε^ε φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν, ἅτε οὐκέτι^δ κεκτημένη^ε ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς^ς τοὺς^ς τοιούτους ἀνδρας ἀλλὰ μικτούς, ἐπὶ δὲ τοὺς^h θυμοειδεῖς τε καὶ ἀπλουστέρους ἀποκλί-

Kr, ἀργύρεον v, ἀργύριον Π, ἀργυροῦν δν Φm.—^a αὕτη ἔφη r.—^τ τε om r.—^σ μετα-

βηθήσεται Πr, μεταβηθήσεται Θ, μεταβληθήσεται DKq.—^τ δὴ om r.—^υ τοῦ v.—^ν οὔσαν ΘΦmτ.—^ω ἔφη om Θ.—^χ τὸ ΘΠDKmτ.—^z ἀρχοντας καὶ προπολεμεῖν αὐτῆς καὶ γεωργῶν ἀπέχεσθαι καὶ χειροτεχνῶν Φ.—^ε κατεσκευάσθαι AΞΦDKqm, κατεσκευᾶσθαι v: κατασκευάσασθαι *5.—^α Ναί om r.—^β τῆ ΑΠΦDKqmτ et pi Θ.—^ε γε om Θr.—^δ οὐ r.—^ε κεκτημένηn ΘΞΦDKqmτ.—^ς ἀγενεῖς K.—^ς τοὺς om A

ἔχοντες, αὐτοὺς] Vulgo ἔχοντες, αὐτοὶ—ἐπιμελεῖσθαι; in quo αὐτοὶ locum habere nequit, quum accusativus cum infinitivo, suspensus ille e verbo ἀμολόγησαν, requiratur. Sensus perspicuus est: 'urbis custodes in civitatis perversione possessiones sibi privatas acquirunt (communitate soluta), quos custodiverant, eos tanquam amicos et nutritores sibi subjiciunt, et custodiæ bellique labores ipsis injungunt.' Participium ἔχοντες explicationis gratia prægresso δουλωσάμενοι adjectivus est: 'tunc sibi subjiciunt, ita ut eos pro subditis servisque habeant (ἔχοντες).' Περίοικοι dicebantur incolæ urbium vicinarum, imperio metropolis subiecti, ut apud Lacedæmonios, vid. Duker. ad Thucyd. viii. 22. et Valckenar. ad Herodot. ix. 11.—Pro

αὐτῶν scribendum videri possit αὐτῶν: ut dicantur illi, quorum curam custodes antea habuerint, nunc se ipsi custodire; sed gravior est αὐτῶν, quo comprehenduntur non solum subditi, sed ipsi quoque, qui nunc regnant, custodes. Ast.

ἀτενεῖς] Viros propositi tenaces, constantes, v. Ruhken. ad Tim. p. 53. In præcedentibus Ald. et Bas. 1. τοῦ—φοβεῖσθαι exhibent, et Cod. Reg. κεκτημένηn—ἀγενεῖς (e solemnī vocum ἀγενεῖς et ἀτενεῖς permutatione, vid. Ruhken. ad Tim. l. l.) Ast.

ἀπλουστέρους] Locum hic habere nequit; namque ut θυμοειδῆς, iracundus, qui a cupiditate, ira, alijs facile se abripi patitur, opponitur homini constanti (is est ἀτενεῖς), ita simplici (qui ἀπλοῦς dicitur) opponi debet vitiositas quædam.

νειν τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας ἢ πρὸς εἰρήνην, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα¹ δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν, II. 548.
 καὶ πολεμουσα^k τὸν αἰεὶ χρόνον διάγειν αὐτῇ^m αὐτῇ^m αὐτῇ^m, τὰⁿ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια^o ἔξει; Ναί. Ἐπιθυμηταὶ δέ γε,^p ἦν δ' ἐγώ,^q χρημάτων οἱ τοιοῦτοι ἔσονται,^r ὡς περ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου^u χρυσόν^t τε καὶ ἀργυρον, ἅτε κέκτημένοι ταριεῖα καὶ οἰκείους θησαυροῦς, οἱ^v θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν, καὶ αὖ περιβόλους οἰκήσεων, ἀτεχνῶς νεοττίας^v ἰδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπανῶντο. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ φειδαλοὶ III. i. 385.
 χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ^w φανερώς κτώμενοι, φιλαναλωταί^x δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν, καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὡς περ παῖδες^y πατέρα^z τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς^a Μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας^b ἡμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Παντάπασι, ἔφη, λέγεις μεμιγμένην πο-

φ.—^h τοὺς om m.—ⁱ ταυτοῦ q.—^k πολεμουσαν corr q.—^l αὐτῇ K, αὐτὴν corr q.—^m ἐαυτῇ A: ἐαυτῆς *s.—ⁿ αὐτὰ AΞΦEM, τὰ Θ: αὐτὰ *s.—^o ἴδια r.—^p δέ γε om Θ.—^q ἐγὼ om Π.—^r ἔσονται οἱ τοιοῦτοι K.—^s σκότους K.—^t χρυσοῦν r.—^u οὐ v, οἱ m.—^v νεοττίας A, νεοττίας E: νεοττίας *s.—^w οὐ om Φm, erasit A.—^x φιλαναλωταί ΘΠDK: φιλαναλωταί s.—^y παῖδας v.—^z παρὰ K.—^a ἀληθοῦς Θr.

Quocirca opinor, pro ἀπλουτέροις scribendum fortasse esse ἀλλοκοτέροις (nisi malis ἀσθήρους): aliquanto insolentiores et iniquiores, ut lib. vi. 3. p. 487. D. καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν. Protag. 346. A. οἷον ἀνδρὶ πολλάκις ξυμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον. ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 24. Ast. qui sic in Corrigend. 'ἀσθήρους in hunc locum non convenit; esset enim idem fere quod ἀνευεῖς. Pro ἀπλουτέροις etiam conjicere possis ἀβαστέρους. Librorum Mss. erit, quid verum sit, indicare.'

αὐτὰ πολλὰ] Mutandum puto αὐτὰ in αὐτὰ. ΣΤΕΡΗ.

αὐτὰ πόλλα] Malim καὶ ἕλλα πολλὰ, ut orationis nexus sit: τὸ δέ γε—φοβεῖσθαι (i. e. ὅτι—φοβεῖται) ἐπὶ δὲ τ. θ.—ἀποκλίσειν, καὶ ἔχειν καὶ—διάγειν (ὅτι—ἔχει καὶ διάγει—), (τοῦτο) καὶ ἕλλα πολλὰ τῶν τοιούτων αὐτῇ ἐαυτῆς ἴδια

ἔξει. Ast.

νεοττίας] Vulgo νεοττίας, (quod esset pullorum exclusiones) domicilia, cubacula, ut Latinorum nidus. Sic Horat. Epist. i. 10. 6. 'Tu nidum servas.' Od. iii. 4. 14. Respexisse videtur Ammonius v. φωλεὸς p. 145. locum nostrum, quum dicat: ἐπὶ τῶν ὀρνέων (ὀρνέων) τὸ νεοσσεῖν ὁ γοῦν λέγειν νεοσσίαν τὴν τέκνων, ἀκυρολογεῖ τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων, νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων. Sed vid. Valckenar. ad Herodot. p. 252. Ast.

οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας] Quae frequenter sibi opponuntur, vid. Wyttenbach. ad Julian. Orat. i. p. 36. Jacobs. ad Anth. Græc. t. ii. p. i. p. 16. Ast. πρεσβυτέρως] Antiquius, h. e. magis; ut πρεσβεῖν, nihil antiquius habere, i. e. maxime colere, v. Pollux ii. 12. interp. ad Thom. Mag. p. 737. Krebs. ad Plutarch. de Aud. Poet. c. 12. et F. Gronov. ad Liv. i. 32. Ast.

μουσικῆς] Pro μούσης ita correximus;

λιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Μέμικται γάρ, ἦν δ' ἐγὼ διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἓν τι μόνον^ε ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρατοῦντος, φιλονεικίαι^δ καὶ φιλοτιμίαι.^ε Σφόδρα γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτῆ^ε μὲν ἡ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα καὶ τοιαύτη ἂν τις^ε εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ^η ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τε δικαίωτατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον^ι εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ^κ ἢ^θ μὴδὲν παραλιπόντα διελθεῖν; Καὶ ὁρθῶς, ἔφη.

- §. 4. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην^μ τὴν πολιτείαν ἀνὴρ;
 III. i. 386. πῶς τε γεγόμενος, ποῖός τέ τις ἂν; Οἶμαι μὲν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἐγγύς τι αὐτὸν^ν Γλαύκανος τουτουῖ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας.^ο Ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, τοῦτό γε ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Τὰ ποῖα; Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτόν, ἦν δ' ἐγὼ, εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον,^ρ φιλόμουσον δέ, καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐ
 II. 549. δαμῶς.^q καὶ δούλοις μὲν τισιν^τ ἀγρίος^ς εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων^τ ὡς περὶ ὁ ἰκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἡμέτερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ^υ καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ^ν λέγειν ἀξίῳ ἀρχεῖν οὐδ' ἀπὸ τοιοῦτου οὐδενός, ἀλλὰ^ω ἀπὸ^χ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν^υ καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά, φιλογυμναστής τέ^z τις ἂν καὶ φιλόθηςος. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκεῖνης τῆς πολιτείας. Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ τοι-

—^b σοφίας Θ.—^c ἐντιμον δν Γ.—^d φιλονικίαi q, φιλονεικία v.—^e φιλοτιμία v.—^f αὐτῆ v.—^g τις ἂν Φ.—^h καὶ om K.—ⁱ ἔργον τε Φ.—^k δὲ om pr Θ.—^l εἶδη v.—

EU

^m κατ' αὐτὴν v.—ⁿ αὐτοῦ σ.—^ο φιλονικίας q.—^ρ ὑποαμουσότερον K.—^q οὐ v.—

ON

^r τις Φm et corr A, τις ἂν (quod malim) v.—^s ἀγρίοις m.—^t δούλον Ξ, δούλον Φm.—^υ δὲ om v.—^v τοῦτου v.—^ω ἀλλ' vmt.—^x πρὸ ΘHD.—^y πολεμικῶν ΑΘΠΦDKφ

sic Ficinus, *veram musicam*—*neglexerint*. Vid. iii. 18. et de hac musicæ notione cf. nostra ad Phædr. p. 274. Monuit etiam Heind. ad Phædon. §. 12. Ast.

§. 4. αὐτοῦ] Scribendum puto αὐτόν. STEPH.

αὐτόν] Cum Stephano correximus pro

αὐτοῦ. Heind. ad Phædon. §. 25. legi jubebat αὐτόν τοῦ Γλαύκανος. Ast.

ἀπὸ τοιοῦτου] ἀπὸ est per, propter, beneficio, ut 551. C. εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 414. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 107. Ast.

οὗτος νέος μὲν^a ἂν καταφρονοῖ^b ἂν, ὅσα δὲ πρεσβύτερος γίγνοιτο,^c μᾶλλον αἰεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινῆς πρὸς ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος; Τίνος; ἢ δ' ὅς ὁ Ἀδείμαντος. Λόγου, ἦν δ' ἐγώ, μουσικῇ κεκραμένου· ὅς μόνος ἐγγενόμενος σωτῆς ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Καὶ ἔστι μὲν γ',^d ἦν δ' ἐγώ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρατικὸς νεανίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει ἐοικώς.^e Πάνυ μὲν οὖν. Γίγνεται δὲ γ',^f εἶπον, οὗτος ᾧδὲ πως. ἐνίοτε πατρὸς^g ἀγαθοῦ ἂν νέος υἱός, ἐν πόλει οἰκοῦντος οὐκ εὖ πολιτευομένη, φεύγοντος^h τὰςⁱ τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πράγματα^k μὴ ἔχειν. Πῆ δὴ,^l ἔφη, γίγνεται; Ὅταν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῆ^m ὁ ἀνὴρ ἐστὶ, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἀλλοδαπαῖς γυναιξίν, ἔπειτα ὀρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπουδάζοντα μηδὲ μαχομένον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε ἐν δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥαθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα· καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα αἰεὶ αἰσθάνηται, ἑαυτῆⁿ δὲ μήτε^o πάνυ^p τιμῶντα μήτε ἀτιμάζοντα· ἐξ ἀπάντων τούτων ἀχθομένης τε, καὶ λεγούσης ὡς ἀνανδρός τε αὐτῷ ὁ πατήρ καὶ λίαν ἀνειμένος, καὶ ἄλλα δὴ ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, πολλὰ τε καὶ ὁμοῖα ἑαυταῖς. Οἶσθα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκέται τῶν τοιούτων ἐνίοτε λάθρα πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν, οἷ^q δόκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ εἰάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφείλοντα χρήματα, ᾧ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ, ἢ τι^r ἄλλο ἀδικοῦντα,

III. I. 387.

III. I. 388.

III, πολιτικῶν *ε.—^r τέ om III et pr Ξη.—^a μένων v.—^b καταφρονοίη Θv.—^c γένοιτο Θv.—^d μὲν γ' om Θv, ἐν γ' K, ἐν γ' ΠD, γ' q.—^e πόλει καὶ πολιτεία ἐοικώς v.—^f γ' om Θv.—^g πρὸς v.—^h φεύγον III.—ⁱ τὰς om v.—^k πράγμα Θ.—^l δὴ om Θ.—^m αὐτῆς v.—ⁿ αὐτὴν φ.—^o μὴ Θ.—^p πάντη DKq.—^q τοι III.—^r ἄνδρες γέρονται

καὶ λοιδορούμενον] Etiamsi conviciis proscindatur; de καὶ cum participio conjunct, v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 98. Λοιδορούμενον passive est capiendum propter sequentia: ἀλλὰ ῥαθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα. Male verterunt Ficinus: neque pro illis pugnantem litigantemque, et Cornarius: pugnantem et conviciantem. Ast. ὑμνεῖν] V. ad l. v. 17. p. 463. D. Ast.

διακελεύονται ὅπως, ἐπειδὴν ἀνὴρ γένηται, τιμαρῆσεται[†]
 II. 550. πάντας τοὺς τοιοῦτους καὶ ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται^α τοῦ πα-
 τρός. καὶ ἐξῴων[†] ἕτερα τοιαῦτα^υ ἀκούει^ν καὶ ὄρᾳ, τοὺς μὲν
 τὰ αὐτῶν πράττοντας ἐν τῇ πόλει ἡλιθίους τε καλουμένους
 καὶ ἐν σμικρῷ λόγῳ ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὐτῶν τιμαμέ-
 νους τε καὶ ἐπαινουμένους.^ω τότε δὲ ὁ νέος πάντα τὰ τοι-
 αῦτα ἀκούων τε καὶ ὄρῶν, καὶ αὐ^χ τοὺς^γ τοῦ πατρὸς λό-
 γους ἀκούων τε καὶ ὄρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν
 παρὰ τὰ^ε τῶν ἄλλων, ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων,
 τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν^β ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδον-
 τός τε καὶ αὐξόντος, τῶν δὲ ἄλλων τὸ τε ἐπιθυμητικὸν καὶ
 τὸ^δ θυμοειδές, διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν^ε φύσιν,
 ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς^δ κεχρησθαι,^ε εἰς τὸ
 μέσον ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων ἦλθε, καὶ τὴν ἐν
 ἑαυτῷ^ε ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονεικῶ^ε
 καὶ θυμοειδεῖ καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος
 ἀνὴρ. Κομιδῆ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν διελη-
 λυθῆναι.^η Ἐχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τε δευτέραν πολι-
 τείαν καὶ τὸν δεύτερον ἄνδρα. Ἐχομεν, ἔφη.

III. i. 389. Οὐκοῦν μετὰ τούτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν^ι
 ἄλλον^κ ἄλλῃ^ι πρὸς πόλει τεταγμένον;^μ

μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέρα τὴν πόλιν; Πάνυ
 μὲν οὖν, ἔφη. [§. 5.] Εἴη δέ γ' ἄν, ὡς ἐγῶμαι, ὀλιγαρχία
 ἢ μετὰ τὴν τοιαύτην^ν πολιτείαν. Λέγεις^ο δέ, ἦ δ'
 ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Τὴν ἀπὸ τιμημά-
 των,^ρ ἦν δ' ἐγώ, πολιτείαν, ἐν ἣ ὁ μὲν πλούσιοι ἀρχοῦσι,

τιμαρῆσονται Φ.—^α ἄνδρες μᾶλλον ἔσονται Φ.—^β ἐξελθὼν τ.—^γ τοιαῦτα om Θ.—
^δ ἀκοῆ ΑΠΔΚq, ἀκούει Θ.—^ε τε καὶ ἐπαινουμένους om τ.—^ε καὶ ἀδ...δρῶν om τ.—
^ζ τοὺς om q.—^η τὰ ante τῶν om ΘΕΚυπτ.—^θ λογικὸν ΘΞ.—^θ τὸ post καὶ om Θ
 ΠΔqτ.—^ι τὴν om q.—^κ κακῶς τ.—^κ καὶ χρῆσθαι τ.—^λ ἐν ἑαυτῷ ΑΦm, ἑαυτοῦ v :
 ἐν αὐτῷ *τ.—^λ φιλονεικῶ q.—^μ εἰσεληλυθῆναι ΘΠΔΚqτ.—^μ λέγομεν Φm.—^μ ἄλ-
 λου q.—^μ ἄλλος τ.—^μ τεταγμένου q.—^ν τοιαύτην om pr A.—^ο λέγειν δ' τ.—

ἀκούει] Ald. Bas. 1. et 2. ἀκοῆ; et
 mox Bas. 2. τότε δέ. Ast.

λογιστικὸν] Alteram potius lectionem
 λογικὸν sequi videtur et Fic. qui interpr.
 rationalem vim. STEPH.

ἄρδοντος] V. nostra ad Phædr. p. 320.
 Ast.

ἦλθε καὶ παρέδωκε] I. q. ἐλθὼν (statim)
 παρέδωκε, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 813.

Ast.

Αἰσχύλου] In Sept. adv. Thebas. Ast.
 §. 5. τὴν ἀπὸ τιμημάτων] Cf. Wessel-
 ling. ad Diodor. Sic. xviii. 16. t. ii. p.
 271. Ast.

πένησι⁹ δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Οὐκ-
 οῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλι-
 γαρχίαν, ῥητέον; Ναί.⁷ Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τυφλῶ
 γε δῆλον ὡς μεταβαίνει. Πῶς; Ἐὖ ταμιεῖον,⁸ ἦν δ' ἐγώ,
 ἐκεῖνο ἐκάστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην
 πολιτείαν. πρῶτον μὲν γὰρ δαπάναις αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι,
 καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τούτῳ¹ παράγουσι, ἀπειθοῦντες αὐτοί
 τε καὶ γυναῖκες αὐτῶν.¹¹ Εἰκός, ἔφη. Ἐπειτά γε, οἶμαι,
 ἄλλος ἄλλον ὄρων καὶ εἰς ζῆλον ἰών, τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν
 ἀπειργάσαντο.¹² Εἰκός. Τούντεῦθεν τοίνυν, εἶπον, προϊόν-
 τες¹³ εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσα ἂν τοῦτο τι-
 μιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμότεραν. ἢ οὐχ οὕτω
 πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὡς περ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κει-
 μένου, ἐκατέρου ἀεὶ¹⁴ τούναντίον¹⁵ ῥέποντες;¹⁶ Καὶ μάλ', ἔφη.
 Τιμωμένου δὴ¹⁷ πλούτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλουσίων ἀτιμο-
 τέρα ἀρετὴ¹⁸ τε καὶ οἱ¹⁹ ἀγαθοί.²⁰ Δῆλον. Ἄσκειται δὴ
 τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμάζομενον. Οὕτως.²¹
 Ἄντι δὲ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ
 καὶ φιλοχρήματα τελευτῶντες ἐγένοντο, καὶ τὸν μὲν πλού-
 σιον ἐπαινοῦσί τε καὶ θαυμάζουσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς
 ἄγουσι, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσιν. Πάνυ γε. Οὐκοῦν
 τότε δὲ νόμον²² τίθενται ὅρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς, ταξά-

III. i. 390.
 II. 551.

⁹ τμημάτων γ.—⁹ πένητι ΑΦυη, πένησι σοη Π.—⁷ Ναί om γ.—⁸ ταμιεῖον ἐκεῖνο v.
¹¹—¹ τούτο Π, τούτω Dqr.—¹¹ αὐτῶ Φη.—¹² ἀπειργάσατο Φη.—¹³ προϊέτες v.—
¹⁴—¹⁵ ἀεὶ om γ.—¹⁵ ἐπὶ τούναντίον γ, εἰς τούναντίον Εη.—¹⁶ ῥέποντε ΑΠΦ, ῥέπον D, ῥέ-
 ποντα γ : ῥέποντος *γ.—¹⁷ δὲ γτ.—¹⁸ ἀρετὴ ἀτιμότερα Θ.—¹⁹ οἱ om DKq.—²⁰ ἀγαθῶν

ἄλλος] Collective positum; quocirca pluralis sequitur. Ast.
 τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν ἀπειργάσαντο] Æmulatio omnes fere similes reddit. Ast.
 τούντεῦθεν τοίνυν] Laudat Stob. xci. p. 508. Ast.
 ἐς τούναντίον] Ald. Bas. 1. Stob. et Cod. Reg. præpositionem ἐς ignorant. Ast.
 ῥέποντος] Ita ut, quo magis altera lanx propendeat, eo magis altera surgat. Ast.

τιμωμένου] Conf. Aristotel. Polit. ii. 9. (ii. 8. §. 7. ed. Schneid.)—Mox Cod. Reg. ἀγαθῶν, sed Ficinus quoque veritit, prohibique viri. Ast.
 ἀσκέται] Respexit Themist. Orat. xv. p. 195. D. xvi. p. 204. A. xxxi. p. 353. A. ubi cf. Harduin. p. 546. Ast.
 νόμους] Cod. Reg. νόμον. Bas. 1. νόμου. Ficinus veritit: annon et lege statuunt principatus fines. Sed verba ita distinguenda sunt, ut ὅρον cum ταξάμενοι conjungatur, sicut Cornarius recte cepit locum. Ast.

μενοι πλήθος χρημάτων, οὐ μὲν μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλεόν, οὐδ' ἦττον, ἔλαττον, προειπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν ᾧ⁸ ἂν μὴ ἦ^h οὐσία εἰς τὸ ταχθεὶν τίμημα; ταῦτα δὲ ἢ βία μεθ' ὅπλων διαπράττονται, ἢ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντεςⁱ κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν.^k ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἡ μὲν δὴ κατάστασις ὡς ἔπος εἰπεῖν αὕτη. Ναί, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας; καὶ ποῖα ἔστιν ἃ ἔφαμεν αὐτὴν ἀμαρτήματα ἔχειν;

Πρῶτον μὲν, ἔφη, τοῦτο αὐτό, ὃ ὄρος αὐτῆς οἴος ἔστιν.
 III. i. 391. ἄθρει γάρ· εἰ νεῶν οὕτω τις^m ποιῶνⁿ κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῶ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι. Πονηρὰν, ἢ δ' ὅς, τὴν ναυτιλίαν αὐτοῦς^o ναυτίλλεσθαι.^p Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὀτουοῦν,^q ἢ τινὸς ἀρχῆς; Οἶμαι ἔγωγε. Πλὴν πόλεως, ἢν δ' ἐγώ· ἢ καὶ πόλεως πέρι; Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσῳ χαλεπατάτη καὶ μεγίστη ἡ ἀρχή. Ἐν μὲν δὲ τοῦτο τοσοῦτον^r ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι^s ἀμάρτημα. Φαίνεται. Τί δέ;^t τὸδε ἄρά τι τούτου ἔλαττον; Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ μίαν ἀλλὰ δύο ἀνάγκη^u εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας^v ἐν τῶ αὐτῶ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας^w ἀλλήλοισι.^x Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον. Ἀλλὰ μὴν τὸδε^y καλόν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι ἴσως^z πόλεμόν τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ χρωμένους τῶ^a πλήθει ὠπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον ἢ^b τοὺς πολεμίους, ἢ

K.—^c οὕτως om q.—^f νόμους vs.—^g ἂν ΘΠτ.—^h ἢ A m, om v.—ⁱ φοβήσαντες v.—^k τὴν τοιαύτην πολιτείαν κατεστήσαντο φ.—^l ὁ cum ζ et fortasse m.—^m τις om φ.—ⁿ ποιῶν γ.—^o αὐτοῦς om Θτ.—^p ναυτίλλεσθε γ.—^q ὀτουοῦν Ds.—^r τοσοῦτο v.—^s ἔχει Θτ.—^t δαί A.—^u ἀνάγκη ΑΘΞΠΦDqumr: ἀνάγκην s.—^v οἰκοῦντων v.—^w ἐπιβουλεύοντων v.—^x ἀλλήλους DK.—^y μὴν τὸδε pr A: μὴν οὐδὲ τὸδε *s.—^z ἴσως add ΑΦΞm.—^a τῶ...χρωμένους om Θ.—^b ἢ om K.—^c ὄντας solus cum

φοβήσαντες] Terrentes, ita ut armis ac vi non opus sit. Ast.

πονήραν] Vulgo πονηρὰν: nominativus Atticus est πόνηρος. Ast.

ναυτίλλεσθαι] Videtur deesse aliquid unde pendeat infinitivus ναυτίλλεσθαι. Fic. ita, Quid ex hoc sequiturum censes? Ut male navem ducant. Fortasse deest φαῖνον ἔν. ΣΤΕΡΗ.

ναυτίλλεσθαι] Ni fallor, eikὸς (per se patet) pristina erat scriptura, verbis ἢ δ'

ds oblitterata. Ast.

ἢ τινὸς] Puto ἡστινος corrigendum esse: de quocunque principatu alius cujuscunque rei (int. ita statuendum est). Ast.

ἀνάγκη] Ita scripsimus sensu jubente, Ald. Bas. 1. et 2. ἀνάγκη, Stephan. ἀνάγκην. Ceterum vituperat hanc Platonis sententiam more suo Aristotel. Polit. v. 12. (c. 10. §. 5. p. 238. Schneid.) Ast.

μὴ χρωμένους ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι ἐν αὐτῶ τῶ μάχεσθαι, καὶ ἅμα χρήματα μὴ ἐβέλειν εἰσφέρειν, αἶτε ὄντας^ε φιλοχρημάτους. Οὐ καλόν. Τί δέ;^δ ὁ πάλαι ἐλοιδороῦμεν,^ε τὸ πολυπραγμανεῖν γεωργοῦντας καὶ χρηματιζομένους καὶ πολεμοῦντας ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν π. 552.
 τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἣ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν; Οὐδ' ὅπωστιοῦν. π. i. 392.
 [§. 6.] Ὅρα δὴ,^ε τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τὸδε μέγιστον αὐτῆ^ε πρώτη παραδέχεται. Τὸ ποῖον; Τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλω^h κτήσασθαι τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστὴν μήτε δημιουργὸν μήτε ἰππία μήτε ὀπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ ἀπορον κεκλημένον. Πρώτη, ἔφη. Οὐκουν διακωλύεται γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναισι^ι τὸ τοιοῦτον.^k οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες. Ὅρθῶς. Τόδε δὲ ἄθρει. ἄρα ὅτε πλούσιος ἂν ἀνήλισκεν ὁ τοιοῦτος, μαῶλλον τι^l τότ'^m ἦν ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ νῦν δὴⁿ ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἀρχῶν οὔτε ὑπέρτης ἦν αὐτῆς,^o ἀλλὰ τῶν ἐτοιμῶν ἀναλωτῆς; Οὕτως, ἔφη, ἐδόκει^p ἦν δὲ^q οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτῆς. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν αὐτόν,^r ὡς ἐν^s κηρίῳ^t κηφῆν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι νόσημα πόλεως; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ᾧ Σάκρατες. Οὐκοῦν, ᾧ Ἀδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρος^u ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ π. i. 393.
 πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρος, ἐνίους δὲ δεινὰ

ε Η.—^d dal m et corr, ut solet, A.—^e λοιδороῦμεν v.—^f δὴ εἰ ΘΞε.—^g αὐτῆ DKqt.—^h ἄλλους φ, ἄλλα m.—ⁱ τῇ ὀλιγαρχουμένῃ K.—^k τοιοῦτο Θε.—^l ἢ φm.—^m τοιοῦτον ΘΞε.—ⁿ δὴ om q.—^o ἢ ναύτης ΘΠDKr.—^p ἐδόκει om ΘΠDKqr.—^q ἦν δὲ om q.—^r αὐτῶν Η.—^s ἐν om v.—^t κυρίῳ Η.—^u ἀκορέστους r.—^v ἴδοις φK.—^w αἶε

τὸ πολυπραγμανεῖν] Int. nonne etiam vitiosum est? De πολυπραγμοσύνη illa prava Atheniensium vide Thucyd. vi. 87. ubi Duker. Cf. Gorg. p. 526. C. Ast. §. 6. κηφῆν] Ignavum faci pecus—nam neque alimenta congerit, et ab aliis invecta consumit. Columell. ix. 15. Hinc homines otiosi et ignavi facis comparantur. Hesiod. Op. 302. de Legg. Plat.

x. 901. A. Aristoph. Vesp. 1099. 1114. Isocrat. Orat. de Pac. p. 183. ed. Coray. Theodoret. de Provident. Orat. v. p. 366. C. t. iv. διὰ καὶ (αἱ μελιτταὶ) τοὺς κηφῆνας ἔξω τῶν πυλῶν ἀπελαβούσιν, ὡς πονεῖν οὐκ ἀνεχομένους, ἀργῶς δὲ τὸν ἄλλότριον ἀναλίσκοιτας πόνον. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 158. et Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. ii. p. 401. Ast.

κέντρα ἔχοντας; καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὐκ ἂν ἴδης^v πτωχοὺς, ὅτι εἰσὶ^v που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλλαντιοτόμοι^x καὶ ἱερόσυλοι καὶ πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Δῆλον, ἔφη.^y Τί οὖν; ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐκ ὄρας ἐνόντας; Ὀλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν ἀρχόντων. Μὴ οὖν οἴομεθα,^z ἔφην ἐγώ, καὶ^a κακούργους πολλοὺς ἐν αὐταῖς^b εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελεία βία^c κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Οἴομεθα^d μὲν οὖν, ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν^e καὶ κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοὺς τοιούτους αὐτόθι ἐγγίγνεσθαι; Φήσομεν. [§. 7.]

Ἄλλ' οὖν^f δὴ τοιαύτη^g γέ^h τις ἂν εἴη ἡ ὀλιγαρχουμένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ πλεία.

II. 553. Σχεδόν τι, ἔφη. Ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη,ⁱ ἦν δ' ἐγώ, ἡ πολιτεία, ἣν ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων^k ἔχουσα^l τοὺς ἀρχοντας.

III. i. 394. Τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ ταῦτα σκοπῶμεν, ὥς^m τε γίγνεται οἷός τε γενόμενος ἔστιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.ⁿ Ἄρ' οὖν ᾧδε μάλιστα εἰς^o ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ^p τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; Πῶς; Ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε^q τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἴχνη διώκη, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ^r ἐξαίφνης πταίσαντα

q.—^x βαλλαντιοτόμοι A, βαλλαντιοτόμοι ΠΦ et pr E.—^y δῆλον ἔφη om A.—^z οἴομεθα ΘΞΦMΓ et corr A.—^a καὶ om M.—^b αὕτῃ γ.—^c ἐπιμελεία καὶ βία γ.—^d οἴομεθα Φ et corr A.—^e καὶ κακὴν τροφὴν om q.—^f οὐ Θ.—^g τοιαύτης Π.—^h γέ om Θ.—ⁱ ταύτη v.—^k ἐκτικλημάτων Θ.—^l ἔχουσαν ΘΠDKΓ.—^m οἷος γ.—ⁿ ἔφη om πρὸς

Θγ.—^o ὥς v.—^p τοῦ om Kq.—^q τε om K.—^r ἦδη ΦMΓ.—^s πρὸς ante ἔρματι om K.

δεινὰ κέντρα ἔχοντες] Aristotel. Hist. Animal. ix. 2. fucos quosdam esse ait, quos κεντρωτοὺς vocent, οὐκ ἔχοντας κέντρον, ἀλλ' ὅτι βούλονται μὲν, οὐ δύναται δὲ βάλλειν. Hunc locum et cap. 8. respexit Plutarch. Præcept. Politic. 818. C. t. ii. πολλὸν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, κηφήνα τῇ πόλει κεκεντρωμένον ἐνεποίησαν. Themist. Orat. xxiii. p. 285. D. οἷον ἐσμὸν τινα κηφήνων κεκεντρωμένον, ubi

v. Petav. p. 518. Vid. Ruhnken. l. 1. Ast.

Ἰδης] Cod. Reg. Ἰδοίς, male. Mox Ald. Bas. 1. et 2. οἴομεθα. Ast.

§. 7. ἔχουσαν] E Cod. Regio reposuimus pro ἔχουσα; namque participium ad ὀλιγαρχίαν spectat. Sic etiam Ficinus vertit: quam paucorum potentiam vocant, a census aestimatione principes eligentem. Ast.

ὡς περὶ πρὸς^α ἔρματι πρὸς τῇ πόλει, καὶ ἐκχέαντα τὰ τε^β
αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν,^γ ἢ στρατηγήσαντα ἢ τιν^δ ἄλλην με-
γάλην ἀρχὴν ἀρξάντα, εἶτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα,
βλαπτόμενον^ε ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόν-
τα ἢ ἀτιμωθέντα^ς καὶ τὴν οὐσίαν ἀπασαν ἀποβαλόντα.
Εἰκός γ', ἔφη. Ἴδὼν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθῶν,
καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα, δείσας, οἶμαι, εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν
ὠθεῖ ἐκ τοῦ^ζ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ^η ψυχῇ φιλοτιμίαν τε
καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας, πρὸς
χρηματισμὸν τραπόμενος, γλίσχρος καὶ κατὰ^θ σμικρὸν
φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ζυλλέγεται.^ι ἀρ^κ
οὐκ οἶει τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ^λ
ἐπιθυμητικόν τε καὶ φιλοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν^μ
βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ,^ν τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ
ἀκινάκας παραζωννύντα; Ἐγωγε,^ξ ἔφη. Τὸ δέ γε, οἶμαι,
λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακα-
θίσας ὑπ' ἐκεῖνα καὶ καταδουλωσάμενος, τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο
ἐὰν λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὀπόθεν^ο ἐξ ἐλαττόνων
χρημάτων πλείω ἔσται, τὸ^π δὲ^ι αὖ θαυμάζειν καὶ^κ τιμᾶν
μηδὲν ἄλλο ἢ πλοῦτόν τε καὶ πλουσίους; καὶ φιλοτιμῆσθαι
μηδ' ἐφ'^ρ ἐνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ ἑάν τι^σ
ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Οὐκ ἔστ' ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ
οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρά ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλο-
χρήματον. Ἄρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ,^ν ὀλιγαρχικός
ἔστιν; Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἔστι τῇ
πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη. Σκοπῶμεν δὴ εἰ

III. i. 395.

—^α γε v.—^β ἑαυτοῦ vt.—^γ τὴν AΘΠD.—^δ βλαπτόμενον...ἐκπεσόντα om τ.—
^ε ἀτιμωθέντα v.—^ς ἐκτός v.—^ζ αὐτοῦ ΦM, αὐτῇ Ξ.—^η μετὰ q.—^θ ζυλλέγεται AP
ΦDKM.—^ι τὸ cum s mg D: ceteri τὸν.—^κ μέγα m.—^λ αὐτῶ m.—^μ ἐγωγ' m.—
^ν πόθεν v.—^ξ τῷ q.—^ο δ' E.—^π θαυμάζειν καὶ AΘΠΦDKστ: θαυμάζειν τε καὶ σ.—
^ρ ἐφ' om DK.—^σ τι om v.—^τ ἦν δ' ἐγὼ οὗτος K.—^θ ἡ om K.—^ι σκοπῶμεν...εἴη

ἐκχέαντα] ἐκχεῖν, diffundere, est per-
dere, vid. Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i.
p. 354. Ast.

μέγαν βασιλέα] Quo nomine augebat
rex Persarum a Græcis, vid. de Legg.
iii. 695. E. Küster. ad Suid. et Hutchins.
ad Xenoph. Anab. i. 2. 8. Hinc Persici
regis insignia nominantur: τιάρα, tiara,
ciararis, s. apex, ὀρθή, in subline erecta,

quam soli regi gestare licebat, (v. Hesych.
Suid. Gataker. Advers. Miscell. c. 24. et
Hutchins. Dissert. ii. ad Cyropæd. p.
76.); στρεπτοί, ὄρμοι, περιδέβριαι κόσ-
μος (Suid. Cf. Pollux v. 98.); et ἀκινά-
κης, (Pollux i. 138. ἀκινάκης, Περσικὸν
ξίφιδιον τι, τῷ μηρῷ προσσητημένον).
Ast.

- II. 554. ὁμοίος ἂν εἴη; Σκοπῶμεν.^p [§. 8.] Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῶ^q χρήματα περὶ πλείστου ποιῆσθαι ὁμοίος ἂν εἴη; Πῶς δ' οὐ; Καὶ μὴν τῶ^r γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης,^s τὰς^t ἀναγκαίους^u ἐπιθυμίας μόνον τῶν^v παρ' αὐτῶ ἀποπιμπλάς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα^w μὴ παρεχόμενος,^x ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Πάνυ μὲν οὖν. Αὐχμηρὸς γέ^y τις, ἦν δ' ἐγώ, ἂν καὶ ἀπὸ^z παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνῆρ. οὓς δὲ καὶ ἐπαινῆ τὸ πλῆθος. ἢ οὐχ οὗτος ἂν εἴη ὁ τῆ τοιαύτῃ πολιτεία ὁμοίος; Ἐμοὶ γοῦν,^a ἔφη, δοκεῖ χρήματα γοῦν^b μάλιστα ἔντιμα τῆ τε πόλει καὶ παρὰ τῶ τοιούτῳ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδεία ὁ τοιοῦτος^c προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ γ',^d ἔφη. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ^e ἐστήσατο. Καὶ ἔτι μάλα^f εὖ,^g ἦν δ' ἐγώ, τόδε^h σκόπει. κηφηνάδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῶ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγγίγνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικάς, τὰς δὲ κακούργους κατεχομένας βία ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας;ⁱ Καὶ^k μάλ', ἔφη. Οἷσθ' οὖν, εἶπον, οἷ^l ἀποβλέψας κατόψει αὐτῶν τὰς κακουργίας; Ποῖ;^m ἔφη. Εἰς τὰς τῶν ὄρφανῶν ἐπι-

om DKq.—^q τὸ v.—^r τό v.—^s ἐργάτης AΞφεηm: ἐργαστής *s.—^t τὰς om v.—^u οὓς

^u ἀναγκαίους AΘΠφετ, ἀναγκαίαις Ξ: ἀναγκαίας *s.—^v τῶ Π et pr Θ, τὰς r.—^w δ' ἄλλα ἀνάλωτα r.—^x παρεχόμενος AΘΠΦDKqmr: παραδεχόμενος *s.—^y δέ r, τέ v.—^z ἀπὸ...δὴ om v.—^a μὲν v.—^b οὖν K.—^c ὅτι οὗτος Π et pr Θ, ἦτιμι οὗτος r.

—^d γ' add φ.—^e χοροῦ Aφm, χρόνου ΘΠDKr, χρόνου v: βίου *s.—^f μάλιστα scripti omnes.—^g εὖ q, om Ξ.—^h τόδε δὲ AΠΦDcm, τόδε δὴ ΘKr, τῆδε δὴ q.

—ⁱ ἐπιθυμίας K.—^k καὶ om v.—^l εἰ D, εἰ K.—^m ποίας K et pr D.—ⁿ τοιοῦτο φ.—

§. 8. ods] I. e. oīous; cuius generis homines. Sic Eurip. Orest. 910. Αὐτουργός, οἷπερ καὶ μόνου σώζουσι γῆν. vid. ibi Porson. In verbis θησαυροποιὸς ἀνῆρ vox ἀνῆρ vim articuli indefiniti habet, v. nostra ad Phædr. p. 366. Ast.

τυφλὸν ἡγεμόνα] Nota est Pluti cæcitas vel ex Aristophane. Sic de Legib. i. 631. C. τέταρτον δὲ δὴ πλοῦτος, οὐ τυφλός, ἀλλ' ὀξὺ βλέπων, ἔν περ ἡμ' ἐπιηται φρονήσαι. Ad quem locum plura laudavit Boeckh. in Platon. Legg. p. 631. C. Ast.

τοῦ βίου] Cod. Reg. et Bas. 1. τοῦ

χρόνου. Ast.

μάλα εἶδ] Pro εἶδ μάλα. Theæt. p. 156. A. μαλ' εἶδ ἄμουσοι, ubi vid. Heind. Cod. Reg. μάλιστα exhibet. Ficinus vero ita videtur legisse: καὶ μάλα εἶδ, ἦν δ' ἐγώ. ἔτι δὲ τόδε σκόπει, quod multis nominibus præstaret vulgatæ scripturæ; vertit enim: optime quidem; hoc autem animadvertite. Ast.

μή φαμεν] Interrogative scripsimus pro μή φῶμεν. Sic et Ficin. nonne fuorum naturæ similes cupiditates ob disciplina defectum inesse dicimus? Ast.

τροπεύσεις, καὶ εἴ ποῦ τι αὐτοῖς τοιοῦτον^α ζυμβαίνει, ὡς
 τε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Ἄρ'
 οὖν οὐ τούτω^ο δῆλον ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ζυμβολαίοις ὁ
 τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκίμει δοκᾶν δίκαιος εἶναι, ἐπεικεῖ τινὶ
 ἑαυτοῦ^ρ βία κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας, οὐ
 πείθων ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν^α λόγῳ, ἀλλ' ἄνάγκη
 καὶ φόβῳ, περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων; Καὶ πάνυ γ',
 ἔφη. Καὶ νῆ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε^β
 αὐτῶν^ε εὐρήσεις,^υ ὅταν δέη τὰλλότρια^ν ἀναλίσκειν, τὰς τοῦ
 κηφῆνος ζυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας.^ω Καὶ^χ μάλα, ἦ δ'
 ὅς, σφόδρα. Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν
 ἑαυτῶ, οὐδὲ εἷς ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπιθυμίας δὲ^γ ἐπιθυμιῶν^{ιι. i. 397.}
 ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι^ζ βελτίους χειρόνων. Ἔσ-
 τιν οὕτως. Διὰ ταῦτα δὴ, οἶμαι, εὐσχημονέστερος ἂν^α
 πολλῶν^β ὁ τοιοῦτος εἴη ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμωσμένης^ε
 τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῆ πόρρω ποι^δ ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν.
 Δοκεῖ μοι. Καὶ μὴν^ο ἀνταγωνιστῆς γε ἰδίᾳ^ι ἐν πόλει ὁ
 Φειδῶλος Φαῦλος ἢ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν^{ιι. 555.}
 καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐβέλων εὐδοξίας ἕνεκα καὶ τῶν
 τοιούτων ἀγῶνων ἀναλίσκειν, δεδιὼς τὰς ἐπιθυμίας τὰς
 ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ζυμπααρακαλεῖν ἐπὶ ζυμμαχίαν
 τε καὶ φιλονεικίαν,^ς ὀλίγοις τισὶν^η ἑαυτοῦ πολεμῶν ὀλι-
 γαρχικῶς τὰ πολλὰ ἠττᾶται καὶ πλουτεῖ. Καὶ μάλα,

^ο τούτω ΑΠη et com D : τοῦτο *ς.—^ρ ἑαυτοῦ βία Α, αὐτοῦ βία m, βία αὐτοῦ Ξ : ἑαυτοῦ βίῳ *ς.—^α ἡμερῶν ΑΦηm, ἡμέρων ΠD : ἡμέρῳ *ς.—^γ ἀλλ' om pr Ξ.—^β γε ἐν

om Φ.—^ι αὐτὸν τ.—^υ εὐρήσεις Α, ἐνευρήσεις Φm.—^ν τὰλλότρια ΞΦm : τὰ ἀλλότρια *ς.—^ω ἐπιθ... τις om ΘΠDKr.—^χ Καὶ...δὲ om q.—^γ δὲ om DK.—^ζ ἀνέχει v.—^η ἂν om v.—^β πολλῶν om q.—^ε ἡρμωσμένου τ.—^δ πη Ξm.—^ο μοι ΘΠDKr.—^ι ἰδίᾳ om Ξ, post πόλει ponit q.—^ς φιλονεικίαν q.—^η τέ τισιν q.—^ι γούν v.—^κ μὴ om pr

ἡμέρῳ λόγῳ] Post ἡμέρῳ λόγῳ videri possit aliquid deesse : sed puto subaudiendum participium κατέχων, quod præcesserit, ἐπεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βίῳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας. Neque vero movere nos debet alterum quod sequitur participium : quum ita sæpe duo participia ponantur, nulla interjecta copula. Hic autem τρέμων περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας, perinde est ac si dictum esset ἄτε τρέμων. ΣΤΕΡΗ.

οὐδ' ἡμέρῳ λόγῳ] Int. κατέχων. Αστ. ἦ δ' ὅς] Ald. Bas. 1. et 2. εἰδῶς. Mox Bas. 1. et 2. ὡς πολὺ. Ὡς τὸ πολὺ est plerumque, ut c. 9. p. 557. A. Isocrat. ad Nicocl. p. 19. Panegy. p. 68. et de pac. p. 165. ed. Coray. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. De διπλοῦς voci εἷς, ut alias ἀπλοῦς, opposito vid. Ruhnken. ad Tim. p. 86. Αστ. εὐδοξίας] Ald. Bas. 1. et 2. εὐδοξείας, vitiose. Αστ.

ἔφη. "Ἐτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ^k κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι^l τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι; Οὐδαμῶς, ἔφη.

§. 9. Δημοκρατίαν δὴ, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίγνεται^m τρόπον γενομένη τεⁿ ποῖόν τινα ἔχει, ἵνα^o αὐ^p τὸν τοῦ τοιοῦτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Ὁμοίως γοῦν ἂν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιόνδε^q ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίνεσθαι. Πῶς δὴ; "Ἄτε, οἶμαι,^r ἄρχοντες ἐν^s αὐτῇ οἱ ἄρχοντες διὰ τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, οὐκ ἐθέλουσιν εἶργειν νόμων νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ^t ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν, ἵνα ἀνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες^u ἔτι πλουσιώτεροί τε^v καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται. Παντός γε μᾶλλον. Οὐκοῦν δὴλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκανῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τοῦ ἐτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἐτέρου; Ἐπεικῶς, ἔφη, δῆλον. Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφίεντες ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγενεῖς^w ἐνίοτε ἀνθρώπους πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι. Μάλα^x γε. Κάθηνται δὴ, οἶμαι, οὗτοι^y ἐν τῇ^z πόλει κεκεντραμένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρέα, οἱ δὲ ἀτιμοὶ γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφοτέρα, μισοῦντές τε καὶ ἐπιβουλευόντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. Ἔστι ταῦτα. Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύφαντες,^a

A.—^l ὁμοιότητι ΑΘΠΦDKqmr, ὁμοιώτατα v: ὁμοιώτατον s.—^m γίγνηται E.—ⁿ γενομένη τε ΑΘΞΠΦqmr: καὶ γενομένη *s.—^o ἵνα v.—^p αὐτὸν v.—^q τοιοῦτου s.—^r ἄτε οἶμαι ΑΘΠΦDKqmr: ἄτε δὴ οἶμαι *s.—^s ἔχοντες ἐν v.—^t μὴ...γίγνωνται om Θ.—^u δανείζοντες post lituram A.—^v τε om ΞΦ.—^w ἀγενεῖς cum s fortasse

§. 9. ἄτε δὴ] Cod. Reg. omittit δὴ, male. Sequens ἄρχοντες prædicatum est (utpote quum imperent—), οἱ ἄρχοντες vero subjectum. Mox Ald. εἶργειν, vitiose, Bas. 2. γίγνωνται et ἐντιμότεροι. Ast.

εἰσδανείζοντες] Putet fortasse quis-

pam mutandum hoc participium in aliud valde vicinum ἐκδανείζοντες. quod tamen non temere faciendum fuerit. STERN. οὐκ ἀγενεῖς] Vulgo ἀγενεῖς, quae verba sexcenties permutata reperiuntur in veterum libris; vid. exempla in Fischeri not. ad Euthyphr. p. 9. Ast.

οὐδὲ δοκοῦντες^b τούτους^c ὄραῖν, τῶν λοιπῶν^d τὸν^e αἰεὶ ὑπέι- iii. i. 399.
κοντα ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες,^f καὶ τοῦ πατρὸς ἐκ-
γόνους τόκους πολλαπλασίους^g κομιζόμενοι, πολὺν τὸν κη- ii. 556.
φῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ
πολὺν. Καὶ^h οὐ τέ γ' ἐκείνη, ἣν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον κα-
κὸν ἐκκαόμενον ἐβέλουσιν ἀποσβεννύει, εἰργόντες τὰ αὐτοῦ
ὅποι^k τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῆδε^l ἢ^m αὖ κατὰ ἕτερον
νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται. Κατὰ δὲ τίνα; Ὅς μετ' ἐκεί-
νόν ἐστι δεύτερος, καὶ ἀναγκάζων ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς
πολίτας. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ τὰ πολλὰ τις
τῶνⁿ ἐκουσίῳν ζυμβολαίων προστάτῃ ζυμβάλλειν, χρη-
ματίζονται μὲν^o ἂν ἦττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω^p δ'
ἐν αὐτῇ φύοιτο^q τῶν τοιούτων κακῶν οἴων νῦν^r δὲ εἴπομεν.
Καὶ πολὺ γε, ἢ δ' ὅς. Νῦν δέ γε,^s ἔφη ἐγώ, διὰ πάντα^t
τὰ τοιαῦτα τοὺς μὲν δὴ^u ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν^v ἐν
τῇ πόλει οἱ ἀρχόντες· σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν, ἄρ'
οὐ τρυφῶντας μὲν^w τοὺς νέους^x καὶ ἀπόνους^y καὶ πρὸς τὰ
τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς δὲ καρ-

v.—^x μάλιστα Θ.—^y οἱτοι om pr Ξ.—^z τῇ om m.—^a ἐγκρούσαντες m.—^b δοκοῦσι
ΘΞ.—^c τούτοις γ.—^d τῶν λοιπῶν ΑΠΦΔΚρημτ et pr Θ: τῶν δὲ λοιπῶν *s.—^e τὸν
om v.—^f καὶ τιτρώσκοντες Ξs.—^g πολλαπλασίως v.—^h καὶ om ΑΦ.—ⁱ γ' om v.—
^k ὅποι K: ὅπη *s.—^l τ' ἢδη v.—^m ἢ om Dqv, ἢ m.—ⁿ τῶν om v.—^o μὲν ΑΘΞΠΦ
em: μὲν^r s.—^p πόλει καὶ ἐλάττω Θ.—^q φύοιτο ΑΘΞΠΦρημτ: φύοιτο *s.—^r νῦν
post δὴ ponit K, om v.—^s γε post δέ om K: γ' emt.—^t πάντων ΘΠΔΚq.—^u δὴ
add ΑΘΠΦΔΚρημτ.—^v τιθέασιν γ.—^w μὲν καὶ Ξm.—^x τοὺς νέους om Φ.—^y ἀπό-

καὶ τιτρώσκοντες] Vel expungenda
vel in κατα mutanda videtur particula
καί: quum ἐνιέντες ad accusativum præ-
cedentem ὑπέικοντες ferri nullo modo
possit. At si legamus, τῶν δὲ λοιπῶν
τὸν αἰεὶ ὑπέικοντα, ἐνιέντες ἀργύριον, κα-
τατιτρώσκοντες (vel τιτρώσκοντες) καὶ
τοῦ πατρὸς etc. duo fuerint participia
non interposita connexiva particula: qua
de re dictum fuit in proxime præcedente
annotatione. Sensus autem erit, τὸν αἰεὶ
ὑπέικοντα κατατιτρώσκοντες, vel τιτρώ-
σκοντες, διὰ τοῦ ἐνιέναι ἀργύριον. ita enim
resolvendum illud esse participium ar-
bitror. ΣΤΕΡΗ.

τιτρώσκοντες] Vulgo ante hoc partici-
pium καὶ interpositum legitur, quod Cod.
Reg. bene omittit; est enim τιτρώσκον-
τες ἀργύριον ἐνιέντες; i. q. τιτρώσκοντες
τῷ ἀργύριον ἐνιέναι, immittendo argento,
tanquam veneno (v. Dorvill. ad Charit.

p. 204.) Ast.

τ. πατρ. τόκους] De hac locutione su-
pra vi. 16. jam exposuimus. Ast.

πολὺν—κηφῆνα] Vid. Plutarch. loco
ad c. 6. laudato. Ast.

ἐκείνη] Hac ratione s. ita ut coër-
ceant (εἰργόντες, participio, ut solet, pro
modo finito cum conjunctione posito).
Ast.

ἐκκαόμενον] Malum exardens. Ast.
ἅπη] Cod. Reg. ὅποι, solemnī harum
volum permutatione. Ast.

τῆδε αὖ κατὰ ἕτερον νόμον] Vulgo
τῆδε αὖ ἢ, Cod. Reg. ἢ omittit, quo con-
cinnior fit oratio, nec Ficinus expressit,
qui vertit, neque ita rursus et secundum
alteram legem talia quædam prohiben-
tur. Ast.

τοὺς νέους] Est inde a teneris. Deinde
πρὸς τὰς Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

τερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς; Τί μὴν; Αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμεληκότας, καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας; Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι ὅταν
 III. I. 400. παραβάλλωσιν^z ἀλλήλοισ^a οἱ τε ἀρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας,^b ἢ ζύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶνται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεώμενοι, μηδαμῆ ταύτη καταφρονῶνται^c οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ^d πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης, ἠλιωμένος,^e παραταχθεὶς^f ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι,^g πολλὰς ἔχοντι^h σάρκας ἀλλοτρίας,ⁱ ἴδη^k ἀσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστόν,^l ἄρ' οἶε αὐτὸν οὐχ ἠγεῖσθαι κακία τῆ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιούτους, καὶ ἄλλον ἄλλω^m παραγγέλλειν, ὅταν ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροίⁿ εἰσὶν^o οὐδέν; Εὖ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε ὅτι οὕτω ποιοῦσιν. Οὐκοῦν ὡς περ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι^p πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῶ,^q οὕτω δὲ καὶ ἡ κατὰ ταῦτά^r ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ μικρᾶς προφάσεως, ἔξω-

ρους τ.—^z παραβάλλωσιν ΑΘΕΠΦημητ, παραλάβωσιν K : παραβάλωσιν σ.—^a ἀλλή-
 οὺς

λοισ K.—^b στρατίας EDK.—^c οὐδαμῆ ταύτη καταφρονῶνται τ.—^d ἀλλ' ἐν τ.—
^e ἠλιωμένος K.—^f παραχθεὶς DKq.—^g ἐσκιατροφηκότι ΑΘΠDK, ἐσκιατραφη-
 κότι v : ἐσκιατραφηκότι *5.—^h ἔχοντα ΠDq et pr Θ.—ⁱ σάρκας καὶ ἀλλοτρίας v.

—^k ἴδη ΘΞKtm.—^l μεστόν ΑΘΠΦDKqv : μεστῶ *5.—^m ἄλλω Φ.—ⁿ ἡμέτεροί Φ,
 οἱ ἡμέτεροί πλούσιοί εν et γρ Ξ cum σ.—^o γὰρ εἰσιν v, εἰσὶ γὰρ m.—^p προσλα-

μαλακὸς δὲ καρτερεῖν] Ignavos s. im-
 pures libidini ac dolori sustinendis; καρ-
 τερεῖν, sustinere, h. l. est resistere. Ast.
 πεποιημένους] Perfectum passivi pro
 perfecto medi vel activi positum est,
 quod familiare est præcipue Atticis scrip-
 toribus, vid. Jens. ad Lucian. t. iv. p.
 595. Musgrav. ad Eurip. Med. 1139.
 Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 62. Ast.
 παραβάλλωσιν] Occurrant, ut supra.
 Male Cod. Reg. παραλάβωσιν. Ast.
 στρατίας] Ald. Bas. 1. στρατίας, vi-
 tiosc. Ast.

ἢ καὶ—θεώμενοι, μηδαμῆ—καταφρο-
 νῶνται] Anacolutia in his inest, prop-
 ter participium θεώμενοι, quod positum

est pro : ὅταν θεῶνται ἀλλήλους καὶ μη-
 δαμῆ ταύτη καταφρονῶνται, ἀλλὰ πολ-
 λάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ—ἴδη—μεστόν (Ald.
 Bas. 1. et 2. μεστῶ)—ἄρ' οἶε αὐτόν.
 Ast.

ἠλιωμένος—ἐσκιατραφηκότι] Vid. no-
 stra ad Phædr. p. 262. Ast.

ἴδη] Vel ἴδη scribendum puto, vel,
 retinendo ἴδη, præfigendam illi particu-
 lam ἐάν : et μεστῶ mutandum in μεστόν.
 Utrovis tamen modo legatur hic lo-
 cus, manebit quod hic est ἀνικλόουθον.
 STEPH.

στασιάζει] Ald. Bas. 1. et 2. στασιάζειν. Ast.

θεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἐτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως
 ξυμμαχίαν ἢ τῶν ἐτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ
 αὐτὴ αὐτῇ^α μάχεται, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἕξω στασιά-
 ζει; Καὶ σφόδρα γε. [§. 10.] Δημοκρατία δῆ, οἶμαι, II. 557.
 γίγνεται ὅταν οἱ πένητες νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι III. i. 401.
 τῶν ἐτέρων, τοὺς δὲ^β ἐκβάλλωσι,^γ τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου
 μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ
 κλήρων^δ αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίνωνται.^ε Ἔστι γὰρ, ἔφη,
 αὕτη ἢ κατάστασις^ς δημοκρατίας, εἴαν τε καὶ δι' ὅπλων
 γένηται εἴαν τε καὶ διὰ φόβον^ζ ὑπεξεληθόντων^η τῶν ἐτέρων.

Τίνα δῆ^β οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι; καὶ ποία
 τις ἢ τοιαύτη αὐ^δ πολιτεία; δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ
 δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. Δῆλον, ἔφη. Οὐκοῦν
 πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἢ πόλις μεστὴ καὶ
 παρρήσιος γίγνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὅ τί τις
 βούλεται; Λέγεταιί γε^ς δῆ, ἔφη. Ὅπου δὲ γε ἐξουσία,
 δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος^δ ἂν κατασκευῆν τοῦ αὐτοῦ βίου
 κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἢ τις ἕκαστον ἀρέσκοι. Δῆλον.
 Παντοδαποὶ δῆ^ς ἂν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα^ς
 ἐγγίγνοντο^ς ἄνθρωποι. Πῶς γὰρ οὐ; Κινδυνεύει, ἦν δ'
 ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι· ὡς περ ἱμάτιον
 ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη^η πᾶ-
 σιν ἡθεσί^ι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. Τί μὴν;
 ἔφη.^κ Καὶ ἴσως μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην,^λ ὡς περ οἱ

βέσθαι om ΘΞ.—^α ἐαυτῶ ΘΦΓ.—^β κατ' αὐτὰ m.—^γ ἐαυτῇ ΘΦΓ.—^δ γίγνεται om ΘΠ
 DKr.—^ε δ' r.—^ς ἐκβάλλωσι ΞΦΚΓ.—^ζ ἀπὸ κλήρων ΑΞΚ: ἀποκλήρων *ς.—

^η γίνωνται ΑΞΠΦΔΚM: γίνονται *ς.—^ι ἢ κατάστασις αὕτη Θ.—^κ φόβων Α, φό-
 βων ΘΠΔΚMΓ.—^λ ἐπεξεληθόντων DK.—^μ δῆ om ΚηΓ.—^ν γε om Κ.—^ξ ἐκάστω Ξ,
 ἕκαστον v.—^ο δὲ δῆ r.—^π μάλιστ' om.—^ς ἐγγίγνοντο Κ.—^η αὕτη Φ.—^ι ἄνθεσι q.—

§. 10. ἀπὸ κλήρων] Ita scripsimus pro
 ἀποκλήρων. Sic c. 5. τὴν ἀπὸ τιμημά-
 των—πολίτειαν. Etiam Ficinus vertit;
 atque ut plurimum in ea sorte magistra-
 tus obtinent. Verba autem καὶ—γί-
 γνεται explicationis causa praegressis τοῖς
 δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι—ἀρχῶν an-
 nexa sunt: ut καὶ idem fere sit, quod
 nempe, scilicet, vid. Hemsterh. ad Luc-
 cian. Somn. c. 7. et Reiz. t. ii. p. 67.
 Græv. Lect. Hesiod. c. vii. 328. Ast.

Plat.

φόβων] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2.
 φόβων. Mox Ald. Bas. 1. et Cod. Reg.
 ἐπεξεληθόντων. Ast.

ἐγγίγνοντο] Ald. Bas. 1. et 2. ἐγγί-
 γνοντο. Ast.

ἄσπερ] Int. nempe, quod praesertim
 ante comparationes solet omitti, ut sa-
 pius jam monuimus. Ast.

ἱμάτιον ποικίλον—πεποικιλμένον] Cf.
 Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. ii. p.
 35. Ast.

Vol. VII.

Q

παῖδες τε καὶ αἰ^m γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην
 III. i. 402. ἂν πολλοὶ κρίνειαν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ ἔστι γε, ὧ
 μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείαν.
 Τί δὴ; Ὅτι πάντα γένη πολιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν,
 καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, ὃ νῦνⁿ
 δὴ ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δημοκρατουμένην
 ἐλθόντι^p πόλιν, ὃς ἂν αὐτὸν^q ἀρέσκη^r τρόπος, τοῦτον ἐκλέ-
 ξασθαι, ὡς περ εἰς^s παντοπάλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ
 ἐκλεξαμένῳ^t οὕτω κατοικίσειν. Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν
 ἀποροῖ^u παραδειγματάων. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην, εἶπον,
 εἶναι ἄρχειν ἐν ταύτῃ^v τῇ πόλει, μηδ' ἂν ἦς^w ἰκανὸς ἄρ-
 χεῖν, μηδὲ αὐ^x ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούλη, μηδὲ πολεμεῖν^y
 πολεμούστων, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόντων, ἐὰν
 μὴ ἐπιθυμῆς^z εἰρήνης, μηδ' αὖ, ἐὰν τις ἄρχειν^a νόμος σε^b
 II. 558. διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν^c ἦττον καὶ ἄρχειν καὶ δικά-
 ζειν,^d ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπίη,^e ἄρ' οὐ θεσπέσια^f καὶ ἠδεῖα ἢ
 τοιαύτη^g διαγωγή ἐν τῷ παραυτίκα; Ἴσως, ἔφη, ἐν γε
 ταύτῳ. Τί δέ;^h ἢ πραύτης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομ-
 ψή;ⁱ ἢ οὐπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων κατα-
 ψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἦττον αὐτῶν μενόντων
 III. i. 403. τε^k καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ; καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος
 οὔτε ὄργωντος οὐδενὸς περινοστεῖ^l ὡς περ ἦρας. Καὶ πολ-

^k τί μὴν; ἔφη] φαίνοιο γὰρ ἦ δ' ὅς τοιαύτη τις q, φαίνοιο v: ceteri om.—^l καὶ ταύτην...ἐγὼ om Θr.—^m αἰ om v.—ⁿ νῦν om r.—^o δ' v.—^p ἐλθόντα v.—^q αὐτῷ r.

^r ἀρέσκη AΘΞΠΦm: ἀρέσκοι *s.—^s εἰς τὸ r.—^t ἐκλεξαμένων Θ, ἐκλεξαμένων pr Π.—^u ἀποροῖ Θr.—^v ἐν ταύτῃ ἄρχειν Θ.—^w εἰς Kt et pr D.—^x ἂν v.—^y πολε-
^z μείν om q.—^a ἐπιθυμῆ APΦDKm et pr Ξ, ἐπιθυμῆ Θ.—^b σε νόμος Θr.

^c οὐδὲν Ξ.—^d ἄρχης καὶ δικάζης AΘΠΦm r.—^e ἐπέη D, ἐπή K.—^f θεσπέσια Ξ.—^g ἢ αὐτῇ AΦm.—^h δαί AΦm.—ⁱ οὐ κομψή...εἶδες om v.—^k τε om r.—^l περι-

ἀρέσκη] Pro ἀρέσκοι ita scripsimus, quia ἂν ad ὅς pertinet. Ast.

παντοπάλιον—πολιτεῶν] Plutarch. in Dion. p. 981. D. Ast.

ἀγόντων] Cod. Reg. addit εἰρήνην, quo non opus; αὐτῇν, quod centies omit-
 titur, intelligendum. Ast.

ἐν τῷ παραυτίκα] In praesenti, illico, h. e. primo adspectu. Ast.

ἐνίων] Suspicio deesse praepositionem κατ' ante ἐνίων. Est autem illa πραύτης

in ea ipsa re quam statim commemorat. STEPH. Praepositione κατὰ non opus est; genitivus est enim obiective positus: clementia erga damnatos; res satis obvia; qui exempla quaerit, is adeat Matthiae Gr. Gr. p. 431. Ast.

εἶδες—μενόντων] Pro αὐτοὺς μένον-
 τας, genitivo propter praecedentes geni-
 tivus positus, vid. Matthiae Gr. Gr. p. 448. Ast.

λους^m γ', ἔφη. Ἡ δὲ συγγνώμηⁿ καὶ οὐδ' ὀπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ἃν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες, ὅτε τὴν πόλιν ἀκίζομεν,^p ὡς εἰ μὴ^q τις ὑπερβεβλημένη φύσιν ἔχοι, οὐ ποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ μὴ παῖς ἂν εὐθύς παίζει ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύοι τὰ τοιαῦτα πάντα, — ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσασ^r ἅπαντα ταῦτα^s οὐδὲν^t φροντίζει,^u ἐξ ὁποῖων ἂν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικά ἰὼν πράττη,^v ἀλλὰ τιμᾶ,^w ἐὰν φῆ μόνον^x εὐνοῦς^y εἶναι τῷ πλήθει. Πάνυ γ', ἔφη, γενναία.^z Ταῦτά^a τε^b δὴ, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα^c ἀδελφὰ δημοκρατία,^d καὶ εἴη ἂν,^e ὡς εἰκην, ἠδεῖα^f πολιτεία καὶ ἀναρχος^g καὶ ποικίλη, ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανεμούσα. Καὶ μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις.

§. 11. "Αθρει δὴ, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδία. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὡς περ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα, τίνα τρό-

νοστεῖ δ καταψηφισθεις ὡπερ v et rc Ξ eum s.—^m πολὺ Θ, πολὺς ΠDKK, πολλοὶ q.—ⁿ σοι γνώμη corr Θ et γρ Ξ.—^o οὐ γενναία καὶ Ξs.—^p οἰκίζομεν v.—^q καὶ corr

q.—^r καταπατήσασ q, καταπατήσας Θ, καταπατήσαντα K: καταπατήσας *s.—^s αὐτὰ ἅπαντα A, ταῦτα πάντα v.—^t οὐδὲν ΘΞΠΦDKqumr: οὐδὲ s.—^u φροντίζει Θ

Kt.—^v πράττει qz.—^w τιμῶ v, τιμάται z.—^x μᾶλλον v.—^y ἔννοος Θ.—^z γενναία ΦDKKπ.—^a ταῦτατὰ A.—^b τε add AΘDKv.—^c ἄλλα τούτων v.—^d δημοκρατικὰ q.—^e ἂν om AΦ.—^f ἰδία z et pt Θ.—^g καὶ ἀναρχος om Θ.—^h οὖν om Ξm.—ⁱ δὲ Ξ.

πολλοὺς γε] Int. εἶδον. Ast.

ἢ δὲ συγγνώμη] Sensus requirit interrogationem, cujus signum posuimus post verba τὰ τοιαῦτα πάντα, ut sequentia sint explicatio praeceptorum; ὡς est enim scilicet, vid. Schaefer. ad Long. Pastoral. p. 428. Hinc respondetur: πάνυ γε γενναία. Sensus est: 'Haec clementia erga damnatos (igitur pravos homines) nonne est liberalitas quaedam et magnificentia, ab omni μικρολογία tantopere aliena, ut ea ipsa contemnat, quae nos ut necessaria et haud contemnenda posuimus, nempe in mores ac studia hominum, qui res ad rempublicam pertinentes tractant, sedulo esse inquirendum?' Pro αὐτῆς Stephanus legi malebat αὐ τῆς, sed recte habet αὐτῆς (τῆς πόλεως δημοκρατουμένης); nos dicemus, von ihr. Ast.

αὐτῆς] Post σμικρολογία libenter αὐ τῆς fecerim ex αὐτῆς. Hujus autem loci sensum minime videtur assequutus Fici-

nus: qui vertit, *Indulgentia vero ipsius nimia, et sine ulla observatione negligentia eorum quae nos dicebamus, rem ipsam honestantes, quando civitatem constituebamus. Ego autem significari existimo, Quod talis venia illis detur, id non fieri certa quapiam de causa, omnibus rationum momentis subtiliter expendis, sed ex contemptu eorum quae dicta fuerunt, etc.* STEPH.

εἰ μὴ] Gravius est, sequente εἰ μὴ; illud est enim, non nisi eo excepto, qui excellenti sit ingenio. Ast.

καταπατήσας ἅπαντα] Scripsi καταπατήσασα πάντα; subjectum est enim ἡ πόλις, quod eruendum ex αὐτῆς praegresso. Ficinus, καταφρόνησις repetens, sic vertit, ea, inquam, negligentia nihil peius habet; ex quo apparet, ipsum καταπατήσασα legisse. Pro οὐδὲ ex Ald. Bas. 1. et 2. οὐδὲν rescripsi. Ast.

παν γίγνεται; Ναί, ἔφη. Ἐρ' οὖν^h οὐχ ᾧδε; τοῦ φει-
 δαλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἂν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ
 τῶ πατρὶ τεθραμμένος ἐν ταῖς ἐκείνου ἡθεσιν; Τί γὰρ οὐ;
 Βία δ' ἡⁱ καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὐτῶ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλα-
 τικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ^k δὲ μή· αἱ δὲ οὐκ ἀναγκαῖαι
 κέκληνται. Δῆλον, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ; ἵνα μὴ
 σκοτεινῶς διαλεγόμεθα, πρῶτον ὀρισώμεθα^l τὰς τε ἀναγ-
 καίους^m ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή; Βούλομαι, ἦ δ' ὅς. Οὐκ-
 οὖν ἄς τεⁿ οὐκ ἂν οἰοί τ' εἶμεν^o ἀποστρέψαι,^p δικαίως
 ἀναγκαῖαι^q καλοῖντο, καὶ ὅσαι ἀποτελούμεναι ἀφελούσιν
 ἡμᾶς; τούτων γὰρ ἀμφοτέρων ἐφίεσθαι ἡμῶν τῇ φύσει
 ἀνάγκη.^r ἦ οὐ; Καὶ μάλα. Δικαίως δ' ἡ^s τοῦτο ἐπ' αὐ-
 ταῖς^t ἐροῦμεν τὸ ἀναγκαῖον. Δικαίως. Τί δέ;^u ἄς γέ^v
 τις ἀπαλλάξαιεν ἂν,^w εἰ μελετῶ^x ἐκ νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν
 ἀγαθὸν ἐνοῦσαι θρῶσιν, αἱ δὲ καὶ^y τὸναντίον, πάσας ταύ-
 τας^z εἰ μὴ ἀναγκαίους^a φαῖμεν εἶναι,^b ἄρ' οὐ καλῶς ἂν
 λέγοιμεν; Καλῶς μὲν οὖν. Προελόμεθα δ' ἡ τι παρὰ-
 δεῖγμα ἑκατέρων, αἱ εἰσιν, ἵνα τύπῃ λάβωμεν αὐτάς;

III. i. 404.

II. 559.

—^k χρηματικαὶ r.—^l ὀρισώμεθα H.—^m ἀναγκαίους AΘΠΦημr, ἀναγκαῖαις H:
 ἀναγκαῖαις *s.—ⁿ ὅσαι δὲ r c q, om pr.—^o εἶμεν r, ἦμεν ΕΦηm, ἔσμεν K.—^p ἀπο-
 στρέψαι ΑΕΦηm.—^q ἀναγκαῖαις K.—^r ἀνάγκη om r.—^s καὶ δικαίως ΘΠΚηr.—^t αὐτῇ
 K.—^u δαλ A.—^v τέ q.—^w ἂν om r.—^x μελετῶi Aom et pr ΘΠ.—^y δέκα ΠD, δὲ
 κατὰ K.—^z πᾶσαι πάντας s.—^a ἀναγκαῖαις Aq.—^b φῶμεν εἶναι v, εἶναι φαῖμεν q.—

ous

§. 11. ᾧδε] Post ᾧδε videtur sistenda esse oratio, posita ibi interrogationis nota, non post ἡθεσιν; neque enim satis interrogationi convenire puto particulam οἶ-
 μαι. STEPH.

ἀναγκαῖαι] Ald. Bas. 1. et 2. ἀναγ-
 καῖα. AST.

ἀποτρέψαι] Depellere, propulsare. Sic Bas. 2. Libri reliqui ἀποστρέψαι. Ceterum Epicurus similiter a Plato cupiditates partiebatur; v. Cicer. de Finib. i. 13. AST.

πρὸς οὐδέ^v] Vulgo πρὸς οὐδὲν, quod sensu cassum est. Ut ποιεῖν (Xenoph. Mem. iv. 2. 16. Cyrop. i. 6. 31.) et πράττειν (Phædon. p. 113. E.) sic et θρῶν cum præpositione πρὸς pro simplice accusativo constituitur. Ad καὶ repetendum αἱ, et sequens αἱ δὲ est: ὧν καὶ αἱ δὲ i. q. ἐνταῖς: quarum nonnullæ etiam contrarium prorsus erga omnes faciunt (i. e. omnes damno afficiunt).—Cod.

Reg. Bas. 1. et 2. πάσας et πρὸ πάντας Cod. Reg. et Bas. 2. exhibent ταύτας. Sequens ἀναγκαίους respicit nomen femininum ἐπιθυμίας, ut c. 11. sæpius occurrit, de quo jam supra diximus, vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 143. AST.

πᾶσαι πάντας] In præced. edit. πάσας πάντας, quum scribendum sit, ut hic, πᾶσαι πάντας, quamvis multo majoris et occultioris mendæ suspectus hic locus fuerit. Nolim autem ἀναγκαίους per errorem huc irrepisse putet lector (quamvis ἀναγκαῖαι bis scriptum sit in fine pag. præcedentis) quum itidem initio p. 561. ἀναγκαίους ἐπιθυμίας et ἀναγκαίους ἡδονὰς legamus: quin etiam p. 572. τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους. Quem locum ideo etiam iurabit cum hoc nostro conferre, quod eadem de re utrobique agatur. STEPH.

αἱ εἰσιν] Pro interrogativo τίνας εἰσίν. Sic Menon. 80. D. καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς,

Οὐκοῦν χρέη. Ἐρ' οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγιείας^d τε καὶ εὐεξίας καὶ αὐτοῦ^e σίτου τε^f καὶ ὄψου ἀναγκαῖος^g ἂν εἴη; Οἶμαι. Ἡ μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφοτέρω ἀναγκαῖα, ἢ^h τεⁱ ὠφέλιμος ἢ^h τε παῦσαιⁱ ζῶντα^k δυνατὴ. Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πῃ τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ;^l ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἢ^m τοιούτωνⁿ ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλ-

III. i. 405.

λάττεσθαι, καὶ βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ πρὸς τε φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἄρα γε ὀρθῶς οὐκ ἀναγκαῖα ἂν καλοῖτο; Ὀρθότατα μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ ἀναλωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκείνας δὲ χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι; Τί μὴν; Οὐτῶ δὴ καὶ^o περὶ ἀφροδισίαν καὶ τῶν ἄλλων φήσομεν; Οὐτως. Ἐρ' οὖν καὶ ὄν^p νῦν δὴ^q κηφῆνα ὀνομάζομεν,^r τοῦ-

^e οὖν om m.—^d μέχρις ὑγιείας K.—^e αὐ τοῦ v et rc q.—^f τε om Θ.—^g ἀναγκαῖος ΑΞΦημ et corr Θ, ἀναγκαῖα q; ἀναγκαῖος s.—^h ἢ ΞΦ et corr A.—ⁱ τε καὶ ΘΞ.—^j μὴ παῦσαι q: in φ lacuna est.—^k Athenæus πεινῶντα legit, quod placet mg Θ.—^l δαί A.—^m ἢ ΕΚΓ.—ⁿ τοιούτων ΑΘΠΔΚΓε: τούτων *s.—^o καὶ om r.—^p δ v.—^q ὄν νῦν δὴ ΑΘΞΠΦημ, ὄν νῦν v: ὄν δὴ νῦν *s.—^r ὀνομάζομεν ΞΦημ.—^s τοῦτο v.

ἵ ἐστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα. Thucyd. i. 137. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 46. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 670. Ast.

Ἐρ' οὖν οὐχ] Laudat Athen. xii. p. 511. E. Ast.

ἡ τοῦ φαγεῖν] Int. ἐπιθυμία. Ast. καὶ αὐτοῦ] Rectius fortasse scriberetur καὶ αὐ τοῦ σίτου. Mirum autem videri possit cur, postquam dixit ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία) μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας, addat, καὶ αὐτοῦ (vel αὐ τοῦ) σίτου τε καὶ ὄψου. quum verbo φαγεῖν mentio includeretur (ut ita dicam) τοῦ σίτου καὶ ὄψου: aut saltem σίτου. Videndum igitur an intelligi debeat de iis qui etiam provisa cupiunt habere ea quæ ad victum pertinent: sicut dicebat ille, sit mihi provisæ frugis copia: sed addens, in annum. Paulo post autem ἀναγκαῖος non dubium est quin mutandum sit in ἀναγκαῖων, aut certe in ἀναγκαῖα. Sed satius fuerit in ἀναγκαῖων mutare, cui vicinior est ἀναγκαῖος: ut intelligatur, ex necessariorum numero. STEPH.

αὐτοῦ—σίτου] Est cibi per se, ut αὐτὸ δικαιοσύνη, oppositum sequenti: ἡ πέρα τούτων καὶ ἄλλοιων ἐδεσμάτων—ἐπιθυμία. De adverbio ἀναγκαῖος cum no-

mine conjuncto jam exposuimus; Stephanus igitur sine causa corrigebat ἀναγκαῖα vel ἀναγκαῖων. Ast.

ἢ τε—ἢ τε] Scribo ἢ τε ὠφέλιμος, ἢ τε etc. STEPH.

ἢ τε—ἢ τε] Ex Athenæo pro ἢ τε—ἢ τε recepitur; sic et Ficinus verit: et quia—et quia. Idem jam Stephanus conjecerat.—Mox πεινῶντα pro ζῶντα, quod sensui adversatur, scripsimus; liber Venet. enim Athenæi πεινῶντας exhibet, quod Coraius quoque conjecerat (v. Schweighæuseri Animadv. vol. vi. p. 344.). Idem vir doctissimus post σίτου interponi volebat οὐ, quod opus non est, et pro εἴ πῃ vel ἢ που vel ἢ πῃ malebat, quod vulgata scriptura præstat. Mox Athen. τί δαί pro τί δέ, solemnium harum vocum permutatione, et τοιούτων (ut et Cod. Reg.) pro τούτων.—ἐδέσματα πέρα τούτων edulia quæ ultra necessitatem, igitur immoderate, sumuntur; ἄλλοια vero ἢ ταῦτα sunt cibi a necessariis diversi, igitur delicatiores. Ast.

Ἐρ' οὖν καὶ] Vulgo ἔρ' οὖν καί. Sequens ita capiendum: ἔρ' οὖν καὶ περὶ τούτου (οὕτως φῶμεν), ὄν δὴ νῦν κηφῆνα ὀνομάζομεν; τούτον ἐλέγομεν (hunc in-

τον^ε ἐλέγομεν τὸν τῶν^ι τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέ-
μοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων^υ τὸν δὲ ὑπὸ
τῶν ἀναγκαίων, φειδῶλόν τε καὶ ὀλιγαρχικόν; Ἀλλὰ τί
μῆν; [§. 12.] Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λέγωμεν^ν ὡς ἐξ
ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. φαίνεται δέ^ω μοι τά
γε^χ πολλὰ ὧδε γίνεσθαι. Πῶς; Ὅταν νέος τετραμμένος,
ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδευτός τε^υ καὶ φειδῶλῶς γεύσῃται
κηφῆνων μέλιτος, καὶ ξυγγένηται^z αἰθωσι^α θηρσί καὶ δει-
νοῖς,^β παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας καὶ παντοίας^ς
ἐχούσας δυναμένους^δ σκευάζειν, ἐνταῦθά που οἴου^ς εἶναι
ἀρχὴν αὐτῶ^ι μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῶ εἰς
δημοκρατικὴν. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

- III. i. 406. πόλις μετέβαλλε^β βοηθησάσης τῷ ἑτέρῳ μέρει ξυμμαχίας
ἔξωθεν, ὁμοίως ὁμοίῳ,^h οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει
βοηθοῦντος αὐ^ι εἶδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν^ι τῷ ἑτέρῳ τῶν^ι παρ'
ἐκείνῳ,^k ξυγγενοῦς τε καὶ ὁμοίου; Παντάπασι μὲν οὖν.
Καὶ ἐὰν μὲν γε,^l οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῶ ἐν ἑαυτῶ ὀλι-
γαρχικῇ ξυμμαχία, ἢ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν
II. 560. ἄλλων οἰκειῶν, νοθετούντων τε καὶ κακιζόντων, στάσις δὴ
καὶ ἀντίστασις^m καὶ μάχη ἐν αὐτῶ πρὸς αὐτὸνⁿ τότε γίγ-

—^t τὸν τῶν Av, τὸν ΠDq, τῶν 5.—^υ τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγ. om Θv.—^ν λέγομεν om.
—^ω δέ om γ.—^χ τάδε Θ, τὰ δὲ γ.—^υ τε om K.—^z ξ. ΑΘΞΠΦημτ.—^α αἰθωσι ΘΞD
Κqv.—^β καὶ πανούργοις δεινοῖς v.—^ς παντοίας K.—^δ δυναμένους Φγ.—^ς που οἶε Kq,
πουσίον Π, πλουσίον Θγ.—^ι αὐτῶ Ξ.—^ς μετέβαλλε ΑΘΠημ: μετέβαλε *5.—
^h ὁμοίῳ v.—^ι ἔξωθεν εἶδους ἐπιθυμιῶν q.—^ι τοῦ DKq.—^k ἐκείνου Φγ.—^l γε om A
Φm.—^m καὶ ἀντίστασις om ΘΠDKq.—ⁿ ἑαυτὸν Θγ.—^ο τὸν ΞDKt.—^ρ ὑποχωρη-

telligebamus) τὸν—γέμοντα (nos dice-
remus: unter diesem verstanden wir den
mit dergleichen Lüsten und Begierden
erfüllten).—τὸν ex Ald. Bas. 1. et 2.
revocavimus sensu postulante; opposita
sibi sunt τὸν τοιούτων ἡδονῶν—γέμοντα
καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων et
τὸν ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων (ἀρχόμενον).—
Ad φειδῶλόν τε καὶ ὀλιγαρχικὸν repeten-
dum ἐλέγομεν. Stephanus correxit τῶν,
sensu adversante. Ast.

§. 12. αἰθωσι] Audacibus, vid. Lo-
beck. ad Soph. Aj. p. 390. Ast.

ἐν ἑαυτῶ] Hic ἐν αὐτῶ Fic. legit.
Retinendo autem ἐν ἑαυτῶ, scribendum
esset ξυμμαχία, in dandi casu. STEPH.
qui sic in Not. 'Non dubito quin se-

quenda sit lectio quam margini adscripsi,
τῶ ἐν αὐτῶ ὀλιγαρχικῶ. Non parum
autem ad intelligendum hunc locum, qui
longe est elegantissimus, conferet quidam
locus pag. 550. ubi ἀρχὴν vocare videtur
quod hic τὸ ὀλιγαρχικόν: ubi scribit, καὶ
τὴν ἐν αὐτῶ ἀρχὴν παρέδωκε τῶ μέσῳ τε
καὶ φιλονεικῶ καὶ θυμοειδεί. Tali autem
loquendi forma dicitur et libro sequente
p. 575. circa finem, ἐκείνου δς ἂν αὐτῶν
μάλιστα αὐτὸς ἐν αὐτῶ μέγιστον καὶ
πλείστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχη. Quin-
etiam p. 577. circa finem, legimus, ἡ τυ-
ραννουμένη ψυχῇ.

ἐν αὐτῶ] Vulgo ἐν ἑαυτῶ. Ficinus:
quod si quæ suppetiæ ingenio ejus—fe-
rantur. Ast.

νεται. Τί μὲν; Καὶ ποτὲ μὲν, οἶμαι, τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ,^p καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν,^q αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη. Αὐθις δέ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσοῦσων ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ἐπιτρέφονται^r ζυγγενεῖς δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς^s πατρὸς πολλαί^t τε καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίνεσθαι. Οὐκοῦν εἴλκυσάν τε πρὸς τὰς^u αὐτὰς ὀμιλίας, καὶ λάθρα ζυγγιγνόμεναι^v πλῆθος ἐνέτεκον. Τί μὲν; Τελευταῖσαι δὲ,^w οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς^x ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδεύματων καλῶν^y καὶ λόγων ἀληθῶν,^z οἳ δὲ ἄριστοι φρουροί τε^a καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν^b εἰσὶ διανοίαις. Καὶ πολὺ γ',^{iii. i. 407.} ἔφη. Ψευδεῖς δὲ^c καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἄρ' οὖν οὐ πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους ἐλθὼν φανερῶς κατοικεῖ; καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ^d τῆς ψυχῆς ἀφικνηται,^e κλήσαντες^f οἳ ἀλαζόνες λόγοι^g ἐκείνοι τὰς τοῦ βασιλικῷ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ζυμμαχίαν παρῖασιν, οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων^h λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται, αὐτοί τε κρατοῦσι μαχόμενοι, καὶ τὴν μὲν αἰδῶⁱ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντες ἀθοῦσιν ἔξω ἀτίμως^k φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προ-

σαι τῷ ὀλιγαρχικῷ Θτ, τῷ ὀλιγαρχικῷ ὑποχωρῆσαι Ξ.—^q ἐφθάρησαν v.—^r ὑποτρεφόμεναι ΑΞΦυπ, ὑποστρεφόμεναι ΘΠτ, ἐπιστρεφόμεναι DKq.—^s ἀνεπιστημοσύνης καὶ τροφῆς v.—^t πολλά...ισχυρὰ Θ.—^u τὰς om Θ, post αὐτὰς ponit γ.—^v ξ. ΑΘΠΦ επιτ.—^w δὲ ΑΘΞΠΦ επιτ: δὲ *ς.—^x τὴν τῆς v.—^y καλῶν om K.—^z ἀληθινῶν γ.—^a δὲ v.—^b θεοφιλῶν om ΘΠDKqτ.—^c δὲ Kq.—^d αὐτῆς Θτ.—^e ἀφικνοῦτο Θ.—^f κλήσαντες A, κολάσαντες K: κλείσαντες *ς.—^g λόγοι om Θτ.—^h οὔτε πρέσβεις

ἐπιτρέφονται] In preced. edit. ἐπιστρεφόμεναι, pro ἐπιστρεφόμεναι, vel ὑποστρεφόμεναι, ut in quodam vet. quem hic sequi malim. STERN.

ἐπιτρέφονται] Ald. et Bas. 1. ἐπιστρεφόμεναι, Bas. 2. ὑποτρεφόμεναι. Ficinus: *aliæ coalescentes cognatæ propter inscitiam paternæ educationis multæ vehementesque sunt.* AST.

πρὸς τὰς αὐτὰς ὀμιλίας] Ni fallor, corrigendum est ἀπαῖς; namque ὀμιλία,

ut verbum ὀμιλεῖν, cum dativo construi potest; vid. nostra ad Sympos. p. 262. AST.

Λωτοφάγους] Od. ix. 94. AST.

παρῖασιν] Contracte ex παρῖασι, ut apud Thucyd. vi. 86. Xenoph. Mem. ii. 1. 33. Cf. Matthiæ Gr. Gr. p. 268. n. 2. AST.

αὐτοί τε] Ficinus videtur δὲ legisse, quod præferendum; vertit enim: *sed ipsæ prælio superant.* AST.

πηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν
δαπάνην ὡς¹ ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὔσαν πείθοντες
ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν. Σφό-
δρα γε. Τούτων δὲ γέ^m που κενάσαντες καὶ καθήραντεςⁿ
τὴν τοῦ κατεχομένου τε ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν
μεγάλοισι^o τέλεσι, τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀναρχίαν
καὶ ἀσωτίαν^p καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς^q μετὰ πολλοῦ χο-
ροῦ κατάγουσιν ἐστεφανωμένας ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑπο-
III. i. 408. κορίζομενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν^r καλοῦντες, ἀναρχίαν
δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν^s δὲ μεγαλοπρέπειαν, ἀναίδειαν δὲ
II. 561. ἀνδρίαν. ἄρ' οὐχ οὕτω πως, ἣν δ' ἐγώ, νέος ὢν^t μεταβάλ-
λει ἐκ τοῦ^u ἀναγκαίους^v ἐπιθυμίαις τρεφομένου^w τὴν^x τῶν
μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν^y τε καὶ
ἀνεσιν;^z Καὶ μάλα^a γ', ἣ δ' ὅς, ἐναργῶς. Ζῆ δὴ,^b
οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαί-
ους ἢ μὴ ἀναγκαίους^c ἡδονὰς ἀναλίσκων καὶ χρήματα
καὶ πόνους καὶ διατριβάς· ἀλλ' εἴαν εὐτυχῆς^d ἢ καὶ μὴ
πέρα^e ἐκβακχευθῆ, ἀλλὰ τι^f καὶ πρεσβύτερος γενόμενος^g
τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος μέρη τε καταδέξεται

οὔτε πρεσβυτέρων v.—¹ αἰδῶ K.—^k ἀτίμως ἔξω v.—¹ ὡς om DKqt.—^m γε om DKq.
—ⁿ καθ' ἄρατες E.—^o μεγάλοις vs.—^p ἀσωτίαν Θ.—^q λαμπρὰ v.—^r εὐπαιδευ-
σίαν AEFHM, ἀπαιδευσίαν ΘΠτ : παίδευσιν *s.—^s ἀσωτίαν Θ.—^t νέος ὢν ἦν δ' ἐγὼ
οἶς
Φ.—^u τοῦ ἐν ΠDKqv.—^v ἀναγκαίους DM, ἀνάγκαις K, ἀναγκαίαις τ.—^w μεταβαλ-
λομένου Θτ, κατεχομένου E.—^x τὴν AΦM : εἰς τὴν *s.—^y ἀνελευθέρωσιν Θ.—
^z ἀνεσιν K.—^a μάλα AΦM : μάλιστά *s.—^b δὲ E.—^c ἀναγκαίαις K.—^d εὐτυχῆ
(omisso ἦ) ΘDKqt : om etiam Π.—^e πέρας A, τέρας Θ.—^f ἀλλ' ἔτι καὶ s.—^g γινού-

ὑπερορίζουσι μετὰ—ἐπιθυμιῶν] Man-
cam esse orationem et sensus docet et
Ficini versio prodit, quæ habet: *modestiam*
quoque—penitus detestantur et
fugant, et ipsæ una cum multis futilibus-
que cupiditatibus inualescunt. In præ-
cedentibus Cod. Reg. omittit ὡς; sed
ὡς cum participio pro infinitivo positum
est, vid. ad i. 1. Ast.

τελουμένου] Quod jam præcedentia
καθήραντες et κατεχομένου manifestant,
imago sumta est a mysteriorum initia-
tione; in sacris enim Eleusiniis post lus-
trationes privataque sacrificia primum
minora mysteria (μικρὰ τέλη) tradeban-
tur mystis et post sex menses majora
(τὰ μεγάλα) contemplanda præbebantur
εἰροψitis; vid. Scaliger. ad Euseb. Chron.

p. 197. Salmas. ad Spart. Hadrian. c.
12. p. 120. et Bulliald. ad Theon. Ma-
themat. p. 215. 221. sq. Hinc λαμπρὰς
μετὰ πολλοῦ χρόνου κατάγουσιν ἐστεφα-
νωμένας cet. Eἰροψitis s. perfectis mystis
splendidæ ac divinæ visiones exhibeban-
tur spectandæ. Vid. St. Croix de My-
ster. p. 183. vers. Lenz. et nostra ad
Phædr. p. 318. ibique laudatis adde
Dion. Chrysostom. Orat. xii. p. 201. C.
211. A. Ast.

ἐν ἀναγκαίους] Præpositionem ἐν e
cod. Reg. adjecimus, ubi scriptum est
ἐν ἀνάγκαις ἐπιθυμίαις. Ast.

ἐκβακχευθῆ] Respectu ad magnorum
mysteriorum imaginem. Ast.

τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος] Hæc
verba a Ficino male intellecta, bene

τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς ἐπισελθοῦσι μὴ ὄλον ἑαυτὸν^h
 ἐνδῶ,ⁱ εἰς ἴσον δὴ^k τί^l καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει,^m τῇ
 παραπιπτούσῃ αἰεὶ ὡς περ λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν
 παραδιδούς, ἕως ἂν πληρωθῇ, καὶ αὐθις ἄλλη,ⁿ οὐδεμίαν
 ἀτιμάζων ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ
 λόγον γ',^o ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παρῆεις
 εἰς τὸ φρούριον, ἔαν τις λέγῃ ὡς αἱ μὲν εἰσι τῶν καλῶν τε^p
 καὶ ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδοναί, αἱ δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς
 μὲν χρῆ ἐπιτηδεύειν καὶ τιμαῖν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ
 δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἀνανεύει τε,^q καὶ ὁμοίως III. i. 409.
 φησὶν ἀπάσας εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου. Σφόδρα γάρ,
 ἔφη, οὕτω διακειμένος τοῦτο δεῖα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ
 διαζῆ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ
 ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ^r μὲν μεθύων καὶ καταυλούμενος, αὐθις δὲ
 ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμε-
 νος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς^s ἐν
 φιλοσοφίᾳ διατρέιβων· πολλάκις δὲ πολιτεύεται, καὶ ἀνα-
 πηδῶν ὅ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει· κἂν ποτέ τινας
 πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτη^t φέρεται, ἢ χρηματιστικούς,
 ἐπὶ τοῦτ' αὖ.^u καὶ οὐ τέ τις τάξις οὔτε ἀνάγκη^v ἔπεστιν^w
 αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδύν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακά-
 ριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον^x χρῆται αὐτῷ διὰ παντός.
 Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ^y τινὸς
 ἀνδρός. Οἶμαι δὲ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπὸν^z τε^a
 καὶ πλείστων ἡθῶν μεστὸν, καὶ τὸν καλόν^b τε καὶ ποικί-
 λον,^c ὡς περ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι· ὃν
 πολλοὶ ἂν καὶ πολλὰι ζηλώσειαν τοῦ βίου, παραδείγματα

μενος v.—^h ἑαυτῶ A.—ⁱ ἐκδῶ Ξs.—^k δὴ om ΘDKQT, erasit Π.—^l τε DK.—^m διά-
 γη DK.—ⁿ ἄλλην Θr.—^o δὲ v, om Kt.—^p τε om Φm.—^q ἀνανεύει τε DK, ἀνανευ-
 ηται Θ.—^r τὸ A.—^s ὡς om v.—^t καὶ ταύτη Θ.—^u ταυτοῦ v.—^v οὔτε τις ἀνάγκη
 Θr.—^w ἔπεστιν Ξ.—^x τούτῳ Θr.—^y ἴσον νομικοῦ DK.—^z παντοδαπῶν Θr.—^a γε
 Kt.—^b τὸν καλόν AΘΞΠDKQTMT, τῶν καλῶν Φ: καλόν s.—^c ποικίλων Φ.—^d ἑαυ-

vertit Cornarius sic: immo etiam ubi
 senior fit, multo tumultu praterito et
 elapsarum voluptatum partes admiserit.
 τί post ἀλλὰ est forte, interdum. Ast.
 ἐνδῶ] E cod. Reg. reposni pro ἐκδῶ:
 Plat.

πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ^d ἔχοντα. Οὐ-
 II. 562. τω^e γάρ, ἔφη, ἐστίν. Τί οὖν; τετάχθω ἡμῖν κατὰ^f δημο-
 III. i. 410. κρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ, ὡς δημοκρατικός ὀρθῶς ἀν προσ-
 αγορευόμενος; Τετάχθω, ἔφη.

§. 13. Ἡ^g καλλίστη δὴ,^h ἦν δ' ἐγώ, πολιτεία τε καὶ
 ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἀν ἡμῖν εἶη διελθεῖν, τυραννίς τε
 καὶ τύραννος. Κομιδῆⁱ γ', ἔφη. Φέρε δὴ, τίς τρόπος
 τυραννίδος, ᾧ φίλε ἐταῖρε, γίνεταί; ὅτι μὲν γάρ ἐκ
 δημοκρατίας μεταβάλλει, σχεδὸν δῆλον. Δῆλον. Ἀρ'
 οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἐκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία
 γίνεταί καὶ^k ἐκ δημοκρατίας τυραννίς; Πῶς; Ὁ προϋ-
 θετο,^l ἦν δ' ἐγώ, ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἡ^m ὀλιγαρχία κα-
 θίστατο. τοῦτο δ' ἦν ὑπέρπλουτος.ⁿ ἦ γάρ; Ναί. Ἡ
 πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ
 χρηματισμὸν αὐτὴν^o ἀπάλλυ.^p Ἀληθῆ,^q ἔφη. Ἀρ' οὖν
 καὶ ὁ δημοκρατία ὀρίζεται ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία
 καὶ ταύτην καταλύει; Λέγεις δ' αὐτὴν τί ὀρίζεσθαι;
 Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που ἐν δημοκρατουμένη
 πόλει ἀκούσαις^r ἀν ὡς ἔχει τε^s κάλλιστον καὶ διὰ ταῦτα
 ἐν μόνῃ ταύτῃ^t ἄξιον οἰκεῖν ὅς τις φύσει ἐλεύθερος. Λέ-
 γεται γάρ δὴ, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ἀρ' οὖν,
 III. i. 411. ἦν δ' ἐγώ, ὁ περ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν, ἡ^v τοῦ τοιοῦτου ἀπληστία
 καὶ ἡ τῶν ἄλλων^w ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν με-
 θίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεσθῆναι; Πῶς;
 ἔφη. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη^x πόλις ἐλευθερίας

τῷ ΘΓ.—^e οὗτος ΘΠDKqr.—^f καὶ K.—^g ἡ om v.—^h δὲ Kv.—ⁱ κομιδῆ...πῶς om
 ΘΓ.—^k καὶ om v.—^l προϋθετο AΦem.—^m ἡ om Φm.—ⁿ δ' ἦν γίνεσθαι ὑπέρπλου-
 τος Es, δ' ἦν ἐπὶ πλούτος v.—^o αὐτὴν om r.—^p ἀπάλλυ AΦDq, ἀπάλλυ Πm,
 ἀπάλλυ K: ἀπάλλυσιν s.—^q ἀληθῶς q.—^r αὐ v.—^s ἀκούσαις q.—^t τὸ DKq.—^w ταῦτα
 AΘΠDKqr, τοῦτο Φ, ταύτη m: ταύτην s.—^v ἡ om q.—^w καλῶν r.—^x δημοκρα-

§. 13. τοῦτο δ' ἦν] δὲ quasi protasin
 facit, quod ad bonum illud attinet, quod
 proponebatur—hoc erat. Ast.

ὑπέρπλουτος] Non dubito quin scriben-
 dum sit γίνεσθαι ὑπέρπλουτον. STEPH.
 Posuimus quod jam Stephanus monue-
 rat. Ast.

ἦα νῦν δὴ ἐρῶν] Leg. ἦα, quod cum
 participio futuri more Homérico con-
 jungitur. Cf. Theag. p. 129. A. ἡνίκα

ἀποθανοῦμενος ἦει. Theæt. ὅπερ ἦα,
 iterum ἦα, ἐρῶν p. 180. B. Interdum
 ἔρχομαι ponitur. Ita quoque Dionys.
 Halicarn. Antiquit. Rom. l. iii. 2. περὶ
 ὧν ἔρχομαι λέξω. Theæt. ὅταν ἀριθμη-
 σων ἦ ὁ ἀριθμητικός, et πάλιν ἔρχεται
 μαθησόμενος p. 198. E. FAHSE.

ὅπερ ἦα—ἐρῶν] Quod dicturus eram.
 Sic Theæt. 180. B. ὅπερ ἦα ἐρῶν, ubi cf.
 Heind. Vulgo ἦα, vitiose. Ast.

διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχη, καὶ πόρ-
 ρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς^γ μεθυσθῆ, τοὺς ἄρχον-
 τας δὴ,^α ἂν μὴ πάνυ πρᾶοι ὧσι^α καὶ πολλὴν παρέχωσι τὴν
 ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μιαιρούς^β τε καὶ ὀλιγαρ-
 χικούς. Δρᾶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο.^γ Τοὺς δέ γε, εἶπον,
 τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐβελοδούλους τε^δ
 καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς δὲ ἄρχοντας μὲν^ε ἀρχομένοις,^ε ἀρχο-
 μένους δὲ^ε ἀρχουσιν ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ
 τε καὶ τιμᾶ. ἄρ' οὐκ^η ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν
 τὸ τῆς ἐλευθερίας ἶναί; Πῶς γὰρ οὐ; Καὶ καταδύεσθαι
 γε, ἦν δ' ἐγώ, ὧ^ι φίλε, εἴς τε τὰς ἰδίας οἰκίας καὶ τελευ-
 τῶν^κ μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην.^ι Πῶς,
 ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον^μ λέγομεν; Οἶον, ἔφην, πατέρα μὲν
 ἐβίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον γίγνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς υἱεῖς,
 υἱὸν δὲ πατρί, καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιῆναι τοὺς
 γονέας, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ἦ· μέτοικον δὲ ἀστῶ καὶ ἀστὸν^ν
 μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως. Γίγνεται γὰρ
 οὕτως, ἔφη. Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὰ τοιαῦτα
 ἄλλα γίγνεται. διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιοῦτῳ φοιτητᾶς^ο
 φοβεῖται καὶ θωπεύει,^π φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγαροῦ-
 σιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν. καὶ ὅλως οἱ μὲν νέοι πρεσ-
 βυτέροις ἀπεικάζονται καὶ διαμιλλῶνται^ρ καὶ ἐν λόγοις
 καὶ ἐν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες ζυγκαθιέντες^ρ τοῖς νέοις
 εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλανται,^σ μιμού-
 μενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ^τ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ
 δεσποτικοί. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ,

ii. 563.

iii. i. 412.

τουμένην πόλιν Π.—^γ αὐτοῦ PDKq: om Θσ.—^δ δὴ om γ.—^ε πρᾶοι ὧσι πάνυ v.—

^π
^β μικρούς Γ, μικρούς Θ, πικρούς Ξ.—^γ τοῦτο om ΦM.—^δ τε om q.—^ε μὲν ἐν Ξ et rc
 Θ.—^ε ἀρχομένοις om q.—^ε δὲ ἐν Ξ et rc Θ.—^η οὐκ ἄρα Θσ, οὐκ ἄρ' οὐκ PDK, ἄρ'
 οὐν οὐκ q.—^ι ὧ om Θσ.—^κ τελευτᾶ v, τελευτῶν Γ.—^ι φυομένην Θσ, εὐφυομένην ΠD
 K.—^μ τοιοῦτο ΘΦΚΥ.—^ν αὐτῶ καὶ αὐτὸν DK.—^ο φοιτήσας ΠΚΥ et pr ΘD.—
^π θεραπεύει v et pr M.—^ρ ἀμιλλῶνται ΘΦM et pr Ξ.—^ρ ζυγκαθιέντες AΘΞΠΦDqem
 γ, συγκαθιέντες K: συγκαθίζοντες σ. corrige accentum.—^σ ἐμπίπλανται K.—^τ δὴ

ἀκρατοῦ αὐτῆς μεθυσθῆ] Similiter Li-
 vius xxxix. 26. 'ex diutina siti nimis
 avidè meram haurientes libertatem.' Vid.
 Plutarch. Probl. Græc. Quæst. 18. Athen.

x. p. 433. F. ubi cf. Casaubon. Vid.
 Gataker. Advers. Miscell. p. 450. Asr.
 ἐμφυομένην] Cod. Reg. Ald. et Bas.
 1. εὐφυομένην. Asr.

ἔσχατον, ὦ φίλε, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίγνεται ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἔωνημένοι καὶ αἱ ἔωνημέναί μῃδὲν ἦττον ἐλεύθεροι ᾧσι τῶν πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Οὐκ οὖν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; Πάνυ γε, εἶπον. καὶ ἔγωγε οὕτω λέγω.^z τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσα ἐλευθερώτερα^a ἐστὶν ἐνταῦθα^b ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἂν τις πείβοιτο ἄπειρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἱ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν οἷαί περ αἱ δέσποιναι γίγνονταί τε δὴ,^c καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι πάνυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι, κατὰ τὰς^d ὁδοὺς ἐμ-
 III. i. 413. βάλλοντες τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν^e μὴ ἐξίστηται· καὶ τᾶλλα πάντα οὕτω μεστὰ^f ἐλευθερίας γίγνεται. Τὸ ἐμὸν γ',^g ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ^h πάσχω. Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων ξυνηθοισμένωνⁱ ἐννοεῖς, ὡς ἀπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε καὶ ὅτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι; τελευτῶντες γὰρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων, ἵνα δὴ μηδαμῆ^k μηδεὶς αὐτοῖς

οἱ

om ΘΓ.—^u ἐλεύθεροι Γ.—^v τῶν om v.—^w ἡ om ΘΓ.—^x ἦλθεν ΞΦ.—^y γ' v.—^z λέγων ΘΠΓ.—^a ἐλευθερώτερον v.—^b ἐν ταύτῃ ΞΣ.—^c τε δὴ om v.—^d τοὺς v.—^e εἰ ΘΓ.—^f μετὰ ΘΓ.—^g γ' om Σ.—^h τοῦτο Γ.—ⁱ ξυνηθοισμένον v.—^k μὴ pr Ξ.

ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα] *Quod in buccam venerit*, illustravit P. Victor. Var. Lect. xi. 16. Ast.

ἐλευθερώτερα] *Respicit hoc nomen θηρίων*, etsi præcedat τὸ τῶν θηρίων. Sic Phileb. 45. E. τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων—ἢ σφόδρα ἠδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται. De Legg. ii. p. 657. D. τὸ δὲ τῶν πρσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὐθεωροῦντες, διάγειν ἠγοῦμεθα πρεπόντως. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 395. Ast.

γίγνονταί τε δὴ καὶ] *Malim ita scribere, γίγνονταί τε, καὶ δὴ καὶ ἵπποι*. Vel potius, γίγνονταί, καὶ δὴ etc. absque vobula τε, quippe quæ præcedat. STEPH.

γίγνονταί τε δὴ] *Vulgo legitur δέσποιναι, γίγνονταί τε δὴ καὶ cet.* quæ Stephanus corrigere tentabat scribendo:

γίγνονταί τε καὶ δὴ καὶ vel γίγνονταί, καὶ δὴ καὶ. Lenius esset scribere δὲ δὴ, quod frequentissimum apud Platonem aliosque scriptores (vid. Lexic. Xenoph. t. i. p. 657. et Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 308.); sed ne hoc quidem opus est; τε post γίγνονταί respondet præcedenti, et locus sanatur interpunctione mutata; γίγνονταί enim cum adverbis coniungendum ἐλευθέρως et σεμνῶς, de quo supra monuimus, ut sequentia uberiori inserviant explicationi. Ad præcedens vero αἱ τε κύνες intelligendum est εἰσί. Ast.

τὸ ἐμὸν—ὄναρ] *Meam ipsius sententiam*, v. nostra ad Phædr. p. 392. Ast.

ἀγράφων] *νόμος ἀγράφος* dicebatur veteribus lex tradita hominibusque in-

ἢ δεσπότης. Καὶ μάλα,¹ ἔφη, οἶδα. [§. 14.] Αὕτη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ᾧ φίλε, ἡ ἀρχὴ οὕτως καλὴ καὶ νεανικὴ, ὅθεν^m τυραννὶς φύεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Νεανικὴ δὴτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; Ταυτόν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ περ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύτῃ πλέον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγγενόμενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν. καὶ τῶ ὄντι τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τὸναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναί, ἐνⁿ ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ II. 564. ἐν σώμασι, καὶ δὴ^o καὶ ἐν^p πολιτείαις οὐχ ἥκιστα. Εἰκός, ἔφη.^q Ἡ γὰρ ἄγαν^r ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει. Εἰκός γάρ.^s Εἰκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννὶς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας, ἐξ, III. i. 414. οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε^t καὶ ἀγριωτάτη. Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἄλλ' οὐ τοῦτ' οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἡρώτας, ἀλλὰ ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φύομενον ταυτόν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δουλοῦται αὐτήν. Ἀληθῆ,^u ἔφη, λέγεις. Ἐκεῖνο τοίνυν, ἔφη,^v ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρείοτατον, ἡγούμενον αὐτῶν,^w τὸ δ' ἀνανδρότατον^x ἐπόμενον· οὓς δὴ ἀφωμοιοῦμεν^y κηφῆσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι,^z τοὺς δὲ ἀκέντροις.^a Καὶ ὁρθῶς γ', ἔφη. Τούτῳ^b τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ,

—¹ μάλ' emt.—^m ὅθεν...νεανικὴ om ΘΠDKqr.—ⁿ ἐν ante φυτοῖς om r.—^o καὶ δὴ om Αφqm.—^p ἐν ταῖς K.—^q εἰκός ἔφη om φ.—^r ἄγαν om q.—^s ἔφη φ.—^t τε om φm.—^u ἀληθῶς K.—^v ἔφην om DKq.—^w αὐτὸν αὐτῶν ἡγούμενον θ, αὐτῶν ἡγούμενον ΠDKqr.—^x ἀνανδρότερον ΑΘΞΠφem.—^y ἀφομοιοῦμεν ΑΘΠφDemt.—
ουτας

^z ἔχουσι D, ἔχοντας Kq.—^a ἀκέντροις DKqm.—^b τοῦτο φ.—^c ταράττεται r.—

nata, h. e. communis hominum sententia consuetaque opinio, vid. nostra ad Phædr. p. 238. ibique laudatis adde Artemidor. iv. 2. τῶν δὲ νεομισμένων ἃ μὲν συνθέμενοι ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἑαυτοῖς πρόττουσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ἔθος. ἔστι δὲ, ὡς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἀγραφος. ubi v. Reiff. p. 442. Dio Chrysostom. Orat. lxxvi. p. 648. A. ἔστι δὲ τὸ ἔθος γνῶμη μὲν τῶν χρωμένων κοινὴ, νόμος δὲ ἀγραφος ἔθνους ἢ πόλεως, δίκαιον δὲ ἐκούσιον, καὶ ταῦτα πῦσιν ἀρέσκον, εὖρημα δὲ

ἀνθρώπων οὐδενός, ἀλλὰ βίον καὶ χρόνον. Cf. Sophocl. Antig. 450. Xenoph. Mem. Socr. iv. 4. 19. Diogen. L. iii. p. 238. ed. Casaub. Ast.

§. 14. ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία] Laudat Stob. xli. p. 265. usque ad δημοκρατίας. Ast.

ἐξ, οἶμαι, r. ἀκροτ. ἐλευθερίας] Tmesis haud infrequens. Sic Demosth. in Lep- tin. 4. ἐν, οἶμαι, πολλοῖς cet. Ast.

ἀφωμοιοῦμεν] Ald. Bas. 1. et 2. ἀφομοιοῦμεν. Ficini. vero, comparativus. Ast.

ταράττετον^c ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγινομένα, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή. ὦ δὲ καὶ δεῖ^d τὸν ἀγαθὸν^e ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην πόλεως, μὴ ἦττον ἢ σοφὸν μελιουργόν,^f πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγενήσεσθον,^g ἀν δὲ ἐγγένησθον,^h ὅπωςⁱ ὅτι τάχιστα ζῆν^k αὐτοῖσι τοῖς^l κηρίοις ἐκτετμήσεσθον.^m Ναὶ μὰ Δία,ⁿ ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. [§. 15.] Ὡδε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λάβωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὁ βουλόμεθα. Πῶς; Τριχῆ^p διαστησάμεθα^q τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὡς περ οὖν καὶ ἔχει. ἐν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον^r γένος ἐν αὐτῇ ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν, οὐκ ἔλαττον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένη. Ἔστιν οὕτως. Πολὺ δέ γε^s δριμύτερον ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἐκείνῃ. Πῶς; Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἐντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐρρωμένον γίγνεται. ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ^t προεστὸς^u αὐτῆς, ἐκτὸς ὀλίγων. καὶ τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος, ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, χωρὶς τινῶν ὀλίγων. Μάλα γε, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο τοίνυν τοιόνδε αἰεὶ^v ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. Τὸ ποῖον; Χρηματιζομένων που^w πάντων οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγονται. Εἰκός. Πλειῆστον δὲ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι^x καὶ εὐπορώτατον^y ἐντεῦθεν βλύττει.^z

III. I. 415.

^d δεῖ καὶ Θρ.—^e ἀγαθὸν τε Θ.—^f μελιουργὸν pr A: μελιττουργὸν s.—^g ἐγγενήσεσθον AΦem et pr Π, ἐγγίγνησθον q: ἐγγένησθον *s.—^h ἀν δὲ ἐγγενήσεσθον v, εἰ δ' οὖν K, εἰ δὲ rc Θ, εἰ δὲ μὴ q: om PDr et pr Θ.—ⁱ μή πως Θρ, ἢ ὅπως rc D.—^k ζῆν AΘEΠΦemr.—^l αὐτοῖς Θvς.—^m ἐκτετμήσεσθον AΦem, ἐκτετμήσθων r: ἐκτετμήσθον *s.—ⁿ δι' m.—^p τριχῆ δὲ v.—^q διαστησάμεθα E.—^r τοιοῦτο Φr.—^s γε om Θ, δέ om r.—^t τὸ om K.—^u προεστὸς Πo cum pr A et corr Θ: προεστὸς *s.—^v δὴ v.—^w που οὐ q.—^x μέλι post καὶ εὐπορ. ponit Θr.—^y εὐ-

ὄ δῃ] Ald. et Bas. 1. φ Bas. 2. δ. Mox Ald. Bas. 1. 2. μελιττουργόν. Ast. ὅπως] Post ὅπως ut interponatur ἂν, conjunctivus ἐκτετμήσθον postulat. Ast. αὐτοῖς] Ald. Bas. 1. et 2. αὐτοῖσι, quæ forma Ionica, quum sæpius in Platonis occurrat libris, haud scio an immerito a Stephano rejecta fuerit. Mox ἐκτετμήσθον; excisa sint, de qua per-

fecti vi jam monuimus. Ast.

§. 15. οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος] ἀνέχεσθαι ferre, pati cum genitivo constructum, ut Æschin. Axioch. c. 15. τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 460. et Addend. p. lxxi.—Pro τοῦ reposuimus encliticum, Ficinum secuti, qui vertit, si quis alia dixerit. Ast.

Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρὰ γε τῶν σμικρὰ^α ἐχόντων τις^β βλύσειεν;^γ Πλούσιοι δὴ, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται κηφῆνων βοτάνη. Σχεδόν τι, ἔφη. Δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος,^{ii. 565.} ὅσοι αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάνυ πολλὰ κεκτημένοι. ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατία, ὅταν περ ἀθροισθῇ.^d Ἔστι γάρ, ἔφη. ἀλλ' οὐ θαμὰ^e ἐθέλει^f ποιεῖν τοῦτο, ἐὰν μὴ μέλιτός τις^g μεταλαμβάνη. Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, αἰεὶ, καθ' ὅσον δύνανται οἱ προεστῶτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι, διανέμοντες τῷ^h δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Μεταλαμβάνει γὰρ οὖν, ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἀναγκάζονται δὴ, οἶμαι, ἀμύνεσθαι, λέγοντές τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ δύνανται, οὗτοι ἂν ἀφαιροῦνται. Πῶς γὰρ οὐ; Αἰτίαν δὴ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἑτέρων, καὶ μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν, ὡς ἐπιβουλευούσι τῷ δήμῳ καὶ εἰσιν ὀλιγαρχικοί. Τί μὴν; Οὐκοῦν καὶ τελευτῶντες, ἐπειδὴν ὀρῶσι τὸν δῆμον οὐχ ἐκόντα, ἀλλ' ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα ὑπὸ τῶν διαβαλλόντωνⁱ ἐπιχειροῦντα σφᾶς ἀδικεῖν, τότε ἤδη, εἴτε βούλονται^k εἴτε μὴ, ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοί γίνονται, οὐχ^l ἐκόντες, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κακὸν ἐκεῖνος^m ὁ κηφὴν ἐντίκτει κεντῶν αὐτούς. Κομιδῇ μὲν οὖν. Εἰσαγγελίαι δὴⁿ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ^o ἀλλήλων γίνονται. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν ἓνα τινὰ αἰεὶ^p ὁ^q δῆμος εἴωθε διαφερόντως^r προῖστασθαι ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν^s μέ-

πορώτατα K.—² βλίττει AΦηη et pr Π, βλίττεται Ruhnken. Tim. p. 63.—^a σμικρὰ AΞΦ: σμικρὸν *ς.—^b τις om Θ, τι Φη et corr E.—^c βλύσειεν ΘΞDKqt, βλίσειε m. βλύσειεν (corr in v) Π, βλίσειεν AΦv.—^d βταν περιθροισθῇ v.—^e ἔφη τὸ ἀλλ' οὐχ ἅμα v.—^f ἐθέλειν Φ.—^g τι om Θγ.—^h τῷ Θγ.—ⁱ διαβαλλόντων ζ.—^k εἴτε τι βούλονται v.—^l οὐχ...γίνονται om Θγ.—^m ἐκεῖνος Φ, ἐκείνους Ξm.—ⁿ δὲ DK.—^o παρὰ Φ.—^p ὁ δῆμος αἰεὶ Θγ.—^q ὁ om AΠΦDKem.—^r διαφερόντως εἴωθε Θγ.—

σμικρὸν ἐχόντων] Legitur etiam σμικρα ἐχόντων. Sed quod sequitur βλύσει, mutandum fuerit in βλίσει, (vel βλίσειε) et quod praecedit βλύττει, itidem in βλίττει, vulgarem scripturam sequendo. STERN.

βλίττεται] Ita pro βλύττει cum Schol. p. 187. et Ruhnkenio ad Tim. p. 63. scripsimus. Schol. l. l. ἀφαρεῖται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. Sic et Ficinus, exprimitur. Vir doctus in Miscell. Ob-

servat, vol. v. t. iii. p. 81. βλύττει pro βλύσει accipiebat.—Mox Bas. 2. σμικρὰ ἐχόντων. Deinde βλίσειε, Stephano etiam suadente, pro βλίσει scripsimus. Ast. διανέμοντες] Participium instrumentum indicat: in opibus populo distribuendis. Ast.

αἰτίαν—ἔσχον] αἰτίαν ἔχειν, accusari, v. nostra ad Phaedr. p. 314. et Wernsdorf. ad Himer. p. 211. Ast.

γαν;^t Εἶπθε γάρ. Τοῦτο μὲν ἄρα,^u ἦν δ' ἐγώ, δῆλον, ὅτι ὅταν περ φύηται^v τύραννος, ἐκ προστατικῆς^w ρίζης καὶ οὐκ
 III, i. 417. ἄλλοθεν ἐκβλασταναι. Καὶ μάλα δῆλον. Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον; ἢ δῆλον ὅτι ἐπειδὴν ταῦτόν ἀρξῆται^x δεῖν ὁ προστάτης τῶ ἐν τῶ μύθῳ ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ^y τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερόν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα οὐ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγγχου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἐνὸς ἐγκατατετεμημένου,^z ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἐγώ γε. Ἄρ' οὖν οὕτω καὶ ὅς ἂν δήμου προσεστώς,^a λαβὼν σφοδρὰ πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μισοφονῆ, βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, γλώττη τε καὶ στόματι ἀνοσίφω γευόμενος^b φόνου ξυγγενοῦς, καὶ
 II. 566. ἀνδρηλατῆ καὶ ἀποκτινυῆ καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπᾶς καὶ γῆς^c ἀναδασμόν, ἄρα τῶ τοιοῦτῳ^d ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἵμαρται ἢ ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου^e γενέσθαι; Πολλὴ ἀνάγκη,^f ἔφη. Οὗτος δὲ, ἔφη, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας; Οὗτος.^g Ἄρ' οὖν ἐκπεσὼν μὲν

* ἀδελφῶν ΟΠ.—^t μέγα ΞΦΠτ.—^u μὲν οὖν ἄρα Θ, μὲν γ' ἄρα τ.—^v περιφύηται v.—^w προστατικῆς corr q.—^x τὸ om Θτ.—^y δ om v.—^z ἐγκατατετεμημένου ΑΘΞΠΦτττ τ: ἐγκατατεμεμημένου s.—^a προσεστώς Π.—^b φθηγόμενος v.—^c γῆς τε v.—^d τῶ τοιοῦτῳ ἄρα φ.—^e ἀνθρώπων DKq.—^f ἀνάγκη add ΑΞΦττ.—^g s: οὗτος: omnes

αὔξειν μέγαν] Prægnans verbum; est enim alendo reddere s. alere, ut fiat magnus, ut διδάσκειν, παιδεύειν, τρέφειν usurpantur. Epist. vii. p. 333. Β. θρέψαι βασιλέα τῆς ἀρχῆς ἄξιον. Vid. ad iv. 2. p. 421. F. Ast.

Διδς τ. Λυκαίου] Jupiter Lycæus dicitur est a Lycæone, Pelagii filio, qui ludos Lycæos traditur instituisse. Pausan. viii. 2. t. ii. p. 350. ed. Fac. Λυκάων δὲ ἐπὶ τὸν βωμόν τοῦ Λυκαίου Διδς βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου καὶ ἔθυσσε τὸ βρέφος, καὶ ἔσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα· καὶ αὐτὸν αὐτίκα ἐπὶ τῇ θυσίᾳ γενέσθαι λύκον φασὶν ἀντὶ ἀνθρώπου. Lycææ, Arcadiæ urbe, barbarus ille humanas victimas immolandi mos remansit (v. Böttiger. in Curt. Sprengelii Beitr. z. Gesch. der Medicin. t. i. p. ii. n. 1.). Cf. Boeckh. in Min. p. 55. Attigit etiam

Creuzer. Symbol. et Mythol. t. ii. p. 132. Ast.

ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος—ἀνάγκη τούτῳ] Nominativus participii absolute positus, pro ὅς ἐγεύσατο, si quis gustaverit. Sic de Legib. iii. p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ—ἔδοξέ μοι. vi. 769. C. ξυνοεῖς ὅτι, θνητὸς δὲν—σμικρὸν τινα χρόνον αὐτῷ πόνος παραμενεῖ πάμπολυς. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phœniss. p. 102. ad Ammon. p. 188. Kæn. ad Gregor. p. 33. Matthiæ Gr. Gr. p. 817. et nostra ad Phædr. p. 269. Ast.

γῆς ἀναδασμόν] Vid. Themist. Orat. vii. p. 91. C. Ast.

οὗτος ἄρ' οὖν] Ficinus videtur legisse Οὗτος. Ἄρ' οὖν cet. Vertit enim: *Hic quidem adversus opulentos homines scditiosus. Certe. Nonne—tyrannus effectus revertitur. Quod vulgate scrip-*

καὶ κατελθὼν βία τῶν ἐχθρῶν τύραννος ἀπειργασμένος κατ-
έρχεται; Δῆλον. Ἐὰν δὲ^h ἀδύνατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν
ᾧσιν ἢ ἀποκτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανά- III. i. 418.
τῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτινύουσι λάβρα. Φιλεῖ γοῦν, ἢ δ'
ὅς, οὕτω γίνεσθαι. [§. 16.] Τὸ δὲ τυραννικὸν αἴτημα
τὸ πολυθρύλητονⁱ ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβη-
κότες ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν τὸν δῆμον φύλακάς τινας τοῦ
σάματος, ἵνα σῶς αὐτοῖς ἢ ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Καὶ
μάλ', ἔφη. Διδόασι δὴ, οἶμαι, δείσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου,
θαρρήσαντες^k δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν τοῦ-
το ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ χρήματα ἔχων καὶ μετὰ τῶν χρημάτων
αἰτίαν μισόδημος^l εἶναι, τότε δὴ οὗτος, ᾧ ἑταῖρε, κατὰ τὸν
Κροίσῳ γενόμενον χρησμὸν

πολυψήφίδα^m παρ' Ἐρμον

φεύγει, οὐδὲ μένει, οὐδ' αἰδεῖται κακός εἶναι.

Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, δεύτερον αὐθις αἰδεσθεῖη. Ὁ δὲ γε, οἶ-
μαι, ἦν δ' ἐγώ, καταληφθεὶςⁿ θανάτῳ δίδοται. Ἀνάγκη.
Ὁ δὲ δὴ προστάτης ἐκεῖνος αὐτός^o δῆλον^p δὴ ὅτι μέγας^q
μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλους πολλοὺς
ἔστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως, τύραννος ἀντὶ προστάτου
ἀποτετελεσμένος.^r Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη.

praeter Or, qui othos :—^h δὴ m.—ⁱ πολυθρύλητον AP: πολυθρύλητον *s.—^k θαρ-
ρήσαντες φ.—^l μισόδημος φm.—^m πολυψήφίδα AΘφm, πολυψήφίδα EK: πολυψη-
φίδα *s.—ⁿ καταληφθεὶς Εφm.—^o αὐτὸς ἐκεῖνος v.—^p τῆς πόλεως δῆλον Εs.—

turae multis praestat nominibus. Monuit
id etiam De-Geer. Diatrib. p. 155. not.
Ast.

§. 16. πολυψήφίδα] Vid. Herodot. i.
55. Ast.

καταληφθεὶς] Ald. Bas. 1. et 2. κατα-
λειφθεὶς; Ficinus vero, comprehensus
fuerit. Ast.

θανάτῳ δίδοται] Latinorum leto datur,
v. nostra ad Phaedr. p. 335. Ast.

μέγας μεγαλ. οὐ κεῖται] Magnitudine
sua et magnificentia contentus nihilque
praeterea appetens; κεῖσθαι est, ut κα-
θῆσθαι (v. ad iv. 1.) desiderare. Ast. qui
sic in Corrigen. 'Non recte cepi verba
μέγας μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, quae ex Ho-
mero II. xvi. 776. sumta sunt, ubi de
Cebrione, Hectoris auriga, quem Patro-
clus prostraverat, ita poeta: δ δ' ἐν στρα-

Plut.

φάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ,
λελασμένος ἱπποσυνάων. Lenis quaedam
irrisio in verbis μέγας μεγαλωστὶ κεῖται
inest; dicitur enim μέγας μεγαλωστὶ
κεῖσθαι, qui in longum (nos Graeco con-
venienter dicimus die *Lünge lang*) ita
porrectus jacet, ut nullum corporis mem-
brum moveat. Sic etiam Od. xxiv. 39.
40. Aperte vero haec Homericæ Plato ad
tyrannum accommodavit, qui, postquam
alios prostravit, sicuti Patroclus Cebrio-
nem prostraverat (v. 742. δ δ' ἄρ' κάπ-
πεσ' ἄπ' εὐεργέος δίφρου), ipse ἔστηκεν
ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως. Civitatis prin-
ceps aurigae comparatur; hinc τὰς ἡνίας
ἔχειν (v. Dorvill. ad Charit. p. 556.) di-
citur.' Ast.

καταβαλὼν] Dejiciens, deturbans, re-
spectu ad μέγας; proprie enim arces et

VOL. VII.

S

- Διέλθωμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν δ' ἐγώ, τοῦ τε ἀνδρός
 111. i. 419. καὶ τῆς πόλεως ἐν ἧ ἂν ὁ τοιοῦτος βροτὸς ἐγγένηται; Πά-
 νυ μὲν οὖν, ἔφη, διέλθωμεν. Ἐρ' οὖν, εἶπον, οὐ^ς ταῖς μὲν
 πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ προσγελαῖ τε καὶ ἀσπάζε-
 ται πάντας, ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ; καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶ-
 ναι, ὑπισχνεῖται τε πολλὰ καὶ ἰδία καὶ δημοσία, χρεῶν
 τε ἡλευθέρωσε, καὶ γῆν διένειμε δῆμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἐαυ-
 τόν, καὶ πᾶσιν ἰλεῶς τε καὶ πρᾶος^υ εἶναι προσποιεῖται;^ν
 Ἀνάγκη, ἔφη. Ὅταν δέ γε, οἶμαι,^ω πρὸς τοὺς ἕξω ἐχ-
 θροὺς τοῖς μὲν καταλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ, καὶ^χ
 ἡσυχία ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πολέμους τινὰς αἰεὶ κι-
 111. 567. νεῖ, ἢ ἐν χρεῖα ἡγεμόνος ὁ δῆμος ἦ. Εἰκὸς γε.^ν Οὐκ-
 οὖν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέροντες, πένητες γιγνόμενοι,^ζ πρὸς
 τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζονται εἶναι καὶ ἦττον αὐτῷ ἐπι-
 βουλεύωσιν; Δῆλον.^α Καὶ ἂν γέ^β τινὰς, οἶμαι,^ς ὑποπτεύῃ
 ἐλεύθερα φρονήματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ἄρχειν,
 ὅπως ἂν τούτους^δ μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ,^ε ἐνδοὺς τοῖς
 πολεμίοις; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννω αἰεὶ^ς ἀνάγκη^ς πό-
 λεμον ταράττειν; Ἀνάγκη. Ταῦτα δὴ ποιοῦντα ἔτοιμον
 μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις; Πῶς γὰρ οὐ;^h
 Οὐκοῦν καὶ τινὰς τῶν ζυγκαταστησάντων καὶ ἐν^ι δυνάμει
 111. i. 420. ὄντων παρρησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους;
 ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρι-

^α μέγας om q.—^β ἀντιτετελεσμένος Π, τετελεσμένος ΘDKqr.—^γ οὐχ ὁ τύραννος δ, qui hinc ad 142, 18. μεταμπισχόμενος.—^δ καὶ ante ἰδία om ΘDKqr.—^ε πατρός s.—^ς προσποιεῖται εἶναι τ.—^ω γε οἶμαι om δ.—^χ κὰν v.—^ζ εἰκὸς γε om v.—^η πένητες γιγνόμενοι om δ. τῷ ΑΞΦqm: τὸ *ς.—^θ δῆλον om δ.—^ι τε v, om δ.—^κ οἶμαι om δ.—^λ τούτων v.—^μ ἀπολλύῃ v.—^ν αἰεὶ ΑΘΞΠΦ.—^ξ ἀνάγκη om δ.—^h Πῶς γὰρ οὐ

quæ alta ac magnifica sunt, καταβάλλεσθαι, dejici, dicuntur, v. Lambin. ad Horat. Epist. ii. 2. 30. Ast.

ἐπὶ τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως] Sedere dicitur imperans, quoniam δίφρος proprie sedes est aurigæ in curru; v. ad lib. i. 2. Ast.

πάντας, ᾧ ἂν] Simonides in Platon. Protag. 345. D. πάντας—φιλέω—ἄστις ἔρδη μῆδὲν αἰσχρόν, Aristoph. Nub. 348. γίγνεται πάνθ' ὅ τι βούλονται. Vid. Brunck. ad Soph. Aj. 760. et Matthiæ Gr. Gr. p. 656. Ast.

πρᾶος] Genuinam hanc scripturam,

quam et Ficinus expressit vertendo, mansuetus et mitis esse simulat, suppeditavit Cod. Reg. Vulgo πατρός. Ast.

πρὸς τὸ καθ' ἡμέραν—εἶναι] Quotidianis necessitatibus occupatos esse. Τὸ καθ' ἡμέραν ut τὰ καθ' ἡμέραν apud Xenoph. Hier. iv. 9. εἶναι s. γίγνεσθαι vero πρὸς τι vel πρὸς τινὶ est aliqua re occupatum esse; ut lib. x. 6. γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι. Vid. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21. Boissonad. ad Philostrat. p. 310. De sententia ipsa, cf. Aristotel. Polit. v. 11. (c. 9. §. 5. ed. Schneid.) Ast.

κάτατοι ὄντες; Εἰκός γε.^k Ὑπεξαίρειν^l δὴ τούτους πάν-
 τας δεῖ^m τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἄρξειν, ἕως ἂν μήτε φίλων
 μήτ' ἐχθρῶνⁿ λίπη μηδένα ὅτου τι ὄφελος. Δῆλον.^o Ὁξέ-
 ως ἄρα δεῖ ὄρᾶν αὐτὸν τίς^p ἀνδρείος, τίς μεγαλόφρων, τίς
 φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως εὐδαίμων ἐστὶν ὥστε
 τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῶ, εἴτε βούλεται εἴτε μή, πο-
 λεμίᾳ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν ἕως ἂν καθήρη τὴν πόλιν.
 Καλόν^q γε,^r ἔφη, καθαρόν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον^s
 ἢ οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα· οἱ μὲν γὰρ τὸ χεῖριστον ἀφαι-
 ροῦντες λείπουν τὸ βέλτιστον, ὁ δὲ τούναντίον. Ὡς^t εἰοικε
 γάρ, αὐτῶ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴ περ ἄρξει. [§. 17.] Ἐν
 μακαρία^u ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκη δέδεται, ἢ προστάττει
 αὐτῶ^v ἢ μετὰ φαύλων^w τῶν πολλῶν οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τούτων
 μισούμενον, ἢ μὴ ζῆν. Ἐν^x τοιαύτῃ, ἦ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν
 οὐχὶ ὅσα ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται^y ταῦτα
 δρῶν,^z τοσοῦτ' αὖ πλείονων καὶ πιστοτέρων^{aa} δορυφόρων δέησε-
 ται; Πῶς^a γὰρ οὐ; Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς
 μεταπέμψεται; Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἤξουσι πετόμε-
 νοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῶ. Κηφῆνας,^b ἦν δ' ἐγώ, νῆ^c τὸν
 κύνα, δοκεῖς αὐ^d τινὰς μοι λέγειν ξενικούς τε^e καὶ παντο-
 दाπούς. Ἀληθῆ γάρ, ἔφη, δοκῶ σοι. Τοὺς^f δὲ αὐτόθεν
 ἄρ'^g οὐκ ἂν^h ἐβελήσειεν; Πῶς;ⁱ Τοὺς δούλους ἀφελόμενος

III. I. 421.

om d.—^l καὶ ἐν ΑΘΠDKqvδ : καὶ τῶν ἐν *ε.—^k εἰκός γε om d.—^l ὑπεξαίρειν γ.—
^m δεῖ πάντας ε.—ⁿ φίλων μήτ' ἐχθρῶν θ.—^o δῆλος θγ, om d.—^p τίς ante φρόνιμος
 et πλούσιος om d.—^q Καλόν...ἐγὼ om d.—^r γ' m.—^s τῶν ἐναντίων Em, τὸ ἐναντίον
 δε.—^t Ὡς...ἀνάγκη] ἀνάγκη γὰρ d.—^u αὐτὸν θγ.—^v φίλων DK.—^w Ἐν...ἂν] ὅσα
 οὖν d.—^x ἀπεχθάνεται d.—^y ταῦτα δρῶν om d.—^z ἀπιστοτέρων θγ.—^{aa} Πῶς...
 ἤξουσι] καὶ ἤξουσιν αὐτῶ πολλοὶ d.—^b Κηφῆνας...Καὶ om d.—^c νῆ γ.—^d αὐ om q.
 —^e τε om φ.—^f τίς ΑΘΞΦDKvmt, τί q.—^g ἄρ' om θεγ.—^h ἂν om DKq.—ⁱ ἐθε-

καλόν γε—καθαρόν] Contulit hæc cum Ciceron. Epist. ad Attic. vi. 1. Victorius Var. Lect. xxi. 22. Ast.
 §. 17. ἐν μακαρία—ἀνάγκη δέδεται.] δειν s. δῆσαι c. ἐκ vel ἐν conjungitur, vid. Lexic. Xenophont. vol. i. p. 636. Heind. ad Cratyl. p. 71. Ceterum hand dubie respexit h. l. Cicero Tuscul. Quæst. v. 20. ubi de Dionysio dicit: 'ita propter injustam dominatus cupiditatem in carcerem quodammodo ipse se incluserat.' Vid. P. Victor. Var. Lect. xi. 13. Ast.

πετόμενοι] Volantes, de celeri adventu, illustravit P. Victor. Var. Lect. xliii. 17. Ast.
 ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς] Sic Cicero l. l. de Dionysio: 'credebat eorum nemini, sed iis, quos ex familiis locupletum servos delegerat, quibus nomen servitutis ipse detraxerat, et quibusdam convenis et feris barbaris corporis custodiam committebat.' Cf. et Aristotel. Polit. v. 11. (c. 9. §. 6. ed. Schneid.) Ast.

τοὺς πολίτας, ἐλευθερώσας, τῶν^k περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Σφόδρα γε,^l ἔφη, ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῶ οὔτοι εἰσίν. Ἡ μακάριον, ἣν δ' ἐγώ, λέγεις τυραν-
 11. 568. νου χρῆμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆ-
 ται τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσας. Ἀλλὰ μὲν, ἔφη, τοιούτοις γε χρῆται. Καὶ θαυμάζουσι δὴ, εἶπον, οὔτοι οἱ ἐταῖροι αὐτὸν^m καὶ ζύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπεικειῖς μισοῦσί τε καὶ φεύγουσιν;ⁿ Τί^o δ' οὐ μέλλουσιν; Οὐκ ἔτός, ἣν δ' ἐγώ, ἣ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Τί δὴ; Ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγγετο, ὡς ἄρα σοφοὶ τύραν-
 νοὶ εἰσι τῇ^p σοφῶν συνουσία. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφοὺς οἷς ζύνεστιν. Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει, καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. Τοιγάρτοι,^q ἔφη,^r ἄτε σοφοὶ ὄντες
 111. i. 422. οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταί συγγιγνώσκουσιν^s ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις, ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἄτε τυραννίδος ὑμνητάς. Οἶμαι ἔγωγ',^t ἔφη, συγγιγνώσκουσιν^u ὅσοι πέρ γε αὐτῶν κομφοί. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιμόντες^v πόλεις, ζυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας^w ἔλκουσι τὰς πολιτείας. Μάλα γε. Οὐκ οὔν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι καὶ τιμῶνται,

λήσειέ πως; Ξ.—^k τε om Ξ.—^l γ' vii.—^m αὐτῶν v.—ⁿ θαυμάζουσιν οὖν αὐτὸν οἱ ἐταῖροι καὶ νέοι πολῖται, μισοῦσι δ' οἱ ἐπεικειῖς καὶ φεύγουσιν h.—^o τί...141, 5. ἐξέβημεν om h.—^p τῶν ΑΘΞΠΦεμτ.—^q Τοιγάρτοι...ποιηταί om τ.—^r ἔφη m.—^s καὶ συγγιγνώσκουσιν Ξv.—^t ἔγωγ' om m.—^u ξ. ΑΘΞΠΦεμτ.—^v περιμόντες v.—^w δημοκρατίαν v.

σοφοὶ τύραννοι] Versum hunc, qui etiam a Theagis auctore (p. 125. B.) Euripidi adscribitur, alii ex Sophoclis Ajace Locro sumtum esse asserunt, ut Aristides Orat. Platon. ii. p. 288. t. ii. οὐδὲ γε Εὐριπίδου φήσομεν, οἶμαι, τὸ λαμβεῖον εἶναι τὸ σοφὸν—συνουσία, οὐδ' εἰ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν ἔστι γὰρ ἐξ Αἰάντος Σοφοκλέους, Αἰάντος τοῦ Λοκροῦ. Cf. Aul. Gellii Noct. Attic. xiii. 18. Gataker. Advers. Miscell. i. 1. Sophocl. Fragm. t. ii. p. 198. ed. Musgr. et Eurip. Fragm. t. ii. p. 483. ed. Beck. Vid.

Boeckhii de Græc. Tragæd. Principib. p. 247. Ceterum similis est Euripidis versus in Phæen. 527. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρῆ, τυραννίδος περί Κάλλιστον ἀδικεῖν, τὰλλα δ' εὐσεβεῖν χρεῶν. Ast. παραδεξόμεθα] Quum præcedat συγγιγνώσκουσιν, scribendum esse dico uti οὐ παραδεχόμεθα. STERN. μισθωσάμενοι] Mercede conducentes cantores ac musicos. Protagor. 347. D. ὑπὸ ἀπαιδευσίας τιμίαις ποιούσι τὰς ἀληθρίδας πολλοῦ μισθοῦμενοι ἄλλοτριαν φωνὴν τὴν τῶν αἰδῶν. Ast.

μάλιστα μὲν, ὡς περὶ τὸ εἰκός, ὑπὸ τυράννων, δεύτερον δὲ ὑπὸ δημοκρατίας. ὅσα δ' ἂν ἀνατέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἢ τιμῆ, ὡς περ^x ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι.^y Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλὰ δὴ, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν.^z λέγωμεν^a δὲ πάλιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλὸν τε καὶ πολὺ καὶ^b ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταυτόν, πόθεν^c θρέφεται. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐὰν τε ἱερὰ χρήματα ἢ ἐν τῇ πόλει, ταῦτα ἀναλώσει, ὅποι^d ποτὲ ἂν αἰεὶ ἐξαρκῆ^e τὰ τῶν ἀποδομένων,^f ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Τί δ' ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπη;^g Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πατρῶων θρέφεται αὐτός τε^h καὶ οἱ συμπόταιⁱ τε^k καὶ ἑταῖροι^l καὶ ἑταῖραι. Μανθάνω, ἦν^m δ' ἐγώ, ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεννήσας τὸν τύραννον θρέφει αὐτόν τε καὶ ἑταίρους.ⁿ Πολλὴ αὐτῶ, ἔφη,^o ἀνάγκη. Πῶς δὲ^p λέγεις; εἶπον· ἐὰν τε^q ἀγανακτῆ τε καὶ λέγη ὁ δῆμος ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἢ βῶντα,^r ἀλλὰ τούναντίον ὑπὸ υἱὸς πατέρα, οὔτε^s τούτου αὐτὸν^t ἕνεκα ἐγέννησέ τε καὶ κατέστησεν,^u

III. i. 423.

II. 569.

—^x ἢ ὡσπερ Av, ἢ ὡσπερ Φm.—^y πορεύεσθαι Γ.—^z λέγωμεν...142, 14. λεγόμενον] θρέφεται δὲ τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει. ὅταν δὲ ταῦτα ἐπιλείπη, ἐκ τῶν πατρῶων θρέφεται. θρέφει δ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἑταίρους ὁ γεννήσας δῆμος. ἐὰν δὲ ἀγανακτῆ ὁ δῆμος, τολμήσει ὁ τύραννος τὸν πατέρα βιάζεσθαι καὶ τύπτειν, ἀν μὴ πειθῆται, ἀφελλόμενός γε τὰ βπλα. καὶ τὸ λεγόμενον δ.—^a λέγωμεν m.—^b καὶ post πολὺ om v.—^c πότε Γ.—^d καὶ ὅποι q.—^e ἐξαρκῆ γρ.—^f ἀπολομέ-
ει
λι

ναν q.—^g ἐπιλείπη: ΑΠ, ἐπιλίπη K.—^h τε om m.—ⁱ συμποται A, συμπολίται ΞΦ.—^k τε om ΘΥΓ.—^l καὶ οἱ ἑταῖροι K.—^m ἔφην ΘΠΔΚΥ.—ⁿ ἐτέρους ΑΞΔ.—^o αὐτῶ ἔφη ΑΘ, αὐτῶν ἔφη ΠΔΚΥ: ἔφη αὐτῶ *ς.—^p δὲ add ΑΘΠΦΔΚηιτ.—^q ἐὰν δὲ v, ἐὰν τι q.—^r ἡμῶν Kq, om Γ.—^s ὅτε Γ.—^t αὐτοῦ ΘΠΔΚΥ.—^u ἔθρεψεν ΘΞΓ.—

ὑπὸ ἄσθματος] Tragicis, multitudini et imperitis blandientes, rerum politicarum acclivitatem (verè civitatis ideam) assequi nequeunt, et si eam appetere audent, anhelantes progredi non possunt, honoremque, quo augebantur, amittunt. Ast. ἐὰν τε] τε respondet sequenti δὲ, de qua te jam monuimus. Ast.

ὅπου ποτέ] Ubiqueque, si; ὅποι i. q. ὅπου, ut usurpari solet. Ast. qui sic in Corrigenđ. 'Malim vero, id quod reposuimus, ὅπη ποτέ: quomodocumque, h. e. prout s. si qua ratione.'

τὰ τῶν ἀποδομένων] Scribendum puto,

τὰ τῶν ἀποδομένων, vel τὰ ἐκ τῶν ἀποδομένων, ut significentur ea quæ ex venditionibus proveniunt. Quinetiam ὅπη ποτέ paulo ante videtur debere scribi. STERN.

τὰ τῶν ἀποδομένων] ἀποδοῦσθαι passive pro πωλεῖσθαι, vendi, rarius est. (vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 288. s.) Similiter Thucyd. vi. 62. ἀποδιδόνα significatione medi posuit. In sequentibus ἐς φορᾶς vel εἰσφορᾶς, quod libri editi exhibent, vitiosum est. Ast.

κατέστησεν] Legitur etiam κατέστησε καὶ ἔθρεψεν, ἵνα ἐπειδῆ, etc. Item ad-

ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς^ν δουλεύων^ω τοῖς αὐτοῦ δούλοις τρέφοι^ξ ἐκείνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ζυγκλύδων^ν ἄλλων, ἀλλ' ἵνα ἀπὸ^ζ τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν κάγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθῆ^η ἐκείνου προστάντος· καὶ νῦν κελεύει ἀπίεσαι ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐταίρους,^β ὡς περ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας^ς μετὰ ὀχληρῶν ζυμποτῶν^δ ἐξελαύναν. Γνώσεταιί γε^ο νῆ Δία,^ε ἢ δ' ὅς, τὸτ' ἤδη ὁ δῆμος οἶος οἶον θρέμμα γενῶν ἡσπάζετό τε καὶ ἠῤῥε,^ς καὶ ὅτι ἀσθενέστερος ἂν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει^η τὸν πατέρα βιάζεσθαι, κὰν μὴ πείθεται, τύπτειν, ὁ τύραννος; Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὄπλα. Πατραλοῖαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον, καὶ ὡς εἰοικε, III. i. 424. τοῦτο δὲ ὁμολογουμένη^η ἂν ἤδη τυραννίς^κ εἴη, καὶ τὰ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν^λ καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων^μ εἰς πῦρ δούλων^ν δεσποτείας ἂν^ο ἐμπεπτακῶς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαίρου^ρ ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην τε^ρ καὶ πικροτάτην δούλων^ς δουλείαν μεταμπισχόμενος. Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίγνεται. Τί οὖν, εἶπον, οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἐὰν φῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι ὡς

^ν αὐτὸς ΘΠDKT et corr E, αὐτὸν v.—^ω δουλεύειν ἀναγκάζων corr E, δουλεύειν ἀναγκάζοι r.—^ξ τρέφοι m, τρέφην v, καὶ τρέφειν r et corr E.—^ζ ζυγκλείδων Φm.—^η ἀπὸ q: ὑπὸ *s.—^θ ἐλευθερωθῆ Θr.—^β ἐτέρους E.—^ς οἰκίας m.—^δ ξ. K.—^ο γὰρ K.—^ε δὲ m.—^ς ἤξεν v.—^η τολμήσας K.—^λ τοῦτο ὁμολογημένη v.—^κ τυραννίς ἤδη

ἂν φ.—^λ ἂν om Θ.—^μ ἐλευθέρων Θ, ἐλευθέρων Π, ἐλευθέρων DK.—^ν δούλων ΑΞΦqu δm: δούλων s.—^ο ἂν δεσποτείας q.—^ρ ἐκείνης καὶ ἀκαίρου om b.—^ς τε om b.—

τοὺς δουλεύειν ἀναγκάζων, pro his, αὐτὸς δουλεύων quæ tamen lectio retinenda videtur, propter verbum sequens τρέφοι, cui non conveniret ille alter nominativus ἀναγκάζων. STEPH.

κατέστησεν] Bas. 2. addit καὶ ἔθρεψεν. Ficinus simpliciter vertit: *neque se ad hoc eum creasse*. Post δουλεύων Bas. 2. adjicit ἀναγκάζων et pro αὐτὸς exhibet αὐτοὺς cum cod. Regio. AST.

ζυγκλύδων] Valcken. ad Ammon. i. 7. p. 32. corrigebat ξυηγλύδων, sed vid. Fischer. ad Æschin. p. 123. et ad Weller. Gramm. Græc. t. ii. p. 52. AST. qui sic in Corrigend. ' Adde Bast. ad Gregor.

Corinth. p. 918.'

πῶς—λέγεις] Ald. Bas. 1. et 2. λέγοις. AST.

ἐς πῦρ δούλων] Ni fallor, δούλων scribendum est, ut voci ἐλευθέρων respondeat, sicut δεσποτείας voci δουλείας. Nec aliter videtur Ficinus legisse vertens: *utque fertur, populus servitutis liberorum fugiens fumum, in flammam servorum dominationis incidit*. Libanius Epist. 554. p. 269. τί ἂν τις αἰτιῶτο φεύγοντα πῦρ; πυρὸς γὰρ οὐδὲν ἢ τῶν ἐνταῦθα διαφέρει φιλονεικία. Opponitur speciosa servitus (καπνὸς δουλείας) verè tyrannidi (hoc est πῦρ δεσποτείας). AST.

μεταβαίνει⁸ τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας γενομένη τε¹ οἷα ἐστίν; Πάνυ μὲν οὖν ἰκανῶς, ἔφη.

⁷ δούλων om Kv.—⁸ μεταβαίνειν φη.—¹ τε καὶ ΘΠDKr.

γενομένη τε καὶ οἷα] Ita cum Cod. cod. Reg. habet, rectius abest. Sic ix. Regio scripsimus; vulgo καὶ desideratur. 1. init. πῶς τε μελιόταται—γενομένος τε Ast. qui sic in Corrigend. 'Καὶ, quod πῶς τίς ἐστι.'

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

Θ.

Steph.
II. 571.
Bek.
III. i. 425.

§. 1. Αὐτὸς δὴ λοιπός,^a ἦν δ' ἐγώ, ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ, σκέψασθαι^b πῶς τε μελίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ, γενόμε-
νός^c τε ποῖός τις ἐστὶ καὶ τίνα τρόπον ζῆ, ἀθλιον ἢ μακά-
ριον. Λοιπὸς^d γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη. Οἴσθ' οὖν, ἦν δ'
ἐγώ, ὃ ποθῶ ἔτι; Τὸ ποῖον; Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἳαί τε καὶ
ὄσαι εἰσίν, οὐ μοι δοκοῦμεν^e ἰκανῶς διηρησθαι. τούτου δὲ^f
ἐνδεῶς ἔχοντος ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν.
Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἔτι^a ἐν καλῶ;^b Πάνυ μὲν οὖν καὶ σκόπει
γ^c ὃ ἐν αὐταῖς^d βούλομαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τὸδε. τῶν μὴ
ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσι τινὲς μοι εἶναι
παράνομοι, αἱ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολα-
ζόμεναι δὲ ὑπό^e τε^f τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν

^a λοιπὸν vt.—^b σκέψασθε r.—^c γένος Θr.—^d λοιπὸν r.—^e δοκῶ K.—^f δὴ ΑΘΞΠ Φσμ.—^a ἔτ' vni.—^b ἐγκαλῶ DKr.—^c γ' om r.—^d αὐτῇ K.—^e ὑπό om pr Θ.—^f τε

§. 1. τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν] Admodum frequens est hæc periphrasis pro τὰς ἐπιθυμίας, vid. Duker. ad Thucyd. iv. 54. viii. 177. Markland. ad Lys. t. v. p. 445. ed. Reisk. Wernsdorf. ad Himer. p. 191. Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. et Schäfer. Melet. Crit. p. 31. Ast.

διηρησθαι] Rectius, ni fallor, scribitur διειρησθαι, quam διρησθαι. Vid. nostra ad Legg. vii. 14. Ast.

ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν] I. e. ἡ ζήτησις τούτου, ὃ ζητοῦμεν. Ast.

ἐν καλῶ] Est Latinorum in loco, i. e. commodum s. opportunum. Vid. Lamb. Bos. Ellips. p. 484. ubi cf. Schäfer. Sic ἐς καλὸν ἦκειν, commode venire, v. Boissonad. ad Philostrat. p. 614. Vitiose Bas. 2. ἐγκαλῶ. Ast.

τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν] Laudat Stob. Serm. v. p. 75. usque ad ἐνδηλον, ubi μὲν pro μὴ—ἐμοι—ἐγγίγνεσθαι μὲν—λέγεις δὴ—λογικὸν (Bas. 2.) σίτου—ζητεῖ (ut Ald. Bas. 1. et 2.) scribitur. Ast.

μετὰ λόγου ἐνίαν μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσ- III. i. 426.
 θαι ἢ ὀλίγαις^β λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι
 καὶ πλείους. Λέγεις δὲ^η καὶ τίνας, ἔφη, ταύτας; Τὰς
 περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐγειρομένης,^κ ὅταν τὸ μὲν ἄλλο
 τῆς ψυχῆς εὐδῆ, ὅσον λογιστικὸν^λ καὶ ἡμερον καὶ ἄρχον
 ἐκείνου, τὸ δὲ θηριῶδες τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων^μ ἢ μέθης
 πλησθέν, σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῆ^ν ἶναι
 καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἦθη. οἶσθ' ὅτι^ο πάντα ἐν τῷ
 τοιοῦτῳ^ρ τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης^ι λελυμένον τε καὶ
 ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. μητρί τε γὰρ
 ἐπιχειρεῖν^τ μίγνυσθαι, ὡς οἶεται, οὐδὲν^β ὀκνεῖ ἄλλω τε ὅταν
 οὖν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων, μισαιφονεῖν τε ὀτιοῦν,
 βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἐνὶ λόγῳ οὔτε^ι
 ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτε ἀναισχυντίας. Ἀληθέστατα,
 ἔφη, λέγεις. Ὅταν δέ γε,^ν οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχη αὐτὸς
 αὐτοῦ καὶ σωφρονῶς, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ τὸ λογιστικὸν^ν
 μὲν ἐγείρας^ω ἑαυτοῦ καὶ ἐστίασας λόγων καλῶν^χ καὶ
 σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος, τὸ ἐπιθυ-
 μητικὸν δὲ μήτε^υ ἐνδεία δούς^z μήτε^α πλησμονῆ, ὅπως ἂν
 κοιμηθῆ καὶ μὴ παρέχη θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ III. i. 427.
 λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾷ^β αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον καθαρὸν σκο- II. 572.

om Θ.—ε ὀλίγω m.—^η λέγεις δὲ om v.—^ι καὶ add ΑΞΦm.—^κ ἐγειρομένης r.
 —^λ λογικὸν ΘΞ, λογιστικὸν τε r.—^μ σιτῶν φ.—^ν ζητῆ K.—^ο οἶσθα δὴ ὅτι ic Θ.—
^ρ ἐν τῷ τοιοῦτῳ πάντα r.—^ι ὡς ἀπάσης ΞΦm.—^τ ἐπιχειρεῖ DKm.—^β οἶεται καὶ
 οὐδὲν v.—^γ οὐτ' vmt.—^δ γ' r.—^ε λογικὸν ΘΞ.—^ζ ἀγείρας φm.—^χ κακῶν Ξ.—
^υ μή' v.—^z ἐνδοῦς r.—^α μὴ om φ.—^β ἐᾷ ΑΦqm, ἐὰν ΠD, ἐὰν Kt: ἐᾶν *5.—

λογιστικὸν] Legitur etiam λογικὸν, itidemque paulo post. Sed et supra, p. 550. eadem scripturæ diversitas fuit annotata. Paulo post pro ἀπὸ πάσης legitur ἀπάσης, in eodem libro vet. ΣΤΕΡΗ.
 ἀπὸ πάσης] Bas. 2. ἀπάσης, quod eodem redit. Verba enim solvendi ac liberandi tam cum simplice genitivo quam cum præpositionibus ἐκ et ἀπὸ construuntur (sic Phædon. 65. A. ἀπολόων—ἀπὸ); vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 453. Ast.
 ἐπιχειρεῖν] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stobæus vero ἐπιθυμεῖ ac si οὐδὲν ὀκνεῖ absint, quæ Ficinus quoque non expressit vertens, ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum quovis alio, vel homine vel deo, sæpe bellua. De re Plat.

ipsa cf. Soph. CEd. T. 981. Ast.
 αὐτὸς αὐτοῦ] I. q. περὶ αὐτοῦ, ut viii. p. 545. A. πῶς ποτὲ ἢ—δικαιοσύνη—ἔχει εὐδαιμονίας τε περί. Verbo ἔχει cum particulis conditionem indicantibus conjuncto sæpius simplex genitivus apponitur. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 432. Ast.
 τὸ λογιστικὸν] Bas. 2. τὸ λογικόν. Ast.
 ἐστίασας] Vid. nostra ad Phædr. p. 221. Mox pro αὐτῷ Cod. Reg. et Stob. αὐτοῦ exhibent. Ceterum expressit h. l. Cicero de divinat. i. 29. respexit Plutarch. de virtut. et vitio p. 101. A. et vertit Chalcid. in Tim. p. 370. t. ii. (Hippolyt. ed. Fabric.) Ast.

πειν καὶ ὀρέγεσθαι^c τοῦ αἰσθάνεσθαι^d ὃ μὴ οἶδεν, ἢ τι^e τῶν
γεγονότων ἢ ὄντων ἢ καὶ^f μελλόντων, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ
θυμοειδὲς πρᾶυνας καὶ μὴ τισιν εἰς ὄργας ἔλθων^g κενιη-
μένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὰ δύο^h εἶδη,
τὸ τρίτον δὲ κινήσας ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται, οὕτως
ἀναπαύηται, οἷσθ' ὅτι τῆς τ'ⁱ ἀληθείας ἐν τῷ τοιούτῳ
μάλιστα ἄπτεται καὶ ἥκιστα παράνομοι^k τότε αἱ ὄψεις^l
φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι^m
οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν· ὃ
δὲ βουλόμεθα γινῶναι, τὸδ' ἐστίν, ὡς ἄρα δεινόν τι καὶ
ἄγριονⁿ καὶ ἄνομον^o ἐπιθυμιῶν εἶδος ἐκάστῳ ἔνεστι, καὶ
πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνόις μετρίοις^p εἶναι. τοῦτο δὲ ἄρα ἐν
τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἐνδῆλον.^q εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ ζυγ-
χωρεῖς,^r ἄθρει. Ἀλλὰ ζυγχωρῶ. [§. 2.] Τὸν τοίνυν δη-
μοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον ἔφαμεν εἶναι. ἦν δὲ που γεγωνῶς
ἐκ νέου ὑπὸ φειδαλῶ πατρὶ τεθραμμένος,^s τὰς χρηματιστι-
κάς^t ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ^u ἀναγκαίους^v
ἀλλὰ παιδιᾶς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἕνεκα γιγνομένας
ἀτιμάζοντι.^w ἦ γάρ; Ναί. Συγγενόμενος^x δὲ κομφότε-
ροις ἀνδράσι καὶ μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν, ὄρ-
μήσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς

III. i. 425.

^c ὀρέγεσθαι του ΞΦη et c A : pr enim om του.—^d καὶ αἰσθάνεσθαι ΑΞΦη.—^e ἦτοι m.—^f καὶ ante μελλόντων om ΞΦη.—^g ἔλθων Am.—^h δύο v.—ⁱ τ' om Θρ.—^k παραιομεῖ DKr.—^l τότε ὅτε αἱ ὄψεις K, αἴτε ὄψεις τότε q.—^m οἶμαι om Θρ.—ⁿ καὶ

^o ἄγριον post καὶ ἄνομον ponit r.—^p ἄγνωμον Ξ, ἀνόμοιον m.—^q μετρίως Φ.—^r εἰδῆλον : K.—^s ξ. DK.—^t τεθραμμένος Π.—^u χρηματιστικάς ΑΞΦηm : χρηματικάς *s.—^v δὲ δὴ μὴ m.—^w ἀναγκαίως K.—^x ἀτιμάζοντες K.—^y συγγενόμενοι Φ.—

ἐς ὄργας] Stob. ὄργην. Mox τὰ δύο εἶδη et τῆς ἀληθείας. Ast.

§. 2. ἦν—γεγωνῶς] Ut c. 8. γεγωνῶς ἔσται. Herodot. vi. 65. ἦν ἐχθρὸς—μάλιστα γεγωνῶς. Solet enim verbum εἶμῃ participio alius verbi ita jungi, ut modi finiti illius verbi circumlocutioni inseruiat, ut h. l. ἦν γεγωνῶς pro γέγονε positum est. Qui exempla quaerit, larga ea manu suppeditata reperiet in Fischeri Anim. in Weller. t. iii. p. ii. p. 4. Ceterum respicitur locus ille lib. viii. c. 10. τοῦ φειδαλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἂν, οἶμαι, υἱός, ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσιν. Ni fallor

autem, post γεγωνῶς inserendam est καὶ vel τε καὶ, ut ad γεγωνῶς ex sequentibus intelligatur φειδαλοῦ πατρός· natus erat patre parco et inde a teneris ab eo educatus. Ast.

τεθραμμένος] Scribendum puto τεθραμμένον. Pro χρηματικάς autem legitur et χρηματιστικάς, quam lectionem malo, quum etiam quodam p. 558. loco (qui huc pertinet) confirmetur. Stphn.

χρηματιστικάς] E. Bas. 2. reposuimus pro χρηματικάς. Sic viii. 10. qui locus hic respicitur, χρηματιστικάς ἡδονὰς memorantur.—Mox Cod. Reg. Bas. 1. et 2. ἀναγκαίως. Ast.

τοῦ πατρὸς φειδωλίας, φύσιν δὲ τῶν διαφθειρόντων βελ-
 τίῳ ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν
 τοῖν τρόποιν, καὶ μετρίως^γ δὴ, ὡς ἄετο, ἐκάσταν^β ἀπολαύων^δ
 οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῆ, δημοτικὸς^ε ἐξ
 ὀλιγαρχικοῦ^δ γεγονώς. Ἦν γάρ, ἔφη, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ
 δόξα περὶ τὸν τοιοῦτον. Θεὸς τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν τοῦ
 τοιοῦτου ἤδη πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἱὸν ἐν τοῖς τού-
 του^ο αὐτῷ ἦθεσι τεθραμμένον. Τίθημι. Τίθει τοίνυν καὶ
 τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν γιγνόμενα ἅ^ε περ^ς καὶ^ς περὶ
 τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνο-
 μαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν βοη-
 θούντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ
 τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὐτὰ παραβοηθούντας· ὅταν δ'^η
 ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὔτοι μὴ
 ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῶ μηχανωμένους
 ἐμποιῆσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἔτοιμα διανεμο-
 μένων ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ μέγαν^κ κηφῆνα τινά. ἢ τί^ι
 ἄλλο οἶει εἶναι^ι τὸν τῶν τοιοῦτων^{ιι} ἔρωτα; Οὐδὲν ἔγωγε,
 ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἡ τοῦτο. Οὐκοῦν ὅταν δὴ^{ιι} περὶ αὐτὸν βομ-
 βοῦσαι καὶ^ο αἰ^ο ἄλλαι ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων^ο τε^ο γέ-
 μουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων καὶ οἴνων καὶ τῶν ἐν ταῖς
 τοιαύταις συνουσίαις^ο ἡδονῶν ἀνειμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον
 αὐξοῦσαί τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσασι τῷ

ii. 573.
iii. i. 429.

^γ φύσει Π et pr ΘD.—^δ μετρίων γ.—^ε ἐκάστον ΑΦη.—^β ἀπολαύων Θ.—^ε δημοκρα-
 τικὸς K.—^δ ὀλιγάρχου v.—^ε τοιοῦτοις E.—^ς ὡσπερ γ.—^ε καὶ om ΘEΓ, καὶ τὰ v.—
 οἶει

^η δ' om EΦηη.—^ι τύραννοι Θ, τύραννοι ὁποῖοι γ.—^κ μέγα m.—^ι ἢ εἴ τι ἄλλο εἶναι
 Θ, καὶ εἴ τι ἄλλο εἶναι γ.—^{ιι} τοιοῦτον Kq.—^ο δὴ om ΑΦη.—^ο καὶ om ΑΦη.—^ο αἰ
 om ΘΠDKq.—^ο θυμιάτων D.—^ο τε om EΦKηm.—^ο συνουσίας Π, συνουσίαις γ.—

τὸν τῶν τοιοῦτων] Cod. Reg. τὸν τοι-
 οῦτον. Ficinus: numquid aliud amorem
 talium esse putas? Ast.

πόθου, κέντρον] Vulgo πόθου κέντρον,
 contra sensum, quem Ficinus perspicue
 expressit vertendo: coaugenti prorsus
 aliantque desiderium illud, atque ita furo
 aculeum addunt. Scilicet participia ἀβ-
 ξοῦσαι et τρέφουσαι accusativum postu-
 lant, qui etsi repeti possit ex antecedente
 τὴν ἔρωτα, tamen sensus obscuratur quo-
 diammodo eo omisso; accedat, quod πό-
 θου κέντρον non recte cum sequentibus

conjungitur; namque πόθος s. eros jam
 inest in furo, aliis vero cupiditatibus ad-
 stipulantibus atque inflammantibus dicitur
 κέντρον, aculeum, accipere. Postremo
 πόθου κέντρον (Phaedr. c. 35. p. 253.
 E.) huc non pertinet, sed κέντρον τοῦ
 κηφῆνος; fuci enim partim κέντροι sunt,
 partim δεινὰ κέντρα ἔχοντες, cf. viii. 6. ubi
 γ. not.—οἰστρά, οἰστρος, κέντρον, δῆγ-
 μα, de flagrantissima prorsusque furiosa
 cupiditate solemnia sunt vocabula, x.
 nostra ad Phaedr. p. 265. Ammon. p. 92.
 οἰστρος δὲ μανιάδης ἐπιθυμία. Αστ.

κηφῆνι, τότε δὴ δορυφορεῖται τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρεῖ¹
 οὔτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ εἰάν τις ἐν αὐτῷ δόξας
 ἢ ἐπιθυμίας λάβη ποιουμένης χρηστὰς καὶ ἔτι ἐπαισχυνο-
 μένας,² ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ἄθει παρ' αὐτοῦ, ἕως ἂν καθή-
 ρη σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ³ ἐπακτοῦ. Παντελῶς,
 ἔφη, τυρανικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ,
 καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον⁴ τύραννος ὁ Ἔρας λέγεται;
 Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον, καὶ μεθυσθεῖς
 ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει; Ἴσχει γάρ. Καὶ
 μὴν ὅ γε μαινώμενος καὶ ὑποκεκινηκῶς⁵ οὐ μόνον⁶ ἀνθρώπων
 ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρ-
 χειν. Καὶ μάλ', ἔφη. Τυραννικὸς δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ δαι-
 μόνιε ἀνὴρ, ἀκριβῶς⁷ γίγνεται, ὅταν ἢ φύσει ἢ ἐπιτηδεύ-
 μασιν ἢ ἀμφοτέροις⁸ μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός καὶ με-
 λαγχολικός γένηται. Παντελῶς μὲν οὖν.

III. i. 430.

§. 3. Γίγνεται μὲν, ὡς εἰσικεν, οὕτω καὶ⁹ τοιοῦτος ἀνὴρ
 ζῆ δὲ δὴ¹⁰ πῶς; Τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ¹¹ ἐμοὶ
 ἐρεῖς. Λέγω δὴ, ἔφη. οἶμαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἔορται γίγ-
 νονται παρ' αὐτοῖς καὶ κᾶμοι καὶ θάλειαι¹² καὶ ἐταῖραι καὶ
 τὰ τοιαῦτα πάντα, ἂν ἂν Ἔρας τύραννος ἔνδον οἰκῶν δια-
 κυβερνᾷ¹³ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Ἀνάγκη, ἔφη.¹⁴ Ἄρ'
 οὖν οὐ πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίας
 ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐκάστης, πολλῶν δεόμεναι; Πολλαὶ
 μέντοι. Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται εἰάν τις ᾧσι πρόσοδοι.

¹ οἰστρου v.—² ἐπαισχυνόμενος Φ.—³ σωφρ. καὶ μανίας ΑΦΜ.—⁴ πληρώσας K.—

⁵ τοιοῦτο ΘΓ.—⁶ νενικηκῶς ΘΓ.—⁷ μόνων v.—⁸ ἀκριβῶς om Φ.—⁹ ἀμφοτέρων Θ.—

¹⁰ καὶ ΑΠΦΔΚΓΕΔΜ, καὶ Θ: δ *σ.—¹¹ δὴ om ΘΓ.—¹² καὶ om ΘΞ.—¹³ θάλειαι ΑΦΜ,

θαλεῖαι Ξ, θάλαι Γ: θαλαι Σ.—¹⁴ διακυβερνᾷ ΑΞΦΕΔΜ et pr Θ, διακυβερνᾷ Π et ΓC

ποιουμένης] Vid. ad vii. 16. Olim conjeceram λιπομένης, relictas, sed haud necesse est ποιουμένης corrigere.

ἐπιχειρεῖ] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπιχειρεῖν. De sententia, vid. Bacchylid. xi. 9. in Anthol. Gr. t. i. p. 84. ed. Jacobs. Ast.

§. 3. διακυβερνᾷ] Sic e Bas. 2. reposuimus pro διακυβερνή; sensus enim

postulat conjunctivum, non optativum, quum ἂν ad ἂν pertineat. Sic Ficinus quoque vertit: hi, quorum tyrannus Amor, intus animi incolens penetralia, regit omnia. Ast.

τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα] Omnia, quae in animo insunt, s. universum animum. Sic Theæt. p. 154. D. πάντα τὰ τῶν φρενῶν, ubi vid. Heind. Ast.

Πῶς δ' οὐ; Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας
 παραιρέσεις.ⁱ Τί μὴν; Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπη,^k ἄρα^l
 οὐκ ἀνάγκη τὰς μὲν^m ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφο-
 δρὰς ἐννεοσττευμένας,ⁿ τοὺς^o δ' ὡς περ ὑπὸ κέντρων ἐλαυ-
 νομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐ-
 τοῦ τοῦ Ἐρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὡς περ δορυφό-
 ροις ἠγουμένου, οἰστρεῶν καὶ σκοπεῖν τίς τι ἔχει,^p ὃν δυνα-
 τὸν ἀφελῆσθαι ἀπατήσαντα^q ἢ βιασάμενον; Σφόδρα γ',^{ii. 574.}
 ἔφη. Ἀναγκαῖον δὴ πανταχόθεν φέρειν, ἢ μεγάλας
 ὠδισί τε καὶ ὀδύνας ξυνέχεσθαι; Ἀναγκαῖον. Ἄρ' οὖν,^{iii. i. 431.}
 ὡς περ αἱ^r ἐν αὐτῶ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι τῶν ἀρχαίων
 πλέον^s εἶχον^t καὶ τὰ ἐκείνων ἀφηροῦντο, οὕτω καὶ αὐτὸς
 ἀξιῶσει νεώτερος ἂν πατρός τε καὶ μητρὸς πλέον ἔχειν, καὶ
 ἀφαιρεῖσθαι, εἰὰν τὸ αὐτοῦ μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονειμάμενος
 τῶν πατρῶων;^u Ἀλλὰ τί μὴν; ἔφη. Ἐὰν^v δὲ δὴ αὐτῶ
 μὴ ἐπιτρέπωσιν, ἄρα^w οὐ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῖ ἂν κλέπ-
 τειν^x καὶ ἀπατᾶν τοὺς γονέας; Πάντως. Ὅποτε δὲ μὴ
 δύναίτο, ἀρπάξοι ἂν καὶ βιάζοιτο μετὰ τοῦτο; Οἶμαι,
 ἔφη. Ἀντεχομέναν δὴ^y καὶ μαχομέναν, ᾧ θαυμάσιε, γέ-
 ροντός τε καὶ γραός, ἄρ' εὐλαβηθεῖ^z ἂν καὶ φείσεται μή
 τι δράσαι^a τῶν τυραννικῶν;^b Οὐ πάνυ,^c ἢ δ' ὅς, ἔγωγε
 θαρρῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ^d τοιούτου. Ἄλλ', ᾧ Ἀδεί-
 μαντε, πρὸς Διός, ἔνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας
 ἑταίρας γεγонуίας τὴν πάλαι φίλην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα,
 ἢ ἔνεκα ὠραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος, οὐκ ἀναγκαίου,
 τὸν ἄωρόν τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν

Θ: διακυβερνήη σ.—^h γε ἔφη Ξ.—ⁱ παρανέσεις Πτ et pr Θ.—^k ἐπιλείπη v et (fortasse corr) A.—^l ἀρ' εἰδμ.—^m τὰς μὲν q: μὲν τὰς *ς.—ⁿ ἐννεοσττευμένας ΘΠ Δτ, ἐννεοσττευμένας ΞΚν, ἐννεοσττευμένας μ.—^o τὸν...ἐλαυνόμενον q.—^p ἔχοι Φ.—
^q ἀπατήσαντα Φμ et pr Ξτ.—^r ὡς Κ.—^s πλέον ΑΞΦμ: πλέον *ς.—^t ἔχειν Θ.—
^u τὸ πατρῶων Φ, τὸν πατρῶων μ.—^v ἂν ΑΦμ.—^w ἀρ' εἰδμ.—^x ἐπιχειρεῖ κλέπτειν γ.
 θείη
 —^y δὲ Κq.—^z εὐλαβητέον Ξ.—^a δράσαιτο Κετ.—^b τῶν τυραννικῶν ΑΦμ, τὸ τυ-
 ραννικόν ΘΠq: τυραννικόν *ς.—^c πάνυ γε ἢ Κ.—^d τῶν Ξ.—^e δοκοῖ Θτ.—^f εἰ om

ἐννεοσττευμένας] Ita legendum, non
 ἐννεοσττευμένας, ut in Ald. pro quo ἐννε-
 οσττευμένας in Germ. quod ab illa genuina
 lectione magis etiam est remotum. ΣΤΕΡΗ.
 ἐννεοσττευμένας] Cf. Longin. xliv. §.
 7. Ast.

ἀρπάξοι] Ald. Bas. 1. et 2. ἀρπάζει,
 vitiose. Mox θαρῶν scripsi pro θαρρῶ,
 quod recentioris Atticismi est, v. Ducker.
 ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. Mag.
 p. 435. et Valckenar. ad Eurip. Phœniss.
 p. 22. Ast.

φίλων ἀρχαιότατον δοκεῖ^ο ἂν σοι ὁ τοιοῦτος πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτούς ὑπ' ἐκείνοις, εἴ εἰς τὴν^ς αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο; Ναὶ μὰ Δί, ἦ δ' ὅς.

III. i. 432.

Σφόδρα γε μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ τυραννικὸν υἷον τεκεῖν. Οὐ^η πάνυ γε,^ι ἔφη. Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπῃ^κ τὸν τοιοῦτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυνελεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ^ι τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρῶτον μὲν οἰκίας τινὸς ἐφάψεται^μ τοίχου ἢ τινος ὀψὲ νύκτωρ ἰόντος τοῦ ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἰερόν τι νεωκορήσει; καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν, ἃς πάλαι εἶχε δόξας ἐν παιδὸς περὶ καλῶν τε καὶ αἰσχυρῶν, τὰς δικαίας^ν ποιουμένας^ο αἰ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμένα, δορυφοροῦσαι τὸν Ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου; αἰ πρότερον μὲν ἄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι^ρ ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος^ι ἐν ἑαυτῷ^τ τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ Ἐρωτος, οἷος^ς ὀλιγάκις ἐγίγνετο ἄναρ,^ι ὕπαρ τοιοῦτος αἰεὶ γενόμενος,^υ οὐδέ τις φόνου^ν δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώματος οὔτ' ἔργου, ἀλλὰ τυραννικῶς^ω ἐν αὐτῷ ὁ Ἔρωτ' ἐν πάσῃ^χ ἀναρχία καὶ ἀνομία ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὦν μόναρχος, τὸν ἔχοντά τε αὐτόν ὡς περ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θέρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὀμιλίας, τὸν δ' ἐνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν^υ τρόπων

II. 575.

γ.—ε τὴν om pr Ξ.—^η οὐ om ΑΦΜ.—^ι γ' emt.—^κ ἐπιλείπη Av, ἐπιλείπει Π, ἐπιλείποι K, ἐπιλείποι Θ, ἐπιλίπη ΞΦΜτ; ἐπιλείποι σ.—^λ ἦ ἐν αὐτῷ Θγ, ἑαυτῷ ἦ v.—^μ ἐφάψεται τινος K, τινος ἐφάψαιτο γ.—^ν δικαίας A: δίκας *σ.—^ο ποιούμενας v.—^ρ ἔτι om γ.—^ι δημοκρατούμενοι Ξ.—^ς αὐτῷ Ξ.—^τ οἷος γ.—^υ ὄνειρος ΦΜ.—^φ γενόμενος ΑΠΦDKγμ, γενόμενος Ξ: γιγνόμενος σ.—^ψ φόβου Kq et pr D.—^ω τυραννικῶς ΑΘΞΦμτ; τυραννικὸς *σ.—^χ πᾶσι v.—^υ αὐτῶν Θ, αὐτοῦ q.—^ζ ἀναθέντα Θ.

πληγαῖς δοῦναι] Vid. nostra ad Phædr. p. 335. Ast.

ἐπιλείπη] E Cod. Reg. reposuimus pro ἐπιλείποι; adscriptum est enim in Cod. Regio voci ἐπιλείποι verbum ἐπιλείπη. Ast.

δορυφοροῦσαι τὸν Ἔρωτα] δορυφορεῖν τινα est i. q. δορυφόρον εἶναι τινος, ut apud Thucyd. i. 130. Xenoph. Hier. iv. 3. Ast.

αἰεὶ γιγνόμενος] Ald. Bas. 1. et 2. γενόμενος. Ficinus: talis semper erit vigilans. Ast.

τὸν ἔχοντά τε αὐτόν] Ficinus: utpote qui solus sit dominus, subjectum sibi hominem—impudenter ad omnia rapiet—legisse videtur: ἄλόντα, quod e littera χ versa proficiscitur. FAHSE.

ὑπὸ] Non male videtur legi ὑπὸ, licet non itidem ὑπὸ sed ἀπὸ præcedat. ΣΤΕΡΝ.

καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθίντα^α καὶ ἐλευθερωθέντα. ἢ οὐχ οὗτος ὁ βίος τοῦ τοιοῦτου; Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἂν μὲν γε, III. i. 433.
 ἦν δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν πόλει ὧσι καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σωφρονῆ, ἐξελθόντες ἄλλον τινὰ δευροφοροῦσι τύραννον ἢ μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, εἰάν που πόλεμος ἦ· εἰάν δ' ἐν εἰρήνῃ τε^α καὶ ἡσυχία γένωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν^β τῇ πόλει κακὰ δρῶσι σμικρὰ πολλὰ. Τὰ ποῖα δὴ^γ λέγεις; Οἷα κλέπτουσι, τοιχαρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσι,^δ λωποδυτοῦσιν, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδιζονται· ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, εἰάν δυνατοὶ ὧσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσιν. Σμικρὰ γ' ἔφη, κακὰ λέγεις, εἰάν ὀλίγοι ὧσιν οἱ τοιοῦτοι. Τὰ δὲ^ε σμικρὰ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρὰ ἔστι, καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρία τε καὶ ἀβλιότητι πόλεως,^ς τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ δὴ πολλοὶ ἐν πόλει γένωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἷς^ς ξυνεπόμενοι αὐτοῖς καὶ αἰσθάνται ἑαυτῶν τὸ πλῆθος, τότε οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας, ἐκείνον ὅς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὐτῶ μέγιστον καὶ πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχη.^η Εἰκότως γ', ἔφη τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. Οὐκοῦν εἰάν μὲν ἐκόντες ὑπέικασιν· εἰάν δὲ μὴ ἐπιτρέπη ἡ πόλις, ὥς περ τότε μητέρα III. i. 434.
 καὶ πατέρα ἐκόλαζεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, εἰάν οἷός τ' ἦ, κολάσεται ἐπεισαγόμενος^ι νέους ἐταίρους, καὶ ὑπὸ τού-

—^α τε om ΘΥ.—^β αὐτοῦ ἐκεῖ ἐν ν.—^γ δὲ υ.—^δ βαλλαντ. ΞΠΦ, βαλαντ. Θ.—^ε pro δὲ scribe γὰρ cum ΑΘΠΔΚϚΥ.—^ς πόλεως παραβαλλόμενα τὸ Ξς.—^ς οἱ om III.—

πονηρίῃ] *Respectu ad pravitatem.*
 Αστ.

οὐδ' ἴκταρ βάλλει] I. e. οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίγνεται, ut Eustathius explicat in *Odys.* ψ. p. 798. 5. qui adjicit: καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ ἐδλόγως τε δασύνεται, καὶ ἐπὶ ῥῆμά ἐστι ὡς τὸ ὑπαρ. p. 799. v. 3. δ καὶ εἰκὸς ἐστίν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱερα. Vulgo enim scribitur ἴκταρ. Laudant h. l. Zenob. v. 55. *Mæris Attic.* p. 190. Vid. et Schol. Lucian. ad *Lexiph.* §. 21. t. ii. p. 583. ed. Schmied. interpret. ad Thom. Mag. p. 471. et Ruhnken. ad *Tim.* p. 149. Αστ.

πλεῖστον] De hac Platonica loquendi forma lege annotationem, in p. 559. E. STEPH.

εἰάν μὲν] Nihil deesse hic, sed ipse Plato aliquid subaudiendum videtur reliquisse. Plena enim fuerit oratio si post εἰάν μὲν ἐκόντες ὑπέικασιν, subaudias, ταῦτα ἔσται, vel γερήσεται, aut tale quid. Ficinus ita, *Nonne facile id sit, si cesserint omnes?* STEPH.

εἰάν μὲν ἐκόντες ὑπέικασιν;] Apodosis εἶ ἔχει, vel simile quid, ut post εἰ μὲν, εἰ δὲ solet, suppressa est. Sic *Thucyd.* iii. 3. 44. Plat. *Protag.* 325. D. καὶ εἰάν μὲν ἐκὼν πείθηται· εἰ δὲ μὴ, ὥσπερ ἔυλον—εὐθύνουσι. Cf. Eustath. ad *Ilíad.* α'. p. 50. *Observat. Misc.* vol. iii. p. 145. Casaub. ad *Athen.* v. 43. Valckenar. ad *Herodot.* p. 646. *Hermann.* ad *Viger.* 792. et *Heind.* ad *Euthyd.* p. 345. Αστ.

τοῖς δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι φίλην μητρίδα τε,^k Κρητῆς φασί, καὶ πατρίδα ἔξει^l τε καὶ θρέψει.^m καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοιούτου ἀνδρός. Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε.ⁿ [§. 4.] Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὔτοί γε τοιοῖδε γίνονται ἴδια καὶ πρὶν ἄρχειν;^o πρῶτον μὲν^p οἷς ἂν ξυνῶσιν, ἢ κόλαξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἐτοίμοις

II. 576. ὑπηρετεῖν, ἦ^q ἂν τού τι^r δέωνται, αὐτοῖ^s ὑποπεσόντες, πάντα σχήματα^t τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ ἀλλότριαι; Καὶ σφόδρα γε. Ἐν παντὶ ἄρα τῶ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε οὐδενί, ἀεὶ δὲ του δεσπόζοντες^u ἢ δουλεύοντες ἄλλῃ. ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ ἄγευστος. Πάνυ μὲν οὖν. Ἄρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιούτους ἀπίστους καλοῖμεν; Πῶς δ' οὐ; Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἶόν τε μάλιστα, εἴ περ ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν^v ἠμολογήσαμεν περὶ^w δικαιοσύνης, οἶόν ἐστιν.

III. i. 435. Ἄλλὰ μὴν, ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς γε. Κεφαλαιωσάμεθα^x τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον. ἔστι δὲ που, οἶον ὄναρ διήλθομεν, ὅς ἂν ἔπαρ τοιοῦτος ἦ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗτος γίνεταί ὅς ἂν τυραννικώτατος φύσει ἂν μοναρχήσῃ^y καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βίῳ, τοσοῦτ'^z μᾶλλον τοιοῦτος. Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος^a τὸν λόγον ὁ Γλαῦκων.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅς ἂν φαίνεται πονηρότατος, καὶ ἀθλιώτατος φανήσεται; καὶ ὅς ἂν πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ,^b μάλιστα τε καὶ πλείστον χρόνον

^h ἔχοι ΘΞΓ.—ⁱ ἐπεισαγαγόμενος ΘΠΔ.—^k τε om τΠ.—^l ἔξει Ξ.—^m θρέψει v.—ⁿ δὲ Θτ.—^o πρὶν ἄρχειν post ξυνῶσιν ponit Φ.—^p μὲν ἂν τ.—^q ἦ om Π.—^r του τι ΘΞΚρητ, τουτὶ ΑΦΔ: που τι *5.—^s αὐτῶ v.—^t πάντα σχήματα ΑΞΦηΓΠ: πάντα τὰ σχήματα *5.—^u σπουδάζοντες τ.—^v ἐν τοῖς ὀρθῶς πρόσθεν.—^w περὶ τ.—^x κεφαλαιωσάμεθα τΠ.—^y μοναρχοῦση D, μοναρχήσει mg D, μονάρχης ἦ v.—^z τοσοῦτο Κ.—^a διαδεξάμενος ΑΦΠ: δεξάμενος *5.—^b τυραννήσῃ Ξ.—^c πολλὰ καὶ ΑΠΦηΓ, καὶ

ἐταίρους] Ficin, videtur étérpus legisse vertens: alios inducens juvenes, Ast.

φίλην μητρίδα] Vid. Plutarch. an seni sit gerenda republ. p. 792. E. Ast.

Κρητῆς] Decesse videtur particula ὡς, sive ὥσπερ, ante Κρητῆς: quanquam et ita poni φασί absque ὡς vel ὥσπερ, existimo. SREU. Particula facile caremus. Ast.

§. 4. τοιοῖδε] Ald. et Bas. 1. τοιοῖδε. Mox Ald. Bas. 1. et 2. τουτὶ (Cod. Reg. ἂν του τι) pro τοῦ τι. Ast.

ἀλλότρια] Repete ὡς, ut Theæt. p. 167. E. χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος—χωρὶς δὲ διαλεγόμενος. Ast.

μοναρχήσῃ] Ald. Bas. 1. et 2. μοναρχήσει. Ast.

τοιούτος γεγονώς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ^ο δοκεῖ.^d Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν.^ο Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ γέ^f τυραννικός κατὰ^ς τὴν τυραννουμένην πόλιν ἀν^h εἶη ὁμοιότητι, δημοτικόςⁱ δὲ κατὰ^k δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτως; Τί μὴν; Οὐκοῦν, ὃ τι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονία,^l τοῦτο καὶ^m ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα; Πῶς γὰρ οὐ; Τί οὖν ἄραⁿ ἡ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευομένην οἶαν τὸ πρῶτον διήλθομεν; Πᾶν τούναντίον, ἔφη^ο ἡ μὲν γὰρ^p ἀρίστη, ἡ δὲ κακίστη. Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον, ὁποτέραν λέγεις· δῆλον γὰρ, ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὐ^q καὶ ἀθλιότητος^r ὡσαύτως ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν^s τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες, μὴδ' εἴ τινες ὀλίγοι περὶ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὡς χρῆ ὄλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας θεάσασθαι, καταδύντες^t εἰς III. i. 436. ἅπασαν^u καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινόμεθα.^v Ἄλλ' ὁρῶς, ἔφη, προκαλεῖ^w καὶ δῆλον παντὶ ὅτι τυραννουμένης

πολλὰ ΘΞτ: om particulam *ς.—^d δοκῆ DK.—^e ἔχει q.—^f ὅτε Φμτ.—^g ἡ κατὰ τ.—^h ἂν om q.—ⁱ δημοτικός ΑΘΞΠΦτ: δημοκρατικός *ς.—^k post κατὰ omisi τὴν cum ΑΘΠΦτ.—^l ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν v.—^m καὶ ante ἀνὴρ add ΑΦτ.—ⁿ ἄρα m, ἀρετῆι γρ Α: ἄρα *ς.—^ο ἔχει τ.—^p γὰρ om K.—^q τε ad ΑΞΠΦεμ, τε Θτ: ad ς.—^r ἀθ

^s δουλιότητος v. quod τ addit πέρι, scripti omnes om.—^t τὸν om DKq.—^u κᾶτα σαν δύντες τ.—^v ἅπαν v.—^w ἀποφαινόμεθα ΦDKM.—^x προκαλεῖς v.—^y οὐκ ἔστιν

τοῖς δὲ πολλοῖς] Bas. 2. καὶ adjicit post πολλοῖς. Ast.

ὁμοιότητι] Ita vertit Fic. quasi legerit δημοτάτος. Interrogative autem hæc dici puto. STERN.

ὁμοιότητι] Offendit hæc vox, quia κατὰ cum accusativo jam per se similitudinem indicat, v. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 331. et Valckenar. ad J. Chrysostom. Orat. i. in Opuscul. philolog. t. ii. p. 204. Ficinus ita vertit ac si legerit δημοτάτος, tyrannicus vir civitati tyrannide oppressæ simillimus. Fortasse μάλιστα pro δημοιότητι vel simile quid in libris suis invenit. Ast.

τί οὖν ἄρα] Sic Ald. Bas. 1. et 2. male scripsit Steph. τί οὖν; ἄρα. Sensus est, Quænam igitur ratio est civitatis tyranno subjectæ ad civitatem regi subditam? Similiter Ficinus vertit, quomodo se habet tyranno subjecta civitas ad eam, quæ regi paret, qualem primo descripsimus? Plat.

—Mox ἔχει pro ἔφη Bas. 2. Ast.

ἀθλιότητος] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus tacite scripsit ἀθλιότητος πέρι, quod primum haud necessarium est, propterea quod genitivi absolute capiendi et explicandi sunt: quod attinet ad felicitatem et miseriam (v. nostra ad Phædr. p. 351. Sympos. p. 294. Matthiæ Gr. Gr. p. 439.); deinde περὶ, si poneretur, non ad εὐδαιμονίας et ἀθλιότητος, sed ad urbes referri deberet: nam de urbis respectu ad earum felicitatem vel miseriam judicium est faciendum. Ast.

καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα] Laudat Stob. xli. p. 265. usque ad εὐδαιμονέστερα. Ast.

ὡς χρῆ] Hæc interposita sunt, ut causam sequentium indicent; ὡς est enim namque s. quoniam. Mox Stob. ἀποφαινόμεθα. Ast.

μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιώτερα, βασιλευομένης δὲ οὐκ^x εὐδαιμο-
 νεστέρα. Ἐρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ
 11. 577. αὐτὰ ταῦτα προκαλούμενος^y ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην, ἀξιῶν
 κρίνειν περὶ αὐτῶν^z ἐκείνον ὅς δύναται^a τῇ διανοίᾳ^b εἰς ἀν-
 δρὸς ἦθος ἐνδύς^c διιδεῖν καὶ μὴ καθά περ παῖς ἔξωθεν ὄρων
 ἐκπλήττηται^d ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἦν πρὸς
 τοὺς ἔξω σχηματίζονται,^e ἀλλ' ἰκανῶς διορᾷ;^f εἰ οὖν οἰοί-
 μην δεῖν ἐκείνου πάντας ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ δυνατοῦ μὲν
 κρίναι, ξυνηκκότος δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ παραγεγονότος ἐν
 τε ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν, ὡς πρὸς ἐκάστους τοὺς
 οἰκείους^g ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα γυμνός^h ἂν ὀφείη τῆς τρα-
 γικῆς σκευῆς, καὶ ἐν αὐτοῖςⁱ δημοσίοις κινδύνοις· καὶ
 ταῦτα πάντα ἰδόντα^k κελεύοιμι^l ἐξαγγέλλειν πᾶς ἔχει
 εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους.
 Ὁρθότατ' ἂν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖο. Βούλει οὖν,
 ἦν δ' ἐγώ, προσποιησάμεθα^m ἡμεῖς εἶναι τῶνⁿ δυνατῶν^o ἂν
 κρίναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων τοιούτοις, ἵνα ἔχωμεν ὅς τις
 111. i. 437. ἀποκρινεῖται^p ἂ ἐρωτῶμεν; Πάνυ γε. [§. 5.] Ἰδιὴ δὴ
 μοι, ἔφη, ὧδε σκόπει. τὴν ὁμοιότητα ἀναμιμνησκόμενος
 τῆς τε^q πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει
 ἀθρῶν, τὰ παθήματα ἐκατέρου λέγε. Τὰ^r ποῖα; ἔφη.
 Πρῶτον μὲν,^s ἦν δ' ἐγώ, ὡς πόλιν^t εἰπεῖν, ἐλευθέραν ἢ δού-

x.—^y προκαλούμενος Θ.—^z αὐτὸν Κτ.—^a δύναται ΑΘΠΦDKqemr : ἂν δύνηται Ες.
 —^b ἰδία ἀνοία Θ.—^c ἐνδύς v.—^d ἐκπλήττηται ΑΘΠΦDKqm, καλύπτεται ε : ἐκ-
 πλήττηται s.—^e σχηματίζονται ΑΦm : σχηματίζεται *s.—^f διορᾷ v.—^g οἰκείως
 ε.—^h μάλιστα τις γυμνός ε et ic Ε cum s.—ⁱ αὐ τοῖς ΑΘΞΦqmr : αὐτοῖς s.—
^k ἰδόντα om Θ.—^l κελεύοιμι q, κελεύομεν v : κελεύοιμεν *s.—^m προσποιησάμεθα D
 Κq.—ⁿ τῶν δυνατῶν εἶναι Ε.—^o δυνατῶν om Θ.—^p ἀποκρίνηται v.—^q τε om m.—
^r : λέγε τὰ ΦDK.—^s μὲν εἶπον D, μὲν εἰπεῖν K.—^t πόλιν ὡς ἔπος ε.—^u τὴν om m.

ἔξωθεν ὄρων ἐκπλήττηται] Qui splen-
 dorem, externamque rei speciem intue-
 tur, rem ipsam perspicere nequit. Similes
 locos excitavit Wytttenb. Bibl. Crit. vol.
 iii. p. iv. p. 39. Ast.

τις γυμνός] Cod. Reg. tis omittit ;
 τις vero, quod Ficinus quoque expressit,
 est vernaculum man.—Mox Ald. Bas. 1.
 et 2. post τραγικῆς habent τε, quod Ste-
 phanus recte exterminavit. Ast.

ἐν αὐτοῖς] Ficinus, ut Heind. ad Sophist.
 p. 432. bene monuit, haud dubie legit ἐν

αὐ τοῖς δημ. κινδ. vertit enim : rursusque
 popularibus in periculis : et hæc pro ge-
 nuina habenda est scriptura. Etenim
 αὐτοῖς sine articulo τοῖς nomini jungi non
 posset, contra αὐ, quod hæc verba præ-
 gressis, ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν, oppo-
 sita esse indicat, non solum recte habet,
 verum etiam, si rem e Platonicis sermonis
 indole æstimes, tantum non necessarium
 est. Ast.

τῶν δυνατῶν] Int. ὄντων, vid. ad vii.
 4 Δστ.

λην τὴν^ν τυραννουμένην ἐρεῖς; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην. Καὶ μὴν ὀρᾶς^ν γε ἐν αὐτῇ δεσπότης καὶ ἐλευθέρους. Ὀρᾶ, ἔφη, σμικρὸν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δούλον. Εἰ οὖν, εἶπον, ὁμοίος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καί^ω ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς μὲν δουλείας τε^χ καὶ ἀνελευθερίας^ν γέμειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν ἅ περ ἦν ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον^ς δεσπόζεις; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν; δούλην ἢ^α ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι^β ψυχὴν; Δούλην δὴ που ἔγωγε. Οὐκοῦν ἢ γε αὖ δούλη καὶ τυραννουμένη πόλις ἤκιστα ποιεῖ ἅ βούλεται; Πολύ γε. Καὶ ἢ τυραννουμένη ἄρα ψυχὴ ἤκιστα ποιήσει ἅ ἂν βουληθῇ, ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ οἴστρου αἰεὶ ἐλκομένη βία ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστὴ ἔσται. Πῶς γὰρ οὐ; iii. i. 438.
 Πλουσίαν δὲ ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμένην πόλιν εἶναι; Πενομένην. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πενιχρὰν ii. 578. καὶ ἀπληστον ἀνάγκη αἰεὶ εἶναι. Οὕτως, ἢ δ' ὅς. Τί δέ;^ς φόβου γέμειν ἄρ' οὐκ ἀνάγκη τὴν γε^δ τοιαύτην πόλιν τόν τε^ς τοιοῦτον ἄνδρα; Πολλή^ς γε. Ὀδυρμούς δέ^ς καὶ στεναγμούς καὶ θρήνους καὶ ἀλγηδόνας οἶει ἐν τινὶ ἄλλῃ πλείους^ς εὐρήσειν; Οὐδαμῶς. Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἠγεῖ^ι τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῳ τινὶ πλείω εἶναι, ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων τούτων τῷ τυραννικῷ; Πῶς γὰρ ἄν;^κ ἔφη. Εἰς πάντα δὴ, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας τὴν γε^ι πόλιν τῶν πόλεων

—^ν ὀρᾶ q.—^ω καὶ om Φm.—^χ τε om K.—^ν ἐλευθερίας ΘΠν.—^ς μανικώτατον καὶ μοχθηρότατον K.—^α καὶ m.—^β εἶναι om DKq.—^ς δαλ φ.—^δ τε ΞΦm.—^ς γε ΦKm.—^ι πολλή ΑΘΞΠm: πολὺ *ς.—^ς γε v, τε ceteri præter Ξ.—^ς πλείους ΘΠD.

—^ι ἠγεῖ v.—^κ ἄν om v.—^ι τε ΘΠΦDKm.—^ς ταῦτα ταῦτα ΑΞΦm, ταῦτα ταῦτα Π,

§. 5. ὡς πόλιν εἰπεῖν] Alia invenitur lectio, πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐλευθ. etc. Sed hæc irropsisse ex sequentibus videri possunt: ac malim ὡς etiam et εἰπεῖν abesse, quam illis ἔπος interjici. Possunt autem et interrogative hæc legi. ΣΤΕΡΗ.

ὡς πόλιν εἰπεῖν] Connectenda sunt cum antecedentibus, πρῶτον μὲν: ut primo de urbe dicamus (deinde vero de viro urbi simili). Bas. 2. πόλιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν. AST.

ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη. Καὶ μάλα; ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταῦτα ταῦτα^m ἀποβλέπων; Μακρῶν, ἔφη, ἀθλιωτάτον εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις. Πῶς; ἦ δ' ὅς.ⁿ Οὐπω, ἔφη, οἶμαι, οὗτός ἐστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα. Ἀλλὰ τίς^o μὴν; Ὅδε^p ἴσως σοι ἔτι^q δόξει εἶναι τούτου^r ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὅς ἂν, ἦν δ' ἐγώ, τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῶ, ἀλλὰ δυστυχῆς^s ἢ καὶ αὐτῷ ὑπὸ τινος συμφορᾶς ἐκπορισθῆ ὥστε τυράννω γενέσθαι. Τεκμαίρομαι σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ^t λέγειν. Naί, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ^u οὐκ οἶεσθαι χρὴ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ σκοπεῖν. περὶ γάρ τοι τοῦ^v μεγίστου ἡ σκέψις, ἀγαθοῦ τε^w βίου καὶ κακοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Σκόπει δὴ εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ^x γάρ μοι δεῖν ἐννοῆσαι ἐκ τῶνδε περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας. Ἐκ τίνων; Ἐξ ἐνὸς

III. i. 439.

αὐτὰ ταῦτα v: ταῦτα *s.—ⁿ πῶς ἦδ' ὅς om ΘΠDKT.—^o τί φ.—^p ὅδ' v.—^q ἔτι σοι Θ.—^r τούτου om DKq.—^s prestat fortasse δυστυχῆσθ.—^t ἀληθῶς q.—^u ἀλλ' emr.—^v τοιούτου v.—^w τε om D, post βίου ponit K.—^x δοκῶ DKq.—^y οἶσθ' em.—

εἰς ταῦτα] In quodam vet. legitur εἰς ταῦτα ταῦτα. Duo autem hæc a Plat. et alibi conjunguntur. STEP.H.

εἰς ταῦτα ταῦτα ἀποβλέπων] E Bas. 2. ita reposuimus pro εἰς ταῦτα ἀποβλέπων, addicente Ficino, ut qui verterit, *quoties eadem hæc animadvertis*. AST.

τυραννικὸς] Deesse puto negationem ante τυραννικὸς, et locutum de eo qui tyrannico præditus sit ingenio, nunc miseriores dicere eum qui licet eo non sit præditus, tyrannidem tamen exercere cogatur. STEP.H. qui sic in Not. 'Ideo existimavi deesse huic loco (nimirum ante τυραννικὸς) negativam particulam, quia postquam illa de tyrannico homine finita est dissertatio, hic non assentitur alteri dicenti illum tyrannicum longe omnium esse miserimum: sed se alium velle proponere dicit qui illo sit miserior. Interrogatus quisnam ille sit, respondet, esse eum qui quamvis tyrannico ingenio minime præditus sit, tyrannidem exercere cogitur. At si diceret τυραννικὸς ὢν, non autem μὴ τυραννικὸς ὢν, de eodem loqui videretur de quo alter modo loquutus fuerat, quum tamen se de alio

loqui velle ostendat. Locus tamen quidam in iis quæ sequuntur, lectionem alteram videri cuiuspiam possit utcumque defendere: quod si ita est, dicendum fuerit utrumque quidem esse τυραννικὸν, sed discrimen in eo esse quod alter non sponte tyrannidem capessat, sed coactus.' Falso Step.h.; sermo est de eo, qui non solum per se et in se ipso tyrannus est, sed tyrannidem etiam exercere cogitur; vid. c. 6. initium. Ast.

εὖ μάλα] Sic Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus, Ficinus, ut videtur, secutus, ut qui verterit, *imo vero diligentissime, μάλιστα* scripsit. Ast.

τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ] Melius fortasse τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ in duali numero legeretur. Agnoscit tamen et Fic. alteram lectionem. STEP.H. Stephanus volebat τῷ τοιοῦτῳ λόγῳ. Ficinus vertit, *ratione tali*. Ni fallor, τῷ τοιοῦτον λόγῳ vel τὸν τοιοῦτον λόγον (λόγος de re ipsa, ut sæpenumero) legendum est. Mox Cod. Reg. δοκῶ γάρ μοι pro δοκεῖ, et εἰ τις τῶν θεῶν. De sententia, cf. Seneca de Clement. i. 24. §. 1. Ast.

ἐκάστου τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδράποδα πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γὰρ τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράνοις, τὸ πολλῶν ἀρχεῖν διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλῆθος. Διαφέρει γάρ. Οἶσθα^γ οὖν ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦνται^δ τοὺς οἰκέτας; Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο; Οὐδέν, εἶπον^α ἀλλὰ τὸ αἷτιον ἐννοεῖς; Ναί, ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἐνὶ ἐκάστῳ βοηθεῖ τῶν ἰδιωτῶν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. τί δέ; εἴ τις θεῶν^β ἄνδρα ἓνα, ὅτῳ ἐστὶν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ καὶ^ε πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου^δ αὐτῶ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι^ε βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἂν^ε τινι καὶ ὀπόσῳ^ε φόβῳ οἶει γενέσθαι^η αὐτὸν περὶ τε αὐτοῦ καὶ παιδῶν καὶ γυναικός, μὴ ἀπόλοιτο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν; Ἐν III. i. 440. παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε. Οὐκοῦν ἀναγκάζοιτο ἂν τις^η. 579. ἦδη θαυπέειν αὐτῶν τῶν δούλων καὶ ὑπισχυεῖσθαι πολλὰ καὶ ἐλευθεροῦν οὐδὲν δεόμενος, καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῶ, ἢ ἀπολαλέναι. Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσειε^ι γείτονας πολλοὺς αὐτῶ, οἳ^κ μὴ ἀνέχοιντο εἴ τις ἄλλος ἄλλου^λ δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού τις τοιοῦτον λαμβάνοιεν,^μ ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις; Ἔτι ἂν, ἔφη, οἶμαι μᾶλλον ἐν παντί κακοῦ^ν εἶη,^ο κύκλῳ

^α ὠφελοῦνται γ.—^β οὐδὲν εἶπον om Θγ.—^γ τις τῶν θεῶν K.—^δ καὶ post ἦ om AΦm.—^ε ὅποι Em.—^ε μέλλει ΘΞKmr.—^ζ ἂν om v.—^η ἐν πόσῳ Θγ, πόσῳ γ.—^η οἶει ἂν †

γενέσθαι Ξγς.—^ι κατοικίσειεν cum σ γτ, κατοικησειεν m, κατοικήσειεν ceteri.—^κ ἢ m, οἳ ἂν Ξς.—^λ ἄλλω v.—^μ λαμβάνοι, ἐν v.—^ν κακῶ DKγ.—^ο εἴ εἴη AΦm et pr Π.

αὐτῶν τῶν] Malim ad τῶν δούλων. STEPH. Quod Stephanus scriptum malebat, id quidem placet, etsi vulgata quoque scriptura sensum commodum præbet. AST.

οὐδὲν δεόμενος] Quam supersedere eo possit. Ficinus verit, cum sibi nihil opus sit. Cornarius vero, non rogantes, ac si deομένους legerit. AST.

κατοικίσειε] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. κατοικήσειε, solemnī variatione. AST.

ἐν παντί κακοῦ] Scio multos ἐν παντί κακῶ legendum existimaturos: sed mihi videor et alibi talem genitivum invenisse. STEPH.

ἐν παντί κακοῦ] Ut ἐν παντί ἀθυμίας Thucyd. vii. 55. εἰς πᾶν κακοῦ ἀφυκνεῖσθαι Herodot. vii. 118. Etiam simpliciter dicitur ἐν παντί, ut Euthydem. 300. E. Sympos. 210. A. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 108. Boissonad. ad Philostrat. p. 608. Cod. Reg. ἐν παντί κακῶ exhibet. AST. qui sic in Addend. 'Magis e Platonici sermonis consuetudine esset ἐν παντί. Quod quidem nos adduxit, ut κακοῦ uncinis includeremus. Κακοῦ enim ex interpretatione videtur profectum esse, et simplex μᾶλλον ἐν παντί prægresso 'Ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε melius respondet.'

Φρουρούμενος^p ὑπὸ πάντων πολεμίων. Ἄρ' οὖν οὐκ ἐν^q τοιοῦτῳ μὲν δεσποτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος, φύσει ἂν οἶον διεληλύθαμεν,^r πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός; λίχνῳ δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν^s ἐν τῇ πόλει οὔτε ἀποδημῆσαι ἕξεστιν οὐδαμῶσε οὔτε θεωρῆσαι ὅσων δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλεύθεροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδεδουκῶς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ^t ὡς γυνὴ ζῆ,^u φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, εἴαν τις ἕξω ἀποδημῆ καὶ τι^v ἀγαθὸν ὄρῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. [§. 6.] Οὐκοῦν τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς πλείω καρπούται ἀνῆρ^w ὅς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ^x πολιτευόμενος, ὃν νῦν^y δὴ σὺ ἀβλιώτατον ἔκρινας τὸν τυραννικόν, ὡς μὴ^z ἰδιώτης καταβιῶ, ἀλλ' ἀναγκασθῆ ὑπὸ τινος τύχης τυραννεῦσαι^a καὶ ἑαυτοῦ ἂν ἀκράτωρ ἄλλαν ἐπιχειρήσῃ^b ἄρχειν, ὡς περ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ μὴ ἰδιατεύων ἀλλ' ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκάζοιτο^c διάγειν^d τὸν βίον; Παντάπασι, ἔφη, ὁμοιώτατά τε^e καὶ ἀλη-

iii. i. 441.

—^p κύκλω φορούμενος τ et cog Π, κυκλοφορούμενος K.—^q ἐν τῷ Θρ.—^r διεληλύθειμεν τ.—^s τῶ m, om τ.—^t τὰ πολλὰ om m.—^u ζῆν ΘΠDK.—^v τι v.—^w καρπούται ἀνῆρ AΦm: καρπούται δ ἀνῆρ *ς.—^x αὐτῷ v.—^y νῦν om Θρ.—^z μὴ ὡς Θ.—^a τυραννῆσαι v.—^b ἐπιχειρήσει m.—^c προαναγκάζοιτο Θ.—^d διαφεύγειν τ.—
β α

ἀρ' οὖν οὐκ] Laudat Stob. xlv. p. 350. ubi ἐν τοσοῦτῳ δεσποτηρίῳ legitur. Ceterum cum aliis scriptorum locis hæc contulit P. Victor. Var. Lect. xi. 13. Ast.

λίχνῳ] Vid. Xenoph. Hier. i. 11. 12. Ast.

ὡς γυνή] Stob. ὥσπερ γυνή. Mox Ald. Bas. 1. ζῆν, deinde Bas. 1. et 2. καὶ τοι pro καὶ τι. Ast.

§. 6. τοῖς τοιοῦτοις] Haud scio an credible sit scriptum fuisse ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις, vel potius πρὸς τοῖς τοιοῦτοις, id est, *præter hæc*: quum sequatur πλείω. Alioqui tamen nihil est cum quo datus hic possit coherere. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. ' Non esse unde pendeant hi dativi τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς, jam admonui in iis quæ margini adscripti: ubi etiam dixi videntum esse an legere oporteat ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις, vel πρὸς τοῖς τοιοῦτοις. Nunc autem addo aliam conjecturam, quæ eundem quidem sensum efficit, sed ob majorem mutationem audacior videri

queat: ut nimirum legatur, τῶν τοιοῦτων κακῶν πλείω καρπούται.

τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς] Ficinus vertit, *annon hujuscemodi malis plura insuper incurrit vir ille*. Ni fallor, dativi in genitivos mutandi sunt: Nonne hujuscemodi malorum, quæ in hominem tyrannicum cadunt, plura ei contingunt, qui non solum per se, sed etiam in civitate administranda tyrannus est? Verba τὸν τυραννικόν epexegeσι inseruiunt ut p. 583. E. ὁ μετὰ δὲ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι τὴν ἡσυχίαν. Protag. 313. A. ὁ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ τὴν ψυχὴν. Vid. Heind. ad Gorg. §. 85. Sine causa Stephanus scribi volebat οἶον. Ast.

ὃν νῦν δὴ] Rectius (ut opinor) scriberetur, οἶον νῦν δὴ etc. Loquitur autem de priore illo, de quo dictum fuerat, μακρῶ ἀβλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων: quo alium esse ἀβλιώτερον, dictum postea fuit. ΣΤΕΡΗ.

ὁμοιώτατα] Non debent fortassis su-

θέστατα λέγεις, ὦ Σάκρατες. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὰ, ὦ φίλε
 Γλαύκων, παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον, καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ
 κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἔτι ζῆ ὁ τυραν-
 νῶν; Κομιδῆ γ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα τῆ ἀληθεία, κὰν^ε εἰ
 μὴ τῷ δοκῆ, ὁ τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δοῦλος τὰς με-
 γίστας θωπείας καὶ δουλείας^h καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων
 καὶ τὰς ἐπιθυμίαςⁱ οὐδ' ὀπωστιοῦν^k ἀποπιμπλάς, ἀλλὰ
 πλείστων ἐπιδέστατος καὶ πένης τῆ ἀληθεία φαίνεται, εἴαν
 τις ὄλην ψυχὴν ἐπίσθηται θεάσασθαι,^l καὶ φόβου γέμων
 διὰ παντὸς τοῦ βίου σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, εἴ
 περ τῆ τῆς πόλεως διαθέσει ἢς ἄρχει^m ἔοικεν. ἔοικε δέ. ἦⁿ
 γάρ; Καὶ μάλα.^o ἔφη. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τούτοις^p ἔτι^q ἀπο-
 δώσομεν^r τῷ ἀνδρὶ καὶ ἂ τὸ πρότερον εἴπομεν, ὅτι ἀνάγκη
 καὶ εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίγνεσθαι αὐτῷ ἢ πρότερον διὰ
 τὴν ἀρχὴν φθονερᾶ, ἀπίστα, ἀδίκῃ, ἀφίλῃ, ἀνοσίῃ καὶ
 πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ, καὶ ἐξ ἀπάντων
 τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυχεῖ εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ
 τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους ἀπεργάζεσθαι. Οὐδεὶς σοι,
 ἔφη, τῶν νοῦν^s ἐχόντων ἀντερεῖ. Ἰθὶ δὴ μοι, ἔφη^t ἐγὰ, νῦν
 ἤδη ὡς περ ὁ διὰ πάντων κριτῆς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὔτω,
 τίς πρῶτος κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονία καὶ^u τίς δεύ-
 τερος, καὶ τοὺς ἄλλους ἐξῆς πέντε ὄντας κρῖναι,^v βασιλι-
 κόν, τιμοκρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν.

II. 580.

III. I. 442.

^o τε om K.—^f χαλεπώτατα ζῆν om q.—^ε κὰν om q.—^h ὄντι δὲ δοῦλος τὰς μεγί-
 στας δουλείας καὶ θωπείας γ.—ⁱ ἐπιθυμίας καὶ δουλείας ΘΠDKΓ.—^k ὀπωστιοῦν γ.—
^l ἐπίσθηται θεάσασθαι v.—^m ἄρχει γ.—ⁿ δέ ἦ om ΘDKΓ.—^o μάλα γ.—^p τούτους
 γ.—^q ἔτι om ΘΥ.—^r ἀποδώσομεν v.—^s νοῦν γ.—^t ἔφη γ.—^u καὶ ante τις add ΑΦ

perlativi ὁμοιώτατα et ἀληθέστατα cum
 παντάπασιν juncti. STEPH.

τὰς μεγίστας] Nisi putemus subaudiri
 κατὰ ante hos accusativos, aliquid des-
 esse dicendum erit. STEPH.

τὰς μεγίστας θωπείας] Ni fallor, le-
 gendum est τῆς μεγίστης θωπείας. Si-
 militer Ficinus vertit, *extremæ adula-
 tionis servitutisque adstrictus*. Accusati-
 vus solummodo intellecta præpositione
 κατὰ locum habere posset, quanquam
 aliter de hac re statuere videtur Matth.
 Gr. Gr. p. 572. De sententia, cf. Se-
 neca de Clement. xiii. §. 2. AST.

σφαδασμῶν] Expressit h. l. Tacit. An-
 nal. vi. 6. 'Neque frustra prestantissi-
 mus sapientiæ firmare solitus est, si re-
 cludantur tyrannorum mentes, posse ad-
 spicere laniatus et ictus, quando, ut cor-
 pora verberibus, ita sævitia, libidine,
 malis consultis animus dilaceretur.' In
 Etymolog. Magn. p. 737. 18. scribitur
 διὰ παντὸς βίου σφαδᾶ. Verbum σφα-
 δᾶζειν eruditissime, ut solet, illustravit
 Ruhnken. ad Tim. p. 242. AST.

Ἰθὶ δὴ μοι] Laudat Stob. xli. p. 265.
 usque ad τῆς πόλεως, ubi scribitur καὶ
 τίς δεύτερος. AST.

Ἄλλὰ ῥαδία, ἔφη, ἡ κρίσις. καθά περ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε ὡς περ χορούς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῶ ἑναντίῳ. Μισθωσάμεθα οὖν κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω ὅτι ὁ Ἄριστῶνος υἱὸς τὸν ἀριστόν τε καὶ δικαιοτάτον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε, τοῦτον δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον καὶ βασιλεύοντα αὐτοῦ, τὸν δὲ κάκιστον τε καὶ ἀδικώτατον ἀθλιώτατον, τοῦτον δὲ αὐτὸν τυγχάνειν ὄντα ὅς ἂν τυραννικώτατος ἂν ἑαυτοῦ τε ὅτι μάλιστα τυραννῆ καὶ τῆς πόλεως; Ἀνειρήσθω σοι, ἔφη. Ἡ δ' οὖν προσαναγορεύω, εἶπον, ἔάν τε λαμβάνωσι τοιοῦτοι ὄντες ἔάν τε μὴ πάντας ἀνθρώπους τε καὶ θεούς; Προσαναγόρευε, ἔφη.

III. I. 443.

Εἶεν δὲ, εἶπον· αὕτη μὲν ἡμῖν ἢ ἡ ἀπόδειξις μία ἂν εἴη. δευτέραν δὲ δεῖ τήνδε, ἔάν τι δόξη, εἶναι. Τίς αὕτη; [§. 7.] Ἐπειδὴ, ὡς περ πόλις, ἦν δ' ἐγώ, διήρηται κατὰ τρία εἶδη, οὕτω καὶ ψυχὴ ἐνὸς ἐκάστου τριχῆ, δέξεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἑτέραν ἀπόδειξιν. Τίνα ταύτην; Τήνδε. Τριῶν ὄντων τριτταὶ καὶ ἡδοναὶ μοι φαίνονται, ἐνὸς ἐκάστου μία ἰδία ἐπιθυμίαι τε ὡσαύτως καὶ ἀρχαί. Πῶς λέγεις; ἔφη. Τὸ μὲν, φαμέν, ἢ ἢ μανθάνει ἀνθρώπος, τὸ δὲ ἢ θυμοῦται· τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὁ μέγιστον καὶ ἰσχυ-

6
m.—^v κρίνε ΞΦΚm.—^w κρίνων DK.—^x μισθωσάμεθα v.—^y ἦν δ' ἐγὼ κήρυκα q.—^z ἀνείπω ΑΞΦqmr, ἐνείπω v : ἂν εἶπω *s.—^a ὁ om v.—^b καὶ τὸν βασ. Ξ.—^c δ' r.—^d εἶ v.—^e προσαναγορεύω ΑΞv, προσαγορεύω Θ : προσαγορεύω *s.—^f τε καὶ μὴ Ξm.—^g προσαναγόρευε ΑΘΞΠστ : προσαγόρευε *s.—^h ἡμῖν om K.—ⁱ δεῖ δὲ ΑΘΠDm.—^k τοι Φ, σοι τσ q.—^l τὸ λογιστικὸν δέξεται Α, λογιστικὸν δέξεται ΘΠΦDm, λογιστικὴ δέξεται q, λογιστικὸν ἐπιθυμητικὸν θυμικὸν δέξεται K.—^m φαίνεται εἶναι K.—ⁿ ἰδίαι Α.—^o καὶ αἱ Φ, αἱ v.—^p φαμέν om qv.—^q ἦν δ' ἐγὼ Θr.—^r προσειπεῖν

ἡ κρίσις] Sine articulo Stobæus. Ast. Ἄριστῶνος υἱὸς τὸν ἀριστόν] Paronomasia est, satis frequens illa apud Platonem; vid. nostra ad Phædr. p. 276. Ast.

ἀδικώτατον] Abest a Bas. 2. Ast. προσαναγορεύω] In quodam vet. προσαναγορεύω, itidemque paulo post προσαναγόρευε. quæ vera est lectio: quum τοῦ κήρυκος (cujus officio vult fungi) sit ἀναγορεύειν. Dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet quod ἀνηγόρευσα. STEPH.

προσαναγορεύω] Ut sequens προσαναγόρευε, e Bas. 2. recipimus, assentiente Stephano, qui recte monet: τοῦ κήρυκος est ἀναγορεύειν: dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet, quod ἀνηγόρευσα. Ast.

§. 7. διήρηται κατὰ τρία εἶδη] Maxim. Tyr. Dissert. xxii. 5. p. 267. τριῶν δὲ πολιτειῶν τρία τ' ἀδ μμήματα βίων ἴδοις ἂν ἐν ἀνθρώπου ψυχῇ. Vid. Jamblich. apud Stob. xlv. p. 316. Themist. Orat. ii. p. 35. et Alcinoi doctrin. Platon. 33. Ast.

ρότατον εἶχεν ἐν αὐτῷ, τούτῳ^β ἐπανομάσαμεν. ἐπιθυμη-
 τὸν γὰρ αὐτὸ^δ κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν^ν περὶ τὴν^ν
 ἰδωδὴν^ω ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα
 τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρημάτων δὴ, ὅτι διὰ χρημά-
 των μάλιστα ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. Καὶ^{π. 581.}
 ὀρθῶς γ', ἔφη. Ἄρ' οὖν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν
 εἰ φαῖμεν^κ εἶναι τοῦ κέρδους, μάλιστα ἂν εἰς ἓν κεφάλαιον
 ἀπερειδοίμεθα τῷ λόγῳ, ὡς τέ τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὅποτε^{π. i. 444.}
 τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν; καὶ^γ καλοῦντες^ζ αὐ-
 τὸ φιλοχρημάτων^α καὶ φιλοκερδῆς ὀρθῶς^β ἂν καλοῖμεν;
 Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη. Τί δέ; τὸ θυμοειδῆς οὐ πρὸς τὸ
 κρατεῖν μέντοι^δ φαμέν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν αἰεὶ^ε ὅλον
 ὠρμηῆσθαι; Καὶ μάλα. Εἰ οὖν φιλόνεικον^ι αὐτὸ καὶ φι-
 λότιμον προσαγορεύοιμεν,^ς ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμμε-
 λέστατα μὲν οὖν. Ἀλλὰ μὴν ᾧ^ν γε μανθάνομεν, παντὶ^η
 δῆλον ὅτι^ι πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπῃ^κ ἔχει^λ πᾶν αἰεὶ
 τέταται,^μ καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἡκιστα τούτων τού-
 τῳ μέλει. Πολύ γε. Φιλομαθῆς δὴ^ν καὶ φιλόσοφον
 καλοῦντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν; Πῶς γὰρ οὐ;
 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν^ο μὲν
 τοῦτο, τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὀπότερον ἂν τύχη;^π Οὕτως,
 ἔφη. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγωμεν^ι τὰ πρῶτα
 τριττὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνεικον,^τ φιλοκερδῆς; Κο-
 μιδῆ γε. Καὶ ἡδονῶν δὴ^ς τρία εἶδη, ὑποκείμενον^υ ἐν^υ ἐκά-
 στῳ^ν τούτων; Πάνυ γε. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ ἐθέ-

ὀνόματι q.—^ο τούτῳ K, τοῦτο r m.—^ι αὐτοῦ γ.—^ν post τῶν omisi τε cum A φ m et
 p r E.—^ν τὴν add A Θ Π Φ Δ K r m t.—^ω ἡδονὴν DK.—^κ φαμέν Θ Π Δ K r t, φῶμεν q.—
 κα

^γ καὶ om Θ K r t.—^ζ φιλοῦντες m.—^α αὐτὸ καὶ φιλοχρημάτων Θ r.—^β ἄρ' ὀρθῶς q.—
^ε τὸ om q.—^ς μὲν τι s.—^ε αἰεὶ A φ m, δεῖ Θ E Π Δ K q, om v : δεῖν s.—^ι φιλόνεικον q.—
^ς προσαγορεύομεν v.—^η παντὶ om Θ r.—^ι ἔφη D, ἔφην K q, om Θ r.—^κ ὅποι E.—
^λ ἔχοι φ.—^μ τέταται A Θ Π Δ K r t : τέτακται *s.—^ν δὲ E.—^ο τῶν...τῶν] τὸν...

^π τὸν m.—^π τύχοι Θ E φ, τύχοι K.—^ι λέγωμεν A Π : λέγομεν *s.—^τ φιλόνεικον E q.—
^υ γε Θ r t.—^υ ὑποκείμενα E φ m.—^υ ἐνὶ φ.—^υ ἐν ἑκάστον corr q.—^ω ἐθέλεις E, θέ-

ἐν αὐτῷ] E Cod. Reg. recepimus, et Ald. et Bas. 1. καλοῦντε. Ast.
 τοῦτο pro τούτῳ. Vid. nostra ad Phædr.
 p. 257. Ast. τύχη] Cod. Reg. τύχοι, superscripts
 τύχη. Ast.
 δεῖν] Ald. Bas. 1. et 2. δεῖ. Mox
 Plat. Vol. VII. X

λοις^w τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾶν^x τίς τούτων τῶν βίαν ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος^y μάλιστα^z ἐγκωμιάσεται; ὃ τε^a χρηματιστικὸς πρὸς τὸ^b κερδαίνειν
 III. I. 445. τὴν τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μανθάνειν οὐδενὸς ἀξίαν
 φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τις^c αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ.^d Ἄληθῆ,
 ἔφη. Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγὼ οὐ τὴν μὲν ἀπὸ τῶν^e
 χρημάτων ἡδονὴν φορτικὴν τινα ἡγεῖται, καὶ αὐτὴν ἀπὸ
 τοῦ μανθάνειν, ὃ τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει,^f καπνὸν καὶ^g
 φλυαρίαν;^h Οὕτως, ἔφη, ἔχει.ⁱ Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ'
 ἐγὼ, ποιᾶμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν^k πρὸς τὴν τοῦ
 εἰδέναι τάληθες ὅπῃ^l ἔχει^m καὶ ἐν τῷⁿ τοιούτῳ τινὶ ἀεὶ εἶ-
 ναι μανθάνοντα, τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω καὶ καλεῖν^o τῷ
 ὄντι ἀναγκαίαις, ὡς^p οὐδὲν τῶν ἄλλων δεόμενον, εἰ μὴ
 ἀνάγκη ἦν.^q Εὐ, ἔφη, δεῖ εἰδέναι. [§. 8.] Ὅτε δὴ οὖν,
 εἶπον, ἀμφισβητοῦνται^r ἑκάστου τοῦ εἶδους^s αἱ ἡδοναὶ καὶ

λεῖς ΘΦΚ: θέλοισ *s.—^x ἐρωτᾶν m.—^y ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ἥδιστον v.—^z μάλ.
 ἕκαστος Θv.—^a ὅτι v.—^b τὸ K.—^c εἴ τι ΘΞΚev, pr D, rc ΠΦm, qui pr om εἴ.—
^d ποιεῖν Ξ, ποιοῖ q.—^e τῶν om v.—^f φέρει ΑΠΦΔΚqrm: φέροι *s.—^g καπνὸν καὶ
 ΑΘΞΠΦqrrpr, καπνὸν δὲ καὶ K: καπνὸν δὴ καὶ *s.—^h φλυαρίαν οἰόμενος vt cum rc
 Ξ et s, φλυαρίαν ἡγούμενος q.—ⁱ ἔχει ἔφη K.—^k νομίζειν πρὸς ΑΠΦΔΚqrm: νομί-
 ζειν οὐδὲν πρὸς *s.—^l ὅποι v.—^m ἔχει Θφ.—ⁿ τῷ om ΦΔΚqrm.—^o πόρρω τὰς δ'
 ἄλλας καλεῖν s.—^p ὡς v.—^q ἢ v.—^r ἀμφισβητοῦσι τε Ξ.—^s βίου Ξ.—^t ὅτι om v.

εἰ μὴ εἴ τις] Sic Gorg. 480. B. εἰ μὴ
 εἴ τις ὑπολάβοι. Sympos. c. 31. p. 205.
 E. εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον κα-
 λεῖ al. Vulgo εἰ μὴ, εἴ τις, quod e Cod.
 Reg. correximus. Ficinus, nisi quid
 forsitan ad argentum conferant. Ast.

ὅτι] Scribo ὅ,τι: et implicita esse
 verba puto, non aliter intelligens quam
 si ita collocata essent, καπνὸν δὴ καὶ
 φλυαρίαν οἰόμενος μάθημα ὅ,τι μὴ τιμὴν
 φέροι. Sic autem et alibi φλυαρίας ap-
 pellatione utitur. STEPH.

ὅτι μὴ] I. q. nisi, præterquam; hæc
 explicationis causa interposita sunt, quo-
 circa sequentia οἰόμενος καπνὸν cet. tra-
 henda ad prægressum τὴν (ἡδονὴν) ἀπὸ
 τοῦ μανθάνειν. Ὅτι μὴ satis frequens
 est, sed nondum ita expositum, ut ac-
 quiescere possis. Hermannus ὅτι μὴ ex
 his, οὐδὲν ὅτι μὴ, nihil quod non, ortum
 esse censei, ad Viger. p. 804. et Heind.
 ad Phædon. §. 31. distinguit ὅτι μὴ (i.
 q. καθόσον) et ὅτι μὴ, nisi; utrumque
 haud satis recte. Ni fallor, ὅτι μὴ est

proprie ut non, h. e. nisi, præterquam,
 ut Xenoph. Anab. vi. 2. §. 6. μὴ ἀναγ-
 κάζειν πόλιν Ἑλληνίδα καὶ φίλια, ὅτι μὴ
 αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Phædon. 67. A.
 ὅτι (sic scribendum, non ὅ,τι) μὴ πᾶσα
 ἀνάγκη. Crit. 52. B. ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς
 Ἰσθμόν. Ælian. Var. Hist. ii. 10. ὅτι
 μὴ ἐν τούτοις. Ast.

φέρει] E Cod. Reg. ita reposui pro
 φέροι. Ceterum minus recte Ficinus ver-
 tit: quia doctrina honorem non affert;
 et Stephanus sine causa ὅ,τι μὴ scribi
 volebat. Ast.

ἀναγκαίαις] Contrariam lectionem se-
 quutus est etiam Fic. quippe qui vertat
 itidem, non necessarias. Quæ tamen
 subjunguntur, pro hac nostra facere vi-
 dentur. STEPH.

εἰ μὴ ἀνάγκη] Vid. Phædon. 67. A.
 Ast.

§. 8. ὅτε δὴ οὖν] Laudat Galen. de
 Hippocrat. et Plat. Placit. vi. p. 289. v.
 49. ubi ὅτι et ἑκάστου εἶδους scribitur.
 Ast.

αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι^υ πρὸς τὸ κάλλιον^υ καὶ αἴσχιον ζῆν
 μηδὲ τὸ χειρὸν καὶ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον^υ καὶ
 ἀλυπότερον,^υ πῶς ἂν εἰδεῖμεν^υ τίς αὐτῶν^υ ἀληθέστατα λέ- II. 582.
 γει;^υ Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν.^υ Ἄλλ' ὧδε σκο-
 πει. τίμη χρῆ κρῖνεσθαι τὰ μέλλοντα καλῶς κριθῆσεσθαι;
 ἄρ' οὐκ ἐμπειρία^υ τε καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; ἢ τούτων ἔχοι
 ἂν τις βέλτιον κριτήριον; Καὶ πῶς ἂν; ἔφη. Σκόπει δὴ.
 τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμπειρότατος πασῶν ὧν εἶπομεν
 ἡδονῶν; πότερον ὁ φιλοκερδής, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν III. i. 446
 οἷόν ἐστιν, ἐμπειρότερος^υ δοκεῖ σοι εἶναι τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναί
 ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος^υ τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν; Πολύ,
 ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεύεσθαι τῶν ἐτέρων ἐκ
 παιδός^υ ἀρξάμενῳ. τῷ δὲ φιλοκερδεῖ, ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα
 μανθάνοντι,^υ τῆς ἡδονῆς ταύτης, ἃς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ
 ἀνάγκη γεύεσθαι οὐδ' ἐμπείρῳ γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 προθυμουμένῳ οὐ ῥάδιον. Πολύ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει
 τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρία^υ ἀμφοτέρων τῶν
 ἡδονῶν. Πολύ μέντοι. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἄρα μᾶλ-
 λον ἀπειρός^υ ἐστὶ τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς ἢ ἐκεῖνος
 τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμὴ μὲν,^υ ἔφη, ἐάν περ ἐξερ-
 γάζωνται ἐπὶ ὁ ἕκαστος ἄρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἔπεται. καὶ

—^υ κάλλιστον Ξ.—^υ ἴδιον Φ.—^υ ἀλυπότερον Φ.—^υ εἰδεῖμεν Θ, εἰδοῖμεν ρ.—
 υ αὐτῶ ρ.—^υ λόγοι Θ.—^υ σκοπεῖν ρ.—^υ ἐμπειρότατος DK.—^υ δ om v.—^υ φιλό-
 σοφώτατος K.—^υ παιδων Ξ.—^υ τὰ ὄντα μανθάνοντι om Θ: τὰ ὄντι μ. Π, τὰ ὄ.
 μανθάνοντα K.—^υ ἐμπειρία μὲν K.—^υ ἀπειρός AΘΞΠΦγημτ, ἀτιμός DK: ἐμπειρός

μη δτι] Nostrum nicht etwa (proprie: es ist nicht zu denken, dass). Post μη igitur verbum timendi, cogitandi al. intelligi debet. Exemplum vide a Fischero ad Apolog. p. 157. laudata. AST.

εἰδεῖμεν] Ald. Bas. 1. et 2. ἡδεῖμεν. Galenus ἤδη μὲν; et mox Galen. λέγει. AST.

ἐμπειρότερος] Ald. Bas. 1. et 2. ἐμπειρότατος, sed sensus comparativum efflagitat, quem Ficinus quoque expressit. AST.

τί δὲ τοῦ φιλοτίμου] Non puto desiderari aut subaudiendam relinqui particulam περί: sed intelligendum esse, τί δὲ τοῦ φιλοτίμου διαφέρει, hoc verbum διαφέρει ex praecedentibus repetendo. Posset autem fortassis et ita legi, τί δέ;

τοῦ φιλοτίμου; subaudiendo itidem διαφέρει: quasi dicat τί δέ; πότερον ὡσπερ τοῦ φιλοκερδοῦς, οὕτω καὶ τοῦ φιλοτίμου διαφέρει; Sed tunc ἄρα perinde fuerit ac si diceretur, 'An potius dicendum fuerit?' vel, 'An contra dicendum fuerit?' STERN.

ἐμπειρός] In praeced. edit. ἀπειρός: sed ἐμπειρός agnoscit et Ficinus. STERN.
 ἐμπειρός] Ald. Bas. 1. et 2. ἀπειρός et Cod. Reg. ἀτιμός. AST.

τιμὴ] In illa Basil. editione pro τιμὴ (quod in Aldina etiam est) legitur τί μὴ: sed de altera illa lectione, quin genuina sit, nec praecedentia nec sequentia dubitare sinunt. STERN. Bas. 2. τι μην. AST.

γὰρ ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρείος καὶ ὁ σοφός, ὡς τε ἀπὸ γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἔμπειροι· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἷαν ἡδονὴν ἔχει, ἀδύνατον ἄλλα γεγεῦσθαι πλὴν τῶ φιλοσόφῳ. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος.^m Πολύ γε. Καὶ μὴν μετὰ γε φρονήσεωςⁿ μόνος ἔμπειρος γεγονὼς ἔσται. Τί μὴν; Ἀλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ γ^o δειῖ ὄργανον κρίνεσθαι, οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον^p οὐδὲ τοῦ φιλοτίμου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου. Τὸ ποῖον;^q Διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. Ἥ γὰρ; Ναί. Λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα, ἀ ἐπήνει ὁ φιλοκερδῆς καὶ ἔψεγεν, ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι. Πολλή^r γε. Εἰ δὲ τιμῆ^s τε καὶ νίκης^t καὶ ἀνδρείας, ἄρ' οὐχ ἂ ὁ φιλοτίμος τε καὶ ὁ φιλόνομος;^u Δῆλον. Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρία καὶ φρονήσει καὶ λόγοι; Ἀνάγκη, ἔφη, ἂ ὁ φιλόσοφος τε καὶ ὁ φιλόλογος^w ἐπαινεῖ, ἀληθέστατα εἶναι. Τριῶν ἄρα^x οὐσῶν τῶν ἡδονῶν ἡ τούτου τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς ᾧ μανθάνομεν ἡδίστη ἂν εἴη, καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο^y ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἡδίστος; Πᾶς δ' οὐ μέλλει; ἔφη κύριος γοῦν ἐπαινέτης ἂν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Τίνα δὲ δευτέρον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δευτέραν ἡδονὴν φησὶν ὁ κριτῆς εἶναι; Δῆλον ὅτι τὴν

*s.—¹ τιμῆ μὲν v et corr Θ, τί μὴ corr q, τί μὴν ΑΞΠΦDKMv et pr Θ: τιμῆ s.—

² δ ante σοφός om ΘΠDKv.—¹ rectius videtur κρινεῖ.—^m οὕτως A.—ⁿ σωφρονήσεως Πv et notata prima syllaba Θ, erasa D: τῆς φρονήσεως Φ.—^o δὲ v.—^p τοῦτο ὄργανον ἀλή

ΑΦvM: τοῦτο τὸ ὄργανον *s.—^q ποῖον δὴ Φ.—^r πολὺ Φ: πολλή...ἐπαι. a. εἶναι om r.—^s τιμῆ mS.—^t νίκη καὶ ἀνδρεία A: νίκη καὶ ἀνδρεία *s.—^u ὁ φιλόνομος τε καὶ ὁ φιλότιμος K et (qui cum Ξv φιλόνομος) q. alterum δ add etiam ΑΠΦD.—^v ὁ φι-

λόσοφος τε καὶ om v.—^w φιλόλογος A, φιλόλογος ΠΦ.—^x ἄρ' r, ἀρ' m.—^y τούτου

τιμῆ τε καὶ νίκη] Mutandi sunt hi tres nominativi in tres dativos, τιμῆ τε καὶ νίκη καὶ ἀνδρεία, repetendo ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα: quæ junguntur itidem cum dativis πλούτῳ καὶ κέρδει. STEPH. Recte Steph. Ast.

ἀνάγκη δὲ δ] Vulgo legitur ἀνάγκη, ἔφη, quum tamen hæc Socratis verba sint, et orationis nexus postulet, ut

Ἀνάγκη, ἔφη, ante Τριῶν ἄρα ut responsio ponatur; et ex his Ἀνάγκη, ἔφη illud ἔφη post ἀνάγκη in Socratis oratione sine ulla dubitatione fluxit. Etiam Ficinus in responsione habet, *Liquet.* Socr. Postquam vero cet. Ast.

κύριος] Suspiciari possit quispiam legisse aliter Ficinum; nam et ipse verit, *nenpe philosophus, apud quem vere*

τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου· ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστὶν ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ.^a Ὑστάτην^a δὴ^b τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς εἰκεν. Τί μὴν; ἦ δ' ὅς.

§. 9. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δὴ ἐφεξῆς ἂν εἶη καὶ δις νενικηκῶς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῶ
 σωτήρι τε καὶ τῶ Ὀλυμπίῳ Δίί, ἄθρει ὅτι οὐδὲ παναληθῆς
 ἐστὶν ἢ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ κα-
 θαρά, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη^c τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ^d μοι τῶν
 σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. καὶ τοι τοῦτ' ἂν εἶη μέγιστόν^e τε
 καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Πολύ γε· ἀλλὰ πᾶς
 λέγεις; Ὡδ', εἶπον, ἐξευρήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζητῶν
 ἅμα. Ἐρώτα δὴ, ἔφη. Λέγε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ οὐκ ἐναν-
 τίον φαμὲν λύπην ἡδονῆ; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν καὶ τὸ
 μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναι τι; Εἶναι μέντοι.
 Μεταξὺ τούτοις ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὃν ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦ-
 τα τῆς ψυχῆς; ἢ οὐχ οὕτως^f αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ'
 ὅς. Ἐρα οὐ^g μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγὼ, τοὺς^h τῶν καμνόν-
 των λόγους, οὓς λέγουσιν ὅταν κάμνωσιν. Ποίους; Ὡς
 οὐδὲν ἄραⁱ ἐστὶν ἡδίων τοῦ ὑγιαίνειν, ἀλλὰ σφᾶς ἐλελήθει,^k
 πρὶν κάμνειν, ἡδιστον ὄν. Μέννημαι, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ
 τῶν περιωδυνία τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων ὡς οὐδὲν
 ἡδίων^l τοῦ παύσασθαι^m ὀδυνώμενον; Ἀκούω. Καὶ ἐν ἄλ-
 λοις γε, οἶμαι,ⁿ πολλοῖς τοιούτοις αἰσθάνει γιγνομένους τοὺς
 ἀνθρώπους, ἐν οἷς ὅταν λυπῶνται, τὸ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τὴν

III. i. 448.

III. i. 449.

K.—^a αὐτὴ ἢ ἡ τοῦ χρηματιστικοῦ v.—^b ὑστάτου r.—^c δὴ AΘΠDKq : δὲ *s.—
^e ἐσκιαγραφημένη Kq.—^d δοκεῖ Θ.—^e εἶη τὸ μέγιστόν φ.—^f οὗτος E.—^g ἄρ' οὐ μή, ἄρ' οὐν r.—^h τοὺς om r.—ⁱ ἄρ' r.—^k ἐληλύθει E.—^l ἴδιον Θ.—^m παῦσαι Θ.—

*judicandi est auctoritas, suam laudat vi-
 tam.* STEPH.

ἢ δῆλον] ἢ inserui, quoniam sermo
 Platonis efflagitat. De sententia, cf.
 Philebus. AST.

§. 9. τὸ δὲ τρίτον—Διί] Tertio, et qui-
 dem postremo. Τὸ τρίτον s. τὸν τρίτον
 κρατήρα τῶ Σωτήρι (postremus enim calix
 Jovi Servatori dicabatur; hinc πλήρωμα
 vocabatur, vid. Arcestrat. apud Athen.
 i. 52. p. 29. B. xv. p. 675. C. Cf. Diodor.
 Sic. iv. 3. p. 249. not. Wesseling.) pro-
 verbialiter dicitur de re jam perficienda

et absolvenda. Schol. ad Charmid. p. 92.
 τὸ τρίτον τῶ Σωτήρι ἐπὶ τῶν τελείως τε
 πραττόντων τὰς γὰρ τρίτας σπονδὰς καὶ
 τὸν τρίτον κρατήρα ἐκίρωτον τῶ Διὶ τῶ
 Σωτήρι τέλειος γὰρ ὁ τρίτος ἀριθμὸς,
 ἐπειδὴ καὶ ἀρχὴν καὶ μέσσην καὶ τέλος
 ἔχει. Hinc τὸ τρίτον τῶ Σωτήρι Phileb.
 66. D. Charmid. 167. B. Epist. vii.
 340. A. Cf. Hesych. v. τρίτος κρατήρ
 ibique interpp. Pierson. ad Mær. p. 72.
 et Heind. ad Charm. p. 93. AST.

ἐξευρήσω] Bas. 2. ἐξερευήσω. Fici-
 nus: Ita certe inveniam. AST.

ἡσυχίαν τοῦ τοιοῦτου ἐγκωμιάζουσι ὡς ἥδιστον, οὐδὲ τὸ
 χαίρειν. Τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἄγαπητὸν
 γίγνεται, ἡσυχία. Καὶ ὅταν παύσῃται ἄρα, εἶπον, χαί-
 ρων τις, ἢ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἔσται. Ἰσως, ἔφη.
 Ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν^q εἶναι, τὴν ἡσυ-
 χίαν, τοῦτό ποτε ἀμφοτέρα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή.
 Ἔοικεν. Ἡ καὶ δυνατὸν τὸ μῆδέτερα ὂν ἀμφοτέρα γίγ-
 νεσθαι; Οὐ μοι δοκεῖ. Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγ-
 νόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κινήσις τις ἀμφοτέρων^r ἔστίον.^s ἢ
 II. 584. οὐ; Ναί. Τὸ δὲ μήτε^t λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία
 μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτοις ἐφάνη ἄρτι; Ἐφάνη γάρ. Πῶς
 οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ^u μὴ ἀλγεῖν ἡδὺ ἠγαῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν
 ἀνιαρόν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνε-
 ται, ἣν δ' ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ
 ἀλγεινὸν τότε ἢ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαν-
 τασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Ὡς
 γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Ἰδὲ τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ,
 ἡδονὰς αἰ^v οὐκ ἐκ λυπῶν εἰσίν, ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῆς^x ἐν
 III. i. 450. τῷ παρόντι οὕτω τούτῳ^y πεφυκέναι, ἡδονὴν μὲν παύσαν
 λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. Ποῦ δὴ, ἔφη, καὶ ποίας
 λέγεις; Πολλαὶ μὲν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ θέ-
 λεις ἐνοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὁσμάς^z ἡδονὰς. αὐταὶ γὰρ οὐ
 προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίνονται,
 παυσάμεναί τε λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Ἀλη-
 θέστατα, ἔφη. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν^a εἶ-

^a γε οἶμαι om r.—^o ὂν οὐ Em, ὂν vt.—^p καὶ...ἔφη om Θr, καὶ...ἴσως om ΠDKq.—

^q ἔφαμεν ἀμφοτέρων q.—^r ἀμφοτέρων EFKM.—^s ἔστιν φ, ἔστιν r.—^t μήτε λυπηρὸν
 in mg habet Θ, tanquam ante οὐχ (ita enim scribit) ommissa.—^u ἔστι λέγειν τὸ v.—
^v ἣν q: ἔφην *s.—^w δ' om Θr.—^x οἰηθῆς m.—^y τοῦτο ΑΕΦem.—^z ὁσμάς s.—

δ—εἶναι, τὴν ἡσυχίαν] Vid. ad c. 6.

Ast.

ἀμφοτέρω] Cod. Reg. ἀμφοτέρων,
 male. Ast.

ὀρθῶς ἔστι] Rectius ὀρθόν ἔστι legetur.
 Sic autem ὀρθῶς pro ὀρθόν in alio posi-
 tum esse loco, in harum annotationum
 principio docui. STERN.

ὀρθῶς] Pro adjectivo positum, de quo
 jam exposuimus.—Mox ἀλγεῖν pro ἀλ-

γεινὸν Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

γοητεία] De vocis variis significa-
 tionibus erudite, ut solet, disputavit Stur-
 zius in Nov. Act. Societ. Lat. Jenens.
 vol. i. p. 75. Ast.

πολλάκις] Forte, vid. nostra ad Phædr.
 p. 260.—Mox τούτῳ Ald. Bas. 1. et 2.
 vitiose. Ast.

ὁσμάς] Sic Cod. Reg. Vulgo ὁδμάς.
 Ast.

ναι τὴν^b λύπης ἀπαλλαγὴν, μὴδὲ λύπην τὴν^c ἡδονῆς. Μὴ γάρ. Ἄλλὰ μέντοι, εἶπον, αἷ γε^d διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναί, σχεδὸν αἰ πλεῖσταί τε καὶ μέγισταί,^e τούτου τοῦ εἶδους εἰσὶ, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Εἰσὶ γάρ. Οὐκοῦν καὶ αἰ περι^f μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προσηθήσεις^g τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταυτά^h ἔχουσιν; Κατὰ ταυτά.ⁱ [§. 10.] Οἷσθ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, οἷαί εἰσι καὶ ᾧ μάλιστα εἰκόασιν; Τῷ; ἔφη. Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶναι τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον; Ἐγώ γε. Οἷεσι οὖν ἂν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον^k ἄλλο τι οἶεσθαι ἢ ἄνω φέρεσθαι; καὶ ἐν μέσῳ στάντα, ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται,^l ἄλλοθί που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ ἐν τῷ ἄνω, μὴ ἐωρακότα τὸ ἀληθῶς^m ἄνω; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε,ⁿ ἔφη, III. i. 451. ἄλλως οἶμαι οἰθῆναι ἂν τὸν τοιοῦτον. Ἄλλ' εἰ πάλιν γ', ἔφη, φέροίτο, κάτω^o τ' ἂν οἶοίτο φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ οἶοίτο; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ τὸ μὴ ἔμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω; Δῆλον δῆ. Θαυμάζοις ἂν οὖν εἰ καὶ ἄπειροι^p ἀληθείας περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι,^q πρὸς τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων οὕτω διάκεινται, ὥστε ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρονται, ἀληθῆ τε οἶονται καὶ τῷ ὄντι λυποῦνται, ὅταν δὲ ἀπὸ λύ- II. 585. πης ἐπὶ τὸ μεταξὺ, σφόδρα μὲν οἶονται πρὸς πληρώσει^r τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι,^s ὡς περ δὲ^t πρὸς μέλαν φαίον^u ἀποσκοποῦντες ἀπειρία λευκοῦ, καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρία ἡδονῆς ἀπατῶνται; Μὰ Δί', ἣ δ' ὅς, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον εἰ μὴ οὕτως ἔχοι.^v Ὡδὲ γοῦν,^w εἶπον, ἐννόει. οὐχὶ πείνα^x καὶ δίψα^y

^a πειθ. καθ. ἡδ. om v.—^b τῆς γ.—^c τῆς ΞΦμτ.—^d αἷτε γ.—^e καὶ μέγισταί τε ΠDK v, καὶ μέγισταί γε q, καὶ μέγισταί γ.—^f πρὸ ΑΠΦDKqημ.—^g προσηθήσεις ΑΘΠDK qημτ: προαισθήσεις *ς.—^h ταῦτα q.—ⁱ Κατὰ ταυτά om Θγ.—^k πρὸς τὸ μέσον Ξς.—^l ἐνήνεκται q.—^m τὸ ἀληθῶς ΑΘΠΦDKημτ, τὸ ἀληθές q: τὸ ὡς ἀληθῶς Ξς.—ⁿ ἔγωγ' γτ.—^o κάτω bis ponit s.—^p καὶ οἱ ἄπειροι γ.—^q ἔχουσι γ.—^r πληρωσιν...ἡδονῆν DKq et corr Π.—^s καὶ γίγνεσθαι DK, φέρεσθαι q.—^t δὲ add q.—^u φαῖον μέλαν corr

§. 10. οὕτω] Hæc vox post ὥσπερ est eadem ratione. Ast. οὐχὶ πείνα] Laudat Stob. iv. p. 61. usque ad ἐρετῆς. Ast.

καὶ τοιαῦτα κενώσεις τινές^z εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως;
 III. i. 452. Τί μὴν; Ἀγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη αῖρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς
 περὶ^a ψυχὴν^b αὐ^c ἕξεως; Μάλα γε. Οὐκοῦν πληροῖτ'^d
 ἂν ὅ τε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχωσιν; Πῶς δ'
 οὐ; Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἥττον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄν-
 τος; Δῆλον ὅτι τοῦ μᾶλλον. Πότερα οὖν ἡγεῖ τὰ γένη
 μᾶλλον καθαρεῶς οὐσίας μετέχειν, τὰ^e οἷον^f σίτου τε καὶ
 ποτοῦ καὶ ὄψου καὶ ζυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δόξης τε ἀλη-
 θεῶς εἶδος καὶ ἐπιστήμης καὶ νοῦ καὶ ξυλλήβδην ἀπάσης^g
 ἀρετῆς; ἄδε δὲ κρίνε.^h τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ
 ἀθανάτου καὶ ἀληθείας, καὶ αὐτὸⁱ τοιοῦτον ὄν^k καὶ ἐν
 τοιοῦτῳ^l γιγνόμενον, μᾶλλον^m εἶναι σοὶ δοκεῖ, ἢ τὸ μηδέ-
 ποτε ὁμοίου καὶ θνητοῦ, καὶ αὐτὸⁿ τοιοῦτον^o καὶ ἐν τοιοῦτῳ^p
 γιγνόμενον; Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου. Ἡ
 οὖν αἰεὶ^q ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον ἢ ἐπιστήμης μετέ-
 χει; Οὐδαμῶς. Τί δ', ἀληθείας; Οὐδὲ τοῦτο. Εἰ δὲ^r
 ἀληθείας ἥττον, οὐ^s καὶ οὐσίας; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὅλας
 τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν γένη τῶν γενῶν αὐ-
 τῶν^t περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν ἥττον ἀληθείας τε καὶ
 οὐσίας μετέχει; Πολύ γε. Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς^v οὐκ
 III. i. 453. οἶε οὕτως; Ἐγώ γε. Οὐκοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πλη-
 ρούμενον καὶ αὐτὸ^w μᾶλλον ὄν ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ
 τὸ τῶν ἥττον ὄντων καὶ αὐτὸ^w ἥττον ὄν; Πῶς γὰρ οὐ;
 Εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει^x προσηκόντων ἡδύ ἐστι,
 τὸ τῶ^y ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον^y μᾶλλον

q.— ἔχει οἱ Φτ, ἔχει^{oi} Ξ: ἔχει *ς.— γοῦν φτμτ: γε οὖν *ς, nisi quod οὖν post εἰ-
 ponit K.—^x πείνη A, πείνα φ.—^y δίψα ΑΘΠΦDKqτμτ: δίψη σ.—^z τινές om τ.—
^a τῆς Ξ, om Θ.—^b ψυχῆς ΘΞm.—^c αὐ add ΑΘΞΠτ.—^d οὐκοῦν πληροῖτ' ΑΠΦDKqτμτ:
 οὐκοῦν καὶ πληροῖτ' *ς.—^e τὰ om πρ Α.—^f οἷον Α.—^g αὐ πάσης ΑΠΦm, αὐ συμπά-
 σης v.—^h κρίνε ΑΕΚτμ.—ⁱ αὐ τὸ Αφτμτ.—^k ὄν om πρ Θ.—^l ἐν τῷ τοιοῦτῳ τ.—
^m μᾶλλον...γιγνόμενον om Θ.—ⁿ αὐ τὸ ΑΦDKτμτ.—^o τοιοῦτο ΑΦm, τοιοῦτον ὄν v.—
^p ἐν τῷ τοιοῦτῳ τ.—^q οὖν μὴ αἰεὶ v, δὲ τοῦ μηδέποτε q.—^r δ' τ.—^s οὐ om qv.—
^t αὐτῶν τ.—^u μετέχει om τ.—^v τῆς ψυχῆς Α, ψυχῆς ἥττον v.—^w αὐ τὸ Εφm.—
^x τῆ φύσει τ et rc Ξ.—^y prius μᾶλλον ante ὄντων ponunt Ξς, om ΦΚτμτ.—^z ὄν q.

ψυχὴν] Inter ψυχὴν et ἕξεως invenitur pro αὐτό: ac mox vicissim αὐτῶν pro αὐ
 vocula αὐ in uno vel libro. STEPH. Scil. τῶν. STEPH.
 Bas. 2. ψυχὴν αὐ. Ast. γιγνόμενον] Bas. 2. addit μᾶλλον
 αὐτὸ τοιοῦτον] In præced. edit. αὐ τὸ εἶναι. Ast.

ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεῖ, τὸ δὲ τῶν ἥττον μεταλαμβάνων ἥττον τε ἂν^α ἀληθῶς καὶ βεβαίως^β πληροῖτο καὶ ἀπιστοτέρως^γ ἂν ἡδοῖς καὶ ἥττον ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. Ἀναγκαιοτάτα, ἔφη. Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις αἰεὶ ζυνόντες, κάτω, ὡς εἶπε, καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται τε καὶ ταύτη πλανῶνται διὰ βίου, ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθῶς^δ ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πάποτε οὔτε ἠνέχθησαν, οὔδὲ τοῦ ὄντος τῶ ὄντι ἐπληρώθησαν, οὔδὲ βεβαίου τε καὶ καθαροῦς ἡδοῖς ἐγεύσαντο, ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω αἰεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς^ε τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτιζόντες καὶ^ς κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὄπλαῖς ἀποκτινύουσι δι' ἀπληστίαν,^ζ ἅτε οὐχὶ^ς τοῖς οὔσιν οὔδὲ τὸ ὄν οὔδὲ^η τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες. Παντελῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων, τὸν τῶν πολλῶν, ᾧ Σώκρατες, χρησµωθεῖς βίον. Ἄρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ζυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδοῖς καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, ὥστε σφοδρούς^ι ἑκατέρας φαίνεσθαι καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττῶντας τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὡς περ τὸ τῆς Ἑλένης εἶδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι

—^α καὶ οὐ βεβαίως γ.—^β ἀπιστοτέρας ΘΠ.—^γ ἀληθῶς ΑΘΞΠΦΘΜΥ : ἀληθῆς σ.—^δ εἰς ante τραπέζας om Ξ.—^ε λακτιζόντες τε καὶ γ.—^ς ἀπιστίαν Θ.—^η οὔδὲ γ.—

καὶ βεβαίως] Bas. 2. καὶ οὐ βεβαίως. Ast.

οἱ ἄρα φρονήσεως] Laudat Longin. xiii. §. 1. usque ad ἀπληστίαν, ubi verba καὶ μέχρι—μετὰξυ omissa sunt, φέρονται sine τε scribitur—βίου (Ald. Bas. 1. et 2. βίου)—ὑπερβάντες δὲ τοῦτο absunt—πρὸς δὲ τὸ ἀληθῆς—οὐτ' ἠνέχθησαν—οὔδὲ τοῦ ὄντος—ἐπληρώθησαν absunt—ἀποκτινύουσι. Ast.

στέγον] Ficinus videtur legisse στερεόν, nisi malis statuere, ipsum hoc significatione vocem στέγον accepisse. τὸ στέγον est solidum, firmum, non mutabile, constans. Proprie significatur hac voce id, quod aliquid ita continet, ut effluere nequeat, vid. Cratyl. 412. D. de Legg.

Plat.

iv. 714. A. Gorg. 493. C. Tim. 45. C. 78. A. Euripid. apud Plutarch. περὶ ἀδολεσχ. p. 502. Straton. Epigr. xxi. 4. Themist. Orat. xxvi. p. 312. D. Porphyg. apud Euseb. Præp. Evang. iv. 8. p. 144. B. Lucian. Dialog. Mortuor. xi. 4. t. i. p. 158. ed. Schmied. Plotin. Ennead. ii. 1. 3. p. 98. D. Ast.

ἀποχραινομέναις] Verbum ἀποχραινομέναις in notis ad Legg. vi. 14. explicuitus. Ast.

τὸ τῆς Ἑλένης εἶδωλον] Helenam enim veram non fuisse in Troja, sed in Pharo, Ægypti insula, plures tradiderunt, vid. Herodot. ii. 112—119. Philostrat. vit. Apollon. iv. 16. p. 154. Heroic. p. 693. ed. Olear. Seat. Empir.

Vol. VII.

Y

γενέσθαι^k περιμάχητον ἀγνοία τοῦ ἀληθοῦς; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν^l τι αὐτό^m εἶναι. [§. 11.] Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα ἀνάγκη γίνεσθαι, ὅς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττηται ἢ φθόγῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βία διὰ φιλονεικίανⁿ ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ; Τοιαῦτα, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦτο εἶναι. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· θαρρόυντες λέγωμεν^o ὅτι καὶ περὶ τὸ^p φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλόνεικον^q ὅσαι ἐπιθυμίαι εἰσίν, αἱ μὲν ἂν^r τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμεναι καὶ μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς διώκουσαι, ἃς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγήται,^s λαμβάνωσι,^t τὰς ἀληθεστάτας τε λήψονται, ὡς οἷόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς^u λαβεῖν, ἅτε ἀληθεῖα ἐπομένων,^v καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰκείας, εἴ περ τὸ βέλτιστον ἐκάστω, τοῦτο καὶ οἰκειότατον; Ἄλλὰ μὴν, ἔφη, οἰκειότατον γε. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἐπομένης ἀπάσης τῆς^w ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἐκάστω τῷ μέρει ὑπάρχει εἰς τε τᾶλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ εἰς τὸ δυνατόν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Κοριδῆ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἑτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μῆτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν τά τε ἄλλα^x ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν ἂν πλεῖστον^y φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφέστηκε, μάλιστα^z ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Πολύ γε. Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅ περ

^h οὐδὲ ΑΞΦΗΠ: οὔτε *ς.—ⁱ σφοδρὰς Ξη.—^k γίνεσθαι v.—^l τὸ τοιοῦτό Φ, τὸ τοιοῦτόν m.—^m αὐτο om v.—ⁿ φιλονεικίαν Ξη.—^o λέγομεν ΞΦΗΠ et corr A.—^p τὸ om Φ.—^q φιλόνεικον corr Ξ.—^r ἂν om ΘΓ.—^s ἃς τὸ φρόνιμον ἐξηγεῖται v.—^t λαμβάνουσι ΦD et corr A.—^u ἀληθὲς Γ.—^v ἐπομένας q, ἐπόμενα v, ἐπόμεναι ς.—^w τῆς om Γ.—^x ἄλλ' m.—^y ἀπλοστον K et pr D.—^z μάλιστα vmp.—^a δηλαδὴ v.—^b δὴ Γ.

adv. Logic. vii. §. 181. p. 405. §. 255. p. 421. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 301. Ast.

§. 11. τί δὲ περ] Malim, τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα etc. STEPH.

τί δὲ; περ] Sic Stephanus interpungendum esse jam monuit, etsi et altera ratio, qua scribitur τί δὲ περὶ τὸ θυμοειδὲς, habet, quo se defendat. Ast.

φθόγῳ διὰ φιλοτιμίαν] Dativus causam s. impulsū propiorem, διὰ vero cum

accusativo remotiorem indicat, ut apud Thucyd. iv. 36. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀσθενεῖα σαμάτων διὰ τὴν σιτόδειαν ὑπεχώρουν. Vid. Toup. ad Suid. t. ii. p. 32. et Matthiæ Gr. Gr. p. 544. Ast.

ἐπομένων] Sic Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Stephanus correxit ἐπομέναι, quod esse deberet ἐπομένας; sed genitivus, datus progressivo, ita poni solet, v. ad l. vii. 3. p. 518. A. Ast.

νόμου τε καὶ τάξεως; Δῆλον δὴ.^a Ἐφάνησαν δὲ^b πλεῖστον ἀφεστᾶσαι οὐχ αἱ ἐρωτικάί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίας; Πολύ γε. Ἐλάχιστον δὲ αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμιαί; Ναί. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον.^c Ἀνάγκη. III. i. 456.
 Καὶ ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιώσεται. ὁ δὲ βασιλεὺς ἡδιστα.^d Πολλὴ ἀνάγκη. Οἴσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ ἀηδέστερον ζῆ τύραννος βασιλέως; Ἄν εἶπης, ἔφη. Τριῶν ἡδονῶν,^e ὡς εἴκειν, οὐσῶν, μιᾶς μὲν γνησίας, δυεῖν^f δὲ νόθων,^g τῶν νόθων^h εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβᾶς ὁ τύραννος, φυγῶν νόμον τε καὶ λόγον, δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖςⁱ ξυνοικεῖ, καὶ ὅποσα^k ἐλαττοῦται, οὐδὲ πάνυ ράδιον εἰπεῖν, πλὴν ἴσως ᾧδε. Πῶς; ἔφη. Ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος που ὁ τύραννος ἀφειστήκει.^l ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν^m ὁ δημοτικὸςⁿ ἦν. Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώλω πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ^o ἂν, εἰ^p τὰ πρόσθεν ἀληθῆ; Οὕτως. Ὁ δὲ γε ὀλιγαρχικὸς ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὖ τρίτος, ἐὰν εἰς ταῦτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθᾶμεν. Τρίτος γάρ. Τριπλασίου ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τριπλάσιον^q ἀριθμῶ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφείστηκε τύραννος. Φαίνεται. Ἐπίπεδον ἄρ',^r ἔφη, ὡς εἴκει τὸ εἶδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη. Κομιδῆ γε. Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τὴν^s τρίτην^t αὐξήν, δῆλον δὴ ἀπόστασιν ὅσῃν ἀφεστηκὸς^u γίγνεται. Δῆλον,^v ἔφη, τῶν III. i. 457.
 γε^w λογιστικῶν. Οὐκοῦν ἐὰν τις μεταστρέψας ἀληθείαν ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ, ὅσον

—^c ὀλιγοστὸν ΘΠΔΚΓΓ.—^d ἡκιστα Θ.—^e ἡδονῶν post οὐσῶν ponit Γ.—^f δυεῖν ΘΓ : δυοῖν *Σ.—^g νόθων ΘΠΔΚΓΓ, νόθων corr ΑΞ.—^h τὸ νόθον Σ.—ⁱ ἡδοναῖς δορυφόροις

ΘΓ.—^k ὅποσων ΑΞΦΜ, ὅποσων υ.—^l ἐφειστήκει Κ, ἐφειστήκει Δ.—^m αὐτῶ Σ.—
 κρα

ⁿ δημοτικὸς Α, δημοκρατικὸς ΦΚΜ.—^o ξυνοικίη ΘΓ.—^p εἰς Γ.—^q τριπλασίον γυ.—
^r ἂν ΔΚΓ.—^s τὴν om ΑΦΜ.—^t τρίτου Μ.—^u ἀφεστηκὸς ρ.—^v δῆλον δὴ υ.—^w δὲ

ἀφεστήξει] Futurum est a perfecto formatum, ut Sympos. 220. D. Eurip. Iph. A. 675.—Ald. Bas. 1. et 2. vitiose οικίας pro οικείας exhibent. Ast.
 δυοῖν δὲ νόθων] Cod. Reg. νόθων, quo non opus est. Mox εἰς τὸ ἐπέκεινα

est ad ulterius, i. e. ad extremum.—Paulo post Ald. Bas. 1. et 2. pro αὐτῶν exhibent αὐτῶ. Ast.
 τριπλασίου ἔρα] De his, ut de sequentibus, vid. Schol. Ruhnken. p. 190. Ast.

ἀφέστηκεν, ἔνεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις^x ἥδιον^y
 αὐτὸν ζῶντα εὐρήσει τελεωθείση^z τῇ πολλαπλασιάσει,ⁿ τὸν
 δὲ τύραννον ἀνιαιρότερον^b τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀποστάσει. Ἀμῆ-
 χανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας^c τῆς διαφορότητος
 11. 588. τοῖν ἀνδροῖν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, πρὸς ἡδονὴν τε
 καὶ λύπην. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν
 δ' ἐγὰ, βίοις ἀριθμὸν, εἴ περ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι
 καὶ νύκτες καὶ μῆνες καὶ ἔνιαυτοί. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, προσ-
 ἴκουσιν. Οὐκοῦν εἰ^d τοσοῦτον ἡδονῆ νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ
 δίκαιος τὸν κακὸν τε καὶ ἀδικον, ἀμμηχάνω δὴ^e ὅσω πλείονι^f
 νικήσει εὐσχημοσύνη τε βίου καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ;
 Ἀμμηχάνω μέντοι νῆ Δία,^g ἔφη.

§. 12. Εἶεν δὴ, εἶπον ἐπειδὴ^h ἐνταῦθα λόγου γεγόναι-
 μεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶταⁱ λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἤκομεν.
 ἦν δὲ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῶ τελέως μὲν ἀδί-
 κω, δοξαζομένω δὲ δικαίω. ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω
 μὲν οὔν. Νῦν δὴ, ἔφην, αὐτῶ^k διαλεγόμεθα, ἐπειδὴ^l διω-
 111. i. 458. μολογησάμεθα, τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν, ἦν
 ἐκάτερον ἔχει δύναμιν. Πῶς; ἔφη.^m Εἰκόνα πλάσαντες
 τῆς ψυχῆς λόγῳ,ⁿ ἵνα^o εἰδῆ^p ὁ ἐκείνα λέγων οἷα ἔλεγεν.^q
 Ποίαν τινά; ἢ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγὰ, οἷαι
 μυθολογοῦνται παλαιαί^r γενέσθαι φύσεις, ἢ τε^s Χιμαίρας
 καὶ ἡ^t Σκύλλης καὶ Κερβέρου,^u καὶ ἄλλαι τινὲς συχναί

Θ.—^x ἄμεινον οἶμαι εἰπεῖν ἑξακοσιοπλασιάκις, ὡς ἔστι συμβαλεῖν ἀπὸ τῶν ῥηθέντων
 mg φ.—^y ἥδιστον ΘΠDKqr.—^z τελεωθείση ΘΠDK : τελειωθείση *s.—^a πολλαπλα-
 σιάσει q.—^b ἀνιαιρότερον ΑΘΠ.—^c καταπεφόρηκας v et corr Ξ.—^d εἰς ΘΠDKqr.—

^e δὲ q.—^f πλείονι q, πλείονι v : πλείον *s.—^g δὲ r.—^h ἐπειδὴν m.—ⁱ πρῶτα Ξ.—
 δ

^k αὐτῶ ΑΘΞΠΦΚqrmt, αὐτῶ D : αὐτὸ s.—^l hinc. b ad 179; 5. τύχη.—^m πῶς ἔφη
 om d.—ⁿ πλάσομεν τῆς ψυχῆς τῶ λόγῳ d.—^o ἵν' m : ἵνα...ἦν δ' ἐγὰ om d.—^p ἴδη
 Θvr.—^q ἔλεγον ΘDKr.—^r πολλαί K.—^s εἴτε Θr.—^t ἡ Θr, καὶ d.—^u καὶ ἡ κερβέ-

ἥδιον] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2.
 ἥδιστον. Ast.

§. 12. εἶεν δὴ, εἶπον] Laudat Stob.
 ix. p. 119. usque ad δηλοῖ γὰρ, ἢ δ' ὅς
 c. 13. Ast.

λόγου] Ald. Bas. 1. et 2. λόγον. Ast.
 νῦν δὴ] Laudat Euseb. Præp. Evang.
 xii. 46. p. 615. C. ubi νῦν δ', ἔφην—
 αὐτῶ (sic et Stob. et Euseb.) pro αὐτό.
 Ast.

οἷα] Euseb. οἷαν. Ast.

Κερβέρου] Ald. et Bas. 1. Κερβέρου.
 Ast.

Χιμαίρας] Chimæra, portentosus ille
 Typhonis et Echidnæ fœtus, triplicis cor-
 pore flammisque armatus, vid. Eustath.
 ad Iliad. Z. p. 491. ed. Bas. et nostra
 ad Phædr. p. 228. Ast.

Σκύλλα] Scylla et Charybdis, notis-
 simi in freto Siculo loci, nautis pericu-

λέγονται^γ ξυμπεφυκυῖαι^ω ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. Λέγονται γάρ, ἔφη.^κ Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου^υ καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφαλὰς κύκλω καὶ ἀγρίων, καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν² καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα.^α Δεινοῦ πλάστου,^β ἔφη, τὸ ἔργον ὅμως δέ, ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος,^ς πεπλάσθω. Μίαν δὴ^δ τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου· πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον τὸ δεύτερον.^ε Ταῦτα,^ς ἔφη, ῥάω καὶ πέπλασται. Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὡς τέ πη ξυμπεφυκέαι^ς ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη.^η Περιέπλασον δὴ αὐτοῖς ἕξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τέ τῶ μὴ δυναμένω τὰ ἐντὸς ὄραν, ἀλλὰ τὸ ἕξω μόνον ἔλυτρον ὄρῶντι ἐν ζῶον φαίνεσθαι, ἀνθρώπον. Περιπέπλασ-

ρον δ.—^γ λέγονται...γενέσθαι om ΘΠDKΓ.—^ω ξ. ΑΞΦυδM: ξυμπεφυκυῖαν...λέγονται om γ.—^κ λέγονται γάρ, ἔφη om δ.—^υ ποικίλου θηρίου γ.—² μεταβάλλειν ΘDKΓε, μεταβαλλεῖν Π.—^α πάντα ταῦτα ΑΘΠDKγεδ: ταῦτα πάντα σ.—^β δεινοῦ πλάστου τὸ ἔργον post λόγος ponit δ, omissis ἔφη et ὅμως δὲ et πεπλάσθω.—^ς ὁ λόγος K.—^δ δὲ γ.—^ε καὶ δεύτερον δεύτερον τὸ δεύτερον σ.—^ς Ταῦτα...πέπλασται om δ.—

losi, naves in gyrum tractas absorbentes (Homer. Od. xii. 235. 260. Virgil. Æn. iv. 420. Lucan. iv. 455.) unde poetæ monstrum finxerunt in delphinum caudas desinens, canibus ex utero subtus prodeuntibus, v. Brunck. ad Tibull. iii. 4. 91. et Heyn. ad Virgil. Eclog. vi. 75. Excurs. iv. t. i. p. 172. Ast.

Κερβέρου] Cerberus: in aditu regiæ Platonis custos, 'cui tres sunt linguæ tergeminumque caput' (v. Tibull. iii. 4. 88.); sed alii aliter eum describunt. Hesiodo Theog. 310. dicitur πεντηκοντακάρηνος. Cf. Apollod. ii. 5. 12. Horat. ii. 13. 34. iii. 11. 17. ubi v. interpp. Ast.

πλάττε τοίνυν] Respexit Galenus de Hippocrat. et Plat. Plac. vi. p. 298. v. 25. t. i. ed. Bas. εἰκάζει δ' ὅτῳ (τὴν ψυχὴν) τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν θηρίον ποικίλω τε καὶ πολυκεφάλω, τὸ δὲ θυμοειδὲς λέοντι, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀνθρώπῳ. Frequenter vero cupiditates cum thuriis comparantur, & κατεσθίει τὸν ἀνθρώπον, vid. Cebet. Tab. 9. 22. Lambin. ad Horat. t. ii. p. 207. E. et Casaubon. ad Athen. i. 35. p. 158.—Pro ἕξ αὐτοῦ (sic Euseb. Ald. Bas. 1. et 2.) cum Stephano scripsi ἕξ αὐτοῦ. Ficinus, ex se. Ast.

ὅμως δέ] Ab Euseb. abest δέ. Mox legunt Cod. Reg. et Euseb. ὁ λόγος, sed articulus haud necessarius est. Sic et ii. 15. ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. Ceterum hunc locum respexit Cicero de Orator. iii. 'nihil est enim tam tenerum, neque tam flexibile, neque quod tam facile sequatur, quocumque ducas, quam oratio—eam nos, quum jacentia sustulimus e medio, sicut mollissimam ceram, ad nostrum arbitrium formamus et fingimus.' Vid. P. Victor. Var. Lect. x. 14. Ast.

καὶ δεύτερον, δεύτερον] Non dubium est quin mendose scriptus sit hic locus. Invenitur autem hæc lectio diversa, πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον' quam lectionem sequendo, expungenda fuerit vox δεύτερον quæ est in prior loco. At vero Fic. locum hunc ita vertit, et amplissimum quidem primum sit, angustius vero secundum atque tertium. ΣΤΕΡΗ.

καὶ δεύτερον (int. τῷ μεγέθει) τὸ δεύτερον] Sic Cod. Reg. et Stob. exhibent, et Cornarius legendum esse monuit. Vulgo: τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, δεύτερον τὸ δεύτερον. Ast.

ὥστε πῆ] Sic Stob. Vulgo ὥστε πη, in quo bis peccatum. Ast.

- III. i. 459. **ται, ἔφη.**ⁱ Λέγωμεν^k δὴ τῶ λέγοντι ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ πράττειν οὐ συμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐαχουῖντι ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸν
- II. 589. **λέοντα, τὸν δὲ ἀνθρώπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὡς** τε ἔλκεσθαι ὅπῃ^l ἂν ἐκείνων^m ὁπότερον ἄγῃ,ⁿ καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν,^o ἀλλ' ἑἶν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς^p δάκνεσθαι τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἀλλήλα. Παντάπασι^q γάρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινωῶν. Οὐκοῦν αὐτ' ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν φαίη ἂν δεῖν^b ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν,^c ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἀνθρώπος ἔσται ἐγκρατέστατος, καὶ τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται ὡς περ γεωργός, τὰ μὲν ἡμερα τρέφαν καὶ τιθασεύων,^u τὰ δὲ ἄγρια ἀποκαλύων φύεσθαι, ζύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ, οὕτω θρέψει;^v Κομιδῆ^w γάρ αὐ^x λέγει ταῦτα ὁ τὸ δίκαιον^y ἐπαινωῶν. Κατὰ πάντα τρόπον δὴ ὁ μὲν^z τὰ δίκαια ἐγκαυμιάζων ἀληθῆ ἂν^a λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἀδिका ψεύδοιτο. πρὸς τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν^b καὶ ἀφέλειαν
- III. i. 460. **σκοπουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει,^c ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιές^d οὐδ' εἰδῶς ψέγει ὅ τι ψέγει.^e Οὐ^f**

^ε ὡστ' ἐπιϋμν. v.—^l Συνηπται ἔφη om d.—^k Περιπέλασται ἔφη om d.—^k λέγωμεν ΘΦδm.—^l ὅποι K.—^m ἐκείνον m.—ⁿ ἄγῃ ΑΘΠΦυdm: ἄγοι *s.—^o φιλοπονεῖν v.—^p ἐαυτοῖς Γ.—^q Παντάπασι...ἐπαινωῶν om d.—^r αὐ om K.—^s δεῖν om DKq.—^t λέγειν καὶ ταῦτα πράττειν K.—^u τιθασεύων Adm et pr Φ: τιθασσεύων *s.—^v ἐαυτῷ θρέψει οὕτως Γ.—^w Κομιδῆ...ἐπαινωῶν om d.—^x αὐ om ΘΓ.—^y τὰ δίκαια ΘΓ.—^z μὲν om ΘΓ, ante τὰ ponunt ΑΠΦDKqυdm, post τὰ *s.—^a ἀληθείαν ΑΦδm.—^b εὐξίαν ΘΞΓ: v pro his εὐδοξίαν...ἀληθεύει habet δύο.—^c ἀληθῆς Φ.—^d ὑγιᾶς d.

τούτῳ] Stob. τοῦτο, vitiose. Mox Euseb. διότι φήσει et τὸν λέοντα sine particula καί. Ast.

ἔφη ἂν] Sic Euseb. Stob. et libri Platonis editi, Cod. Reg. ὅποι ἂν, quod sensum eundem habet, vid. nostra ad Sympos. p. 196.—Mox ἄγῃ pro ἄγοι ex Euseb. et Stobæo recepimus; ἂν enim ad ἔπη pertinet. Ast.

ταῦτ' ἂν λέγοι] Stob. ταῦτα λέγει. Ast.

πράττειν] Omittit Stob. πράττειν. Mox κατὰ πάντα δὴ τρόπον Stob. Ast. ἐγκρατέστατος] Vide annon scribere

satius sit ἐγκρατέστερος. STEPH.

πολυκεφάλου θρέμματος] Hoc respexit Galenus I. l. vi. p. 298. v. 56. Cf. Tim. 70. E. Ast.

ὁ μὲν τὸ δίκαιον] Sic Cod. Reg. Stob. ὁ μὲν τὸ δίκαιον. Vulgo ὁ τὰ μὲν δίκαια. Mox Ald. Bas. 1. 2. et Stob. ψέγοι. Ast. ἀληθεύει] Videri queat deesse λέγει post ὑγιές: nisi existimandum sit posse subaudiri, resolvendo ἀληθεύει in ἀληθῆς λέγει. STEPH.

οὐδὲν ὑγιές] Int. λέγει, quod eliciendum ex prægresso ἀληθεύει i. e. ἀληθῆς λέγει. Ast.

μοι δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, οὐδαμῆ γε. Πείθωμεν^ε τοίνυν αὐτὸν πρᾶως, οὐ γὰρ ἐκὼν ἀμαρτάνει, ἐρωτῶντες ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσχροῦ^η νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαίμεν γεγονέναι; τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῶ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ τῶ θεῷ τὰ θηριώδη ποιούντα τῆς φύσεως, αἰσχροῦ δὲ τὰ ὑπὸ τῶ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα; ξυμφήσει,^κ ἢ πῶς; Ἐάν μοι, ἔφη, πείθεται. Ἔστιν οὖν, εἶπον,^λ ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴ περ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον^μ ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῶ μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν λαβὼν χρυσίον υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε^ν καὶ κακῶν ἀνδρῶν, οὐκ ἂν αὐτῷ ἔλυσιτέλει οὐδ' ἂν πάμπολυ^ο ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν.^ρ εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῶ ἀθεωτάτῳ^ρ τε καὶ μισροτάτῳ δουλοῦται^ρ καὶ μηδὲν ἔλεει, οὐκ ἄρα ἄθλιός ἐστι καὶ πολὺ ἐπὶ δεινότηρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ ἢ Ἐριφύλῃ^σ II. 590. ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὄρμον δεξαμένη; Πολὺ^τ μὲν III. i. 461. τοι, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαύκων· ἐγὼ γάρ σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινούμαι. [§. 13.] Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀκολασταίνειν οἶε^υ διὰ^ν τοιαῦτα^ω πάλαι^ξ ψέγεσθαι,^γ ὅτι ἀνίεται ἐν τῶ τοιούτῳ τὸ δεινόν,^z τὸ μέγα ἐκείνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα, πέρα τοῦ

—^ε ὅτι ψέγει ΑΞΠΦΔΚϰεϰιτ: ὅ, τι ψέγοι σ.—^ρ ὁ... γε om δ.—^σ πότῳ μὲν ρτ Θ, πείθωμεν v.—^η καὶ αἰσχροῦ ΑΠΔΚϰεϰιτ: καὶ τὰ αἰσχροῦ *σ.—^ι ἴσως τὰ ὑπὸ om Θγ.

—^κ ξυμφήσει... πείθεται om δ.—^λ εἶπον om δ.—^μ λαμβάνοντο χρυσίον φ, λαμβάνοντι τὸ χρυσίον ΔΚγ.—^ν τε om Ξιτ.—^ο ἂν εἰ πάμπολυ γ.—^ρ λαμβάνειν ΑΠΦδμ, λαμβάνην v, λαμβάνη Θγ: λαμβάνοι *σ.—^σ ἀθλιωτάτῳ Κ.—^τ δουλοῦτο v.—^υ ἐριφίλη Ξ.—^ζ Πολύ... ἀποκρινούμαι om δ.—^υ οἶε om δ.—^ν δρα v, δη διὰ γ.—^ω ταῦτα γ.—^ξ πάλιν ΘΠΔΚτ, om ϰδ.—^γ λέγεσθαι φετ, ψέγεται δ.—^z δεινῷ

οὐ καὶ] Stob. οὐ καί. Μοχ τοιαῦτα φάμεν. Ast.

χρυσίον] Sic Stob. et Stephanus; Ald. Bas. 1. et 2. χρυσίου. Ast.

λαμβάνων—καταδουλοῦνται] Int. sci- licet s. ita ut; particula explicativa more omissa est. Ast.

καὶ ταῦτ' ἐς ἀγρίων—ἀνδρῶν] Int. οἶκον, ut servi s. οἰκέται fiant.—Verba τὸ ἑαυτοῦ θειότατον illustrant Morgenstern. Commentat. p. 104. et De-Geer. Diatrib. p. 88. Ast.

λαμβάνη] λαμβάνοι, quod libri omnes habent, correctione non indiget; cohæ-

ret enim cum præteritis ἐδουλοῦτο et ἔλυσιτέλει. Ast.

Ἐριφύλῃ] Amphiarai uxor, quæ, augro monili corrupta, maritum latentem prodidit, ut proficisci ad bellum Thebanum cogeretur, vid. Homer. Odysse. λ'. 325. sq. Pindar. Nem. ix. 37. sq. Pausan. x. p. 870. Hygin. Fab. 73. et Heyn. ad Apollodor. iii. 6. 2. Observat. t. ii. p. 245. sq. Ast.

§. 13. τοιαῦτα πάλαι] Stob. τὰ τοιαῦτα πάντα. Μοχ pro ξυνητίνηται, Stob. συγγίγηται. Ast.

δέοντος; Δῆλον, ἔφη.^a Ἡ δ' αὐθάδεια^b καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδες τε καὶ ὀφειῶδες^c αὐξήται καὶ συντείνηται^d ἀναερόστας; Πάνυ μὲν οὖν.^e Τρυφή δὲ καὶ μαλθακία^f οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ^g τούτου χαλάσει τε^h καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν ἐμποιῇ; Τί μὴν;ⁱ Κολακεία^k δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ^l αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ, καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακίζομενον ἐθίζῃ^m ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη.ⁿ Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἶε, ὄνειδος φέρει;^o ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν ἢ ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχη τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος,^p ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὐτῷ θρεμμάτων ἀλλὰ θεραπεύειν ἐκεῖνα, καὶ τὰ θωπεύματα^q αὐτῶν^r μόνον δύνηται μαθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη. III. i. 462. Οὐκοῦν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑφ' ὁμοίου ἄρχηται οἴου περὶ ὁ βέλτιστος, δοῦλον αὐτόν φαμεν δεῖν εἶναι^s ἐκείνου^t τοῦ βελτίστου καὶ^u ἔχοντος ἐν αὐτῷ^v τὸ θεῖον ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἰόμενοι δεῖν ἄρχεσθαι αὐτόν, ὡς περ^w Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὄν παντὶ ὑπὸ θεοῦ καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μή, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς

δ, τὸ δεῖν καὶ τ—^a Δῆλον ἔφη om δ.—^b αὐθαδία ΘΠDq, αὐθάδεια K.—^c ὀφειῶδες K.—^d συντείνειει v.—^e Πάνυ μὲν οὖν om δ.—^f μαλθακία K.—^g τῇ αὐτοῦ ΑΘΦDΚqrδmτ : τῇ τοῦ αὐτοῦ *s.—^h τε om v.—ⁱ Τί μὴν om δ.—^k ἢ κολακεία v.—^l τὸ post τοῦτο om ΘΦr.—^m ἐρεθίζῃ δ.—ⁿ Καὶ μάλα ἔφη om δ.—^o φέρειν v.—^p εἶδος om Φm.—^q θωπεύομενα q.—^r αὐτὸν ΠKt et pr ΘD, αὐτὰ q.—^s δεῖν εἶναι A ΠDΚqrδr, δεῖν καὶ Θ : εἶναι δεῖν *s.—^t καὶ ἐκείνου ΠDΚv.—^u καὶ om ΑΞΦδm.—^v ἐαυτῷ dm.—^w ὥστερ...ἀρχομένους om δ, περ om v.—^x καὶ om K : καὶ...ἔφη om

τρυφή δὲ καὶ] Stob. τρυφή μὲν οὖν. Μοχ αὐτοῦ τούτου, omisso τοῦ. AST. αὐτῷ] Scribendum est potius αὐτῷ. STEP.H.

δύνηται.] Quum præcedat, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι, quid verbum δύνηται hic agit? STEP.H.

δύναται.] Etsi referri possit ad ἔταν, tamen orationis nexum interrumpit, quum sensus hæc postrema ex particula ὥστε suspensa esse jubeat. Quocirca Stephanum audire non debemus, pro ἐφεστῶτος corrigentem ἐφεστῶτα, sc. ἔχοντος. AST.

ὑπὸ ὁμοίου] Stob. ὑφ' ὁμοίου. Sequentia Oἴουπερ (i. e. ὑφ' οἴουπερ ἄρχεται) ὁ βέλτιστος. AST.

εἶναι δεῖν] Stob. δεῖν εἶναι αὐτῷ (sine præpositione ἐν)—ἄμεινον, omisso ὄν. AST.

ἔχοντος] Genitivus, etiam dativo παντὶ præcedente (vid. ad vii. p. 518. A.): ita ut vel ipse hoc in se habeat, vel hoc extrinsecus ipsi præpositum s. præfectum sit. Quocirca Stephanum audire non debemus, pro ἐφεστῶτος corrigentem ἐφεστῶτα, sc. ἔχοντος. AST.

ἐφεστῶτος] Non ἐφεστῶτος sed ἐφεστῶτα scriptum ab ipso autore fuisse

δύναμιν πάντες ὅμοιοι ᾗμεν καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώ-
μενοι; Καὶ^x ὀρθῶς γ', ἔφη. Δηλοῖ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ,^y καὶ
ὁ νόμος ὅτι τοιοῦτον βουλεύεται,^z πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει
ξύμμαχος ᾗν καὶ ἡ τῶν παιδῶν ἀρχή, τὸ^a μὴ εἶν ἐλευ-
θέρους εἶναι, ἕως ἂν^b ἐν αὐτοῖς^c ὡς περ ἐν πόλει πολιτείαν
καταστήσωμεν, καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες τῷ παρ' II. 591.
ἡμῖν τοιοῦτῳ^d ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ ἀρ-
χοντα ἐν αὐτῷ· καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Δηλοῖ^e
γάρ, ἦ δ' ὅς. Πῆ^f δὴ οὖν φήσομεν, ᾧ Γλαύκων,^g καὶ κα-
τὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν ἢ τι
αἰσχροὺν ποιεῖν, ἐξ ᾧν πονηρότερός μὲν ἔσται, πλείω δὲ χρή-
ματα ἢ ἄλλην τινὰ δύναμιν κεκτήσεται; Οὐδαμῆ, ἦ δ'
ὅς.^h Πῆ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειⁱ καὶ μὴ διδόναι δίκην III. I. 463.
λυσιτελεῖν;^k ἢ οὐχί^l ὁ μὲν λανθάνων ἔτι^m πονηρότερος γίγ-
νεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶ-
δες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦται,
καὶ ὅλη ἡⁿ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη
τιμιωτέραν ἔξι λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην
μετὰ φρονήσεως κταμένη, ἢ σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος
μετὰ^o ὑγιείας^p λαμβάνον, τοσοῦτῳ^q ὅσα περ ψυχὴ σώ-
ματος τιμιωτέρα; Παντάπασι^r μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὁ
γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ^s εἰς τοῦτο ζυγνείας^t βιάσσε-
ται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν ἂ τοιαύτην αὐτοῦ^u
τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται,^v τὰ δὲ ἄλλα^w ἀτιμάζων; Δῆ-

δ.—^y γε ἦν δ' ἐγώ om δ.—^z βούλεται v.—^a ἀρχὴ καὶ τὸ q.—^b ἂν om δ.—^c ἐαυτοῖς
dm.—^d τοιοῦτον v.—^e δηλοῖ...ὅς om δ.—^f ποί K.—^g ᾧ Γλαύκων om δ.—^h Οὐδαμῆ
λ

ἦ δ' ὅς om δ.—ⁱ λανθάνει Θ.—^k λυσιτελεῖ ΘΠ.—^l οὐχ Φ.—^m ἐπι Π et pr Θ :
ἐπιπικρότερος Γ.—ⁿ ὅλη καὶ ἡ D, ἢ ὅλη q.—^o μεθ' δ.—^p ὑγιείας ΑΞΦΓΜ.—^q λαμ-
βάνοντος οὕτω Γ.—^r Παντ... ἔφη. om δ.—^s ἐαυτοῦ v.—^t ζυγνείας ΑΞΦΓδμ.—

existimo, participium ἔχοντος repeti vo-
lente. STEPH.

βούλεται] *Id propositi habet.* Sic e
Stobæo reposui pro βουλεύεται. Passim
vero inter se permutata reperiuntur verba
βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, vid. Wes-
seling. ad Herodot. i. 165. et vi. 85. Ast.

τὸ μὴ εἶν] I. e. τοῦτο, ὅτι μὴ εἶν.
Stob. pro εἶν ἐλευθέρους legit ἀνελευθέ-
ρους. Ast.

ἐν αὐτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, contra sen-
Plat.

sum. Mox τὸ παρ' ἡμῶν Stob. φύλακας
Ald. Bas. I. 2. et Stob. et ἐλευθερίαν
pro ἐλεύθερον Stob. Ast.

ἀφίεμεν] Se non ἀφίεμεν, sed ἀφῶμεν
legisse aut certe legendum putavisse
ostendit in sua interpretatione Ficinus.
STEPH.

κοιμίζεται] Sic Ald. et Stephan. Bas.
I. 2. et Bip. κοιμίζεται, haud dubie ope-
rarum culpa. Verbum κοιμίζειν illustra-
vit Heusde in Specim. Crit. p. 89. Ast.

λον, ἔφη.^x Ἐπειτά γ', εἶπον,^y τὴν τοῦ σώματος ἔξιν καὶ τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένους^z ζήσει,^a ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίαιαν βλέπων οὐδὲ τοῦτο πρᾶσβεύων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὴς ἢ καλὸς ἔσται, εἰ μὴ καὶ^b σωφρονήσειν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν. ἀλλ' αἰεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν^d τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ζυμφωνίας ἁρμολτόμενος φαίνεται.^e Παντάπασι^f μὲν οὖν, ἔφη, εἰάν περ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Οὐκ οὖν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ζύνταξίν τε καὶ ζυμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἀπειρον^g αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; Οὐκ οἶομαι, ἔφη.^h Ἄλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον,ⁱ πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ^k πολιτείαν, καὶ φυλάττων μὴ τι παρακινήσῃ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλήθος^l οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ ἀναλάσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἶός τ' ἦ. Κομιδῆ^m μὲν οὖν, ἔφη. Ἄλλὰ μὴν καὶ τιμὰς γε, εἰς ταῦτόν ἀποβλέπων, τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἐκὰν ἄς ἂν ἡγῆται ἀμείνωνⁿ

^a αὐτῷ ε.—^v ἀπεργάζεται ΑΞΦΔΜ.—^w ἄλλ' v.—^x δῆλον ἔφη om d.—^y γ' εἶπον om d.—^z τετραμμένους Θv, τετραμμένους m.—^a ζωὴ A, ζῶη q, ζῶει d, ζῶση ΘΠD, ζῆση K.—^b καὶ om ΦM.—^c ἀπ' v.—^d ἁρμονίας Φ.—^e φαίνοιο q.—^f Παντάπασι... εἶπον om d.—^g ἀπειρω K.—^h Οὐκ οἶομαι ἔφη om d.—ⁱ οἶμαι Θt, om d.—^k ἐαυτῷ m.—^l πλήθους Πv.—^m Κομιδῆ... ἔφη om d.—ⁿ ἀμείνων t.—^o Οὐκ... ἐθελήσει] καὶ

οὐχ ὅπως] Proprie, non dico s. dicam (ut nos elliptice ponimus: nicht dass, sequente: nicht einmahl) et sequente negatione οὐδὲ, non dicam, hoc—sed ne id quidem, h. e. non modo non, sed ne—quidem s. tantum abest, ut,—ut ne—quidem. Vulgo μόνον intelligendum esse censent, vid. Ducker. ad Thucyd. iii. 42. Lexic. Xenophont. vol. iii. p. 312. et Schäfer. ad Lamb. Bos. Ellipsis. p. 775. Sensus igitur est: 'Tantum abest, ut corporis curam ac nutritionem ferinae illi ac caecae voluptati permittat, ut ne sanitatem quidem ceteraque corporis curae habeat, nisi ad temperantiam animique harmoniam conducant (faciant).' Sequens ἄλλ'—φαίνεται mendosum esse opinor; namque cum praecedentibus conjungi nequit, ubi ad ἄλλ'—βλέπων et πρᾶσβεύων intelligendum est ex praegressis ζήσει, quocirca etiam in his participium, intellectu ζήσει, vel futurum φανείται, verbo ζήσει respondens,

desideratur. Sensus mihi videtur postulare ἴνα—φαίνεται, et ἀλλὰ illud ex repetitione prioris enatum esse inspicor. Similiter Ficinus vertit, ita ut corporis harmoniam propter animi consonantiam moderetur. Ast.

ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένους] Ita ut huc se convertat s. animum applicet, hoc appetat; participium participio, ut solet, explicationis gratia appositum. Ceterum φαίνεσθαι cum participio conjunctum est reperiri s. deprehendi, manifesto esse, vid. Zeune ad Viger. p. 313. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 49. Ast.

μουσικὸς] Cf. Lach. p. 181. D. 188. C. Tim. 339. D. Sext. Empir. adv. Music. vi. §. 13. p. 359. οἱ τε μέγα δυναθέντες ἐν φιλοσοφίᾳ, καθάπερ καὶ Πλάτων, τὸν σοφὸν ὁμοίον φασὶ εἶναι τῷ μουσικῷ, τὴν ψυχὴν ἡρμολομένην ἔχοντα. Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. 285. et Wyttenbach. ad Phaedon. §. 4. Ast.

αὐτὸν ποιήσειν, ἅς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἔξιν, φεύ-
 ζεται ἰδία καὶ δημοσία. Οὐκ^ο ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ
 ἐβελήσει πράττειν, εἰάν περ τούτου^ρ κήδηται; Νη^η τὸν κύ-
 να,^τ ἦν δ' ἐγώ, ἐν γε^β τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέν-
 τοι ἴσως ἐν γε τῇ πατρίδι, εἰάν^τ μὴ θεία τις ξυμβῆ τύχη.
 Μανθάνω, ἔφη, ἐν ἧ νῦν δὴ^υ διήλομεν οἰκίζοντες πόλει^ν
 λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ, ἐπεὶ^ω γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι^τ
 αὐτὴν εἶναι. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῶ ἴσως παράδειγ-
 μα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὄραν καὶ ὄραντι ἑαυτὸν κατοι-
 κίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε^γ που ἔστιν εἴτε ἔσται τὰ
 γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. Εἰκός
 γ', ἔφη.

III. i. 465.

οὐκ ἐβελήσει τὰ πολιτικὰ δ.—^ρ τοῦτο Φ.—^η Νη...πατρίδι om δ.—^τ δία ΘΠΔΚα, κίνα δία υ.—^β τε ΔΚ.—^ι εἰ δ.—^υ δὴ ΔΚγ: νῦν *γ.—^ν πόλιν υ.—^ω ἐπὶ Θυ.—^τ οἶμαι om Κ.—^γ ἢ Θρ, εἴτ' υ.

τὴ τὸν κύνα] De Socratis iurejurando per canem vid. Schol. Ruhnken. p. 5. et Fischer. ad Apolog. p. 86. Ast.

ἐπεὶ γῆς] Legit et Ficinus ἐπὶ γῆς δὲ οὐδ. sed eleganter jungitur genit. γῆς cum adverb. οὐδαμοῦ, retinendo ἐπεὶ et γε. STEPH.

ἐπεὶ γῆς] Ficinus, ut bene Stephanus observavit, videtur legisse ἐπὶ γῆς δὲ οὐδαμοῦ: vertit enim: in terris vero nus-

quam. Ast.

ἐν οὐρανῶ] Respexerunt hoc Athen. xi. p. 508. B. Clemens Alexandr. Strom. iv. p. 543. Sylb. t. i. p. 642. Pott. Origin. c. Cels. v. 43. t. i. p. 611. B. ed. Paris. Gregor. Nazianz. in Julian. i. Theodoret. Therapeut. ix. t. iv. p. 619. B. Vid. Holsten. ad Porphy. p. 83. ed. Cantabr. et Gataker. ad M. Antonin. ix. §. 29. p. 278. Ast.

Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α,

I.

Steph.
II. 595.
Bek.
III. i. 466.

§. 1. Καὶ μὴν,^a ἦν δ' ἐγώ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ, ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς ἀκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεῖς περὶ ποιήσεως λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη. Τὸ μηδαμῆ παραδέχεσθαι^b αὐτῆς ὅση μιμητικὴ παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα^c νῦν καὶ ἐναργέστερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διήρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη. Πῶς λέγεις; Ὡς μὲν^d πρὸς ὑμᾶς εἰρῆσθαι—οὐ γάρ μου κατερεῖτε^e πρὸς τοὺς

^a μὲν om DKη.—^b παρέχεσθαι γ.—^c παραδεκτέον Φη.—^d με DK.—^e καρτερεῖτε

§. 1. καὶ μὴν] Laudat Procl. in Polit. p. 404. v. 3. infr. Ast.

ἀκίζομεν] Pro aoristo præterito positum est, ut Tim. p. 35. B. ἤρχετο—ἀφείλε. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 705. Ast.

αὐτῆς ὅση] Genitivus pendet e pronomine relativo; vid. Matth. Gr. Gr. p. 478.—Mox Procl. πάντως et παραδεκτέον (sic et Cod. Monac. Nr. 490. quo libri hujus fragmentum continetur).—Ceterum bene observat Morgenstern. Comment. p. 249, ad h. l. 'nunc demum, quum animi humani partes (l. iv.) cupiditatum genera (l. ix.) et sincera voluptas ab adulterinis generibus distinctæ essent, quæ adhuc de poetis dicenda erant, satis clare intelligi poterant. Adeo ve-

rum est, quod in præf. dixi, sub confusionis cujusdam specie in libb. de rep. ordinem exquisitissimum latere.' Ast.

εἰρῆσθαι] Non εἰρήσθαι, sed εἰρήσθω, legitur apud Eusebium, afferentem hunc locum: sed ex iis quæ antea protuli exemplis hujus generis loquendi, scribendum esse εἰρήσθαι constat. Neque tamen mirum est interim si depravatum non illic solum sed alibi etiam fuit, utpote multis insolens et peregrinum. STEPHER.

ὑμᾶς εἰρῆσθαι] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 49. p. 618. C. ubi εἰρήσθω scribitur. Proclus habet ἡμᾶς. Mox Procl. τραγωδίας sine articulo—πάντας (sic et Euseb.) τοὺς μιμητικούς.—Euseb. πῆ δὲ—ἔοικε γάρ. Simili Ciceronis loco

τῆς¹ τραγωδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς² μιμητικούς—λάβη^h ἔοικεν^h εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα¹ τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας, ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ^k εἶδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Πῆ δὲ, ἔφη, διανοού-III. i. 407.μενος λέγεις; Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ. καὶ τοι φιλία γέ τίς με¹ καὶ αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὀμήρου ἀποκαλύει λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ^m πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλ' ὃ λέγω, ῤητέον. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄκουε δὲ, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου. Ἐρώτα. Μίμησιν ὅλως ἔχοιςⁿ ἂν μοι εἰπεῖν ὅ τί ποτ' ἔστιν; οὐδὲ γὰρ τοι^o αὐτὸς πάνυ τι^p ξυνοῶ^q τί^q βούλεται εἶναι. Ἡ που ἄρ', ἔφη, ἐγώ^r ξυνοήσω. Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἄτοπον, ἐπεὶ^s πολλὰ τοι^t ὀξύτερον βλεπόντων ἀμβλύτερον ὄρωντες πρότεροι^u εἶδον. Ἔστιν,II. 596. ἔφη, οὕτως^v ἀλλὰ σοῦ παρόντος οὐδ' ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἶην εἰπεῖν εἰ τί^w μοι καταφαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς ὄρα. Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξάμεθα^x ἐπισκοποῦντες, ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γὰρ πού τι ἐν^y ἕκαστον εἰώθαμεν^z

ΘΠΔ.—¹ τῆς om mtr.—² τοὺς om Em.—^h ὡς ἔοικεν Φm.—¹ τὰ τοιαῦτα πάντα Θr.—^k τοῦ ΘDKr.—^l μέ τις γε r.—^m γὰρ post γε ponit Θ.—ⁿ ἔχοις ὅλως Em.—^o τι ΦDq.—^p τοι ΘEKr et r q.—^q ὅτι r.—^r ἐγώ om r.—^s ἐπὶ D.—^t γε v.—^u πρότερον r.—^v οὕτως r.—^w ὅτι r.—^x ἀρξόμεθα r.—^y ἐν om DKq.—^z εἰώθαμεν r.

illustravit hæc verba P. Victorius Var. Lect. ix. 21. Ast.

ἡγεμῶν] Vocem ἡγεμῶν Gregorius, qui in Hermogen. περὶ μεθ. δεινот. p. 959. t. viii. Oratt. Græc. Reisk. hunc locum laudat, interpretatur v. πατήρ. Ast.

ἄλλ' οὐ γὰρ] Laudat Justin. Martyr. Apolog. ii. 3. p. 94. C. Procl. in Polit. p. 407. v. 19. et respexit Ammon. in vit. Aristot. p. 9. et Nannes. not. p. 106. ed. Lugd. Bat. Apud Justin. scribitur οἷτε γε: Ald. Bas. 1. et 2. πρὸς γε pro πρὸ, et pro ἀνὴρ Bas. 2. τοῦτο. In his ἀνὴρ sine articulo (etsi proclive scriptu ὃ ἀνὴρ s. ἀνὴρ) recte positum est vi pronominis definiti, idque sensu ironico, ut Phædon. 98. B. ὄρω ἄνδρα τῷ μὲν νῦ οὐδὲν χράμενον, ubi Wyttenbach. plura in hanc rem exempla excitat, sed male ambigit, utrum ἄνδρα pro ἄνδρα τιῶ, an

pro τὸν ἄνδρα positum sit. Vide, quæ de voce ἀνὴρ, pronominis partes agente ad Phædr. p. 365. exposuimus. Ast.

γάρ τοι] Ald. Bas. 1. et 2. γάρ τι. Ast.

βλεπόντων—ὄρωντες] Sine articulo posita sunt, quod haud infrequens est, præcipue in neutris, ut v. 21. μὴ ὄντι—ὄντι—οὐκ ὄν. Vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 834.—Deinde Cod. Reg. et Bas. 2. πρότεροι, quod idem valet. Ast.

πρότεροι] Legitur etiam πρότεροι, eodem sensu. Nihil autem minus potuit omitti artic. οἱ ante ἀμβλύτερον, quam τῶν ante δέξτερον. STEPH.

καταφαίνεται] In præced. edit. scriptum est καταμαίνεται: cuius vocabuli quidam sequentes vestigia, substituendum putaverunt καταμανθάνεται: sed multo est aptior vet. exempl. lectio, καταφαίνεται. STEPH.

τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ οἷς ταῦτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἢ οὐ μανθάνεις;^a Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὅτι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλάκι ποῦ^b εἰσι κλῖναι^c καὶ τράπεζαι. Πῶς δ' οὐ; Ἀλλὰ ἰδέαι γέ που

III. i. 468. περὶ ταῦτα τὰ σκευὴ δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης. Ναί. Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέγειν ὅτι ὁ δημιουργὸς ἑκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς τὴν ἰδέαν βλέπων οὕτω ποιεῖ ὁ μὲν τὰς κλῖνας, ὁ δὲ τὰς τραπέζας,^d αἷς ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ τᾶλλα κατὰ ταῦτά; οὐ γάρ που τὴν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ὅρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν. Τὸν^e ποῖον; Ὅς πάντα ποιεῖ ὅσα περ εἰς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. Δεινὸν τίνα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὐ πῶ γε, ἀλλὰ τάχα^f μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γάρ οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον πάντα οἷός τε σκευὴ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῶα πάντα ἐργάζεται, τὰ τε ἄλλα καὶ ἑαυτόν, καὶ πρὸς τοῦτοις γῆν^g καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν οὐρανῶ καὶ τὰ ἐν Ἄιδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται. Πάνυ θαυμαστὸν, ἔφη, λέγεις σοφιστήν. Ἀπιστεῖς; ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἶπέ, τὸ παράπαν οὐκ ἂν σοι δοκεῖ^h εἶναι τοιοῦτος δημιουργός, ἢ τινὶ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂνⁱ τούτων ἁπάντων ποιητής, τινὶ δὲ οὐκ ἂν; ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅτι καὶ αὐτὸς οἷός τε εἶς πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τινι; Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπός,^k ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ πολλαχῆ καὶ ταχὺ^l δημιουργούμενος· τάχιστα δὲ που, εἰ θέλεις^m λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῆ, ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῶⁿ οὐρανῶ, ταχὺ δὲ γῆν, ταχὺ δὲ σαυτόν τε καὶ τᾶλλα ζῶα καὶ σκευὴ καὶ φυτὰ καὶ πάντα ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο.^o Ναί, ἔφη, φαινόμενα,^p

—^a μανθάνω, ἔφη. θῶμεν γ.—^b που om v.—^c κλῖναι ΘΞΠΦ: κλῖναι *γ.—^d δὲ τραπέζας m.—^e τὸν om K.—^f ταῦτα ΘΠDKQT.—^g καὶ γῆν ΞΦm.—^h δοκεῖ Φ, δοκοῖ QT.—ⁱ ἂν om ΘΓ.—^k χαλεπῶς Φem.—^l καὶ ταχὺ om γ.—^m θέλοις Π.—ⁿ τῶ om ΘΦ.

κατὰ ταῦτα] Sic bene Stephanus cor-
rexit. Ald. Bas. 1. et 2. κατὰ ταῦτα.
Ast.

νῦν δὲ ἐλέγομεν] Sic Bas. 2. ut Fi-
cinus vertit, quæcunque nuper comme-
moravimus. Ast.

οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῆ ἀληθείᾳ. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχει^α τῷ λόγῳ. τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. ἦ γάρ; Πῶς γάρ οὐ; Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν^β ποιεῖν ἂ ποιεῖ. καὶ τοι τρόπῳ γέ τινι καὶ ὁ ζωγράφος κλίνην ποιεῖ. ἦ οὐ; Ναί, ἔφη, φαινομένην^γ γε καὶ οὗτος. [§. 2.] Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι μέντοι ἔλεγες ὅτι οὐ^δ τὸ εἶδος ποιεῖ ὁ^ε II. 597. δὴ φαμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίμη, ἀλλὰ κλίνην τινά; Ἐλεγον^α γάρ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ,^ν οὐκ ἂν τὸ ὄν ποιοῖ, ἀλλὰ τι τοιοῦτον^ω οἷον τὸ ὄν, ὄν δὲ^κ οὐ; τελέως δὲ εἶναι ὄν τὸ τοῦ κλινοουργοῦ^υ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχου εἴ τις φαίη, κινδυνεύει οὐκ ἂν^ζ ἀληθῆ λέγειν;^α Οὐκοῦν, ἔφη, ἄς γ' ἂν^β δόξειε τοῖς περὶ τοὺς τοιοῦσδε^ε λόγους διατρέβουσι. Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν^δ εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει^ε ὄν πρὸς ἀλήθειαν; Μὴ γάρ. Βούλει οὖν, III. i. 470. ἔφη, ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν^ς τὸν μιμητὴν τούτου^β τίς ποτ' ἐστίν; Εἰ βούλει, ἔφη. Οὐκοῦν τριτταί τινες κλῖναι αὗται γίνονται, μία μὲν ἢ ἐν^β τῆ φύσει οὔσα, ἦν φαίμεν ἂν,^ι ἄς ἐγῶμαι, θεὸν ἐργάσασθαι.^κ ἢ τίνα^λ ἄλλον;

—^α ἔλεγόμεν Ξ.—^β φαινόμεθα γ.—^γ ἔρχη Κν, κέχηρη γ.—^δ αὐτὸν οἶμαι ε.—^ε φαινομένης Φ.—^ς οὐδὲ Φ.—^ν ἔλεγόμεν ΘΠΔΚγτ.—^υ ποιοῖ Φ.—^ω τοιοῦτον ΘΞΠΦΔΚγ κλι

ιπ: τοιοῦτο *5.—^κ ὄν δὲ...ὄν om ε.—^υ δημιουργοῦ ε, δημιουργοῦ ΘΠΔΚγτ.—^ζ ἂν ούσδε

om Θ.—^α λόγον q.—^β γάρ ε.—^γ τοιοῦτους Φ.—^δ θαυμάζωμεν ε.—^ε τε τυγχάνοι Φ.—^ς ζητήσωμεν γ: ζητήσωμεν post τούτου ponit q.—^β τούτου ΘΞΠΦΔΚγτ, τούτων Κν.—^β ἐν om Am.—^ι ἂν om γ.—^κ εἰργάσθαι Dg.—^λ τίς m.—^μ ναί ἔφη om Κ.—

ἐς δέον] Ita ut expedit. Ast.

ἔρχει τῷ λόγῳ] I. q. ἐς s. ἐπὶ τὸν λόγον, orationem (i. e. rem, questionem propositam) aggredieris, i. e. capis. Ast.

§. 2. τούτου] Quidam vet. τούτων. STEPH.

μιμητὴν τούτου] Sic Cod. Monac. Bas. 2. et Ficinus, qui vertit: qui imitator iste sit. Vulgo τούτου. Ast.

ἢ ἐν τῆ φύσει οὔσα] Quæ in natura, h. e. per se et revera (φύσει, ut infra: μίαν φύσει αὐτὴν) est. Sic infra μίαν ἐν τῆ φύσει, et αὐτὸ ἐν τῆ φύσει ἕκαστον. Sic et in Parmenide p. 132. D. vel φύσει vel ἐν τῆ φύσει (posterius nunc amplexandum existimo) legendum est. Vid. nostra ad Phædr. p. 314. Ast.

ἢ τίνα ἄλλον] Affertur et alia lectio ἢ τίνα ἄλλον: sed alteram, quæ habet

interrogationem, retinendam esse ostendit etiam responsio, Οὐδένα. Quamvis autem hæc ἢ τίνα ἄλλον et ἢ τίνα ἄλλον, non aliter quam accentu differant, quod ad scripturam attinet, valde tamen diversum sensum efficiunt. Nam ἢ τίνα ἄλλον esset dubitantis, et alium quempiam non minus existimantis potuisse idem efficere (quod inepte subjungeretur post illa verba, ἦν φαίμεν ἂν, ἄς ἐγῶμαι, θεὸν ἐργάσασθαι) at vero ἢ τίνα ἄλλον, est existimantis non debere alium censerij ejus auctorem. Quasi dicat, 'Alioqui enim, quem, nisi deum, illam fecisse diceremus?' Quod si scriberetur, ἢ τίνα ἄλλον, subjuncta interrogationis nota, sensus esset, 'An alium quempiam?' sub. censes eam fecisse? STEPH.

Οὐδένα, οἶμαι. Μία δὲ γε ἦν ὁ τέκτων. Ναί, ἔφη.^m Μία δὲ ἦν ὁ ζωγράφος. ἦ γάρ; Ἔστω.^o Ζωγράφος δὴ, κλινοποιός, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν. Ναὶ τρεῖς. Ὁ μὲν δὲ θεός, εἴτε οὐκ ἐβούλετο εἶτέ τις ἀνάγκη ἐπὶν μὴ πλέον ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι^p αὐτὸν κλίην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνην^q αὐτὴν^r ἐκείνην^s ὃ ἔστι κλίην. δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυᾶσιν.^t Πᾶς δὴ;^u ἔφη. Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δύο μόνας ποιήσεις, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη ἧς ἐκεῖναι ἂν^v αὐτῶν ἀμφοτέραι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίην ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο. Ὁρθῶς, ἔφη. Ταῦτα δὴ, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως^w κλίην ποιητῆς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίην τινὸς μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἐφυσεν. Ἔοικεν. Βούλει οὖν τοῦτον^x μὲν φυτουργὸν τοῦτου

III. i. 471. προσαγορεύωμεν,^y ἢ^z τι τοιοῦτον; Δίκαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδὴ περ φύσει γε καὶ τοῦτο καὶ τᾶλλα πάντα πεποιήκει. Τί δέ; τὸν τέκτονα ἄρ' οὐ δημιουργὸν κλίην; Ναί. Ἡ καὶ τὸν ζωγράφον δημιουργὸν καὶ ποιητὴν^a τοῦ τοιοῦτου; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τί αὐτὸν κλίην φήσεις εἶναι;^b Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ'^c ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητῆς^d αὐτῶν ἐκεῖνοι δημιουργοί. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς;

ⁿ δὲ οἶμαι ἦν K.—^o ἔσται Φm.—^p ἀπεργάζεσθαι ΞΦm.—^q μόνον ΘΠDKq, μόνον v.—^r αὐτὸν om v.—^s ἐκείνην om r.—^t μὴ φύσει Φ.—^u δ' ΘΠDKq.—^v ἂν om q.—^w ὄντως v.—^x τὸν K.—^y προσαγορεύωμεν DK.—^z ὃ q.—^a ποιητὴν καὶ δημιουργὸν Θ.—^b εἶναι φήσεις K.—^c μετριώτερ' r.—^d μιμητῆς m, ποιητῆς r.—^e μὲν om v.—

ἢ τίνα ἄλλον] Ficinus videtur legisse ἢ τίνα ἄλλον; verit enim, num alium quemquam; sed rectius habet ἢ τίνα (quem) ἄλλον; Ast.

ναί, ἔφη] Hæc absunt a Codd. Reg. et Monac. Ficinus expressit vertendo plane. Ast.

ὃ ἔστι κλίην] Est, Scilicet κλίην per se s. κλίην ὄντως οὔσαν, ut infra. Sic paulo post καὶ εἴη ἐν, ὃ ἔστι κλίην, ἐκείνη (ille esset lectus per se et revera existens, ἐντως ἐν). Neutrum in definitionibus significat generale, ut in ἀπὸ δικαιοσύνη al. vid. ad l. i. 9. τοῦτο ἐφάνη ἢ δικαιο-

σύνη ἔν.—De sequente οὔτε μὴ φυᾶσι (neque cogitandum eas nascituras esse, h. e. numquam nascentur) vid. ad i. 15. Ast.

κλίην] Genitivus absolutus, quod attinet ad lectum; v. Matth. Gr. Gr. p. 435. Ast.

τοῦτο] Verbis appellandi sic solet jungi, ut sit ita (proprie hoc nomine, κατὰ τοῦτο τὸ ὄνομα; vide nostra ad Phædr. p. 258. et Matthiæ Gr. Gr. p. 569.).—Mox ad μιμητῆς int. τοῦτον, οὐ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Ast.

Πάνυ μὲν^ο οὖν, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα^β ἔσται καὶ ὁ τραγωδο-
ποιός,¹ εἴ περ μιμητής ἐστι, τρίτος τις¹ ἀπὸ βασιλέως καὶ
τῆς ἀληθείας πεφυκώς, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι μιμηταί.
Κινδυνεύει. Τὸν μὲν δὴ^κ μιμητὴν ἠμολογήκαμεν· εἰπέ
δέ μοι περὶ τοῦ ζωγράφου τόδε. Πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν II. 598.
τῇ φύσει ἕκαστον δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν¹ μιμεῖσθαι ἢ τὰ τῶν
δημιουργῶν ἔργα; Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη. Ἄρα οἷα
ἔστιν ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἐτι διόρισον. Πῶς λέ-
γεις; ἔφη. Ὡδε. κλίνη, εἴαν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεῶ^m
εἴαν τε καταντικρὺ ἢ ὀπηοῦν, μή τι διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς,
ἢ διαφέρει μὲν οὐδέν,ⁿ φαίνεται δὲ ἀλλοῖα;^ο καὶ τᾶλλα
ἀσαύτως; Οὕτως, ἔφη· φαίνεται, διαφέρει δ' οὐδέν. Τοῦτο III. i. 472.
δὴ αὐτὸ σκόπει. πρὸς πότερον^p ἢ γραφικὴ πεποιήται περὶ
ἕκαστον; πότερα^q πρὸς τὸ ὄν,^r ὡς ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ
πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος ἢ ἀληθείας
οὔσα μίμησις; Φαντάσματος, ἔφη. Πόρρω που ἄρα^β τοῦ
ἀληθοῦς ἢ μιμητικῆς ἐστι· καὶ ὡς εἶοικε, διὰ τοῦτο πάντα^t
ἀπεργάζεσθαι, ὅτι σμικρὸν τι ἑκάστου ἐφάπτεται, καὶ τοῦτο
εἶδωλον. οἷον ὁ ζωγράφος, φαμέν, ζωγραφῆσει ἡμῖν σκυτα-
τόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τού-
των ἐπαίων τῶν τεχνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδάς γε^u καὶ ἄφρο-
νας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος, γράψας^v ἂν^w τέκ-
τονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνὺς ἑξαπατῶ^x ἂν τῶ δοκεῖν ὡς
ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Τί δ' οὐ; Ἀλλὰ γὰρ, οἶμαι, ὦ
φίλε, τόδε^y δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι, ἐπει-

^f τοῦτ' ἄρα] AΘΠΦDKῶν: ταῦτ' *ς.—^g ἄρ' m.—^h τραγωδοποιὸς AΞΦΚεμτ: τραγωδιο-
ποιὸς *ς.—ⁱ τις τρίτος Θ: τις om r.—^k δὴ ΞΦΚεμ.—^l ἐπιχειρεῖ Ξ.—^m θεῶ Φm,
θεδν r.—ⁿ αὐτὴν r.—^o ἀλλήλλα Θ.—^p πρότερον ΘΠ.—^q πότερον m.—^r ἂν r.—
^s ἄρα που AΞΦεm, που ἄρα που Π.—^t πάντα AΘΞΠDKεμτ, ταῦτα πάντα φ: ταῦ-
τα s.—^u γε ΘΠδ: τε *ς.—^v γράψαι m.—^w ἂν q.—^x ἑξαπατῶ AΘΠΦDKεμτ
et pr Ξ, ἑξαπατῶ K: ἑξαπατῆ s.—^y τότε K.—^z του AΘΠDKετ: τούτου *ς.—

τοῦτ' ἄρα] E cod. Monac. recepimus
pro ταῦτ' ἄρα. Deinde ex eodem et
Proclo in Polit. p. 405. p. 15. scripsimus
τραγωδοποιὸς, vid. Fischer, ad Sympos.
p. 203. Paulo post Proclus τις πρῶ-
τερμῖτιτ et οἱ ἄλλοι πάντες legit. Ast.
εἰπέ δέ μοι] Cod. Monac. δὴ μοι. Fi-
cinus: sed de pictore mihi dicas ve-
lim. Ast.

πάντα] Sic Cod. Reg. quod et Fici-
nus expressit vertendo, *propterea omnia
potest facere, et sensus requirit. Ast.*
περὶ οὐδενὸς—ἐπαίων]. *Expectabas
οὐδὲν περὶ τούτων ἐπαίων τῶν τεχνῶν, et
fortasse ita legendum est. Ast.*
γράψας ἂν] *Si forte pinxerit fabrum.*
Ast.

δάν τις ἡμῖν ἀπαγγέλλῃ περὶ του,^a ὡς ἐνέτυχεν^b ἀνθρώπων
 πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας καὶ τὰλλα πάντα,
 ὅσα εἰς ἕκαστος οἶδεν, οὐδὲν ὅ τι οὐχὶ^b ἀκριβέστερον ὅτου-
 οῦν^c ἐπισταμένῳ^d ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιοῦτῳ^e ὅτι εὐ-
 θης τις ἀνθρώπος, καὶ ὡς ἔοικεν, ἐντυχῶν γόητί τινι καὶ μι-
 μητῇ ἐξηπατήθη, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσσοφος^f εἶναι, διὰ
 III. i. 473. τὸ αὐτὸς μὴ οἶός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην
 καὶ μίμησιν^g ἐξετάσαι. Ἀληθέστατα, ἔφη. [§. 3.]
 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τήν τε τραγω-
 δίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον, ἐπειδὴ^h τιναν ἀκούο-
 μεν ὅτι οὗτοι πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται,ⁱ πάντα δὲ
 τὰνθρώπεια^k τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν, καὶ τὰ γε θεῖα.^l
 ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, εἰ μέλλει, περὶ ὧν ἂν
 ποιῇ,^m καλῶς ποιήσῃ, εἰδόταⁿ ἄρα ποιεῖν ἢ μὴ οἶόν τε^o
 εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὴ ἐπισκέψασθαι πότερον μιμηταῖς τού-
 τοις^p οὗτοι ἐντυχόντες ἐξηπάτηνται καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν
 II. 599. ὀργῶντες οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος καὶ^q
 ῥάδια ποιεῖν μὴ εἰδότες^r τὴν ἀλήθειαν, φαντάσματα γὰρ^s
 ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν, ἢ^t τι καὶ λέγουσι καὶ τῷ ὄντι οἷ^u
 ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν δοκοῦσι τοῖς πολλοῖς εὖ λέ-
 γειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον. Οἶει οὖν, εἴ τις ἀμ-
 φότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἰδάλον,^v
 ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδά-

^a ἐτυχεν m.—^b οὐχὶ om m.—^c δτωοῦν Φm.—^d ἐπισταμένου v.—^e τὸν τοιοῦτον v.—
^f πάσσοφος APD et pr Θ, πᾶς σοφὸς v: πάνσοφος *s.—^g καὶ μίμησιν...τε om Φ,
καὶ μίμησιν om q.—^h ὄμηρον εἰδέναι ἐπειδὴ Φ.—ⁱ ἐπίστανται om Θ, ἴσασιν r.—
^k τὰνθρώπεια Φv: τὰ ἀνθρώπεια *s.—^l θεῖα ἠπίσταντο rc Θ.—^m ποιοῖ q.—ⁿ εἰ δ'
στε Π et pr Θ, εἰδότες v.—^o τ' v.—^p τούτοις om Φ.—^q καὶ οὐ Φ.—^r εἰδότα K.—
^s γὰρ om q.—^t εἴ ἔφηm.—^u οἷ om m.—^v τοῦ εἰδώλου K.—^w τούτου Π et pr Θ.—

περὶ τούτου] Est i. q. τούτου s. τοιοῦ-
 τόν τι. Ast.

τὰλλα πάντα—οὐδὲν ὅτι οὐχὶ] Pro
 καὶ τῶν ἄλλων πάντων οὐδὲν ὅ τι οὐ
 (nihil non, i. e. omnia, vid. nostra ad
 Sympos. p. 305. Schneider. ad Xenoph.
 Cyrop. i. 4. 25. Heind. ad Phædon. §.
 136. Matth. Gr. Gr. p. 424. et 669. Ast.)

§. 3. οὔτοι] Ὅμηρος et οἱ τραγικοί, qui
 ex Homericorum carminum fonte quasi
 fluxerunt. Quantum veteres Homero
 in primis tribuerint, constat e Strab. i. p.

3. iii. p. 157. A. Gell. vii. 14. Vid.
 Spalding. ad Quintilian. Orat. Instit. ii.
 17. 8. Ast.

ἢ τι] Ald. Bas. 1. et 2. ἢ τι exhibent,
 unde scribendum esse ἢ τι apparet. *H
 est an, præcedenti πότερον respondens,
 et τι, ad λέγουσι referendum, notam illam
 significationem habet: aliquid dicere, i.
 e. verum et grave quid dicere, quod
 dignum sit auditu. Sic etiam Ficinus
 vertit: an forte nonnihil dicant. Male
 Steph. scripsit ἢ τι καὶ λέγουσι, Ast.

ζειν καὶ τοῦτο^ω προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ἔχοντα;^κ Οὐκ ἔγωγε. Ἄλλ' εἴ πέρ γε, οἶμαι, ἐπιστήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ τούτων πέρι ἅ περ καὶ μιμεῖται, πολὺ πρότερον ἐν τοῖς ἔργοις ἂν σπουδάσειεν ἢ ἐπὶ τοῖς μι-^{iii. i. 474.}
μήμασι, καὶ πειρῶτο^δ ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν^ζ μνημεῖα, καὶ εἶναι προθυμοῖτ'^α ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ἢ τε τιμῇ καὶ ἢ ὠφέλειᾳ.^β Τῶν μὲν τοίνυν^ε ἄλλων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὀμηρον ἢ ἄλλον ὄντιν οὖν τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες, εἰ ἰατρικὸς ἦν τις^δ αὐτῶν ἀλλὰ μὴ^ο μιμητὴς μόνον ἰατρικῶν λόγων, τίνας ὑγιεῖς^ε ποιητῆς^ε τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων λέγεται πεποιηκέναι, ὡς περ Ἀσκληπιός, ἢ τίνας μαθητὰς ἰατρικῆς κατελίπετο,^η ὥσπερ ἐκεῖνος τοὺς ἐκγόνους; μηδ' αὐτὸν περὶ τὰς ἄλλας τέχνας αὐτοὺς ἐρωτῶμεν, ἀλλ' εἴωμεν· περὶ δὲ ὧν^ι μεγίστων τε καὶ καλλίστων ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὀμηρος, πολέμων τε πέρι καὶ στρατηγιῶν καὶ διοικήσεων πόλεων, καὶ παιδείας πέρι ἀνθρώπου,^κ δίκαιόν που ἐρωτᾶν αὐτὸν πυθανομένους Ὡ φίλε Ὀμηρε, εἴ^ι περ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἶ ἀρετῆς πέ-

—^κ ὅν q.—^ι πρῶτον ΘΠDKq.—^λ καταλιπεῖν ἑαυτοῦ Φ, ἑαυτῶ καταλιπεῖν r.—
^α πρόθυμὸς τ' Φ.—^β ὠφέλεια, ut sære, ΘΠ.—^γ μέντοι m.—^δ ἦν τις ΑΘΕΠΦqmr :
tis ἦν τις s.—^ε μὴ om Θet et pr m.—^ε τίνας ὑγιεῖς ΑΠΦDKqm : τίνας γὰρ ὑγιεῖς
^ε r.—^ε ποιητῆς...λέγεται] λέγεται...ποιητῆς q.—^η κατελείπετο ΕΦtm.—^ι τῶν r.—

ἑαυτοῦ] Ald. Bas. 1. et 2. ἑαυτῶ. Ast.

βέλτιστον] Fortasse βέλτιον scribendum est; nam in superlativo gradu potius βέλτιστα dicturus fuisse videtur. STERN. Equidem desidero articulum τὸ ante βέλτιστον, ut τὸ βέλτιστον respiciat præcedens τοῦτο: quasi optimum habet et s. quasi hoc (simulacra facere) optimum esset. Ast.

πειρῶτο] Cod. Reg. et Bas. 2. πρῶτον. Mox Cod. Monac. πολλάκις καλὰ ἔργα—καταλιπεῖν ἑαυτοῦ μνημεῖα, qui verborum ordo sensui convenientior. Ast.

τῶν μὲν τοίνυν] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 49. p. 618. D. Ast.

ἄλλων] Bas. 2. ἄλλων ὄντινα οὖν (Euseb. ὅν τινα οὖν). Ast.

ἰατρικὸς ἦν] Sic e cod. Monac. reposuimus pro ἰατρικός τις ἦν. In Euseb. τις post ἦν deest et sequentia hoc ordine

scribuntur: ἰατρικῶν λόγων μόνον. Mox pro αὐτοῖς, Euseb. αὐτόν. Ast.

περὶ δὲ ὧν] Extat alia lectio apud Eusebium, περὶ δὲ τῶν μεγίστων τε καὶ καλλίστων ὧν ἐπιχειρεῖ λέγειν. STERN.

περὶ δὲ ὧν] Euseb. περὶ δὲ τῶν μεγίστων τε καὶ καλλίστων, ὧν ἐπιχειρεῖ cet. quod nihil nisi analysis est vulgatæ scripturæ; namque ὧν positum est pro τῶν μεγίστων, ἃ ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὀμηρος. Mox Euseb. πολέμων πέρι. Ast.

ἀνθρώπου] Apud Euseb. scriptum est ἀνθρώπων: nec dubium est quin ita scribendum sit, quum etiam paulo post dicatur παιδεύειν ἀνθρώπους. STERN.

ἀνθρώπων] Pluralem ἀνθρώπων pro ἀνθρώπων ex Euseb. et Cod. Monac. recepimus. Sic Ficinus quoque, et hominum disciplinis. Ast.

Ὡ φίλε Ὀμηρε] Laudat Aristid. Orat. iii. Platon. p. 327. t. ii. usque ad ὁχ ἄπτεσθαι. Sequentia Ficinus ita vertit:

ρι εἰδάλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὠρισάμεθα, ἀλλὰ καὶ δεύτερος, καὶ οἷός τε ἦσθα γιγνώσκειν ποῖα ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους^m ἀνθρώπους ποιεῖ ἴδια καὶ δημοσία, λέγε ἡμῖν τίς τῶν πόλεων διὰ σέ βέλτιον ᾤκησεν,ⁿ ὡς

III. i. 475. περὶ διὰ Λυκοῦργον Λακεδαιμόνων καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς πολλαὶ^o μεγάλαι τε καὶ σμικραὶ; σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται^p πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφελῆκεναι; Χαράνδαν μὲν γὰρ^q Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλων· σὲ δὲ τίς; ἔξει τινὰ^r εἰπεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαῦκων οὐκ οὐκ λέγεταιί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὀμηριδῶν.

II. 600. Ἀλλὰ δὴ τίς^s πόλεμος ἐπὶ Ὀμήρου ὑπ' ἐκείνου ἀρχοντος ἢ ξυμβουλευόντος εὖ πολεμηθεὶς μνημονεύεται; Οὐδεὶς. Ἀλλ' οἷα^t δὴ τὰ^u ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἢ τινὰς ἄλλας^v πράξεις λέγονται,

^k ἀνθρώπων φ.—^l εἰ ante ἀπὸ ponit φ.—^m ἢ χείρους om v.—ⁿ ᾤκησεν v.—^o πόλις K.—^p αἰτιὸν ἐπιγράφει σ.—^q γὰρ om v.—^r τινὰ φεμ.—^s τίς AΞφ.—^t οἷα K.—

figisne virtutis imaginem, ac si legerit ἀρετῆς εἰδάλου δημιουργός sine præpositione περί. Sed rectius est ἀρετῆς περί: quod ad virtutem attinet, si virtutem consideramus. Mox Aristid. ὦν et Euseb. δὴ καί. Ast.

ἦσθα] Sic Aristid. Euseb. et Stephan. Ald. Bas. 1. et 2. *οἶσθα;* imperfectum more Atticorum pervulgato pro præsentem positum est. Ast.

ποῖα] Aristid. *ὁποῖα—ἀνθρώπων ἢ χείρους.* Ast.

ποιεῖ] Ald. Bas. 1. et 2. *ποιεῖν.* Mox διὰ σέ Aristid. Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

Λακεδαιμόνων] Aristid. *Λακεδαιμόνιοι.* Ast.

πολλαὶ μεγάλαι] Cod. Reg. *πόλις μεγάλαι,* sed vox *πόλις (civitates, v. Wernsdorf. ad Himer. p. 261.)* eruenda est ex prægressa *Λακεδαιμόνων,* nisi malis, *πολλαὶ* retinens, *πόλις* inserere, ut Ficinus videtur legisse vertens: *perque alios multos multæ et parvæ civitates et amplæ.* Ast.

αἰτιᾶται] Tibi hoc tribuit, de te prædicat, ut jam exposuimus. Sequens *σφᾶς* sensu, non grammaticæ vocem *πόλις* respicit; intelliguntur enim cives. Ast.

Χαράνδαν] Charondas notus est Thuriarum legislator, ut Zalencus Locrozum, vid. Schol. p. 27. Rittershus. ad Porphy. de Vit. Pythag. p. 27. Bentl. ad

Epist. Phalar. p. 365. Wesseling. ad Diodor. xii. 11. p. 485. et Heyn. Opusc. Acad. vol. ii. p. 162. Ast.

τινὰ εἰπεῖν] Ficinus vertit ita, ac si legerit *τίνα: te vero quis prædicabit et qualem?* Sed *τίς* indefinitum est, *aliquis,* i. e. insignis et præstans: *te vero quis poterit aliquem,* i. e. insignem nominare, h. e. de te vero quis poterit insigne quid prædicare? Hinc respondetur *οὐκ οἶμαι (Euseb. οἴομαι, et Aristid. οἶμαι γε, ἔφη ὁ Λάκων), int. τινὰ ἔξειν αὐτὸν τῶα εἰπεῖν: neminem puto de ipso aliquid prædicare posse: certe nullo modo (οὐκοῦν) tale quid de ipso dicitur, ne ab ipsis quidem Homeridis.* Ast.

δὴ τίς] Euseb. *δὴ τίς,* ut Ficinus vertit: *quod præcipue bellum—commemoratur?* Sed sensus postulat *δὴ τίς;* namque non interrogatur, quodnam bellum ab Homero bene gestum fuerit, sed universe quæritur, num bellum aliquod ab ipso bene actum fuerit. Ast.

ὑπ' ἐκείνου] Aristid. *ἐπ' ἐκείνου,* sed Hyp. et Bar. 7. agnoscunt *ὅπ' ἐκείνου.* Ast.

ἀλλ' οἷα δὴ] Construe: *ἀλλὰ πολλαὶ ἐπίνοιαι (αὐτοῦ), οἷα δὴ ἀνδρὸς ἐς τὰ ἔργα (in rebus technicis) σοφοῦ, καὶ εὐμήχανοι—λέγονται;* Ast.

ἢ τινὰς ἄλλας] Aristid. *ἢ τινες ἄλλαι.* Ast.

ὡς περ αὖ Θάλεώ τε περί τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀναχάρσιος^ω
 τοῦ Σκύθου; Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν. Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ
 δημοσία, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμῶν παιδείας αὐτὸς ζῶν^ς λέγεται
 Ὅμηρος γενέσθαι, οἱ ἐκείνον ἡγάπων ἐπὶ συνουσία καὶ τοῖς
 ὑστέροις^ς ὁδὸν τινα παρέδωσαν βίου Ὅμηρικὴν, ὡς περ Πυ-
 θαγόρας αὐτὸς^ς τε^ς διαφερόντως^ς ἐπὶ τούτῳ ἡγαπήθη, καὶ
 οἱ ὑστεροί^ς ἔτι καὶ νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομάζοντες^ς
 τοῦ βίου διαφανεῖς πῆ^ς δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις;
 Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοιοῦτον οὐδέν λέγεται. ὁ γὰρ Κρεώφυλος,^ς
 ὃ Σάκρατες, ἴσως,^ς ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος
 ἂν^ς γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανεῖη, εἰ τὰ λεγόμενα III. i. 476.
 περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ^ς.^ς λέγεται γὰρ ὡς πολλή τις ἀμέλεια
 περὶ αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη. Λέγεται γὰρ

^ω δὴ τὰ πρ Ατ δὴ εἰς τὰ *ς.—^ς *tives* ἄλλαι q.—^ω ἀναχάρσιδος m.—^ς ζῶν om E.—
^ς ὑστερον Kt.—^ς αὐτὸ v.—^ς τε om vs.—^ς διαφερόντως v.—^ς ὑστερον DKqt.—
^ς ἐπονομάζοντες τρόπον Ξm.—^ς πῆ ΑΘΞΠΦημτ: πον ς.—^ς κρεώφυλος ΑΘΞΠΦημ
 et pr D: κρεώφυλος ς.—^ς ἴσως ὃ σάκρατες K.—^ς ὀνόματος οὐκ ἂν τ.—^ς ἀληθῆ περὶ

Θάλεω] Forma Ionica, ut *Tῆρω* apud
 Thucyd. ii. 29. Vid. Matth. Gr. Gr. p.
 66. Mox Ἀναχάρσιδος e Cod. Monac.
 et Eusebio recepimus pro Ionico et Do-
 rico, quod vulgo legitur, Ἀναχάρσιος.
 Ast.

αὐτὸς ζῶν] Recte Ficinus, *ipse, dum
 viveret*. Euseb. habet ζῆν. Ast.

τοῖς ὑστέροις] Legitur etiam τοῖς ὑστε-
 ρον: sequitur tamen et paulo post οἱ
 ὑστεροί. STERN.

τοῖς ὑστέροις] Euseb. τοῖς ὑστερον, ut
 mox Cod. Reg. οἱ ὑστερον pro ὑστεροί,
 sed etsi hæc adverbia cum articulo con-
 jungendi ratio, intellecto participio verbi
 εἰμι vel γίγνομαι, satis frequens sit; ta-
 men etiam optimi scriptores sæpenumero
 adjectiva præoptaverunt adverbis; vid.
 Dorvill. ad Charit. p. 206. et Wesseling.
 ad Diod. Sicul. t. ii. p. 213. Ast.

αὐτὸς τε] Sic e Cod. Monac. Aristide
 et Eusebio reposuimus pro αὐτός. Pro
 διαφερόντως Aristid. habet ὑπερβαλλόν-
 τως; deinde Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ τού-
 των; Bas. 2. οἱ καὶ ὑστεροί. Aristid. ἔτι
 νῦν τὸν αὐτὸν τρόπον—διαφανεῖς πῆ (ut
 Cod. Monac. et Euseb.). Πῆ recepimus
 pro ποῦ; ποῦ enim esset ni fallor, sed
 πῆ, *aliquaratione* (ut οὐκ οἶδ' ὄντινα τρό-
 πον s. ὅπως, nescio quomodo; vid. nostra
 ad Phædr. p. 222.) est fortis affirmatio.
 Ceterum βίος Πυθαγόρειος proverbialiter

de vita sancta maximeque frugali ponitur:
 v. Cebet. Tabul. c. 2. Lucian. Vit. Auct.
 §. 2. t. i. p. 231. Schol. Ruhnken. p.
 194. et Rittershus. ad Porphyrg. p. 47.
 ed. Cantab. Ast.

Κρεώφυλος] (Vulgo Κρεώφυλος; in
 Heraclid. Fragm. πολιτειῶν vocatur Κρε-
 ώφυλος) Samius (Schol. Ruhnken. p.
 195. Χίος vocatur) Homerum dicitur
 hospitio excepisse carmenque ab eo ac-
 cepisse Οἰχαλας ἄλωσιν (Schol. Iliada
 dicit), vid. Strab. xiv. p. 946. A. et
 Suid. Cf. Holsten. ad Porphyrg. Vit. Py-
 thagor. p. 74. Viger. ad Euseb. p. 59.
 Bentl. Opp. Crit. p. 503. ubi v. Phot.
 Ms. Fabric. ad Sext. Empir. adv. Gram-
 mat. i. 2. p. 225. sq. et ad Bibl. Græc.
 i. 4. Heyn. Excurs. ad Homer. Iliad.
 xiv. t. viii. p. 807. Ast.

ἴσως] *Prospecto*, v. Muncker. ad An-
 tonin. Liber. p. 38. Locell. ad Xenoph.
 Ephes. p. 188. et Schæfer. ad Long. p.
 357. Ab Eusebii libro abest ἴσως. Ast.
 τοῦ ὀνόματος] *Utpote a κρέας, caro*,
 derivandi, ut Κρεώφαγος. Ast.

ἀληθῆ] Euseb. addit ἐστί. Paulo
 ante Aristides habet παιδίαν. Mox Eu-
 seb. λέγεται γὰρ πού. Ast.

ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου] Verbum αὐτὸν si
 ad Creophylum, αὐτοῦ vero ἐκείνου ad
 Homerum traxeris, sensus erit: 'Creo-
 phylum valde neglectum fuisse (Home-

οὔν, ἦν δ' ἐγά. [§. 4.] 'Ἄλλ' οἶε, ᾧ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἴος τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὀμηρος, ἅτε περὶ τούτων οὐ μιμείσθαι ἀλλὰ γινώσκειν^κ δυνάμενος, οὐκ ἄρα^λ ἂν πολλοὺς ἑταίρους ἐποίησατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν^μ ἄρα ὁ^ν Ἀβδηρίτης καὶ Πρῶδικος ὁ Κεῖος^ο καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται^ρ τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάται, ἰδία ξυγγιγνόμενοι,^ι ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν^ι διοικεῖν οἴοι τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας,^ς καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὔτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. "Ὀμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴ περ οἴος τ' ἦν

δμήρον Ξ.—^κ γινώσκειν ἀλλὰ μιμείσθαι K.—^λ ἄρ' v, ἄρ' m. —^μ μὲν om q. —^ν δ

post ἄρα om v. —^ο κείος A : κίος *s. —^ρ δύναται K. —^ι ξυγγενόμενοι r. —^ι αὐτῶν K. —^ς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας ΔΞΠη, αὐτῶν τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσι ΘΠΚυτ, αὐτοῖς τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσι q, αὐτῶν τῆς παιδείας ἐπιστατήσωσι D :

rum nullam ejus curam habuisse), sub ipsius Homeri, dum viveret, auspiciis.' 'Ἐπὶ cum genitivo, ut constat, de imperio, auspiciis, disciplina al. usurpatur. Heynius in Excurs. ad Iliad. xxiv. t. viii. p. 808. corrigat ἂν αὐτοῦ ἐκείνου, ab ipso Creophylo; hoc sensu equeidem maluerim ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου; nam ἀμελεία ἦν esset: 'Homerum neglectum,' i. e. non honoratum fuisse (hinc sequitur καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν) ab ipso illo, sc. amico suo, Creophylo, quum viveret; igitur, post mortem demum honore affectum esse): quod quidem, ut in sequentibus exponitur, fieri non potuisset, si Creophylum suo ipsius exemplo ac consuetudine erudiisset. Ast.

§. 4. ὁ Κεῖος] Sic Bas. 1. et 2. Euseb. Xείος, ubi v. Viger. p. 60. vulgo Κίος. De crebra vocum Κίος, Κεῖος et Xείος permutatione vid. Potter. ad Clément. Alexandr. Pædag. ii. 10. t. i. p. 236. Fischer. ad Platon. Apolog. p. 78. et De-Geer. Diatrib. p. 6. Ast.

τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν] Æqualibus suis persuadere (παριστάται). Aristid. ἐπ' αὐτῶν, ubi Hyp. et Bar. 7. ὑφ' αὐτῶν, vitiose. Mox Aristid. οὔτε πόλιν οὔτε οἰκίαν.—Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. τὴν αὐτῶν. Ast.

διοικεῖν] Euseb. οἰκεῖν, quod idem est ac διοικεῖν, vid. Valcken. ad Eurip. Phœn.

p. 178. Marcland. ad Eurip. Supplic. 1230. Mor. ad Isocrat. Panegy. p. 11. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 307. Ast. σφεῖς] Euseb. σφᾶς, male; namque ἐπιστατεῖν cum genitivo est *præesse, moderari*. Deinde pro solæο ἐπιστατήσωσιν reposui e Cod. Reg. Monac. Euseb. et Aristide ἐπιστατήσωσιν. Mox Euseb. et Aristid. τῆς παιδείας (Aristid. οἰκίας) αὐτῶν. Ast.

ἐπὶ σοφίᾳ] Propter, nomine, ut Theæt. 161. C. ὥσπερ θεὸν ἐθαυμάζομεν ἐπὶ σοφίᾳ. Ast.

μονοноῦκ] Tantum non, i. e. prope modum, v. Viger. Idiotism. p. 422. Euseb. Ald. Bas. 1. et 2. divisim exhibent μόνον οἰκ. Ast.

ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς] Expressit Themist. Orat. xxi. p. 254. A. ἢν ἡμεῖς...μονοноῦκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. Similiter Dio Chrysost. Orat. ix. p. 141. A. ὑψηλὸν φερόμενον ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Liban. Epist. 547. p. 266. κἂν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἄρχοντα ἀγαθὸν περιφέρου. Erasmi Adag. Chiliad. iv. Centur. vii. nro 98. p. 794. 'Translatum apparet a matribus ac nutricibus, quæ infantulos cunis impositos capite portant. Simili figura Cicero dixit oculis ferre pro vehementer amare, et in sinu ferimus, quos singulari affectu prosequimur.' Ast.

πρὸς ἀρετὴν ὀνῆσαι ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ραψωθεῖν ἂν περιόντας^u εἶναι, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντείχοντο ἢ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἠνάγκαζον^v παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, ἢ εἰ μὴ ἐπειθον,^w αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ^x ἤεσαν,^y ἕως ἰκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν; Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ III. i. 477.
 Σώκρατες, ἀληθῆ λέγειν. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὀμήρου ἀρξάμενους^z πάντας τοὺς ποιητικὸς μιμητὰς εἰδώλων^a ἀρετῆς εἶναι καὶ τῶν ἄλλων περὶ^b ἂν ποιούσι, τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ ἄπτεσθαι; ἀλλ' ὡς περ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτὸς τε οὐκ ἐπαίῳν περὶ τῆς^c σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαίουσιν, ἐκ τῶν II. 601.
 χρωμάτων δὲ^d καὶ σχημάτων θεωροῦσιν; Πάνυ μὲν οὔν. Οὕτω δὴ, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ'^e ἄττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι^f ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν^g οὐκ ἐπαίουντα,^h ἀλλ' ἢ^h μιμεῖσθαι,ⁱ ὥστε ἐτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, εἴαν τε περὶ σκυτοτομίας τις^k λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἀρ-

ἐπιστατήσουσιν αὐτῶν τῆς παιδείας *z*.—^l ὀνῆσαι *m*, ὀνεῖναι *π*, ὀνίναι *ΞΦτ*, ὀνίναι *corr* A cum **z*.—^u περιόντας *Κν*.—^v ἠνάγκαζον *Κ*.—^w εἶποντο *v*.—^x ὅπου *Κ*.—^y ἤεσαν *v*.—^z ἀρξάμενους *ΘΞΠΦΔΚημτ* et fortasse A: ἀρξάμενοι *z*.—^a μιμητὰς τῶν εἰδώλων *τ*.—^b περὶ *Κ*.—^c τῆς *om* *ΘΠΦημτ*.—^d τε *Θ*, *om* *τ*.—^e χρώματ' *v*.—^f καὶ τοῖς ῥήμ. *ΞΦτ*.—^g αὐτὸν...ἐν τοῖς (*ita enim ΑΦη*, non ἐτέροις) in *mg* A.—^h ἢ

ὀνίναι] Sic a verbo ὀνίνημι pro ὀνί-
 ναι (sic et Aristid. ubi Bar. 7. habet
 ὀνήσαι) scribendum esse monuit jam
 Matthiæ Gr. Gr. §. 243. p. 339. Vid.
 et Buttmann. Gr. Gr. p. 350. ed. iv.
 Ast.

ἢ Ἡσίοδον] Aristid. καὶ Ἡσίοδον;
 deinde οὐ μᾶλλον et τοῦ χρυσοῦ, omisso
 ἦ. Ast.

ἐπαιδαγώγουν] παιδαγωγεῖν h. l. est
 pædagogii more prosequi, et in universum
 sectari. Sic Alcibiad. i. fin. οὐ γὰρ
 ἔστιν, ὅπως οὐ παιδαγωγῆσω σε ἀπὸ
 τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ἔπ' ἐμοῦ παιδα-
 γωγήσει. Ast.

ἀρξάμενοι] In præced. edit. ἀρξάμέ-
 νους: sed ἀρξάμενοι legitur apud Euseb.
 et ita cum alii solent loqui, tum ipse
 Plato. Steph.

ἀρξάμενοι] Sic Euseb. Aristid. et Ste-
 phan. vulgo ἀρξάμενους. Est, inde ab
 Homero, vid. nostra ad Alcibiad. i. p.
 299. Ast.

περὶ ὧν] Ald. et Bas. 1. περὶ, ὧν, Bas.

2. περὶ ὧν, quod amplectendum esset, si
 εἶναι expungeretur, ut locus ita consti-
 tueretur: ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων περὶ,
 ὧν ποιούσι, ut c. 3. ἀρετῆς περὶ εἰδώλου
 δημιουργός. Mox ἄλλ' Ald. Bas. 1. et
 2. Vulgo ἀλλ', ὥσπερ—. Ast.

αὐτὸς τε] Euseb. αὐτὸς δὲ—περὶ σκυ-
 τοτομίας. Ast.

ἐκάστων] Euseb. ἐκάστω: quocirca
 Vigerus p. 60. conjicit ἐκάστη, sed ἐκά-
 στων *τ*. τεχνῶν pendet e nomine χρώ-
 ματα. Mox Bas. 2. τοῖς ῥήμασιν. Se-
 quens ἀλλ' ἢ negatione progressa est i. q.
 οὐδὲν ἄλλο ἢ, præter, nisi, vid. Valcken.
 ad Eurip. Hippol. 932. Lexic. Xenoph.
 t. i. p. 133. Ast.

θεωροῦσι δοκεῖν] Hoc δοκεῖν, quum
 sequatur πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, locum
 habere nequit; nisi autem fallor, verba
 transposita sunt, ita collocanda: θεω-
 ροῦσι πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, εἴαν τε—
 ἀρμονία, εἴαν τε cet. Sic etiam Ficinus
 vertit. Ast.

μονία, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἔάν τε περὶ στρατηγίας ἔάν τε περὶ ἄλλου οὐτουοῦν¹ οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν.^m ἔπει γυμνωθέντα γεⁿ τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα,^o οἷμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. τεθέασαι^p γάρ που. Ἔγωγ' ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγά, ἔοικε τοῖς τῶν ἁρπαγίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ
 III. i. 478. ἄνθος προλίπη;^q Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δὴ τότε ἄθρει. ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής,^r φαμέν, τοῦ μὲν ὄντος οὐδὲν ἐπαίει,^s τοῦ δὲ φαινομένου. οὐχ οὕτως; Ναί. Μῆ τοίνυν ἡμίσεως^t αὐτὸ^u καταλείπωμεν^v ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. Λέγε, ἔφη. Ζωφράφος, φαμέν, ἡνίας τε^w γράψει καὶ χαλινόν; Ναί. Ποιήσει δὲ γε σκυτοτόμος καὶ χαλκεύς; Πάνυ^x γε. Ἄρ' οὖν ἐπαίει οἷας δεῖν^y τὰς ἡνίας εἶναι καὶ τὸν χαλινὸν ὁ γραφεύς; ἢ οὐδ' ὁ ποιήσας ὁ τε^z χαλκεύς καὶ ὁ σκυτεύς, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅς περ^a τούτοις ἐπίσταται χρῆσθαι, μόνος ὁ ἰππικός; Ἀληθέστατα. Ἄρ' οὖν οὐ περὶ πάντα οὕτω φήσομεν ἔχειν; Πῶς; Περὶ ἑκαστον ταύτας τινὰς^b τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησομένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην;^c Ναί. Οὐκοῦν ἀρετὴ καὶ κάλλος

om ΞFm et mg A.—¹ μιμούμενον v.—^k τι s.—¹ οὐτουοῦν Θ.—^m ἔχειν ΘΞΠΦDKq
 m: ἔχει s.—ⁿ τε v.—^o λεγόμενα A.—^p τεθέαμαι v.—^q πρόπει v.—^r ὁ μιμητής
 om q.—^s ἐπαίειν Θ.—^t ἡμίσεος Θv et corr A, ἡμίσεος v, ἐφ' ἡμισέως q.—^u αὐτῶ ΘΠ.
 w
 v—^v καταλείπωμεν v, καταλείπομεν v.—^w τε om Ξ.—^x πάνυ...χαλκεύς om Θ.—
 y δὴ v.—^z οὔτε ΠD.—^a ὥσπερ v.—^b τινὰς om Θv.—^c ποιούσαν μιμουμένην K.—

τι λέγει] Ald. Bas. 1. et 2. τις. Ast. οὕτω φύσει] Cf. Isocrat. Evagor. §. 3. p. 190. Corai, et Aristotel. Rhetor. iii. 1. Ast.

ἔπει γυμνωθέντα] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπὶ et Euseb. ἐπιγυμνωθέντα. Mox Euseb. τὰδε τῶν ποιητῶν—ἐφ' αὐτῶν—τεθέασαι γάρ ἢ οὐ. Ast.

τεθέασαι γάρ που] Alia lectio apud Euseb. τεθέασαι γάρ. ἢ οὐ; Steph.

ἰδεῖν] Specie, ad spectu, ut jam exposuimus. Ast.

ὁ μιμητής] In præc. edit. ὁ scriptum est ante μιμητής: quam lectionem sequendo, hæc velut per parenthesis dicerentur, ὁ μιμητής φαμέν. Locus autem

in quo id dictum fuit, est in fine pag. præcedentis, πάντας τοὺς ποιητικοὺς, μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι. Steph.

ὁ μιμητής] Nempe imitator; sic Ald. Bas. 1. et 2.—Φαμέν, ut solet, interpositum est, indicativo loco infinitivi sequente, v. nostra ad Phædr. p. 394. Ast.

ἡμίσεως] For. ἐξ ἡμίσεως: nisi mutata sede accentus scribi possit ἡμισέως, ut sit adverb. Steph.

ἡμισέως] Sic Stephano monente scripsimus, ut adverbium sit. Ast.

σκυτοτόμος] Bas. 1. et 2. σκυτοτόμος et χαλκεύς (sic et Ald.). Ast.

ὥσπερ ἐπίσταται] De sententia, vid. Cratyl. Ast.

καὶ ὀρθότης ἐκάστου σκεύους καὶ ζώου καὶ πράξεως οὐ
 πρὸς ἄλλο τι ἢ τὴν χρείαν ἐστὶ, πρὸς^d ἢ ἂν ἕκαστον ἢ
 πεποιημένον ἢ πεφυκός; Οὕτως. Πολλὴ ἄρα^e ἀνάγκη τὸν
 χρώμενον ἐκάστῳ ἐμπειρότατόν τε εἶναι, καὶ ἄγγελον
 γίνεσθαι τῷ ποιητῇ οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ
 ᾧ χρῆται. οἷον αὐλητῆς που αὐλοποιῶ ἐξαγγελεῖ^f περὶ
 τῶν αὐλῶν^g οἷ^h ἂν ὑπηρετῶσιν ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ἐπιτάξει
 οἷους δεῖ ποιεῖν· ὁ δ' ὑπηρετήσῃ.^k Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν
 ὁ μὲν εἰδὼς ἐξαγγελεῖ^f περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν, ὁ III. i. 479.
 δὲ πιστεύων ποιήσει; Ναί. Τοῦ αὐτοῦ ἄρα σκεύους ὁ
 μὲν ποιητῆς πίστιν ὀρθὴν ἔξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας,
 ξυνὼν τῷ εἰδῶτι καὶ ἀναγκαζόμενος ἀκούειν παρὰ τοῦ εἰ- II. 602.
 δότου· ὁ^m δὲ χρώμενος ἐπιστήμην. Πάνυⁿ γε. Ὁ δὲ
 μιμητῆς^o πότερον^p ἐκ τοῦ χρῆσθαι^q ἐπιστήμην ἔξει ἂν
 γράφῃ,^r εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μή, ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ
 τὸ ἐξ ἀνάγκης συνεῖναι τῷ εἰδῶτι καὶ ἐπιτάττεσθαι οἷα
 χρῆ γράφειν; Οὐδέτερα. Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ
 δοξάσει ὁ μιμητῆς περὶ ἂν ἂν μιμῆται^w πρὸς κάλλος ἢ πο-
 νηρίαν. Οὐκ ἔοικεν. Χαρίεις ἂν εἴῃ ὁ ἐν τῇ μιμήσει μι-
 μητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ἂν ἂν ποιῇ.^v Οὐ πάνυ. Ἀλλ'
 οὐν δὴ ὅμως γε μιμήσεται,^w οὐκ εἰδὼς περὶ ἐκάστου ὅπῃ
 πονηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οἷον φαίνεται καλὸν
 εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν εἰδόσι, τοῦτο μιμήσεται.

^d πρὸς om A.—^e δ' ἄρα K.—^f ἐξαγγέλη Θ, ἐξαγγελεῖ Ξυ: ἐξαγγέλλει *ς.—^g αὐ-
 τῶν K.—^h οἷ AΞΦΠ: οἷα *ς.—ⁱ ἐν om K.—^k ὑπηρετήσῃ AΞΦΠ, ὑπηρετῆς εἰ Π,
 ὑπηρετῆς ἢ ΘΓ: ὑπηρετῆς οὐ σ.—^l libri ἐξαγγέλλει.—^m δ...γε om Γ.—ⁿ πάνυ...
 ἐπιστήμην om DK et (qui in mg hæc ponunt, ναί, ἔφη. ὁ δὲ γράφων ἐπιστήμην) Θ
 Π: πάνυ γε om q.—^o ζωγράφος q.—^p πότερα q: om Γ.—^q ἐκ τοῦ χρῆσθαι om ΓΓ.
 —^r περὶ ἂν ΘΠDKΓΕ.—^s γράφοι Ξ.—^t καὶ om DK.—^u μιμῆται...γε om ΘΓ.—
^v ποιήσει AΞΠΦΠ: quod reponendum.—^w μιμήσεται Γ.—^x γε om Ξ.—^y ἔοικεν

ἐξαγγέλλει] Malim utrobique εξαγγελεῖ, ut conveniat cum ἐπιτάξει et cum ποιήσει. Paulo post autem scribendum videtur vel δδ' ὑπηρετήσῃ, vel, δδ' ὑπηρετῆς. οὐ; STEP.H.

ἐξαγγέλλει] Stephanus hic et infra malebat εξαγγελεῖ, quod placet, quam præsens sæpe cum futuro in una oratione ponitur. Etiam Ficinus vertit, Restendit.—Mox αὐτῶν pro αὐλῶν Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. Ast.

Plat.

ὁ δ' ὑπηρετήσῃ] Hoc, quod i unum sensus efflagitat et Stephanus quoque conjecerat, suppedavit Cod. Monac. Ficinus: ille autem ministrum se præbet. Vulgo δ δ' ὑπηρετῆς οὐ. Ast.

μιμήσῃ] Malo ποιήσει. Sic enim et pag. sequente, ἢ διὰ τῆς ποιήσεως μιμητικῆ. et initio pag. 605. δ δὴ μιμητικὸς ποιητῆς. STEP.H. ποιήσει Bas. 2. et Ficinus, in effictione imitator. Ast.

Τί γὰρ ἄλλο; [§. 5.] Ταῦτα μὲν δὴ, ὡς γε^x φαίνεται,^y ἐπεικῶς ἡμῖν διαμολόγηται, τὸν τε μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται,^z ἀλλ' εἶναι παιδιάν^a τινα καὶ οὐ^b σπουδὴν τὴν μίμησιν, τοὺς τε τῆς τραγικῆς^c ποιή-
 III. I. 480. σεως ἀπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι πάντας εἶναι μιμητικούς ὡς οἶόν τε μάλιστα. Πάνυ μὲν οὖν. X

Πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ^d μιμεῖσθαι τοῦτο οὐ περὶ τρίτον μὲν^e τί ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; ἦ γάρ; Ναί. Πρὸς δὲ δὴ ποῖόν τί ἐστι τῶν^f τοῦ^g ἀνθρώπου ἔχον τὴν δύναμιν ἢ^h ἔχει; Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις; Τοῦ τοιοῦδε ταυτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν τε καὶ πόρρωθεν διὰ τῆς ὄψεως οὐκ ἴσον φαίνεται. Οὐ γάρ. Καὶ ταῦτάⁱ καμπύλα τε^k καὶ εὐθέα ἐν ὕδατί τε^l θεωμένοις καὶ ἔξω, καὶ κοιλὰ τε δὴ^m καὶ ἐξέχοντα διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτῶν πλάνην τῆς ὄψεως, καὶ πᾶσά τις ταραχὴ δὴλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὐτῇⁿ ἐν τῇ ψυχῇ· ᾧ^o δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἢ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει, καὶ ἡ θαυματοποιία καὶ ἄλλαι^p πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί. Ἀληθῆ. Ἄρ' οὖν οὐ τὸ^q μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν καὶ ἰστάναι βοήθειαι χαριέσταται^r πρὸς αὐτὰ^s ἐφάνησαν, ὥστε^t

E.—^a μμηται v.—^b παιδείαν Ξφμ.—^c οὐ om Kετ et pr m.—^d στρατηγικῆς τ.—
 δ

^d δὴ add ΑΞΦν.—^e τοι Kετ.—^f τῶ v, τὸ ΘΦΚμτ et cog A, om E.—^g τοῦ om v.—

^h ἦν om pr Θ.—ⁱ ταῦτά Αγμ, ταῦτα ΘΠΦDτ, τάτε K : τὰ *s.—^k τε om K.—^l τε om K.—^m δὴ om q.—ⁿ αὐτῇ ΑΞΦν, αὐτῇ m.—^o ὧ φμ.—^p καὶ αἱ ἄλλαι ΑΞΦμ.—

^q τῶ v.—^r χαριέστεραι τ.—^s αὐτὴν K.—^t ὥστε DKqM et nescio an A : ὡς γε *s.

§. 5. περὶ ὧν μιμεῖται] I. e. περὶ τούτων, ἃ μιμεῖται. Ast.

ἐν ἰαμβείοις] Tam iambicos, quam epicos poetas tragicos dicit Plato more consueto. Ast.

τὸ δὲ] Bas. 2. δὲ δὴ. Sed δὲ δὴ sequitur, et δὲ h. l. rectius est quam δὲ δὴ, quod concludit. Ast.

οὐ] Videtur expungenda hæc vocula, simulque interrogationis nota: quum sequatur ἦ γάρ; Steph.

οὐ] οὐ ante περὶ cum signo interrogationis expunximus, sensu jubente; idem jam suaserat Stephanus. Ficinus quoque vertit: imitatio autem hæc tertio gradu distat a veritate. nonne? Ast.

μὲν τι] Cod. Reg. μέντοι, quod esset affirmans, sane. Sed τί est fere (περὶ in

numerando circiter), et μὲν, etiam δὲ non sequente, sæpissime ponitur. Mox a Bas. 2. male abest τῶν.—ἐστὶ—ἐχον est i. q. ἔχει. Ast.

καὶ τὰ καμπύλα τε καὶ εὐθέα] Int. οὐκ ἴσα s. ταῦτά ἡμῖν φαίνεται, ἐν ὕδατι τε θεωμένοις καὶ ἔξω: non eadem, i. e. alia, nobis videntur, si in aqua et si extra aquam ea conspicimus. Ast.

δὴλη] Int. ἐστίν: et hanc universam quandam perturbationem in animo nostro inesse, patet. Ast.

ἐπιθεμένη] Adorians et quasi insidians captansque. Ast.

καὶ ἄλλαι] Cod. Monac. καὶ αἱ ἄλλαι, ut Ficinus: reliquaque machinatio. Haud scio, an verc. Ast.

οὐ τὸ] Bas. 2. οὐτῶ, vitiose. Ast.

μὴ ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μείζον ἢ ἔλαττον ἢ πλεόν
 ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισάμενον καὶ μετρήσαν ἢ^α καὶ
 στήσαν; Πῶς γὰρ οὐ; Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε τοῦ λογιστι-
 κοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ^β ἔργον. Τούτου^γ γὰρ οὖν. Τού-
 τω δὲ^δ πολλάκις μετρήσαντι, καὶ σημαίνοντι^ε μείζω ἅττα iii. i. 481.
 εἶναι ἢ ἐλάττω^ς ἕτερα ἑτέρων ἢ ἴσα, τάναντία φαίνεται
 ἅμα περὶ ταυτά.^α Naί. Οὐκοῦν ἔφαμεν τῶ αὐτῶ ἅμα
 περὶ ταυτά ἐναντία^β δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι; Καὶ ὀρθῶς
 γ' ἔφαμεν. Τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς ii. 603.
 τῶ κατὰ τὰ^γ μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταυτόν. Οὐ γὰρ οὖν.
 Ἀλλὰ μὴν τὸ^δ μέτρω γε καὶ λογισμῶ πιστεῦον βέλτιστον
 ἂν εἴη τῆς ψυχῆς. Τί μὴν; Τὸ ἄρα τούτῳ ἐναντιούμενον
 τῶν φαύλων ἂν τι εἴη ἐν ἡμῖν. Ἀνάγκη. Τοῦτο^ε τοίνυν
 διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ
 ὅλως ἡ μιμητικὴ πόρρω μὲν τῆς ἀληθείας οὔσα^ς τὸ αὐτῆς
 ἔργον ἀπεργάζεται,^ς πόρρω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῶ^ς ἐν
 ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ
 ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ.^ι Παντάπασι, ἧ δ' ὅς. Φαύλη ἄρα
 φαύλῳ ξυγγιγνομένη φαῦλα γενναῖ ἢ μιμητικὴ. Ἔοικεν.
 Πότερον, ἧν δ' ἐγώ, ἢ^κ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον,^ι ἢ καὶ^μ ἢ^ν
 κατὰ τὴν ἀκοήν, ἧν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν; Εἰκόσ^ο γ',
 ἔφη, καὶ ταύτην. Μὴ τοίνυν, ἧν δ' ἐγώ, τῶ εἰκόσι μόνον
 πιστεύσωμεν^ρ ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ^ι καὶ ἐπ' αὐτὸ αὖ

—^α ἢ ΘΚτ, ἢ ΠΔ.— ἐν ψυχῇ ΑΘΠΔΚρτ: ἐν τῇ ψυχῇ *ς.— τούτο Φπ.—^β δὲ
 ΑΠΦΔΚρμ: δὴ *ς.—^γ σημάναντι υ, σημῆναντι ς.—^δ ἢ καὶ ἐλάττω ΘϚ.—^ε ταῦτα
 ςτ.—^ς τάναντία περὶ ταυτά ΘϚ.—^ζ τὰ om ΔΚρ.—^δ τῶ ςυ.—^ε τούτῳ υ.—^ι ἐν ΑΠΦ
 ΔΚρμ.—^ς ἀπεργάζεται ΑΘΞΠΦϚμτ: ἀσπάζεται *ς.—^ι οὔσα τοῖς υ, οὔσα τῆς ς.
 —^κ ἀληθῆ Ξ.—^λ ἧν...τοίνυν om ς.—^μ ἢ Δ, om Θ.—^ν μόνον ΑΠΦϚμ: μόνον *ς.—
 —^ρ καὶ om πρ Α.—^ο ἢ om mei omnes.—^π εἰκότως Κ.—^ρ πιστεύσωμεν ς, πιστεύωμεν
 ς, πιστεύομεν υ.—^ι ἀλλὰ om ς et πρ Θ.—^ς καὶ Θ, om Ξ.—^τ διὰ τῆς ΞϚ.—^ι μιμη-

ῶστε] Sic de conjectura scripsimus pro ὅς γε; nec aliter Ficinus videtur legisse vertens: ne id in nobis praevalent. Ast.

τοῦ ἐν τῇ] Bas. 2. τῶν ἐν τῇ. Ast.

περὶ ταυτά] Ald. Bas. 1. et 2. ταῦτα, ut et in sequentibus, ubi Bas. 2. τὰ ἐναντία περὶ ταυτά. Mox περὶ τὰ μέτρα Bas. 1. et 2. deinde Ald. et Bas. 1. κατὰ μέτρα. Ast.

ἀπεργάζεται] Ald. Bas. 1. et Steph.

ἀσπάζεται. Ficinus: suum opus exerceat. Sequentia ita construe: προσομιλεῖ τῶ ἐν ἡμῖν πόρρω φρονήσεως ὄντι, i. e. τούτῳ ἐν ἡμῖν, ὃ πόρρω φρονήσεως ἐστὶ. Ast.

ἢ κατὰ] Sic Cod. Monac. et Steph. Reliqui libri ἢ exhibent, et ἢ αὐτε κατὰ τὴν ἀκοήν pratermittunt, ut et Cod. Monac. Ceterum τὴν μιμητικὴν κατὰ τὴν ὄψιν esse picturam, vix est, quod moneamus. Ast.

ἔλθωμεν τῆς διανοίας τοῦτο ᾧ προσομιλεῖ ἢ τῆς ποιήσεως¹
 III. i. 482. μιμητική^u καὶ ἴδωμεν^v φαῦλον ἢ^w σπουδαῖον ἔστιν. Ἀλ-
 λά χρεῖ. Ὡδε δὴ προβάμεθα. πράττοντας, φαιμέν, ἀνθρώ-
 πους μιμεῖται ἢ μιμητικὴ βιαίους ἢ^x ἐκουσίας πράξεις,
 καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγέναι,^y
 καὶ ἐν τούτοις δὴ^z πᾶσιν ἢ^a λυπουμένους ἢ χαίροντας. μή
 τι ἄλλο ἢ^b παρὰ ταῦτα; Οὐδέν. Ἄρ' οὖν ἐν ἅπασιν τού-
 τοις ὁμοιοητικῶς^c ἄνθρωπος διάκειται; ἢ ὡς περὶ κατὰ τὴν
 ὄψιν ἐστασίαζε καὶ ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δοξᾶς ἅμα
 περὶ τῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασιάζει^d τε^e
 καὶ μάχεται αὐτὸς αὐτῷ; ἀναμιμνήσκομαι δὲ ὅτι τοῦτό γε
 νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ^f τοῖς ἀνω λόγοις
 ἰκανῶς πάντα ταῦτα^g διομολογησάμεθα, ὅτι μυρίων τοιού-
 των ἐναντιωμάτων ἅμα^h γιγνομένων ἢ ψυχὴ γέμει ἡμῶν.
 Ὁρθῶς, ἔφη. Ὁρθῶς γάρ,ⁱ ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὁ τότε ἀπε-
 λίπομεν,^k νῦν μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελθεῖν. Τὸ
 ποῖον; ἔφη. Ἀνὴρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιεικῆς τοιαῦδε τύχης^l
 μετασχών, υἱὸν ἀπολέσας ἢ τι ἄλλο ᾧν περὶ πλείστου ποι-
 εῖται, ἐλέγομένον που καὶ τότε ὅτι ῥᾶστα οἴσει τῶν ἄλλων.
 Πάνυ γε. Νῦν δέ γε τόδε^m ἐπισκεψάμεθα, πότερονⁿ οὐ-

σεως ποιητικῆ K.—^u ἢ μιμητικῆ Ξ.—^v ἀλλὰ καὶ ἴδωμεν εἰ τ.—^w καὶ pr Θ, ἢ καὶ τ.
 —^x εἰ Π.—^y πεπραγέναι τ.—^z μή Φ.—^a ἢ ante λυπουμένους om Φm.—^b ἢ v, om
 q.—^c ὁμοιοητικῶς v.—^d στασιάζεται καὶ Θv.—^e τε om K.—^f γε v.—^g πάντα
 ταῦτα Av: ταῦτα πάντα *s.—^h ἅμα om s.—ⁱ γὰρ om τ.—^k ἀπελείπομεν Φm.
 —^l ψυχῆς AΞΦm.—^m τόδε vmi.—ⁿ πότε q.—^o ἀχθέσεται AΞΦm et pr Π: ἀχθεσ-

πράττοντας—πράξεις] Frequentissima
 hæc est ratio, verbum cum nomine ejus-
 dem originis ac significationis conjun-
 gendi, cujus innumera extant exempla;
 v. Fisch. ad Well. t. iii. p. i. p. 422.
 Matth. Gramm. Gr. p. 572.—εὖ et κακῶς
 πεπραγέναι significant πάθος (v. Thom.
 Mag. v. πράττω) vel conditionem, i. e.
 secundam vel adversam fortunam, suc-
 cessum al. ut notum est. Ast.

ἦν] Ald. Bas. 1. et 2. ἦ, unde Steph.
 effinxit ἦ solece; namque μή cum indi-
 cativo interrogativum est (ut v. 479. B.
 480. B.): num aliud quid est (quod poesis
 imitari possit), nisi hæc? ἦν Atticorum
 more vim præsentis habet. Ast.

ἀνὴρ, ἦν δ' ἐγώ] Laudat Stob. cxiii.
 p. 618. Ast.

τύχης] Non τύχης sed ψυχῆς legisse

videtur Fic. Steph.

τοιαῦδε τύχης] Ficinus videtur ψυχῆς
 legisse, quum vertat, cum tamen habeat
 animam, et constat voces τύχη et ψυχῆ
 crebro inter se permutatas deprehendi
 (v. Holsten. ad Demophil. Sentent. p.
 112. Dorvill. ad Charit. p. 422. et Schae-
 fer. Melet. Crit. p. 117.) sed rectius
 habet τύχης; namque τοιαῦδε nihil ha-
 beret, quo referri posset; nisi ad ἐπιεικῆς
 traheres, quod aliquanto durius foret.
 Τοιαῦδε τύχης μετασχών—ἀπολέσας est:
 cui tale quid accidit, ut filium perdat:
 de quo participii usu jam supra exposui-
 mus. Ast.

καὶ τότε] Vid. l. ii. p. 387. D. E.—
 Mox Stob. νῦν δὲ τόδε ἐπισκεψόμεθα;
 sed Ficinus quoque, nunc autem ut id
 consideremus. Ast.

δὲν ἀχθέσεται^ο ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δὲ πᾶς πρὸς λύπην. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τό γε^p ἀληθές. Τὸ δὲ 111. i. 483.
11. 604. νῦν μοι περὶ^q αὐτοῦ^r εἰπέ.^s πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἶει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν,ⁱ ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς^u καθ' αὐτὸν γίγνηται; Πολύ που, ἔφη, διοίσει ὅταν ὁρᾶται. Μονωθεὶς δέ γε, οἶμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει^v φθέγγασθαι, ἃ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούει^w αἰσχύνοιτ'^x ἄν, πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό^y τινα ἰδεῖν δρῶντα. Οὕτως ἔχει, ἔφη.^z [§. 6.] Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτενεῖν διακελευόμενον λόγος καὶ νόμος ἐστί, τὸ δὲ ἔλκον ἐπὶ τὰς λύπας αὐτὸ τὸ πάθος; Ἀληθῆ. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο τινέ φαμεν^a ἐν αὐτῷ^b ἀναγκαῖον^c εἶναι. Πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ^d νόμῳ ἔτοιμον πείθεσθαι, ἢ ὁ^e νόμος ἐξηγεῖται; Πῶς; Λέγει που^f ὁ νόμος ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε^g καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαίνον^h τῷ χαλεπῶςⁱ φέροντι, οὔ τέ τι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξίον^k ὄν μεγάλης σπουδῆς, ὃ τε^l δεῖ^m ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παρα-

θήσεται *s.—^p τὸδε Θv m, τὸδε δὴ q.—^q πότε q.—^r αὐτὸν μᾶλλον K.—^s εἴη v.—ⁱ ἀντιτενεῖν q: ἀντιτενεῖν *s.—^u αὐτὸς μόνος ἐν ἐρημίᾳ q.—^v τολμήσας K.—^w ἀκούει m.—^x αἰσχύνοιτ' Θ.—^y δέξαιτο K, δούξαιτο v.—^z ἔχει ἔφη AΘΞΠΦKqv m: ἔφη ἔχει s.—^a τινέ φαμεν ἐν q: φαμέν *s.—^b αὐτὸ v.—^c ἀναγκαῖα K.—^d τὸ τῷ q, om Φ.—^e οἱ Θv, ἢ Π.—^f πῶς λέγεις. ποῦ v.—^g τε om Θq.—^h προβαίνων Φ.

—ⁱ χαλεπῶ Kv.—^k ἀξίον om Θv.—^l ὅτι A, οὔτε v.—^m δεῖ om v.—ⁿ ἡμῖν παρα-

ἀχθέσεται] E Cod. Monac. reposui pro ἀχθεσθήσεται. v. Thom. Mag. v. ἀχθέσομαι et Mar. Atticist. ubi v. Piers. p. 21. Ast.

τὸδε] Sic Stob. Vulgo τὸ δέ. Ficini quoque: hoc mihi de ipso in praesentia dicas.—Mox Stob. αὐτὸν μᾶλλον (sic et Cod. Reg.) et μάχεσθαι. Ast.

ἀντιτενεῖν] Scribo ἀντιτενεῖν. STERN. Sed vide, quæ viri docti collegerunt de hac diversa tempora conjungendi ratione exempla ad Viger. p. 208. et 734. et Fisch. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 58. Ast.

ἀκούει] Stob. ἀκούει et οὕτως ἔχει, ἔφη (sic etiam Codd. Reg. et Monac.). Ast.

§. 6. ἐναντίας δὲ δὴ] Sic Stob. vulgo δὴ abest. Mox ἔφαμεν δὴ ἀναγκαῖον, Cod. Reg. ἀναγκαῖα. Ni fallor, ἐν (quod propter postremam precedentis vocis syllabam ἐν facile excidere potuit) αὐτῷ legendum verbaque sic capienda sunt: ἅμα δύο ἐν αὐτῷ εἶναι φαμεν ἀναγκαῖον (sc. εἶναι, quod sæpe omittitur apud verb. ἀναγκαῖον). Mox ad ἔτοιμον de more ἐστὶ omissum est. Ast.

λέγει ποῦ ὁ νόμος] Laudat hæc Stob. l. i. et cviii. p. 579. Constructio a genitivo ad nominativum προβαίνων—τι—ἀξίον ὄν et γιγνομένην transit. Ast.

III. i. 484. γίνεσθαι ἡμῖν,ⁿ τούτῳ ἐμποδῶν^o γιγνόμενον τὸ^p λυπεῖσθαι. Τίνι, ἢ δ' ὅς, λέγεις; Τῷ βουλευέσθαι, ἢ δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὡς περ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπωκότε^a τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ^r πράγματα, ὅπῃ^b ὁ λόγος αἰρεῖ^t βέλτιστ^u ἂν ἔχειν, ἀλλὰ^v μὴ προσπταίσαντας,^w καθά περ παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληγέντος^x ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν, ἀλλ' αἰεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίνεσθαι πρὸς τὸ^y ἰᾶσθαι τε^z καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ τὴν^a θρηνηδίαν ἀφανίζοντα. Ὁρθότατα γοῦν ἂν τις,^b ἔφη, πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέρειτο.^c Οὐκοῦν, φαμέν, τὸ μὲν βέλτιστον^d τούτῳ τῷ^e λογιστικῷ^f ἐθέλει^g ἔπεσθαι. Δῆλον^h δὴ. Τὸ δὲ πρὸς τὰςⁱ ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ πρὸς τοὺς ὀδυρμούς^j ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν ἄρ' οὐκ^k ἀλόγιστόν τε φήσομεν^l εἶναι καὶ ἀργὸν καὶ δειλίας φίλον; Φήσομεν μὲν οὖν. Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει,^m τὸ ἀγανακ-

γίνεσθαι ἡμῖν Θ.—^o τούτο ἐμπόδιον γ.—^p τὸ Φ.—^a πεπωκότε v.—^r αὐτὰ K.—

αἰρεῖ
^s ὅπῃ om q.—^t αἰρεῖ ἔρη, ἔρρει Θ, ἔρρει ΠDKr: ἐρεῖ s.—^u βέλτιστον ἔχειν γ.—
^v ἀλλὰ...διατρίβειν om Θ.—^w προσπεσόντας v.—^x πλήττοντος Φm et cog A.—
^y πρὸς τῷ q.—^z ἰᾶσθαι καὶ v.—^a ἰατρικῇ τὴν q, ἰατρικὴν Am, ἰατρικὴν καὶ ΘΠΦDK
 m: om *s.—^b ἂν τις post τύχας ponit K.—^c προσφέρειτο Φ.—^d βελτιστόν που ΕΦ
 m et rc A.—^e τῷ om Θr.—^f λογισμῷ ΘΠDKr.—^g ἐθέλειν q.—^h δῆλα γ.—ⁱ τὰς
 om v.—^j ἄρ' οὐκ v.—^k φήσομεν οὖν γστ.—^l ἔχει καὶ ποικίλην Θr.—^m ἀγανακ-

ἐν πτώσει κύβων] κύβοι s. κύβων πτώσις tesserarum ludum significant, de quo vid. Polit. ad Eustath. in Iliad. ii. p. 432. t. ii. ed. Florent. Comparatio vitæ humanæ cum tesserarum ludo admodum frequens, v. Terent. Adelph. iv. 7. 42. Plutarch. de Animar. Tranquill. t. ii. p. 467. A. Cf. Gatak. ad M. Antonin. vii. 38. p. 220. Opp. Crit. p. 754. et Jacobs. ad Antholog. Græc. vol. ii. p. iii. p. 247. Ast.

τίθεσθαι] Eximie de calculis ponendis et computatione usurpatur, hinc translate est componere, constituere. Vid. Gataker. ad M. Anton. vi. p. 171. B. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 485. Valcken. in Hippol. 718. Wesseling. ad Diodor. Sic. xx. 24. t. ii. p. 432. Ceterum excitat h. l. Plutarch. consol. ad Apollon. p. 112. E. F. Ast.

ἐρεῖ] Scribo αἰρεῖ. STEPH. Sic Plu-

tarch. et Stob. p. 124. Ast.

πληγέντος] Legitur etiam πλήττοντος: sed lectionem illam malo, ut intelligat τοῦ πληγέντος μέρους. STEPH.

τοῦ πληγέντος] Sic Plutarch. Stob. Ald. Bas. 1. et Steph. Bas. 2. πλήττοντος, ut Ficinus: circa id quod læsit. Τοῦ πληγέντος, int. μέρους, ἐχομένους est: manibus ad læsam partem oppositis. Ast.

ἰατρικῇ] Sic Plutarch. et Stob. p. 108. et 124. cujus lectionis vestigia in Cod. Reg. et Bas. 2. apparent, ubi ἰατρικὴν καὶ θρηνηδίαν scribitur; vulgo ἰατρικῇ deest. Ast.

γοῦν ἂν τις] Stob. p. 108. γ' ἂν οὖν ἂν τις, et p. 124. γοῦν τις. Mox λογισμῷ pro λογιστικῷ habet, ut Cod. Reg. et Ficinus vertens, rationi huic. Ast.

πρὸς τοὺς ὀδυρμούς] Stob. p. 108. πρὸς omittit. Ast.

τητικόν.^δ τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον ὃν ἀεὶ αὐτὸ^ο αὐτῶ, οὔτε ῥάδιον μιμήσασθαι οὔτε μιμούμενον^ρ εὐπετές καταμαθεῖν, ἄλλως τε καὶ πανηγύρει καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα ζυλλεγομένοις. ἀλλοτρίου γὰρ που πάθους ἢ μίμησις αὐτοῖς γίγνεται. Παν-^{11. 605.} τάπασι μὲν οὖν. Ὁ δὲ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον ὅτι οὐ^{111. i. 485.} πρὸς τὸ τοιοῦτον¹ τῆς ψυχῆς πέφυκέ^τ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ² τούτῳ¹ ἀρέσκειν πέπηγεν, εἰ μέλλει^υ εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς· ἀλλὰ πρὸς^ν τὸ ἀγανακτικόν^ω τε καὶ ποικίλον ἦθος^χ διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. Δῆλον. Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ἤδη ἐπιλαμβανοίμεθα, καὶ τιθεῖμεν^ν ἀντίστροφον αὐτὸν τῷ ζωγράφῳ; καὶ γὰρ τῷ³ Φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῶ, καὶ τῷ⁴ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ὁμιλεῖν τῆς ψυχῆς ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ ταύτη ὁμοίωται. καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παραδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι τοῦτ' ἐγείρει τῆς ψυχῆς καὶ τρέφει^δ καὶ ἰσχυρὸν ποιῶν^ε ἀπόλλυσι τὸ λογιστικόν, ὡς περ ἐν πόλει ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῶ τὴν πόλιν, τοὺς δὲ χαριεστέρους φθείρη^δ ταῦτόν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φησομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ

τητικόν ΑΞΦΜ: ἀγανακτικόν *5.—^ο αὐτὸ om ΘΦDKΓ.—^ρ μιμούμενον ΘΦDKg.—¹ τοιοῦτο ΘΓ.—^τ πέφυκέ...πέπηγεν] πέπηγέ...πέφυκεν Valcken. ad Euripid. Phœniss. 923.—² αὐτῷ K.—³ τοῦτο ΦΜ.—^υ μέλλοι Ξ.—^ν πρὸς om γ.—^ω ἀγανακτικόν

κόν ΑΦ: ἀγανακτικόν *5.—^χ ἔθος D, ἔθος ΠΓ.—^ν τιθεῖμεν ΑΞΦDKg, τίθειμεν Π: τιθεῖμεν *5.—^δ τὸ v.—^ε τὸ v.—^ε στρέφει 5.—^ε ποιῶν ΘΞΠΦg, ποιδν Γ: ποιῶν *5.—^δ φθείρη ΘΞΦ et corr A, φθείρει Πv: φθείροι *5.—^ο τὴν ψυχὴν ΦΜ.—

πέπηγεν] Suspectum est verbum istud πέπηγεν: quinetiam negatio deesse videtur. At Fic. ita, imitatio vero poetæ haud ad hoc intendit ut huic animi naturæ sua sapientia placeat, si vulgo sit placitura. ΣΤΕΡΝ. qui sic in Not. ' Affertur alia lectio, ἀρέσκειν πέφυκεν: sed parum huic adhibeo fidei, quod jam habeamus πέφυκε, in versu qui proxime precedit. Alioqui suspectum mihi esse πέπηγεν, non dissimulavi in iis quæ jam scripsi.'

πέπηγε—πέφυκεν] Verba hæc, quæ vulgo sic leguntur: πέφυκέ γε—ἀρέσκειν πέπηγεν, transponenda esse, sensus et Ficini versio docet, in qua legimus: haud ad hoc intendit (πέπηγε). Idem jam

monuit Valckenar. ad Eurip. Phœniss. 923. Ast.

τιθεῖμεν] E cod. Reg. rescriptissimus pro τεθειμεν. Vide de hac Atticis familiari forma contracta Maittair. de Dialect. p. 58. Dawes. Misc. Crit. p. 243. Brunck. ad Soph. CEd. T. 1046. ad Aristoph. Ran. 1448. et Toup. ad Suid. i. p. 68. Ast.

στρέφει] Ficinus legit τρέφει: quod substituendum censeo. ΣΤΕΡΝ. Sic Cod. Reg. Ficinus, alit. Ast.

φθείρη] Sic Bas. 2. vulgo φθείροι; verbum hoc e particula ἔταν pendet; intelligenda est apodosis: nam sicut si quis—eam corrumpit, sic et cet. Ast.

ἐκάστου τῆ ψυχῆ^ο ἐμποιεῖν, τῷ ἀνοήτῳ¹ αὐτῆς χαριζόμενον καὶ οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι,⁵ ἀλλὰ τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἠγοούμενα, τοτὲ δὲ μικρά, εἶδωλα^h εἰδαλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι.ⁱ Πάνυ μὲν οὖν.

III. i. 486. Οὐ μέντοι πῶ^k τό γε^l μέγιστον κατηγορήκαμεν^m αὐτῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπεικειῖς ἰκανὴν εἶναι λωβάσθαι, ἐκτὸς πάνυ τινῶν ὀλίγων, πάνδεινόν που. Τί δ' οὐ μέλλει, εἴ περ γε δρᾶⁿ αὐτό;ⁿ Ἀκούων σκόπει. οἱ γὰρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὀμήρου ἢ καὶ^o ἄλλου τινός τῶν τραγωδοποιῶν^p μιμουμένου^q τινὰ^r τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ^s καὶ ἄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἷσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπόμεθα, συμπάσχοντές τε^t καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν ὅς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαβῆ; Οἶδα πῶς δ' οὐ; Ὅταν δὲ οἰκειὸν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς αὖ ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνάμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκείνο δὲ γυναικός, ὃ τότε^u ἐπηρεάζομεν; Ἐννοῶ, ἔφη. Ἡ καλῶς οὖν,^v ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἐπαινος ἔχει, τὸ δρᾶντα^w τοιοῦτον ἀνδρα, οἷον ἑαυτὸν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι ἀλλ' αἰσχύνοιτο ἂν, μὴ βδελύττεσθαι ἀλλὰ χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικεν. II. 606. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ^x ἐκείνη^y γ' αὐτὸ^z σκοποίης.^a Πῆ;^b

ⁱ ἀρρήτω γ.—⁸ διαγιγνώσκοντα K.—^h μικρὰ καὶ εἶδωλα K.—^l ἀφεστῶτα AΘΠΚγυ,

ἀφεστῶτα D, ἀφεστῶτος Φμ, ἐφεστῶτα γ.—^k πῶ om v.—^l τότε v.—^m κατηγορήσομεν γ.—ⁿ αὐτοῦ ΘΠDKγτ.—^o καὶ om ΘΠDKγτ.—^p τραγωδοποιῶν Φμ.—^q μιμουμένας K.—^r τινὰ...ὄντα...ἀποτείνοντα AΘΞΠΦημτ: τινὰς...ὄντας...ἀποτείνοντας *s.—^s ἢ om v.—^t τε om AΠDKγμ.—^u ὅτε γε Φμ.—^v οὖν om Θγ.—^w δρᾶν γ.—^x καὶ γ, om AΠ et pr Θ.—^y ἐκείνη AΞΠΦημτ et pr Θ, ἐκείνης v: κείνη *s.—^z αὐτὸς Φμ.—^a σκοποίς v.—^b τί Φμ.—^c τὸ τί DK, om q.—^d ἐστὶ τοῦτό ἐστι

μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας] Protag. 329. A. δολιχὴν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Gorg. 519. E. συχνοὺς τεῖνω τῶν λόγων. Vid. Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 15. p. 173. ed. Fisch. Ast.

κοπτομένους] Se plangentes, quod in luctu solitum suscipere constat; verbum illustrat Heyn. ad Tibull. i. 7. 28. Ast.

εἰ κείνη] In præc. edit. εἰκείνη. Non caret autem exemplo κείνη pro ἐκείνη. STEPH.

εἰ κείνη] Ald. et Bas. 1. εἰκείνη, et Bas. 2. ἐν κείνη. Scripsimus εἰ κείνη. Ast. qui sic in Corrigen. 'Apostropho tamen non opus est. Sic enim Legg. i. 4. κείνω. xii. 2. p. 944. D. κείνη.'

[§. 7.] Εἰ ἐνθυμοῖο ὅτι τὸ βία κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρυῦσαι τε καὶ III. i. 487. ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὃν τοιοῦτον οἶον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ^c ἐστὶ τοῦτο^d τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον τὸ δὲ φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνώδους τούτου ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχυρὸν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς φάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ^e, τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ ἐλεεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγείται, τὴν ἡδονὴν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο^f αὐτῆς στερηθῆναι καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γὰρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ^g τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὰ οἰκεία· θρέψαντα γὰρ ἐν^h ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ῥάδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι κατέχειν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἐγὼ οὖνⁱ οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου; ὅτι ἂν αὐτὸς αἰσχυροῖο^k γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει δὲ κωμωδικῇ ἢ καὶ^m ἰδίᾳ ἀκούων, σφόδρα χαρῆςⁿ καὶ μὴ μισῆς^o, ταῦτόν ποιεῖς^p ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις. ὁ γὰρ τῷ λόγῳ αὐ^q κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωποιοεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ^r αὖ ἀνίης,^r καὶ ἐκεῖ^s νεανικὸν ποιήσας ἔλαβες πολλὰ-

K, τοῦτο ἐστὶ q.—^c πενθεῖ AΘΠΦϞϞϞ et mg D, πενθοῖ Ξq, πενθεῖν DK : πενθῆ s.—^f δούξαιτο v.—^g αὐτῶν ἐκ pr q, αὐτὸν ἐκ corr.—^h ἐν om q.—ⁱ οὖν om AΦϞϞ et pr Ξ.—^k αἰσχυροῖο AΞDKϞϞϞϞϞ, αἰσχυροῖς ΘΠ : αἰσχυρῆ s.—^l ἢ om ΘΠDKϞϞ.—^m καὶ om DKq.—ⁿ χαρῆς q.—^o μὴ μισῆς A, μιμήσης ΘΠ, μισήσης Φ, μὴ μισήσης v, μισήσεις m, οὐ μιμήσεις q, μισήση K : μιμήση *s. adde ὡς ποικιλῶ cum AΘΠΦD KϞϞϞϞ.—^p ποιεῖν ΘΞr, ποιῶν q.—^q οὖν K.—^r ἂν εἴης A, ἀνείης ΠDK.—^s ἐκεῖνο v.

§. 7. αἰσχυρὸν ὄν] Loco genitivorum propter præcedens ἅτε—θεωροῦν posita sunt. Mox pro πενθῆ scripsi πενθεῖ. Ast.

τὴν ἡδονὴν] τὴν ἡδονὴν epekegesi inservit. Ast.

ἀπολαύειν] Pro ἀπολάειν quod est in Ald. editione, affertur et alia lectio, ἀπολαμβάνειν. STEPH. qui sic in Not. 'Quod margini adscriptum est ἀπολάειν, scriptum est, licet mendose, ut in Ald. editione. Qua de re moneo, nequis typographicum mendum esse arbitretur.'

ἀπολαβεῖν] Ita de conjectura scripsimus; scilicet Ald. ἀπολάειν, Bas. 1. Plat.

ἀπολαύειν, et Bas. 2. ἀπολαμβάνειν, quæ omnia ex uno illo ἀπολαβεῖν fluxisse liquet. Ast.

ὅτι ἂν αὐτὸς] Cum Ald. Bas. 1. et 2. ὅτι ἂν scripsi; Stephanus ὅτι ἂν. 'Oti est quia, quandoquidem. Pro αἰσχυρῆ Ald. et Bas. 1. αἰσχυρῆς, Bas. 2. αἰσχυροῖο. Cod. Reg. αἰσχυροῖτο, et mox ὡς ποικιλῶ, ταυτὸν ποιεῖς. Sic et in sequentibus: καὶ περὶ ἀφροδισίων—(int. ὁ αὐτὸς λόγος), ὅτι τοιαῦτα ἡμῶς ἢ π. μίμησις ἐργάζεται. Ast.

νεανικὸν] *Ingens, vehemens.* vid. Musgr. ad Eurip. Hippol. 1204. Casaubon. et Schweigh. ad Athen. iv. 69. p. 606. Ast.

- III. i. 488. *κίς ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθεῖς ὥστε κωμωδοποιός[†] γενέσθαι. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν^υ ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν τῇ ψυχῇ, ἃ δὴ φάμεν πάση πράξει ἡμῖν^ν ἔπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἢ ποιητικὴ μίμησις^ω ἐργάζεται. τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα δέον αὐχμεῖν, καὶ ἄρχοντα ἡμῖν^κ καθίστησι δέον ἄρχεσθαι αὐτά, ἵνα βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γιγνώμεθα. Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἢ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἶπον, ᾧ Γλαύκων, ὅταν Ὀμήρου ἐπαινέταις^ζ ἐντύχης, λέγουσιν ὡς τὴν Ἑλλάδα πεκαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοίκησίν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιον^ζ ἀναλαβόντι^α μανθάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὐτοῦ*
- II. 607. *βίον κατασκευασάμενον ζῆν, φιλεῖν μὲν χρῆ καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας βελτίστους εἰς ὅσον δύνανται,^β καὶ ξυγχωρεῖν Ὀμηρον ποιητικώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγαδοποιῶν,^γ εἰδέναί δὲ ὅτι^δ ὅσον μόνον ὕμνους^ε θεοῖς^φ καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς^ς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν ἡδυ-*
- III. i. 489. *μένην μούσαν παραδέξει^η ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν,^ι ἡδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον^κ ἀντὶ νόμου τε καὶ τοῦ κοινῆ ἀεὶ δόξαντος^λ εἶναι βελτίστου λόγου. Ἀληθέστατα, ἔφη.*

§. 8. Ταῦτα δὴ, ἔφην,^μ ἀπολελογήσθω^ν ἡμῖν ἀναμνησ-

—[†] κωμωδοποιός ΑΞΦημντ : κωμωδιοποιός *ς.—^υ τῶν om ΞΦη, δὴ τῶν τ.—^ν ἡμῶν Ε.—^ω μιμητικὴ ποιήσις τ.—^κ ἄρχοντα ἐν ἡμῖν η.—^ζ ἐπαινήτης m.—^α ἄξιος ΘΞΠΦ DKημντ.—^β ἀναλαβόντι φημν, ἀναλαβόντας K, ἀναλαβόντα τσ γ.—^γ δύναται τ.—^δ ἐν τῇ πόλει ΑΞΦημν : ἐν πόλει φημν *ς.—^ε μόνον Θ : ὅτι... παραδεκτέον om τ.—^φ ὕμνους... παραδεκτέον] ἐκτέον Π, ἐκτέον DK, οὐχ ἐκτέον η, om Θ.—^ς καὶ θεοῖς Φ.—^ς τοῖς ἀγαθοῖς Av : τῆς ἀγαθῆς *ς.—^η παραδέξει v.—^ι ἐν ἔπεσιν K.—^κ βουλεύσετον DK, βασιλεύσονται v.—^λ ἀεὶ δόξαντος ΑΘΠDKημντ : δόξαντος ἀεὶ σ.—^μ ἔφη

ἐξενεχθεῖς] Est abreptus, v. Dorvill. ad Charit. p. 187. Mox κωμωδοποιός pro κωμωδιοποιός scripsi, v. Thom. Mag. p. 563. Piers. ad Mær. Attic. v. κωμωδοποιός, et Fisch. ad Apolog. p. 73. Ast. δεδν] Absolute, ut ἐξδν usurpatur: quum tamen deberent. Ast.

ἄξιος] E Bas. 2. reposuimus pro ἄξιον, et verba ἀναλαβόντι μανθάνειν ita intelligo: Homerum pro digno habendum esse, quem sapius discamus. Scilicet ἄξιός τινός τινι dici-

tur is, qui ab aliquo dignus censetur aliqua re, ut honore, pœna. Hinc datus ἀναλαβόντι, in quo subjectum indefinitum (τινι) omissum est. Ἀναλαβεῖν est enim resumere, retractare, repetere, v. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 72. Ast.

βελτίστου, λόγου] Sic distinxī; namque τὸ κοινῆ δόξαν ἀεὶ βέλτιστον εἶναι est ipse λόγος s. λογισμὸς; hinc λόγου epexegetis gratia appositum est, voci νόμον respondens. Ast.

θεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι^ο εἰκότως ἄρα τότε αὐτὴν ἐκ τῆς πό-
λεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην^p οὕσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς
ἤρει. προσεῖπωμεν δὲ αὐτῇ,^q μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν
καὶ ἀγροικίαν καταγνῶ, ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φι-
λοσοφία τε καὶ ποιητικῆ^r· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσ-
πόταν^s κῦων ἐπέεινε κρῦνγάζουσα^t καὶ μέγας ἐν ἀφρώνων
κενεαγορίαισι^u καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν^v ὄχλος κρατῶν καὶ
οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες, ὅτι ἄρα πένονται καὶ ἄλλα μυ-
ρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. ὅμως δὲ εἰρήσθω
ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι^w λόγου εἰπεῖν^x ἢ πρὸς ἠδονὴν
ποιητικῆ^z καὶ^a ἡ μίμησις, ὡς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει^b
εὐνομουμένῃ, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα,^c ὡς ξύνισμέν γε
ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς. ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν
ἀληθές οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἦ γὰρ, ᾧ φίλε, οὐ κηλεῖ^d ὑπ'
αὐτῆς καὶ σύ,^e καὶ μάλιστα ὅταν^f δι' Ὀμήρου θεωρῆς αὐ-
τῆς; Πολύ^g γε. Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι III. i. 490.
ἀπολογησομένη^h ἢ ἐν μέλει ἢ τινι^k ἄλλῃ μέτρῃ;^l Πάνυ
μὲν οὔν. Δοῖμεν^m δὲ γέⁿ που^o ἂν καὶ τοῖς^p προστάταις
αὐτῆς, ὅσοι^q μὴ ποιητικοὶ φιλοποιοῦνται δέ, ἄνευ μέτρου λό-

K.—ⁿ ἀπολελογίσθω ΑΠ.—^ο ὅτε ΘΠΓ.—^p τὴν τοιαύτην ΘΓ.—^q αὐτὴν γ.—^r ποιη-
τικῆ Α.—^s δεσπόταν ΑΞΦDKMΓ, δεσπότα Θ, δέσποτα Π, δεσπόταν υ: δεσπότην ζ.
—^t κρῦνγάζουσα υ.—^u κενεαγορίαις K, καινεαγορίαισι M.—^v Δία σοφῶν Α, διασοφῶν
ΞΦΓM: διὰ σοφῶν *Σ.—^w ἔχει ΘΓΓ.—^x εἰπεῖν om ΦM.—^y ἢ DK.—^z ποιητικὴν K.
—^a καὶ om q.—^b ἐν πόλει εἶναι ΞΦM.—^c δεχοίμεθα ΞΦM.—^d κηλεῖ υ.—^e καὶ σύ
om q.—^f δὲ ὅταν ΞΦΓ.—^g ὡς πολὺ q.—^h ἀπολογησομένη ΘΞΦDqγν, ἀπολογισαμένη
Π.—ⁱ ἢ om ΘΞΠDKqγνπ.—^k ἔτι Π.—^l τρόπῳ γρ Α.—^m δοῖμεν Θq et corr Ξ.—
ⁿ γε δὲ ΘΓ.—^o πως K.—^p αὐτοῖς υ.—^q ὅσοι om ΠDK et pr Θ, οἱ γρ Θ, εἰ γρ.—

§. 8. λόγος—ἤρει] Alia lectio affertur pro ἤρει, nimirum ἤρει sed et alibi δ λόγος αἰρεῖ invenitur. In quodam tamen hujus philosophi loco, pro δ λόγος αἰρεῖ, legebatur autea δ λόγος ἔρει. Quinetiam libro de Leg. ii. p. 663. ubi hæc nostra editio (sicut Aldina et Basil.) habet ὡς καὶ νῦν ἀπὸ ἤρηχ' δ λόγος ἔχειν, in Lovaniensi eodem errore scriptum est ἔρηχ' δ λόγος ἔχειν. Sed λόγος αἰρεῖ, cum accusativo pronominis, ut in isto quo de agitur loco, multo rarius est. STERN.

ἤρει] Cornarius scribi jubet ἤρει, sed recte defendit Stephanus vulgatum ἤρει; λόγος enim αἰρεῖν dicitur, qui evincit

(v. Gataker. ad M. Anton. iv. 24. x. 32.), et αἰρεῖν τινὰ, siquid alicui persuadet eumque in partes suas trahit, v. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. Ast.

παλαιὰ—διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῆ] Id quod ex iis, quæ de Xenophane, Heraclito, memorie prodita sunt et ex Aristophanis comædiis satis perspicitur. Vid. de Legib. xii. p. 967. C. D. Morgenstern. Comment. p. 263. De-Geer Diatrib. p. 65. Quæ sequuntur, ex comædiis sumpta esse apparet. Cf. Aristophanis Nubes. AST.

ἢ ἐν μέλει] A Bas. 1. et 2. abest ἢ, et Ald. pro ἐν exhibet εἰ. Ast.

γον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὡς οὐ μόνον ἠδέϊα ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐστὶ καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδανούμεν γάρ που, εἰὰν μὴ μόνον ἠδέϊα φανῆ ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη. Πῶς δ' οὐ μέλλομεν, ἔφη, κερδαίνειν; Εἰ δέ γε μή, ᾧ φίλε ἑταῖρε, ὡς περ οἱ ποτέ που[†] ἔρασθέντες, εἰὰν ἠγήσωνται μὴ ὠφελίμων εἶναι τὸν ἔρωτα, βία μὲν, ὅμως δὲ ἀπέχονται,[‡] καὶ ἡμεῖς οὕτω, διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιήσεως ὑπὸ

II. 608.

τῆς[†] τῶν καλῶν^υ πολιτειῶν τροφῆς, εὖνοι μὲν ἐσόμεθα φανῆναι αὐτὴν ὡς βελτίστην καὶ^υ ἀληθεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ οἷα τ' ἦ^ω ἀπολογήσασθαι, ἀκροασόμεθ'^χ αὐτῆς ἐπάδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὄν^υ λέγομεν^z καὶ ταύτην^a τὴν ἐπαυθῆν, εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπεισεῖν^b εἰς τὸν παιδικόν^c τε^d καὶ τὸν τῶν^e πολλῶν ἔρωτα. αἰσθόμεθα^f δ' οὖν^g ὡς οὐ^h

III. i. 491.

σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἀπτομένη καὶ σπουδαία, ἀλλ' εὐλαβητέον αὐτὴν ὄνⁱ τῷ ἀκρωμένῳ, περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι, καὶ νομιστέα ἢ περ εἰρηκαμεν περὶ ποιήσεως. Παντάπασι, ἦ δ' ὅς, ξύμφημι. [§. 9.] Μέγας γάρ, ἔφη, ὁ ἀγών, ᾧ φίλε Γλαῦκαν, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γε-

[†] scribe του cum AΘΠΦDKqumt. —[‡] ἀποδέχονται τ. —[†] τῆς om K. —^υ κακῶν Ξ. —^{δν}

^υ τε καὶ Φ. —^ω ἦν Φv. —^χ ἀκροασόμεθα v, οὐκ ἀκροασόμεθα K. —^z ὄν v. —^a λέγομεν AΘΠDKt: ἐλέγομεν *z. —^b ταῦτα τ. —^c ἐμπεισεῖν v. —^d τῶν παιδικῶν τ. —^e τε om τ. —^f τὸν τῶν om Θτ, τὸν om K. —^g αἰσθόμεθα AΠΦDKum, εἰσόμεθα q: αἰσθόμεθα *z. —^g οὖν om ΘΠDKqt. —^h οὐ om DK. —ⁱ ὄν om v. —^k ὡστε τιμῆ τ. —^l γε

οἱ ποτέ που] Scribendum puto, οἱ ποτέ του ἔρασθέντες. STEPH.

οἱ ποτέ του] Sic Cod. Reg. et Stephanus conjecit. Vulgo οἱ ποτέ που. Etiam Ficinus vertit, quemadmodum qui quandoque aliquid amaverunt. AST.

τῶν καλῶν πολιτειῶν] Ironice; namque a vera civitate τροφή μμητική s. ποιητική aliena est, ex Platonis sententia. AST.

εὖνοι μὲν ἐσόμεθα, φανῆναι] Non videbimus ipsi, si optima et verissima videatur esse. AST.

αἰσθόμεθα] Cod. Reg. Ald. Bas. 1. et 2. αἰσθόμεθα: Stephanus correxit αἰσθόμεθα et Ficinus vertit, sentiemus. Equidem malim legere ἡσθόμεθα: intellectum s. judicatum volumus (v. Her-

mann. ad Viger. p. 734.). Verba autem hæc prægressis explicationis causa annexa sunt, quocirca punctum, quod in libris editis comparet, in colon mutavimus. AST. qui sic in Addend. 'Scr. ἡσθόμεθα, quod si interpreteris intelleximus s. perspeximus, pro δ' οὖν vide ne γούν scribendum sit, ut verba ita se excipiant: ἔρωτα ἡσθόμεθα γούν; sin explices: judicatum volumus s. sit, plena interpunctio post ἔρωτα recte habet; tunc enim his verbis conclusio continetur totius orationis prægressæ.'

εὐλαβητέον ὄν] Pro εὐλαβητέον εἶναι (participium pro infinitivo propter αἰσθόμεθα positum est), i. q. εὐλαβεῖσθαι δεῖν αὐτήν. AST.

§. 9. μέγας—ὁ ἀγών] Similiter Phæ-

νέσθαι, ὥστε οὔτε τιμῆ^k ἐπαρθέντα οὔτε χρήμασιν οὔτε ἀρχῇ οὔδεμιᾷ οὔδ' γε ποιητικῇ ἀξίον ἀμελεῖσθαι δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ἧν διεληλύθαμεν· οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὄντιν οὔν.

Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, τά γε^l μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἄθλα οὐ διεληλύθαμεν. Ἀμῆχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰρημένων μείζω ἐστὶν ἄλλα. Τί δ' ἂν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν γε^m ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο; πᾶςⁿ γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος πρὸς τὸν^o πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὔν,^p ἔφη. Τί οὔν; οἶε ἀθανάτω πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν^q χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ πάντος; Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις; Οὐκ ἤσθησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται; Καὶ ὅς ἐμβλέψας^r μοι καὶ θαυμάσας εἶπε Μὰ Δί' οὐκ III. i. 492. ἔγωγε· σὺ δὲ τοῦτ'^s ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην.^t οἶμαι δὲ καὶ σύ· οὐδὲν γὰρ χαλεπόν. Ἐμοιγ',^u ἔφη· σοῦ δ' ἂν ἠδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ^v χαλεπὸν τοῦτο. Ἀκούοις ἂν, ἦν δ' ἐγώ. Λέγε μόνον, ἔφη.

Ἀγαθόν τι, εἶπον, καὶ κακὸν καλεῖς; Ἐγωγε. Ἄρ' οὔν ὥς περ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖς;^w Τὸ ποῖον; Τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σώζον καὶ ὠφελούν τὸ^x ἀγαθόν. Ἐγωγ',^y ἔφη. Τί^z δέ; κακὸν ἐκάστω τι καὶ ἀγαθὸν λέγεις; οἷον ὀφθαλμοῖς ὀφ- II. 609. θαλμίαν καὶ ζύμπαντι τῷ σώματι νόσον, σίτω τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε^a ζύλοις, χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἴον, καὶ ὅ περ λέγω, σχεδὸν πᾶσι ζύμφυτον ἐκάστω κακόν τε^b καὶ νόση-

om ΘΞιητ.—^m τε v, om q.—ⁿ πῶς v.—^o τὸν add q.—^p οὔν ΑΘΞΠΦϞημτ: γούν *s.—^q δὴ v.—^r ἐπιβλέψας v.—^s ποῦτ' v.—^t ἔφην ΑΘΞΠΔΚϞημτ: ἔφη s.—^u οὐ-

μοιγε τ.—^v οὐ om q.—^w διανοεῖς D, διανόει v.—^x ὠφελούν πᾶν τὸ v.—^y ἔγωγε τοῦτό γε τc A.—^z ἔτι v.—^a τε...τε] γε...γε v.—^b τι qτ, τι om K, post τούτων πο-

don. p. 114. C. ubi cf. Wytttenb. Ast. πᾶς γὰρ οὗτος] Sic vi. 10. ἐς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἰρηκας. Ἐς οὐδὲν μὲν οὔν, ἔφην, ὅς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. Cicero ad Attic. xii. 18. 'longum illud tempus, quum non ero, magis me movet, quam hoc exiguum.' Pallad. Epigr.

cxliv.—πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις, ὧς πρὸς ἐκεῖνον ὕλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον; Cf. Plutarch. ad Apollon. p. 111. C. Senec. Epist. 99. §. 10. Soph. Antig. 74. Ast. εἰ μὴ ἀδικῶ γε] Si recte sentio, ni fallor. Vide supra. Ast.

μα; Ἐγώ, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν τῷ τι τούτων προσγένηται, πονηρόν τε ποιῆ ᾧ προσεγένετο καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσε καὶ ἀπάλεσεν; Πῶς γὰρ οὐ; Τὸ ζύμφυτον ἄρα κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία ἐκαστον^d ἀπόλλυσιν, ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μὴ ποτέ τι^e ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μῆτε
 III. i. 493. κακὸν μῆτε ἀγαθόν.^f Πῶς γὰρ ἂν; ἔφη. Ἐὰν ἄρα τι εὐρίσκωμεν τῶν ὄντων^g ᾧ^h ἔστι μὲν τιⁱ κακὸν ὃ^k ποιῆ αὐτὸ μοχθηρόν, τοῦτο μέντοι οὐχ οἷόν τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύον, οὐκ ἤδη εἰσόμεθα ὅτι τοῦ πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος^l οὐκ ἦν; Οὕτως, ἔφη, εἰκός. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ψυχῆ^m ἄρ' οὐκ ἔστιν ὃ ποιῆ αὐτὴν κακὴν; Καὶ μάλ', ἔφη, ἂ νῦν δὴⁿ διῆμεν πάντα, ἀδικία τε καὶ ἀκολασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. Ἡ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; καὶ ἐννοεῖ μὴ ἐξαπατηθῶμεν οἰηθέντες τὸν ἄδικον ἄνθρωπον καὶ ἀνόητον, ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας^o οὕσης ψυχῆς. ἀλλ' ᾧδε^p ποιεῖ^q ὡς περ σῶμα^r ἢ^s σώματος πονηρία νόσος οὕσα τῆκει καὶ διόλλυσι καὶ ἄγει εἰς τὸ μηδὲ σῶμα εἶναι, καὶ ἂ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ τῆς οἰκειίας^t κακίας, τῷ προσκαθῆσθαι^u καὶ ἐνεῖναι διαφθειρούσης, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἀφικνεῖται. οὐχ οὕτως; Ναί. Ἴθι δὴ,^v καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκόπει. ἄρα ἐνούσα^w ἐν αὐτῇ ἀδικία^x καὶ ἡ ἀλλή κακία τῷ ἐνεῖναι καὶ προσκαθῆσθαι^y φθείρει αὐτὴν καὶ

nunt ΘΞτ.—^c τὸ om τ.—^d ἐκαστον...τό γε om Φ.—^e τι om K.—^f ἀγαθὸν μῆτε κακὸν Θτ.—^g εὐρίσκωμεν τῶν ὄντων ΑΘΠDKqrnr : τῶν ὄντων εὐρίσκωμεν *5.—^h ὃ Dem.—ⁱ τι om ΑΘΠDKqr.—^k ᾧ Φm.—^l τοῦτο ὄλλυσθαι Ξ, οὗτος ὄλεθρος γρ Ξ : οὗτος etiam nr.—^m ψυχῆ K, ψυχὴν v.—ⁿ δὴ ante νῦν ponunt Θτ, om gm.—^o πονηρίας Π et pr Θ.—^p ἀλλ' εἰ ᾧδε v.—^q ποιεῖ Kv, πη q.—^r σῶμα om q.—^s ἢ D, om q.—^t ιδίας Γ.—^u προσκαθῆσθαι Θτ.—^v δέ K.—^w ἐνούσα v.—^x ἡ ἀδικία Θτ.—

μὴ ποτέ τι ἀπολέσῃ] Matthiæ Gr. Gr. p. 728. ἀπολέσει (Atticum esset ἀπολεῖ) corrigi jubet, quia μὴ cum aoristo i. activ. conjunct. construi nequeat, sed vid. Heind. ad Phædon. §. 29. et nostra ad Legg. x. §. 11. Ast.

οὕτως ὄλεθρος] Bas. 2. τοῦτο ὄλλυσθαι. Ast.

ποιεῖ] Verbum ποιεῖ suspectum esse non debet : sed ad ἴθι δὴ, σκόπει, referri

animadvertendum est : hoc modo, ᾧδε ποιεῖ ὡς περ σῶμα, etc. ἴθι δὴ, καὶ ψυχὴν σκόπει etc. (interjectis velut per parenthesis illis, οὐχ οὕτως; Ναί.) q. d. 'Hanc inuito rationem ad investigandam hujus rei veritatem.' STEPH.

ποιεῖ] Ni fallor, νόει pro ποίει legendum est. Ast.

ἂ νῦν δὴ] Sic Bas. 2. et Steph. In Ald. et Bas. 1. deest δὴ. Ast.

μαραίνει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώματος χα-
 ρίση; Οὐδαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε.^γ Ἄλλὰ μέντοι ἐκεῖνό
 γε ἄλογον, ἦν δ' ἐγώ, τὴν μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύναι III. i. 494.
 τι,^α τὴν δὲ αὐτοῦ μή. Ἄλογον. Ἐννόει γάρ, ἦν δ' ἐγώ,^β
 ὦ^β Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν σιτίων πονηρίας, ἢ^γ ἂν ἢ
 αὐτῶν ἐκείνων, εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης εἴτε ἥτισυν
 οὔσα, οὐκ οἴομεθα δεῖν σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' εἰάν μὲν
 ἐμποιῇ ἢ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων^δ τῷ σώματι σώματος
 μοχθηρίαν, φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας
 νόσου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ σιτίων πονηρίας ἄλλων II. 610.
 ὄντων^ε ἄλλο ὄν τὸ σῶμα, ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ μὴ ἐμποιή-
 σαντος τὸ ἔμφυτον κακόν, οὐδέποτε ἀξιῶσμεν διαφθείρεσ-
 θαι. Ὀρθότατα,^ς ἔφη, λέγεις.^ς [§. 10.] Κατὰ τὸν αὐ-
 τὸν τοίνυν λόγον, ἦν δ' ἐγώ, εἰάν μὴ σώματος πονηρία ψυ-
 χῆ ψυχῆς πονηρίαν ἐμποιῇ, μὴ^η ποτε ἀξιῶμεν ὑπ' ἀλλο-
 τρίου κακοῦ ἄνευ τῆς ἰδίας πονηρίας ψυχῆν^ι ἀπόλλυσθαι,
 τῷ ἑτέρου^κ κακῷ ἕτερον. Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἡ τοί-
 νυν ταῦτα ἐξελέγξαμεν^λ ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν, ἢ ἕως ἂν
 ἢ ἀνέλεγκτα, μὴ ποτε^μ φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ^ν μηδ' αὖ ὑπ'^ο
 ἄλλης νόσου μηδ' αὖ ὑπὸ σφαιγῆς, μηδ' εἴ τις ὅτι μικρό-
 τατα^ρ ὄλον τὸ σῶμα κατατέμοι, ἕνεκα^ρ τούτων μηδὲν μάλ-
 λον ποτε^ς ψυχῆν ἀπόλλυσθαι, πρὶν ἂν τις ἀποδείξῃ ὡς διὰ
 ταῦτα τὰ παθήματα τοῦ^σ σώματος αὐτῆ ἐκείνη ἀδικωτέ- III. i. 495.
 ρα καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν ἄλ-
 λῳ^τ γιγνομένου, τοῦ δὲ^υ ἰδίου ἐκάστῳ^υ μὴ ἐγγιγνομένου,

^γ προσκαθεῖσθαι v.—^δ γε om ΘΚτ.—^ε τι om ΘΕ.—^β ὁ Π.—^γ ἢ ΑΘΦΚ et corr Ε; ἢ Π, ἢ ὅσα v: ἢ *ς.—^δ τῶν σιτίων add ΑΘΠΦDKQmτ.—^ε ἄλλων ὄντων om q.—
^ς libri ὀρθότατ' ἄν.—^ς λέγοις Ε.—^β μὴ ἢ q.—^ι ψυχῆ add ΑΘΞΠΦmτ.—^κ ἑτέρω
 Κ.—^λ ἐλέγξαμεν DK, ἐξελέγξαμεν v.—^μ τε Ξm.—^ν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ΕΦm.—
^ο μηδ' ὑπ' v.—^ρ μικρότατον K.—^ρ ἕνεκεν v.—^ς ποτε om Kq.—^ς ante τοῦ omisi
 τὰ cum ΑΘΠDKmτ.—^τ ἄλλου v.—^υ γε Φ.—^υ ἐκάστῳ ΑΘΠDKQτ: ἐκάστου *ς.

ἢ ἂν ἦ] *Quæ sua s. propria ipsorum*
(ciborum) pravitas sit, sive vetustas sive
putor sive aliud quiddam. Vulgo ἢ,
 unde Stephanus scribi volebat ἢ ἢ ἂν ἦ.
 Mox δι' ἐκεῖνα causam indicat remotio-
 rem s. exteriorem. Ast.

ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ] *Adjanctum est*
propter oppositum ἄλλο ὄν τὸ σῶμα.
 Mox τὸ ἔμφυτον κακόν, naturalè, insitum

malum est morbus corpori proprius, qui
 externo malo opponitur, ut ciborum pra-
 vitati. Ast.

ὀρθότατ' ἄν] *Vel ὀρθότατα absque*
ἂν, vel ὀρθότατ' αἰ, legendum videtur.
 STEPH. Ita scripsimus. Ast.

§. 10. ἐκάστῳ] *Sic Cod. Reg. Vulgo*
ἐκάστου. Ficinus: nec proprium cui-
quam malum adhaeret. Ast.

μήτε ψυχὴν μήτε^w ἄλλο μηδὲν ἑῷμεν φάσαι^x τινὰ ἀπόλυσθαι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδεὶς ποτε δείξει,^y ὡς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικώτεραι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίνονται. Ἐὰν δὲ γέ τις, ἔφη ἐγώ, ὁμῶσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι καὶ λέγειν ὡς πονηρότερος^z καὶ ἀδικώτερος γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζηται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιόσομέν^a που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι ὡς περ νόσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου^b ἀποκτινύντος τῆ ἑαυτοῦ φύσει ἀποθνήσκειν τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα θᾶπτον, τοὺς δὲ^c ἥττον σχολαίτερον,^d ἀλλὰ μή, ὡς περ νῦν διὰ τούτου^e ὑπ' ἄλλων^f δίκην ἐπιτιθέντων^g ἀποθνήσκουσιν οἱ ἀδικοί. Μὰ Δία,^h ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂνⁱ εἴη κακῶν. ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τούναντίον τοὺς ἄλλους ἀποκτινύνσαν, εἰ περ οἶόν τε· τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλιστα ζωτικὸν παρέχουσαν,^k καὶ πρὸς γ' ἐπὶ τῷ ζωτικῷ^m ἄγρυπνον· οὕτω πόρρω που, ὡςⁿ ἔοικεν, ἐσκήνηται^o τοῦ θανάσιμος εἶναι. Καλῶς,

III. I. 496.

—^w μήτ' τ.—^x πάνυ φη.—^y δείξει τ.—^z τολμηρότερος DKq.—^a ἀξιόσωμέν v.—
^b τούτου q, om E: τοῦ σ.—^c δ' vii.—^d σχολαίτερον DKv.—^e τοῦτο q.—^f ἄλλων K.—
^g ἐπιτιθέντων AFem: ἐπιθέντων σ.—^h δι' m.—ⁱ ἂν om E.—^k παρέχουσα m.—
^l γ' ἐτι AEFem, γέ τοι K, γε pr II, τε Et: γέ τι σ.—^m ζῶντι κακῷ φη, ζῶ-

ὁμῶσε τῷ λόγῳ—ἰέναι] ὁμῶσε ἰέναι s. ἔρχεσθαι, *cominus congredi, tendere s. irruere et adoriri*. Euthyphr. c. 2. οὐδὲν αὐτῶν χρὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμῶσε ἰέναι. Euthydem. p. 294. D. τὰ δὲ ἀνδρείωτατα ὁμῶσε ἵτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Aristoph. Eccles. 894. 907. ὁμῶσε χωρεῖν. Theat. 165. E. Plutarch. de Profectu in Virt. Sent. p. 85. C. ὁμῶσε βαδίζειν. Aristot. Metaphys. xii. 2. Vid. Timæi Lex. p. 191. (ubi τῷ ἐναντίῳ pro ὑπὸ τῶν ἐναντίων legendum esse, monuerunt Toupius et Bastius Epist. Crit. Append. p. 23.) vid. ibi Ruhnken. qui bene monet, hanc, ut plures alias loquendi rationes Platoni frequentatas, ab Homero petitas esse, cf. Valcken. Opuscul. vol. ii. p. 193. et Boissonad. ad Philostrat. p. 610. Ast.

τῆ αὐτοῦ φύσει] Scripsi pro τῆ ἑαυτοῦ φύσει, quod nonnisi ad ἀποκτινύντος referri posset: *ab eo, quod sua ipsius natura perimat*; quum sensus ad ἀπο-

θνήσκειν trahi jubeat: *per ipsum hoc perimens et quidem propria ipsius natura mori eos, qui id suscipiant*. Mox ad μάλιστα intelligo λαμβάνοντας. Ast.

σχολαίτερον] Cod. Reg. σχολαίτερον. sed vid. Maïttair. de Dialect. p. 43. Ast.

ἀποθνήσκουσιν] Oratio obliqua in rectam transit. Ast.

οὐκ ἄρα πάνδεινον—ἡ ἀδικία] Sententiam hanc illustrarunt Morgenstern. Commentatt. p. 127. et Wytttenbach. ad Phædon. §. 60. Ast.

πρὸς γέ τι] Vel πρὸς γέ τοι vel πρὸς γ' ἐτι scribendum videtur. Steph.

πρὸς γέ τῷ ζωτικῷ] Cod. Reg. πρὸς γέ τοι τῷ ζωτικῷ, in quo τοι haud dubie e τῷ enatum est, e τοι vero fluxit τι, quod in Ald. Bas. 1. 2. et Steph. comparet. Ast.

ἐσκήνηται] *Castra locavit, habitat, i. e. remota est s. abest*. Ast.

ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ὁπότε γὰρ δὴ μὴ ἱκανὴ ἦ γε οἰκεία πο-
νηρία καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν ἀποκτείνει καὶ ἀπολέσαι ψυ-
χὴν, σχολῆ τὸ γε ἐπ' ἄλλου ὀλέθρου τεταγμένον κακὸν
ψυχὴν ἢ τι ἄλλο ἀπολεῖ, πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται. Σχολῆ
γ', ἔφη, ὡς γε τὸ εἰκός. Οὐκοῦν ὁπότε μὴ ὑφ' ἐνὸς
ἀπόλλυται κακοῦ, μήτε οἰκειοῦ μήτε ἀλλοτρίου, δῆλον II. 611.
ὅτι ἀνάγκη αὐτὸ αἰεὶ ὄν εἶναι. εἰ δ' αἰεὶ ὄν, ἀθάνατον.
'Ανάγκη, ἔφη.

Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως ἐχέτω. εἰ δ' ἔχει, ἔ-
ννοεῖς ὅτι αἰεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί. οὔτε γὰρ ἂν που ἐλάτ-
τους γένοιτο μηδεμίᾳς ἀπολλυμένης, οὔτε αὖ πλείους·
εἰ γὰρ ὅτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνοιτο, οἶσθ' ὅτι ἐκ
τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα
ἀθάνατα; Ἀληθῆ λέγεις. Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, μήτε τοῦτο
οἰώμεθα, ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἑάσει, μὴ τέ γε αὖ τῇ ἀλη-
θεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν ὥστε πολλῆς ποικι-
λίας καὶ ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν αὐτὸ πρὸς
αὐτό. Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐ ράδιον, ἦν δ' ἐγώ, ἀίδιον
εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κερη-
μένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν ἐφάνη ἡ ψυχὴ. Οὐκοῦν εἰκός
γε. Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχὴ καὶ ὁ ἄρτι λόγος III. I. 497.
καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἂν οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ,
οὐ λελαβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπὸ τε τῆς τοῦ
σώματος κοινωνίας καὶ ἄλλων κακῶν, ὡς περ νῦν ἡμεῖς
θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον ἱκα-

τικὸν DK.—ⁿ τοῦ v.—^o ἐσκήνηται AFHM: ἐσκήνηται *s.—^p ὑπ' FM.—^q ἄλλων q.—
^r ὀλέθρου FMr et pr Θ.—^s εἴ τι ἀπολεῖ ἄλλο r.—^t γ' om v.—^u μὴ (omisso δ') DKr.—
ἀεὶ

^w ἀπόληται DK.—^x εἶναι ἢν εἶναι Θ, εἶναι ἢν εἶναι Πr, ἢν εἶναι ἀεὶ pr D.—^y εἰ...ἢν] ἢ
...ἢν v.—^z ἔχει AEPFKqmr et pr Θ: ἔχεις cori Θ: ἔχοι s.—^a ἔννοεῖν Θ.—^b ἀεὶ om

q.—^c ἐλάττωτες Θr, ἐλάττωτας Π.—^d μήτε K, οὐτ' r.—^e πλείον Θr.—^f οἰόμεθα m:
οἰόμεθα s.—^g γε om q.—^h διαφορᾶς v.—ⁱ πρὸς αὐτὸ om ΘΠDKr.—^k ἀθάνατος

σχολῆ] Ald. Bas. 1. et 2. σχολή.
Μοx ἄλλον pro ἄλλου Ald. Bas. 1. et 2.
Ast.

πλὴν] Int. τοῦτο, ἐφ' ᾧ τέτακται.
Deinde ὡς τε pro ὡς γε Ald. Bas. 1. et
2. et ἀπόληται Bas. 1. et 2. Ast.

Plat.

εἰ δ' ἔχει] Sic Cod. Reg. Vulgo
ἔχοι. Ast.

οἰόμεθα] Malim οἰόμεθα, ne existime-
mus. Idemque paulo post, arbitremur.
STEPH. οἰόμεθα Stephano suadente scrip-
simus. Ast.

νῶςⁿ λογισμῶ διαθεατέον,^o καὶ πολὺ γε^p κάλλιον αὐτὸ
 εὐρήσει¹ καὶ ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας
 διοφεται καὶ πάντα ἃ νῦν διήλθομεν. νῦν δὲ εἵπομεν^r μὲν
 ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ παρόντι φαίνεται· τεθεάμεθα
 μέντοι διακειμένον αὐτὸ^s ὡς περ οἱ τὸν θαλάττιον^t Γλαῦ-
 κον ὄρωντες οὐκ ἂν ἐτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδοιεν^u τὴν ἀρχαίαν
 φύσιν, ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν
 ἐκκεκλάσθαι,^v τὰ δὲ συντετριφθαι καὶ πάντως^w λελω-
 βῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὄστρεά^x
 τε καὶ φύκια^y καὶ πέτρας, ὥστε παντί^z μᾶλλον θηρίῳ
 εἰοικέναι^a ἢ οἷος ἦν φύσει. οὕτω^b καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς
 θεάμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. ἀλλὰ δεῖ, ὦ
 Γλαῦκον, ἐκεῖσε βλέπειν. Ποῖ;^c ἢ δ' ὅς. Εἰς τὴν φιλο-
 σοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν ὧν ἄπτεται καὶ οἷον ἐφίεται
 ὀμιλιῶν, ὡς ζυγγενῆς οὔσα τῷ τε^d θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ
 τῷ^e αἰεὶ ὄντι, καὶ οἷα ἂν γένοιτο τῷ τοιοῦτῳ πᾶσα ἐπιστο-
 μένη^f καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὀρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόν-
 του ἐν ᾧ νῦν ἐστί, καὶ περικρουσθεῖσα^g πέτρας τε καὶ
 ὄστρεα,^h ἃ νῦν αὐτῆ, ἅτε γῆνⁱ ἐστιωμένην, γεγραῖα καὶ
 πετρῶδη πολλὰ καὶ ἄγρια περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμό-
 νων λεγομένων ἐστιάσεων. καὶ τότε ἂν τις ἴδοι^k αὐτῆς τὴν
 ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδῆς εἴτε μονοειδῆς, εἴτε ὅπῃ ἔχει
 καὶ ὅπως. [§. 11.] Νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη
 τε καὶ εἶδη, ὡς ἐγῶμαι, ἐπεικῶς αὐτῆς διεληλύθαμεν.
 Παντάπασι μὲν οὖν, εἶφη.

Θρ.—¹ ἡ ψυχὴ γ.—^m θεᾶσθαι v.—ⁿ ἰκανῶ v.—^o διαθετέον AΘΠDΓ, διευθετέον K,
 θεατέον ΦM, θατέον v.—^p γε om Am.—^q εὐρήσεις Θρ.—^r εἵπομεν D.—^s αὐτὸν K.
 —^t θαλάσσιον γ.—^u αὐτοῦ ἴδοιεν AΘΠDKqrnr : ἴδοιεν αὐτοῦ *5.—^v κεκλάσθαι Am.
 —^w πάντα K.—^x ὄστρεα γc q.—^y κύφια Θ.—^z παντός Θρ.—^a προσεοικέναι Θρ.—
^b αὐτῷ γ.—^c πῆ Θρ.—^d τε om v et pr E.—^e τῷ ante ἀεὶ add AΞΦM.—^f ἐπιστω-
 μένη EΦKqr et corr Θ.—^g ἐστί περικρ. m.—^h ὄστρεα DKq.—ⁱ νῦν m.—^k ἴδοι

εὐρήσει] Sc. ὁ λογισμὸς, et αὐτὸ, ani-
 mum. Ast.

θαλάττιον (rectius, ni fallor, θαλάσ-
 σιον) Γλαῦκον] Varia traduntur de
 Glauco marino, vid. Athen. vii. 12.
 Schol. ad h. l. p. 196. et Moser. in Nonn.
 p. 237. Respexit h. l. Plotin. Ennead.
 i. lib. i. p. 6. F. τεθεάμεθα γὰρ αὐτήν,
 ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὄρωντες.

Verba ἄλλα δὴ προσπεφυκέναι laudat
 Athen. iii. 44. p. 362. ubi cf. Schweig-
 hæuser. Ast.

ἐστιάσεων] Tropice, ut apud Cicero-
 nem *animi pastus*, vid. nostra ad Phædr.
 p. 221. Ast.

ἴδοι] Vulgo ἴδῃ, quod linguæ legibus
 adversatur. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p.
 729. Ast.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα¹ ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν,^m ὡς περ Ἡσίοδόνⁿ τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην^o αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὖρομεν, καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, εἴαν τ' ἔχη τὸν Γύγου δακτύλιον εἴαν τε μή, καὶ πρὸς τοιοῦτῳ δακτυλίῳ τὴν Ἄϊδος κυνῆν; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ἄρ' οὖν, ἦν^p δ' ἐγώ, ᾧ Γλαύκῳ, νῦν ἤδη ἀνεπίφθονόν ἐστι πρὸς ἐπεινοῖς καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε καὶ οἴους τῇ ψυχῇ παρέχει^q παρ' ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε^r ἐτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὴν τελευτήσῃ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Ἄρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἔδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα; Ἐδῶκα ὑμῖν^s τὸν δίκαιον δοκεῖν ἀδίκον εἶναι καὶ τὸν ἀδίκον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἠγεῖσθε,^t καὶ εἰ μὴ δυνατόν^u εἶη^v ταῦτα^w λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα αὐτῇ δικαιοσύνῃ πρὸς ἀδικίαν^x αὐτὴν κριθεῖη. ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοῖν μέντ' ἂν, ἔφη, εἴ^y μή. Ἐπειδὴ τοίνυν^z κεκριμέναι εἰσίν, ἐγώ^a πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ^b δικαιοσύνης, ὡς περ ἔχει δόξης καὶ παρὰ^c θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ὑμᾶς^d ὁμολογεῖν

III. I. 499.

ΑΘΕΠΦυμε: ἴδη *s.—¹ ἀπελυσάμεθα ΑΘΠDKφμτ.—^m ἐπηνέσαμεν K.—ⁿ περ καὶ ἡσίοδόν Φμ.—^o αὐτὸ δικαιοσύνην ΘΠDKφμτ, αὐτοδικαιοσύνην ΑΦ: αὐτὴν δικαιοσύνην *s.—^p ἦν om Π.—^q παρέχει om K.—^r τε om Θτ.—^s ἡμῖν Φ.—^t ἠγείσθε ΑΦ m.—^u δυνατόν q.—^v ἦ Φ.—^w τοῦτον τ.—^x ἀδικοὶ ἡμεν τ' Θτ et pr D, ἀδικοῖμεν (omisso rént') v, ἀδικοῖμεν q.—^y ἦ m.—^z ἦν τοίνυν ΑΘΠΦμτ, οὖν τοίνυν DKq, τοίνυν ἦν δ' ἐγώ Ξυ et γρ Α.—^a ἐγώ, ΑΠ: om γρ Α.—^b ὅπως τ.—^c παρ' υμτ.—

§. 11. οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ] Laudat Stob. ix. p. 122. Ast. ἀπελυσάμεθα] E Stobæo reposuimus pro ἀπεδυσάμεθα: ἀπολύεσθαι est id quod ἀπαλλάττεσθαι, se liberare, defungi. Mox Stob. ἀπηνέγκαμεν, contra sensum. Ast. αὐτὸ δικαιοσύνην] Sic Cod. Reg. et Stob. Valgo αὐτὴν, quo retento articulus τὴν inserendus esset. Mox αὐτῇ τῇ ψυχῇ Stob. vulgo τῇ desideratur. Ast. τὴν Ἄϊδος κυνῆν] Orci galeam qui impositam haberet, eum cerni non posse veteres credebant ("Ἄϊδος est enim δ αἰδῆς s. αἰδῆς, v. Cratyl. 403. A. Phurnut.

de Nat. Deor. c. 5. 35.) Vid. Homer. II. v. 845. ubi v. interpp. Ast. ἀποδώσετέ μοι] Politic. 267. A. καλῶς καὶ καθαπερὲν χρέως ἀποδέδωκάς μοι τὴν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν σφον τόκον, καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν. Cf. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Bibl. Crit. vol. iii. p. ii. p. 58. Ast. αὐτῇ ἢ δικαιοσύνη] Stob. ἢ αὐτῇ δικαιοσύνη, libri reliqui αὐτῇ δικαιοσύνη. Ast. τοίνυν ἦν δ' ἐγώ] E Stob. et Bas. 2. interposuimus ἦν δ' ἐγώ. Mox Ald. et Stob. κεκριμέναι. Deinde Bas. 1. 2. et Stob. ἡμᾶς pro ὑμᾶς. Ast.

περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσηται ἅ' ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κταμένη δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδοῦσα ἐφάνη καὶ οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῶ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν. Δίκαια, ἔφη, αἰτεῖ.^f Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδάσετε, ὅτι θεοὺς γε οὐ λανθάνει ἐκάτερος αὐτῶν οἷός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλῆς ἂν εἶη, ὁ δὲ θεομισῆς, ὡς περ καὶ κατ' ἀρχὰς ὁμολογοῦ-
 111. i. 500. μεν.^b Ἔστι ταῦτα.^h Τῶ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσο-
 11. 613. μεν, ὅσα γεⁱ ἀπὸ θεῶν^k γίγνεται, πάντα γίνεσθαι ὡς οἷόν τε ἀρίστα, εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῶ κακὸν ἐκ προτέρας ἀμαρτίας ὑπῆρχεν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτως^l ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν^m τ' ἐνⁿ πενίᾳ^o γίγνηται ἐάν τε^p ἐν νόσοις ἢ τινι ἄλλῃ τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθὸν τι^q τελευτήσει ζῶντι ἢ καὶ^r ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε θεῶν^s ποτὲ ἀμελεῖται ὅς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλη^t δίκαιος γίνεσθαι καὶ^u ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι^v θεῶ. Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τὰναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; Σφόδρα γε. Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἄττ'^w ἂν εἶη νικητήρια τῶ δικαίῳ. Κατὰ^x γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; Ἄρ' οὐχ ὡς ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθέσθαι; οὐχ οἱ μὲν δεινοὶ τε καὶ ἀδικοὶ δρῶσιν ὁ περ

^d ἡμᾶς ΑΘΞΠΦυμτ.—^e & om ΑΠΦm et pr Θ, ante δίδωσι ponit m et rc A: δ δί-
 δωσι v.—^f αἰτεῖς q, αὐτῆ v.—^g ὁμολογοῦμεν m.—^h in hac voce desinit Π.—ⁱ τε A,
 τε ΘDKv.—^k ὑπὸ θεῶ K.—^l hinc d ad θεῶ.—^m ἀνδρὸς ὅτι ἐάν d.—ⁿ ἐάν τ' ἐν
 πενίᾳ om v.—^o πενίᾳ DKv.—^p τ' vñm.—^q τι om v.—^r καὶ om q.—^s γε ὑπὸ θεῶν
 d, ὑπὸ θεῶν γε ΞΦ, ὑπὸ θεοῦ γε m.—^t ἐθέλοι q.—^u καὶ q.—^v ὁμοιωθῆναι v.—^w ἄττ'

δοκεῖσθαι οὕτως] Respicit praecedens : ὡς περ—δόξης (quod ad δόξαν attinet) ἔχει: ita etiam censerī. Ast. αἰτεῖ] Stob. Bas. 1. et 2. αὐτῆ. Vulgo αὐτῆ. Ast.

θεοὺς γε] Stob. θεοὺς τε. De sententia, cf. Morgenstern. Commentat. p. 140. Ast.

ὁμοιοῦσθαι θεῶ] Themst. p. 176. B. διδ καὶ πειράσθαι χρῆ ἐνθένδε ἐκέισε φεύγειν

ἢ τάχιστα φυγῆ δὲ ὁμοίωσις θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν. De Legg. iv. p. 716. B. C. Cf. Themist. Orat. ii. p. 32. D. Jo. Damascen. Dialect. c. iii. p. 9. B. t. i. ed. Par. Clemens Alex. Strom. ii. 19. t. i. p. 403. c. 22. p. 499. Theodoret. Therapeut. xii. p. 665. B. Arnob. adv. Gent. ii. p. 30. ed. Hamb. v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 27. Ast.

οὐκ ἔστι δὲ ὅσοι ἂν^α θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή; τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίνονται, τὰ ἅτα ἐπὶ τῶν ἁμῶν ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος^β ἔλθόντες τὰ τε ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφάνου^{III. i. 501.} νῶνται. οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαίνει;^γ πρὸς τέλος^δ ἐκάστης πράξεως καὶ ὀμιλίας καὶ τοῦ βίου εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἄθλα παρὰ^ε τῶν ἀνθρώπων φέρονται; Καὶ μάλα.^ε Ἄνέξει^ε ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων ἃ περὶ αὐτὸς ἔλεγε περὶ^{στ} τῶν ἀδίκων. ἐγὼ γὰρ δὴ ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπειδὴν πρεσβύτεροι γίνονται, ἐν τῇ αὐτῶν πόλει ἄρχουσι τε ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς, γαμοῦσί τε ὁπόθεν^η ἂν βούλωνται, ἐκδιδοῦσιν τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι· καὶ πάντα ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ νῦν λέγω περὶ τῶνδε. καὶ^ι αὖ καὶ^κ περὶ τῶν ἀδίκων, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν,^ι ἐπὶ τέλος τοῦ δρόμου αἰρεθέντες^μ καταγέλαστοί^ν εἰσι καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προπηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστιγούμενοι καὶ ἃ^ο ἀγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων,^ρ εἴτα στρεβλώσονται^ρ καὶ ἐκκαυθήσονται· πάντα ἐκεῖνα^τ οἴου καὶ ἐμοῦ ἀκηκόεσαι ὡς^σ πάσχουσιν. ἀλλ' ὃ λέγω, ὅρα εἰ ἀνέξει.^ι Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ^υ λέγεις.

Ἄ μὲν^υ τοίνυν,^ω ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἄθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίνονται^{II. 614.}

om ΑΘΞΦΚμτ.—^x καὶ τὰ τ.—^υ δρομῆς A : δρομεῖς σ.—^z αὐ K.—³ εἰς τὸ τέλος Θ.

^ξ —^β συμβαίνει A, ξυμβαίνει Φμτ.—^γ πρὸς τέλος ΑΦμ : πρὸς τὸ τέλος *σ.—^δ περὶ

πρ Θ.—^ε μάλα γε q.—^ε ἀνέξει D, ἀνέξει v.—^{στ} παρὰ πρ Θ.—^η ὅθεν m.—^ι καὶ post αὐ om K.—^κ καὶ ante περὶ om m.—^λ λαυθάνωσιν Kq.—^μ εὐρεθέντες q.—^ν καταστεγασται πρ Θ.—^ο & καὶ v.—^ρ λέγοντα γρ A : ante εἶναι ponit τ.—^ρ στρεβλώσονται τc q.—^σ ἐκεῖνα om Θτ.—^σ ὡς om Φμ.—^τ ἀνέξει Dm.—^υ γὰρ om v.—^ω hinc δ ad 229, 21. περιγαγερόμενοι, principio sic mutato : ζῶντι μὲν οὖν τῷ δικαίῳ ἄθλα καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα δίδονται παρὰ θεοῦ· & δὲ αὐτὸν περιμένει τελευτήσαντα, χρῆ ἀκοῦσαι. λέγοις ἂν ἥδιον ἀκούοντι. ἀλλ' ...—^ω τοίνυν om K.—^x ἴνα...ἀκούσαι

ἀνέξει] ἀνέχεσθαι cum genitivo et participio, ut Apolog. p. 31. B. ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων. Eurip. Tro. 101. Androm. 341. Ast.
 ἄς ἂν βούλωνται ἀρχάς] E Stobaeo

recepit pro ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς. Respiciatur vero l. ii. c. 5. Ast.
 καὶ αὐ περὶ τ.] Sic Cod. Reg. Vulgo καὶ αὐ καὶ περὶ τ. ἀδ. Ast.

III. i. 502. πρὸς ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ παρείχετο ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἶη. Καὶ μάλ', ἔφη, καλὰ τε καὶ βέβαια. [§. 12.] Ταῦτα τοῖνον, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν ἐστι πλῆθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκείνα ἃ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει. χρῆ δ' αὐτὰ ἀκοῦσαι, ἵνα^x τελέως ἐκάτερος^y αὐτῶν ἀπειλήφῃ^z τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι.^a Λέγοις ἂν, ἔφη, ὡς^b οὐ πολλὰ ἀλλ' ἥδιον^c ἀκούοντι.^d Ἄλλ' οὐ μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίμου γε ἀπόλογον ἔρω, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν^e ἀνδρός, Ἡρόδος^f τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε^g ἐν πολέμῳ τελευτήσας, ἀναιρεθέντων

om r.—^y ἐκάτερον AΘqm et pr ED.—^z ἀπειλήφῃ τὰ A, ἀπειλήφει τὰ Φm, ἀπειλή-
 ds ἦ
 φει τα v, ἀπειληφότα q, ἀπειληφῶς τὰ DK, ἀπειληφῶς ἦ τὰ Θ, ἀπειληφῶς ἦ τὰ cor
 E cum r.—^a ἀκούσῃ q.—^b ὡς om pr A.—^c ἥδιον^c K.—^d ἀκούοντες K.—^e μὲν om
 m.—^f ἦρος Φδ, ἦρωος DK.—^g ποτ' r.—^h δεκαταίων τῶν om q.—ⁱ ἀνηρέθη Φ, ἀνευ-
 ευ η

§. 12. ταῦτα τοῖνον] Laudat Euseb. Præp. Evang. xi. 35. p. 562. Ast. ἀπειληφῶς ἦ] Bas. 2. ἀπειληφῶς (ut et ἐκάτερον), Euseb. ἀπειλήφῃ. Ast. ἀκοῦσαι] Non dubito quin ἀκοῦσαι ex præcedente versu irrepserit, expungendumque sit: quum elegans hæc sit simulque ἐντελής oratio, ἐκάτερος ἀπειληφῶς ἦ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα. STERN.

ἀκοῦσαι] Sane ἀποδοῦναι, non vero ἀκοῦσαι exspectasses et facile illud ex hoc enasci potuit. Ast.

ἀλλ' οὐ μέντοι] Laudat Theodoret. Therapeut. xi. p. 635. C. Ast.

Ἀλκίμου ἀπόλογον] Apologus Alcinoi in proverbium abiit de longis fabulosisque narrationibus. Suidas: Ἀπόλογος Ἀλκίμου, ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτελούντων λόγων. Suntum esse putant ex Homeri Od. (ι, κ', λ' μ'), ubi Ulysses in convivio Alcinoi, Phæacum regis, fabulas illas de inferis et portentosa comenta de Lotophagis, Læstrygonibus aliis id genus narrat. Vid. Schol. Ruhnk. p. 197. et Erasm. Adag. Chil. ii. Centur. iv. 32. p. 388. Ceterum notandum est lusus in verbis sibi oppositis Ἀλκίμου et ἀλκίμου. Fabulam, quæ sequitur, de Ere Pamphylio, Armenii filio, παλιμβίω s. redivivo (vid. de his fabulis Æneas Gaz. in Theophrast. p. 76. et J. C. Wolf. ad Centur. Liban. p. 292.) plurimi respexerunt senioris temporis scriptores, v. Justin. Cohort. ad

Gent. p. 101. Clemens Alexandr. Strom. v. p. 598. D. t. ii. p. 710. ubi vid. not. Potter. Origen. contra Cels. ii. 16. t. i. p. 402. ed. Paris. ubi vid. Spencer. Cyrill. contra Julian. vii. p. 250. C. Theodoret. Serm. xi. p. 653. Cf. Valer. Maxim. i. 8. 1. Augustin. de Civit. Dei xlii. 28. Macrobi. in Somn. Scip. i. 1. 2. et 5. Cf. P. Leopard. Emendat. ix. 2. Gataker. ad M. Antonin. iv. §. 48. p. 131. et Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 90. Er (sic plurimi libri v. c. apud Macrobi. l. I. et ipsa Platonis exemplaria Ἡρόδος exhibent, alii Her scribunt, ut Procl. in Polit. p. 396. v. 2. infra Ἡρόδος. Er nomen esse orientale, monet Gronov. ad Macrobi. i. 1. p. 3.) qui plerumque Armenii filius fertur, dicitur Plutarchi Symposiac. ix. 5. p. 740. B. Harmonii filius: ἐνταῦθα δὴ τὸν ἀτάγγελον τῶν ἐν ἄδου Πάμφυλον γένος, Ἀρμονίου πατρὸς, Ἡρα (sic pro Ἡραν legendum esse patet) δὲ αὐτὸν ὀνομάζειν, αἰνιττόμενον, ὅτι γεννῶνται μὲν αἱ ψυχῆαι καθ' ἁρμονίαν καὶ συναρμύττονται τοῖς σώμασιν, ἀπαλλαγείσαι δὲ συμφέρονται πανταχόθεν εἰς τὸν ἄέρα (quasi Ἡρα), κἀκεῖθεν αἴθῃς ἐπὶ τὰς δευτέρας γενεάς τρέπονται. Quæ arguta est senioris temporis interpretatio allegorica. Clemens vero Alexandrinus l. i. Erem Armenii filium fuisse et nomine proprio Zoroastrem vocatum esse scribit. Ast.

ὅς ποτε] In Theodoret. l. i. ποτὲ desideratur, et ἐν τῷ πολέμῳ legitur, mox

δεκαταίων τῶν^h νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων, ὑγιῆς μὲν ἀνηρέ-
 θη,ⁱ κομισθεὶς δὲ^k οἴκαδε, μέλλων^l θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος
 ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω,^m ἀναβίους δ' ἔλεγεν ἅ ἐκεῖ
 ἴδοι. ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὐⁿ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν, πορεύεσθαι
 μετὰ πολλῶν,^o καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς εἰς τόπον τινὰ δαιμό-
 νιον, ἐν ᾧ τῆς τε^p γῆς δὴ^q εἶναι^r χάσματα^s ἐχομένω ἀλ-
 λήλων καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὐ^t ἐν τῷ ἄνω ἄλλα^u καταντικρῶ.
 δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδι-
 κάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς^v δε-
 ξιά^w τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας
 τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς
 ἀριστερά^x τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὀπισ-
 θεν σημεῖα πάντων ἂν ἔπραξαν. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος^y
 εἰπεῖν ὅτι θεοὶ αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ,
 καὶ διακελεύοιτό^z οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι^a πάντα τὰ

III. I. 503.

ρήθη v.—^k δ' v.—^l καὶ μέλλων v.—^m ἐνεβίω v.—ⁿ οὐν Ἀφδm, οὐν οὐ v, οἱ r.—
^o τῶν πολλῶν v.—^p τε ΕΚqδmτ, om v: γε *5.—^q δὴ ΘΞrdm.—^r εἶναι ante δύο
 ponit K.—^s scribe χάσματα cum q.—^t αὐ om q.—^u ἄλλα D.—^v εἰς τὴν K.—
^w δεξιά v.—^x ἀριστερά v.—^y ἑαυτὸν δὲ προσελθόντα K.—^z διακελεύειν τέ Θv, δια-
 κελεύειν γέ Ξ, διακελεύοιτό m, διεκελεύοντο d.—^a θεάσασθαι pr A.—^b δὲ q.—

δεκαταίων νεκρῶν (Euseb. l. I. τῶν νεκρῶν
 δεκαταίων) πεφθαρμένων, et εἶδεν pro
 ἴδοι. Ast.

ἐπειδὴ] Cum infinitivo in oratione
 obliqua, ut Sympos. p. 174. D. ἐπει-
 δὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγά-
 θωνος. Alcibiad. ii. p. 199. A. ἐπειδὴ
 εἰρηκέναι ταῦτα. Sic infra οὓς—κελεύειν.
 Vid. Zeun. ad Viger. p. 401. ed. Herm.
 Matthiæ Gr. Gr. p. 773.—Pro οὐ Euseb.
 et Theodor. oi. Mox ἦδη addit Theodor.
 post πορεύεσθαι. Ast.

δύο χάσματα] Duo ostia, alterum, per
 quod animæ descendant in corpora, al-
 terum, per quod e vita redeant. Plu-
 tarch. Gen. Socrat. p. 591. C. unum
 χάσμα ponit, per quod animæ ascendant
 ac descendant. v. Wyttenbach. ad Plu-
 tarch. de S. N. V. p. 114. et ad Phæ-
 don. Præf. p. xliii. Vide que more suo
 de his exponit Porphyri. de antro Nym-
 phar. p. 264. 268. 269. ed. Cantab. et
 S. Petit. de Sibylla ii. p. 231. Ast.

ἐχομένω ἀλλήλων] Euseb. ἀλλήλων.
 Theod. ἐχόμενα. Mox ἐπειδὴν δικά-
 σαιεν. Ast.

τὴν ἐς δεξιά] Duas ponebant veteres
 vias animarum, alteram eamque dextror-

sum justarum, alteram sinistrorum im-
 piarum, vid. Hippolyt. contra Platon. p.
 220. ed. Fabric. t. i. Sic et Philemon
 vel Diphilus apud Clem. Alex. Strom.
 v. (v. Rittershus. ad Isidor. Pelus.
 Epist. iii. 413.): Καὶ γὰρ καθ' ἑδὴν δύο
 τρίβους νομίζομεν, Μίαν δικαίων, ἑτέραν
 δ' ἀσεβῶν εἰς ὁδόν. Unde perspicitur,
 quantopere mythi Græci cum Orientali-
 bus concordent, et quot reperiantur in
 Platonicis potissimum fabulis vestigia
 pristinae cujusdam ac primitivæ orienta-
 lium et Græcorum placitorum conveni-
 entia. Ast.

σημεῖα περιάψαντας] Theodoret. περι-
 ράψαντας. Sic Gorg. 526. B. καὶ τοῦτο
 κατιδὼν ἀπέπεμψεν εἰς Τάρταρον, ἐπιση-
 μηνόμενος, ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος
 δοκῆ εἶναι, ὁ δὲ ἐκέισε ἀφικόμενος τὰ
 προσήκοντα πάσχει. Ast.

σημεῖα πάντων] Theodoret. σημείων
 ἀπάντων. Mox αὐτοῦ Euseb. et Theo-
 dor. Cod. Reg. vero αὐτῶν δὲ προσελ-
 θόντα. Ast.

διακελεύοιτο οἱ] In Ald. quidem ex-
 empl. mendose scriptum est διακελεύειν
 τό οἱ ἀκούειν τε etc. sed hoc mendum
 statim in oculis incurrit: at in Basil.

ἐν τῷ τόπῳ. ὄρᾱν δὴ^b ταύτη μὲν καθ' ἐκάτερον^c τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς^d γῆς ἀπιούσας^e τὰς ψυχάς, ἐπειδὴ αὐταῖς^f δικασθεῖν,^g κατὰ δὲ^h τῷ ἐτέρῳⁱ ἐκ μὲν τοῦ ἀνίεναι ἐκ τῆς γῆς μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου καταβαίνειν ἐτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαρὰς. καὶ τὰς αἰεὶ ἀφικνουμένας ὡς περ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἤκειν, καὶ ἀσμέναις^k εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνῶσθαι,^l καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλας ὅσαι γινώριμαι,^m καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἠκούσας παρὰ τῶν ἐτέρωνⁿ τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ^o παρ' ἐκείναις. διηγεῖσθαι δὲ ἀλλήλαις τὰς μὲν ὀδυρομένας τε
 11. 615. καὶ κλαούσας,^p ἀναμνησκόμενας ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ^q—εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιετῆ^r—τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγεῖσθαι^s

^c κατὰ θάτερον q.—^d τῆς om v.—^e ἀπιούσας r.—^f αὐταῖς AΦεδm: αὐτοῦ *s.—
^g δικασθεῖν Aνδm, καταδικασθεῖν Φ: δικασθεῖν *s.—^h κατὰ δὲ om Θr.—ⁱ τῷ ἐτέρῳ
 Adm, om Θr: τὸ ἕτερον *s.—^k ἀσμέναις AΞΦδm: ἀσμένως *s.—^l κατεσκηνῶσθαι
 αι

K, κατασκηνῶσθαι v.—^m γινώριμοι Φηδr.—ⁿ ἕτερον K.—^o τῶν K, καὶ τὰ Θ.—
^p κλαούσας q: κλαιούσας *s.—^q ὑπὸ γῆς d.—^r χιλιετῆ A (cf. Anecd. nostr. p.

editione, non minore errore, sed minus (primo saltem aspectu) aperto, est scriptum, διακελεύειν τὸ οἱ ἀκούειν τε etc. Qui autem Aldinam lectionem ibi sic mutarunt, duobus modis, dum emendare illam vellent, peccarunt: primum, quod verbo Græcis scriptoribus ignoto uti Platonem voluerint (quamvis enim κελεύω dicatur, in compositione tamen non διακελεύω sed διακελύομαι est in usu) deinde articulo τὸ locum qui nullo modo ei convenire potest dederint. Quanto igitur satius erat Aldinam lectionem retinere, quæ illius quam esse sinceram manifestum est, vestigia retinet? quis enim in lingua Græca aliquantum exercitatus non videat, ex διακελύοιεν τὸ οἱ faciendum esse διακελεύοιεντο οἱ? Nec vero hic tantum sed aliis plerisque in locis editio illa Basiliensis errores Aldinos, dum emendare vellet, eorum loco alios occultiores ideoque periculosiores substituit. Ceterum quamvis lectio illa vocari in dubium non possit, διακελύοιεντο οἱ, tamen quidam ex Aldina et Basiliensi quandam tertiam fecit, διακελεύειν οἱ, animadvertens quidem articulum τὸ ibi ferri non posse, sed unde irrepisset, id vero non perspicuens. In

eo porro quod dico, διακελεύειν apud Græcos scriptores non extare, triviales excipiendo censeo: non quod tamen apud quemquam illorum me id legere meminere, sed quod puri sermonis Græci consuetudinem illos sæpe negligere aut etiam ignorare non sim nescius.
 ΣΤΕΡΗ.

διακελεύεσθαι] Sic Euseb. et Theodoret. Vulgo διακελύοιεντο, quod, e conjunctione ὅτι pendens, orationem turbat. Bas. 2. διακελεύειν το. Etiam Ficinus διακελεύεσθαι et εἰπεῖν conjunxit: illos aiebat respondisse—jussisseque illum audire et intueri. Mox Euseb. et Theod. pro οἱ ἀκούειν exhibet διακούειν. Ast.

καθ' ἐκάτερον] Alia invenitur lectio, quam sequendam censeo, vel potius quam sequi necesse est: ὄρᾱν δὴ ταύτη καθ' ἕτερον μὲν τὸ χάσμα etc. dicit enim mox, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον, ἐκ μὲν τοῦ etc.
 ΣΤΕΡΗ.

ἐκάτερον] Recte habet; distinguuntur enim in sequentibus κατὰ δὲ τὸ ἕτερον (ostium s. porta terræ) et ἐκ τοῦ ἐτέρου (porta cæli). Ast.

ἐς τὸν λειμῶνα] De hac voce vid. nostra ad Phædr. p. 305. Ast.

καὶ θέας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὧ
 Γλαύκων, πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἔφη τότε εἶναι, ὅσα πάποτε τινα ἠδίκησαν^u καὶ ὅσους^v ἕκαστοι, ὑπὲρ ἀπάντων δίκην δεδωκέναι ἐν μέρει, ὑπὲρ ἑκάστου δεκάκις. τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκάτονταετη-
 ρίδα ἑκάστην, ὡς βίου ὄντος τοσούτου τοῦ ἀνθρωπίνου, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν.^w καὶ οἷον εἴ τινες^x πολλῶν^y θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόν-
 τες^z ἢ στρατόπεδα καὶ εἰς δουλείας^a ἐμβεβληκότες,^b ἢ^c τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλασίας^d ἀλγηδόνας ὑπὲρ ἑκάστου κομίσαιντο, καὶ αὖ εἴ τινες εὐεργεσίας εὐεργετηκότες^e καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν, κατὰ ταυτὰ^f τὴν ἀξίαν κομίζονται. τῶν δὲ^g εὐθὺς γενομένων^h καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων περὶ ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. εἰς δὲ θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείαςⁱ καὶ γονείας καὶ αὐτόχειρας φόνου μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο. ἔφη γὰρ δὴ παραγενέσθαι ἐρωταμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου^k ὅπου εἴη^l Ἀρδιαῖος^m ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτοςⁿ τῆς Παμφυλίας ἐν τινὶ πόλει τύραννος ἐγεγόνει, ἥδη

1376.), χιλιετη β.—^a ηγείσθαι pr Θ.—^b ὧ Γλαύκων om δ.—^c τινα post ἠδίκησαν ponit E, om τ.—^d οὐδ φθm et corr A.—^e ἐκτινύει φ, ἐκτίνυε m, ἐκτερείοιεν v.—^f ὄντινες ΘΞετ.—^g πολλοὶ Αφρὺm, πολλοῖς D.—^h προδιδόντες Φm.—ⁱ δουλείαν φ.—^j ἐμβεβηκότες v.—^k ἢ om τ.—^l δεκαπλασίους q.—^m εὐεργετηκότες ΑΘΞυδ.
 —ⁿ ταύτην DKqr.—^o δ' m.—^p γενομένων E, γινομένων v.—^q εὐσεβείας τε καὶ ἀσεβείας τ.—^r ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Θκ.—^s ὅπου εἴη ΑΘφDKqrυmτ: ὅπου ἂν εἴη *s.—

πορείαν χιλιετῆ] Respexit Aristid. Orat. Platon. iii. t. ii. p. 326. Cf. nostra ad Phædr. p. 307. Ast.

καὶ οἷον] Vel καὶ ἴνα, vel οἷον sine καὶ scribendum videtur. STEPH.

οἷον] Vulgo ante οἷον legitur καὶ, quod Stephano etiam suadente expunxi- mus, propterea quod orationis nexum turbat. Ast.

αὐτόχειρος] Scripsimus pro αὐτόχειρας, quia genitivus requiritur, ut ἀσεβείας—εὐσεβείας—αὐτόχειρος φόνου μισθοῦς. Φόνος αὐτόχειρ (passive) est cædes manu facta. Ast. qui sic in Addend. 'Sed probabilius est, quod reposuimus, αὐτοχειρίας.'

ἔφη γὰρ] Laudat Justin. l. i. ubi γὰρ deest, ἑτέρου pro ἑτέρῳ scribitur et ὅπου εἴη. Pro ὑπὸ ἑτέρου Bas. 2. ὑπὲρ τοῦ

ἑτέρου. Ast.

Ἀρδιαῖος] Non Ἀρδιαῖος sed Ἀρδιαῖος vocatur a Justino Martyre, afferente hunc locum. Sic in sequent. Ἀρδιαῖος et Ἀρδιαῖον. STEPH.

Ἀρδιαῖος] Sic apud Justin. Clem. et Plutarch. de S. N. V. p. 53. ubi Aridaeus quidam, postea Thespius dictus, memoratur ejusque iter ad inferos describitur; vid. ibi Wytenb. p. 103. Sic et in Xenophonte Græc. Hist. iv. 1. 27. ubi Ariæus memoratur, qui cum Cyro contra Artaxerxem bellum gesserat et Cyri σατράπης erat (v. Xenoph. Anabas. i. 8. Diodor. xiv. 24.) libri fluctuant inter Ἀραῖος, Ἀριδαῖος et Ἀρισταῖος. Vid. Wesseling. ad Diodor. l. i. et Schneid. ad Xenoph. l. i. Cf. ad c. 13. Ast.

χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον, γέροντά τε^ο πατέρα
 111. i. 505. ἀποκτείνας καὶ πρεσβύτερον ἀδελφόν, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ
 τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρω-
 τώμενον εἰπεῖν, Οὐχ ἤκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἤξοι^p δεῦρο.
 [§. 13.] Ἐθρασάμεθα γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν
 θεαμάτων. ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στομίου ἤμεν^q μέλλοντες
 ἀνίεναι καὶ τᾶλλα πάντα πεπονηότες, ἐκεῖνόν τε κατείδομεν
 ἐξαίφνης καὶ ἄλλους σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυ-
 ράννους· ἦσαν δὲ καὶ ἰδιῶταί τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτη-
 κότων. οὓς οἰομένους ἤδη ἀναβήσεσθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στό-
 μιον, ἀλλ' ἐμυκᾶτο, ὅποτε τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων^r
 εἰς πονηρίαν ἢ μὴ ἱκανῶς δεδωκὸς δίκην ἐπιχειροῖ^s ἀνίεναι.
 ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι, διάπυροι^u ἰδεῖν, παρεστῶτες
 καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα, τοὺς μὲν διαλαβόντες^v
 ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον^w καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖρας

δ ι

^m ἀρδιαῖος δ K, ἀρδιαῖος m.—ⁿ οὗτος δὲ m.—^o τε omi Θr.—^p ἤξει AΦDKqrδm.—
^q ἤμεν om q.—^r ἐχόντων ἀνιάτως φ.—^s ἐπιχειρεῖ r.—^t ἔφη ἄνδρες ἄγριοι K, ἄγριοι
 ἔφη ἄνδρες Ξfm.—^u ante διάπυροι onisii καὶ cum AΦDKqrδm.—^v διαλαβόντες K

δ ι

qr et pr AΘD: ἰδία λαβόντες *s.—^w ἀρδιαῖον K, ἀρδιαῖον δ.—^x κνάπτοντες φqm,

ἔτος] Accusativi χιλιοστὸν ἔτος tem-
 pus jam elapsum significant, vid. Mat-
 thiae Gr. Gr. p. 584. Ast.

πολλά τε καὶ ἀνόσια] Notus est hic
 particulae καὶ usus post πολλά. Sic Lys.
 253. E. πολλοὶ καὶ καλοί. Protag. καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί. Phaedr. 515.
 B. πολλά δὴ καὶ καλά. Vid. Herm. ad
 Viger. p. 797. Brunck. ad Aristoph.
 Thesm. 351. Nub. 1329. et Jacobs. Ani-
 madv. in Athen. p. 79. Ast.

εἰργασμένος] Justin. ἐργασάμενος.
 Ast.

οὐδ' ἂν ἤξοι] (Justin. ἤξει. Cod. Reg.
 ἔξει,) modeste et dubitanter pro, *minime*
huc veniet. Exempla vid. in Matthiae
 Gr. Gr. p. 721. Ast.

§. 13. αὐτῶν] Apud Justinum αὐτοῦ,
 quod malo. Stern.

αὐτῶν] Construe καὶ ἄλλους, σχεδόν
 τι τοὺς πλείστους αὐτῶν τυράννους (int.
 ὄντας.) Ast.

ἢ μὴ] Justin. εἰ μὴ. Ficinus vertit:
quoties aliquis eorum, qui vel insanabiles
essent, vel nondum purgati, egredi nite-
retur. Mox Atticam formam ἐπιχειροῖ
 servavit Justin. Vulgo ἐπιχειροῖ. Ast.

ἐνταῦθα δὴ] Justin. δὴ non habet,
 etiam ἔφη abest a Justin. et Clement.
 Ast.

ἄγριοι καὶ διάπυροι] καὶ abest a Justin.
 Cohort. ad Grac. p. 102. ed. Oxon.
 Clement. Strom. v. p. 592. A. t. ii. p.
 700. ubi v. not. Potter. Euseb. Præpar.
 Evang. xiii. 13. p. 669. D. et Theodoret.
 Therap. xi. p. 647. C. Vocem διάπυρος
 (quam metaphorice legimus usurpatam in
 Legg. vi. 783. A. διαπυρωτάτους δὲ τοὺς
 ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως ὁ
 περὶ τὴν τοῦ γενοῦς σποράν, ὕβρει πλεί-
 στη καίόμενος) a Platone mutuam sum-
 serunt Plutarch. de Virtut. Moral. p.
 450. F. 453. B. de Vitand. Ær. Alien.
 p. 828. F. de Inimic. Utilit. p. 308. de
 Poet. Lect. 4. p. 72. de profectu in Vir-
 tut. Sentiend. p. 290. Longin. xii. §. 2.
 πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλε-
 γόμενον.—ιδεῖν, *specie*, ut supra. Ast.
 τὸ φθέγμα] I. e. φθόγγον vel μύκημα,
 mugitum, quem immanis hiatus ediderat.
 Viger. ad Euseb. p. 64. Ast.

ἰδία λαβόντες] Cod. Reg. et Justin.
 διαλαβόντες; Clem. et Euseb. παραλα-
 βόντες, Theodor. παραλαμβάνοντες. Fi-

τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, II. 616.
 εἴλικον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες,*
 καὶ τοῖς ἀεὶ παριούσι^v σημαίνοντες ἄν' ἐνεκά τε^a ταῦτα
 ὑπομένοιεν^a καὶ ὅτι εἰς^b τὸν τάρταρον ἐμπεσοῦμενοι ἄγοι-
 το, ἔνθα δὴ φόβων, ἔφη, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφίσι γε-
 γονότων τοῦτων^c ὑπερβάλλειν τὸν φόβον,^d μὴ γένοιτο ἐκάστω
 τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι,^e καὶ^f ἀσμενέστατα^g ἕκαστον III. i. 506.
 σιγήσαντος^h ἀναβῆναι. καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμω-
 ρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις
 ἀντιστρόφους· ἐπειδὴ δὲ τοῖςⁱ ἐν τῷ λειμῶνι ἕκαστοις ἑπτὰ
 ἡμέραι γένοιτο, ἀναστάντας^k ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγδόῃ^l πορεύ-
 εσθαι, καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὅθεν καθορᾶν ἀνωθεν διὰ
 παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον^m φῶς εὐθύ, οἷον κίονα,
 μάλισταⁿ τῇ Ἰριδι προσφερῆ,^o λαμπρότερον δὲ καὶ καθα-
 ρώτερον. εἰς ὃ ἀφικεῖσθαι προελθόντας^p ἡμερησίαν ὁδόν, καὶ
 ἰδεῖν αὐτόθι κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα

κνάπτοντες DKv: κνάπτοντες *s.—^v παρούσι v.—^a τε om v.—^b ταῦτα ὑπομέ-
 νοιεν om ΘΦDKqvdm et pi E.—^c εἰς δ, τι AΦdm.—^d τούτων Ξφdm.—^e τὸν φόβον
 om ΘKq.—^f μὴ γένοιτο ἐκάστω τὸ φθέγμα ὅτε ἀναβαίνοι AΘDKqht: εἰ μυκήσαιτο
 τὸ στόμιον *s.—^g μὴ καὶ v.—^h ἀσμενέστατον ΘDKqt, ἀσμεναίστατα v.—ⁱ σιγή-
 σαυτα cog q.—^j οἷς τοῖς v.—^k ἀναστάντες v.—^l τὴν ὀγδόην v.—^m τεταμένον Θ.
ⁿ κίονα καὶ μάλιστα E.—^o προσφερῆ AΘΦDKqvdm: προσφερές *s.—^p προελθόντες

cinus vertit: hos seorsum rapiebant. Ast.
 Ἄριδαῖον] Sic et h. l. Justin. Clemens, Euseb. et Theodoret. (ubi Ἄρι-
 δαῖον). Vulgo Ἄρδιαῖον. Mox Clem.
 et Euseb. τοὺς ἄλλους, quod fortasse reci-
 piendum, si intelligas τυράννους, de
 quibus supra verba fecit. Ast.
 ἐπ' ἀσπαλάθων] ἀσπάλαθος, frutex
 admodum spinosus (v. Dioscorid., v. 19.
 cf. Brodæus ad Theophrast. p. 1026.)
 quocirca h. l. ejus spinis, tanquam tor-
 mento, laniati esse dicuntur improbi.
 Pro κνάπτοντες vero scripsimus κνάπ-
 τontes o Clemente. Justinus habet γνάμ-
 ποντες, Euseb. κνάπτοντες, Ms. κνάμ-
 ποντες, ubi vid. Viger. p. 64. Verba
 κνάπτειν, κνάμπτεν et γνάμπτειν ubique
 variant. v. Duker. ad Thucyd. iii. 38.
 Observat. Miscell. vol. ix. t. i. p. 118.
 Ceterum respexisse videtur h. l. Synes.
 Epist. p. 182. C. δαίμονες εἰσι καθαρτή-
 ριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἦν

οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς.
 Ast.
 ἀεὶ παριούσι] Justin. παρούσιν, omisso
 ἀεὶ. Ast.
 μὴ γένοιτο ἐκάστω τὸ φθέγμα, ὅτε
 ἀναβαίνοι] Sic Cod. Reg. et Bas. 2. in
 quo διαβαίνει scribitur. Similiter apud
 Justin. legitur ὅτε ἀναβαλοῖεν. Vulgo
 τὸν φόβον (quod a Justino abest), εἰ μυ-
 κήσαιτο τὸ στόμιον. Mox Justin. ὡς καὶ
 ἀσμενέστατον (ut in Cod. Reg.). Ast.
 τὰς μὲν δὴ] In Justin. deest δὴ; mox
 αὐτὰς pro αὐ τὰς. Ast.
 ἐπειδὴ δὲ τοῖς] Laudant Clemens
 Alexandr. Strom. v. 560. B. p. 712. t.
 ii. Potter. et Euseb. Præp. Evang. xiii.
 13. p. 677. A. ubi δεῖν pro δεῖ scribitur.
 Ast.
 φῶς] Hanc luminis columnam per to-
 tum cælum tensam videtur imitatus esse
 Plutarch. de S. N. V. p. 100. ubi v.
 Wytttenb. p. 119. Ast.

αὐτοῦ τῶν δεσμῶν^q τεταμένα· εἶναι^r γὰρ^s τοῦτο τὸ φῶς
 ζύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων,^t
 οὕτω πᾶσαν ξυνέχον^u τὴν^v περιφορᾶν· ἐκ δὲ^w τῶν ἄκρων
 τεταμένον Ἀνάγκης^x ἄτρακτον, δι' οὗ πᾶσας ἐπιστρέφεσ-
 θαι τὰς περιφορὰς· οὗ τὴν μὲν ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἄγ-
 κιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος,^y τὸν δὲ σφόνδυλον^z μικτὸν ἐκ
 τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν
 εἶναι τοιάνδε, τὸ μὲν σχῆμα, οἷα περ^a ἢ τοῦ ἐνθάδε·^b νοῆ-
 σαι δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἔλεγε,^c τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὡς περ ἂν εἰ
 ἐν^d ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ^e κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμ-
 111. i. 507. περὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο ἀρμόττων, καθά
 περ οἱ κάδοι^f οἷς^g εἰς ἀλλήλους ἀρμόττοντες· καὶ οὕτω δὴ
 τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας. ὁκτῶ
 γὰρ εἶναι τοὺς ζύμπαντας σφονδύλους, ἐν ἀλλήλοις ἐγκει-
 μένους, κύκλους^h ἀναθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας, νῶτον συνεχῆς
 ἐνὸς σφονδύλουⁱ ἀπεργαζομένους περὶ^k τὴν ἡλακάτην·^l
 ἐκείνην δὲ^m διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐηλάσθαι.ⁿ
 τὸν μὲν οὖν πρῶτόν τε καὶ ἐξωτάτῳ σφόνδυλον πλατύτατον
 τὸν τοῦ χεῖλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ἔκτου^o δευτέρου,
 τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ ὀγδόου,
 πέμπτον^p δὲ τὸν τοῦ ἐβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου,^q

AΞΦδημ, ἐλθόντας r.—^q αὐτοῦ τῶν δεσμῶν AΘDKρηημ, ἐκ τῶν δεσμῶν r: τῶν δεσμῶν αὐτοῦ *s.—^r εἶτα ΘDKr.—^s γὰρ...ὑποζώματα om ΘDKr.—^t τριήρων ΞΦδ m.—^u ξυνέχον Em, συνέχοντα DKq, ξυνεχομένην Φ, συνεχομένην δ: συνέχον *s.—^v τὴν om Φδ.—^w τε Φm, om Ξ.—^x ἀνάγκη v.—^y ἀδάμαντος Ξ.—^z σπόνδυλον r.—^a οἷαπερ Θ.—^b ἐν om r.—^c ἔλεγον Φ.—^d ἐν om Θ.—^e σφονδύλῳ μεγάλῳ v.—^f κάδοι AΘΞΦδμητ: κάδοι *s.—^g οἷ om Φ.—^h κύκλῳ q.—ⁱ σφονδύλους r.—^k περὶ om q.—^l τὴν δ' ἡλακάτην q.—^m δὲ om DKq.—ⁿ ἐηλάσθαι ημ.—^o ἔκτου om Θ.—

φῶς ζύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ] In his quoque Platonem antiquiorum philosophorum in primis Pythagoreorum decreta secutum esse, dubitari nequit. Similiter enim Parmenides summum æthera omnia cingentem coronam, Στεφάνην, posuit. Cicero de Nat. Deor. i. 11. 'Stephanen appellat, continente ardore lucis (sic Davisius) orbem, qui cingit cælum, quem appellat deum.' Etiam que sequuntur de verticillorum sibi invicem insertorum convenientia, ad Parmenidis στεφάνας περιπεπλεγμένας ἐπαλλήλους (v. Stob. Eclog. Physic. p. i. p. 482, ed. Heer, et Annal. Litterar. Heidelberg. 1808. Fasc.

i. p. 116.) efficta videntur esse. Ἀνάγκη s. Δίκη quoque et κληροῦχος (Vesta, anima corporis universi, moderans cæli stellantis habenas juxta legem a providentia sanctam) v. Chalcid. p. 269. in Parmenidis fragmentis (v. Stob. l. i. p. 484. et Fragm. ed. Fulleborn. p. 42.) reperuntur. Astr.

εἰ, ἐν] Ald. Bas. 1. et 2. εἶεν. Astr. νῶτον ξυνεχὲς ἐνὸς σφονδύλου] Explicavit hoc Plutarch. Symposiac. ix. p. 745. F. et respexit Themist. Orat. lxxii. p. 356. B. C. Astr.

πέμπτον] Bas. 2. δευτέρου. Ceterum quod ad res a Platone propositas attinet,

ἑβδομον δὲ τὸν τοῦ τρίτου, ὄγδοον δὲ τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποικίλον, τὸν δὲ τοῦ ἑβδόμου λαμπρότατον, τὸν δὲ τοῦ ὄγδού το' χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου II. 617. παραπλήσια^a ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκότατον χρῶμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρυθρον, δεύτερον δὲ λευκότητι τὸν ἕκτον ὑπερβάλλειν.^u κυκλεῖσθαι δὲ^v δὴ^w στρεφόμενον τὸν ἀτρακτον ὄλον μὲν τὴν αὐτὴν φορᾶν· ἐν δὲ τῷ^x ὅλα περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς^y ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἡρέμα περιφέρεισθαι, αὐτῶν δὲ τούτων^z τά- III. i. 508. χιστα μὲν ἴεναί τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ καὶ^a ἅμα ἀλλήλοις τὸν τε ἑβδομον καὶ ἕκτον καὶ πέμπτον· τὸν^b τρίτον δὲ

P πέμπτου...τρίτου om K.—^q δευτέρου Θστ et pr D.—^r τὸ om m.—^s παραπλήσιον K, παραπλήσιως ε.—^t τῶν ἕκτων Φm.—^u ὑπερβάλλειν om AΘΦDKγνδτ.—^v δὲ om Θστ.—^w δὴ AΘΞΦKεm, μὴ τ: δεῖ ε.—^x τῷ om v.—^y ἐντὸς K.—^z αὐτὸν δὲ τοῦτον

admodum difficile est certi quidquam de iis statuere, quum astronomicis nitantur rationibus, quas, quum interioris essent philosophiæ partes, ut ne profanæ fierent, de industria videntur veteres inde a Pythagoreorum temporibus allegorico involucri obtegisse. Decreta hæc erant non scriptionibus, sed traditione propagata, quæ senioribus demum temporibus litteris illustrare et communi hominum intelligentiæ aperire conati sunt philosophi, idque frustra; nam ut, vita ipsa divina amissa, philosophi frustra eam indagare et quasi reducere student, et ab humana opinione ducti in diversas discedunt sententias: sic etiam, genuina antiquæ sapientiæ intelligentia opinionibus obscurata, quæ illis temporibus sapientes divino animo contemplantantur, ea nobis solummodo opinari et conjecturis artificiosis assequi licet. Adeat v. c. qui hæc indagare gestit, Procli Commentarios, Ficini explicationes et Foxii Commentar. p. 411. et videbit, quantum distet opinio a scientia, ut cum Platone meo loquar. Hoc unum apparet, octo verticillos (σφονδύλους) significare octo corporum cælestium orbis, quos summum cælum, Zodiacus (Ἀνάγκη, suprema corporum cælestium lex, quæ eorum motionem cursumque moderatur, quocirca fuso, ἀτράκτω, comparatur, cui affixi sint octo verticilli ita, ut unum efficiant) complectitur. Apuleius de mundo p. 58. ed.

Elmenh. 'Septem vero Deorum nominibus illustres, totidem orbibus affixæ sunt et gradatim sibimet superlatæ, ut superior inferiori sit major, ac vicissim mutuis adhesionibus nexæ, complexu illius orbis, qui inerrabilis (orbis stellarum fixarum) dicitur, continentur.' Corpora cælestia ipsa sunt 1. Saturnus, Φαίλων dictus, qui extremus est et latissimum habere dicitur circulum; 2. Jupiter, Φαέθων; 3. Mars, Πυρρῆις; 4. Mercurius, Σπίλβων; 5. Venus, Ἐωσφόρος; 6. Sol, Ἥλιος; 7. Luna, Σελήνη, et 8. Terra (vid. Tim. 38. C. D. Epinom. 987. B. Apulei. de Mund. l. i. Achill. Tat. p. 98.). Alii solem pro centro habuerunt, ὡς ἐν τόπῳ καρδίας ἰδρόμενον (v. Procl. in Tim. iii. p. 171. et Chalcid. c. 71. p. 255. Cf. Macrob. in Somm. Scip. i. c. 21. p. 112. ed. Bip.) et inter Martem ac Venereum posuerunt; Pythagorei vero, denarium numerum colentes, (ni fallor, etiam in his mythicam et symbolicam traditionem sequentes; namque novem Musæ cum Apolline Μουσαγέτρῃ haud dubie astronomicam habent significationem; corporum nempe cælestium cursum antiqui choro comparabant saltantium ad lyrae cantus, v. nostra ad Phædr. p. 297. Hinc infra Sirenes dicuntur orbibus insidere) addiderunt ignem centralem et antichthona, v. Aristotel. Metaphys. 1. 5. de Cæl. ii. 13. Cf. Harles. ad Fabric. vol. i. p. 180. Astr.

φορᾶ ἶεναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον· τέταρτον δὲ τὸν τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δεύτερον. στρέφεσθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ' ἐκάστου βεβηκέναι Σειρήνα συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἰεῖσαν,^c ἓνα τόνον.^d ἐκ πασῶν δὲ ὀκτῶ οὐσῶν μίαν ἀρμονίαν ζυμφωνεῖν. ἄλλας δὲ καθημένας^e περίξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἐκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἔχούσας, Λάχεσιν τε καὶ Κλωθῶ καὶ Ἄτροπον, ὑμνεῖν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἀρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα,^f Κλωθῶ δὲ τὰ^g ὄντα,^h Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα.ⁱ καὶ τὴν μὲν Κλωθῶ τῇ^k δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην^l συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφορᾶν, διαλείπουσαν

Φῆμτ et pr Θ.—^a καὶ post δὲ om ΘDKη.—^b τὸν om q.—^c ἰούσαν m.—^d ἓνα τόνον Αφῆδm, ἀνὰ τόνον ΘDKη et corr Ξ: ἀνάτονον s.—^e καθεμένας r.—^f μέλλοντα q.—^g τὰ ὄντα...τῇ om ΘDKr.—^h παρόντα q.—ⁱ γεγονότα q.—^k κλωθῶ δὲ q.—^l ἐφα-

Σειρήνα] Cf. Plutarch. Sympos. ix. p. 745. C. D. Heraclid. Pont. Allegor. Homer. c. 12. Procl. Theolog. Platon. vi. 23. Schol. ad Homer. Il. i. 46. Macrobius in Somn. Scip. ii. 3. 'Hinc Plato in republica sua, quum de sphaerarum caelestium volubilitate tractaret, singulas ait Sirenas singulis orbibus insidere, significans, sphaerarum motu cantum numinibus exhiberi; nam Siren Dea canens Graeco intellectu valet. Theologi quoque novem Musas octo sphaerarum musicos cantus et unam maximam concinentiam, quae consistit ex omnibus, esse voluere.' Vide de concentu sphaerarum caelestium, quem Pythagorei statuebant, Aristot. de Cael. ii. 9. Cicero Somn. Scip. 5. Plin. Hist. Nat. ii. 22. Nicomach. Harm. i. 3. Macrob. in Somn. Scip. ii. 2. Lindenbrog. ad Censorin. de Die Natal. c. 13. p. 58. Ast.

ἀνάτονον] Proclus in Polit. p. 367. v. 5. infra: κινεῖ δὲ τὰς Σειρήνας ἄδειν μίαν φωνὴν ἰεῖσας ἓνα τόνον. Heraclid. vero l. l. exhibet ἕνατονον, quod ex Platone emendandum esse, monuit P. Leopard. Emendat. xix. 15. Idem Heraclid. scriptum exhibet ἔτι δὲ, quod Leopardus vulgatae scripturae ἐπὶ δὲ praefert; deinde ἀπασῶν pro ἐκ πασῶν. Olim pro ἀνάτονον legendum esse opinabar διάτονον; μέλος enim διάτονον vel διατόνικον est

cantus simplicissimis tonorum intervallis constans (v. Jamblich. Pythag. c. 15.). Macrobius in Somn. Scipion. ii. 4. p. 135. 'quia, quum sint melodiae musicae tria genera, enarmonium (ἐναρμονικόν), diatonum et chromaticum (χρωματικόν), primum quidem propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit, tertium est infame mollitie: unde medium, id est, diatonum mundanae musicae doctrina Platonis adscribitur.' Sed propter φωνὴν nunc acquiesco in vulgata lectione. Ast.

Μοίρας] V. Plutarch. de Fato p. 568. D. E. Sympos. ix. p. 745. B. Tres Parcae, Clotho, Lachesis, et Atropos, aliis diversas temporis partes significant (et quidem Atropos praeteritum tempus, Clotho praesens, et Lachesis futurum, v. Aristot. de Mundo c. 7. Stobaei Eclog. Physic. p. i. p. 190. ed. Heer. et p. 180. et Diogenian. apud Euseb. Praep. Evang. vi. 8. p. 263. C. D. Conferenda sunt Nornae mythologiae Scandinavicae, *Urda*, *Verandi* et *Sculda*, aliis Atropos est sphaera ἀπλανῆς fixarum, Clotho perplexus Planetarum cursus et Lachesis res sub luna fragiles significat, v. Voss. de Idolatr. ii. 44. et Taffin. de anno Saecular. c. 10. Thesaur. Graev. t. viii. p. 59. Ast.

τοῦ ἀτράκτου τ. ἔ. π.] Illustrat Plutarch. Sympos. ix. p. 745. F. Ast.

χρόνον,^m τὴν δὲ Ἀτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὐⁿ ὡσαύτως· τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει ἑκατέρως ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. [§. 14.] Σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθύς δεῖν ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινὰ σφᾶς πρῶτον μὲν ἐν τάξει διαστήσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων παραδείγματα, III. i. 509. ἀναβάνατα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος.^o Ψυχὰι ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης^p περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου,^q οὐχ ὑμᾶς^r δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. πρῶτος δ' ὁ λαχὼν πρῶτος^s αἰρεῖσθω βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον, ἢ τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλεόν καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἔξει.^u αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦτα εἰπόντα ρῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἔ δὲ^v οὐκ ἔαν.^w τῶ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι ὅποστος εἰλήχειν.^x μετὰ δὲ τοῦτο αὖθις τὰ^y τῶν βίων παραδείγματα εἰς τὸ II. 618.

πτομένῳ Φ.—^m χρόνον Φη.—ⁿ μὲν γ.—^o λόγους DK, λόγοι q.—^p ἄλλη q.—^q θανατηφόροι K.—^r ἡμᾶς v.—^s λαχὼν πρῶτον q.—^t ἦν. γ.—^u ἔξει ἕκαστος ΞΦη.—^v ἦδε Kq, ἔδει δ: in γ lacuna est.—^w εἶ DKq.—^x δῆλον εἶναι ὅποστος εἰλήχειν A, δῆλον εἶναι ὅποστος εἰλήχε ΞΦηtm, δηλονότι ὁ παιστὸς ἡλεγχε ΘDKt, δηλονότι ὁ

§. 14. προφήτην οὖν] Respexit h. l. Clemens Alexandr. Strom. i. 15. p. 303. D. t. i. p. 356. Potter. Ast.

οὐχ ὑμᾶς] Respexit et explicavit h. l. Porphy. apud Stob. Eclog. Ethic. p. ii. p. 366. ed. Heer. Ast.

πρῶτος δ' ὁ λαχὼν] Cf. Plotin. Ennead. iii. 4. 3. p. 284. Clemens Alexandr. Strom. i. p. 271. 311. ii. 393. iv. 535. v. 613. B. vii. 705. et 711. ed. Sylb. (t. ii. p. 731. Potter. ubi v. not.) et Theodoret. Therapeut. vi. p. 572. D. Cf. Wytttenbach. ad Plat. Phædon. §. 60. Ast.

ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον] Nobilissima hæc est sententia, quam respexerunt Nemes. p. 306. Aristid. Quintil. de Music. iii. p. 163. vol. ii. ed. Meibom. Apollon. Tynn. Epist. xv. p. 390. et Epicteti Enchir. apud Stob. Serm. i. p. 6. οὐδὲις δοῦλος, τὴν προαίρεσιν ὑπάρχων ἐλευθερος. Alcibiad. i. p. 135. C. ἐλευθεροπρεπέις δὲ ἡ ἀρετή. Cf. de Legib. x. p. 904. B. C. D. in his Theodoretus τίς addit post τιμῶν et ἡ pro καὶ ante ἔλατ-

τον, omissis αὐτῆς ἕκαστος. Ast.

αἰτία ἐλομένου—θεὸς ἀναίτιος] Laudant vel respiciunt Lucian. de Merced. Conduct. t. i. p. 323. Schmied. Maxim. Tyr. Dissert. xli. 5. p. 491. Justin. Martyr. Apolog. i. p. 86. Oxon. Clemens Alexandr. Pædagog. i. p. 117. A. t. i. p. 139. ubi v. Potter. not. Origenes Philosoph. §. 9. t. i. p. 899. ubi v. Wolf. Nemes. p. 306. Euseb. Præp. Evang. v. adv. Hierocl. p. 542. A. 544. D. Gregor. Nazianz. Orat. iii. p. 68. A. Colon. Theodoret. Serm. de Provident. vi. p. 95. Nazianz. Stelit. i. p. 25. Clementin. Homil. xv. c. 8. καὶ γὰρ εἰρηταί τινα Ἑλλήνων σοφῶ· αἰτία ἐλομένων, θεὸς ἀναίτιος. Arnobius contra Gentes ii. p. 52. 'Sortem vitæ eligendi nulli est, inquit Plato, Deus causa, neque alterius voluntas adscribi potest cuiquam recte, quum voluntatis libertas in ipsius sit posita libertate, qui voluit;' vid. ibi Elmenhorst. p. 60. Cf. Porphy. apud Stob. l. l. Ast.

τὰ τῶν βίων παραδείγματα] Vid. Por-

πρόσθεν σφῶν θείναι ἐπὶ τὴν γῆν, πολὺ πλείω τῶν παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά· ζῶων^z τε^a γὰρ^b πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι, τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας καὶ εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς^c πτωχείας τελευτώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν ἐπὶ εἴδεσι καὶ κατὰ κάλλη^d καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι^e καὶ προγόνων ἀρεταῖς,^f καὶ^g ἀδοκίμων^h κατὰ ταυτά·ⁱ ἰσαύτως δὲ^k καὶ γυναικῶν. ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλον ἐλομένην βίον ἀλλοίαν γίνεσθαι· τὰ δ'^l ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλούτοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ^m ὑγιείαις μεμίχθαι, τὰ δὲ καὶ μεσοῦνⁿ τούτων. ἔνθα δὴ, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλε Γλαύκων,^o ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπων,^p καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα ἐπιμελητέον ὅπως ἕκαστος^q ἡμῶν τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητῆς καὶ μαθητῆς ἔσται, εἴαν ποθεν^r οἷός τ' ἦ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα,^s τὸν βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν αἰεὶ^t πανταχοῦ αἰρεῖσθαι, ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ζυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου πῶς ἔχει· καὶ^u εἰδέναι τί κάλλος πενία ἢ πλοῦτος κραθεῖν καὶ μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι καὶ ιδιωτεῖαι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχυρές καὶ ἀσθένειαι καὶ εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι,^v καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα^w τῶν φύσει

πεττὸς ἤλεγχε q, δῆλον εἶναι ὁπόστος εἴληφε s.—y τὰ om q.—z ζῶων... ἅπαντας om q.—a τε om v.—b γὰρ om v.—c εἰς ante πτωχείας om q.—d μετὰ κάλλους K, κάλλει v.—e ἐπιγένεσι L.—f ἀρετὰς L.—g καὶ om q.—h ἀδοκίμων AΦedm: εὐδοκίμων *s.—i καὶ κατὰ ταυτὰ ΞΦ, καὶ κατανατὰ m.—k δὲ om q.—l δὴ v.—m δ' vdm.—n μεσοῦν AΦdm: μέσον *s.—o ὦ φίλε Γλαύκων om d.—p ἀνθρώπων Φm.—q ἕκαστον m.—r ποθ' ἔ.—s διαγιγνώσκειν καὶ τὸν Θr.—t αἰεὶ om Θr.—u καὶ om AΦ vdm.—v εὐμάθειαι καὶ δυσμάθειαι q.—w τοιαῦτα om Θ.—x ἔστ' v.—y αὐτὸν L.—

phyr. l. l. p. 372. Ast.

καὶ εὐδοκίμων] Nec καὶ ante genitivum εὐδοκίμων, nec post illum κατὰ ταῦτα agnoscit sic. STEPH.

ἀλλήλοις τε καὶ] Ficinus videtur legisse: τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τὰ μὲν πλοῦ-

τοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις καὶ ὑγιείαις μεμίχθαι; vertit enim: cetera vero invicem partim divitiis et paupertatibus esse commixta, partim morbis et sanitate. Praegressa vero καὶ εὐδοκίμων κατὰ ταῦτα non expressit. Ast.

περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτητῶν τί ξυγκεραυνούμενα
 πρὸς ἀλλήλα ἐργάζεται, ὥστε^x ἐξ ἀπάντων αὐτῶν^y δυνα- III. I. 511.
 τον εἶναι συλλογισάμενον αἰρεῖσθαι, πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς
 φύσιν ἀποβλέποντα, τὸν τε χεῖρω καὶ τὸν ἀμείνω βίον,
 χεῖρω μὲν καλοῦντα ὃς αὐτὴν ἐκείσε^z ἄξει εἰς τὸ ἀδικωτέ-
 ραν γίνεσθαι, ἀμείνω δὲ ὃς τις εἰς τὸ δικαιωτέραν, τὰ δὲ^a
 ἄλλα πάντα χαίρειν ἔαν^b ἑωράκαμεν γὰρ ὅτι ζῶντί τε^c
 καὶ τελευτήσαντι αὐτῇ^d κρατίστη αἴρεσις. ἀδαμαντίνως δὲ II. 610.
 δεῖ^e ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα^f εἰς Ἄιδου ἰέναι, ὅπως ἂν ἡ
 καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων
 κακῶν, καὶ μὴ ἐμπεσῶν εἰς τυραννίδας καὶ^g ἄλλας τοιαύ-
 τας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσῃται καὶ ἀνήκεστα κακά,
 ἔτι δὲ αὐτὸς μείζω^h πάθῃ, ἀλλὰ γινῶ τὸν μέσον ἀεὶ τῶν
 τοιούτωνⁱ βίον^k αἰρεῖσθαι καὶ φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα
 ἐκατέρωσε^l καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν
 παντὶ τῷ ἔπειτα. οὕτω^m γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται
 ἄνθρωπος. [§. 15.] Καὶ δὴ οὖν καὶ τότε ὁⁿ ἐκεῖθεν ἀγ-
 γελος ἠγγελλε^o τὸν μὲν προφήτην οὕτως^p εἰπεῖν, Καὶ τε-
 λευταῖω^q ἐπίοντι, ζῶν^r γῶ^s ἐλομένω^t συντόνως ζῶντι,^u κεί-
 ται^v βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. μήτε ὁ ἀρχῶν αἰρέσεως
 ἀμελείτω μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμείτω. εἰπόντος δὲ ταῦτα
 τὸν πρῶτον λαχόντα ἔφη εὐθύς ἐπίοντα τὴν μεγίστην τυ-
 ραννίδα ἐλέσθαι, καὶ ὑπὸ^w ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας
 οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον ἐλέσθαι, ἀλλ' αὐτὸν λα- III. I. 512.
 θεῖν ἐνοῦσαν εἰμαρμένην, παίδων αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα
 κακά^x ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι,^y κόπτεσθαι
 τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἴρεσιν, οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῤῥη-

^a ἐκεῖ m.—^b ὁ dm.—^c ἑάσει AFDKqdm, ἑάσειν ΘΓ.—^d τε om ΦΚ.—^e αὐτὴ v.
 —^f δὴ δεῖ AΘΞBmτ, δεῖ δεῖ v: δεῖ δὴ *s.—^g ἔχοντι Φ.—^h τε καὶ ΘΓ.—ⁱ μείζω αὐ-
 τὸς v.—^j τὸν τοιοῦτον D.—^k βίον ΞΦΚmτ.—^l ἐκατέρωσ v.—^m τοῦτω v.—ⁿ ὡς ὁ q.
 —^o ἠγγελε Φm, ἠγγελε Ξv.—^p οὕτως om q.—^q τελευταῖον DK, τῷ τελευταῖον q.
 —^r ζῶν AΘΞΦεδmτ, om q.—^s τῷ DK, om q et pr A.—^t ἐλομένω om q.—^u ζῶν
 ζῶντι v, ζητοῦντι q.—^v καλεῖται Γ.—^w καὶ ὑπὸ...ἐλέσθαι om Φ.—^x πολλά Γ.—

τῶν ἐπικτητῶν] Bas. 2. κατὰ τ. ἐπι-
 κτήτων. Ast.

ἀδαμαντίνως] Laudat Olympiod. in
 Phædon. apud Wytttenbach. ad Phædon.

§. 13. Ast.

ἐργάσῃται] Bas. 1. et 2. ἐργάζηται.
 Plat.

Mox τὸν τοιοῦτον Ald. Bas. 1. et 2.
 Ast.

§. 15. βρώσεις] Hoc et quæ sequun-
 tur, appositioni ad εἰμαρμένην inserviunt.

Ast.

οὐκ ἐμμένοντα] Haud servantem, i. e.
 2 F

θεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν κακῶν, ἀλλὰ τύχην τε καὶ δαίμονας καὶ πάντα μᾶλλον ἀνθ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ αὐτὸν^z τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκόντων,^a ἐν τεταγμένη πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιακότα, ἔθει^b ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετεληφότα. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν^c τοῖς τοιούτοις ἀλισκομένους^d τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκοντας, ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ' ἐκ τῆς γῆς τοὺς πολλούς, ἅτε αὐτούς τε πεπονηκότας ἄλλους τε ἑωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι. διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν^e ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι, καὶ διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην. ἐπεὶ εἴ τις αἰεὶ, ὁπότε εἰς τὸν ἐνθάδε βίον ἀφικνοῖτο,^f ὑγιᾶς φιλοσοφοῖ^g καὶ ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις^h πίπτει,ⁱ κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ^k

III. I. 513. τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν^l καὶ τραχεῖαν^m πορεύεσθαι,ⁿ ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν. ταύτην^o γὰρ δὴ, ἔφη, τὴν^p θεῶν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἔκα-

II. 620. σται^q αἱ ψυχαὶ ἠροῦντο τοὺς βίους· ἐλεεινὴν^r τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γελοῖαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἰρεῖσθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη τὴν ποτε Ὀρφείως γενομένην κύκνου βίον αἰρουμένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θά-

^z σκέπαιτο q, σκέπταιτο K, om m.—^x τὸν K et, τῶν in mg posito, D.—^a ἡκον-
τα K.—^b ἔθει K.—^c ἐν om Θr.—^d ἀλισκόμενον r.—^e τῶν ante ἀγαθῶν om v.—
οἱ ο

^f ἀφικνεῖται K.—^g φιλοσοφεῖ ΦΦDKq.—^h μὴ ἐν τελευταίοις ΑΦvδm, μὴ τελευταίοις Θr: μὴ τελευταῖος *s. videtur fuisse μὴ ἐν τοῖς τελευταίοις.—ⁱ πίπτει ΦDKq.—
^k καὶ post ἀλλὰ om m.—^l χθονίαν Φm.—^m ταχεῖαν m.—ⁿ πορεύεσθαι ΕΦ.—
^o ταύτην...228, 5. μίγνυσθαι om q.—^p τὴν om Θ et pr Ξ.—^q ἔκαστοι m.—^r ἐλεεινὸν

negligentem. Ast.

ἐπεὶ] *Quamquam, alioqui.* v. Albert. Observ. in N. T. p. 341. et Fischer. ad Euthyphr. Ast.

χθονίαν καὶ τραχεῖαν] Laudat hæc Suidas t. iii. p. 673. Küster. Ficta sunt ad nobiles illos Hesiodi versus, de quibus vid. l. i. 2. Ast.

ἰδεῖν μὲν γὰρ] Laudat Euseb. Præpar. Evang. xiii. 16. p. 589. A. ubi scribitur ἰδεῖν μὲν γὰρ, ἔφη. Ast.

Ὀρφείως γενομένην] Respexit Theodoret. Therapeut. xi. p. 653. B. et Turnebus Adversar. x. 22. Nota est fabula, Orpheum, quod Thraces puerilem amorem primus docuerit, Bistonides mulieres discerpaisse, v. Phanocli. in Anthol. Græc. t. i. p. 204. Pausan. ix. 30. Conon. Narrat. p. 41. ed. Teuch. et Ovid. Metamorph. xi. init.—Pro *Blou* Ald. Bas. l. et 2. *Blou*. Ast.

νατον οὐκ ἐβέλουσαν ἐν γυναικί γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν δὲ τὴν Θαμύρου ἀηδόνος ἐλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον^ο μεταβάλλοντα^ι εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἴρεσιν, καὶ ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως, ὡς^υ τὸ εἰκός. τὴν δὲ λαχοῦσαν ψυχὴν ἐλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν^ν Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου,^ω φεύγουσαν ἀνθρώπον γενέσθαι, μεμνημένην τῆς τῶν ὄπλων κρίσεως. τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ^χ Ἀγαμέμνονος ἔχθρα^γ δὲ καὶ ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη αὐτοῦ διαλλάξαι βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν τὴν Ἀταλάντης ψυχὴν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρός, οὐ δύνασθαι παρελθεῖν ἀλλὰ λαβεῖν. μετὰ δὲ ταύτην ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν· πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεραίου πίθηκον ἐνδυομένην. κατὰ τύχην δὲ τὴν Ὀδυσσεως, λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην, αἰρησομένην ἵεναι· μνήμη δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας^ς λελαφηκυῖαν ζητεῖν^α περιουσαν^β χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος,^ς καὶ μόγις^δ εὐρεῖν κείμενόν που καὶ παρημε-

III. I. 514.

Γ.—^ο κύκνου φη.—^ι μεταβάλλουσαν φ, μεταβαλλόντα ν.—^υ τῷ Θ, om ΑΦΚυδm et pr D.—^ν τοῦ DK.—^ω τελαμωνεάδαο τ.—^χ τούτῳ τοῦ τ.—^γ ἔχθραι ΑΕΦδm.—^ς φιλοτιμίαν ν.—^α ζητεῖν post πολὺν ponunt Θτ.—^β περιουσαν ΕΦDm.—^ς ἰδιώτου καὶ

Θαμύρου] *Thamyras* (ut in *Parthenii Narrat.* 29.) vel *Thamyris*, *Philammonis filius* (v. *Apollodor. Biblioth.* i. 3. 3. *Schol. ad Hom. Odys.* T. 432.) cum *Musis* dicitur certamen inisse (*Iliad.* ii. 595.) victusque excacatus esse. *Ast.*

δὲ λαχοῦσαν] In quodam vet. inter δὲ et λαχοῦσαν scriptus est accusativus *δευτέρων*: quem tamen *Eusebius* non agnoscit. *STEPH.*

τὴν δὲ λαχοῦσαν] *Vid. Plutarch. Sympos.* ix. p. 739. *E. F.* 740. *A. E.* *Vid. Viger.* ad *Euseb. Præp. Evang.* l. I. p. 66. *Ast.*

τῆς τῶν ὄπλων κρίσεως] *Nobile est de armis Achillis certamen inter Ajacem Telamonium et Ulysses*, v. *Homeri Od.* λ'. 542. sq. *Pindar. Nem.* vii. 37. viii. 39. *Ovid. Metam.* xiii. init. *Quint. Calab.* v. 180. *Ast.*

Ἀγαμέμνονος] *Euseb. τοῦ Ἀγαμέμνονος.* *Mox ἔχθραν* cum genitivo conjunctum v. *Fischer.* ad *Weller.* t. iii, p. i. p. 399. *Ast.*

Ἀταλάντης ψυχὴν] *Atalanta*, *Schœneii filia*, *velocissimos viros cursu superasse* traditur, v. *Schol. ad Theocr.* iii. 40. ad *Apollon.* i. 769. *Serv. ad Virgil. Æn.* iii. 113. *Ovid. Metam.* x. 560. sq. et *Hygin. Fab.* 185. *Ast.*

Ἐπειοῦ] *Epeus* celeberrimus est equi *Trojani architectus*, v. *Serv. ad Virgil. Æn.* ii. 264. *Hygin. Fab.* 108. *Ast.*

Θεραίου] *Qui satis notus est ex II. ii. 212.* *Vid. Æneas Gaza in Theophrast.* p. 15. et *Hemsterh.* ad *Lucian.* t. ii. p. 528. *Bip.* *Ast.*

ἰδιώτου ἀπράγμονος] *Non ἰδιώτου ἀπράγμονος*, sed *ἰδιώτου καὶ ἀπράγμονος* apud *Eusebium* legitur: quem mihi lectio multo magis arridet. *STEPH.*

καὶ ἀπράγμονος] *Particulam καὶ ex Eusebio recepit*, ut et *μόγις*; vulgo enim *μόλις* scribitur, quod *Atticistæ* reprobant, *vid. Phot. in Hellad. Chrestomath.* p. 1580. (ed. *Hellad. Meurs.*), *interpp. ad Thom. Mag.* p. 619. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 409. ed. *Lips. Hem-*

λημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων, καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἐλέσθαι. καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἵεναι καὶ εἰς ἄλληλα, τὰ μὲν ἄδिका εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἡμερα μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις μίγνυσθαι. ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἡρῆσθαι, ὥς περ ἔλαχον, ἐν τάξει προσίεναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνην δ' ἐκάστῳ ὃν εἴλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ζυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθῶ ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαψάμενον αὐθις ἐπὶ τὴν τῆς Ἀτρόπου^f

III. i. 515. ἄγειν^g νῆσιν, ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωθέντα^h ποιοῦντα.ⁱ

II. 621. ἐντεῦθεν δὲ^k δὴ ἀμεταστρεπτί^l ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἵεναι θρόνον. καὶ δι' ἐκείνου^m διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διῆλλον, πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρⁿ εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρον τε καὶ ὅσα γῆ^o φύει. σκηναῖσθαι^p οὖν σφᾶς ἦδη

ἀπράγμονος τ.—^d μόλις ΑΞΦϷM : μόλις τ.—^e εἰρησθαι M.—^f ἀτράκτου τ.—^g ἄγει

ΖεM.—^h ἐπικυκλωθέντα v, ἐπικλωθέντα MΣ.—ⁱ ποιοῦντα Φ, ποιοῦσαν δ.—^k δὲ om Θ.—^l ἀμεταστρεπτί v.—^m ἐκείνον M.—ⁿ γὰρ om K.—^o ὅσα ἢ γῆ τ.—^p σκη-

sterh. ad Lucian. Judic. Voc. 4. Ast. τὰ αὐτὰ ἂν] Euseb. ταῦτ' ἂν; deinde μεταβαλόντα. Ast.

ἐπειδὴ] Non hic solum invenitur ἐπειδὴ cum infinitivo (ne quis hunc locum mendii suspectum habeat) sed aliquot aliis locis : ex quibus unum exhibebit dialogus qui Symposium est inscriptus, p. 174. ἐπειδὴ δὲ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἄγαθωνος, etc. STEPH.

ἐπειδὴ δ' οὖν] V. Clemens Alexandr. Strom. v. p. 592. C. t. ii. p. 701. ubi cf. Potter. not. Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 670. B. Apud Clem. δ' οὖν abest; mox προεῖναι: Clem. Euseb. cod. Joan. προεῖναι; deinde Euseb. eis. Ast.

δαίμονα—φύλακα] Qui Menandro (apud Stob. Eclog. Phys. i. 9.) μυσταγωγὸς τοῦ βίου dicitur. Cf. Wytttenbach. ad Phædon. §. 59. Censorinus de Die Natal. c. 3. 'Genius autem ita nobis assiduus observator appositus est, ut ne puncto quidem temporis longius absc-

dat, sed ab utero matris exceptos ad extremum vitæ diem comitetur.' Vid. ibi Lindembrogii not. p. 14.—Verba ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρα et quæ sequuntur, respexit Porphyrt. apud Stob. l. l. p. 370. Voce ἀμετάστροφα significatur nominis Ἀτροπος etymon, v. Stob. Eclog. Phys. p. i. p. 180. et 190. Ast.

ποιοῦντα] Legit et Ficinus ποιοῦσαν, non ποιοῦντα. STEPH.

τὰ ἐπικλωθέντα ποιοῦντα] Ficinus videtur ποιοῦσαν legisse, quum veritat, quæ immutabilia stamina reddat. Ast. Λήθης πεδίον] Vid. Æschin. Axioch. §. 20. Plutarch. Sympos. ix. p. 749. D. Cf. Wytttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 115. Proclus ad Tim. v. p. 339. legit ποταμὸν, haud dubie locum infra sequentem respiciens. Πεδίον est Empedocleum λειμῶν, v. Sturz. ad Empedocle. Fragm. p. 456. sq. et nostra ad Phædr. p. 305. Ast.

ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον¹ οὐδὲν στέγειν.² μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι³ πεινῶν, τοὺς⁴ δὲ φρονήσει μὴ σωζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου· τὸν δὲ αἰεὶ πίνοντα⁵ πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ δὲ κοιμηθῆναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντὴν τε καὶ σεισμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω⁶ εἰς τὴν γένεσιν, ἄπτοντας ὡς περ ἄστέρως. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πεινῶν ὅπῃ μέντοι καὶ ὅπως εἰς⁷ τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ⁸ εἰδέναί, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν⁹ ἔωθεν¹⁰ αὐτὸν ἤδη¹¹ κείμενον ἐπὶ¹² τῇ πυρᾷ.

Καὶ οὗτος,¹³ ὦ Γλαύκων, μῦθος¹⁴ ἐσώθη καὶ οὐκ¹⁵ ἀπάλετο· καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν,¹⁶ ἂν¹⁷ πειθῶμεθα αὐτῷ, καὶ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα, καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιλανθώμεθα. ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθῶμεθα, νομίζοντες ἀθάνατον τὴν¹⁸ ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν¹⁹ κακὰ²⁰ ἀνέχεσθαι, III. i. 516. πάντα δὲ ἀγαθὰ, τῆς ἄνω ὁδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς²¹ φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς,²² αὐτοῦ τε²³ μένοντες ἐνθάδε, καὶ ἐπειδὴν τὰ ἄθλα αὐτῆς κομιζόμεθα, ὡς περ οἱ νικηφόροι περιαιγερόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετῇ²⁴ πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.²⁵

νόσθαι K.—¹ ἀγγεῖου vs.—² στέγειν AΘΞΦυδμη: στέγει *ς.—³ εἶναι om [pr Ξ.—⁴ τοὺς...μέτρου om ΘDKqr.—⁵ πίνοντα vt.—⁶ ἄνωθεν Φ.—⁷ πρὸς q.—⁸ οὐκ AΞΦυδm, οὐδὲ Θr: οὐδὲν *ς.—⁹ ἤδη Θ, ἴδοι DKq.—¹⁰ ἄνωθεν v et γr A.—¹¹ ἤδη om ΘΞDKqr et pr A.—¹² ἐν τ.—¹³ οὕτως ΞΦυδm.—¹⁴ ὁ μῦθος K.—¹⁵ ἀλλ' οὐκ ΘΦKqrδm r.—¹⁶ σώσει q.—¹⁷ ἂν Φm.—¹⁸ τὴν om ΘDKqr.—¹⁹ μὲν κακὰ om q.—²⁰ κακὰ K.—²¹ καὶ om Θr.—²² αὐτοῖς om K.—²³ τῷ θεῷ δ.—²⁴ γο m.—²⁵ χιλιετί (i quidem cog) A.—²⁶ πράττοντες DKq.

ἀγγεῖου] Aut ἀγγεῖον aut ἀγγεῖων scribendum videtur. ΣΤΕΡΗ.

ἀγγεῖον] Sic Cod. Reg. Vulgo ἀγγεῖου. Ceterum cf. Iamblich. de Myster. iii. 20. p. 86. Ast.

μῦθος ἐσώθη] Vid. nostra ad Sympos. p. 255. Ast.

ἂν ἐμοὶ] Ne hanc quidem loquendi formam, ἂν ἐμοὶ πειθῶμεθα, exemplo apud hunc scriptorem carere scio; ideo-

que minime suspectam habeo. ΣΤΕΡΗ. ἐν τῇ χιλιετῇ πορείᾳ] Vid. nostra ad Phædr. p. 309. Ast.

εὖ πράττωμεν] Cod. Reg. εὖ πράττοντες, quo haud opus est, quum, ut solet, ante ὅσπερ particula vel conjunctio explicativa omissa sit: ut scilicet vel ita ut. Verba οἱ νικηφόροι περιαιγερόμενοι laudat Suidas t. iii. p. 80. Ast.

The first part of the history is a general account of the state of the country at the beginning of the reign of King Henry the First. It describes the condition of the kingdom, the state of the church, and the character of the people. It also mentions the various wars and battles which took place during this period.

The second part of the history is a more particular account of the reign of King Henry the First. It describes the various events which took place during his reign, and the character of his government. It also mentions the various wars and battles which took place during this period.

The third part of the history is a more particular account of the reign of King Henry the First. It describes the various events which took place during his reign, and the character of his government. It also mentions the various wars and battles which took place during this period.

The fourth part of the history is a more particular account of the reign of King Henry the First. It describes the various events which took place during his reign, and the character of his government. It also mentions the various wars and battles which took place during this period.

ΤΙΜΑΙΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΤΙΜΑΙΟΣ,
ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Thesis sive scopus disputationis est, De Universi Natura : complectitur enim doctrinam sententiamque Platonis de Rerum natura, id est, de Universi et omnium ipsius partium creatione, causis, et facultatibus. Ita disputationis subjectum est Physices explicatio. Docet enim philosophus, quo principio atque primordio Universum singulæque ipsius partes et exstiterint, et subsistant etiamnum, atque conserventur : eccujus potentia atque virtute : nimirum et creatum esse mundum a Deo, et ab eodem, eadem illa sua, qua ipsum crearat atque condiderat, vi atque efficacia, potenter contineri, Naturæ causis ad illum finem ab ipso creatis atque ordinatis. Itaque nec fortuito, nulla causa antecessa, neque per se, Mundum exstitisse ab æterno : sed certo initio incepisse existere, certo quidem Dei decreto, efficacique potentia : qui videlicet in mente sua delineatam Mundi imaginem stato tempore creavit atque condidit, ita ut revera certo quodam et firmo modo existeret. Explicat præterea mirabilem vim Naturæ, vires, effecta : illam siquidem creatam a Deo docet, et primum quoque rerum omnium creatarum *πᾶθος*, Tempus, ab eodem illo architecto creatum ; ut convellantur fundamenta profanæ philosophiæ, ex temporis æternitate mundum æternum constituentis, ad opificis opprobrium. Universim autem explicata Naturæ vi atque efficacia, de Homine tum agit singulatim, omnium animantium præstantissimo, et potissima proinde mundi parte : cujus opificium, et corporis et animi, diligenter persequitur.

ΤΙΜΑΙΟΣ.

§. 1. Εἷς, δύο, τρεῖς. ὁ δὲ δὴ^a τέταρτος ἡμῖν, ᾧ φίλε Τίμαιε, ποῦ, τῶν χθῆς μὲν^b δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἔστιαι-
τόρων;

Steph.
III, 17.

Bek.
III, II, 3

ΤΙ. Ἀσθeneiá τις αὐτῷ ξυνέπεσεν,^c ᾧ Σώκρατες.^d οὐ γὰρ ἂν ἐκὰν τῆσδε^e ἀπελείπετο^f τῆς ξενουσίας.

ΣΩ. Οὐκοῦν σὸν τῶνδ' ἐργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ^h ἀπόν-
τος ἀναπληροῦν μέρος;

ΤΙ. Πάνυ μὲν οὔν, καὶ κατὰ δύναμιν γεⁱ οὐδὲν ἐλλεί-
ψομεν· οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη^k δίκαιον χθῆς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας
οἷς ἦν πρέπον ξενίοις μὴ οὐ προθύμως σὲ τοὺς λοιποὺς ἡμῶν
ἀντεφестиᾶν.^l

CODICES QUINDECIM,

ΑΘΞΣΤΡΣΥ q s r e g o r, ab initio α.

^a δὴ om ΘΥΣΥ aregt et pr Σα.—^b μὲν om ΣΤΡΣ aregt.—^c ξ. F.—^d ᾧ φίλε Σώ-
κρατες s.—^e τῆδε pr Υ.—^f ἀπελείπετο Εη.—^g τ' sa.—^h αὐτοῦ F.—ⁱ γε μὲν οὔν Fg.

§. 1. ἀντεφестиᾶν] Plat. scripsisse
puto ἀνθεστιᾶν: ut ἐστιατόρων paulo
ante dictum est, ἀπὸ τοῦ ἐστιᾶν. STEPH.
qui sic in Not. 'Mirum est hanc vocem
ἀντεφестиᾶν tamdiu omnium consensu
hic servatam fuisse: adeo ut etiam in
vulg. Lex. hinc afferatur, tanquam de ea
minime sit dubitandum. Mirum est,
inquam: quum nominis ἐφέστιος signi-
ficatio talis non sit ut si verbum ἐφестиᾶν
ex eo facere libuisset, significare posset
convivio excipere, vel epulis: cui præfixa
prepositione ἀντλ, diceretur ἀντεφестиᾶν

pro vicissim convivio accipere, sive epu-
lis. Neque vero initio dialogi dixerat
ἐφестиατόρων, sed ἐστιατόρων. Quo-
niam tamen ex vet. exempl. emendatum
illud verbum non inveni, nequaquam
ἀνθεστιᾶν ex conjectura in locum illius
substitui, sed tantum margini adscripsi.
Cæterum metaphorice hic dicitur ἀνθε-
στιᾶν, pro vicem nobis in disputando
reddere, vel disputationem parvam red-
dere, quasi paribus disputationis epulis
excipere. Pergit enim in metaphora qua
in principio usus est, δαιτυμόνας quidem,

ΣΩ. Ἄρ' οὖν μέμνησθε ὅσα ἡμῖν^m καὶ περὶ ὧν ἐπέταξαⁿ εἰπεῖν;

III. II. 4. ΤΙ. Τὰ μὲν μεμνήμεθα, ὅσα δὲ μή, σὺ παρῶν ὑπομνήσεις. μᾶλλον δέ, εἰ μή τί σοι χαλεπὸν, ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέων πάλιν ἐπ' ἀνελθε^o αὐτά, ἵνα βεβαιωθῇ μᾶλλον^p παρ' ἡμῖν.^q

ΣΩ. Ταῦτ' ἔσται. χθές ποῦ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ρηθέντων λόγων περὶ πολιτείας ἦν τὸ κεφάλαιον, οἷα τε καὶ ἐξ οἷων ἀνδρῶν ἀρίστη κατεφαίνεται ἄν^r μοι γενέσθαι.

ΤΙ. Καὶ μάλα γε ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, ρηθεῖσα πᾶσι κατὰ νοῦν.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὸ τῶν γεωργῶν, ὅσαι τε ἄλλαι τέχναι, πρῶτον ἐν αὐτῇ^s χωρὶς διειλόμεθα ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ τῶν προπολεμησόντων;^u

ΤΙ. Ναί.

ΣΩ. Καὶ κατὰ φύσιν δὴ δόντες^v τὸ καθ' αὐτὸν ἐκάστω πρόσφορον ἐν μόνον ἐπιτήδευμα καὶ μίαν ἐκάστω τέχνην,^w

—^k εἶναι A.—^l ἀνταφροστίαν sscr.—^m ἡμῖν s: scribe ὑμῖν cum *s.—ⁿ ἐπέταξα

pr Σ.—^o ἐπ' ἀνελθε A.—^p πάλιν ΘΕΤΣΥs: sscr.—^q ἡμῶν r.—^r καταφαίνεται μοι o.—^s αὐτοῖς e.—^t τοῦ om F.—^u πολεμησόντων ΕSsscr.—^v δίδοντες (supra positus ic γε δὴ) A, δίδοντες corr Σ, δηλοῦντες o.—^w ἐπιτήδευμα μίαν ἐκάστην τέχνην o, ἐπιτήδευμα μίαν ἐκάστην τέχνην γρ A, ἐπιτήδευμα καὶ ἀφ' ἐκάστου τῆς τέχνης AF et

id est convivas, appellans eos qui fuerant disputationis auditores: ἐστιάτορας autem, id est convivatores, eos qui disputationi praeerant. Eademque de re dicit, metaphora itidem utens, χθές ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας οἷς ἦν πρόπον ξενίους, quasi disputatio illa, hospitalium munerum (respicendo ad Timaeum, qui hospes erat) loco fuerit. Ubi observandum etiam est verbum ἀνθεστίαν longius quam ad epulas extendi; quum enim his verbis, χθές ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας οἷς ἦν πρόπον ξενίους, subjungat ἀνθεστίαν, de iis quos vicem vult reddere, idemque officium praestare, perinde est ac si diceret ἀντιξενίζειν. Sicut et p. 20. iterum dicitur, ἀνταποδόσει μοι τὰ τῶν λόγων ξένια. Item p. 27. in principio, σκόπει δὴ τῶν ξενίων σοι διάθεσιν. Solet aliqui Plato de jucundis disputantium sermonibus, tanquam de epulis quibus auditorum animi pascuntur, loquens, uti verbo ἐστιάων, interdum et εὐωχείων: itidemque eo-

rum passivis ἐστιάσθαι et εὐωχεῖσθαι; quin etiam verbali ἐστίασις: ut aliquanto post de eadem re dicitur, τελείως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Legimus vero apud eundem initio Phaedri, τῶν λόγων ἡμᾶς λυσίας εἰστία. Et de Rep. l. ix. ἐστίαν λόγων καλῶν καὶ σκέψεων. Et in Gorgia, εἰ τοιοῦτους εἰστιάσασιν, εὐωχοῦντες ἂν ἐπεθόμεν. Rursum illius operis de Rep. l. i. εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρβῶν, καὶ τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστίασεως ἀποπλήρωσον. Imitatus autem est Cicero locis aliquot istud Platonis metaphoricum loquendi genus. Caeterum quia ἀνθεστίαν scribendum esse dixi, non ἀντεφροστίαν, sic etiam dicendum, ut opinor, fuerit, ἡμᾶς pro ἡμῶν substitui debere. Nam τοὺς λοιποὺς ἡμῶν, sonaret, eos e nobis qui reliqui sunt: non videtur autem ita loquutus fuisse quum unus tantum abesset.

μᾶλλον] γρ. πάλιν παρ' ἡμῖν. ΣΤΕΡΗ.

τούτους^α οὐς πρὸ πάντων ἔδει^β πολεμεῖν εἴπομεν,^α ὡς ἄρα αὐτούς δέοι φύλακας εἶναι μόνον^α τῆς πόλεως, εἴ τέ τις ἔξωθεν ἢ^β καὶ τῶν ἔνδον^γ ἴοι κακουργήσων, δικάζοντας μὲν πρῶτως^δ τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν ἄτε^ε φύσει^ς φίλοις οὐ- III. 18.
σι, χαλεπούς δὲ ἐν ταῖς μάχαις τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένους.

ΤΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Φύσιν γὰρ^ε οἶμαί^δ τινα τῶν φυλάκων τῆς ψυχῆς ἐλέγομεν ἅμα μὲν θυμοειδῆ, ἅμα δὲ φιλόσοφον δεῖν εἶναι III. II. 5.
διαφερόντως, ἵνα πρὸς ἑκατέρους δύναιντο^ι ὀρθῶς πρᾶοι καὶ χαλεποὶ γίνεσθαι.

ΤΙ. Ναί.

ΣΩ. Τί δαί^ι τροφήν;^κ ἄρ' οὐ γυμναστικῆ καὶ μουσικῆ μαθήμασί τε, ὅσα^λ προσήκει τούτοις,^μ ἐν ἅπασι τεθράφ-
θαι;^ν

ΤΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τοὺς δὲ γε οὕτω τραφέντας ἐλέχθη που μῆτε χρυ-
σὸν^ο μῆτε ἄργυρον μῆτε ἄλλο ποτὲ μηδὲν κτήμα ἑαυτῶν^ρ
ἴδιον νομίζειν δεῖν, ἀλλ' ὡς ἐπικούρους μισθὸν λαμβάνοντας τῆς φυλακῆς παρὰ τῶν σωζομένων ὑπ' αὐτῶν, ὅσος σῶφροσι μέτριος, ἀναλίσκειν τε δῆ^α κοινῆ καὶ ξυνδιαιτωμένους μετ' ἀλλήλων ζῆν, ἐπιμέλειαν ἔχοντας ἀρετῆς διὰ παντός, τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἄγοντας σχολῆν.

ΤΙ. Ἐλέχθη καὶ^ς ταῦτα ταύτη.

§. 2. ΣΩ. Καί^ς μὲν δὴ καὶ περὶ^ς γυναικῶν ἐπεμνήσθη-
μεν,^υ ὡς τὰς φύσεις^ν τοῖς ἀνδράσι παραπλησίας εἶη^ω ξυ-
αρμοστέον καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα^α πάντα κοινὰ κατὰ τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην δίαιταν δοτέον πάσαις.

ΤΙ. Ταύτη καὶ ταῦτα ἐλέγετο.

ΣΩ. Τί δέ^υ δῆ^α τὸ περὶ τῆς^α παιδοποιίας; ἢ τοῦτο μὲν

cori Θ: ἐπιτηδεύμα ἐκάστη τέχνη *ς. in Υ̅ hoc ἐκάστη τέχνη τούτους οὐς
sunt in litura.—^α τούτων ο.—^β ἔδει τ.—^γ ἔπομεν s.—^δ μόνον om Σ.—^ε εἰ
Θ et pr Σ, om ΨΥκαεργ.—^ς ἔνδοθεν ΑΔ.—^δ πρῶτως s.—^ε καὶ F.—^ς καὶ
ο.—^ς μὲν γὰρ Υ̅κατ.—^δ εἶναι τ.—^ι δύναιτο s.—^ι δὲ ΞΣΤΨΥκαεργ.—
^κ διατροφήν F, τροφή ο.—^λ ὅσα AF, ὅσα ο: ὅσοις *ς.—^μ τούτους ΞΣΥκαεργ.—
^ν τεθράφθαι Tεγ.—^ο χαλκὸν τ.—^ρ ἑαυτοῖς F, ἑαυτὸν q.—^ι δῆ om F.—^ς καὶ
ἐλέχθη καὶ q.—^ς καὶ ante περὶ om ο.—^ς περὶ om q.—^ω ἐμνήσθημεν s.—^α φύσει
s.—^α εἶη...πάντα in litura τ.—^α τὰ ἐπιτηδεύματα ΑΞΣΤΓκαεργ et rc Θ (qui pr
lacunam habet pro his ἐόν...πάντα), τὰ ἐπιτηδεύματων ε et pr ο, τῶν ἐπιτηδευ-

διὰ τὴν ἀθήθειαν τῶν λεχθέντων εὐμνημόνευτον, ὅτι κοινὰ τὰ
 11. ii. 6. τῶν γάμων^b καὶ τὰ^c τῶν παίδων πᾶσιν ἀπάντων ἐτίθεμεν,
 μηχανωμένοις^d ὅπως μηδεὶς ποτε τὸ^e γεγεννημένον^f αὐτῶν^g
 ἰδία γνώσοιτο,^h νομιούσιⁱ δὲ πάντες πάντας αὐτοὺς ὁμογε-
 νεῖς,^k ἀδελφὰς μὲν καὶ ἀδελφοὺς ὅσοι περ ἂν τῆς πρεπού-
 σης ἐντὸς^l ἡλικίας γίνωνται, τοὺς δ' ἔμπροσθεν καὶ ἄνω-
 θεν^m γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲⁿ εἰς τὸ κά-
 τωθεν ἐκγόνους παῖδας τ'^o ἐκγόνων;

ΤΙ. Naί, καὶ ταῦτα εὐμνημόνευτα ἦ λέγεις.

ΣΩ. Ὅπως δὲ δὴ^p κατὰ δύναμιν εὐθύς γίνοντο ὡς
 ἄριστοι τὰς φύσεις, ἅρ' οὐ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας
 ἔφαμεν καὶ τὰς ἀρχούσας δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερξιν^q
 λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισὶν ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἱ
 τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἐκάτεροι ξυλλήξονται,^r καὶ μὴ τις
 αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίνηται, τύχην ἡγουμένοις^s αἰ-
 τίαν τῆς ξυλλήξεως;^t

ΤΙ. Μεμνήμεθα.

11. 19. ΣΩ. Καὶ μὴν ὅτι γε^u τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτέον
 ἔφαμεν εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων^v εἰς τὴν ἄλλην λάθρα

μάτων s: τὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων *s.—y dal corr A.—z δὴ om s.—a τῆς add AF0.
 —b γάμων...παίδων] παίδων...γάμων o.—c τὰ om SYsar et pr Θ.—d μηχανωμένοις
 oi

Buttmannus, μηχανώμενοι so cum s, μηχανώμένους xa: ceteri μηχανωμένοις.—
 y

e τὸν Θ0.—f γεγεννημένον Ξgg, γεγεννημένον TS.—g αὐτῶν A0.—h γνώσοιτο s.
 —i νομιούσι AΘFSYqsaoγ: νομίωσι *s.—k ὁμογόνους o.—l πρεπούσης αὐτῶν ἐν-
 τὸς x.—m ἦνω F.—n δ' sraqsoγ.—o τε καὶ παῖδας Ξs.—p δὴ om x.—q σύνερξιν r.
 —r ξυλλήξονται AΘΞΣΤFYraegp, συλλήξονται Sso, ξυλλέξονται q: ξυλλέξονται s.
 oi

—s ἡγούμενος Fe, ἡγουμένους mg F.—t συλλήξεως so, ξυλλέξεως qs.—u γε om Ys

§. 2. μηχανώμενοι] Sicut μηχανώμε-
 νοι pro μηχανωμένους positum a me fuit,
 ita etiam fortasse γνώσοιτο mutandum
 erat in γνώσοιτο. Neque enim ut γνώ-
 σομαι dicitur, unde est γνώσοιτο, ita
 etiam ἐγνωσάμην in usu esse puto, unde
 esset γνώσοιτο. Fortasse tamen rectius
 etiam legeretur γνώσεται, retinendo νο-
 μιούσι: ut in modo indicativo utrumque
 verbum esset. STEPH. Sine iusta causa.
 At γνώσοιτο firmat Cod. Tub. Bip.

ξυλλέξονται] Huic verbo ξυλλέξονται
 et statim post nomini ξυλλέξεως men-
 dum subesse videri posset atque unum
 idem, positae nimirum utrobique literae e

pro η: et illic quidem, ξυλλήξονται, pro
 simul sortientur, hic vero ξυλλήξεως pro
 sortitionis simul factae, legendum esse:
 sed locus ad quem hic respicitur lectio-
 nem nostram suspicione liberat: quum
 ibi scriptum sit, κλήροι δὴ τινες, ὅμαι,
 ποιητέοι κομφοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκείνον
 αἰτιάσθαι ἐφ' ἐκάστης συνέξεως τύχην,
 ἀλλὰ μὴ τοὺς ἄρχοντας. Omnino enim
 hic σύνερξιν quod illic ξύλλεξιν appellari
 videmus. STEPH.

τῶν φαύλων] Cod. Tub. τῶν κακῶν.
 At Ficinus, τῶν ἄλλων. vertit enim, ali-
 orum vero alios, etc. Bip.

διαδοτέον πόλιν; ἐπαυξανομένων^ω δὲ σκοποῦντας αἰε^χ τοὺς III. II. 7. ἀξίους^γ πάλιν^ρ ἀνάγειν δεῖν,^α τοὺς δὲ παρὰ σφίσιν ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλάττειν;^β

ΤΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Ἐὰρ οὖν δὴ^ε διεληλύθαμεν ἤδη, καθά περ χθές, ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν;^δ ἢ ποθοῦμεν^ε ἐτί^ι τι^ς τῶν ῥηθέντων,^η ᾧ φίλε Τίμαιε, ἀπολειπόμενον;^ι

ΤΙ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτ' ἦν^κ τὰ λεχθέντα, ᾧ Σώκρατες.

§. 3. ΣΩ. Ἀκούοιτ' ἂν ἤδη τὰ μετὰ ταῦτα περὶ τῆς πολιτείας ἣν διήλθομεν, οἷόν τι πρὸς αὐτὴν πεπονθῶς^ι τυγχάνα. προσέοικε δὲ^μ δὴ τινί μοι τοιῶδε τὸ πάθος, οἷον εἴ τις ζῶα καλὰ που θεασάμενος, εἴτε ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα εἴτε καὶ ζῶντα ἀληθινῶς, ἥσυχίαν δὲ ἄγοντα, εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκοιτο θεάσασθαι κινούμενά τε^ν αὐτὰ καὶ τι τῶν τοῖς σώμασι δοκούντων προσήκειν κατὰ τὴν ἀγανίαν ἀθλοῦντα. ταῦτόν^ο καὶ ἐγώ^ρ πέπονθα πρὸς τὴν πόλιν ἣν διήλθομεν· ἠδέως γὰρ ἂν του λόγου διεξιόντος ἀκούσαιμ' ἂν, ἄθλους οὓς πόλις ἀθλεῖ, τούτους αὐτὴν^ι ἀγωνιζομένην πρὸς πόλεις ἄλλας, πρεπόντως εἰς τε^ρ πόλεμον ἀφικομένην^ς καὶ

αΓ.—^ν κακῶν ΑΘFSYγκαοΓ.—^ω ἐπαυξανομένων ΑΘΘ, ἐπαυξανομένων *ς.—^χ αἰε ΑΘΣ Γ: αἰε ε.—^γ πάλιν om F.—^δ πάλιν...ἀναξίους om SYσατ.—^α δεῖ ΕΥχεθ et pr Θ.—^β διαλλάττειν Α.—^ε δὴ add ΑΘΥχεθο.—^δ ἐπαλλάττειν α.—^ε ποθοῦμεν ΑΘFSYγαο Γ, ποθοῦ s, ποθεῖς corr Σ: ποθοῖς cum ε Ξ et corr Υ.—^ι τι Sστ.—^ε τι add ΑΕΣΤΥ γκαο, τε ο.—^η ῥηθ, ἔτι Γ.—^ι ὡς ἀπολειπόμενον Fe et ic α, ὡς ἀπολιπόμενον ο, ἀπολειπόμενοι η.—^κ ἀλλὰ ταῦτ' ἦν ΘΕΣΤSYσκαεθ, ἀλλὰ τοιαῦτ' ἦν ο, ἀλλὰ ταυτὰ ταῦτα ἦν Α.—^ι πεπονθῶς πρὸς αὐτὴν F.—^μ δὲ om ο.—^ν τε κινούμενα F.—^ο ταυτὸ s.—^ρ κἀγὼ ο.—^ι αὐτὸν θ.—^ρ γε AF: om *ς.—^ς ἀφικομένην αΥ.—^ι ἀποδιδοῦσα

ποθοῖς ἔτι] Particulam τὴν participio ἀπολειπόμενον adjectam fuisse puto: fortasse igitur non ποθοῖς ἔτι, sed ποθοῖς τὴν, scriptum fuit. Nisi potius suspicemus ἢ τι ποθοῖς depravatam fuisse in ἡ πεποθοῖς, ut legitur in præced. editionibus. Aliquid certe deesse quod jungatur illi participio ἀπολειπόμενον, dicamus necesse est. Ideo autem τὸ ἀπολειπόμενον, aut τὸ λειπόμενον legendum nequaquam dixerim, quod hæc oratio non esset interrogantis an aliquid præterea desideret quod deesse et addi debere putet iis quos summatim recensuit sermonibus, pridè de republ. habitis: sed

deesse quidem fatentis, an autem addi velit rogantis. Atque hic considera quam diversum dum monosyllabæ particulæ sensum efficiant, quarum utraque alioqui locum hic habere prima fronte videri possit. ΣΤΕΡΗ.

ποθοῖς ἔτι] Locus quidem hic mendo non laborat, sed quum Cod. Tub. aliam offerat hic lectionem ποθοῦ μέν τι loco vulgaris ποθοῖς ἔτι, emendatione facta, ποθοῦμεν τι, elegantior Platoni eidemque familiaris lectio restituitur. Cf de Legg. x. p. 89. Idem Codex ante ἀπολειπόμενον hic inserit particulam ὡς haud contemnendam. LINDAV.

ἐν τῷ πολεμῶν τὰ πρόσηκοντα ἀποδιδούσαν^τ τῇ παιδείᾳ καὶ τροφῇ^η κατὰ τε τὰς ἐν τοῖς^ν ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ^ω τὰς ἐν τοῖς^ς λόγοις διερμηνεύσεις πρὸς ἐκάστας τῶν πόλεων. ταῦτ' οὖν, ᾧ Κριτία καὶ Ἐρμόκράτες, ἑμαυτοῦ μὲν αὐτὸς κατέγνωκα μὴ ποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν πόλιν ἱκανῶς ἐγκωμιάσαι. καὶ τὸ μὲν ἑμὸν οὐδὲν θαυμαστόν· ἀλλὰ^ν τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν

III. II. 8. πάλαι γεγονότων καὶ^ν τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν, οὐ^τ τι^α τὸ ποιητικὸν ἀτιμάζων γένος, ἀλλὰ παντὶ δῆλον ὡς τὸ μιμητικὸν ἔθνος,^β οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται ῥᾶστα καὶ ἄριστα, τὸ δ' ἐκτὸς τῆς τροφῆς ἐκάστοις^ς γιγνόμενον χαλεπὸν μὲν ἔργοις,^δ ἔτι δὲ χαλεπότερον^ε λόγοις^ς εὖ μιμῆσθαι. τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν γένος αὐ^ς πολλῶν μὲν λόγων καὶ καλῶν^η ἄλλων^ι μάλα ἔμπειρον ἤγημαι, φοβοῦμαι δὲ μή πως,^κ ἅτε πλανητὸν ὃν κατὰ πόλεις οἰκήσεις τε ἰδίας^λ οὐδαμῇ διακηκός, ἀστοχον ἅμα^μ φιλοσόφων ἀνδρῶν ἧ καὶ πολιτικῶν,^ν ὅσ' ἂν οἶα τε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράττοντες ἔργῳ καὶ λόγῳ^ρ προσομιλοῦντες ἐκάστοις πράττειεν

pr Γ.—^η καὶ τῇ τροφῇ q.—^ν τοῖς om FΓ et pr α.—^ω καὶ τὰ κατὰ F.—^ς τοῖς om Y.—^τ ἀλλὰ...γεγονότων om s.—^α καὶ περὶ A.—^β οἷοι E.—^γ ἔθνος r, γένος Ss.—
λο

^ς ἐκάστης ss.—^δ ἔργοις S, λόγοις qs.—^ε δὲ χαλεπότερον μὲν Y.—^ς ἔργοις SΥqs, μὲν ἔργοις ot, om o.—^η αὐ γένος o, γένος ἂν rreg.—^ι καλλῶν ze.—^λ ἄλλων add ΑΟΥΥΓqsαεggr et rc Σ.—^μ μή πως om r.—^ν ἰδίας om pr Θ.—^ρ ἅμα καὶ s.—^σ πολιτικῶν o.—^τ ὅσ' A: ὅσα *s.—^ρ καὶ λόγῳ om rεg.—^α ἂν F.—^τ διμετέρας ΑΘΗΤFεg

§. 3. ἐκάστης] Pro ἐκάστης scribendum vel ἐκάστοις vel ἐκάστῳ censeo: quorsum enim cum τροφῆς adderet ἐκάστης, quum τροφῆν generaliter dicat (sicut et antea, quum dixit, παιδεία καὶ τροφῆ) non autem varias ejus species constituat? Quinetiam aliquem μιμῆσθαι οἷς ἂν ἐντραφῇ, et μιμῆσθαι τὸ ἐκτὸς τῆς τροφῆς γινόμενον, ab eo opponi videmus. Sed omnibus (inquit) manifestum est, imitativam nationem ea in quibus educata fuerit, facillime et optime esse imitaturam: quod autem unicuique a sua educatione est alienum, id illi difficile est factis, sed difficilius etiam verbis bene imitari. Quum vero dixisset τὸ ποιητικὸν γένος de eodem addit τὸ μιμητικὸν ἔθνος. STEPH. Recte Steph. Atque ita plane, nempe ἐκάστοις, exhibit Tub. assentiente quoque Ficino: Longe-

que ab eorum educatione remota. BR. πολιτικῶν] Locus hic procul dubio jam pridem contraxit corruptelam, quam Ficinus quoque, verba ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις, tam bello quam pace vertens, senseritne solum nescio an ductus sit alia quadam lectione. Sed verba quoque φιλοσόφων—καὶ πολιτικῶν mendo nobis videntur laborare. Quæ si comparas cum loco qui est p. 18. A: ubi philosophus, quales rem publicam magistratus bello domique tueantur, vocibus θυμοειδῆς et φιλόσοφος bene distinxit, videtur hic rescribendum πολεμικῶν loco τοῦ πολιτικῶν. Cui textus correctioni ut cetera respondeant, vocem μάχαις, quæ hic omnino abundat, in ἄρχαις aut δίκαις, quo referatur τὸ λέγειεν, mutandam esse arbitramur. LIND.

καὶ λέγοιεν. καταλέλειπται δὴ⁹ τὸ τῆς ὑμετέρας¹ ἕξεως 114. 20.
 γένος, ἅμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Τίμαιός
 τε γὰρ ὄδε, εὐνομωτάτης² ἂν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λο-
 κρίδος, οὐσία καὶ γένει οὐδενὸς³ ὕστερος ἂν τῶν⁴ ἐκεῖ, τὰς
 μεγίστας μὲν ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν τῇ πόλει μετα-
 κεχειρίσται,⁵ φιλοσοφίας δ' αὖ⁶ κατ' ἐμὴν δόξαν ἐπ' ἄκρον
 ἀπάσης⁷ ἐλήλυθε. Κριτίαν δὲ πού πάντες οἱ τῆδ' ἴσμεν⁸
 οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ἂν λέγομεν. τῆς δ' Ἐρμοκράτους αὖ
 περὶ φύσεως καὶ τροφῆς, πρὸς ἅπαντα⁹ ταῦτ' εἶναι¹⁰ ἰκανῆς¹¹
 πολλῶν μαρτυρούντων πιστευτέον. διὸ καὶ χθές ἐγὼ δι- 111. ii. 9.
 ανουόμενος ὑμῶν δεομένων τὰ περὶ τῆς πολιτείας δι-
 ελθεῖν προθύμως ἐχαρίζομην, εἰδὼς ὅτι τὸν ἐξῆς λόγον
 οὐδένας ἂν ὑμῶν¹² ἐθελόντων ἰκανώτερον ἀποδοῖεν· εἰς γὰρ
 πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν ἅπαντ'¹³ αὐ-
 τῇ τὰ προσήκοντα¹⁴ ἀποδοῖτ'¹⁵ ἂν μόνοι τῶν νῦν. εἰπὼν δὴ
 τὰπιταχθέντα¹⁶ ἀντεπέταξα ὑμῖν ἅ καὶ νῦν λέγω. ξυνω-
 μολογήσατ'¹⁷ οὖν κοινῇ σκεψάμενοι¹⁸ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς¹⁹
 εἰς νῦν ἀνταποδώσειν μοι τὰ τῶν λόγων ξένια, πάρεμί τε
 οὖν δὴ κεκοσμημένος ἐπ' αὐτὰ καὶ πάντων ἐτοιμότητος ἂν²⁰
 δέχεσθαι.

§. 4. EP. Καὶ μὲν δὴ, καθά περ εἶπε Τίμαιος ὄδε, ὧ
 Σάκρατες, οὔτε ἐλλείφομεν προθυμίας οὐδὲν οὔτ' ἔστιν οὐδε-
 μία πρόφασις ἡμῖν τοῦ²¹ μὴ δεῖν ταῦτα, ὥστε καὶ χθές εὐ-
 θὺς ἐνθένδε, ἐπειδὴ παρὰ²² Κριτίαν πρὸς τὸν ξενῶνα, οὔ καὶ²³
 καταλύομεν, ἀφικόμεθα,²⁴ καὶ ἔτι πρότερον καθ'²⁵ ὁδὸν αὐτ'²⁶
 ταῦτα ἐσκοποῦμεν. ὅ²⁷ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ

⁹
 et cori Σ, ἡμετέρας x: ἡμετέρας *s.—⁵ εὐδαιμονεστάτης t.—¹ οὐδενὸς A.—⁴ τῶν
 ante ἐν add A.—⁷ κατακεχειρίσται F.—⁶ ἂν Treg.—⁸ πάσης ΘΞΣΤΣΥσραεθ.—
 7 ἴσμεν...έρ om s.—² ἅπαντας a.—³ ταῦτ' εἶναι A, εἶναι ταῦτα *s.—¹¹ ἰκανὴν F,

¹²
 ἰκανῶς s.—¹³ ὑμῖν F.—¹⁴ ἅπαντ' A, ἅπαντες F: πάντ' *s.—¹⁵ προσήκοντ' xot.—
 1 ἀποδοῖητ' t, ἀποδοῖντ' F.—¹⁶ τὰπιταχθέντα AF: τὰ ἐπιταχθέντα *s.—¹⁷ ξυνωμο-

¹⁸
 λογήσατ' ΘΞΣΤΣΥσραεθ et pr A, ξυνομολογήσατε Y, ξυνομολογήσατ' s.—¹⁹ σκε-
 ψόμενοι s.—²⁰ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς om t.—²¹ ἂν add A.—²² τὸ ΘΞΣΤΣΥσραεθ.—²³ περὶ
 s.—²⁴ καὶ om FSSsερο.—²⁵ ἀφικόμεθα A.—²⁶ καὶ καθ' x.—²⁷ αὐ om t, delet Σ: ἂν

ἡμετέρας] Scribendum esse ἡμετέρας, μολογήσατ' οὖν. non enim jubet illos
 ostendunt qua: sequuntur. ΣΤΕΡΗ. ξυνομολογεῖν, sed dicit ξυνομολογήσαι.
 ξυνομολογήσατ'] Scribendum est ξυνω- ΣΤΕΡΗ.

παλαιᾶς ἀκοῆς· ὄν^s καὶ νῦν λέγε, ὧ^t Κριτία, τῷδε, ἵνα
ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτή-
δειός ἐστιν.^u

ΚΡ. Ταῦτα χρῆ^v δεῖν, εἰ καὶ τῷ τρίτῳ^w κοινῶ^x Τι-
μαίῳ ξυνδοκεῖ.

III. II. 10. ΤΙ. Δοκεῖ μὴν.^y

ΚΡ. Ἄκουε δὴ, ὦ Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν^z ἀτό-
που,^a παντάπασί γε μὴν^b ἀληθοῦς, ὡς ὁ^c τῶν ἑπτὰ σοφώ-
τατος^d Σόλων ποτ'^e ἔφη.^f ἦν μὲν οὖν οἰκείος καὶ σφόδρα
φίλος ἡμῖν^g Δρωπίδου^h τοῦ προπάππου, καθά περ λέγει
πολλαχοῦⁱ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει· πρὸς δὲ Κριτίαν τὸν^k
ἡμέτερον πάππον εἶπεν,^l ὡς ἀπεμνημόνευεν αὐ^m πρὸς ἡμᾶς
ὁ γέρον, ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστά τῆσδ' εἴη παλαιὰ
ἔργα τῆς πόλεως ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἠφανισ-
μένα, πάντων δὴ ἐν μέγιστον, οὗ νῦν ἐπιμνησθεῖσιⁿ πρέπον
ἂν ἡμῖν εἴη σοί τε ἀποδοῦναι χάριν καὶ τὴν θεὸν ἅμα ἐν
τῇ πανηγύρει δικαίως τε^o καὶ ἀληθῶς οἷόν περ ὑμνοῦντας
ἐγκωμιάζειν.

III. 21.

ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δὴ ποῖον ἔργον τοῦτο Κριτίας
οὐ λεγόμενον μὲν, ὡς δὲπραχθέν ὄντως ὑπὸ τῆσδε τῆς πό-
λεως ἀρχαῖον διηγείτο^p κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοήν;

ΚΡ. Ἐγὼ φράσω παλαιὸν ἀκηκοῦς λόγον οὐ^q νέου ἀν-
δρός. ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγυς

ΥΣΥαρεg et pr Θ, αὐτὰ ο et corr a.—^r ὅ g.—^s ὃ om o.—^t ἔστιν εἴτε καὶ μή Ξ.—
v δὴ A.—^w τῷ τέως τῷ ΣΥατ, τῷ τρίτῳ τῷ q.—^x κοινῶ pr a.—^y μὲν εσ.—^z μὲν
μάλα Ξ.—^a ἀποτόμου Fg.—^b μὴν pr a, μὲν Y, δὲ Sst.—^c ὁ AFo et corr Θ : δὴ *s.
^d ἑπτὰ σοφώτατος Aδ : ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατος *s.—^e ποτὲ om g, ante σόλων po-
nunt SYατ.—^f ἔφη Ξ et corr Σ.—^g ἡμῖν post οικείος ponit o et corr F.—^h δρωπίδου
ατ.—ⁱ πανταχοῦ Sαt et (adscripto πολλαχοῦ) Y.—^k που τὸν rc A.—^l εἶπεν A.—
^m ἂν Θ, οὖν s.—ⁿ ἐπιμνησθεις ΣΥστ et pr a.—^o τε add A.—^p διηγείτο ΑΣΦο :
διηγείται *s.—^q οὐ om Ταργ.—^r ἐνεθήκοντα ΑΞΣΤΣΥαρεg et pr Θ : ἐνεθήκοντα

ἀτόπου] In prioribus editionibus ἀπο-
τόμου. STEPH.

§. 4. ἀποτόμου] In Græcis legendum,
ἔκουε δὴ, ὃ Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν
ἀτόπου. Vulgati codices ἀποτόμου ha-
bent pro ἀτόπου. CORNAE.

ἡμῖν] Scribendum puto ἡμῶν, ut jun-
gatur cum προπάππου. At in præced.
edit. interpung. post ἡμῖν. STEPH. qui
sic in Not. Potest etiam fortassis aliter

emendari locus hic : retinendo nimirum
ἡμῖν, sed suam illi sedem mutando, ita,
ἦν μὲν οὖν οικείος ἡμῖν, καὶ σφόδρα φίλος
Δρωπίδου etc.' Sed locus sanus videtur.
Supple ὄντος. BIP.

ὡς ἀπεμνημόνευεν αὐ πρὸς ἡμᾶς ὁ γέ-
ρων] Ficinus : ut ipse nobis senex postea
referebat. Legit igitur autds pro αἰ.
Ultima syllaba excidit ob vicinam simi-
lem. FAHSE.

ἤδη τῶν ἐνεήκοντα^τ ἐτῶν, ἐγὼ δὲ τῆ μάλιστα δεκίτης.^α ἡ δὲ Κουρεῶτις^τ ἡμῖν οὔσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίαν. τὸ δὲ^α τῆς ἑορτῆς σύνηθες ἐκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς παισίν. ἄθλα III. II. 11. γὰρ ἡμῖν οἱ πατέρες ἔθεσαν ραψωδίας. πολλῶν μὲν οὖν δὴ^ν καὶ πολλὰ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα, ἅτε δὲ^ν νέα κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον^τ ὄντα^ν τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παίδων ἤσαμεν. εἶπεν οὖν δὴ^τ τις τῶν φρατόρων,^α εἴτε δὴ δοκοῦν αὐτῷ τότε εἴτε καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων, δοκεῖν οἱ τά τε ἄλλα σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα^β καὶ κατὰ τὴν ποίησιν αὐτῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον.^γ ὁ δὲ^δ γέρων, σφόδρα γὰρ οὖν μέμνημαι, μάλα τε ἤσθη καὶ διαμειδιάσας^ε εἶπεν Εἴ γε, ὦ Ἀμύνανδρε, μὴ παρέργω τῆ ποιήσει κατεχρήσατο, ἀλλ' ἐσπουδάκει καθά περ ἄλλοι, τὸν τε λόγον ὃν ἀπ' Αἰγύπτου δεῦρο ἠνέγκατο^ς ἀπετέλεσε, καὶ μὴ^ς διὰ τὰς στάσεις ὑπὸ κακῶν τε ἄλλων, ὅσα εὗρεν ἐνθάδε ἦκων, ἠναγκάσθη καταμελεῆσαι, κατὰ γ' ἐμὴν^η δόξαν οὔτε Ἡσίοδος οὔτε^ι Ὀμηρος οὔτε^κ ἄλλος οὐδεὶς ποιητῆς^λ εὐδοκιμώτερος ἐγένετο ἂν ποτε αὐτοῦ.^μ Τίς δ' ἦν ὁ λόγος, ἧ δ' ὅς, ὦ Κριτία; Ἡ^ν περὶ μεγίστης, ἔφη, καὶ ὀνομαστοτάτης πασῶν δικαιοτάτ' ἂν^ο πράξεως οὔσης, ἣν^ρ ἤδε ἡ πόλις ἐπραξε μὲν, διὰ^α δὲ χρόνον καὶ φθόραν τῶν ἐργασασμένων οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος. Λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἧ δ' ὅς, τί τε καὶ πῶς καὶ παρὰ^τ τίνων ὡς ἀληθῆ διακηκοῦς III. II. 12. ἔλεγεν ὁ Σόλων. [§. 5.] Ἔστι τις κατ' Αἰγυπτον, ἧ δ' ὅς, ἐν τῷ Δέλτα, περὶ ὃ^ς κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ρεῦμα, Σαῖτικὸς^ν ἐπικαλούμενος νομός, τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σαίς, ὅθεν δὴ καὶ Ἀμασις ἦν ὁ βασιλεύς. οἷς^ν τῆς πόλεως θεός^ω ἀρχηγός τις^ς ἐστίν, Αἰγυπ-

* ε.— δεκίτης Y, δεκαετής α.—^ι κουρεῶτις q.—^ν δὴ ΑΘΤFSYqaeor: δὲ * ε.—^ν δὴ om F.—^ω δὲ om F.—^τ καιρὸν ο.—^ν ὄντα om SYqsar.—^τ δὴ add A.—^α φρατέρων A, quod vellem recepissem.—^β τὸν σόλωνα SYqsar.—^γ ἐλευθεριώτατον Ssat.—^δ δὲ s.—^ε μειδιάσας F.—^ς ἠνέγκατο δεῦρο ο.—^τ καὶ εἰ μὴ A.—^η κατὰ γε ἐμὴν A, κατὰ ἐμὴν ceteri: κατὰ τὴν ἐμὴν Es.—^ι οὐθ' ο.—^κ οὐτ' α.—^λ οὐδεὶς τῶν ποιητῶν Es.—^μ ποτε ἀντ' αὐτοῦ F.—^ν H add A.—^ο ἂν om ο.—^ρ ὧν Sss.—^α ἐπράξαμεν, διὰ ΘΕΣΤSYsaeqr.—^β περὶ Ssaxs.—^γ ἧ δ' ὅς om F.—^δ ἦν ο et corr Θ.—^ε σαταϊκὸς F et γr Θ, σοῖτικὸς s, ἀττικὸς ο.—^ν οἷς ΑΘFSsao et pr T, ἧ corr Z, οἷ cum * ε corr

περὶ τίνων] Cod. Tub. meliorem ob- τίνων. LIND.
tulit lectionem παρὰ τίνων loco τοῦ, περὶ §. 5. οἷ τῆς]. Rectius fortasse scribe-
Plat. VOL. VII. 2 H

- τιστί^γ μὲν^ζ τοῦνομα Νηίθ,^α Ἑλληνιστί δέ, ὡς ὁ^β ἐκείνων λόγος, Ἀθηναῖ· μάλα δέ^ς Φιλαθηναίοι^δ καὶ τινα τρόπον οἰκεῖοι τῶνδ' εἶναι φασι. οἱ δὲ Σόλων ἔφη^ο πορευθεῖς σφόδρα τε γενέσθαι παρ' αὐτοῖς ἐντιμος, καὶ δὴ^ε καὶ τὰ πα-
- III. 22. λαιὰ ἀνερωτῶν τοὺς^ς μάλιστα περὶ^η ταῦτα τῶν ἱερέων ἐμπεύρους σχεδὸν οὔτε αὐτὸν οὔτε ἄλλον Ἑλληνα οὐδένα οὐδέν^ι ὡς ἔπος εἰπεῖν εἰδότα περὶ τῶν ποιούτων ἀνευρεῖν. καὶ ποτε προαγαγεῖν^κ βουλευθεῖς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, τῶν τῆδε^ι τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φωρωνέως^μ τε^ν τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης,^ο καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὐτῶν περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας ὡς διεγένοντο μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν^ρ γενεαλογεῖν, καὶ τὰ τῶν^ι ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειραῖσθαι διαμνημονεύων τοὺς χρόνους^τ ἀριθμεῖν· καὶ τινα εἰπεῖν τῶν ἱερέων εἶ μάλα παλαιόν,^ς Ὡς Σόλων,^ι Σόλων, Ἑλληνες αἰεὶ
- III. II. 13. παῖδες ἐστε, γέρον δέ Ἑλλην οὐκ ἔστι. Ἀκούσας οὖν, Πῶς^υ τι τοῦτο λέγεις; φάναι. Νέοι ἐστέ, εἰπεῖν,^ν τὰς ψυχὰς πάντες· οὐδεμίαν γὰρ ἐν αὐταῖς ἔχετε^ω δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν παλαιὰν δόξαν οὐδὲ μάθημα χρόνῳ πολίον^χ οὐδέν. τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. πολλαὶ καὶ^γ κατὰ πολλὰ

Y.—^ω θεός post ἐστὶν v. inf. ponit F cum rc Θ: pr enim om.—^χ τίς add A.—^γ ἀιγυπτιαστί Fo et corr Θ.—^ζ μὲν om^ς Σ et pr Ξ.—^α νήϊθ ο.—^β ὁ om pr Θ.—^ς δὴ ο.—^δ φιλαθηναίος Yat.—^ε ἔφη om F.—^ε καὶ δὴ om F.—^ε ἀνερωτῶντός ποτε τοὺς A.—^η παρὰ F.—^ι οὐδέν om F.—^κ παραγαγεῖν γ.—^ι τῆδε τῆ πόλει ο.—^μ φωρωνέως AΘΣΥΣΥχαροτ, φωρωνέος F, φωρονέως Ξ: Φωρωνέως σ.—^ν τε om F.—^ο νεόβης Aσ.—^ρ ἐαντῶν Ssar.—^ι τῶν om e.—^τ τοῖς χρόνοις F.—^ς παλαιὸν AFor et corr Σ: παλαιὸν *ς.—^ι alterum Σόλων om pr Θ.—^υ πρὸς F.—^ν νέοι γε ἐστέ εἶπε ο.—^ω αὐταῖς εἰπεῖν ἔχετε γ.—^χ παλαιὸν (adscripto πολίον) F.—^γ καὶ om ο.—^ζ δ' ἐπ'

tur ἢ quam οἱ. STEPH.

οἱ τῆς πόλεως θεός] Ubi vocem οἱ Stephanus quidem jam emendabat rescribens ἢ. At quum verba, quæ præcedunt, τούτου δὲ τοῦ νομοῦ, usque ad vocem βασιλεὺς a glossatore injecta videntur, primum propterea quod Solon rege illo antiquior non poterat dicere, ὅθεν καὶ Ἀμασις ἦν, tum quia, si vocem ὅθεν refers, uti decet, ad verba proxima πόλις Σαῖς, auctum mentitur, teste Herodoto II. 172. Nobis hic appositius rescribi videtur φ aut οἱ, jungendum protinus voci antecedenti ἐπικαλούμενος. LIND.

οὔτε αὐτὸν οὔτε ἄλλον] Quæ verba

quum apta sint ex antecedentibus Σόλων ἔφη, rescribe hic mecum οὔτε αὐτὸν, οὔτε ἄλλον. LIND.

ἱερέων εἶ μάλα παλαιῶν] Ficinus quidem illa vertens, tunc e sacerdotibus quendam grandem natu dixisse, videtur legisse παλαιὸν, quam lectionem, nisi ea falsa est, certe falso vertit Italus. LIND.

πῶς τί τοῦτο] Duplicem esse interrogationem puto: ut ita legatur, πῶς; τί τοῦτο λέγεις; STEPH.

πολίον οὐδέν] Cod. Tub. παλαιὸν οὐδέν. Minus bene, propter illa, νέοι ἐστέ etc. BIP.

φθοραὶ γειγόνασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται, πυρὶ μὲν καὶ ὕδατι μέγισται, μυρίοις δὲ ἄλλοις ἕτεραι βραχύτεραι. τὸ γὰρ οὖν καὶ παρ' ἡμῶν λεγόμενον, ὡς ποτε Φαέθων Ἥλιου παῖς τὸ τοῦ πατρὸς ἄρμα ζεύξας διὰ τὸ μὴ δυνατὸς εἶναι κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁδὸν ἐλαύνειν τὰ τ' ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε καὶ αὐτὸς κεραυνωθείς διεφθάρη, τοῦτο μύθου μὲν σχῆμα ἔχον λέγεται, τὸ δ' ἀληθές ἐστι τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις καὶ διὰ μακρῶν χρόνων γινομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῶ φθορά. τότε οὖν ὅσοι κατ' ὄρη καὶ ἐν ὑψηλοῖς τόποις καὶ ἐν ξηροῖς οἰκοῦσι, μᾶλλον διόλλυνται τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων ἡμῖν δὲ ὁ Νεῖλος εἰς τε τᾶλλα σωτὴρ καὶ τότε ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώζει λυόμενος. ὅταν δ' αὖ οἱ θεοὶ τὴν γῆν ὕδασι καθαίροντες κατακλύζωσιν, οἱ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι διασώζονται βουκόλοι νομεῖς τε, οἱ δ' ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν πόλεσιν εἰς τὴν θάλατταν ὑπὸ τῶν ποταμῶν φέρονται· κατὰ δὲ τήνδε τὴν χώραν οὔτε τότε οὔτε ἄλλοτε ἄνθρωποι ἐπὶ τὰς ἀρούρας ὕδαρ ἐπιρρεῖ, τὸ δ' ἐναντίον κάτωθεν ἐπανέναι πέφυκεν. ὅθεν καὶ δι' αἷς αἰτίας τὰνθάδε σωζόμενα λέγεται παλαιότατα. τὸ δὲ ἀληθές, ἐν πᾶσι τοῖς τόποις

III. II. 14.

F.—^a ἡμῶν SYsar.—^b δυνατὸν s.—^c μὲν σχῆμα μύθου F, μὲν μύθου σχῆμα r.—^d ἐστι καὶ τῶν a.—^e παράταξις r.—^f γινομένων χρόνων (adscripto γινομένη) F.—^g φθορὰ E.—^h ὁ om F.—ⁱ ρυόμενος xgo et rc a.—^k ἂν ΥΥεστ.—^l οἱ om AO.—^m ὕδατι SYsar.—ⁿ ἡμῶν ΥΥαεστ et pr Σ, ἡμῶν x.—^o τήνδε om o et pr E.—^p τὴν om pr A.—^q κάτωθεν τῶν corr A.—^r ἐπανέναι E.—^s τάνων δὲ r.—^t δ' g.—^u ἐν om

μυρίοις δὲ ἄλλοις] De hac lectione minime dubitandum est, quum hi dativi μυρίοις ἄλλοις ponantur pro διὰ μυρίων ἄλλων, sicut præcessit πυρὶ καὶ ὕδατι, pro διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος. Multi (inquit) interitus hominum et contigerunt et contingunt: per ignem quidem et aquam (id est, ex conflagrationibus et inundationibus, sive eluvionibus) maximè: per alia autem infinita alii, illis minores. ΣΤΕΡΗ. σώζει λυόμενος] Quoquo hic sensu intelligis vocem λυόμενος, sive intellecta voce ἡμᾶς, nos tanquam solvencs e captivitate, sive per antithesin adjectam verbo σώζει, tanquam semetipse e vinculis exsolvens, legentis ea quidem animo blanditor, sed quum cetera hujusce narrationis sint simplicissima, dignior illa videtur poetis, quam hujusmodi scriptore.

Quid si scriptum erat, πληθυνόμενος sive πληθύνόμενος. Ut Herodot. II. 24. φράσω, διότι μοι δοκεῖι πληθύνεσθαι ὁ Νεῖλος τοῦ θέρεος. Nisi forte malueris, δέων ἡμᾶς aut etiam λούων ἡμᾶς. Causam autem illius fluvii diluvii nec senex hic bene explicat, nec Herodotus I. I. locorum reique nimirum illo tempore ignari, quum contra, qui nostris temporibus in Æthiopia alius sunt peregrinati, pluviam fere continuam, quæ circa Tropicum tempore solstitii quotannis habetur, solemnè illius Nili diluvii causam esse probaverint. LIND.

τὸ δὲ ἀληθές] Supra quidem eadem de aliorum opinione ratio judicandi indicatur verbis τὸ δὲ ἀληθές ἐστι τῶν περὶ γῆν κ. τ. Α. ubi senex vulgarem sibi videtur refellere opinionem Græcorum:

III. 23. ὅπου μὴ χειμῶν ἐξαίσιος ἢ καῦμα ἀπέιργει, πλεόν, τὸτ᾽
 III. 23. δὲ ἔλαττον αἰεὶ γένος ἐστὶν ἀνθρώπων ὅσα δὲ ἢ παρ'
 ὑμῖν ἢ τῆδε ἢ καὶ κατ' ἄλλον τόπον ἂν ἀκοῆ ἴσμεν,
 εἴ πού τι καλὸν ἢ μέγα γέγονεν ἢ καὶ τινα διαφορὰν ἄλ-
 λην ἔχον, πάντα γεγραμμένα ἐκ παλαιῶ τῆδ' ἐστὶν ἐν
 τοῖς ἱεροῖς καὶ σεσωσμένα. τὰ δὲ παρ' ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ἄρτι κατεσκευασμένα ἐκάστοτε τυγχάνει γραμμασι
 καὶ ἄπασιν ὁπόσων πόλεις δέονται, καὶ πάλιν δι' εἰωθότων
 ἐτῶν ὡς περ νόσημα ἢκει φερόμενον αὐτοῖς ρεῦμα οὐράνιον
 καὶ τοὺς ἀγραμμάτους τε καὶ ἀμούσους ἔλιπεν ὑμῶν,

pr A.— ἀπέιργει SYqr.— τὸτ᾽ μὲν πλεόν F et corr Θ cum s.— τὸτ᾽ ΘΕΣΤS
 Υsχαεgr.— αἰεὶ om Ss et pr F.— ἢ om SYr.— ἡμῖν s.— καὶ om ΘSr.— τό-
 πον om r.— ἂν ΑΘΕΣΤΥFregο: ἂν *s.— ἀκοῆ ΑΘΤreg et pr Σ.— σεσωσμένα x.
 —ε διελθόντων ο et corr a.— ὄλκοι Sr.— τε add ΑΘΣΤSΥsχαεgr.— ἀμύσους

sed hic quum ejusmodi refutatio, quo referatur, non habeat, ipsaque ea, tanquam falsa atque commentitia, Platoni nequeat tribui, locus hic in nobis suspicionem movit glossatoris. Etenim ubique, uti hic dicitur, constans manet loci temperies, ibi et generis humani æqua fere multitudo reperitur. LIND.

παρ' ἡμῖν] Scribendum παρ' ὑμῖν, ut patet ex annotatione nostra quæ proximam sequitur, et ex eo quod paulo post dicitur οὔτε τῶν τῆδε, οὔτε τῶν παρ' ὑμῖν. STEPH. Cod. Tub. clare legit παρ' ὑμῖν: quod et Serranus in versione dedit. Bip.

ἂν ἀκοῆ ἴσμεν] Rectius fortasse scriberetur, manente eodem sensu, ἂν ἀκοῆ ἴσμεν: id est, ἐκείνων (videlicet τόπων) οὖς ἀκοῆ ἴσμεν: sicut paulo post dicitur, πασῶν ὁπόσων νῦν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοῆν παρεδεξάμεθα. At Fic. ita vertit quasi legerit ἂ ἀκοῆ ἴσμεν. STEPH.

ἂν ἀκοῆ ἴσμεν] Præclare Tub. ἂν ἀκοῆ ἴσμεν, sc. τόπων. Ficinus habuisse videtur, & ἀκοῆ ἴσμεν. Bip.

ὑμῖν] In præced. edit. est ἡμῖν: sed ὑμῖν scribendum esse constat, quum hic qui loquitur opponat ei quod fieri dixit ab Ægyptiis, id quod fit a Græcis. Quum (inquit) regio nostra nec illuvionibus nec deslagrationibus sit obnoxia, et sacerdotes nostri diligenter omnia perscribant quæ præclare gesta fuerint apud vos, aut hic aut in alia plaga earum quas auditione accepimus, hinc fit ut incolomis apud nos rerum præteritarum maneat memoria, utpote mandata scriptis, quæ in ipsis templis servantur: at res

vestræ aliorumque populorum (post τοῖς ἄλλοις interpungendo) non sunt a longo tempore instructæ literis et aliis quæ urbibus necessaria sunt: et rursus consuetis annis (id est, statis annorum spatiis) illata eis e caelo illuvies, tanquam morbus, ingruit, et ex vobis eos tantum relinquere solet qui a literis musisque sunt alieni. Juvenes itaque de integro efficiunt, quum nihil sciatis eorum quæ vel apud nos vel apud vos olim gesta fuerint. Verum hæc verba καὶ τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ἔλιπεν ὑμῶν, longe aliter Fic. interpretatur, et quidem alium sensum ex iis eliciens quam ferre possint. Vertit enim, Ideo qui succedunt, et literis et musis orbatī sunt. Perinde videlicet ac si scriptum esset, καὶ ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ἔλιπε τοὺς ἐξ ὑμῶν. Ne tamen nostram illam lectionem suspectam habeam, facit is pagina præcedentis locus, ubi dixit, 'supervenientibus aquarum illuvionibus pastores quidem et armentarios qui montes incolunt, servari: homines vero qui urbes habitant, fluminum impetu in mare abripi?' Ex eo enim loco τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀμούσους ὑμῶν intelligere possumus (ut opinor) περὶ τῶν βουκόλων καὶ νομῶν. Idem interpres adverbium ἄρτι, quod ad sequentia pertinere dico, jungit præcedentibus, et vim certe ibi quoque iis quæ hic legimus verbis affert: ita locum illum reddens, apud vos quidem et alias gentes, res gesta nuper, literis monumentisque traduntur. STEPH.

ὥστε πάλιν ἐξ ἀρχῆς οἷον νέοι¹ γίγνεσθε,^m οὐδὲν εἰδότες οὔτε τῶν τῆδε οὔτε τῶν παρ' ὑμῖν,ⁿ ὅσα ἦν ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις. τὰ γοῦν νῦν^o δὴ^p γενεαλογηθέντα, ᾧ Σόλων, περὶ τῶν παρ' ὑμῖν ἃ διήλθες, παίδων^q βραχύ τι διαφέρει^r μύθων, οἱ πρῶτον μὲν ἕνα γῆς κατακλυσμὸν μέμνησθε πολλῶν ἔμπροσθεν γεγονότων, ἔτι δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἀριστον γένος ἐπ' ἀνθρώπους ἐν τῇ χώρᾳ παρ' ὑμῖν οὐκ ἴστέ^s γεγονός, ἐξ ἧν σύ τε καὶ πᾶσα ἡ πόλις ἐστὶ τὰ νῦν ὑμῶν^u περιλειφθέντος^v ποτὲ σπέρματος βραχέος,^w ἀλλ' ὑμᾶς λέληθε διὰ τὸ^x τοὺς περιγενομένους^y ἐπὶ πολλὰς γενεὰς γράμμασι τελευτᾶν ἀφάνους. ἦν γὰρ δὴ ποτε, ᾧ Σόλων, ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν ὕδασιⁿ ἢ νῦν Ἀθηναίων οὔσα πόλις ἀρίστη πρὸς τε τὸν^z πόλεμον καὶ κατὰ πάντα εὐνομητάτη διαφερόντως· ἧ^a κάλλιστα ἔργα καὶ πολιτεῖαι γενέσθαι λέγονται κάλλιστα^b πασῶν, ὁπόσων^c ὑπὸ^d τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν^e παρεδεξάμεθα. [§. 6.] Ἀκούσας οὖν ὁ Σόλων ἔφη θαυμάσαι καὶ πᾶσαν προθυμίαν σχεῖν,^f δεόμενος τῶν ἱερέων πάντα δι' ἀκριβείας οἷς^g τὰ περὶ τῶν πάλαι^h πολιτῶνⁱ ἐξῆς διελθεῖν. τὸν οὖν ἱερεῖα φάναι Φθόνος αὐδεῖς, ᾧ Σόλων, ἀλλὰ σοῦ τε ἐνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν, μάλιστα^k δὲ^l τῆς θεοῦ χάριν, ἣ τὴν τε^m ὑμετέραν καὶⁿ τήνδ' ἔλαχε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσε, προτέραν μὲν τὴν παρ' ὑμῖν ἔτεσι χιλίους, ἐκ Γῆς τε^o καὶ Ἡφαίστου τὸ σπέρμα παραλαβοῦσα ὑμῶν, τήνδε^p δὲ ὑστέραν.^q τῆς δὲ ἐνθαδὶ^r διακοσμῆσεως παρ' ἡμῖν^s ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ὀκτακισχιλίων ἐτῶν^t ἀριθμὸς γέγραπται. περὶ δὴ^u τῶν

SYst et pr a.—¹ ἐξ ἀρχῆς οἷον νέοι A, ἐξ ἀρχῆς νέοι ο : νέοι ἐξ ἀρχῆς *s.—^m γίγνεσθαι γε, γίγνεσθαι θq.—ⁿ ὑμῶν Y, ὑμῶν r.—^o νῦν om s.—^p δὴ om Far.—^q post παίδων interponunt ΞΣFS.—^r βραχύτῃτι διαφ. r.—^s τῇ παρ' ΘΞΣYSYqsaαααετs.—^t ἔσται s.—^u ἡμῶν r.—^v περιληφθέντος F.—^w βραχέος σπέρματος ΞΣ.—^x δὲ Y

αr.—^y περιγενομένους A, περιγινομένους r.—^z τὸν om ΞΣss.—^a ἦ γὰρ r.—^b κάλλιστα om SYqst et pr Fa, post λέγονται ponunt Aσ et rc a, ante λέγονται *s.—^c post ὁπόσων cum Aσσ omisi νῦν delctum etiam in S.—^d ὑπὲρ s.—^e ἀκοή SYqsaσr.—^f ἔχεω A.—^g οἷ om F.—^h πάλαι πολιτῶν om g.—ⁱ πολιτεῶν A, item v. 21.—^k γε s.—^l post δὲ omisi καὶ cum AFqσ.—^m τήνδε x.—ⁿ τὴν τε ἡμετέραν καὶ τὴν

ὑμετέραν γr A.—^o γε S.—^p τὴν σr.—^q ὑστερον s.—^r ἐνθαδὲ A : ἐνθαδὲ *s.—

• ὑμῖν F.—^t ἐτῶν om r.—^u δὴ AF : δὲ *s.—^v ἑνακισχίλια Sσσ et pr A : ἑνακισ-

111. 24.
111. ii. 16.

ἐνακισχίλια^v γεγονότων ἔτη^w πολιτῶν σοι δηλώσω διὰ βραχείαν νόμους τε^x καὶ τῶν ἔργων αὐτοῖς ὃ κάλλιστον ἐπράχθη· τὸ δ' ἀκριβές περὶ πάντων ἐφεξῆς εἰσαυθίς κατὰ σχολήν, αὐτὰ τὰ γράμματα λαβόντες, διέξιμεν. τοὺς μὲν οὖν νόμους^y σκόπει πρὸς τοὺς τῆδε^z· πολλὰ γὰρ παραδείγματα τῶν τότε παρ' ^a ὑμῖν^b ὄντων ἐνθάδε νῦν ἀνευρήσεις, πρῶτον μὲν τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς ἀφωρισμένον,^c μετὰ δὲ τοῦτο τὸ τῶν δημιουργῶν, ὅτι καθ' αὐτὸ ἕκαστον ἄλλω^d δὲ οὐκ ἐπιμιγνύμενον^e δημιουργεῖ, τό^f τε τῶν^g νομίαν καὶ τό^h τῶν θηρευτῶν τό τε τῶν γεωργῶν. καὶ δὴ καὶⁱ τὸ μάχιμον γένος ἤσθησαί που τῆδε ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν κεχωρισμένον, οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον^k ὑπό^l τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. ἔτι δὲ ἡ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων, οἷς ἡμεῖς^m πρῶτοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν ὀπλίσαμεθα, τῆς θεοῦ, καθά περ ἐν ἐκείνοιςⁿ τοῖς τόποις, παρ' ὑμῖν πρῶτοις^o ἐνδειξαμένης.^p τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως, ὁρᾶς που τὸν νόμον^q τῆδε^r ὅσην ἐπιμέλειαν ἐποίησατο εὐθύς κατ' ἀρχὰς περὶ τε τὸν κόσμον ἅπαντα, μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς^s ὑγίειαν, ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευράν,^t ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἔπεται μαθήματα, πάντα κτησάμενος. ταύτην οὖν δὴ^u τότε ζύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ

111. ii. 17.

χίλια *s.—^w γεγονότων ἔτη A0: ἔτη γεγονότων *s.—^x τε om O.—^y νόμα g.—

^z τῆδε AΓ.—^a παρ' om Sστ, pro γρ habet Y.—^b ἡμῖν Y.—^c ἀφωρισμένων x.—

^d ἄλλο ΘΥα.—^e ἐπιγνύμενον S.—^f τό a.—^g τῶν om x.—^h τό add A.—ⁱ καὶ post

δη add AF0.—^k τοῦ πολέμου τ, πολέμου a.—^l ὑπὲρ s.—^m ἡμεῖς Y.—ⁿ ἐκείνης η̄.

^o πρώτης Y, πρώτης sa.—^p ἐνδειξαμένης eg.—^q τῶν νόμων Υατ.—^r τῆδε om ατ.—^s τὸ πρὸς τc Σ.—^t ἐξανευρών s.—^u δὴ om τ.—^v ἡ θεὸς ante διακοσμήσασα

§. 6. κεχωρισμένον] Cod. Tub. ἀφωρισμένον, quod et ; aulo ante Plato adhibuit. Bip.

πρῶτοις ἐνδειξαμένης] Cod. Tub. πρώτης ἐνδ. quod aequae ferri potest. Bip.

παρ' ὑμῖν πρώτοις] Falso hic dicitur πρώτοις, sed loco medetur Cod. Tub. lectione πρώτης sc. τῆς θεοῦ. Lind.

πάντα κτησάμενος] Legitur etiam

πάντα καταστησάμενος: quæ lectio mihi multo magis placet. Paulo ante autem inter κόσμον et ἅπαντα posita fuit interpunctio, quæ ostenderet ἅπαντα jungi cum ἐξανευρών. Videtur autem κόσμον appellare quod statim post vocat διακόσμησιν: licet quidam significari putent legem omnes mundi partes esse perscrutatam. Steph.

σεν, ἐκλεξαμένη^x τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγένησθε,^y τὴν εὐκрасίαν τῶν ἄρῶν^z ἐν αὐτῶⁿ κατιδοῦσα, ὅτι φρονιματάτους ἀνδρας οἴσοι.^b ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος^c ἡ θεὸς οὕσα τὸν προσφερεστάτους^d αὐτῇ μέλλοντα οἴσειν τόπον ἀνδρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη^e πρῶτον κατώκισεν.^f ἠκείτε δὲ οὖν^g νόμοις τε^h τοιούτοιςⁱ χρώμενοι καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι πάσῃ τε πάντας^k ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες^l ἀρετῇ, καθά περ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν^m καὶ μεγάλα ἔργαⁿ τῆς πόλεως τῆδε^o γεγραμμένα θαυμάζεται, πάντων μὴν^p ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ^q ἀρετῇ. λέγει γάρ^r τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσέ ποτε^s δύναμιν ὑβρεὶ πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὀρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. τότε γὰρ πορεύσιμον ἦν^t τὸ ἐκεῖ πέλαγος· νῆσον γὰρ πρὸ^u τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖτε,^v ὡς φατε ὑμεῖς, Ἡρακλείους^w στήλας· ἡ δὲ νῆσος ἅμα Λιβύης ἦν καὶ^x Ἀσίας μείζων, ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε^y ἐγίγνετο πορευομένοις, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἠπειρον τὴν περὶ τὸν ἀλη- III. 25.
θινὸν ἐκείνον πόντον. τὰδε μὲν γάρ^y ὅσα ἐντὸς τοῦ στόμα-

ponit F.—^w ἡμᾶς ΘΥsar et pr Σ, ἡμᾶς Υ.—^x καὶ ἐκλεξ. α.—^y γεγένησθε ΕΞΥτχο, γεγένηται Υατ.—^z ὄρων s.—^a αὐτοῦ s.—^b οἴσοι ΑΥα et pr ΘΞ: οἴσει *s.—^c ἀφιλόσοφος ΤΥεστ et pr α.—^d προσφερεστάτους x, προφερέστατον α: προφερεστάτους *s.—^e ante πρῶτον cum Αδ omisi τὸ.—^f κατώκισεν S.—^g δὴ οὖν Α: οὖν δὴ *s.—^h τε om ο.—ⁱ τούτοις ατ.—^k τε παρὰ πάντας Αδ.—^l ὑπερβεβηκότες ΘFSYqsaor.—^m ὑμῶν om τ.—ⁿ ἔργα post γεγραμμένα ponunt ΘΞΣΥSYqsaegrs.—^o τῆσδε F.—^p γε μὴν γc Α, μὲν F.—^q μεγέθει τε καὶ ο.—^r δὲ g.—^s τότε pr Α.—^t ἦν om pr Α.—^u πρὸ om pr Ξ.—^v καλεῖται ΕΞΤFSYqsaegor.—^w ἡρακλείους τ.—^x ἦν ἅμα

ὄρων] Non dubito quin ὄρων mutandum sit in ἄρων, ut temperiem temporum anni dicat non temperiem montium. Lectio tamen illa in quadam etiam Parisiensi hujus dialogi editione extat. STEP.H.

προφερεστάτους] Vocabulis interdum utitur Plato quæ poetica sunt, aut minus saltem orationi solutæ quam carmini conveniunt: sed non omnibus sine discrimine uti illum existimandum est; atque hinc fit ut non προφερεστάτους (quod plane poeticum est) sed προσφερεστάτους illum hic scripsisse credam: præsertim quum multo aptior sit huic

loco istius quam illius nominis significatio. Dea igitur (inquit) quum belli simul et sapientiæ studiosa esset, eum primum delegit locum quem incolendum daret, qui simillimos ipsi homines laturus esset. STEP.H.

πάσῃ τε πάντας] Cod. Tub. hic habet πάσῃ τε παρὰ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ, quam lectionem, ne abjecta quidem vocula παρὰ, alteri magis poetice arbitramur præferendam. LIS.D.

ὑπερβεβηκότες] Tub. πάσῃ τε παρὰ πάντας ἀν. ὑπεβεβηκότες, doctius, modo corr. ὑπερβεβηκότες. BIP.

- τος οὗ λέγομεν, φαίνεται λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἰσπλου^z
 III. II. 18. ἐκεῖνο δὲ^a πέλαγος ὄντως ἢ τε περιέχουσα αὐτὸ^b γῆ παν-
 τελῶς ἀληθῶς^c ὀρθότατ' ἂν λέγοιτο ἡπειρος. ἐν δὲ δὴ^d τῇ
 Ἀτλαντίδι^e νήσῳ ταύτῃ^f μεγάλη συνέστη^g καὶ θαυμαστὴ
 δύναμις βασιλέων, κρατοῦσα μὲν ἀπάσης τῆς νήσου, πολ-
 λῶν δὲ ἄλλων νήσων^h καὶ μερῶν τῆς ἡπείρου· πρὸς δὲ τού-
 τοις ἔτι τῶν ἐντὸς τῆδε Λιβύης μὲν ἤρχον μέχριⁱ πρὸς
 Αἴγυπτον, τῆς δὲ^k Εὐρώπης μέχρι^l Τυρρήνιας.^m αὐτῇⁿ
 δὴ^o πᾶσα ξυναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις τὸν τε παρ' ὑμῖν^p
 καὶ τὸν παρ' ἡμῖν^q καὶ τὸν ἐντὸς τοῦ στόματος πάντα τό-
 πον μιᾶ ποτ' ἐπεχείρησεν ὀρμῇ δουλοῦσθαι.^r τότε οὖν ὑμῶν,
 ὦ Σόλων,^s τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους
 διαφανῆς ἀρετῇ τε καὶ ράμῃ ἐγένετο· πάνταν γὰρ^t προ-
 σταῖσα εὐψυχία καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον, τὰ μὲν
 τῶν Ἑλλήνων ἡγουμένη, τὰ δ' αὐτῇ μοναθεῖσα ἐξ ἀνάγκης
 τῶν^u ἄλλων ἀποστάντων, ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους ἀφικομένη
 κινδύνους, κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαια^v ἀνέστησε,^w
 τοὺς δὲ μὴ πα δουλωμένους διεκάλυψε δουλαθῆναι, τοὺς
 δ' ἄλλους, ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὄρων^x Ἡρακλείων, ἀφ-
 θόνως^y ἅπαντας ἠλευθέρωσεν. ὑστέρῳ δὲ^z χρόνῳ σεισμῶν
 ἐξαισιῶν καὶ κατακλυσμῶν γενομένων, μιᾶς ἡμέρας καὶ
 νυκτὸς χαλεπῆς ἐλθούσης,^a τό τε παρ' ὑμῶν^b μάχιμον
 πᾶν ἀθρόον^c ἔδου κατὰ γῆς, ἢ τε Ἀτλαντὶς νήσος ὡσαύτως
 III. II. 19. κατὰ τῆς θαλάττης^d δῦσα ἠφανίσθη· διὸ^e καὶ νῦν ἀπο-
 ρον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τοῦκεῖ πέλαγος, πηλοῦ

καὶ γὰρ.—^y γὰρ om ETSYsxaegz.—^z ἔχων εἰσπλου A: εἰσπλου ἔχων *s.—^a δὲ
 om eg.—^b αὐτὸν ΘETFSYsxaegoz et pr z.—^c ἀληθῶς erasit A.—^d δὴ add AFo.—
^e ἀτλαντίδη E.—^f ταύτῃ νήσῳ Eσ.—^g συνέσται γ.—^h ἄλλων τε νήσων v.—ⁱ μέχρι
 AΘEΣTaezo, om F: ἄχρι *s.—^k τῆσδε pr o.—^l ἄχρι γ.—^m τυρρηνιας o.—ⁿ αὐτῇ
 Fo.—^o δὴ AΣTseg: δὲ *s.—^p ἡμῖν Θ: ὑμῖν κατὰ τὸν παρ' om e.—^q ὑμῖν Θ.—^r δου-
 γὰρ
 λῶσασθαι Ss.—^s ὦ σόλων ὑμῶν o.—^t δὲ Ysar, δὲ g.—^u αὐτῶν S.—^v τρόπαιον o.—
^w ἔστησε Aδ.—^x ὄρων Y, om EΣ.—^y ἀφόνως s.—^z δ' ἐν F.—^a ἐπελθούσης γc A.—
^b ὑμῖν ETSYsxaegoz, ἡμῖν F.—^c ἀθρόως F.—^d θαλάττης So: θαλάσσης *s.—

ἄχρι] μέχρι Cod. Tub. male. BIP.
 ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ] Cod. Tub. offert
 ὑστέρῳ δ' ἐν χρόνῳ, quæ lectio altera
 videtur elegantior. Paulo post τό τε
 παρ' ὑμῶν μάχιμον πᾶν, ἀθρόον ἔδου κατὰ
 γῆς, ubi Cod. Tub. longe rectius legit:

τό τε παρ' ὑμῖν μάχιμον πᾶν, ἀθρόως ἔδου,
 κ. τ. λ. LIND.
 παρ' ὑμῶν] γρ. παρ' ὑμῖν. STEPH.
 Cod. Tub. παρ' ὑμῖν ἀθρόως. BAS. 2.
 παρ' ἡμῖν. BIP.

κάρτα βαθέος^f ἐμποδῶν ὄντος, ὃν ἡ νῆσος ἰζομένη^g παρέσ-
χετο.

§. 7. Τὰ μὲν δὴ ῥηθέντα, ὧ Σώκρατες, ὑπὸ τοῦ πα-
λαιῦ Κριτίου κατ' ἀκοήν τήν^h Σόλωνος, ὡς συντόμως εἴ-
πειν, ἀκήκοας· λέγοντος δὲ δὴ χθές σοῦ περὶ πολιτείας τε
καὶ τῶνⁱ ἀνδρῶν οὐς^k ἔλεγες, ἐθαύμαζον ἀναμιμνησκόμενος
αὐτὰ^l ἃ νῦν λέγω,^m κατανοῶνⁿ ὡς δαιμονίας^o ἔκ τινος τύ-
χης οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἴ-
πεν. οὐ μὴν ἐβουλήθην^p παραχρῆμα εἰπεῖν διὰ χρόνου III. 26.
γὰρ οὐχ ἰκανῶς ἐμεμνήμην. ἐνενόησα οὖν ὅτι χρεῶν εἴη με
πρὸς ἑμαυτὸν πρῶτον ἰκανῶς πάντα ἀναλαμβάνοντα λέγειν
οὕτως. ὅθεν ταχύ ξυναμολόγησά σοι τὰπιταχθέντα^q χθές,^r
ἠγούμενος, ὃ περ^s ἐν ἅπασι τοῖς τοιοῖσδε μέγιστον ἔργον,
λόγον τινὰ πρέποντα^t τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι, τούτου
μετρίως ἡμᾶς^u εὐπορήσειν.^v οὕτω δὴ, καθά περ ὄδ' εἶπε,
χθές τε εὐθύς ἐνθένδε ἀπίαν πρὸς τούσδε ἀνέφερον^w αὐτὰ
ἀναμιμνησκόμενος, ἀπελθῶν τε σχεδόν τι^x ἅπαντα^y ἐπι-
σκοπῶν τῆς^z νυκτὸς ἀνέλαβον.^a ὡς δὴ τοι^b τὸ λεγόμενον,
τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει^c τι^d μνημεῖον! ἐγὼ
γὰρ ἃ μὲν χθές ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδ'^e εἰ δυναίμην ἅπαντα
ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν^f ταῦτα δὲ ἃ πάμπολυν χρόνον
διακήκοα, παντάπασι θαυμάσαιμ'^g ἂν εἴ τί με αὐτῶν δια- III. II. 20.
πέφευγεν. ἦν μὲν οὖν μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ παιδικῆς^h

^e διδ' ἔτι rc A.—^f κάρτα βαθέος A, κατὰ βραχέως τε et (κάρτα in mg apposito) F, καταβραχέως x: καταβραχέως *s, Ξ quidem corr.—^g ἰζομένη e.—^h τοῦ περθ.

οὐς
—ⁱ τῶν om Ξs.—^k ὡς A.—^l ταῦτα o.—^m λέγων ΞTsraeg.—ⁿ κατανοῶ ΘΞTsraeg
r.—^o δαιμονίου a.—^p ἐβουλήθη a.—^q τὰπιταχθέντα F: τὰ ἐπιταχθέντα *s.—

εὐ
^r χθές δὲ s.—^s ὃ περ om q.—^t πρέποντα om a.—^u ἡμᾶς r.—^v ἀπορήσειν F.—
^w ἀνέφερον πρὸς τούσδε F.—^x τοι r.—^y πάντα A.—^z τῆς om ΞTsraeg.—^a ἀνέλα-

βεν egr.—^b τοι AΘΞΣTsYraeg: τι *s.—^c ἔχει o.—^d τὸ r.—^e οἶδ' Aο: οἶδα *s.
—^f λαβεῖν πάλιν F, πάντα λαβεῖν r.—^g θαυμάσαις F.—^h παιδικῆς o et rc A.

καταβραχέως] γρ. κάρτα βραχέως. STERN. Nimirum in Bas. 2. Bip.

§. 7. βουλήμασιν] For. προβλήμασιν. et Fic. propositæ rei. Intell. autem ἠγούμενος εὐπορήσειν τούτου, videlicet λόγον πρέποντος, quum id sit μέγιστον ἔργον etc. STERN.

καὶ παιδικῆς] Ita vertit Fic. ac si scrip-
Pht.

tum esset καὶ παιδικῆς: ejus enim verba sunt, ea quippe cum voluptate et joco audiebam. Non dubito tamen quin genuina sit nostra lectio, et quin voluptas puerilis ideo vocetur, quod pueri valde iis narrationibus delectentur quæ magnam admirationem movent, fabulosas esse non animadvertentes. STERN.

τότε ἀκουόμενα,ⁱ καὶ τοῦ πρεσβύτου^k προθύμως με διδάσκοντος,^l ἅτ' ἐμοῦ πολλάκις ἐπανερωτῶντος,^m ὥστε οἷονⁿ ἐγκαύματα^o ἀνεκπλύτου^p γραφῆς^q ἔμμονά μοι γέγονε. καὶ δὴ καὶ τοῖσδε εὐθύς ἔλεγον ἕωθεν αὐτὰ ταῦτα, ἵνα^r εὐποροῖεν^s λόγων μετ' ἐμοῦ. νῦν οὖν,^t οὗ περ' ἕνεκα^u πάντα^v εἴρηται, λέγειν εἰμί ἕτοιμος,^w ὧ Ἰσάκρατες, μὴ μόνον^x ἐν κεφαλαίοις ἀλλ' ὡς περ' ἤκουσα καθ' ἕκαστον. τοὺς δὲ πολίτας^y καὶ τὴν πόλιν ἦν χθές ἡμῖν ὡς ἐν μύθῳ διήκισθα^z σύ,^a μετενεγκόντες^b ἐπὶ τὰ ληθές δεῦρο θήσομεν ὡς ἐκείνην τήνδε οὔσαν,^c καὶ τοὺς πολίτας οὐς^d διενεοῦ φήσομεν ἐκείνους τοὺς ἀληθινούς εἶναι προγόνους ἡμῶν οὐς^e ἔλεγεν ὁ ἱερεὺς· πάντως ἀρμόσουσι, καὶ οὐκ ἀπασόμεθα^f λέγοντες αὐτοὺς εἶναι τοὺς ἐν τῷ τότε ὄντας χρόνῳ.^g κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες ἅπαντες^h πειρασόμεθαⁱ τὸ^k πρέπον εἰς δύναμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι. σκοπεῖν οὖν^l δὴ χρῆ,^m ὧ Ἰσάκρατες, εἰ κατὰ νοῦν ὁⁿ λόγος ἡμῖν^o οὗτος, ἢ τινα ἔτ'^p ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ζητητέον.

iii. ii. 21.

ΣΩ. Καὶ τίν' ἄν,^q ὧ Κριτία, μᾶλλον ἀντὶ τούτου μεταλάβοιμεν, ὅς τῇ τε παρούσῃ τῆς θεοῦ θυσίᾳ διὰ τὴν

ΠΑΝΕ

—^l ἄκουσμα Ss.—^k πρεσβυτέρου F.—ⁱ προθύμως μεταδιδάσκοντος γ.—^m ἐπερωτῶντος β.—ⁿ οἷον om pr Ss.—^o ἐγκαύματι Θ. additum in γ μοι omisi cum ΑΘΞΣΤFsx ego; delet id S.—^p ἀνεκπλυτα α.—^q βαφῆς ο et corr α.—^r ἵν' γ.—^s ἀποροῖεν γ.—^t οὖν om s.—^u ἕνεκα S, εἵνεκα γ.—^v πάντα ταῦτα Α, ταῦτα ο.—^w ἕτοιμός εἰμι F.—^x μόνος γ.—^y πολιτείας s.—^z διήκεις SYsxaegor.—^a σύ add AF et (qui pr lacunam habebat pro his α σὺ) Θ. lacuna vero etiam in ΣΤSY est ante μετενεγκόντες.—^b νῦν μετενεγκόντες sθ et rc ASA, τὰ νῦν μετενεγκόντες xeg.—^c τὴν δέουσαν (corr fortasse) ο.—^d οὐς om γ et pr α: τε οὐς sθ.—^e τοὺς γ.—^f ἀπασόμεθα corr α

Α, ἀπαῖσόμεθα ο, ἀπασόμεθα S, ἀπασασόμεθα s, ἀπασώμεθα Σ et pr Θ: ἀπασώμεθα *γ.—^g χρόνῳ ὄντας ο.—^h ἅπαντες Α: πάντες *γ.—ⁱ τοὺς ἀνθρώπους πειρασόμεθα Α.—^k τι ο.—^l οὖν om Θ.—^m δὴ χρῆ ΑΑΘΓ, δὴ Θ, χρῆ Ss: δεῖ *γ.—ⁿ ὁ om ΤSYsx aegz et pr Θ.—^o ἡμῖν ante ὁ ponit F.—^p ἔστ' β.—^q ἄν hic posui cum Α: post

ἔμμονά μοι] Vel pronomen μοι in hoc posteriore loco sive in priore expungendum est, vel per pleonasmum talem qualis est vocalæ ἄν repetitæ, poni dicendum est. ΣΤΕΡΗ. Tub. μοι omittit post ἐγκαύματα, hocque tenere malim. ΒΙΡ. ἀπασόμεθα] Mendo carere non puto hoc verbum ἀπασόμεθα: parva autem mutatione aliud, longe diversam significationem habens, fieri ex eo poterit, scribendo ἀπασόμεθα, quod huic loco aptis-

simum est, et aliis ejusmodi ab eo adhibitum. Perinde autem erit ac si dictum esset, οὐδὲν ἀπῶδον λέξομεν, Latine (reddendo verbum verbo) nihil absonum dicemus; id est, nihil absurdum, nihil quod rationi non sit consentaneum. Si autem significare voluisset, non rejiciemur, dicendum fuisset οὐκ ἀπωσθησόμεθα. ΣΤΕΡΗ. Cod. Tub. habet ἀπεσόμεθα, et Fic. ver-tit, neque ab re fuerit. ΒΙΡ.

οικειότητα ἂν πρέποι^τ μάλιστα, τό τε μὴ πλασθέντα μῦ-
θον ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον εἶναι πάμμεγά που. πῶς γὰρ
καὶ πόθεν ἄλλους ἀνευρήσομεν^β ἀφέμενοι τούτων; οὐκ ἔσ-
τιν, ἀλλ' ἀγαθῆ τύχῃ χρῆ λέγειν μὲν^γ ἡμᾶς, ἐμὲ δὲ ἀντί
τῶν χθῆς λόγων νῦν ἡσυχίαν ἄγοντα^δ ἀντακούειν.^ε

III. 27.

§. 8. ΚΡ. Σκόπει δὴ τὴν τῶν ξενίων^ω σοι διάθεσιν, ᾧ
Σώκρατες, ἣ διέθεμεν.^κ ἔδοξε γὰρ ἡμῖν Τίμαιον μὲν, ἅτε
ὄντα^γ ἀστρονομικώτατον ἡμῶν καὶ περὶ φύσεως τοῦ παν-
τός εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεπονημένον, πρῶτον λέγειν
ἀρχόμενον^ζ ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευταῖαν^η δὲ
εἰς ἀνθρώπων^β φύσιν. ἐμὲ δὲ μετὰ τοῦτον,^θ ὡς παρὰ μὲν
τούτου δεδεγμένον ἀνθρώπους τῷ λόγῳ γεγονότας, παρὰ
σοῦ δὲ πεπαιδευμένους διαφερόντως^δ αὐτῶν τινάς, κατὰ
δὲ τὸν Σόλωνος λόγον^ε τε^ε καὶ νόμον εἰσαγαγόντα^ς αὐτοὺς
ὡς^η εἰς δικαστὰς ἡμᾶς^ι ποιῆσαι πολίτας τῆς πόλεως τῆσδε
ὡς ὄντας τοὺς τότε Ἀθηναίους, οὓς ἐμήνησεν ἀφανεῖς ὄν-
τας^κ ἢ τῶν ἱερῶν γραμμῶν φήμη, τὰ λοιπὰ δὲ ὡς περὶ
πολιτῶν καὶ^λ Ἀθηναίων ὄντων ἤδη ποιεῖσθαι τοὺς λόγους.^μ

ΣΩ. Τελέως τε^ν καὶ^ο λαμπρῶς ἔοικα^ρ ἀνταπολή-
ψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Σὸν οὖν ἔργον λέγειν III. II. 22.
ἂν^ρ εἴη,^τ ᾧ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐπικαλέ-
σαντα^β κατὰ νόμον^ι θεοῦς.

ΤΙ. Ἄλλ', ᾧ Σώκρατες, τοῦτό γε δὴ πάντες ὅσοι καὶ^υ
κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ παντός^ν ὄρμη
καὶ σμικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεὸν αἰεὶ που κα-
λοῦσιν ἡμᾶς δὲ τοὺς περὶ τοῦ^ω παντός λόγους ποιεῖσθαι
τῆ^ξ μέλλοντας, ἣ^υ γέγονεν ἢ καὶ^ζ ἀγενές^α ἐστίν, εἰ μὴ^β

μεταλάβοιμεν ponunt *ς.—^τ πρέποι ἂν ο.—^β ἀνευρήσομεν ΑΘΞ, ἂν εὐρήσομεν ΕΣΥς
παρεθ, ἂν εὐροίμεν σοι Υ, ἀνερευρήσομεν F: εὐρήσομεν *ς.—^γ μὲν om g et pr Γ.—
^δ ἀνάγοντα s.—^ε ἀντακούειν Αησπαρεθθ: ἀκούειν *ς.—^η ξένων E.—^κ διέθεμεν g.
—^λ ὄντα add ΑΘΥFSYχαρεθθ.—^ζ ἀρχόμενον om Γ.—^θ τελευταῖαν ΑΘFSYqsaor et
coi Σ, τελευταῖον Υαρεθ, τελευταῖοντα Ες.—^β ἀνθρώπου F.—^θ μετ' αὐτὸν ο, μετὰ
τούτων Α.—^δ διαφερόντως πεπαιδευμένους SsaΓ.—^ε λόγων...νόμων g.—^ε τε om α.
—^η εἰσάγοντα ο.—^η ὡς om s.—^ι ἡμᾶς Sqs.—^κ ὄντας om ο.—^λ καὶ om Θ.—^μ λοι-
ποῦς ο.—^ν τε om Γ.—^ο καὶ om Υ.—^ρ ἔοικας Υεθ.—^ρ ἂν om Γ.—^τ εἴη om ΑΟΓ,
post ᾧ τίμαιε ponit F.—^β καλέσαντα omnes praeter Α.—^ι κατὰ τὸν νόμον E.—^α καὶ
om ο.—^β παντός ΑFO et rc Θ, qui pr πάντα: πάση cum *ς coi Γ.—^ω τοῦ add Α

δεδεγμένον] Cod. Tub. δεδεγμένον. BIF.

παντάπασι^c παραλλάττομεν,^d ἀνάγκη^e θεούς τε καὶ θεῶς ἐπικαλουμένους εὐχεσθαι πάντα^f κατὰ νοῦν ἐκείνοις μὲν μάλιστα, ἐπομένως δὲ^g ἡμῖν^h εἰπεῖν. καὶ τὰ μὲν περὶ θεῶν ταύτη παρακεκλησθῶ τὸ δ' ἡμέτερον παρακλητέον, ἧ ῥᾶστ' ἂν ὑμεῖς μὲνⁱ μάθοιτε,^k ἐγὼ δὲ ἧ διανοοῦμαι μάλιστα^l ἂν^m περὶ τῶν προκειμένων ἐνδειξαίμην.

III. 28. §. 9. Ἔστιν οὖν δὴ^m κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε. τίⁿ τὸ ὄν αἰεί,^o γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον, καὶ τί τὸ γιγνώμενον μὲν αἰεί,^p ὄν δὲ οὐδέποτε; τὸ μὲν δὴ νόησει μετὰ λόγου περιληπτὸν αἰεί κατὰ ταῦτα ὄν,^q τὸ δ' αὖ^r δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν γιγνώμενον καὶ ἀπολλύ-

ο.—^x πη om s.—^y ἧi AΣSqs, ἧ Y, ἧ ETFaxgor: εἰ *s.—^z ἧ μὴ καὶ s.—^a ἀγεννές
ego.—^b ἧ S.—^c πάντας or et pr A.—^d verbi παραλλάττομεν litteram o a correctore
habet A.—^e ἀνὰ s.—^f πάντας Ξs.—^g δ' sr.—^h ἧμῖν Y, ὑμῖν q.—ⁱ μὲν om S et pr F.
—^k μάθητε Ssxrgs.—^l ἂν om OSYsr.—^m δὴ om FSs.—ⁿ hinc b ad 268, 10. γεννηθέντων.—^o ὄν μὲν αἰεὶ qaxrgs.—^p αἰεὶ add AF et rc Θ.—^q ταυτὸν s.—^r ἂν pr Θ.

ἀλόγου] Dicendus esset Cicero aliter legisse, nimirum ἔλογον, si hæc ejus interpretatio mendii suspecta non esset, *Alterum, quod affert opinionem per sensus, rationis expertes, quod totum opinabile est, id gignitur et interit, etc.* Sed rationi consentaneum est ut eum potius aliter hæc sua scripsisse quam aliam apud Platonem sequutum esse lectionem dicamus: scripsisse inquam, *quod affert opinionem per sensus rationis expertes*, pro his τὸ δ' αὖ δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου. Sed audebone et aliam de hoc Ciceronis locosuspicionem meam afferre? audendum esse puto, quum id sine ullius injuria et absque pertinacia futurum sit. Suspicio igitur aliud quoddam ei mendium subesse, et Ciceronem *quod affert opinio*, scripsisse. Si enim est δόξη περιληπτὸν, id est (reddendo verbum verbo) *opinionem comprehensibile*, id certe nobis affertur ab opinione, sive, id nobis affert ipsa opinio, potius quam affert opinionem: veluti si Cicero in prioro membro eadem interpretationis uti forma voluisset, pro his, *νόησει περιληπτὸν*, dicendum illi fuisset, *Quorum alterum intelligentia et ratio affert*, vel, *ab intelligentia et ratione affertur*: non autem, *Intelligentiam et rationem affert*. Neque enim dubium cuiquam esse debet

quin eodem interpretandi genere utrobique Cicero uti potuerit, et δόξη jungatur non cum δοξαστὸν (ideoque ante hoc adjectivum interpuncti) sed cum περιληπτὸν, quod est ex prioro membro repetendum. Eadem enim orationis forma hæc duo dicuntur, quæ alioqui opposita sunt: prius, *νόησει μετὰ λόγου περιληπτὸν*, posterius, *δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου περιληπτὸν*. Quod siquis cum dativo δόξη repetendum esse περιληπτὸν neget, et cum δοξαστὸν jungendum esse contendat (ut certe jungitur ab iis qui interpretantur, *quod autem opinabile est opinione* (vel, *opinatione) cum sensu rationis experte*) is a me alio ipsius Platonis convincetur loco, τὰ δὲ αἰσθητὰ, δόξη περιληπτὰ μετὰ αἰσθήσεως, γιγνώμενα καὶ γενητὰ ἐφάνη. Ubi etiam animadvertendum est Ciceronem eadem de re opinionem quam opinionem dicere maluisse, (nisi forte putemus et in illo prioro loco ita eum scripsisse,) ita reddentem illa, *Sensus autem moventia quæ sunt, eadem in opinione consistunt* (vel potius, *consistunt) quæ ortum habere gignique diximus*: ubi omittit interpretationem illarum vocum, *μετὰ αἰσθήσεως*. Animadvertendum est præterea, nomini περιληπτὸν neutram priorum interpretationum adhibuisse, sed tertiam invenisse.

μενον, ὄντως δὲ⁸ οὐδέποτε ὄν. πᾶν δὲ αὖ τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι παντὶ γὰρ ἀδύνατον III. II. 23. χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν. ὅτου¹ μὲν οὖν² ἂν ὁ δημιουργ-

—⁸ δὲ post ὄντως om SYst.—¹ ὅπου 5.—² οὖν om d.—^v τὸ ἀεὶ κατὰ 0.—^w ταυτὸν

Quod autem ad illum de quo nunc agitur locum attinet, in duobus ejus membris duas interpretationes Ciceronianas diversas non solum nominis περιληπτὸν sed etiam praepositionis μετὰ videmus: quum alioqui hujus quoque eadem omnino sit vis utrobique: quum enim dicat Plato νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ita vertit Cicero ac si dixisset νοήσει καὶ λόγῳ περιληπτὸν: (hujus enim haec sunt verba, intelligentia et ratione comprehenditur:) et quum idem eodem loquens modo addat, τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου (περιληπτὸν) non aliter haec reddidit quam si scriptum a Platone esset, τὸ δ' αὖ δόξῃ δι' αἰσθήσεως ἀλόγου (περιληπτὸν) vel δι' αἰσθήσεως ἀλόγων; sequendo illam lectionem, per sensus rationis expertes. Ego tamen (quod tanti viri pace dictum sit) eadem interpretationis forma utrobique utendum potius fuisse arbitror: non improbens alioqui quod νοήσει μετὰ λόγου ita verterit ac si scriptum esset νοήσει καὶ λόγῳ: quoniam ipse postea Plato dicit, λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτὸν, eadem de re loquens, et φρόνησιν quod antea vocarat νόησιν, appellans. Ubi etiam verba ista, κατὰ ταυτὰ ἔχον, (quibus fortasse praeponendum vel postponendum esset adverbium ἀεὶ) quamvis alioqui similia iis quae habemus in illo principio, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον, non eodem tamen modo sed longe liberius vertit, his utens verbis, atque immutabili aeternitate continetur. Neque tamen illa ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον, ita est interpretatus ut plane verbum de verbo expresserit: quum non dixerit, quod semper eodem modo est, sed quod unum atque idem semper est. Caeterum antequam ab hoc loco discedam, addam et hoc obiter, γινόμενα μὲν, ὄντα δὲ οὐδέποτε, a Platone vocari corpora, ut etiam docet Sextus philosophus, rationem simul reddens, διὰ τὴν λεγομένην συνεχὴν ῥύσιν αὐτῶν, (videlicet τῶν σωμάτων) ὡς μηδὲ τὴν τότε δεῖξιν ἐπιδέχεσθαι, μηδὲ εἶναι νομίζεσθαι. παρὸ καὶ ὁ Πλάτων γινόμενα μὲν, ὄντα δὲ οὐδέποτε καλεῖ τὰ σώματα. STEPH.

δοξαστὸν] Si Proclum sequamur, non fuerit interpangendum ante δοξαστὸν: jungit enim hoc nomen cum δόξῃ. Ejus verba sunt, εἰσιν οὖν οἱ ἀποδοθέντες ὀρισ-

μοί, τοιοῦτοι τινές· Ἄεὶ δὲ ἐστὶ τὸ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν· Γινόμενον ἐστὶ τὸ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν. Et paulo ante dixerat, Τὸ μὲν δὲ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον, ἐστὶ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν· τὸ δὲ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ἔχον, δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστὸν (ubi etiam addit, idem valere illa, γινόμενον μὲν, οὐδέποτε δὲ ἔχον, et ista, γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ἔχον): sed tamen in praecedente annotatione, ex alio ipsius Platonis loco aperte ostendi, non cum δοξαστὸν jungi dativum δόξῃ, sed cum περιληπτὸν, quod sit ex priori membro repetendum. Quin etiam Ciceronis interpretationem esse talem videmus, ut ex ea pateat illum minime δόξῃ cum δοξαστὸν junxisse, sed intellexisse dici a Platone, id quod sit δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου περιληπτὸν, censendum esse δοξαστὸν, id est, esse opinabile (sive, in opinione consistere, ut postea loquitur) atque ejusmodi quod gignatur et intereat, nec unquam esse verè possit. Quod autem ad illa verba attinet, γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον, sic a Platone in aliquot Parmenidis locis copulantur γίγνεται καὶ ἀπόλλυται, et γίνεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι: et in eorum uno (qui est p. 163.) dicitur nihil aliud esse γίνεσθαι quam οὐσίας μεταλαμβάνειν: sicut ἀπόλλυσθαι nihil aliud quam ἀπολλύσθαι τὴν οὐσίαν. Inveniuntur autem apud Proclum (in textu ejus commentariis inserto) haec verba, καὶ τοῦ γιγνομένου, inter ἔχον et δόξῃ, pro his videlicet, τὸ δ' αὖ: sed illius lectionis nullam esse habendam rationem puto, quum mendosam esse verisimile sit, et ab ipso Proclo nihil tale agnoscat. STEPH.

ἐξ ἀνάγκης] Miror apud Proclum quoque legi ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι, quum sermonis Graeci consuetudo poscat ut dicatur, πᾶν δὲ αὖ τὸ γιγνόμενον, ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκη γίνεσθαι (ut Cicero legisse videtur) vel ita, ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεται. STEPH. Posteriorum rationem Ficinus secutus esse videtur, vertendo, Ex aliqua causa necessario gignitur. BIP.

παντὶ γὰρ] Cic. Nullius enim causa remota, reperiri origo potest. STEPH.

γὸς πρὸς τὸ κατὰ^v ταῦτα^w ἔχον βλέπων αἰεί, τοιοῦτω τινὶ προσχρῶμενος παραδείγματι, τὴν ἰδέαν αὐτοῦ^x καὶ δύναμιν^y ἀπεργάζεται, καλὸν ἐξ ἀνάγκης οὕτως ἀποτελεῖσθαι πᾶν οὐ δ' ἂν εἰς τὸ^z γεγονός, γεννητῶ^a παραδείγματι προσχρῶμενος, οὐ καλόν. ὁ δὲ πᾶς οὐρανός ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὃ τίποτε ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο,^b τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθω—, σκεπτόν δ' οὖν^c περὶ αὐτοῦ πρῶτον,^d ὃ περὶ ὑπόκειται περὶ παντός ἐν ἀρχῇ δειν^e σκοπεῖν, πότερον ἦν αἰεί, γενέσεως ἀρχὴν ἔχων οὐδεμίαν, ἢ γέγονεν, ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος. γέγονεν.^f ὁρατός^g γὰρ ἀπτός τέ ἐστι καὶ σῶμα ἔχων, πάντα^h δὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητά,ⁱ τὰ δὲ αἰσθητά, δόξῃ^k περιληπτά μετὰ^l αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητά^m ἐφάνη. τῷ δ' αὖτε γενομένῳ φημὲν ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκηνⁿ εἶναι γενέσθαι. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ

s.—^x αὐτοῦ add q et (post δύναμιν positum) AFdo.—^y καὶ τὴν δύναμιν ο.—^z ὁ Sr, om ο.—^a γεννητῶ F et pr A: γεννητῶ *s.—^b ἂν δέχοιτο om ο.—^c δ' οὖν Ad, δη οὖν Θεσσαλῶν, δη ο: οὖν δη *s.—^d πρῶτον περὶ αὐτοῦ Θεσσαλῶν, περὶ αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ πρῶτον s.—^e δεῖ ο, om pr E.—^f γέγονεν om αεβ.—^g ὁρατὰ r.—^h ἅπαντα Fo.—ⁱ τὰ δὲ αἰσθητά om E.—^k καὶ δόξῃ rε Σ.—^l τὰ δὲ μετ' SYs.—^m γεννητά Feg et pr A:

καὶ δύναμιν] Scribe mecum κατὰ δύναμιν: quantum potest. LIND.

ἢ γέγονεν] Cic. An ortus sit ab aliquo temporis principatu. STEPH.

πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα] Cic. Omnia talia sensum movent; sensusque moventia quæ sunt, eadem in opinatione considunt. STEPH.

γενομένῳ] Sequendo locum qui est initio hujus pagine, scribendum hic esset γιγνομένῳ et γίγνεσθαι: nec aliter vertit Ficinus quam si ita hic quoque legisset. Ipse etiam Cicero tempus præsens, sicut in illo altero loco, agnoscit. STEPH.

ποιητὴν] Videri possit Cicero aliter hunc locum legisse, aut certe aliter hunc suæ interpretationis locum scriptum reliquisse; nam ποιητὴν in ea non habemus, et ante πατέρα addi οἷον videmus: id est, ita verti hunc locum ac si ita legisset, τὸν μὲν οὖν οἷον πατέρα τοῦδε τοῦ παντός etc. Quinetiam dubitari possit an ἀδύνατον legerit, quum vertat, nefas. Si enim ita legit, non autem, οὐ θεμιτὸν, in una hujus loci parte suam interpretationem verbo Platonis valde adstrinxit, in altera non parva libertate usus est. Valde enim libera esse videtur interpretatio qua ἀδύνατον redditur nefas: (neque

enim credibile est, eum quum dixit *indicare nefas*, voluisse significare non posse indicari: aut aliud intellexisse, quam in aliis duobus hujus dialogi locis, ubi quum Plato dicat οὐ θέμις, ipse fas non esse dicit) vicissim autem nimium se adstringit (meo quidem iudicio) Platonis verbo, quum εὑρεῖν non aliter exponit quam *invenire*: quum aliud sub hac voce intelligendum esse constet: ac fortasse pro περιλαμβάνειν accipere oporteat (sicut dixit νοήσει μετὰ λόγον περιληπτὸν) id est *mente complecti*. Facit certe Proclus ut magis accuratam hujus verbi expositionem a Cicerone requiramus: quippe qui sub illa inveniendi appellatione aliquid valde reconditum inveniri putat: dicens εὑρεῖν esse τὸ ἐντυχεῖν αὐτῷ, τὸ ἐνασθῆναι, τὸ μόνην μόνῳ συγγενέσθαι, τὸ τῆς αὐτοφανεῖας τυχεῖν, ἀπὸ πάσης ἄλλης ἐνεργείας εἰς ἐκείνον ἀρπάσασαν ἑαυτήν, loquens περὶ τῆς ψυχῆς. Quod autem sequitur, εὐρόντα, εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, duobus modis ab illo explicatur: quorum prior pro Ciceronis interpretatione facere videri potest: ut nimirum ad morem Pythagoreorum respici dicamus, qui τοὺς περὶ τῶν θείων λόγους ἀπορρήτους εἶχον (nam quæ

πατέρα τοῦδε τοῦ παντός εὐρεῖν τε ἔργον καὶ εὐρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον^ο λέγειν· τόδε δ' οὖν^ρ πάλιν ἐπισκεπτόν^η περὶ αὐτοῦ, πρὸς πότερον τῶν^τ παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος^ς αὐτὸν ἀπειρογάζετο, πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταυτὰ^ι III. 29. καὶ ἠσαύτως ἔχον ἢ πρὸς τὸ γεγονός.^υ εἰ μὲν δὴ καλός III. ii. 24. ἐστὶν ὅδε ὁ κόσμος ὁ τε δημιουργὸς ἀγαθός, δῆλον ὡς πρὸς τὸ αἰδῖον ἔβλεπεν· εἰ δέ, ὁ μὴδ' εἰπεῖν τινὶ θέμις, πρὸς τὸ^ν γεγονός. παντὶ δὴ^ω σαφές ὅτι^χ πρὸς τὸ αἰδῖον· ὁ μὲν γὰρ κάλλιστος^υ τῶν γεγονότων, ὁ δ' ἄριστος τῶν αἰτίων. οὕτω δὴ^ε γεγενημένος πρὸς τὸ^α λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτὸν καὶ^β κατὰ ταυτὰ^ε ἔχον δεδημιούργηται. τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὐ^τ πᾶσα^ι ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι. μέγιστον^ο δὴ παντός ἀρξασθαι κατὰ φύσιν ἀρχήν·

γενητὰ *ς.—^η ἀνάγκη ο, ἀνάγκην τινὰ δ.—^ο ἀδυνάτως s.—^ρ οὐ ε, αἰ γδ cum rc F ei ε.—^η σκεπτόν pr Y.—^τ πότερον ἄρα τῶν ο.—^ς τεκταινόμενος ο.—^ι κατὰ τὰ ο.—^υ τὸ μὴ γεγονὸς αὐτό γρ A.—^ω τὸ om A.—^χ δὲ ε.—^υ ὅτι οὐ Ss et rc ο.—^φ κάλλιστον q.—^ζ δὲ q.—^α τῷ ΘSYT cum pr Y.—^β καὶ ante κατὰ om A.—^ε ταυτὸν s.—^ε αἰ πᾶσα AΣFqδo, αἰ καὶ πάση ε, αἰ καὶ πᾶσα *ς.—^ε μεγίστου Tεgr.—^ι οὐν om

sunt ἀπόβητα, ea vulgare est nefas) καὶ μὴ πρὸς πάντας διελέγοντο περὶ αὐτῶν. Sed posterior explicatio magis ei placet, ut intelligamus 'divinitatem esse rem ejusmodi ad quam indicandam nulla verba idonea reperiri possint.' Ceterum quavis in textu hujus enarratoris commentariis inserto legatur eis ἅπαντας ἀδύνατον λέγειν, ab ipso tamen in uno loco dicitur, ὅτι τὸν εὐρόντα λέγειν ὡς εἶδε πρὸς τινὰς ἀδύνατον. Observatione autem dignum est hoc quoque in Ciceronis interpretatione, ab eo eis πάντας sive eis ἅπαντας reddi in vulgus: quasi eis πάντας valeret idem quod eis τοὺς πολλούς. STEPH.

τόδε δ' αὖ πάλιν] Tub. et Bas. 2. τόδε δ' οὖν π. BIP.

τεκταινόμενος] Apud Proclum legitur τεκτρνόμενος, ibi quoque ubi ad ipsam verborum expositionem accedit: sed hæc diversa lectio sensum loci non immutat. STEPH.

ἔχον] Propemodum ausim affirmare desiderari hic particulam ἀεί: de qua omissione dicam paulo post. STEPH. Ficinus: Quod idem semper et simile est. BIP.

ἔβλεπεν] Cod. Tub. vocem ἔβλεπεν hic non agnoscit. Quæ ratio videtur altera elegantior. Intelligenda enim loco

ejus ex antecedentibus vox ἀπειρογάζετο. LIND.

εἰ δὲ] Aut deesse hic voculam μὴ post εἰ δὲ, dicamus necesse est, aut εἰ δὲ pro εἰ δὲ μὴ alibi etiam inveniri. STEPH.

κατὰ] Si in primo hujus paginae versu particulam μὴ omissam esse putemus, idem de hoc loco existimandum erit. Poterit vero vel ante κατὰ vel alibi poni. Ne autem dubitem quin utrobique sit omissa, facit non solum Ciceronis interpretatio simulacrum esse æternum alicujus æterni, et hujus sermonis principium, ubi illam tali loco adhibitam esse videmus, sed etiam ea quæ fit τοῦ αἰδίου mentio. Fateor aliqui ne apud Proclum quidem legi, in textu commentariis ejus inserto. STEPH.

τινὸς] Post τινὸς desiderari genitivum αἰδίου dicemus si Ciceronis interpretationem sequamur. STEPH.

μέγιστον δὴ παντός] Locum hunc multum negotii mihi facessere mirari desii postquam ex his quæ a Proclo de illo dicuntur, aliis etiam multum exhibuisse intellexi. Dicit enim esse qui post παντός interpungant: ut sensus sit, Omnium maximum est, facere ut quod secundum naturam est principium, ipsius etiam sermonis principium sit. Alios malle interpungere post μέγιστον δὴ, ut

ἄδε οὖν^f περί τε εἰκόνας καὶ περι^g τοῦ παραδείγματος αὐτῆς^h διοριστέον, ὡς ἄρα τοὺς λόγους, ἃν πέρ εἰσινⁱ ἐξηγηταί, τούτων αὐτῶν καὶ ζυγγενεῖς ὄντας. τοῦ μὲν οὖν μονίμου καὶ βεβαίου καὶ μετὰ νοῦ καταφανοῦς μονίμου καὶ ἀμεταπτότους, καθ^k ὅσον τε^l ἀνελέγκτοις^m προσήκει λόγοις εἶναι καὶ ἀκινήτοις, τούτου δεῖⁿ μηδὲν ἐλλείπειν τοὺς δὲ τοῦ^o πρὸς μὲν^p ἐκείνο ἀπεικασθέντος, ὄντος δὲ εἰκόνο^qς εἰκότας^r ἀνά λόγον^s τε ἐκείνων ὄντας. ὅ τί^t περ^u πρὸς γένεσιν^v οὐσία, τούτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. ἐὰν οὖν, ὧ Σάκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων^w περί θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντός γενέσεως μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντη πάντως^x αὐτοὺς αὐτοῖς^y ὁμολογουμένους^z λόγους καὶ ἀπηκριβωμένους^a ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσης, ^b ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς

Ss.—s περι post καὶ add ΑΘFSYqsdor.—h αὐτῆς ΑΘΞΣΤSYαδεγο, αὐτοῖς r, αὐτοῦ s : αὐ *s.—i ἔστιν s.—k καὶ καθ' ΞΣΥγχεθ et rc o.—l ὅσον οἶόν τε ΑFqdo et corr Σ, ὅσον γε x.—m ἀνελέγκτους...λόγους...ἀκινήτους qd.—n δὴ ΘFre et pr o, δὲ d.—

o τοῦ om Ss.—p μὲν om s et pr γ.—q ἐκείνων F.—r εἰκότας x, εἰκότως γ.—s ἀνά

λόγον pr o.—t ὡς δ, τι SYs.—u γὰρ cum s fortasse d : om αγ.—v πρὸς γένεσιν F.—w εἰπόντων om Αδo.—x πάντας rc A.—y αὐτοὺς αὐτοῖς Αδ, αὐτοὺς ἑαυτοῖς d, αὐ τοὺς αὐτοῖς Υg et pr Θ, αὐ τοὺς αὐ αὐτοῖς e, αὐ τοῖς αὐτοῖς Σ, ἂν τοὺς αὐτοὺς s, ἂν

τους αὐτοῖς ceteri : ἂν τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς s.—z ὁμολογημένους ΘFSYqseη, ὁμολο-
ου ὧ η η
γημένους Σ, ὁμολογουμένους Υ, ὁμολογουμένους αο.—a καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους

παντός jungatur sequentibus : et sit sensus, μέγιστόν ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν ἀρχῆς ἔρξασθαι παντός : (ita enim scripsisse Proclum puto, non τοῦ παντός :) et quosdam hoc a Platone dici propter illa quæ præcedunt, quosdam ad sequentia referri existimare. Ex duabus autem istis lectionibus posterior magis placet (præsertim quum in priore subauditis illa genitivi λόγων, aut alius ejusmodi, audacula videri possit) : sed utramlibet quis sequatur, necessarium esse dico articulum τὴν post ἔρξασθαι : quum aliqui juncturus sit aliquis hæc verba κατὰ φύσιν, cum ἔρξασθαι, ut iis significetur secundum naturam (id est, sicut naturæ consentaneum est, vel, ut natura postulat) et accusativum ἀρχὴν vacare existimaturus. Ipse Cicero perinde hunc locum vertit (si fides ejus exemplaribus derogandanon est) ac si aliud potius quam κατὰ φύσιν legisset : hæc enim sunt

ejus verba, difficillimum autem est in omni conquisitione rationis exordium. At vero Fic. quandam sibi peculiarem viam sequens, ita vertit, rationem vero originis naturaliter explicare difficillimum est. STEPH.

αδ] γρ. αὐτῆς. STEPH. Scil. in Bas. 2. αὐτῆς. BIP.

καθ' ὅσον] Alia lectio est apud Proclum, καθ' ὅσον οἶόν τε ἀνελέγκτους προσήκει λόγους εἶναι : sed vel ante καθ' ὅσον vel ante ἀνελέγκτους particula καὶ opus esset. STEPH.

ἀκινήτοις] Præclare Cod. Tub. ἀκινήτους. Ficinus : Et, quam maxime fieri potest, inexpugnabiles orationes esse oportet. BIP.

δ,τι γὰρ] Ita vertit Cicero quasi legit non δ,τι, sed ὅσον, neque τοῦτο, sed τοσοῦτον : vel certe quasi hæc quæ legit δ,τι et τοῦτο, idem quod illa valere existimaverit. STEPH.

ἦττον παρεχάμεθα εικότας, ἀγαπᾶν χρῆ, μεμνημένον^d ὡς ὁ λέγων ἐγώ^e ὑμεῖς τε οἱ κριταὶ φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχομεν, ὥστε περὶ τούτων^f τὸν εικότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει τούτου μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν.

ΣΩ. Ἀριστα,^g ὦ Τίμαιε, παντάπασί τε ὡς κελεύεις ἀποδεκτέον. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως^h ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴⁱ νόμον^k ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε.

§. 10. ΤΙ. Λέγωμεν^l δὴ δι' ἣν τινα^m αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυμιστὰς ξυνέστησεν.ⁿ ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ^o δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος· τούτου δ' ἐκτὸς ἂν πάντα ὅτι μάλιστα γενέσθαι ἐβουλήθη^p παραπλήσια ἑαυτῷ.^p ταύτην δὴ^q γενέσεως καὶ κόσμου μάλιστ' ἂν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος ὀρθότατα ἀποδέχοιτ' ἂν.^s βουλη- III. 30.
θεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον^t δὲ μηδὲν^u εἶναι κατὰ δύναμιν,^v οὕτω δὴ^w πᾶν ὅσον ἦν ὄρατόν παραλαβὴν οὐχ ἡσυχίαν ἄγον ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν^x ἐκ τῆς ἀταξίας,

ous

g.—^b θαυμάση τις, supra posito rc ο, A.—^c εικότως xgr.—^d μεμνημένον A, μεμνημένους ο.—^e ἐγώ add Asdo et mg S.—^f τούτου add AΘTSYqaxdegor et, qui post πέρα ponit, F.—^g ἄριστε γ, ἄριστον rc F: ἄριστα...πέραινε om d.—^h θαυμαστῶς ο.—ⁱ δὴ om xg.—^k λόγον q et corr A et (in mg posito νόμον) F.—^l λέγω μὲν q.—^m ἦντι' ο, ἦν τινα AΘFb, ἦν τὴν SYqst, ἦν *s.—ⁿ ξυνεστήσατο q.—^o γενέσθαι ἐβουλήθη Ad: ἐβουλήθη γενέσθαι *s.—^p ἑαυτῷ Ad, αὐτῷ *s.—^q δὲ Axδg.—^r καὶ add Ado et rc F.—^s ἂν ἀποδέχοι, addito rc το, Θ.—^t φαῦλον ο.—^u ὁ οὐδὲν SYqo.—^v κατὰ τὴν δύναμιν Ξ.—^w δὴ om Θ.—^x ἤγεν ο.—^y ἐκείνου τοῦτο xg.—

μεμνημένον] Legisse Ciceronem μεμνημένους colligi potest ex eo quod ἀγαπᾶν χρῆ vertit, numero plurali utens, contenti esse debetis: inuenio quidem certe et apud Proclum illam lectionem. Verum et μὴ θαυμάσητε videtur scribendum paulo ante, si hic μεμνημένους legamus. STERN.

μηδὲν] Genitivum τούτου ante μηδὲν addere possumus ex Proclo. STERN.

πρέπει] Quam post vocem πρέπει Cod. Tub. et Proclus hic adiungit, vox τούτου sc. τοῦ εικότος μύθου, propterea placet, quod ea res magis definitur. LIND.

τὸν δὲ δὴ νόμον] Bene Cod. Tub. τὸν δὲ δὴ λόγον, concinente Ficino: Sed, age, disputationem deinceps perage. BIP.

νόμον] Et Ficinus hic vertens disputationem legit τὸν λόγον loco τοῦ, τὸν Plat.

νόμον, et Cod. Tub. ea lectio confirmatur, nisi forte νόμον intelligas partem disputationis, quæ Timæo in operis distributione contigerat. LIND.

§. 10. δι' ἣν αἰτίαν] Cod. Tub. δι' ἣν τινα αἰτίαν, non male. BIP.

ταύτην δὲ γενέσεως κόσμου] Cod. Tub. ταύτην δὴ γενέσεως καὶ κόσμου. recte. Sic supra distinxit γένεσιν καὶ τὸ πᾶν. BIP.

γενέσεως κόσμου] Cod. Tub. veram hic lectionem offert, γενέσεως καὶ κόσμου. Etenim voces γένεσις, φύσις, κόσμος, τὸ πᾶν, ὄλη, οὐσία, quum apud ceteros ejusmodi scriptores, tum etiam apud Platonem sensu usurpantur synonymo. LIND.

ἤγαγεν] Legitur etiam ἤγεν: sicut sequuntur ἐβρίσκειν et ξυνεκταίνετο,

III. II. 26. ἡγησάμενος ἐκείνο τούτου^γ πάντως^z ἄμεινον. θέμις δὲ^a οὐτ' ἦν οὐτ' ἔστι^b τῷ ἀρίστῳ δεῖν ἄλλο^c πλὴν τὸ κάλλιστον· λογισάμενος οὖν εὗρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὄρατῶν^d οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου^e κάλλιον ἔσεσθαι ποτ' ἔργον, νοῦν δ' αὖ χωρὶς ψυχῆς ἀδύνατον παραγενέσθαι τῷ.^f διὰ δὲ τὸν λογισμὸν^g τόνδε^h νοῦνⁱ μὲν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ^k ἐν σώματι ξυριστὰς^m τὸ πᾶν ξυνετρεκταίνεται, ὅπως ὅτι κάλλιστον εἶη κατὰ φύσιν ἀριστόν τε ἔργον ἀπειργασμένος. οὕτως οὖν δὴ κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν τόνδε τὸνⁿ κόσμον ζῶν ἔμφυχον ἔννου τε τῆ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν.

§. 11. Τούτου δ' ὑπάρχοντος αὖ τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτέον,^o τίνι τῶν ζῶων αὐτὸν^p εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυριστὰς ξυνέστησε. τῶν μὲν οὖν ἐν μέρους εἶδει πεφυκότων μηδενί^q καταξιώσωμεν^r ἀτελεῖ γὰρ ἰοικός οὐδέν^s ποτ' ἂν γένοιτο καλόν· οὗ δ' ἔστι τᾶλλα ζῶα καθ' ἐν καὶ κατὰ γένη μόρια, τούτῳ πάντων^u ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι^w τιθῶμεν.^x

^z πάντων q.—^a δ' δε.—^b ἔσται b et rc A.—^c ἄλλο τι F, om x.—^d ὄρατῶν q.—^e ὅλου om s.—^f πω xg.—^g τοῦ λογισμοῦ r.—^h τούδε r et pr Θ.—ⁱ νοῦν pr E.—^k δ' xgr.—^l ἐν om o.—^m ξ. AFb.—ⁿ τὸν post λόγον om x.—^o λεκταῖον g, ῥητέον r.—^p αὐτῶν r.—^q μηδὲν pr F.—^r καταξιώσωμεν r.—^s οὐδέ Fxgr.—^t οὐδ' ser.—^u τού-

ται πάντων AFqhd et rc S cum γρ Θ, τοῦτο πάντων o, τοῦτο πάντων s, τούτων πάντων γρ F: pronomen om *s. πρὸ πάντων Θ. in Υ lacuna est ante πάντων.—^v αὐτὸν Ad, αὐτὸ o, αὐτῷ ἔστ: ceteri αὐτῶ.—^w οἶμαι q.—^x θῶμεν Yr et pr S.—^y αὐτῶ

quæ sunt præteriti imperfecti. ΣΤΕΡΗ.

§. 11. ἐν μέρους εἶδει] Hunc locum aliter legit, aut liberius vertere (sicut alios quosdam) sibi permisit Cicero: quæ enim habemus hic verba, sonant, 'non debere nos existimare, conditum esse mundum ad exemplar particulare certi cujusdam animalis, sed ad exemplar universale et perpetuum, quod reliqua exemplaria in se complectatur.' Existimat autem Proclus verba hæc ἐν μέρους εἶδει ita posse accipi ac si dictum esset ἐν μέρους τάξει: sed addit, Iamblichō placuisse addi particulam ὡς ante ἐν εἶδει, ut legatur ἐν μέρους ὡς ἐν εἶδει. quæ lectio non video quomodo ferri possit: nec dubito quin mendose hæc apud ipsum Proclum scripta sint, quum aliam lectionem ipsemet paulo ante agnoscat: ubi scribit quod dixi, ἐν μέρους εἶδει posse intelligi dictum pro

ἐν μέρους τάξει. Fortasse igitur scripserit Proclus placuisse Iamblichō ut adderetur ὡς ante ἐν μέρους, et legeretur ὡς ἐν μέρους εἶδει. ΣΤΕΡΗ.

καταξιώσωμεν] Quendam sententiam inter eam quæ clauditur verbo καταξιώσωμεν, et illam quæ incipit a nomine ἀτελεῖ, aut legit Cicero, aut de suo adjecit: hanc videlicet, *Sunt enim omnia in quadam genera partita, aut inchoata, nulla ex parte perfecta.* atque ideo non γὰρ sed δὲ legit post ἀτελεῖ. Cæterum quod ad illos Ciceronianæ interpretationis locos attinet qui margini sunt adscripti, multa in iis esse depravata docere te possunt meæ in Ciceronem castigationes, ubi sunt in hunc etiam librum emendationes quas magna ex parte probare se et sequi Lambinus non dissimulavit. Earum certe una pro istis quæ

τὰ γὰρ δὴ νοητὰ ζῶα πάντα ἐκεῖνο ἐν ἑαυτῶν περιλαβὼν ἔχει, καθά περ ὅδε ὁ κόσμος ἡμᾶς ὅσα τε ἄλλα θρέμματα ξυνέστηκεν ὁρατά. τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ μάλιστ' αὐτὸν ὁ θεὸς ὁμοιωσαί^c III. II. 27. βουληθεὶς ζῶον ἐν ὁρατῶν, πάνθ' ὅσα αὐτοῦ κατὰ φύσιν^d ξυγγενῆ^e ζῶα ἐντὸς ἔχον ἑαυτοῦ^f, ξυνέστησε. Πότερον III. 81. οὐν^g ὁρθῶς ἓνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν^h ὁρθότερον; ἓνα, εἴ περ κατὰⁱ τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσται. τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἂν ποτ' εἴη· πάλιν γὰρ ἂν ἕτερον εἶναι τὸ περὶ ἐκείνω^k δέοι ζῶον, οὐ μέρος ἂν εἴτην^l ἐκείνω, καὶ^m οὐκ ἂν ἔτι ἐκείνοιον ἀλλ' ἐκείνω τῷ περιέχοντι τὸδ' ἂν ἀφαιμοιωμένον λέγοιτο ὁρθότερον. ἵνα οὐν τὸδε κατὰⁿ τὴν μόνωσιν ὁμοιον ἦ τῷ παντελεῖ ζῶω, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἰς ὅδε μονογενῆς οὐρανὸς γεγωνῶς^o ἔστι τε^p καὶ ἔτ' ἔσται.^q Σωματοειδῆς δέ^r δὴ καὶ ὁρατὸν ἀπτὸν τε δεῖ τὸ γενόμενον εἶναι. χωρισθὲν δέ^s πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε^t ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἀπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ, στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς.^u ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος^v

30r.—^a καὶ καθάπερ x.—^b ξ. Abo: συνέστησαν s.—^b δ om s.—^c ὁμοιωσαι ante δ ponit F.—^d αὐτοῦ κατὰ φύσιν Ad, κατὰ φύσιν αὐτοῦ *s.—^e ξ. omnes.—^f αὐτοῦ ο.

—^g ἦν g.—^h ἦν om e.—ⁱ εἴπερ ἐν κατὰ ο.—^k ἐκείνω A, ἐκεῖνο F, ἐκεῖνο ΘTSY.περ r et pr o.—^l εἴτην Ad et pr o, εἴη q: ἦτην *s.—^m καὶ...ἐκείνω om SYst.—ⁿ τὸδε καὶ κατὰ ο.—^o γεγωνῶς om F.—^p τε om o et pr A.—^q ἔτ' ἔσται Abo, ἔσται ἔτι Fq et corr Θ, ἔσται Ss et corr Σ: ἔσεται *s.—^r δέ add AΘΣΤSYqsrδegor.—^s δέ Aqo, τε b: δέ τε *s.—^t ποτ' ἂν x.—^u γῆς οὐδὲν xego.—^v ἀρχόμενον e.—^w ξ. A.—

habes e regione hujus loci verbis, sive in diverso genere cernatur, substituit, sive in universo genere cernatur. quam meam conjecturam non ille solum sed omnes probarunt: quum hæc sive in universo genere, opponantur illis, sive in singulis: pro hisce Platonis, καθ' ἐν καὶ κατὰ γένη. STERN.

καθάπερ] Ita hunc locum vertit Cicero quasi legerit, καθάπερ ὅδε ὁ κόσμος ἡμᾶς, καὶ τὰ θρέμματα, ὅσα τε ἄλλα συνέστηκεν ὁρατά. STERN.

συνέστηκεν] Scribendum nobis hic videtur loco inepti συνέστηκεν, quod melius congruat præcedentibus περιλαβὼν ἔχει, verbum συνέσχηκεν, sensu quo συνέχει, nisi forte prætuleris ξυνέστη ἔχων.

LIND.

περὶ ἐκείνω] Ferri non potest hæc lectio, sed περὶ ἐκεῖνο scribendum est, ut legitur apud Proclum: vel potius περιέχον ἐκεῖνο, ut legisse Ciceronem manifestum est. STERN. Περὶ ἐκεῖνο habet quoque Cod. Tub. Idem pro ἦτην legit εἴην, male. BIP.

οὐρανὸς] Non οὐρανὸς sed κόσμος agnoscit Ciceronis interpretatio. STERN. Ficinus quoque vertit, Unus mundus—factus est. BIP.

χωρισθὲν δέ τε] Legendum potius, χωρισθὲν δὲ πυρὸς, ut apud Proclum: qui paulo ante habet σωματοειδῆς δὲ δὴ. STERN.

ξυλιστάσαι^w σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει. δύο^x δὲ μόνω καλῶς^y ξυ-
 λιστασθαι τρίτου χωρὶς οὐ δυνατόν· δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ
 δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι.^z δεσμῶν δὲ^a κάλ-
 λιστος ὅς ἂν αὐτὸν καὶ^b τὰ ξυन्दόμενα^c ὅτι μάλιστα^d ἐν
 ποιῇ.^e τοῦτο δὲ πέφυκεν ἀναλογία κάλλιστα^f ἀποτελεῖν·
 ὁποῖαν γὰρ ἀριθμῶν τριῶν εἴτε ὄγκων εἴτε δυνάμεων ἀντι-
 νωνοῦν ἢ τὸ μέσον, ὃ τί περ τὸ πρῶτον πρὸς αὐτό, τοῦτο^g
 αὐτὸ πρὸς τὸ ἔσχατον, καὶ πάλιν αὖθις ὅτι τὸ ἔσχατον
 πρὸς τὸ μέσον, τοῦτο^h τὸ μέσον πρὸς τὸ πρῶτον, τότε τὸ^k
 μέσον μὲν πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον, τὸ δ' ἔσχατον
 καὶ τὸ πρῶτον αὖ μέσα ἀμφοτέρα, πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης
 ταῦτά εἶναι^l ξυμβήσεται, ταῦτά^m δὲ γενόμενα ἀλ-
 λήλοις ἐν πάντα ἔσται. εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ
 μηδὲν ἔχον ἔδει γίνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μία μεσό-
 τής ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὐτῆς ξυन्दεῖν καὶ ἑαυτήνⁿ νῦν
 δέ—στεροειδῆ^o γὰρ αὐτὸν^p προσῆκεν εἶναι, τὰ δὲ στερεὰ

^x δύο ΘΣΥ, δύο ΣΥ.— καλῶς add ΑΘΣΥFSYqsrδβγορ.—^z ξυναγωγεῖν γίνεται s.
 —^a δὲ ΑΘΦδo, δ' ὁ *s. in Υ hęc ν δ' ὁ ιc sunt.—^b τε καὶ ιc A.—^c τάξιν δεσμού-
 μενα s.—^d ὅτι μάλ. om υ.—^e ποιῶ q.—^f κάλλιστον s.—^g τοῦτ' ο.—^h τοῦτο om
 Αδ.—ⁱ τὸ post τοῦτο om πρ Σ.—^k τὸ om q et πr A.—^l ταῦτά εἶναι ΘΞFSEγορ, τὰ
 αὐτὰ εἶναι Αδ: ταῦτα εἶναι *s.—^m libri τὰ αὐτα.—ⁿ ἑαυτῆς FYsdε.—^o στεροειδῆ
 Φο, στεροειδῆ (adscripto in mg σφαι) A, σφαιροειδῆ ι: στερεὸν *s.—^p αὐτὸ Ξs.—

δύο δὲ μόνω ξυλιστάσθαι] Cod. Tub.
 δύο δὲ μόνω καλῶς ξυλιστάσθαι, inserto
 καλῶς, quod agnoscit quoque Ficinus:
*Sed duo sola absque tertio commode co-
 herere non possunt.* BIP.

ταῦτα] Male hic ταῦτα, sicut in præ-
 ced. editionibus, pro ταῦτά vel τὰ αὐτά,
 ut apud Proclum legitur: qui in sequenti
 versu post ἔρ non habet πάντα: ac certe
 minime necessarium est, quum ex prox-
 ime præcedentibus repeti possit. A Ci-
 ceronem tamen hic ponitur *omnia*, id est
 πάντα: verum ideo quod in illo priore
 loco non posuerit. STERH.

ἐπίπεδον] Cic. *Planum et æquabile
 explicaretur, neque in eo quicquam esset
 requisitum.* STERH.

στερεὸν] Apud Proclum legimus, στε-
 ροειδῆ γὰρ αὐτὸν προσῆκεν εἶναι. verum
 ad στεροειδῆ quidem quod attinet, non
 est quod adiectivum hoc in locum accu-
 sativi στερεὸν quem habemus hic, substi-
 tuendum esse putemus: quum sequatur
 τὰ δὲ στερεὰ, et vocem utrobique eandem

esse oporteat: quod autem et αὐτὸν ha-
 bet, non αὐτὸ, sicut στεροειδῆ, non στε-
 ροειδῆς, magis mirarer, nisi et Ciceronem
 mutasse substantivum viderem: Quum
 enim τὸ τοῦ παντὸς σῶμα interpretatus
 esset *universitatis corpus*, et quod sub-
 jungitur pronomen αὐτὸ, positum post
 στερεὸν γὰρ, referat illud τὸ τοῦ παντὸς
 σῶμα, vel πάν solum, ideoque dicere de-
 buerit, *sed quum soliditas illi quaerere-
 tur*, mutavit substantivum, uti dixi: et,
 perinde ac si scriptum esset, στερεὸν γὰρ
 τὸν κόσμον προσῆκεν εἶναι, vertit, *Sed
 quum soliditas mundo quaereretur.* Cæ-
 terum paulo post hunc locum pro *συναρ-
 μόττουςιν* apud eundem Proclum scrip-
 tum est *προσαρμόττουςιν.* STERH.

στερεὸν γὰρ αὐτὸ] Proclus hic et Cod.
 Tub. habent στεροειδῆ γὰρ αὐτὸν etc.
 unde reponendum ducimus στερεῶ δὴ
 γὰρ αὐτῷ πρ. ε. eodem modo, quo supra
 p. 29. B. eleganter dicitur: καθ' ὅσον τε
 ἀνελέγκτοις προσῆκει λόγοις εἶναι καὶ
 ἀκινήτοις. LIND.

μία μὲν οὐδέποτε, δύο δὲ αἰεὶ^α μεσότητες ζυναρμόττουσιν·^τ
 οὕτω δὲ πυρὸς τε καὶ γῆς ὕδαρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ
 θεῖς, καὶ πρὸς ἀλλήλα καθ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἀνά^β τὸν αὐ-
 τὸν λόγον ἀπεργασάμενος, ὅ τί περ^ε πῦρ πρὸς ἀέρα, τοῦτο
 ἀέρα^υ πρὸς ὕδαρ, καὶ ὅ τι ἀῆρ^ν πρὸς ὕδαρ, τοῦτο^ω ὕδαρ
 πρὸς γῆν, ξυνέδησε καὶ ξυνεστήσατο^χ οὐρανὸν ὄρατὸν καὶ
 ἀπτόν. καὶ διὰ ταῦτα ἕκ τε δὴ τούτων^υ τοιούτων καὶ^ζ τὸν
 ἀριθμὸν^α τεττάρων τὸ τοῦ κόσμου σᾶμα ἐγεννήθη^β δι' ἀναλο-
 γίας ὁμολογήσαν,^ε φιλίαν τε^δ ἔσχεν ἐκ τούτων, ὥστ' εἰς
 ταῦτὸν αὐτῶ^ο ξυνελθὼν^ε ἄλυτον ὑπὸ τοῦ ἄλλου^ς πλὴν ὑπὸ
 τοῦ ξυνδήσαντος γενέσθαι. Τῶν δὲ δὴ τεττάρων ἐν ὅλον
 ἕκαστον εἴληφεν ἢ τοῦ κόσμου ζύστασις.^η ἐκ γὰρ πυρὸς
 παντὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς ξυνέστησεν αὐτὸν ὁ ζυ-
 νιστάς, μέρος οὐδὲν οὐδενὸς οὐδὲ δύναμιν ἔξαθεν^ι ὑπολιπῶν,^ι
 τὰδε διανοηθεῖς, πρῶτον μὲν ἵνα ὅλον ὅτι μάλιστα ζῶον τέλεον
 ἐκ τελέων τῶν μερῶν εἴη, πρὸς δὲ τούτοις^κ ἐν^ι ἄτε οὐχ^{ιι. 33.}
 ὑπολελειμμένων ἐξ ὧν ἄλλο τοιοῦτον γένοιτ' ἂν,^μ ἐτι δὲ
 ἵνα^ν ἀγῆρων καὶ ἀνοσον^ο ᾗ, κατανοῶν ὡς^ρ ἀ^α ζυνιστᾶ^τ τὰ

α αἰεὶ om F, post μεσότητες ponit ο.—ξ. Ad.—β μα Θστ.—ε περ add Ado. in hoc
 περ ipsum πῦρ mutavit corr F, addito πῦρ post ἀέρα.—υ ἀέρα...πρὸς ὕδαρ om pr F.
 —ν ἀέρα...τοῦτο om SYst.—ω τοῦτο om AFδ: τοῦτο δ' ἘΣΥαος.—χ ἀνεστήσατο
 Θ.—υ τούτων om SYst.—ζ καὶ τοιούτων ἔ et ic A.—α τῶν ἀριθμῶν F.—β ἐγενήθη
 ΘΣΥΣΥαδεγο, διεγενήθη F.—ε δ' ὁμολογήσαν ic F.—δ τ' st.—ο αὐτῶ AF: αὐτῶ
 *ε.—ε ξυνελθὼν Ad.—ς του ἄλλου Ad: τῶν ἄλλων *ε.—β ξ. AFδo.—εξω F.—
 κατα

ι ὑπολιπῶν A, καταλείπων δ, ὑπολιπῶν Fg: ὑπολείπων *ε.—κ τοῖς pr Σ.—ι ἐν om
 pr A: ἵνα τὸ οὐχ ὑπολελειμμένον α.—μ γένοιτ' ἂν Ad, ἂν γένοιτο *ε.—ν ἴν δ.—
 ο ἔφαρτον Fg et γρ Θ.—ρ ἂ om AΘTSYαδεγοr, corr habet Σ.—α ὡς δ ζυνιστᾶ
 om F.—τ ζυνιστάς Ad, ζυνιστᾶν ΘΥΥαεστ, ζυνιστᾶ ο et corr Σ, ζυνιστάντα Ss.—

πρὸς ἀλλήλα] Suspiciatus sum ali-
 quando προσάλληλα conjuncte scriben-
 dum hic esse. STEPH.

ἕκ τε δὴ τούτων] Apud Proclum legi-
 tur, ἐκ δὲ τούτων καὶ τοιούτων, absque
 illis verbis quae hic praecedunt, καὶ διὰ
 ταῦτα. Verum diversus est horum ver-
 borum usus διὰ ταῦτα et ἕκ τε τούτων.
 nam διὰ ταῦτα dicens intelligit, Propter
 analogiam illam supradictam: addens
 autem ἐκ τούτων, intelligit de materia
 quae est ex quatuor elementis. STEPH.

δι' ἀναλογίας] Diversa hic quoque
 invenitur apud eum lectio, quae majoris
 quam praecedens est momenti, ac mihi
 certe placet, δι' ἀναλογίας δὲ ὁμολογή-

σαν, φιλίαν τε ἔσχεν etc. Haec lectio,
 structuram orationis potius quam sensum
 immutans, mihi placet, inquam, quamvis
 eam Cicero non sequatur. STEPH.

παντὸς] Agnoscit et Proclus hic παν-
 τὸς (non πάντως) et quidem ita ut cum
 ὕδατος etiam subaudiatur. STEPH.

ἵνα—β]. Scribe hic ἵνα—εἴη ἢ ante-
 cedens ξυνέστησε, unde cuncta pendent.
 LIND.

ἂ ζυνιστᾶ τὰ] Fort. ἂ ζυνιστᾶται σώ-
 ματα, τὰ θερμὰ etc. STEPH. qui sic in
 Not. 'Quam adscripti margini lectio-
 nem, ἂ ζυνιστᾶται σώματα, genuinam
 esse puto, et eam sequutum esse Cicero-
 nem: quod enim dicit omnis coagmen-

σώματα, ⁸ ψυχρὰ καὶ θερμὰ¹ καὶ πάνθ' ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει, περιστάμενα² ἕξωθεν καὶ προσπίπτοντα ἀκαιρως λύει³ καὶ νόσους γῆρας τε ἐπάγοντα⁴ φθίνειν ποιεῖ. διὰ δὴ⁵ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν τόνδε ἐν ὅλον ὄλων⁶ ἐξ ἀπάντων τέλειον καὶ ἀγήρων⁷ καὶ ἄνοσον⁸ αὐτὸν⁹ ἔτεκτῆνατο. Σχῆμα¹⁰ δὲ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ πρέπον καὶ τὸ¹¹ ζυγγενές. τῷ δὲ¹² τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ¹³ ζῶα περιέχειν μέλλοντι ζῶῳ πρέπον ἂν εἴη σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὅποσα¹⁴ σχήματα. διὸ καὶ σφαιροειδές, ἐκ μέσου πάντη

iii. ii. 30. πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον, κυκλοτερές¹⁵ αὐτὸ ἔτορνεύσατο, πάντων τελεώτατον¹⁶ ὁμοιότατόν τε αὐτὸ ἑαυτῷ σχημάτων,¹⁷ νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίου. Λεῖον δὲ δὴ¹⁸ κύκλω πᾶν ἕξωθεν αὐτὸ ἀπηκριβούτο,¹⁹ πολλῶν χάριν. ὁμμάτων τε²⁰ γὰρ ἐπεδείτο²¹ οὐδέν, ὄρατόν γὰρ οὐδέν ὑπελείπετο²² ἕξωθεν, οὐδ'²³ ἀκοῆς, οὐδὲ γὰρ ἀκουστόν πνευμά

⁸ τῷ σώματι AΘTFYαδβοστ, τὰ σώματα corr Σ, σώματι Ss.—¹ ψυχρὰ καὶ θερμὰ ο, ψυχρὰ καὶ θερμὰ καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ q, θερμὰ καὶ ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ F: θερμὰ καὶ ψυχρὰ *s. inversus est ordo me invito.—² περιστάμενα A, περισταται δ.—³ λύπας δ, λύπας corr A.—⁴ ἐπίγοντα q.—⁵ δὲ g: om pr Ξ.—⁶ ὄλων add AΘTFSYqαδβοστ r.—⁷ ἀγήρων ο.—⁸ ἄφθαρον q.—⁹ αὐτὸ Θδ: om Sst.—¹⁰ ante σχῆμα cum AFδo omisi καί.—¹¹ τὸ post καὶ add Aδo.—¹² δὲ AΘFYqσδo: γὰρ *s.—¹³ ἐαυτῷ xe.—¹⁴ ὅσα δ.—¹⁵ ἀπέχον καὶ κυκλοτερές s.—¹⁶ πάντων τελεώτατον om s.—¹⁷ σχημάτων om r.—¹⁸ δὴ om F.—¹⁹ κατηκριβούτο δ.—²⁰ μὲν x.—²¹ ἐπιδείται q.—²² ὑπέλειπτο A.

tatio corporis, non aliud hic est quam omne coagmentatum corpus. Apud Proclum autem mendose scriptum est, ὡς ξυνοιστᾶν τῷ σώματι.

ὡς ἂ ξυνοιστᾶ] Codex quidem Tub. verba ὡς ἂ ξυνοιστᾶ τὰ non agnoscit, sed protinus ibi legitur κατανοῶν τῷ σώματι. Proclus autem contra habet κατανοῶν ὡς ξυνοιστᾶν τῷ σώματι. Stephanus quidem, uti dicit, sequens Ciceronem, qui hic vertit, *omnis coagmentatio corporis etc.* locum emendare conatus est rescribens: ὡς, ἂ ξυνοιστᾶται, σώματι. Quasi solida omnino essent, quæ non essent composita. Nos contra, et vestigium prementis Ciceronis, et Procli Tubingensisque varias lectiones attente intuiti, locum sic ducimus restituendum: Κατανοῶν, ὡς, ἄτε ξυνοιστᾶν, τῷ σώματι τὰ θερμὰ—περιστάμενα καὶ προσπίπτοντα ἀκαιρως λύει sc. αὐτὸ, ubi dativos illos ξυνοιστᾶν, τῷ σώματι, vides bene necti cum sequentibus περιιστ. καὶ προσπίπτ. καὶ ἐπάγοντα. LIND.

ἐν ὄλον ἐξ ἀπάντων] Cod. Tub. ἐν ὄλον ὄλων ἐξ ἀπάντων, addicente Ficino: *Unum totum ex omnibus totis et perfectis perfectum.* Unde patet, eum omnino legisse, ἐν ὄλον ὄλων ἐξ ἀπάντων, καὶ τελεῶν τέλειον. BIP.

ἐν ὄλον] Ubi Cod. Tub. offert ἐν ὄλον ὄλων ἐξ ἀπάντων—αὐτὸ sc. σχῆμα ἐτεκτῆνατο. Quin etiam Ficinus hic vertens, *Unum totum ex omnibus totis et perfectis perfectum,* videtur legisse ἐν ὄλον ὄλων ἐξ ἀπάντων καὶ τελεῶν τέλειον, quæ cuncta in textum ut admittam, illorum adducor auctoritate. LIND.

ἔτορνεύσατο] Proclus offert aliam lectionem *ἐτορνώσατο*, quæ nobis quidem videtur altera præstantior. LIND.

ἀκοῆς] Nihil deest neque post ἀκοῆς, neque post ἀκουστόν: sed post ἀκοῆς repeti debet (id est subaudiri repetitum) verbum *ἐπεδείτο*: post ἀκουστόν autem debent repeti illa, οὐδέν ὑπελείπετο ἕξωθεν. STERN.

τε οὐκ ἦν περιεστὸς^ε δεόμενον ἀναπνοῆς. οὐδ' αὖ τινὸς ἐπι-
 δεῖς^δ ἦν ὄργάνου σχεῖν, ᾧ τὴν μὲν εἰς ἑαυτὸ^ε τροφὴν δέξοι-
 το, τὴν δὲ πρότερον^η ἐξικμασμένην ἀποπέμψοι^ζ πάλιν.
 ἀπῆει τε γὰρ οὐδὲν οὐδὲ προσήειν^η αὐτῷ ποθέν. οὐδὲ^κ γὰρ
 ἦν. αὐτὸ γὰρ ἑαυτῷ^η τροφὴν τὴν ἑαυτοῦ φθίσειν^θ παρέχον
 καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ^α καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ^β πάσχον καὶ δρῶν ἐκ
 τέχνης γέγονεν. ἠγήσατο γὰρ αὐτὸ^ε ὁ ξυντιθείς^δ αὐταρκες
 ὃν ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον^ε ἢ προσδεῖς ἄλλων. χειρῶν δέ,

—^η οὐ γ.—^ι περιεστὸς Fxε et pr A : περιεστὸς *ς.—^κ ἀναπνοῆς τ.—^λ ἑαυτὸν Θ.—

^μ πρότερον s.—^ν ἀποπέμψοιτο Fg et ic Θ.—^ξ προσήειν A, προσείεν Θ, προσῆκεν F,
 προσῆεν Y : προσῆει cum *ς corr Y.—^κ ποθεν οὐδὲ Ado, πόθεν οὐδὲν οὐδὲ τ : ποθεν
 οὐδὲν οὐ *ς.—^θ ἑαυτὸ g.—^α φύσιν q.—^β ἑαυτῷ Ad, αὐτῷ *ς.—^β ὑφ' ἑαυτοῦ Ad,
 ὑπ' αὐτοῦ F, ἀφ' αὐτοῦ Sst, ὑφ' αὐτοῦ *ς.—^ε γὰρ αὐτὸ om pr Θ.—^δ ξυντιθείς qd,
^{τι}

ξυθελς A, ξυθελς ΘΥFSYxεροτ : συθελς *ς.—^ε μᾶλλον om pr F.—^ε αὐ AFYqdo

δεόμενον ἀναπνοῆς] Amphiboliam ut
 hic evites, scribe mecum, ὡς δεόμενον
 ἀναπνοῆς scil. ζῶον, nisi forte malis ὡς
 δεομένην ἄ. eo, quo supra modo usurpatur
 verbum περιεσθαι. LIND.

σχεῖν] Absesse hinc malim infinitivum
 σχεῖν : quem si retinere oporteat, tan-
 quam non irreptitum, dicendum fuerit
 pendere ab ὥστε subauditō : ut intelli-
 gamus, Neque vero indigebat quoriam
 instrumento, ut haberet quo acciperet in
 se alimentum, etc. Sed satis erat, οὐδ'
 αὖ τινὸς ἐπιδεῖς ἦν ὄργάνου φ̄ etc. id est,
 Neque vero quoriam instrumento indi-
 gebat quo acciperet, etc. Maluit autem
 ita loqui quam ventris et intestinorum
 mentionem facere. Quidam autem put-
 tant gustum mundo hic detrahi (sicut in
 proxime præcedentibus olfactum) quia
 sensus ille tributus sit animantibus ali-
 menti gratia. Cæterum in iis quæ prox-
 ime præcedunt, Cicero his verbis, πνευμά
 τε οὐκ ἦν περιεστὸς, a se addit, extrema
 mundi : a se, inquam, addit, sive de suo ;
 neque enim eum in exemplari ullo inve-
 nisse illa puto, sed ex istis quæ proxime
 præcedunt, οὐδὲν περιελεπτο ἐξῶθεν, ubi
 περὶ τοῦ ὄρατοῦ loquitur, occasionem
 hæc addendi sumpsisse : perinde ac si
 hic quoque subaudiendam esset τὰ ἐξῶ-
 θεν τοῦ κόσμου. quamvis illa ejus verba,
 extrema mundi, videri possint magis so-
 nare τὰ ἔσχατα τοῦ κόσμου. STEPH.

ἐπιδεῖς ἦν ὄργάνου σχεῖν] Nisi ὄργά-
 νου mutas in ὄργανον, aut σχεῖν explicas
 μετασχεῖν, cujus mihi quidem usus haud
 suppetunt exempla, vox σχεῖν omnino

abundat, nisi forte in ea delituerit vox,
 quam supra adhibuit, σχῆμα, hic post
 longum verborum decursum consilio re-
 petita. LIND.

ἀποπέμψοι πάλιν] Cod. Tub. offert
 meliorem lectionem ἀποπέμψοιτο πάλιν.
 LIND.

ἠγήσατο γὰρ κ. τ. λ.] Vel aliter le-
 gisse hunc locum Ciceronem, vel aliter
 vertisse crediderim quam ostendant ejus
 exemplaria. Sed aliter ab eo versum
 fuisse, mihi magis sit verisimile, alioqui
 certe dormitasse dicendus esset, si verba
 illa (neque enim aliam invenisse lectio-
 nem facile mihi persuaserim) ita esset
 interpretatus : quum enim hic sit verbo-
 rum Platonis sensus, Ratus est enim qui
 condidit, si ipse contentus se esset, præ-
 stantiorem (vel, meliorem) fore quam si
 aliis indigeret : Cicero contra ita expo-
 nit, Sic enim ratus est ille qui ista junxit
 et condidit, ipsum se contentum esse
 mundum, neque egere altero. Qui au-
 tem putarunt hunc locum, quibusdam in-
 terjectis, et posita particula quam pro
 neque, ita posse mutari, ipsum se conten-
 tum esse mundum, satius esse (vel præ-
 stare) quam egere, non animadverterunt
 non legi ἀταρκες εἶναι, sed ἀταρκες ἦν :
 aut, si animadverterunt, sed participium
 hic tanquam pro infinitivo positum posse
 accipi arbitrati sunt, non satis ubi hic
 participii usus locum haberet, intellexerunt.
 Est autem proprie προσδεῖς τινὸς
 qui insuper indiget aliqua re. STEPH.

χειρῶν] Scribendum esse dicerem χεῖ-
 ρας, pro χειρῶν, ut haberet infinitivum

- αἷς οὔτε λαβεῖν οὔτε αὐτῆς τινὰ ἀμύνασθαι χρεῖα τις ἦν, ἢ μάτην ἢ οὐκ ἄετο δεῖν αὐτῶν προσάπτειν οὐδὲ ποδῶν οὐδὲ
- III. 34. ὅλως τῆς περὶ τὴν βασίαν ὑπηρεσίας. κίνησιν γὰρ ἀπένειμεν αὐτῶν τὴν τοῦ σώματος οἰκείαν, τῶν ἐπὶ τὴν περὶ νοῦν καὶ
- III. ii. 31. φρόνησιν μάλιστα οὔσαν. διὸ δὴ κατὰ ταῦτά ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἐν ἑαυτῷ περιαγαγὼν αὐτὸ ἐποίησε κύκλω κινεῖσθαι στρεφόμενον, τὰς δὲ ἐξ ἀπάσας κινήσεις ἀφείλε καὶ ἀπλανὲς ἀπειργάσατο ἐκείνων. ἐπὶ δὲ τὴν περίοδον ταύτην αὐτὸ οὐδὲν ποδῶν δέον ἀσκελὲς καὶ ἄπου αὐτὸ ἐγέννησεν.

§. 12. Οὗτος δὴ πᾶς ὄντος αἰεὶ λογισμὸς θεοῦ περὶ τὸν ποτὲ ἐσόμενον θεὸν λογισθεὶς λείων καὶ ὀμαλὸν πανταχῆ τε ἐκ μέσου ἴσον καὶ ὅλον καὶ τέλεον ἐκ τελέων σωμάτων σῶμα ἐποίησε. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὸς διὰ παντός τε ἔτεινε καὶ ἔτι ἐξωθεν τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε ταύτη, καὶ κύκλω δὴ κύκλον στρεφόμενον οὐρανὸν ἓνα μόνον ἔρημον κατέστησε, δι' ἀρετὴν δὲ αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενον συγγίγνεσθαι καὶ οὐδενὸς ἐτέρου προσδεόμενον, γνῶριμον δὲ καὶ φίλον ἰκανῶς αὐτὸν αὐτῷ. διὰ πάντα δὴ ταῦτα εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Τὴν δὲ δὴ ψυχὴν οὐχ ὡς νῦν ὑστέραν ἐπιχειροῦμεν λέγειν, οὕτως ἐμηχανήσατο καὶ ὁ θεὸς νεωτέραν οὐ

et corr Θ: ἔν *5.—εἰς τις οὖν ἦν s.—^h μόνον Treg, om Ssr: lacuna in pr Θ.—¹ οὐδ' r.—^k αὐτῶν F.—^l τὴν om Ss.—^m αὐτῶ ἀπένειμεν r.—ⁿ τῇ περὶ q.—^o ἑαυτῷ Ad et corr F: αὐτῶ *5.—^p δ' sdr.—^q κινήσεις om Ssr, ante ἀπάσας ponit F.—^r πρὸς ο.—^s καὶ om q.—^t αὐτὸ om r.—^u οὕτω Ss.—^v ἀεὶ x.—^w ὄντος ΘΞΣΤΥΓαδτ: ὄντως *5.—^x καὶ om Ξ.—^y τε καὶ ἐκ ο.—^z ἴσως s.—^a καὶ ante τέλεον om Θ.—^b καὶ ἐκ A.—^c ἔτι om g.—^d ἐξωθεν Ad et corr F: ἐξω *5.—^e ταύτη add A.—^f κύκλω g.—^g δὲ add Ado.—^h αὐτὸν om pr Ξ.—ⁱ καὶ om ο.—^k ξ. ΘΦο.—^l πολλοὶ

προσάπτει casum qui ipsi jungi posset: sed quum apud me considero sequi itidem huc affert lectionem οὔτε αὐτῶν etc. sicuti p. 35. A. καὶ τρία λαβὼν αὐτὰ τὰ ὄντα, ubi ille præclare legit αὐτὰ ὄντα. Quæ res etiam confirmatur a Ficino. LIND.

§. 12. ὀμαλὸν, πανταχῆ] Cicero vult πανταχῆ pertinere ad ὀμαλόν. veritènim, Latènem eum effecit, et undique æquabilem, et a medio ad summum, parenti et perfectum. Legit igitur, aut legendum putavit, λείων καὶ ὀμαλὸν πανταχῆ, καὶ ἐκ μέσου ἴσον, καὶ ὅλον, etc. STERN.

οὔτε ἄν] Malim scribere οὔτε αὐτῶν, ut

apud Proclum legitur. STERN.

οὔτε ἄν τινα] Liber Tub. optimam huc affert lectionem οὔτε αὐτῶν etc. sicuti p. 35. A. καὶ τρία λαβὼν αὐτὰ τὰ ὄντα, ubi ille præclare legit αὐτὰ ὄντα. Quæ res etiam confirmatur a Ficino. LIND.

§. 12. ὀμαλὸν, πανταχῆ] Cicero vult πανταχῆ pertinere ad ὀμαλόν. veritènim, Latènem eum effecit, et undique æquabilem, et a medio ad summum, parenti et perfectum. Legit igitur, aut legendum putavit, λείων καὶ ὀμαλὸν πανταχῆ, καὶ ἐκ μέσου ἴσον, καὶ ὅλον, etc. STERN.

γὰρ ἂν ἀρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου ξυνέρξας^k εἶ-
 σεν· ἀλλὰ πῶς ἡμεῖς πολὺ^l μετέχοντες τοῦ προστυχόντος
 τε^m καὶ εἰκῆ ταύτη πη καὶⁿ λέγομεν, ὁ δὲ καὶ γενέσει^{iii. ii. 32.}
 καὶ ἀρετῇ προτέραν καὶ πρεσβυτέραν ψυχὴν σώματος, ὡς
 δεσπότην^o καὶ ἀρξουσάν ἀρξομένου, ξυνεστήσατο^v ἐκ τῶνδὲ
 τε καὶ τοιῶνδε^q τρόπων. τῆς ἀμερίστου καὶ αἰεὶ^r κατὰ ταύ^{iii. 35.}
 τὰ^s ἐχούσης οὐσίας καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομέ-
 νης^t μεριστῆς,^u τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ξυνεκεράσατο^v
 οὐσίας^w εἶδος, τῆς τε ταύτου φύσεως αὖ περὶ καὶ τῆς θα-
 τέρου,^x καὶ^y κατὰ ταῦτα^z ξυνέστησεν ἐν μέσῳ^a τοῦ τε ἀμε-
 ροῦς αὐτῶν καὶ τοῦ κατὰ τὰ σώματα μεριστοῦ. καὶ τρία
 λαβῶν αὐτὰ^b ὄντα συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν,
 τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὔσαν εἰς ταυτόν^c ξυναερό-
 των βίαν. μιγνύς δὲ μετὰ τῆς^d οὐσίας καὶ ἐκ τριῶν^e ποιη-
 σάμενος ἐν πάλιν ὅλον τοῦτο^f μοίρας ὅσας^g προσῆκε διένει-
 μεν, ἐκάστην δὲ^h ἐκⁱ ταύτου καὶ θατέρου καὶ τῆς οὐσίας
 μεμιγμένην. ἤρχετο^k δὲ διαιρεῖν ὧδε. μίαν ἀφεῖλε τὸ
 πρῶτον ἀπὸ παντός^l μοῖραν, μετὰ δὲ ταύτην ἀφῆρει διπλα-
 σίαν ταύτης, τὴν δ' αὖ τρίτην ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας,
 τριπλασίαν δὲ τῆς^m πρώτης, τετάρτην δὲ τῆς δευτέρας δι-
 πλῆν, πέμπτηνⁿ δὲ τριπλῆν τῆς τρίτης, τὴν δ' ἕκτην τῆς

τε.—^m te om SYst.—ⁿ καὶ post πη om S.—^o δεσπότην ε.—^p ξ. AZFδ.—^q τοιού-
 τω F.—^r αἰεὶ om pr F.—^s καταπτό s.—^t γενομένης SYs.—^u μεριστῆς om pr T.—
^v ξ. Ad.—^w οὐσίας...συνεκεράσατο om pr F.—^x θατέρου F, τοῦ ἑτέρου *s.—^y καὶ
 om Fδ.—^z ταῦτα AΘΞΣΤΥγχερ, ταῦτα *s.—^a ἐν μέσῳ γρ υ.—^b αὐτὰ AZFδ, αὐ
 τὰ *s.—^c ταυτὸν Adδ, ταυτὸ *s.—^d τῆς om F.—^e ἐκ τῶν τριῶν χερ.—^f τοῦτω δ.
 —^g εἰς ἄς mg F.—^h δὲ τοῦτων υ, om δ.—ⁱ τε om F.—^k ἤρχετο ο: ἤρχετο...267, 24.
 φερομένου] πολλαχῶς καὶ ποικίλως συγκερασάμενος τε καὶ διελὼν δ.—^l τοῦ παν-
 τὸς ic A.—^m τῆς ante πρώτης om x.—ⁿ πέμπτην...τὴν δ' ἕκτην] ἕκτην...πέμπτην

τῆς τε ταύτου φύσεως αὖ περὶ καὶ τῆς
 τοῦ ἑτέρου] Quae verba quamvis pius
 pater Eusebius P. E. xiii. p. 696. illo
 modo attulerit, totam tamen istam phra-
 sin τῆς τε ταύτου φύσεως αὖ περὶ καὶ τῆς
 τοῦ ἑτέρου aut ab aliena manu adscrip-
 tam abundare existimamus, aut puncto
 post μεριστῆς sublato voculas αὖ περὶ,
 quae sensu hic carentes, rerum seriem
 perturbant, mutandas in διάφορον. Ete-
 nim quae mixta res est atque duabus ex
 aliis diversisque composita, ea ab altera
 differt quoque, si singulis eam com-
 paras. LIND.

αὖ τὰ ὄντα] Cod. Tub. αὐτὰ ὄντα,
 Plat.

quod agnoscere videtur Ficinus. Bip.

μοίρας] Legendum videtur εἰς μοίρας:
 quamvis nec apud Proclum extet haec
 praepositio. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'De-
 esse videtur praepositio εἰς ante accus.
 μοίρας, et tamen alios inveniri scio hujus
 scriptoris locos huic similes ubi non ha-
 betur. Caeterum cum ὅλον τοῦτο aptius
 fortasse μίγμα subaudiatur extrinsecus
 (ex iis quae proxime praecedunt) quam
 ἐν, ad quod tamen illa refert Cicero.'

τοῦτο μοίρας ὅσας] Non male quidem
 Stephanus: at nobis potius videtur re-
 scribendum τοῦτο μοίρας, εἰς ὅσας. LIND.
 τριπλῆν τῆς τρίτης] Scribe hic aut

- πρώτης ὀκταπλασίαν, ἐβδόμην δὲ ἑπτακαικαιοσπλασίαν^ο
 III. II. 33. τῆς πρώτης. μετὰ δὲ ταῦτα ξυνεπληροῦτο^p τὰ τε διπλά-
 III. 36. σια καὶ^q τριπλάσια διαστήματα, μίρας ἔτι ἐκείθεν ἀπο-
 τέμνων καὶ τιθεὶς εἰς τὸ μεταξὺ τούτων, ὥστε ἐν ἐκάστῳ
 διαστήματι δύο εἶναι μεσότηας, τὴν μὲν ταυτῶ μέρει τῶν
 ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερεχομένην, τὴν^s δ' ἴσῳ
 μὲν κατ' ἀριθμὸν ὑπερέχουσαν, ἴσῳ δὲ ὑπερεχομένην. ἡμιο-
 λίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδῶν γενομένων
 ἐκ τούτων τῶν δεσμῶν ἐν ταῖς πρόσθε^t διαστάσεσι, τῶ τῷ

δὲ corr ο.—^ο ἑπτακαικαιοσπλασίαν ΣΥΥγχε et corr A.—^p συνεπληροῦτο ΑΓΘ,
 συνεπλήρου ΘSYqsqr, ξυνεπλήρωσε^{ρον} Ξ: ξυνεπλήρωσε *s.—^q καὶ τὰ τρ. ο.—^r διά-
 στημα pr Θ, διαστήματα Ξ.—^s τὴν...ὑπερεχομένην om SYsr.—^t πρόσθε F, πρότερον

τριπλὴν τῆς δευτέρας, αὐτὴ διπλὴν τῆς
 τρίτης, quæ res eodem redit. Agitur
 enim hic de diagrammate tetrachordi,
 quod auctor Pythagoreorum in modum
 vario numerorum exposuit complicitoque
 progressu, ita ut a numero incipiens
 nono, septem ille tonos integros illa
 componat serie 9. 18. 27. 36. 54. 72.
 216. In quibus conspiciuntur, sicuti
 auctor voluit, tria dupli totidemque tripli
 diastemata: veluti 9-18-36-72. tum 9-
 27-18-54-72-216. Numerus autem post-
 remus est sex antecedentium hujusce
 diagrammatis terminorum summa. Ete-
 nim p. 36. B. loco τῶν, ἕξ καὶ πεντή-
 κοιντα, illorum facta numerorum compu-
 tatione, scribatur necesse est ἑκκαίδεκα.
 Hujusce autem si vis, uti jubet philo-
 sophus, diagrammatis replere diastemata
 τοῖς ἐπογδοῖς, ἡμιολίοις καὶ ἐπιτρίτοις,
 efficietur inde illa series numerorum 9.
 12. 16. 18. 24. 27. 36. 48. 54. 72. 81.
 96. 108. 216. Quamquam non omnia
 ibi vides intervalla, uti præscripsit phi-
 losophus, binis repleti numeris posse in-
 termediis, ὥστε ἐν ἐκάστῳ διαστήματι
 δύο εἶναι μεσότηας, etiamque illud inter
 numeros 54. et 72. intervallum omnino
 vacare. Quo rationis animadverso de-
 fectu, diagramma Proclus incepit dedu-
 cere a primo numero 384. quo facto, res
 prospere finitur. Etenim secundum
 Procli explicationem diagrammate illo,
 ubi progressui geometrico arithmetico-
 que conjuncto etiam progressu intextitur
 harmonicis, adhibitis illis ἐπογδοῖς, ἐπι-
 τρίτοις καὶ ἡμιολίοις, triplicem auctor
 animi mundani naturam indicat, ita ut
 progressus harmonicis numerorum, qua-

lis est 3. 4. 6. 8. 12. ad animi ταυτό-
 τητα, arithmeticis autem, qualis est ille
 3. 6. 9. 12. ad ejusdem ἐτερότητα per-
 tineat; geometricus denique, qualis est
 3. 6. 12. 24. ad τὴν οὐσίαν τῶν ψυχῶν
 mixtam ἐκ τῆς ταυτότητος καὶ ἐκ τῆς
 ἐτερότητος. Voces enim ταυτότης et
 ἐτερότης nihil aliud exprimunt quam na-
 turam sibi oppositorum, quorum e jun-
 ctione existit harmonia. Quam rem auctor
 postea etiam magis putavit explican-
 dam per litteram X, in quam complicit
 scalam, septem tonos integros continen-
 tem cum ceteris, quæ intervalla eorum
 replere debent, quam antea dimidias in
 partes in longitudinem nos dividere ju-
 bet, ita ut utraque parte postea in for-
 mam litteræ X, sive crucis juncta, utrin-
 que primus extremusque sibi opponantur
 tonus. Quam litteram sive crucem, postea
 utrinque magis incurvatam in formam
 abire jubet ∞, quo nostri temporis ma-
 thematici signo utuntur infiniti. Cf. fig.
 8. Denique circulos illos extra junctos,
 alterum inscribas alteri, ita ut ambo cir-
 culi eodem puncto maneant juncti, ve-
 luti fig. 9. communesque habentes har-
 moniæ partes, imaginem exhibeant uni-
 versi.—Qualem vero hic philosophus
 musicorum sequatur doctrinam, parum
 liquet. Etenim si ἡμιόλιον illud cum
 nostro confers ἡμιτονίῳ, quomodo illud,
 si abest, duobus aliis possit compensari
 breviori tempore tonis, quales sunt οἱ
 ἐπόγδοοι et οἱ ἐπίτριοι, animus quidem
 intelligit, sed dubito, an tantam tam ce-
 lereque sonorum successionem et vox
 et manus et pedes nostratium possint
 exprimere. LIND.

ἐπογδόου διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο, λείπων^u αὐτῶν ἐκάστου μόριον, τῆς τοῦ^v μορίου ταύτης διαστάσεως λειφθείσης^w ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμὸν ἐχούσης τοὺς ὄρους ἐξ^x καὶ πενήκοντα καὶ διακοσίαν πρὸς τρία καὶ τετταράκοντα καὶ διακόσια. καὶ δὴ τοῦ^y μιχθεν ἐξ οὗ ταῦτα κατέτεμενεν,^z οὕτως ἦδη πᾶν^a καταναλάκει.^b ταύτην οὖν^c τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας,^d μέσσην πρὸς μέσσην ἐκατέραν ἀλλήλαις οἶον^e χί^f προσβαλὼν κατέκαμψεν εἰς κύκλον,^g ξυνάψας αὐταῖς^h τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρῦ τῆς προσβολῆς,ⁱ καὶ τῇ κατὰ ταῦτά^k καὶ^l ἐν ταῦτῶ^m περιαγομένη κινήσει περίξ αὐτάςⁿ ἔλαβε, καὶ τὸν^o μὲν ἐξω, τὸν δ' ἐντὸς ἐποίητο τῶν κύκλων. τὴν μὲν οὖν ἐξω φορᾶν ἐπεφήμισεν^p εἶναι τῆς ταύτου φύ- 111. ii. 34. σεως, τὴν δ' ἐντὸς τῆς^q θατέρου. τὴν μὲν δὴ ταύτου κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, τὴν δὲ θατέρου^r κατὰ διάμετρον ἐπ' ἀριστερά. κράτος^s δ' ἔδωκε^t τῇ^u ταύτου καὶ ὁμοίου περιφορᾶ· μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον εἶασε, τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἐξαχῆ^v ἑπτὰ κύκλους ἀνίσους κατὰ τὴν τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου διάστασιν ἐκάστην,^w οὐσῶν ἐκατέρων τριῶν, κατὰ τἀναντία μὲν ἀλλήλοις προσέταξεν ἴεναι τοὺς κύκλους, τάχει δὲ τρεῖς μὲν ὁμοίως,^x τοὺς δὲ τετταρας ἀλλήλοις καὶ^y τοῖς^z τρισὶν ἀνομοίως,^a ἐν λόγῳ δὲ^b φερομένους.^c

§. 13. Ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς

ο, πρώταις Ss: πρόσθεν *s.—^u λείπων ο et pr Γ.—^v τῆς δὲ τοῦ ΘΥFSYsregr et rc η

Αυ: in Σ erasum nonnihil ante τοῦ.—^w λειφθείσης x, ληφθείσης ΞFGor, λειφθείσαν c.—^x ἐξ corr ο.—^y καὶ δὴ καὶ τὸ ΔF: καὶ τὸ ο.—^z κατέτεμεν ο et corr Σ.—^a τὸ πᾶν Ss, πάντ' Α.—^b κατανηλάκει ΘΞΣΤFρεg, κατανηλάκει ο, ἀπανηλάκει SYqsr et γρ Ξ, ἀναλάκει Α: ἀπηναλάκει s.—^c οὖν om pr Θ.—^d μέισας s.—^e οἶον...ἀλλήλαις om e.—^f οὐχί γ.—^g εἰς ἐν κύκλῳ ο et (adscriptis εἰς κύκλον) Α: ἐς κύκλον γ.—^h αὐταῖς s.—ⁱ προσβολῆς Sst.—^k ταυτὸ s.—^l καὶ om Fd.—^m ταυτῶ Α: τῷ αὐτῷ *s.—ⁿ αὐτῆς Α.—^o τδ...τδ...ἐποίηι pr Ξ.—^p ἐπεφήμισεν xeg.—^q τὴν S, τοῦ s.—^r θατέρα q.—^s καὶ κράτος ο.—^t δέδωκε ο, δὲ δέδωκε γε.—^u τοῦ S.—^v ἐξαρχῆ g.—^w ἐκατέρα q.—^x ὁμοίους qz et rc Α.—^y τε καὶ ο.—^z τοῖς om s.—^a ἀνομοίους rc Α.

κατανηλάκει] Vulgo habetur ἀπηνεώκει pro κατανηλάκει. Quæ vero sit ratio horum intervallorum et numerorum ad numeros, in sequentibus, Ecloga decima, circa ipsum Timæi Locrensis librum considerabimus. CORNAR.

τὴν δ' ἐντὸς, τῆς θατέρου] Cod. Tub. τῆς δ' ἐντὸς, τοῦ θατέρου. BIP.

§. 13. ἐπεὶ] Hic quoque utrum Cicronem aliam sequi lectionem an male verba Platonis interpretari dicemus? Quæ enim hic legimus verba, ἐπεὶ δὲ

ψυχῆς ζύστασις ἐγεγένητο,^d μετὰ τοῦτο πᾶν^e τὸ σωμα-
 τοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς^f ἐτεκταίνεται καὶ μέσον μέση ζυναγα-
 γῶν^g προσήρημοττεν.^h ἢ δ' ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐ-
 ρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσαⁱ κύκλω τε αὐτὸν ἔξωθεν περικα-
 λύψασα, αὐτὴ τε^k ἐν αὐτῇ στρεφομένη, θείαν ἀρχὴν ἤρξα-
 το ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ζύμπαντα χρό-
 νον. καὶ τὸ μὲν δὴ σῶμα ὄρατον οὐρανοῦ γέγονεν, αὐτὴ^l
 111. 37. δὲ ἀόρατος μὲν, λογισμοῦ δὲ^m μετέχουσα καὶ ἀρμονίας
 111. ii. 35. ψυχὴ τῶν νοητῶν αἰεὶ τε ὄντων, ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀρίστη γε-
 νομένη τῶν γεννηθέντων.ⁿ ἄτε οὖν ἐκ τῆς^o ταύτου καὶ τῆς
 θατέρου φύσεως ἐκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα
 μοιρῶν, καὶ ἀνὰ λόγον^p μερισθεῖσα καὶ ζυνδεθεῖσα, αὐτὴ
 τε ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτήν, ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν
 ἔχοντός τινος ἐφάπτηται καὶ ὅταν ἀμέριστον, λέγει^q κινου-
 μένη^r διὰ πάσης ἑαυτῆς, ὅτω τ' ἂν τι ταύτῳ ἦ καὶ ὅτου^s
 ἂν^t ἕτερον, πρὸς ὃ τί τε^u μάλιστα καὶ ὅπῃ^v καὶ ὅπως καὶ
 ὅποτε ζυμβαίνει^w κατὰ^x τὰ γιγνόμενά^y τε πρὸς ἕκαστον

005

—^b δὲ om pr A.—^c φερομένων F.—^d γεγένητο ατ.—^e πάλιν Θ.—^f ἐντὸς τῆς αὐτῆς
 ΞΞ.—^g ζυναγαγῶν A, ζυνάγον εβ, ζυνάγων *ς.—^h συνήρημοττεν SYστ.—ⁱ διαπλε-
 κείσα AΘδ.—^k τε om ΣFq. xdego.—^l αὐτῆ g.—^m αὐτὴ δὲ λογισμοῦ Ss.—ⁿ γεννηθέν-
 των Sqsad et corr Σ.—^o τῆς add Aδ : ἐν ταυτῷ τ.—^p ἀνὰ λόγον pr ο, ἀναλόγως s :
 ἀνάλογον s.—^q λέγει qsgot, λέγει λόγῳ s, λόγῳ S.—^r κινουμένης S, κοινουμένης s,
 κειμένη F, κινούμενον er et γρ T.—^s ὅτω FSqso.—^t πρὸς ο.—^u τὸ κε.—^v ὅση SYτ.
 —^w ζυμβαίνει, corr in ultima, A : ξ habent etiam ΘΞΣΤFSYSxegot : συμβαίνει q.

κατὰ νοῦν τῷ ξυνοστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυ-
 χῆς ζύστασις ἐγεγένητο, constat signi-
 ficare, Quum autem a coagmentatore
 totu animi coagmentatio ex sententia
 effecta esset. Vel, Quum ejus desiderio
 satisfecisset; (nam sicut apud alios, ita
 etiam apud Platonein non uno in loco
 τοῦτο κατὰ νοῦν ἐμοὶ γέγονε, sonat, Hoc
 contigit mihi ex sententia, vel, Hoc fac-
 tum est ex animi mei sententia: sive
 Hoc mihi satisfecit, vel, Hoc animo meo
 satisfecit: vel, desiderio: vel, Hoc voto
 meo respondit) ad Cicero vertit, Quum
 animam ex sua mente et divinitate ge-
 nuisset. Sed ne tantum virum tam
 crasse ignorantie aut turpis saltem osci-
 tantie (si hoc uti verbo licet) accusare
 cogamur, dicendum censeo illum nimis
 properantem ita vertisse hunc locum
 quasi legisset, ἐπεὶ δὲ τῷ ξυνοστάντι πᾶσα
 ἡ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ νοῦν τῆς ψυχῆς ζύ-

στασις ἐγεγένητο. Quo autem minus
 hæc lectio a nostra discedit, (quum
 magna pars mutationis in verborum sit
 ordine) eo verisimilius fuerit illam in
 ejus oculis παραρῶντας incurrisse. STEPH.
 θείαν] Ciceronis interpretatio θείαν
 non agnoscit, sed ejus loco θείου legit.
 STEPH.

ἐκ ταύτου] Scribendum esse censebam
 ἐκ τῆς ταύτου: meaque postea sen-
 tentiæ fidem a Proclo fieri comperi.
 STEPH.

ὅτου ἂν] Locum hunc diverse legi
 (quod ad interpungendi rationem atti-
 net) docet Proclus. Scriptum est autem
 ita apud eum illius principium, ὅτω τε
 ἂν τι ταυτὸν ἦ, καὶ ὅτω ἂν τι ἕτερον.
 cum qua lectione non est cur nostram
 commutemus. Apud eundem scriptum
 est διὰ πάσης αὐτῆς. STEPH.

συμβαίνει] Videtur scribendum συμ-

ἕκαστα εἶναι καὶ πάσχειν καὶ πρὸς τὰ κατὰ ταῦτὰ ἔχον-
 τα αἰεί. λόγος δὲ ὁ κατὰ^α ταῦτόν^α ἀληθῆς γιγνόμενος,
 περὶ τε^β θάτερον ἄν^γ καὶ περὶ τὸ ταυτόν, ἐν τῷ κινουμένῳ
 ὑφ' αὐτοῦ^δ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν
 περὶ τὸ αἰσθητόν^ε γίγνηται^ε καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρ-
 θὸς ἄν^ε εἰς πᾶσαν αὐτοῦ^η τὴν ψυχὴν διαγγεῖλη, δοῖται
 καὶ πίστεϊς^ι γίνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς· ὅταν δὲ αὐ^κ
 περὶ τὸ^λ λογιστικὸν ἦ^μ καὶ ὁ τοῦ^ν ταυτοῦ κύκλος εὔτροχος

—^κ καὶ s.—^γ γενόμενα xg.—^δ δ κατὰ πρὸς ΘΣΥΣΥsεεγρ.—^α αὐτὸν Sso.—^β τε ο.
 —^ε ἄν AF.—^δ ὑπ' αὐτοῦ Fg.—^ε αἰσθητικὸν ε.—^ε γένηται g.—^ε ἄν AΘΥSY: ἰδὼν
 α
 cum *s corr Σ.—^β αὐτοῦ Ξ.—^λ πίστεϊς q.—^κ ἄν ε, αὐτὸς q, αὐτὸν s et Y, qui hæc
 ὅταν...ἦ pr om.—^λ ὅταν δὲ αὐ περὶ τὸ] lacuna in τ et pr Υ.—^μ ἦ om Ss.—^α τοῦ

βαίνῃ, ut, quemadmodum supra dictum
 ἦ, pendeat a λέγει κινουμένη sc. ἡ ψυχῆ.
 LIND.

περὶ τε θάτερον ἄν] Ita locum hunc ver-
 tit Cicero ac si in priori etiam ejus parte
 legerit κατὰ θάτερον cum κατὰ ταυτὸν,
 et ἀληθῆς post λόγος δὲ posuerit: deinde
 post θάτερον non agnovit participium
 ἄν; ac si denique eum hoc aut simili
 modo scriptum legerit, λόγος δὲ ἀληθῆς,
 ὁ κατὰ ταυτὸν καὶ κατὰ θάτερον γιγνό-
 μενος, περὶ τε θάτερον καὶ περὶ τὸ ταυτὸν
 ἐν τῷ κινουμένῳ ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος.
 ejus enim hæc sunt verba, *Ratio autem
 vera quæ versatur in iis quæ sunt semper
 eadem et in iis quæ mutantur, quum in
 eodem et in altero movetur ipsa per se
 sine voce et sine ullo sono.* Dixi autem,
 hoc aut simili modo scriptum, quoniam
 et alia mihi venit in mentem lectio, quæ
 paulo quidem magis diversa fuerit a
 nostra, sed ad illam ejus interpretatio-
 nem propius accesserit, λόγος δὲ ἀληθῆς,
 ὁ κατὰ ταυτὸν αἰεὶ ἄν καὶ κατὰ θάτερον
 γιγνόμενος ἄν, περὶ τε θάτερον etc. et ita
 participium ἄν retineri poterit. Ficinus
 autem qui θάτερον reddit alterum (ut
 certe reddi solet) lectionem nostram se-
 quitur, nisi quod addit καὶ ante ἀληθῆς.
 vertit enim, *Ratio porro ad ipsum quod
 idem vergens, atque veridica, tam circa
 alterum quam circa idem versata.* Nisi
 potius dicamus in eo etiam dissensisse a
 nostra lectione quod γιγνόμενος (si hoc
 participium agnovit) legerit ante καὶ
 ἀληθῆς. Quidam certe lectionem nos-
 tram retinendo ita etiam interpr. hunc
 locum, *Ratio autem quæ eodem tempore
 vera gignitur, quum in altero et in eodem
 versatur, atque in eo quod movetur a*

seipso volvitur absque voce et sono, etc.
 Inter has autem diversas expositiones hoc
 interim constat, male interpungi in præ-
 ced. edit. sicut et hic, post ἄν, quum
 hypostigme quæ ibi est ponenda sit post
 ταυτὸν: ut legamus περὶ τε θάτερον ἄν
 καὶ περὶ τὸ ταυτὸν, deinde ἐν τῷ κινου-
 μένῳ ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος etc. Cæterum
 quod ad vocem λόγος attinet (quid enim
 obstat quominus hoc obiter addam?)
 eam quidem cum Cicerone plerique de
 ratione intelligunt, ut a Platone vis quæ-
 dam animi statuatur quæ res sensibus
 objectas judicare possit: (atque adeo
 Plutarchus et Proclus rationem istam
 putant esse interiorem quandam potesta-
 tem quæ sensui et intelligentiæ juncta
 sit) sed existimatur etiam posse intelligi
 de eo sermone qui λόγος ἐνδιάθετος vo-
 catur ad differentiam τοῦ προφορικοῦ: ut
 significet Plato animo mundi nihil opus
 esse illo sermone externo, sed satis ei
 esse sermonem internum, qui nulla voce
 nulloque sono indiget. STERN.

λόγος δὲ ὁ κατὰ ταυτὸν ἀληθῆς γιγνό-
 μενος] Interpretes hujus operis Latini
 Cicero Ficinusque longe concinniores
 loci præbent structuram: λόγος δὲ ὁ
 κατὰ ταυτὸν καὶ κατὰ θάτερον καὶ ἀληθῆς
 γιγνόμενος. LIND.

ὀρθὸς ἰδὼν] Scribe ὀρθὸς ἰδὼν, quibus
 verbis sequentia καὶ ὁ ταυτοῦ κύκλος
 εὔτροχος ἄν bene respondent invito Cod.
 Tub. qui verba εὔτροχος ἄν non agnoscit.
 LIND.

λογιστικὸν] Mirum si Plato vel hic
 vel alibi λογιστικὸν non activa sed pas-
 siva significatione dixit, quum hæc ter-
 minatio significationi actionis conveniat:
 atque ita utatur hac voce cum alibi tum

ἂν^ο αὐτὰ μὲν ὡς, νοῦς ἐπιστήμη τε ἐξ ἀνάγκης ἀποτελεῖται. τούτω^ρ δὲ ἐν ᾧ τῶν ὄντων ἐγγίγνεσθον,^ι ἂν ποτέ τις αὐτὸ ἄλλα πλὴν ψυχὴν εἴπη,^ι πᾶν μᾶλλον ἢ τὰ ληθεῖς^ς εἶρεϊ.

III. II. 36.

§. 14. Ὡς^τ δὲ κινήθην αὐτὸ^υ καὶ ζῶν^ν ἐνενόησε^ω τῶν αἰδίων θεῶν γεγονὸς ἀγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ,^χ ἠγάσθη τε καὶ εὐφρανθεῖς ἔτι δὴ^υ μᾶλλον ὁμοιον πρὸς τὸ παράδειγμα ἐπενόησεν ἀπεργάσασθαι. καθά περ οὖν αὐτὸ τυγχάνει ζῶν αἰδίων, καὶ^ζ τὸδε τὸ πᾶν οὕτως εἰς δύναμιν ἐπεχίρησε τοιοῦτον ἀποτελεῖν. ἢ μὲν οὖν^α τοῦ^β ζῶου φύσις ἐτύγχανεν οὕσα αἰώνιος. καὶ τοῦτο^ς μὲν δὴ^δ τῶ γεννητῶ^ς παντελῶς προσάπτειν οὐκ ἦν δυνατὸν. εἰκά^ς δ' ἐπινοεῖ^ς κινήτόν^η τινα αἰῶνος ποιῆσαι, καὶ διακοσμῶν ἅμα^ι οὐρανὸν^κ ποιεῖ μένοντος^ι αἰῶνος ἐν ἐνὶ κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν αἰώνιον εἰκόνα, τοῦτον ὃν δὴ^μ χρόνον ὠνομάκαμεν. ἡμέρας γὰρ^α καὶ νύκτας καὶ μῆνας καὶ ἐνιαυτούς οὐκ ὄντας πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι,^ο τότε ἅμα ἐκείνῳ ζυγισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν^ρ

add A0.—^ο εὐτροχος ἂν om pr F.—^ρ τοῦτο F0.—^ι ἐγγίγνεσθαι e.—^ι εἶποι q.—^ς ἀληθεῖς F.—^ι ὡς...ἀποτελεῖν habet b.—^υ κινήθην τε αὐτὸ EYs.—^ν ζῶον corr F.—^ω ἐνόησε AFq0, ἐνενόησε E.—^χ γεννήσας μὲν πατὴρ x.—^υ δὲ x, καὶ g.—^ζ ἦν καὶ o.—^α οὖν om F.—^β τοῦ add A0.—^ς τοῦτω S, τούτω or.—^δ δὴ om F.—^ς τὸ γεννητῶν S, τῶ γεννητῶ ΘΣΤΥsregr.—^ς εἰκά AΘΞΣFq, εἰκά SYsregor: εἰκόνα s.—^η κινήτόν A: κινήτην cum s corr Σ.—^ι ἅρα E, ἅμα μὲν o.—^κ οὐρανῶ corr A.—^ι μέλλοντος S.—^μ δὴ ὅν Ss.—^ν δὲ g.—^ο ante τότε omisi καὶ cum AFq0.—^ρ αὐτοῦ Θ.—^ι μέρη AFSYqsor et corr Σ, μέλη Θ:

Polit. I. iv. p. 441. ubi scribit, οὐκοῦν τῶ μὲν λογιστικῶ ἄρχειν προσήκει, σοφῶ ὄντι, καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν. ut λογιστικὸν sit quod ratiocinandi facultate præditum est, atque adeo ratiocinatione uti solet; q. d. ratiocinativum. Et tamen ille de quo agitur locus significatione activa opus habet, si Ciceroni et aliis credimus. ita enim hic, *Quam autem in illis rebus veritur, quæ manentes semper eadem, non sensu sed intelligentia continentur* (si tamen continentur eum hic scripsisse credendum est) alii vero, *Quod intelligentia comprehenditur, vel ratiocinatione*. Videndum igitur annon λογιστὸν

scribendum sit, ita interpretando. Neque tamen ignoro Proclum hanc vocem λογιστικὸν (quamvis in textu commentariis ejus inserto scriptum sit λογικὸν) non solum agnoscere, sed etiam defendere: admonentem, τὸ λογιστικὸν non significare τὸ λογιζόμενον (ut aliquis putaret) sed τὸ νοητόν: quoniam hoc opposuit τῶ αἰσθητῶ. Et videtur (inquit) ita dixisse τὸ λογιστικὸν, ut postea τὸ αἰσθητὸν vocabit αἰσθητικὸν. Sed vereor (quod Procli pace dixerim) ne hoc dicere, sit incertum per incertius velle confirmare, ut vulgo loquimur. ΣΤΕΡΗ.

μηχανάται. ταῦτα δὲ πάντα μέρη^η χρόνου,^ι καὶ τό τ' ἦν^ι τό τ' ἔσται, χρόνου γεγονότα^υ εἶδη, ἃ δὴ^ν φέροντες λαμβάνομεν ἐπὶ τὴν αἰθιῶν οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς. λέγομεν γὰρ δὴ^ω ὡς ἦν ἔστι τε καὶ ἔσται, τῆ^δ δὲ^ε τὸ ἔστι μόνον κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον προσήκει, τὸ δὲ ἦν τό τ' ἔσται περὶ τὴν ἐν^υ III. 38. χρόνῳ γένεσιν ἰοῦσαν πρέπει^ε λέγεσθαι. κινήσεις γὰρ ἔστων,^α τὸ δὲ αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι διὰ χρόνου οὐδὲ γενέσθαι^β III. ii. 37. ποτε^ε οὐδὲ^δ γεγονέναι^ε νῦν οὐδ' εἰσαυθις ἔσσεσθαι, τὸ παράπαν τε^ε οὐδὲν ὅσα γένεσις^ε τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσῆψεν, ἀλλὰ χρόνου ταῦτα αἰῶνά^η τε^ι μιμουμένου καὶ κατ' ἀριθμὸν κυκλουμένου γέγονεν εἶδη. καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τὰ τοιαῦτα, τό τε γεγονὸς εἶναι^κ γεγονὸς καὶ τὸ γιγνόμενον εἶναι γιγνόμενον, ἔτι δὲ^ι τὸ γενησόμενον εἶναι γενησόμενον καὶ τὸ μὴ ὄν μὴ ὄν εἶναι, ὧν οὐδὲν^μ ἀκριβές^ν λέγομεν. περὶ μὲν οὖν τούτων τάχ' ἂν οὐκ εἴη καιρὸς πρέπειν ἐν τῷ παρόντι διακριβολογεῖσθαι,^ο χρόνος^ρ δ' οὖν^ι μετ' οὐρανοῦ γέγονεν, ἵνα^ι ἅμα γεννηθέντες^β ἅμα καὶ λυθῶσιν, ἂν ποτε λύσις τις αὐτῶν γίγηται,^ι καὶ^ν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς αἰωνίας^ν φύσεως, ἵν' ὡς ὁμοιότατος^ω αὐτῶ^ε κατὰ δύναμιν ἦ· τὸ μὲν γὰρ^ν δὴ παράδειγμα πάντα^ε αἰῶνά ἔστιν ὄν, ὁ δ' αὖ^α διὰ τέλους^β τὸν ἅπαντα χρόνον γεγωνῶς τε καὶ^ε ἂν^δ καὶ ἐσόμενος. ἐξ^ο οὖν λόγου καὶ διανοίας θεοῦ τοιαύτης πρὸς χρόνου γένεσιν, ἵνα γεννηθῆ^ε χρό-

ου

μέρος *5.—^ι χρόνων F: ante πάντα ponit r.—^ε τε om pr E.—^ι ἦν καὶ A.—^υ γεγονότα AFqo et corr Θ: γεγονότος *5.—^ν & δὴ add Aδ et rc F.—^ω λέγομεν οὐκ ὀρθῶς περὶ τῆς αἰθιῶν οὐσίας δ, qui hinc ad εἶδη paulo inf.—^ε τῆδε δὲ F.—^υ ἐν τῷ A.—^ε ἰοῦσαν πρέπει γένεσιν δ.—^ε ἔστι s.—^β διὰ χρόνου οὐδὲ γενέσθαι add AFqd, quorum q διὰ τὸν χρόνον, F διὰ χρόνον.—^ε ποτε om o.—^δ οὐδ' εἰ r.—^ε γέγονε TY sregt et pr ΘΣ.—^ι δὲ eo: om pr F, deletiv Θ.—^ε γένεσιν o.—^β αἰῶνάς TSYsregt.—^ι τε om Ad.—^κ εἶναι γεγωνός om o.—^ι δὲ καὶ F, τε A, om o.—^μ οὐδὲν ante λέγομεν ponit o.—^ν ἀκριβές AFo: ἀκριβῶς *5.—^ο ἀκριβολογεῖσθαι SYsr.—^ρ hinc δ ad 272, 13. παράσχοι.—^ι γοῦν Yqr.—^ι ἵν' dr.—^β γεννηθέντες Sqsbdgr et corr Σ.—^ι γίγηται AΘΣTFYqsregor: γένηται *5.—^ν καὶ om Ss.—^ν αἰωνίας ΘΕΣΤFYqsx deqr, διαιωνίας Ao: αἰωνίου s.—^ω ὁμοιότατον e.—^ε αὐτὸς αὐτῷ mg F.—^υ γὰρ om F.—^ε τὸν πάντα rc Σ.—^α ἂν SYsregt, ad γε o.—^β διατελεῖ Σ.—^ε alteram καὶ om ΞΣ.—^δ γεγωνῶς τε καὶ δν ΣΥr.—^ο ἐσόμενος ἐξ Aqdo cum pr F et corr ΘΣ, ἔστι μόνος ἐξ ΕΤSsreg cum pr ΘΣ, ἔστι μόνος ἐξ Υr: ἐσόμενός ἐστι μόνος ἐξ s.—^ι γενη-

§. 14. γεγονότος] In textu inserto τα. STEPH.
Procli commentariis legitur γεγωνός

νος, ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρον, ἐπίκλην^ε
 ἔχοντα πλανητά,^h εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶνⁱ
 χρόνου γέγονε. σώματα δὲ αὐτῶν ἐκάστων ποιήσας ὁ θεὸς
 εἴθηκεν εἰς τὰς περιφορὰς ἃς ἡ θατέρου περιόδος ἦεν,^k ἐπτά
 III. II. 38. αὔσας ὄντα ἐπτά,^l σελήνην μὲν εἰς τὸν περὶ γῆν πρῶτον,
 ἥλιον δ' εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς, ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱε-
 ρὸν Ἑρμού^m λεγόμενον εἰς τοὺςⁿ τάχει μὲν ἰσόδρομον ἠλίω^o
 κύκλον^p ἰόντας,^q τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῶ δύναμιν.
 ὅθεν^r καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται^s κατὰ
 ταῦτά^t ὑπ' ἀλλήλων ἠλίος τε καὶ^u ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἑωσ-
 φόρος.^v τὰ δ' ἄλλα οἷ^w δὴ καὶ δι' ἃς^x αἰτίας ἰδρύσατο,^y
 εἴ^z τις ἐπεξίει πάσας, ὁ λόγος πάρεργος ἂν πλέον ἂν ἔργον
 ἂν ἕνεκα λέγεται^a παράσχοι. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως τάχ'
 ἂν κατὰ^b σχολὴν ὕστερον τῆς ἀξίας^c τύχοι διηγήσεως.
 ἔπειδὴ δὲ^d οὖν εἰς τὴν ἑαυτῶ πρέπουσαν ἕκαστον^e ἀφίκετο

θη ΘΣΥΥγσδθρον.—^ε ἐπίκλησιν Fg cum corr Σ.—^h πλανητὰ AFδ, πλανῆται ο: πλάνητες *ε.—ⁱ ἀριθμῶν omi τ et pr F.—^k ἦεν ΑΘ, ἦεν corr F, εἴη τ, ἦγεν ο, ἴο γρ Α: ἦει *ε.—^l ἐπτά ὄντα ο.—^m Ἑρμῆ corr Θ et pr F.—ⁿ τὸν ΑΘFδθ et pr T, οὖς

ον
 τὸν Υ.—^o ἠλίω om Ss.—^p κύκλω ΣΥΥτ et pr Θ, κύλων g.—^q ἰόντα...εἰληχότα corr F.—^r ὅθεν καὶ s.—^s ante κατὰ omisi καὶ cum Fgδθ et corr Σ.—^t ταυτὸν s.—^u alteram καὶ om pr ΣF.—^v ἑωσφόρος ΑΘΥαδθρο et pr ΣF: ὁ ἑωσφόρος *ε.—^w οἷς Ε, οἷα pr ο.—^x διαστὰς corr ο, δι' ἄλλας F.—^y ἰδρύσαντο ΘΣΥΣΥαεορ et pr F.—^z εἴαν F.—^a λέγοιτο F.—^b ἂν καὶ κατὰ F.—^c τῆς ἀξίας ὕστερον F.—^d δ' g.—^e ἕκαστον

ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες] Cod. Tub. variam hic offerente lectionem ἐπίκλησιν ἔχοντα πλανῆται, locum hoc modo putamus emendandum, ut rescribatur, ἐπίκλησιν ἔχοντα πλανῆτων sive etiam πλανήτας. LIND.

Σελήνην μὲν] Cic. Ita vim suam natura convertit, ut terram Lunae cursus proxime ambiret, eique supra terram Solis circumvectio esset. STEPH.

ἱερὸν] Cum ἱερὸν legit ἀστέρα vel subaudiendum putavit Cicero. Verum quod attinet ad illa, εἰς τοὺς ἰόντας et εἰληχότας, quid cum illis subaudi diceamus? an κύκλους? non potest certe, quum habeamus τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον ἠλίω κύκλον ἰόντας. Scribendum igitur puto εἰς τὸν pro εἰς τοὺς: itidemque ἰόντα et εἰληχότα pro ἰόντας et εἰληχότας. (ut intelligamus, *Collucavit in circulo eunte pari celeritate cursus cum Sole, sed contrariam ei naturam habente*). Nisi malimus, retinendo τοὺς, et ἰόντας ac εἰληχότας, mutare duo illa

singularis numeri nomina in pluralia: ita scribendo, εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσοδρόμους ἠλίω κύκλους ἰόντας, etc. quam scripturam Fic. sequutum esse puto. Verum aptior est singularis numerus, quum praecedat etiam bis εἰς τὸν, quæ alio quam ad vocem κύκλον quæ sequitur referri posse non videntur. STEPH.

Ἑρμού] Cod. Tub. hic habet Ἑρμῆν, quo non opus est, quum sequatur paulo post ὁ τοῦ Ἑρμοῦ sc. πλανήτης. Sed plus difficultatis est in verbis εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον ἠλίω κύκλον ἰόντας—εἰληχότας. An forte intelligendum κύκλους; at quomodo κύκλοι bene dicantur ἰσόδρομον ἠλίω κύκλον ἰόντες, equidem non video. Quid! si scriberetur, εἰς τοὺς τάχει μὲν ἴσον δρόμον ἠλίω κύκλους ἰόντας, τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας αὐτῶ δύναμιν. LIND.

καὶ] Inter καταλαμβάνονται et κατὰ ταῦτα otiosa esse videtur vocula καὶ. STEPH.

Φορὰν τῶν ὄσα ἔδει ξυναπεργάζεσθαι χρόνον, δέσμοις τε ἐμφύχοις σώματα δεθέντα ζῶα ἐγεννήθη^ς τό τε προσταχθέν^η ἔμαθε, κατὰ δὴ τὴν θατέρου φορὰν πλαγίαν οὔσαν^{iii. 39.} διὰ τῆς ταύτου φορᾶς^k ἰούσης^l τε καὶ κρατουμένης,^m τὸ μὲν μείζωⁿ αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω^o κύκλον^p ἰόν, θάττον μὲν τὰ τὸν^q ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζω^r βραδύτερον περιήειν.^s τῇ^t δὴ^u ταύτου φορᾶ^v τὰ^w τάχιστα περιούonta ὑπὸ τῶν βραδύτερον^w ἰόντων^x ἐφαίνετο καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἔλικα,^y διὰ τὸ διχῆ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι, τὸ^z βρα^{iii. ii. 39.} δύτατα ἀπὸν^a ἀφ' αὐτῆς^b οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν. ἵνα δὲ^c εἴη μέτρον ἐναργές τι πρὸς ἀλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει καὶ τὰ^d περὶ τὰς ὀκτὼ φορὰς πορεύοιτο, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν^e δευτέρᾳ^f τῶν περιόδων, ὃ δὴ νῦν^g κεκλήκαμεν ἥλιον, ἵνα ὅτι^h μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοιⁱ τὸν οὐρανὸν μετᾶσχοι^k τε ἀριθμοῦ τὰ ζῶα, ὅσοις^l ἦν προσῆκον, μαθόντα παρὰ^m τῆς ταύτουⁿ καὶ

om Ss, ante eis ponit e.—^f χρόνον Y, χρόνω Ss.—^g ἐγεννήθη ΞFα et pr A: ἐγεννήθη *s.—^h πραχθέν g et γρ x.—ⁱ κατὰ γὰρ δὴ ο.—^k φορᾶς ΔFαεο: φύσεως *s.—^l ἰούσης ΑΘFSsαεγο: ἰούσαν cum *s corr Σ et in litura Γ.—^m κρατουμένης ΑΘFSsαεγο cum pr Γ: κρατουμένην cum *s corr Σ, totum hoc ἰούσης τε καὶ κρατουμένης in litura rc habet Y, om Γ.—ⁿ libri μείζονα.ο ἐλάττωα ο.—^p κύκλω Θ.—^q τὸν ante ἐλάττω om x.—^r μείζω ΑFSYγορ: μείζονα *s.—^s περιήειν A, περιήει ἐν ο, περιήει mg F, περιῦν pr Θ, περιούντον q: περιούonta *s.—^t τῆ...περιούonta om Γe et pr Σ.—^u δὴ Αο: δὲ *s.—^v τὰ om A.—^w βραδύτερον A et pr Θ.—^x περιούωντων FSYγορ.—^y ἔλικη s.—^z τὰ ο.—^a ἀπὸντα ο.—^b ἀπ' αὐτῆς FSYγορ.—^c καὶ s.—^d τὰ om x.—^e γῆν, in ν corr, Θ.—^f δευτέρον q.—^g νῦν om pr Ξ.—^h ὅταν s.—ⁱ φαίνη οr, φαίνοιτο g.—^k μετέχοι Fq, μετᾶσχη Γ.—^l ὅσα s.—^m περὶ s.—ⁿ ταυ-

ἰούσαν τε] Invenitur et alia lectio, ἰούσης τε καὶ κρατουμένης, item φορᾶς pro φύσεως, quod proxime praecedit: sed nostra lectio recta est, eamque agnoscit et Cicero. STEPH.

διὰ τῆς ταύτου φύσεως ἰούσαν τε καὶ κρατουμένην] Ordo verborum hic, nescio quomodo, aliquantum turbatus. Cod. quidem Tub. legit ab initio, διὰ τῆς ταύτου φορᾶς ἰούσης τε καὶ κρατουμένης, sed, quod uncis inclusimus, (περιούonta, τῇ δὲ ταύτου φορᾶ^v τὰ τάχιστα περιούonta ὑπὸ τῶν βραδύτερον), non agnoscit. Restituendum inde sic locum arbitramur: ἔμαθε, κατὰ δὴ τὴν θατέρου φορὰν, πλαγίαν οὔσαν, διὰ τῆς ταύτου φορᾶς ἰούσαν τε καὶ κρατουμένην, τὰ μὲν, μείζω, ἀ-
Plut.

τῶν, τὰ δὲ, ἐλάττω κύκλον ἰόντα θάττον μὲν, τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζω, βραδύτερον τὰ δὲ τῇ ταύτου φορᾶ, τὰ τάχιστα περιούonta, ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι. LIND.

μέτρον ἐναργές τι] Scribe hic mecum μέτρον ἐναργές τῇ πρ. ἁ. βρ. κ. τ. καθ' ὃ τὰ περὶ τὰς ὀ. φ. π. ac nisi δευτέρᾳ intelligis de magnitudine orbitae, scribendum hic est τρίτη, ratione habita spatii, quo solis terraeque orbitae apparent separate. LIND.

μετᾶσχοι] Verborum series ut sit concinnior, cum Cod. Tub. videtur praefenda lectio μετέχοι loco τοῦ, μετᾶσχοι, sicuti paulo ante φαίνοι. LIND.

ὁμοίου περιφορᾶς.^ο νῦξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω
καὶ διὰ ταῦτα, ἢ τῆς μιᾶς^p καὶ φρονιμωτάτης κυκλήσεως
περίοδος· μίσι δὲ^q ἐπειδὴν σελήνη περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς
κύκλον ἥλιον ἐπικαταλάβη,^r ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν^s ἥλιος τὸν
ἑαυτοῦ περιέλθῃ^t κύκλον. τῶν δ' ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ
ἐννενοηκότες ἄνθρωποι, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, οὔτε^u ὀνο-
μάζουσιν οὔτε πρὸς ἄλληλα^v ζυμμετροῦνται^w σκοποῦντες
ἀριθμοῖς, ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς
τούτων πλάναις, πλῆθει μὲν ἀμηχάνῳ χρωμέναις, πεποικιλ-
μέναις δὲ θαυμαστῶς. ἔστι δ' ὁμῶς οὐδὲν ἥττον κατανοῆσαι
δυνατὸν ὡς^x ὁ γε τέλος^y ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυ-
τὸν^z πληροῖ τότε, ὅταν ἀπασῶν τῶν ὀκτῶ περιόδων τὰ πρὸς
III. ii. 40. ἄλληλα ζυμπεραθεντά^a τάχη^b σχῆ κεφαλὴν τῷ^c τοῦ^d
ταύτου^e καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀναμετρηθέντα κύκλω. κατὰ
ταῦτα^f δὴ καὶ^g τούτων ἕνεκα ἐγενήθη^h τῶν ἀστρων ὅσα
δι' οὐρανοῦ πορευόμενα ἔσχε τροπὰς, ἵνα τὸδ' ὡςⁱ ὁμοίωτα-
τον ἢ τῷ τελείῳ^k καὶ νοητῷ ζῶν πρὸς τὴν τῆς διαίονίας^l
μίμησιν φύσεως.

τοῦ om x.—^ο μεταφορᾶς o.—^p ἢ τῆς μιᾶς om xo.—^q μὴν δ' o.—^r ἐπικαταλάβη AΘ
FSYqsgor: ἐπικατάλαβοι *s.—^s ὅποτε Y.—^t περιέλθη AΘsgor et corr Σ: περιέλ-
θοι *s.—^u οὐτ' s.—^v ξ. AΘΣΤFSYxsgo.—^w μετροῦνται Γ.—^x ὥστε F.—^y ὅτε τέ-
λος x.—^z ἀριθμὸν FSYsr.—^a ζυμμεταθέντα F, συμπερασθέντα mg F, ζυμπεραθέντα
ou

sg.—^b τάχει Υχερ, τάχους s.—^c τὰ corr o.—^d τοῦ om F.—^e ταυτῷ Ξ, αὐτοῦ SYq
Γ.—^f ταῦτα AΣΤSYxeggr cum corr F et pr Θ, ταυτῶ s: ταυτὰ *s.—^g καὶ add Ag et
rc F.—^h ἐγενήθη AΣΤSYsgxeg.—ⁱ τελείως o.—^k τελείῳ A: τελεωτάτῳ *s.—^l ἄρμο-

ἐπικαταλάβοι] Scribe cum Cod. Tub.
ἐπικατάλαβη. LIND.

πρὸς ἄλληλα] Non solum Proclus sed
Plutarchus etiam hic legit προσάλληλα
conjuncte (si eorum exemplaria fidem
merentur) sic autem in alio quodam loco
videri mihi legendum, antea admonui.
Post κεφαλὴν autem est interpungend-
um. At in preced. edit. male scrip-
tum est τάχει, et male post ipsum po-
sita est hypostigme. Male in iisdem τῷ
τοῦτ' αὐτῷ. STEPH.

τόδ'] Cicero cum τόδ' an legerit an
de suo addiderit quod habet ejus inter-
pretatio, incertum est: sed addidisse
illum, utpote quod subaudiri deberet,
magis est verisimile: eadem certe et a
Ficino ponuntur. Sed suspecta mihi est
exemplarium Ciceronis fides in hoc ipso

loco, ut hoc omne animal quod videmus,
etc. nam omne quidem fortasse dixerit
pro totum, subaudiens τὸ πᾶν: at vero
animal quorsum adjecerit? Si enim
περὶ τοῦ παντὸς (quod veritū alicubi to-
tum, alicubi omnia, aliquot locis univer-
sitate, alibi universam naturam, alibi
mundum) animal esse dicere voluisset,
videtur potius aliter loquutus fuisse,
quam ita, hoc omne animal. Quis enim
illis verbis, hoc totum, vel hoc universum,
quod est animal, significari putet? Sus-
picor itaque alicum qui hoc omne sine
adjectione dici miraretur, quum non in-
telligeret qua significatione diceretur,
adjecisse substantivum illud animal. Sim-
ul autem perpendendum lectori relin-
quam annon renovatione pro revocatione
hoc ipso in loco scribendum sit. STEPH.

§. 15. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἤδη^m μέχρι χρόνου γένεσεως ἀπειργαστο εἰς ὁμοιότητα ᾧ περⁿ ἀπεικάζετο, τῷ^o δὲ μήπω τὰ πάντα ζῶα ἐντὸς αὐτοῦ γεγενημένα περιειληφέναι,^p ταύτη ἔτι εἶχεν¹ ἀνομοίας. τοῦτο δὴ τὸ κατάλοιπον ἀπειργάζετο αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν. ἢ περ^o οὖν νοῦς ἐνούσας ιδέας τῷ ὃι ἔστι ζῶον, οἳαί τε ἐνεῖσι⁵ καὶ ὄσαι,^l καθορᾶ,^u τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τότε σχεῖν. εἰσὶ δὲ^v τέτταρες, μία μὲν οὐράνιον^w θεῶν γένος, ἄλλη δὲ πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον,^x τρίτη^{iii. 40.} δὲ^y ἐνῦδρον εἶδος, πεζὸν δὲ καὶ χερσαῖον τέταρτον. τοῦ μὲν οὖν θείου τὴν πλείστην ιδέαν ἐκ πυρὸς ἀπήρξατο,^z ὅπως ὅτι λαμπρότατον ἰδεῖν τε^a κάλλιστον εἶη, τῷ δὲ παντὶ προσεικάζων εὐκυκλον ἐποίει,^b τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλω^c τὸν οὐρανόν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ^d πεποικιλμένον^{iii. ii. 41.} εἶναι καθ' ὅλον.^e κινήσεις δὲ^f δύο προσῆψεν ἐκάστω, τὴν μὲν ἐν ταύτῳ^g κατὰ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ τὰ αὐτὰ^h ἐαυτῷ διανοούμενω, τὴν δὲ εἰς τὸ πρόσθεν ὑπὸ τῆς ταυτοῦ καὶ ὁμοίου περιφορᾶς κρατουμένωⁱ τὰς δὲ πέντε κινήσεις ἀκίνητον καὶ ἐστός,^k ἢ ὅτι μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον^l γένοιτο ὡς ἄριστον. ἐξ ἧς δὴ τῆς αἰτίας γέγονεν ὅσ^m ἀπλανῆ τῶν ἀστρων ζῶα θεῖα ὄντα καὶ αἰθρία καὶ κατὰ ταυτὰⁿ ἐν ταύτῳ στρεφόμενα αἰεὶ μένει^o τὰ δὲ τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα, καθὰ περ^o ἐν τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη,

νίας xeg.—^m ἤδη AΘSYqsego et mg F, ἤδη Ξ, ἤδη Υ: εἶδη *s.—ⁿ ὡς περ Υxε.—
^o τὸ ο.—^p περιειληφέναι γεγενημένα Θ.—^q εἶχον s.—^r ᾧ s.—^s ἐνεστιν s.—^t ὄσαι x.—^u καθορᾶν Θ, καθοράται Υxεg, καθορῶν Υστ, καθαράι ὃ: καθορᾶ cum *s corr Σ.—
^v δὴ AΘYSYxreot.—^w οὐρανίων F.—^x πτηνῶν καὶ ἀεροπόρων corr F.—^y δ' τ.—
^z ἀπήρξατο A: ἀπειργάζετο *s.—^a κα qτ, τε καὶ rc F, om Υ, post κάλλιστον ponit s.—^b ἐποίει om s.—^c κύκλον g.—^d αὐτῷ S, αὐτῶ ο, ἐπ' αὐτῷ F.—^e ὅλου qeo.—
^f τε S.—^g ταυτὸν s.—^h ταυτὸν mg F, om q.—ⁱ κρατουμένω A.—^k ἐστός A: ἐστός *s.—^l ἕκαστον xg.—^m ὅσ' ABYst.—ⁿ αἰθρία καὶ κατὰ ταυτὰ A, διὰ ταῦτα

§. 15. εἶδη] Cod. Tub. pro εἶδη, quod videtur hic abundare, offert ἤδη, nisi non multo post sequentibus, ηπερ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ᾧ ἔστι ζῶον— καθορᾶ, illa confirmantur. In postremis tamen verbis τῷ ᾧ ἔστι ζῶον aut expungendum videtur τῷ, aut rescribendum τούτῳ ὃ ἔστι ζῶον. LIND.

οὐράνιον] Est etiam alia lectio, οὐρανίων, quae apud Proclum extat. STERN.
 πτηνὸν] Legitur itidem πτηνῶν et ἀεροπόρων apud eundem Proclum: sed tamen reliqua tria eodem quo hic modo: quum potius debere itidem sequi videntur hi genitivi, ἐνῦδρων, et πεζῶν, et χερσαίων. STERN.

κατ' ἐκεῖνα^p γέγονε. γῆν^q δὲ τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἰλλομένην^r δὲ^a περὶ τὸν διὰ παντὸς^u πόλον τεταμένον^v φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτὸς τε^w καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρῶτην καὶ πρεσβυτάτην θεῶν^x ὅσοι ἐντὸς οὐρανοῦ γεγόνασι. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, καὶ περὶ τὰς τῶν κύκλων πρὸς^y ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις^z καὶ προσχωρήσεις,^a ἔν τε ταῖς ξυνάψεσιν^b ὅποιοι τῶν θεῶν κατ'^c ἀλλήλους γιγνόμενοι καὶ ὅσοι καταντικρῦ, μεθ' οὓς τινὰς τε^d ἐπίπροσθεν ἀλλήλοις ἡμῖν τε κατὰ^e χρονοὺς οὓς τινὰς ἕκαστοι κατακαλύπτονται καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους^f καὶ σημεῖα τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων τοῖς^g δυναμένοις λογίζεσθαι πέμπουσι, τὸ^h λέγειν ἄνευ δίοψεωςⁱ τούτων αὖ τῶν μιμημάτων μάταιος ἂν εἴη πόνος, ἀλλὰ ταῦτά τε ἱκανῶς ἡμῖν ταύτη καὶ τὰ περὶ θεῶν ὄρατῶν καὶ γεννητῶν^k εἰρημένα φύσεως ἐχέτω τέλος.

III. II. 42.

καὶ s: διὰ ταῦτα *s.—^o διαμενεῖ rc F.—^p ἐκεῖνο s.—^q hinc h-ad 276, 13. πόνος.—^r εἰλλομένην A, εἰλλομένην d, ἰλλομένην mg F et corr Σ, ἰλλομένην o, εἰλομένην F, ἡλωμένην η et (adscripto vulgato εἰλουμένην) E, εἰλουμένην s.—^s δὲ om r.—^t τὴν περὶ Ad.—^u διὰ τοῦ παντὸς d.—^v τεταμένον Σxe et pr Θ.—^w δὲ Θ.—^x θεῶν ὅσοι ...γεγόνασι AΘΤFSY: σωμάτων ὅσα...γένεονε cum *s corr Σ.—^y κύκλων αὐτῶν πρὸς o.—^z ἐπανακλήσεις ΘΣΤxe et pr S.—^a προσχωρήσεις pr Θ.—^b ξ. AΘΤFSYxαδε γοῦ.—^c ὑπ' h et rc A.—^d τε om o.—^e καὶ Ss.—^f φόβον γε.—^g τοῖς οὐ A.—^h τοῦ r.—ⁱ δι' ὕψεως εg, δ' ὕψεως o.—^k γεννητῶν ΘΞΣSYxαδεγοῦ.—^l δαιμονίων A.—^m ἐγ-

εἰλουμένην] Aliud particip. videlicet ἰλλομένην, habet Proclus: quo ait declarari σφιγγομένην et συσχεομένην, non autem κινουμένην, ut putavit Aristoteles. Dixerat autem Proclus paulo ante, περὶ τὸν ἕξονα τοῦ παντὸς συνέχεται καὶ συσφίγγεται. STEPH.

σωμάτων] Aliam et hic Proclus scripturam habet, cum Ciceronis interpretationem convenientem, πρεσβυτάτην θεῶν ὅσοι ἐντὸς οὐρανοῦ γεγόνασι. Apud eundem scriptum est προσχωρήσεις: quæ vox melius respondere videtur Cicer. interpretationi, antecessiones: quum προσχωρήσεις, sonet potius accessiones. STEPH. qui sic in Not. 'Non σωμάτων agnoscit interpretatio Ciceronis, sed θεῶν: id-eoque ὅσοι etiam et γεγόνασι, non ὅσα et γέγονε.'

περὶ τὰς] Quamvis περὶ τὰς ibidem legatur, ut hic, mendosum esse persuasum habeo: ac videndum esse dico an non in περιττὰς mutari possit. STEPH. qui sic in Not. 'Suspicio pro περὶ τὰς

scribendum esse περιττὰς: alioqui enim deesset accusativus post τὰς: quum intelligendum sit, ἐπανακυκλήσεις τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς: et non possit ἐπανακυκλήσεις jungi etiam cum περὶ τὰς. Cæterum quum hic pro χορείας exemplaria Ciceronianæ interpretationis haberent partim flexiones, partim fusiones, ego primus lusiones inter alias aliorum locorum castigaciones annotavi: atque hanc meam conjecturam Lambino postea nonnullisque aliis doctissimis viris placere comperi.'

περιττὰς] Hanc Stephani emendationem præ se fert Ficini versio. BIP.

περὶ τὰς] Stephanus recte impugnavit voculas περὶ τὰς, sed quam ipso proposuit, emendatio περιττὰς, perfacilis quidem, loco tamen inepta, ἐν τῷ κόσμῳ οὐδεὶς ὄντος περιττοῦ. Nobis contra videtur rescribendum: ἕκ τε περάτης τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις καὶ προσχωρήσεις, quæ emendatio rerum natura commendatur. LIND.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων δαιμόνων¹ εἰπεῖν καὶ γινῶναι τὴν γένεσιν μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς, πειστέον δὲ τοῖς εἰρηκόσιν ἔμπροσθεν, ἐκγόνοις^m μὲν θεῶν οὖσιν, ὡς ἔφασαν, σαφῶς δέⁿ που τοὺς γε^o αὐτῶν προγόνους εἰδόσιν^p ἀδύνατον οὖν^q θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, καὶ περ ἄνευ τε εἰκότων καὶ ἀναγκαίαν ἀποδείξων λέγουσιν, ἀλλ' ὡς οἰκεῖα φάσκουσιν^r ἀπαγγέλλειν^s ἐπομένους τῷ νόμῳ πιστευτέον. οὕτως οὖν κατ' ἐκείνους ἡμῖν ἢ γένεσις περὶ^t τούτων τῶν θεῶν^u ἐχέτω καὶ λεγέσθω. Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ὠκεανὸς τε καὶ Τηθύς ἐγενέσθη, τούτων^v δὲ Φόρυξ^w Κρόνος τε^x καὶ Ῥέα καὶ^{iii. 41.} ὅσοι μετὰ τούτων, ἐκ δὲ Κρόνου καὶ^y Ῥέας Ζεὺς Ἡρᾶ τε καὶ πάντες^z ὅσους ἴσμεν πάντας ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν, ἔτι τε^a τούτων ἄλλους^b ἐκγόνους.

§. 16. Ἐπεὶ^c δ' οὖν^d πάντες ὅσοι τε περιπόλοῦσι φανερώς^e καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ^f γένεσιν ἔσχον, λέγει^g πρὸς αὐτοὺς ὁ τὸδε τὸ πᾶν γεννήσας^{iii. ii. 43.} τάδε^h. Θεοὶ θεῶν, ἂν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων, ἀⁱ δι^k ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα^l ἐμοῦ γ^m ἐθέλοντος. ⁿ τὸ μὲν

γόνοις ο.—ⁿ γέ ο.—^o γε om s.—^p εἰδόντων ο.—^q δὲ Ss.—^r φασκόντων Aο.—^s ἀπαγγέλλειν Txc.—^t γένεσις περὶ AΘFo, γένεσις ἢ περὶ Sηax : γένεσις καὶ περὶ *s.—^u τῶν θεῶν om Ssr : in Y lacuna est.—^v τούτων AΘFYqsoR, ἐν τούτῳ x : ἐκ τούτων *s.—^w φόρυκν gr.—^x κρόνος τε Aο : τε καὶ κρόνος *s.—^y κρόνου τε καὶ ο.—^z πάντας ο.—^a post τε omisi τοὺς cum AΘYSFYqsrsgor.—^b ἄλλους τούτων pr E.—^c hinc b ad 283, 10. ἀπόρρητον.—^d δ' οὖν AΘFSYqsdR, δὲ ο : οὖν *s.—^e ἀφανῶς

δο.—^f ἐθέλωσιν οἱ θεοὶ Ad.—^g λέγει^η δε F, λέγει δὴ ο.—^h τάδε om x.—ⁱ δ om ο.—^k τάδε γρ A.—^l γενομένων πάντα ταῦτα ἄλυτα ο.—^m γε μὴ A, τε s.—ⁿ ἐθέλοντος

§. 16. ἐπεὶ οὖν] Apud Proclum legitur Ἐπεὶ δὲ πάντες. Vide et paulo post δὲ pro οὖν, ex eodem. STEP.H.
ἐπεὶ οὖν πάντες] Proclus offert ἐπεὶ δέ: Cod. Tub. contra, ἐπεὶ δ' οὖν, quod praestat. LIND.
ἐμοῦ γε θέλοντος] Alia lectio est apud Athenæum, et Athenagoram, et quosdam alios, ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος : quam sequutus est Cicero : quippe qui vertit, me invito. (In hanc enim lectionem plura consentiunt exempl. quam in alteram, nutu meo.) Sed eadem propemodum videtur effici sententia ex his verbis, Indissolubilia sunt, quia indissolubilia esse volo : et ex istis, Indissolubilia sunt, si quidem dissolvi nolim. STEP.H. qui sic in Not. 'Locus Athenagoræ qui

lectionem margini a me adscriptam habet, (quam et apud Athenæum extare docui) est in ejus libello qui vocatur Πρεσβεία περὶ Χριστιανῶν pag. 9. sed quaedam hujus loci pars apud eundem depravata est : quum ita legatur, θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἀδύνατα ἐμοῦ μὴ θέλοντος. τὸ μὲν οὖν εθεὸν πᾶν, λυτόν. Videtur autem, sive cum negatione legamus hunc locum, sive absque illa, idem esse sensus, dummodo cum ἐμοῦ γε θέλοντος subaudiamus ἄλυτα (ex proxime præcedentibus repetitum) cum infinitivo εἶναι : at cum ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος intelligamus διαλυθῆναι : quoniam ἄλυτα, quod præcedit, idem valet quod οὐ δυνατὰ λυθῆναι. Cæterum convenit hic locus cum isto pag.

οὖν δὴ^ο δεῦν πᾶν λυτόν, τό γε^ρ μὴν καλῶς ἀρμοσθεὶν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν κακοῦ. δι' αὐτὸ καὶ ἐπεὶ περ γεγέννησθε,^ι ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὐ^ς τι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας, τῆς ἐμῆς βουλήσεως μείζονος ἔτι δεσμοῦ καὶ κυριωτέρου λαχόντες ἐκείνων οἷς ὅτ' ἐγίγνεσθε^ι ζυνεδεῖσθε.^{ιι} νῦν οὖν ὃ λέγω πρὸς ὑμᾶς ἐνδεικνύμενος, μάθετε. θνητὰ ἔτι γένη^ν λοιπὰ τρεῖς ἀγέννητα.^{ιιι} τούτων οὖν^ι μὴ γενομένων οὐρανόσ ἀτελής ἔσται· τὰ γὰρ ἅπαντα^ι ἐν αὐτῶ^α γένη ζῶων οὐχ ἔξει, δεῖ δέ, εἰ μέλλει τέλος^β ἰκανῶς εἶναι. δι' ἐμοῦ δὲ ταῦτα γενόμενα καὶ βίου μετασχόντα^ο θεαῖς ἰσάζοιτ' αὖν. ἴν^δ οὖν θνητὰ τε ἢ τό τε πᾶν τόδε^ο ὄντως^ε ἅπαν ἢ,^ς τρέπεσθε κατὰ φύσιν ὑμεῖς ἐπὶ τὴν τῶν^η ζῶων δημιουργίαν, μιμούμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ τὴν ὑμετέραν^ι γένεσιν,^κ καὶ καθ' ὅσον μὲν αὐτῶν^ι ἀθανάτοις ὁμᾶνυμον εἶναι προσήκει, θεῶν^μ λεγόμενον ἡγεμονοῦν τ' ἐν αὐτοῖς τῶν^ν αἰεὶ δίκη καὶ ὑμῖν

Adg: θέλοντος *s.—^ο δὴ om SYqsg et pr F.—^ρ τὸ δὲ γε d.—^ι ἐγένεσθε Photius Biblioth. p. 900, 6. Rothom.—^ι τὸ om FSqs cum Photio.—^ς οὐ...γε] οὔτοι γε μὴν λυθήσεσθε Photius.—^ι γίγνεσθαι T et pr Θ: ceterorum ἐγίγνεσθε corr habet Σ.—^ι ξ. Ad.—^ν γένη post λοιπὰ ponit d, post τρία F: γένη τρία γένη τὰ λοιπὰ ο.—^ι ἀγέννητα Ad et γρ F, om FSqr: γενητά s.—^ς δὲ AFdο.—^ι ἅπαντ' d.—^ς ὡς x.—^α ἐαυτῶ περ.—^β τέλος AFd, τελῶς ο: τέλειος *s.—^ο μετασχόντος Y.—^δ ἴν... ἅπαν om ΣΥSsq et pr ΘY.—^ε τόδε add AΘFqdo.—^ε δεόντος F (adscripto δυνως) et mg Θ.—^ς ἢ S et corr T.—^η τῶν om F.—^ι ὑμετέραν Ado: ὑμῶν *s.—^κ ἐμὴν

οὖν οὖν θεδν
 γένεσιν TSYsq et gr.—^ι αὐτῶν S, αὐτῶν Y, αὐτὸν τ.—^μ θεῶν F.—^ν τὸν Y, αὐτὸν Ss.

32. ἄλυτον ὑπὸ τῶν ἄλλων, πλὴν ὑπὸ τοῦ ζυνεδέσαντος, γενέσθαι.

ἔργων (ἀ δι' ἐμοῦ γενομένα) ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος] Primum, quæ uncis inclusimus, a Cod. quidem Tub. non agnoscuntur; tum Athenæus locum hunc laudans habet ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος sc. διαλυθῆναι ἂν, quod Cicero vertit: me invito. Ficinus denique eundem locum vertens, *dii orti ex diis, quorum opifex ego et pater sum, hæc attendite: quæ a me facta sunt, me ita volente, indissolubilia sunt, de se videtur huc adjecisse istud hæc attendite, nisi forte hic jam respexit illud, quod infra sequitur, μάθετε. Loco bene considerato videmur nobis optimam hæc asserre medelam scribentes: Θεοί, θεῶν, ἂν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε, ἔργων, οἶον τὰ δι' ἐμοῦ γενομένα, ἄλυτον, ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος. Quæ verborum ordo cum sequentibus*

bene conspirat: nam interjectis omnibus, quibus illius ἔργων ἄλυτον causa explicatur, cum illis ἐμοῦ γε μὴ θέλοντος optime junguntur sequentia, νῦν οὖν ὃ λέγω—μάθετε. LIND.

οὔτοι μὲν δὴ] Scribe οὔτοι μὲν δὴ. LIND.

γενητὰ]. Apud Proclum ἀγέννητα. Cic. autem neutrum interpr. Apud eundem Proclum post τοῦτων pro οὖν est δέ: quod magis convenit. STEPH.

τρία γενητὰ] Proclus hic offert lectionem præclaram ἀγέννητα loco τοῦ, γενητὰ. LIND.

περὶ τὴν] Potius scripsit (ut opinor) τὴν περὶ τὴν ὑμῶν γένεσιν. STEPH.

δίκη καὶ ὑμῖν] Aliam sequitur esse lectionem videtur Cicero: hanc videlicet, τῶν αἰεὶ ὑμῖν δίκη καὶ νόμος θεῶντων ἐπεσθαι: nisi dicamus eum pro uno Græco nomine δίκη duobus Latinis esse

ἐθελόντων ἔπεσθαι, σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδά-
σω τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς, ἀθανάτω θνητὸν προσυφαίνοντες,^ο
ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε τροφήν τε διδόντες αὐξάνε-
τε^p καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. III. II. 41.

§. 17. Ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆ-
ρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραυνὸς ἔμισγε,¹ τὰ τῶν
πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο^r μίσγων^s τρόπον μὲν τινα τὸν
αὐτόν, ἀκήρατα δ' οὐκέτι κατὰ ταῦτά^u ὡσαύτως, ἀλλὰ
δεύτερα καὶ τρίτα. ζυστήσας δὲ τὸ πᾶν διεῖλε ψυχὰς
ἰσαριθμοὺς τοῖς ἀστροῖς ἐνειμέ θ' ἐκάστην πρὸς ἕκαστον,
καὶ ἐμβιβάσας ὡς^v ἐς^w ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν
ἔδειξε, νόμους τε τοὺς εἰμαρμένους εἶπεν αὐταῖς,^x ὅτι γένε-
σις πρώτη μὲν^y ἔσοιτο^z τεταγμένη μία πᾶσιν, ἵνα μὴ τις
ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, δεῖο δὲ σπαρθείσας αὐτὰς εἰς τὰ προσ-
ήκοντα ἐκάστοις ἕκαστα ὄργανα χρόνου^a Φῦναι ζῶων^b τὸ

—^ο προσυφαίνοντες Y, προσεμφαίνοντες xet et corr Y.—^p αὐξάνεσθαι ὙSax, αὐ-
ξάνεσθε Y, αὐξάνετε g.—¹ ἐσμίγη Ξ.—^r καὶ κατεχεῖτο r, κατέχει τὸ o.—^s μίσγων
ΘTSYδεgτ, μίσγων o.—^u δ' om ε.—^u ταῦτα SY.—^v ὡς om s.—^w ἐς A: εἰς *s.—

^{ov}
^x αὐτῇ g.—^y μὲν πρώτη F.—^z ἔσοῖτο e.—^a χρόνων F, χρόνον δε: χρόνων *s.—

usum. Quidam vero scribendum censent apud Ciceroem, non, vobisqua jure et lege volentes pareant, sed, nobisque, et juri ac legi pareant. Quod tamen ad pronomen attinet, Ficinus non primam sed secundam itidem personam agnoscit, atque ita in Aldina editione legitur. STEPH.

§. 17. κρατῆρα] Dubitari potest an Cicero κρατῆρα legerit, quum *superiorem temperationem* in ejus interpretatione habeamus: κρατῆρ autem non ipsam temperationem significet, sed vas in quo ea sit: ut etiam ostendunt hæc quæ subjunguntur, ἐν ᾧ κεραυνὸς ἔμισγε. Ego illum quidem, κρατῆρα legisse, sed locum hunc aliter scriptum reliquisse puto; ac fieri quidem posse dico ut verba illa ^osuperiorem temperationem scripserit, sed aliqua inter revertit et in qua interjecerit; præsertim quum non satis apte dicatur, *temperacionem in qua temperans*, quum non temperemus in temperacione, sed in vase quod a temperacione nomen habet: talis enim est κρατῆρος appellatio qua Plato utitur. Dicens autem Deum reversum esse ad eundem craterem, ostendit, eam creationi animi hominis eosdem

numeros et modulos easdemque proportionem adhibuisse quibus in temperando universitatis animo usus fuerit. STEPH.

ἐκάστοις] Pro ἐκάστοις non dubitabam quin ἐκάστους scribendum esset, quia tamen nusquam adhuc lectionem hanc inveneram, substituere in alterius locum non audebam: at postea apud Proclum inveni. Est autem interpungendum post genitivum χρόνων, qui apud eundem est omissus. Hanc porro lectionem agnoscens Fic. locum hunc ita vertit, *Satis autem et quasi sparsis animis per singula singulis convenientia temporum instrumenta, fore ut animal nasceretur, etc.* At Cicero aliam quandam lectionem sequutus esse videtur: quippe qui hunc locum ita reddat, *Satis autem et quasi sparsis animis, fore uti certis temporum intervallis oriretur animal quod esset ad cultum deorum aptissimum.* Ubi non habemus interpretationem illorum verborum, eis τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἕκαστα ὄργανα. at vero pro χρόνων suspicor illum διὰ χρόνων legisse: quæ verba jungens sequentibus, sit interpretatus, *Certis temporum intervallis.* Habebimus autem et pagina

- III. 42. θεοσεβέστατον, διπλῆς δὲ οὔσης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ κρείττον τοιοῦτον εἶη γένος,^c ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο^d ἀνῆρ. ὁπότε δὴ^e σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης, καὶ τὸ μὲν προσίοι, τὸ δ' ἀπίοι τοῦ σώματος αὐτῶν, πρῶτον μὲν
- III. ii. 45. αἰσθησιν ἀναγκαῖον εἶη μίαν πᾶσιν ἐκ^f βιαιῶν παθημάτων^g ζύμφυτον γίνεσθαι, δεύτερον δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρατα, πρὸς δὲ τούτοις φόβον καὶ θυμὸν ὅσα τε ἐπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίας^h πέφυκε διεστηκότα.ⁱ ὧν εἰ^j μὲν κρατήσειαν,^k ἐν^l δίκῃ βιώσονται, κρατηθέντες δὲ ἀδικία. καὶ ὁ μὲν εὖ τὸν προσήκοντα^m βιούς χρόνον,ⁿ πάλιν εἰς τὴν τοῦ ζυννόμου^o πορευθεὶς οἴκησιν ἄστρου, βίον εὐδαίμονα καὶ συνήθη^p ἔξει.^q σφαιεῖς δὲ τούτων εἰς γυναικὸς φύσιν^r ἐν τῇ δευτέρᾳ^s γενέσει μεταβαλοῖ^t μὴ παυό-

^b ζῶον ἀποσ.—^c τοιοῦτον εἶη γένος Ad: εἶη γένος τοιοῦτον *s.—^d κεκλήσεται Ss.

—^e δὲ g.—^f ἐκ AdD et mg F: ἐκεῖ *s.—^g μαθημάτων Y.—^h ἐναντία pr Ξ, ἐναντία Ss.—ⁱ διεστηκότα AΘTFSYqzxdgog: διεστῶτα *s.—^j ἡ s.—^k κρατήσειεν ΘΕTFS Yszgog, κρατήσοιεν Aqδ, κρατήσαιεν (in ai corr) Σ.—^l ἐν om Ad.—^m τὸν προσήκοντα εὖ ο.—ⁿ χρόνον βιούς Ad.—^o ξ. AdD.—^p καὶ συνήθη add Ad.—^q ἔξει ΕΞTπε gog.—^r φύσιν om s.—^s δευτέρα om SYsr.—^t μεταβαλοῖ A, μεταβάλοι ΘTFSYqzgdgog, μεταβαλεῖ corr Σ: μεταβάλλοι *s. post hoc verbum quæ habet s, χιλιοστῷ δὲ ἔτει ἀμφότερα ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου αἰροῦνται ἢν ἂν ἐθέλη βίον ἐκάστη ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀφικνεῖται, ea rc in mg

proxime sequente, circa finem, ὄργανα χρόνου. STEPH.

[ζῶον] Apud Proclum ζῶων. STEPH. ἐκάστοις—[ζῶον] Proclus et rectiorem lectionem ἐκάσταις præbet, et elegantiorum ζῶων. LIND.

πᾶσιν ἐκεῖ βιαιῶν] Dicendum fuisset πάσαις, intelligendo ψυχῆς, nisi jam non ut de animis sed ut de ipsis hominibus loqueretur. Cæterum pro ἐκεῖ βιαιῶν scribendum puto ἐκ τῶν βιαιῶν. sed et retinendo ἐκεῖ, opus esset illa præpositione ἐκ: ut certe Ficinus eam agnoscit, retinens ἐκεῖ: quo tamen nihil opus esse videtur: Cicero autem non agnoscit illud adverbium ἐκεῖ: apud quem sequendam potius esse dico priorum editionum quam posteriorum lectionem, id est, legendum potius, *vehementiore motu excitatum conjunctumque naturæ*, quam *vehementiore motu excitato conjunctoque naturæ*. Ac miror certe, tertiam etiam quandam ex conjectura afferri, ut nimirum scribatur quidem *excitato*, sed tamen *conjunctumque*, non *conjunctoque*: quum eundem utrobique esse casum oport-

teat. Fortasse autem a *vehementiore motu* scriptum reliquerat Cicero, sequente utrobique accusativo. Verba enim Platonis (si quis verbum verbo reddat) sonant, *Primum quidem sensum necesse esset unum omnibus ex violentis (vel vehementibus) motibus ingenitum esse*. Quamvis autem apud Ciceronem habeamus *necesse erat*, non tamen *εἶη* post ἀναγκαῖον mutandum est in ἦν: quum præcedat itidem *εἶη* in priorē orationis parte, post κρείττον. STEPH.

ὧν εἰ μὲν κρατήσειαν] Cum Cod. Tub. lege κρατήσοιεν. LIND.

μεταβάλλοι] Legerim lubenter μεταβαλοῖ, in optativi futuro, sicut præcedunt βιώσονται et ἔξει. STEPH. Ita plane exhibet Tub. Cornarius tamen legendum suadet μεταβάλλει. BIP.

χιλιοστῷ δὲ ἔτει κ. τ. λ.] Aldinus et impressi codices Græcique codices habent hoc modo, χιλιοστῷ αὖ ἔτει ἀμφότερα ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου, αἰροῦνται ἢν ἂν ἐθέλη βίον ἐκάστη, ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀφικνεῖται, id est,

μενός δὲ ἐν τούτοις ἔτι κακίας, τρόπον ὃν κακύνοιτο, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς τοῦ τρόπου γενέσεως εἰς τινὰ τοιαύτην αἰεὶ μεταβαλοῖ^w θῆρειον^x φύσιν, ἀλλάττων^y τε οὐ πρότερον

habent EY, om ceteri: et illi quidem ἐθέλοι.—^a τε ΑΒΔ.—^v τοῦ om Fsx.—^w μεταβαλοῖ A, μεταβάλοι Sδo, μεταβάλλοι pr Θ, μεταβάλλει s, μεταβάλλει EYFYregv

millesimo porro anno ambæ animæ ad sortem et electionem secundæ vitæ devenientes, eligunt vitam, quam unaquæque voluerit, ubi etiam ad bestiae vitam humana anima devenit. Sed manuscriptus codex hæc verba non habet, et ex margine in contextum irrepserunt, transscripta ex sententia decimi de Republica dialogi, et declarantia ea quæ deinceps sequuntur. Hæc ergo est lectio recta, ut, his omissis, legatur, σφαλῆς δὲ τούτων, εἰς γυναικὸς φύσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει μεταβάλλει μὴ πανόμενος δὲ τούτοις κ. λ. CORNAR.

χιλιοστῷ δὲ ἔτει. Verba hæc χιλιοστῷ δὲ ἔτει, etc. quæcumque sunt inter μεταβάλλοι et μὴ πανόμενος, non extant in vet. cod. et a Cicerone non vertuntur, sicut nec a Ficino. Credibile est autem ex margine irrepisse, ubi ex alio Platonis loco essent descripta. ΣΤΕΡΗ.

κακίας] In præced. edit. non post κακίας sed post τρόπον est hypostigme: quum tamen manifestum sit melius procedere structuram orationis, si ea intersistat post hæc verba μὴ πανόμενος κακίας, quam si addamus τρόπον: quum alioqui minime novum sit τρόπον ὃν pro ὃν τρόπον, subaudiendo præpos. κατὰ: quam eo etiam magis relinquere subaudiendam oportuit, quod sequatur statim: quum nimis alioqui dura esset futura illius repetitio. Hujus autem loci totius (in quo Plato apertissime πυθαγορίζει, præsertimque in fine) hæc est mea interpretatio, multo magis quam Ciceroniana, verbis Platonicis adstricta (incipiendo ab illo quem paulo ante emendavi loco, πᾶσιν μὲν ἀσθησὶν ἀναγκαῖον εἶναι μίαν πᾶσιν ἐκ τῶν βιῶν παθημάτων ἐξίμψυτον γίνεσθαι). Primum quidem sensum necesse esset unum omnibus ex violentis (vel vehementibus) motibus ingenitum nasci, deinde voluptate et dolore temperatum amorem: insuper timorem et iracundiam, et quæcumque ista consequuntur, vel ab istis utpote contraria, dissita sunt. Atque, si quidem superiores his evaderent, juste victuri essent: sin superati essent, injuste: et qui recte justequè temporis spatio sibi convenienter Plat.

vixisset, rursus in contubernalis sideris domicilium profectus, beatam habiturus vitam esset: at qui re illa (id est vitæ justitiæ) excidisset, (qui vitæ justitiæ, id est integritatem, assequi non potuisset) in mulieris naturam ortu secundo transiturus esset: millesimo autem post anno utraq; animæ venientes ad sortitionem et delectum secundæ vitæ, deligunt quam velit vitam quisque: ubi ad bruti etiam animalis vitam humanus animus devenit. Quod si ne hic quidem finem improbe vivendi faceret, tum vero, pro eo improbitatis genere quod illi inesset, ex similitudine morum ingeneratorum, in aliquam talem bruti animalis naturam mutandus semper esset. Hæc est mea loci hujus magis adstricta verbis Platonis magisque familiaris interpretatio: in qua sunt etiam tres lineæ (ut vulgo vocantur) a Cicerone, et, quod magis miror, a Ficino quoque prætermisæ. Hoc quoque miror, eum suam interpretationem Ciceronianæ magis quam verbis Platonis adstrinxisse, et quidem ibi etiam ubi Plato verbis observatione valde dignis utitur; veluti ubi dicit συννόμου ἕστρου: quod enim pace Ciceronis pariter et Ficini dictum sit, Platonem, si voluisset significare astri quocum aptus fuerit, vel, quocum accommodatus, alia quam illa usorum voce fuisse arbitrator. Possumus autem fortasse et substantivo contubernium uti, nimirum οὐκῆσιν τοῦ συννόμου ἕστρου interpretando contubernium sideris: et addere, (expli-candi gratia,) quod initio attributum illi a deo fuerat. Cæterum ubi reddidi, at qui re illa excidisset, rationem pluralis τούτων habendam non putavi: nec certe absimile vero est σφαλῆς δὲ τούτου scriptum fuisse: ut intelligamus, τῆς τοῦ βίου ὀρθότητος, non secus quam si, non εἰ βιῶς sed ὀρθῶς βιῶς præcessisset. At vero participium προσήκοντα non dubito quidem quin Plato ita intellexerit ut Cicero vertit: sed quoniam minus libere quam ille vertens, nihil extrinsecus addere, ad illud interpretandum, volebam, eo quod vides verbo sum usus. ΣΤΕΡΗ.

πόνων λήξει,^z πρὶν τῆ^a ταύτου καὶ ὁμοίου^b περιόδω τῆ ἐν αὐτῷ ξυνεπισπόμενος^c τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος καὶ γῆς, θορυβώδη καὶ ἄλογον^e ὄντα λόγῳ κρατήσας εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως. Διαθεσμοθετήσας^f δὲ πάντα^g αὐτοῖς ταῦτα,^h ἵνα τῆςⁱ ἔπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναίτιος, ἔσπειρε τοὺς μὲν εἰς γῆν,^k τοὺς δ' εἰς σελήνην, τοὺς δ' εἰς τᾶλλα^l ὅσα ὄργανα χρόνου. τὸ δὲ^m μετὰ τὸν σπόρον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σάματα πλάττειν θνητά,ⁿ τό τε ἐπίλοιπον ὅσον ἔτ' ἦν^o ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι, τοῦτο^p καὶ πάνθ' ὅσα ἀκόλουθα ἐκείνοις^q ἀπεργασασμένους^r ἀρχεῖν, καὶ κατὰ δύναμιν ὅτι κάλλιστα καὶ ἀρίστα τὸ θνητὸν διακυβερνᾶν ζῶον, ὅτι μὴ κακῶν^s αὐτὸ ἑαυτῷ γίγνοιτο αἴτιον.

§. 18. Καὶ ὁ μὲν δὴ ἅπαντα ταῦτα^t διατάξας ἔμενευ

et pr Σ: μεταβαλεῖ σ.—^x θήρειον AFb, θηρίων o, θηρίον pr Θ: θηρίου *σ.—^y ἀλλ' ἅπτων SY.—^z λήξει AΘETFSYδνr: λήξει cum *σ corr Σ.—^a τῆ τοῦ Ss.—^b ὁμοίω g.—^c ξυνεπισπόμενος SYs et pr Θ, ξυνεπισπασμένη xe.—^d καὶ post πυρὸς om pr Υ.

—^e λόγον S, λόγον Υστ.—^f διαθεσμοδοτήσας Fg.—^g πάντα om r.—^h ταῦτα αὐτοῖς r.—ⁱ τῆς AΘFSYqδβγοr: τοῖς *σ.—^k γῆν AΘTFSYsδεβγοr: ἥλιον cum *σ corr Σ.—^l τᾶλλα Adx: τὰ ἄλλα *σ.—^m τότε δὲ F, τὸν δὲ s.—ⁿ ὄντητά o.—^o ἔτι ἦν AFqδo, om Ss: ἐστὶ *σ.—^p τοῦτω g.—^q ἔτι ἦν ἐκείνους o.—^r ἀπεργασασμένους AΘETFSYq

δεβγοr et corr Σ: ἀπεργασασμένοις σ.—^s κακῶν g, κακῶν Υχεr.—^t ἅπαντα ταῦτα

ξυνεπισπόμενος] In præeed. editionibus, et quidem Aldina etiam, est ξυνεπισπόμενος: quo nihil significari potest. In Paris. autem quadam, quæ Timæum habet seorsum, non ξυνεπισπόμενος pro eo substitutum fuit, sed ξυνεπισπασμένος, cujus significatio ab hoc loco est aliena. Legendum igitur dico ξυνεπισπόμενος, id est sequutus. STEPH. Eandem lectionem expressit Picinus, *Similisque natura conversionem secutus ipse, etc.* BIP. τοῖς ἔπειτα] Non dubito quin scribendum sit τῆς ἔπειτα κακίας. STEPH. Stephani quam conjecturam firmat Cod. Tub. BIP.

τοὺς μὲν εἰς Ἥλιον] Longe aliam sequutus hic est lectionem Cicero, (quum ejus interpretatio habeat, *alios in terram, alios in lunam*;) longe aliam, inquam, nimirum, τοὺς μὲν εἰς γῆν, non autem τοὺς μὲν εἰς ἥλιον. Habemus vero et apud Proclum lectionem illam,

non hanc: atque adeo ex iis quæ disserit, agnoscendam esse illam perspicuum est. Apud eundem scriptum est, εἰς τὰ ἄλλα χρόνου ὄργανα. STEPH.

ἔστ'] Omnino necesse est ut lectionem quæ apud Proclum extat pro hac substituamus, tempus imperfectum ἦν pro præsentī ἐστίν: loquitur enim de eo quod tum temporis reliquum erat. Verum et ἔτι habet idem ante ἦν: ex quo ἔτι natus est fortassis error, mutato videlicet in ἐστίν. STEPH.

ὅσον ἐστὶ ψυχῆς] Cod. Tub. optimam hic lectionem exhibet: ὅσον ἔτι ἦν ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι. LIND.

ἀπεργασασμένοις] Habet ἀπεργασασμένους Proclus: quod malim, nequis ἀπεργασασμένοις cum ἐκείνοις cohærere putet. Alioqui retineri posse videtur et ἀπεργασασμένοις, ponendo hypostigmen post ἐκείνοις. STEPH.

ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἦθει μένοντος δὲ νοήσαντες οἱ^α
 παῖδες τὴν^ν τοῦ πατρὸς τάξιν ἐπέιθοντο αὐτῇ,^χ καὶ λαβόν-
 τες ἀθάνατον ἀρχὴν θνητοῦ ζώου, μιμούμενοι τὸν σφέτερον
 δημιουργόν, πυρὸς καὶ γῆς^γ ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἀπὸ τοῦ
 κόσμου δανειζόμενοι^ε μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν, εἰς 111. 43.
 ταῦτον^α τὰ^β λαμβανόμενα ξυνεκώλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις^ε
 οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ^δ σμικρότητα^ε ἀο-
 ράτοις, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἐν ἐξ ἀπάντων ἀπερ-
 γαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιό-
 δους ἐνέδουν εἰς ἐπίρρυτον σῶμα καὶ ἀπόρρυτον. αἱ δὲ^ε εἰς
 ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολὺν οὔτ' ἐκράτου οὔτ' ἐκρατοῦντο, βία
 δ' ἐφέροντο καὶ ἔφερον, ὥστε τὸ μὲν ὅλον κινεῖσθαι ζῶον,
 ἀτάκτως μὴν ὅπῃ^ε τύχοι^η προῖεναι^ι καὶ ἀλόγως, τὰς ἐξ 111. ii. 47.
 ἀπάσας κινήσεις ἔχον· εἰς τε γὰρ τὸ πρόσθε^κ καὶ ὀπισθεν
 καὶ πάλιν εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κάτω τε καὶ ἄνω καὶ
 πάντη κατὰ τοὺς ἐξ τόπους πλανώμενα προῖειν.^λ πολλοῦ γὰρ
 ὄντος τοῦ κατακλύζοντος καὶ ἀπορρέοντος κύματος, ὃ τὴν
 τροφὴν παρεῖχεν, ἔτι μείζω θόρυβον ἀπειργάζετο τὰ τῶν^μ
 προσπιπτόντων^ν παθήματα^ο ἑκάστοις, ὅτε πυρὶ^ρ προσκρούσειε
 τὸ σῶμά τινος ἐξωθεν ἀλλοτρίῳ περιτυχόν ἢ καὶ^ι στερεῶ^ς γῆς
 ὑγροῖς τε ὀλισθήμασιν ὑδάτων, εἴτε ζάλη πνευμάτων ὑπ' ἀέ-
 ρος φερομένων^σ καταληφθεῖη, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων διὰ τοῦ
 σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπ-
 τοιεν· αἱ^ι δὲ καὶ ἔπειτα διὰ ταῦτα ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν

Ad, πάντα ταῦτα Ss, ταῦτα πάντα ταῦτα Y: ταῦτα πάντα *s.—^α δὲ οἱ x.—^β τῆ...
 τάξει SYst, τὴν...πρόσταξιν ο, τὴν...ἐπίταξιν cori Σ, τὴν...διάταξιν d et cori A.—
^χ ταύτη F.—^γ γῆς καὶ ὑδατός ο.—^δ δανειζόμενος ε, δανειζόμενα β.—^ε ταυτὸν AΘΓ
 Υghoi: ταυτὸ *s.—^β τὰ om s.—^γ αὐτοῖς ο.—^δ διὰ om pr E.—^ε σμικρότατα γ.
 —^ζ δ ο.—^ε ὅποι Sqs.—^η τύχοι AFSYqso et cori Θ: τύχη *s.—^ι προῖέναι A.—
^κ πρόσθε A: πρόσθεν *s.—^λ προῖειν Θ et pr A: προῖει *s.—^μ τὰ τῶν om TSYax
 egr et γρ E, τῶν om F.—^ν προσπίπτοντα F.—^ο παθημάτων TSaxeg et γρ E.—
^ρ πῦρ γ.—^ι καὶ om pr E.—^ς στερεῶ γ.—^σ φερομένου A et cori Σ, φερομένω Θ, φε-

§. 13. λαμβανόμενα] Scribendum po-
 tius τὰ λαμβανόμενα. STERN.

τόπους] Invenitur et apud Proclum
 hic accusativus τόπους: eumque et Fic.
 agnoscit, qui vertit, per sex loci differ-
 rentias. Alioqui videri posset aptior
 esse accusativus τρόπους, ut intelligere-
 mus κατὰ τοὺς ἐξ τρόπους κινήσεως, sicut
 præcessit τὰς ἐξ κινήσεις. STERN.

κατακλύζοντος] Legitur ἀποκλύζοντος
 apud Proclum. STERN.

στερεῶ γῆς] Apud Proclum legitur
 στερεῶ γῆς πάγφ. STERN. qui sic in
 Not. Retinendo lectionem nostram ar-
 ticulo videtur esse opus ante στερεῶ:
 potius enim τὸ στερεὸν γῆς vel τὸ τῆς
 γῆς στερεὸν substantive dicereetur pro
 soliditate terre, quam absque articulo.

ἔτι αἰσθήσεις ζυνάπασαι^u κέκληνται. καὶ δὴ καὶ τότε ἐν τῷ παρόντι πλείστην καὶ μεγίστην παρεχόμεναι κίνησιν, μετὰ^v τοῦ ῥέοντος ἐνδελεχῶς ὀχετοῦ κινούσαι^w καὶ σφοδρῶς σείουσαι^x τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους, τὴν μὲν ταύτου παντάπασιν ἐπέδησαν ἐναντία^y αὐτῇ ῥέουσαι, καὶ ἐπέσχον ἄρχουσαν καὶ ἰούσαν, τὴν δ' αὖ θατέρου διέσεισαν, ὥστε τὰς τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου τρεῖς ἐκατέρας ἀποστάσεις καὶ τὰς τῶν ἡμιολίων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων μεσότητος καὶ ζυνδέσεις, ἐπειδὴ παντελῶς λυταί^z οὐκ ἦσαν

III. II. 48. πλὴν^a ὑπὸ τοῦ ζυνδήσαντος,^b πάσας μὲν στρέψαι στροφάς, πάσας δὲ κλάσεις καὶ διαφορὰς^c τῶν κύκλων ἐμποιεῖν, ὅσαχῆ περ ἦν δυνατόν, ὥστε μετ' ἀλλήλων μόγις ζυνεχομένας^d φέρεσθαι μὲν, ἀλόγως δὲ φέρεσθαι, τότε μὲν ἀντίας,^e τότε δὲ^f πλαγίας, τότε δ'^g ὑπτίας, οἷον ὅταν τις ὑπτίας ἐρείσας τὴν κεφαλὴν μὲν ἐπὶ γῆς, τοὺς δὲ πόδας ἄνω προσβαλῶν^h ἔχη πρὸς τινι, τότε ἐν τούτῳ τῷ πάθει τοῦ τε πάσ-

ρομένοις SYsr, φερομένοις F. καταλειφθεῖη Θρ.—ⁱ ἂ ο.—^u ζύμπασαι ο: ceteri ζυνάπασαι: συνάπασαι γ.—^v καὶ μετὰ F.—^w κίλιουσαι (adscripto κινούσαι) Θ.—^x ἰούσαι ο.—^y ἐναντία...ἀρχουσαν om ΘTSs:regt cum pr SY: καὶ ἐπέσχον ἀρχουσαν ιc Σ.—^z λυταί A: αὐταί *γ.—^a πλὴν AFo, καὶ πλὴν ΘTSYs:regt, om q: καὶ πλὴν cum *ε cori Σ.—^b δῆσαντος αg.—^c δὲ καὶ διαφορὰς ο.—^d ξ. Aδs.—^e ἀντίας ΘTF SYs:regt et pr A: ἐναντίας *γ.—^f ἄλλοτε δὲ Aσ, τότε g.—^g δ' add AΘΣTF SYs:regt et ιc E.—^h ἄνω προσβαλῶν AΘFSYq:cor: προσβαλῶν ἄνω *γ.—ⁱ τὰ F.—^k θαν-

ἐν τῷ παρόντι] Scribe hic mecum, ἐν τῷ παρόντι, invito Ficino, qui istud ἐν τῷ παρόντι, quod abundat, vertit statim ab initio. Nostram autem emendationem refer ad supra dicta τῶν προσπιπτόντων παθήματα ἐκάστοις, quæ non multo post appellat αἰσθήσεις. Eodem modo paulo post dicitur αἱ περιφοραὶ πάσχουσαι sc. ταῖς ἔξωθεν προσπιπτούσαις αἰσθήσεσιν et p. 64. C. ἀναίσθητον παρέσχε τὸ παθόν. LIND.

ἐναντία] Pro ἐναντία videri posset scribendum esse ἐναντία: alioqui adverbialiter dictum fuerit ἐναντία. At vero in textu commentariis Procli inserto scriptum est, ἐναντίαν αὐτῇ ῥέουσαν: quæ scriptura ferri non potest. STERN.

αὐται] Magno errore αὐται hic pro λυταί scriptum est (sicut pag. 60. αὐτῷ pro λυτῷ, in cuius loci emendatione, hujus sum recordatus) ita ut genuina hujus loci lectio sit ista, ἐπειδὴ παντε-

λῶς λυταί οὐκ ἦσαν πλὴν ὑπὸ τοῦ ζυνδήσαντος: quamvis αὐται sit et apud Proclum, in textu commentariis ejus inserto: item πλὴν τοῦ ὑποσυνδήσαντος, pro πλὴν ὑπὸ τοῦ συνδήσαντος. STERN. Πλὴν ὑπὸ τοῦ ζυνδήσαντος habet jam Cod. Tub. λυταί vero suppediavit cum πλὴν ὑπὸ τ. ξ. Ficini versio, Quæ dissolvi a nullo, nisi ab eo, qui conjunxit, possunt, quam secutus Cornar. l. 1. emendandum censebat: ἐπειδὴ παντελῶς ἀδιάλυτοι ἦσαν, πλὴν ὑπὸ τοῦ ζυνδήσαντος. BIR.

οὐκ ἦσαν] Apud Proclum scriptum est, οὐκ ἦσαν πλὴν τοῦ ὑποσυνδήσαντος. In qua lectione placet πλὴν: quod et Fic. videtur legisse, non præcedente vocula καί. Sed idem ita vertit quasi cum οὐκ ἦσαν vocem aliquam legerit significantem dissolubiles. STERN.

ἐμποιεῖν] Quum præcedat στρέψαι, videtur debere sequi ἐμποίησαι, quod apud Proclum extat. STERN.

χοντος καὶ τῶν ὀρώντων τά τε¹ δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἀρι-
στερὰ δεξιὰ ἑκατέροις τὰ ἑκατέρων φαντάζεται.^κ ταῦτόν¹
δὴ τοῦτο καὶ τοιαῦτα^μ ἕτερα αἰ περιφοραὶ πάσχουσαι
σφοδρῶς, ὅταν γέ^ν τῶν ἕξωθεν τοῦ ταύτου γένους ἢ τοῦ^ο III. 44.
θατέρου περιτύχῃσι, τότε ταῦτόν^ρ τῶ¹ καὶ θάτερόν του τά-
ναντία τῶν ἀληθῶν προσαγορεύουσαι ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι
γεγόνασιν, οὐδεμία τε ἐν αὐταῖς^τ τότε περίοδος ἀρχουσα
οὐδ' ἠγεμῶν ἐστίν· ἂν δ' αὖ^ς ἕξωθεν αἰσθήσεις τινὲς φερό-
μεναι καὶ προσπεσοῦσαι ξυνεπισπάσωνται καὶ τὸ τῆς ψυ-
χῆς ἅπαν κύτος, τόθ' αὐταὶ κρατούμεναι κρατεῖν δοκοῦσι.
καὶ^υ διὰ δὴ^ν ταῦτα πάντα^ω τὰ^τ παθήματα^υ νῦν κατ'
ἀρχάς τε^z ἄνους ψυχὴ γίγνεται τὸ πρῶτον, ὅταν εἰς σώ-
μα^α ἐνδεθῆ θνητόν.^β ὅταν δὲ τὸ τῆς αὐξῆς καὶ τροφῆς III. II. 49.
ἐλαττον ἐπὶ ρεῦμα, πάλιν δὲ αἰ περίοδοι λαμβανόμεναι
γαλήνης τὴν ἑαυτῶν^ο ὁδὸν ἴωσι καὶ καθιστῶνται μᾶλλον
ἐπίοντος τοῦ χρόνου, τότε ἤδη πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἰόντων
σχῆμα ἑκάσταν τῶν κύκλων αἰ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι,
τό τε θάτερον καὶ τὸ ταῦτόν^δ προσαγορεύουσαι κατ' ὀρθόν,
ἔμφρονα τὸν ἔχοντα αὐτὰς γιγνόμενον ἀποτελοῦσιν. ἂν^ο
μὲν οὖν δὴ^τ καὶ^ς ξυνεπιλαμβάνηται^η τις ὀρθῆ τροφῆ^ι παι-
δεύσεως, ὀλόκληρος ὑγίης τε^κ παντελῶς, τὴν μεγίστην ἀπο-
φυγῶν νόσον, γίγνεται καταμελήσας δέ, χωλὴν τοῦ βίου
διαπορευθεὶς ζῶν, ἀτελής καὶ ἀνόητος¹ εἰς Αἶδου πάλιν

μάζεται γ.—¹ ταυτὸν ΑΘFYQOT: ταυτὸ *ς.—^μ τοιαῦτ' γ.—^ν τέ Α, δέ ε.—^ο ἢ F.—
ρ ταυτὸ s et eraso v S.—¹ τε ε.—^τ ἑαυταῖς Α, αὐτοῖς g.—^ς αἷς δ' ἂν ΑΘFo.—^ι τότ'
αὐται ο.—^υ καὶ om ο.—^ν δὴ add ΑΘΣΥFSYQsxegeot.—^ω ταῦτα πάντα ΑFq: πάντα
ταῦτα *ς.—^τ τὰ om ΣΤSYxegt.—^υ παθήματα Α: πάθη *ς.—^z τε om ζ.—^α εἰς
σῶμα ΑFqo et (praepositione rc addita) ΘΣ, σῶμα SYxegot et post erasum aliquid
Γ: σώματι *ς.—^β θνητὸν ἐνδεθῆ FSYQST: ἐνδεθῆ θνητῶ Ξς.—^ο ἑαυτῶν Αο, αὐτὴν
Fqs: αὐτῶν *ς.—^δ ταυτὸν FYOT: ταυτὸ *ς.—^ε hinc δ ad 286, 1. ἔρχεται.—^ι δὴ om
δν.—^ς καὶ om δ.—^η ξ. ΑFδgo.—¹ ὀρθῆ τροφῆ ΘΤSYQsxegeot.—^κ τε καὶ Ss.—

γένους] Legitur γένει apud Proclum.
STEPH.

ἂν δ' αὖ] Cod. Tub. elegantiore loco
affert lectionem αἷς δ' ἂν sc. περιφοραῖς,
de quibus supra dicitur. Cui dativo
bene jungitur vox προσπεσοῦσαι. LIND.

προσπεσοῦσαι] Vide an malis προ-
πίπτουσαι, quod habet idem. STEPH.

τις ὀρθῆ τροφῆ παιδείσεως, ὀλόκληρος]
Videtur nobis scribendum: τις ὀρθῆ τρο-
φῆ παιδευσις, οὕτως ὀλόκληρος. LIND.

ἀνόητος] Serran. vesanus. Istam in-
terpretationem sequendo, scribendum es-
set ἀνόητος: quum ἀνόητος non vesanus
sed inutilem significet. STEPH. qui sic
in not. 'Non dubito quin ἀνόητος scri-
bendum sit, ut legitur apud eundem.
Sic in principio hujus paginae, ψευδεῖς
καὶ ἀνόητοι. Fic. tamen alteram lectio-
nem ἀνόητος agnoscit: qui vertit, Tan-
quam mancus et omnino inutilis, rursus
ad inferos decidit. Existimant autem

ἔρχεται. ταῦτα μὲν οὖν ὕστερά ποτε γίνονται· περὶ δὲ^m τῶν νῦν προτεθέντων δεῖⁿ διελθεῖν ἀκριβέστερον. τὰ δὲ^o πρὸ τούτων, περὶ σαμμάτων κατὰ μέρη τῆς γενέσεως καὶ περὶ ψυχῆς, δι' ἃς τε αἰτίας καὶ προνοίας γέγονε θεῶν,^p τοῦ μάλιστα εἰκότος^q ἀντεχομένοις, οὕτω^r καὶ κατὰ ταῦτα^s πορευομένοις διεξιτέον.

§. 19. Τὰς μὲν δὲ^t θείας περιόδους δύο οὔσας, τὸ τοῦ παντὸς σχῆμα ἀπομιμησάμενοι περιφερὲς ὄν, εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν,^u τοῦτο δ' νῦν^v κεφαλὴν ἐπονομάζομεν, ὃ θειοτάτον τ'^w ἐστὶ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.^x ᾧ καὶ πᾶν τὸ σῶμα παρέδοσαν ὑπηρεσίαν αὐτῷ ζυναβροίσαντες θεοί, κατανόησαντες ὅτι πασῶν ὅσαι κινήσεις ἔσονται μετέχει.^y ἵν' οὖν μὴ κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς ὕψη τε καὶ βάθη παντοδαπὰ ἐχούσης ἀποροῖ^z τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἔθνη^a δὲ^b ἐκβαίνειν,^c ὄχημ'^d αὐτῷ τοῦτο καὶ εὐπορίαν ἔδοσαν. ὅθεν δὲ^o μῆκος τὸ σῶμα ἔσχεν, ἐκτατά^f τε κῶλα καὶ καμπτά^g ἔφουσε τέτταρα^h θεοῦ μηχανησαμένου πορείαι,ⁱ οἷς^k ἀντιλαμβανόμενον καὶ ἀπερειδόμενον^l διὰ πάντων τόπων πορεύεσθαι δυνατὸν γέγονε^m τὴν τοῦ θειοτάτου καὶ ἱερωτάτου φέρωνⁿ οἰκῆσιν ἐπάνωθεν ἡμῶν. σκέλη μὲν οὖν χεῖρες τε ταύτη καὶ διὰ ταῦτα προσέφου πᾶσι.^o τοῦ^p δ' ὅπισθεν τὸ πρόσθεν τιμιώτερον καὶ ἀρχικώτερον νομίζοντες θεοὶ ταύτη τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν^q ἔδοσαν. ἔδει δὲ διωρισ-

III. II. 50.

III. 15.

^l ἀνόητος Fdo et corr (apparente etiam nunc v) A.—^m δὲ om o.—ⁿ δεῖ om

o.—^o δε A: δὲ *s.—^p θεῶν SYst.—^q εἰκότως Y.—^r οὕτω Yst.—^s ταῦτα Fs.—^t δὲ AΘFSYqsoz: οὖν *s.—^u ἐνέδησαν s.—^v δ νῦν AΘFSYqsoz: δ δὲ νῦν *s.—^w τε om F.—^x δεσποτιοῦν s.—^y μετέχειν SYst, μέτοχοι F.—^z ἀπορῆ SYsgt et corr o.—^a ἐνθένδε corr A.—^b δ' o.—^c ἔθνη δὲ ἐκβαίνειν om g.

—^d ὄχημα A.—^e δὲ om SYst.—^f ἔγκατα Θ.—^g καμπὰ xεs.—^h τέτταρα ΘEITF SYsxegor et corr Σ: τέσσαρα s.—ⁱ πορεία q cum pr Z et corr Σ: πορείαν *s.—
VT

^k ἡs SYst.—^l ἀπερειδόμενον A.—^m γεγονέναι TYsxegt.—ⁿ φέρων x.—^o προσέφου πᾶσι A, προσέφου SYset, πᾶσιν ἔφου F: πᾶσι προσέφου s.—^p τοῦτο r.—^q ἡμῖν om r.

quidam significari his verbis, immergi rursus materiae et mundo huic inferiori. Ceterum in iis quae proxime praecedunt, videri possit Proclus pro ζῶων legisse ὀδόν; quippe qui scribat, ὀττος δὲ ἐστὶν ὃ τὰ κάτω βλέπων, ἀφελὲς τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν, χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς

ὀδόν, ὡς κατὰ θάτερα μόνον προκόψας, etc. Alioqui in textu commentarii eius inserto habemus ζῶων.

§. 19. χεῖρες] Hic sine ulla dubitatione scribendum χεῖρε aut χεῖρας. Quae posterior lectio magis placet, quod patet latius. LIND.

μένον ἔχειν[†] καὶ ἀνόμοιον τοῦ σώματος* τὸ πρόσθεν ἄνθρωπον. διὸ[†] πρῶτον μὲν περὶ τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος, ὑποθέ-
 ντες αὐτόσε^υ τὸ πρόσωπον, ὄργανα ἐνέδησαν^ν τούτῳ^ω πάση
 τῇ^κ τῆς ψυχῆς προνοία, καὶ διατάξαντο^ν μέτοχον^ν ἡγεμο-
 νίας τούτ^ω εἶναι τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. τῶν δὲ ὀργάνων
 πρῶτον μὲν φωσφόρα ξυνετεκτῆναντο^α ὄμματα, τοιαῦδε ἐν-
 δῆσαντες^β αἰτία. τοῦ πυρὸς ὅσον τὸ μὲν κάειν^ο οὐκ ἔσχε, III. II. 51.
 τὸ δὲ παρέχειν φῶς ἡμερον, οἰκείον ἐκάστης ἡμέρας, σῶμα^δ
 ἐμηχανήσαντο^ο γίνεσθαι. τὸ γὰρ ἐντὸς ἡμῶν ἀδελφὸν ὄν
 τούτου πῦρ εἰλικρινές ἐποίησαν διὰ τῶν ὀμμάτων ῥεῖν^ε λείον
 καὶ πυκνὸν ὅλον μὲν, μάλιστα δὲ τὸ μέσον ξυμπιλήσαντες
 τῶν ὀμμάτων, ὥστε τὸ μὲν ἄλλο ὅσον παχύτερον στέγειν
 πᾶν, τὸ^ς τοιοῦτον^η δὲ μόνον^ι αὐτὸ^κ καθαρὸν διθεῖν. ὅταν
 οὖν^λ μεσημερινὸν^μ ἦ^ν φῶς περὶ τὸ τῆς ὄψεως ῥεῦμα, τότε^ο
 ἐκπίπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον, ξυμπαγές γενόμενον, ἐν σῶμα
 οἰκειαθὲν ξυνέστη κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυαρίαν, ὅπῃ περ^ρ
 ἂν^ν ἀντερείδῃ τὸ προσπίπτον ἐνδοθεν πρὸς^τ ὃ τῶν^ς ἔξω ξυνέ-
 πεσεν. ὁμοιοπαθές δὴ δι^τ ὁμοιότητα πᾶν γενόμενον, ὅτου
 τε^υ ἂν^ν αὐτό ποτε^ω ἐφάπτηται καὶ ὃ ἂν^κ ἄλλο ἐκείνου,
 τούτων^ν τὰς κινήσεις διαδιδὸν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα μέχρι τῆς
 ψυχῆς αἰσθησὶν παρέσχετο ταύτην, ἣ δὴ^κ ὄραν φαμέν.

† ἔχειν om x.— τὸ σώματος τὸ πρόσθεν Aδ: τὸ πρόσθεν τοῦ σώματος *ς.— διὸ δὴ corr A, δεῖ δὲ γ.—^υ αὐτό γε F.—^ν ἐνέδησε ΘΥ.—^ω ἐν τούτῳ ο.—^κ τῇ om pr A.—^ν διατάξαν τὸ A.—^α μετέχον AΘΣΤΥFρεθ et pr Ξ.—^β ξ. A.—^δ ἐνδύσαντες ο.—
 βμ

ε κάειν ΞΣΥSγqσxεθo: κάειν *ς.—^δ σωμα A, om SYστ.—^ο ἐμηχανήσαντο Ξ.—

ε ῥεῖν Υγ.—^ε τὸ om s.—^η τοιοῦτον AΘFYqo: τοιοῦτο *ς.—^ι μόνον δὲ ο.—

κ αὐτὸ om xεθ.—^λ ὅταν μὲν οὖν e.—^μ μεσημερινὸν s.—^ν ἦν γ.—^ο τότε^ο sαθo.—

ρ ὅπερ Ss.—^ρ ἂν om A.—^τ πῦρ πρὸς ο.—^ς τῶν A: τὸ cum *ς corr Θ.—^κ πρὸς γ.—

ο γε ο.—^ν ἔαν A.—^ω ποτε om γ.—^κ ἂν om xε.—^ν τούτων ΘΞΣΤFYSSαεθo: τού-

φῶς ἡμερον] Cod. Tub. hic habet ἡμέ-
 τερον; possit quispiam hic cogitare ἡμε-
 ρινόν. Sed ἡμερον consilio opponitur τῷ
 κάειν, tanquam lene vehementi, neque
 intercidendum post ἡμέρας, ut οἰκείον—
 σῶμα jungantur. LIND.

οἰκείον] Alii interpung. post οἰκείον.
 STEPΗ.

ἐμηχανήσαντο] Altera lectio, quæ ha-
 bet sing. numerum, ἐμηχανήσαντο, non
 convenit cum precedentibus. STEPΗ.

ξυμπιλήσαντες] In illa Basil. editione
 legitur ξυμπλήσαντες: quod esse puto

alicujus διάρθρωσιν cui novum esset illud
 ξυμπιλήσαντες. Est tamen non infre-
 quens Platoni hoc ipso in libro istud vo-
 cabulum. Legimus enim p. 47. ἐκ δὲ
 τούτων ἔτι μάλλον ξυμπιλουμένω, quum
 antea dixisset πυκνούμενον. Necnon p.
 61. ξυμπειλημένα. Item p. 76. ξυνεπι-
 λήθη; ubi etiam verbale πιλήσει præce-
 dit, quod extat et in p. 58. Sed et πι-
 λητὰ legimus p. 74. STEPΗ.

μεσημερινόν] Cur hic dicatur μεσημε-
 ρινόν, nec solum ἡμερινόν, non intelliγι-
 tur. LIND.

- ἀπελθόντος^a δὲ εἰς νύκτα τοῦ ζυγγενοῦς^b πυρὸς ἀποτέμνηται πρὸς γὰρ ἀνόμοιον ἐξίον ἀλλοιοῦνται τε αὐτὸ καὶ κατασβέννυται, ζυμφυῆς^c οὐκέτι τῶ πλησίον ἀέρι γιγνόμενον, ἅτε πῦρ οὐκ ἔχοντι.^d παύεται τε^e οὖν ὄρων, ἔτι τε^f ἐπαγωγὸν γίγνεται ὕπνου^g σωτηρίαν γὰρ ἦν οἱ θεοὶ τῆς^h ὄψης
- III. ii. 52. ας ἐμηχανήσαντο, τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν, ὅταν ταῦτα ζυμμύση,ⁱ καθείργουσι τὴν τοῦ πυρὸς ἐντός^k δύναμιν, ἣ δὲ διαχεῖ τε^l καὶ ὀμαλύνει τὰς ἐντὸς κινήσεις, ὀμαλυνθεισῶν δὲ ἡσυχία γίγνεται, γενομένης δὲ^m πολλῆς μὲνⁿ ἡσυχίας βραχυόνειρος ὕπνος ἐμπίπτει,^o καταλειφθεισῶν^p δὲ τιναν κινήσεων μειζόνων, οἷαι καὶ ἐν οἷοις ἂν τόποις λείπωνται,
- III. 46. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρέσχοντο^q ἀφομοιωθέντα ἐντὸς ἕξω τε ἐγερεθεῖσιν ἀπομνημονευόμενα φαντάσματα.^r τὸ δὲ περὶ^s τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεία, κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐκ γὰρ τῆς ἐντὸς ἐκτός^t τε τοῦ πυρὸς ἐκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοισι, ἐνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἐκάστοτε^u γενομένου^v καὶ πολλαχῆ μεταρρυθμισθέντος,^w πάντα^x τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται,^y τοῦ περὶ τὸ^z πρόσωπον πυρὸς τῶ περὶ τὴν ὄψιν

τφ *s.— ἦδη δὲ e.—^a ἀπελθόντες E.—^b ξ. AFO.—^c συμφυῆς rs.—^d ἔχοντα s.—
^e τε AFO, om Θr: δὲ *s.—^f τε ΑΘΣΤΦΥκαεγοr: δὲ *s.—^g ὕπνου γίγνεται A.—
^h θεοὶ τῆς A: θεοὶ ἕνεκα τῆς *s.—ⁱ ζυμβύση SYsr, ζυμβήση pr Θ.—^k ἐντὸς ΑΘFSY
qsoT, ἐντον x: ἔνδον *s.—^l διαχεῖ τε ΑΘΞΣΤSYκαεγε et corr o: διαχεῖται *s.—
^m γενομένης δὲ] τινῶν κινήσεων μειζόνων F.—ⁿ μὲν om o.—^o βραχεῖ ὄνειρος πτωα
ζυμπίπτει o.—^p καταληφθ. s.—^q παρέσχοντο AFO: παρέσχετο *s.—^r τὰ φαντ. o.
—^s περὶ δὲ F.—^t ἐντὸς ἐκτός ΑΘFYqor: ἐκτὸς ἐντὸς *s.—^u ἐκάστου F.—^v γινο-
μένου o.—^w μεταρρυθμισθέντος ΑΞΣΤΥqεγοr, μεταρρυθμιθέντος Θ, μεταρρυθμισθέν-
τος F: μεταρρυθμηθέντος *s.—^x πάντη Ysr.—^y ἐγένετο ἐμφαίνεται r.—^z τὸ S.—

ἦ δὴ] Cod. Tub. lectionem ἦς offert æque falsam vulgari. Scribendum videtur ἦν, quum ἡ αἴσθησις non possit significare instrumentum. LIND.

νύκτα—πυρὸς] Non post νύκτα, sed post πυρὸς demum videtur incidendum. ἀποτέμνηται sc. τὸ εἰλικρινὲς τῆς ὕψους πῦρ. Ut p. 60. B. τὸ ζυμπαγὲν ὕδωρ ὕταν ἐν τῇ ζυμμίξει κοπῆ. LIND.

τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν] Expectes hic ἡ τῶν βλεφάρων φύσιν, ut, quod subsequitur, verbum καθείργουσι habeat, quo referatur. Sed memor sis locutionis Latinæ: Urbem quam statuo vestra est. LIND.

διαχεῖται] Scribendum puto διαχεῖ

τε. STEPΗ.

μεταρρυθμισθέντος] In Græcis hic legitur μεταριθμηθέντος falso pro μεταρρυθμισθέντος, id est, adparato. CORNAR.

μεταρρυθμηθέντος] In præced. edit. μεταριθμηθέντος, tanquam a μεταριθμοῦμαι: quod verbum si esset in usu, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ deductum esset: sed scribendum esse constat μεταρρυθμηθέντος, (quod est ἀπὸ τοῦ ρυθμοῦ: ut πολλαχῆ μεταρρυθμηθέντος intelligamus multis modis commutato) vel μεταρρυθμισθέντος, ut in quodam vet. legitur, a μεταρρυθμιζομαι sicut illud a μεταρρυθμοῦμαι. STEPΗ.

περὶ περὶ τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν^a ξυμπαγοῦς^b γιγνομένου^c
 δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ^d ἀριστερά, ὅτι τοῖς^e ἐναντίοις μέ-
 ρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰναντία^f μέρη γίγνεται ἐπαφὴ παρὰ
 τὸ καθεστὸς^g ἔθος τῆς προσβολῆς· δεξιὰ δὲ τὰ δεξιὰ καὶ^h
 τὰ ἀριστερὰ ἀριστερὰ τὸναντίον, ὅταν μεταπέσῃ ξυμπα-
 γνόμενον ᾧ ξυμπήγνυται φῶς· τοῦτο δὲ, ὅταν ἡ τῶν κα-
 τόπτρων λειότης, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὕψη λαβοῦσα, τὸ δεξιὸν
 εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἀπάσῃ τῆς ὄψεως καὶ θάτερον^k ἐπὶ
 θάτερον. κατὰ δὲ τὸ^l μῆκος στραφέν^m τοῦ προσώπου ταύ-
 τὸνⁿ τοῦτο ὕπτιον ἐποίησε πᾶν φαίνεσθαι, τὸ κάτω πρὸς τὸ
 ἄνω τῆς αὐγῆς τὸ τ^p ἄνω πρὸς τὸ κάτω πάλιν ἀπάσαν.
 ταῦτ' οὖν πάντ' ἔστι τῶν ξυναιτίων, οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι
 χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατόν ἰδέαν ἀποτελῶν.
 δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἰτία
 εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα πηγνύοντα^q τε
 καὶ διαχέοντα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπεργαζόμενα. λόγον δὲ
 οὐδένα οὐδὲ νοῦν εἰς οὐδὲν δυνατὰ ἔχειν^r ἐστί. τῶν γὰρ ὄν-
 των ᾧ^s νοῦν μόνω^t κτᾶσθαι προσήκει, λεκτέον ψυχὴν· τοῦτο
 δὲ ἀόρατον, πῦρ δὲ καὶ ὕδωρ καὶ ἀήρ καὶ γῆ^u σώματα
 πάντα ὄρατὰ γέγονε. τὸν δὲ νοῦν^v καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν
 ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώ-
 κειν, ὅσαι δὲ ὑπ' ἄλλων^w μὲν^x κινουμένων, ἕτερα δ' ἐξ
 ἀνάγκης κινούντων γίνονται, δευτέρας.^y ποιητέον δὲ^z κατὰ
 ταῦτα^a καὶ ἡμῖν^b λεκτέα μὲν^c ἀμφοτέρω τὰ τῶν αἰτιῶν^d
 γένη, χωρὶς δ' ὅσαι μετὰ νοῦ καλῶν καὶ ἀγαθῶν δημιουργοὶ
 καὶ ὅσαι μονωθεῖσαι φρονήσεως τὸ τυχὸν ἄτακτον^e

III. ii. 53.

III. ii. 54.

^a τὸ λεῖον καὶ λαμπρὸν om S, καὶ om Yr.—^b ξύμπαγος ἔθμα γρ A.—^c ξυμπαγοῦς
 γιγνομένου o et cor S, ξυμπαγεῖ γιγνομένου *s.—^d κατὰ τὰ A0.—^e ἐν τοῖς F.—
^f τανατία AΘΣΤFSYSxεgστ: τὰ ἐναντία *s.—^g καθεστὸς A: καθεστὸς *s.—^h ἡ
 καὶ ic A.—ⁱ ἀριστερὰ τὰ Γ.—^k καὶ καθάπερ x.—^l τὸ om 0.—^m στραφέντος 0.—
ⁿ ταυτὸ Ss.—^o τοῦτω F.—^p καὶ τὸ SYqst.—^q πηγνύοντά 0.—^r δυνατόν ἔχον Γ.—
^s ὄν Γ.—^t μόνον FSyst.—^u γῆ καὶ ἀήρ A.—^v νοῦν Yr.—^w ἀλλήλων A.—^x μὲν om
 A0.—^y δευτέρα 0.—^z . ποιητέον δὲ AΘΣΤFSsxεg: ποιητέον . καὶ δὲ cum *s cor
 Γ.—^a ταυτὰ s.—^b ante λεκτέα interpunxi cum ΘΞΣΤFSY: λεκτέον 0.—^c δὲ 0.—
^d αἰτιῶν ΘΣΤFSsxεg: αἰτιῶν *s.—^e ἄτακτοι F.—^f ἐργάζονται Sst.—^g vocis ἁμα-

ξυμπαγεῖ γιγνομένη] Locus apparet corruptus: cui malo sic medeamur, ut
 scribamus ξυμπαγοῦς γιγνομένου, nisi
 forte integra ista phrasis ab aliena ad-
 scripta manu erat, ut proxime antece-
 dentia explicatius repeteret. LIND.
 τὰ ἀριστερὰ] Quidni continuo dicitur:
 καὶ τὰ ἀριστερὰ, δεξιὰ, uti paulo post.
 LIND.

ἐκάστοτε ἐξεργάζονται.^f [§. 20.] Τὰ μὲν οὖν τῶν ὁμμάτων^g ζυμμεταίτια^h πρὸς τὸ σχεῖνⁱ τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν εἰρήσθω^j τὸ δὲ μέγιστον αὐτῶν εἰς ἄφελειαν ἔργον,
 III. 47. δι' ὃ θεός^k αὐθ' ἡμῖν δεδώρηται, μετὰ τοῦτο ῥητέον. ὄψιν δὴ^m κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον αἰτία τῆς μεγίστης ἀφελείας γέγονεν ἡμῖν, ὅτι τῶν νῦν λόγων περὶ τοῦ παντὸς λεγομένων οὐδεὶς ἂν ποτεⁿ ἐρρήθη μήτε ἄστρα μήτε ἥλιον μήτ' οὐρανὸν ἰδόντων.^o νῦν δ' ἡμέρα τε καὶ νύξ ὀφθεῖσαι^p μῆνες τε καὶ ἐνιαυτῶν περίοδοι μεμηχάνηται^q μὲν ἀριθμὸν,^r χρόνον δὲ^s ἐννοίαν^t περὶ τε^u τῆς^v τοῦ παντὸς φύσεως^w ζήτησιν ἔδοσαν· ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας^x γένος,^y οὗ μείζον ἀγαθὸν οὐτ' ἦλθεν οὐθ' ἤξει^z ποτὲ τῶ^a θνητῶ γένει δωρηθῆν ἐκ θεῶν.^b λέγω δὴ^c τοῦτο ὁμμάτων μέγιστον ἀγαθὸν τᾶλλα δέ, ὅσα ἐλάττω, τί ἂν ὑμνοῖμεν; ὧν ὁ μὴ φιλόσοφος τυφλωθεὶς ὀδυρόμενος ἂν θρηνοῖ μάτην. ἀλλὰ τοῦτο^d λεγέσθω παρ' ἡμῶν, αὕτη ἐπὶ ταῦτα αἰτία,^e θεὸν ἡμῖν^f ἀνευρεῖν^g δωρησασθαί τε ὄψιν,^h ἵνα τὰς ἐν οὐρανῶ κατιδόντες τοῦ νοῦⁱ περιόδους χρῆσαιμεθα ἐπὶ^k τὰς περιφορὰς τὰς^l τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. ζυγγενεῖς^m ἐκείναις οὐσας,ⁿ ἀταράκτοις τεταραγμένας, ἐκμαθόντες δὲ καὶ^o λογισμῶν^p κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες, μι-

III. ii. 55.

των primæ syllabæ absunt in lacuna Y.—^h ἐξυμμετρά τινα Ss, ζυμμεταίτινα Y.—ⁱ ἔχειν A.—^k διδ' ὃ θεός g.—^l αὐθ' Σ, αὐθ' Ξ, αὐτὰ Sso et mg F: αὐθ' *s.—^m δὲ g.—ⁿ ποτ' sr.—^o ἰδόντα g.—^p ὀφθεῖσα sr et pr Θ.—^q περίοδοι καὶ ἰσημερία καὶ τροπαὶ μεμηχ. o.—^r ἀριθμῶ γαρεθ, ἀριθμῶν Y.—^s τε x.—^t ἐνια Ysr.—^u τε om r.—^v τῆς om ΘΣΤFSYsreg.—^w φύσεως om Ss.—^x σοφίας o: hinc d ad 291, 2. καταστησάμεθα.—^y γένος οὐ om d.—^z οὐθ' ἦκεν r.—^a τῶ om F.—^b θεοῦ S.—^c δὲ F.—^d τούτου Ad.—^e αὕτη ἐπὶ ταῦτα αἰτία Ad, αὐτὴν ἐπὶ ταύτη αἰτίαν Ssr, αὐτὴ ἐπὶ ταύτη αἰτία ΘΥFYareg et pr Σ, αὐτὴν ἐπὶ τοιαύτη αἰτία o, αὐτὴ ἐπὶ ταῦτα αἰτία q et corr Σ, αὐτὰ ἐπὶ ταύτη τῆ αἰτία Ξ: αὐτὰ ἐπὶ ταύτη τῆ αἰτία s.—^f ἡμῖν om F.—^g εὐρεῖν Ad.—^h ὄψει Y.—ⁱ κατιδόντες τοῦ νοῦ Yr, τοῦ νοῦ κατιδόντες ΞΤFSdego: τοῦ νοῦ κατιδόντος *s.—^k περὶ o.—^l τὰς ante τῆς om o.—^m ξ. AΘFdo.—ⁿ οὐσαις ΥFY.—^o καὶ τῶν o.—^p λογισμῶν Aqdo et corr S: λογισμῶν *s.—^q πάντων r.—

§. 20. ὃ θεός—δεδώρηται] In quibus verbis, nisi forte vox θεός e margine est immissa, mutanda videtur in θεῶν aut θεοῖς, qui numeri ab auctore promiscue adhibentur. Uti infra p. 47. B. δωρηθῆν ἐκ θεῶν et c. παρὰ θεῶν δεδωρησθαι. LIND.

κατιδόντος] Cod. Tub. κατιδόντες περιόδους. Recte, et firmat Ficini versio, Ut mentis circuitus intuiti etc. BIP.

κατιδόντος] Scribe hic cum Cod. Tub. κατιδόντες. LIND.

λογισμῶν] Legendum videtur λογισμοῦ, vel λογισμῶν. STERN. qui sic in Not. 'Valde usitata est apud hunc etiam scriptorem constructio verbi μετέχειν (unde est μετασχόντες) cum genitivo, quæ et hic esset, si λογισμοῦ vel λογισμῶν legeretur, ut margini adscripti: atque adeo ipse Plato, in iis quæ præ-

μούμενοι τὰς τοῦ θεοῦ πάντως^α ἀπλανεῖς^γ οὔσας, τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανημένας καταστησαίμεθα.^β Φωνῆς τε δὴ καὶ ἀκοῆς περὶ πάλιν ὁ αὐτὸς λόγος, ἐπὶ ταῦτά^δ τῶν αὐτῶν ἕνεκα παρὰ^ε θεῶν δεδωρῆσθαι. λόγος τε γὰρ ἐπ' αὐτὰ^ω ταῦτα τέτακται, μεγίστην^κ ξυμβαλλόμενος^ν εἰς αὐτὰ μοῖραν, ὅσον τ' αὐ^ζ μουσικῆς Φωνῆς^α χρήσιμον, πρὸς ἀκοὴν ἕνεκα ἀρμονίας ἐστὶ δοθέν· ἡ δὲ ἀρμονία, ξυγγενεῖς ἔχουσα Φορὰς^β ταῖς^ο ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις^δ οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθά περ νῦν, εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγυνοῦσαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περιόδον εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν^ο ἐαυτῆ^φ ξύμμαχος^ε ὑπὸ^η Μουσῶν δέδοται· καὶ ρυθμὸς αὐτῶν διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν^ι καὶ χαρίτων ἐπιδεῖα γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν ἐπίκουρος ἐπὶ ταῦτα^κ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη.

§. 21. Τὰ μὲν οὖν παρεληλυθότα τῶν εἰρημένων, πλὴν βραχέων,^λ ἐπιδέδεικται τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα· δεῖ δὲ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης γιγνόμενα τῷ λόγῳ παραθέσθαι. III. κ. 56. μεμιγμένη γὰρ οὖν ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις ἐξ ἀνάγκης^μ τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη.^ν νοῦ δὲ ἀνάγκης ἀρχοντος τῷ πείθειν αὐτὴν τῶν γιγνομένων τὰ πλείστα ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἄγειν, ταύτη^ξ κατὰ^ν ταῦτά τε^ο δι' ἀνάγκης ἠττωμένης ὑπὸ πειθοῦς ἔμφρονος οὔτω^π κατ' ἀρχὰς ξυνίστατο^ι τὸδε τὸ πᾶν. εἴ τις οὖν ἦ^ρ γέγονε, κατὰ ταῦτα^β

^α κλανεῖς x.—^β καταστησομεθα Y.—^γ δ om ΘΥΥαεργ et pr S.—^δ ταυτὰ A et corr Σ: ταῦτα *s.—^ε παρὰ... ἕνεκα om g.—^ω εἰς δύο γρ A.—^κ τὴν μεγίστην A.—^ν ξυμβαλλόμενος ΑΘΣΤSYαερε: ξυμβαλλόμενος *s.—^ζ ἀν ΥΥετ et pr Θ.—^α φωνῆ F8 et pr A.—^β συμφορὰς s, om ΥΥ et (apposito in mg ξυμφορὰς) S.—^ο τὰς... περιόδους r.—^λ μούσας r.—^ε ξ. F.—^φ ἐαυτῆς o.—^ε ξύμμαχον e, ξύμμαχος ἡ τω Y.—^η ἀπὸ Θ.—^ι ἐν ἡμῖν διὰ τὴν ἄμετρον FSYα.—^κ ταυτὰ A.—^λ βραχέα ὡν r.—^μ ἐγεννήθη ΞFΘ et pr A: ἐγενήθη *s.—^ν καὶ κατὰ rσ Σ.—^ο ταῦτά τε A, ταῦτα pr E: ταῦτα *s.—^π οὔτω τε rσ Σ.—^ι ξυνίσταται FYr.—^ρ ἢ ΥΘr.—^β ταῦτα ΑΘΣ: ταῦτα *s.—

cedant, μετέχουσα cum illo ipso genitivo λογισμοῦ junxit. Interim tamen non ignoro, inveniri accusativo etiam junctum apud Atticos scriptores: ideoque contingere poterit ut apud hunc quoque in alio quopiam loco inveniatur. [λογισμῶν] Scribe hic cum Cod. Tub.

λογισμοῦ quod pendet a voce ὁρθότητος nexa e voce μετασχόντες. LIND. φωνῆς] Cod. Tub. habet hic variam lectionem φωνῆ. Unde locum sic putamus scribendum: ὅσον τ' αὐ μουσικῆς φωνῆ χρήσιμον πρὸς ἀκοὴν ἕνεκα ἀρμονίας, ἐστὶ δοθέν. LIND.

ὄντως^t ἔρεϊ, μικτέον καὶ τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας, ἣ^u φέρειν πέφυκεν. ᾧδε οὖν πάλιν ἀναχωρητέον, καὶ λαβοῦσιν αὐτῶν τούτων προσήκουσαν^v ἀρχὴν ἑτέραν^w αὐθις αὖ, καθά περ περὶ τῶν τότε, νῦν οὕτω περὶ τούτων πάλιν ἀρκτέον ἀπ^x ἀρχῆς. τὴν δὴ^y πρὸ τῆς οὐρανοῦ γενέσεως πυρὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος καὶ γῆς φύσιν θεατέον^z αὐτὴν καὶ τὰ πρὸ τούτου^a πάθη. νῦν γὰρ οὐδεὶς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν, ἀλλ' ὡς εἰδόσι πῦρ ὃ τί ποτε^b ἔστι καὶ ἕκαστον αὐτῶν λεγομεν ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός, προσῆκον αὐτοῖς οὐδ' ὡς^c ἐν συλλαβῆς εἶδεισι μόνον εἰκότως^d ὑπὸ τοῦ καὶ βραχὺ φρονούντος ἀπεικασθῆναι. νῦν δὲ οὖν τό γε παρ' ἡμῶν ᾧδε^e ἐχέτω^f τὴν^g μὲν περὶ ἀπάντων εἴτε ἀρχὴν εἴτε ἀρχὰς εἴτε ὅπη δοκεῖ τούτων πέρι,^h τὸⁱ νῦν οὐ ῥητέον, III. II. 57. δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου δηλᾶσαι τὰ δοκοῦντα. μήτ' οὖν^j ὑμεῖς οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὐτ' αὐτὸς αὖ^k πείθειν ἑμαυτὸν εἶην ἀν^l δυνατὸς ὡς ὀρθῶς^m ἐγχειροῖμⁿ ἀν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος^o ἔργον. τὸ δὲ κατ' ἀρχὰς ῥηθὲν διαφυλάττων, τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύναμιν, πειράσομαι μηδενὸς ἦττον εἰκότα,^p μᾶλλον δὲ καὶ ἔμπροσθεν ἀπ' ἀρχῆς περὶ ἐκάστων^q καὶ ζυμπάντων λέγειν. θεὸν δὴ^r καὶ νῦν ἐπ' ἀρχῇ τῶν λεγομένων σωτῆρα ἐξ ἀτόπου καὶ ἀήθους^s διηγῆσεως πρὸς τὸ τῶν εἰκότων δόγμα διασώζειν ἡμᾶς ἐπικαλεσάμενοι πάλιν ἀρχώμεθα^t λέγειν.

§. 22. Ἡ δ' οὖν αὐθις ἀρχὴ περὶ τοῦ παντός ἔστω^u μειζόνως τῆς πρόσθεν διηρημένη.^v τότε μὲν γὰρ δύο εἶδη

^t οὕτως Ss et corr Y.—^u ἦι ATFSsxxegt, ἦ © et corr Y, ἦς ἦ ο: οἱ cum *s corr Σ.

—^v προσήκουσαν om F.—^w ἑτέραν ἀρχὴν AFo.—^x ἐξ r.—^y δὲ s.—^z θεπέον F.—

^a τούτων cori Σ.—^b ποτ' o.—^c οὐδαμῶς A.—^d εἰκότος g.—^e ᾧδ' sor, τόδ' F.—^f τὸ F.—^g τούτων ἡμῖν πέρι o.—^h τὸ om x.—ⁱ μὴ γοῦν F.—^j ἀν pr ©, om SYsr.—^k ἀν

om F.—^m ὀρθῶς αὐτὸς o.—ⁿ ἐγχειροῖμεν e.—^o ἐπιβαλλόμενον Ss.—^p εἰκότα F, εἰκότος r.—^q ἐνὸς ἐκάστου o.—^r δὲ ss.—^s ἀληθοῦς A.—^t ἀρχώμεθα Ax: ἀρχώμεθα

os

§. 21. μικτέον] Scribe hic aut μηνυτέον, ut paulo infra est: νῦν γὰρ οὐδεὶς πω γένεσιν αὐτῶν μεμήνυκεν: aut λεκτέον. LIND.

μᾶλλον δὲ κα] Ne dubita mecum hic rescribere, μᾶλλον δὲ ἢ καὶ ἔμπροσθεν.

Ut dicitur paulo infra: ἔστω μειζόνως τῆς πρόσθεν διηρημένη. LIND.

ἀρχώμεθα] Magis mihi placeret ἀρχώμεθα. STERN. Nempe Ficinus, *exortāti-mur*. BIP.

διδειλόμεθα, νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δηλωτέον. τὰ μὲν γὰρ δύο ἰκανὰ ἦν ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν λεχθεῖσιν, ἔν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθέν, νοητὸν καὶ αἰεὶ κατὰ ταῦτα ὄν, μίμημα δὲ παραδείγματος δεύτερον, γένεσιν ἔχον καὶ ὁρατόν. τρίτον δὲ τότε μὲν οὐ διειλόμεθα, νομίσαντες τὰ δύο ἔξαι ἰκανῶς. νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ἐπιχειρεῖν λόγοις ἐμφανίσει. τίνα οὖν ἔχον δύναμιν κατὰ φύσιν αὐτὸ ὑποληπτέον; τοιάνδε μάλιστα, πάσης εἶναι γενέσεως ὑποδοχὴν αὐτό, οἷον τιθήνην. εἴρηται μὲν οὖν τ᾽ ἀληθές, δεῖ δ' ἐναργέστερον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. χαλεπὸν δὲ ἄλλως τε καὶ διότι προαπορηθῆναι περὶ πυρὸς καὶ τῶν μετὰ πυρὸς ἀναγκαῖον τούτου χάριν. τούτων γὰρ εἰπεῖν ἕκαστον, ὅποιον ὄντως ὕδαρ χρῆ λέγειν μᾶλλον ἢ πῦρ καὶ ὅποιον ὀτιοῦν μᾶλλον ἢ καὶ ἅπαντα καθ' ἕκαστόν τε, οὕτως ὡς τέτινι πιστῶ καὶ βεβαίῳ χρῆσασθαι λόγῳ, χαλεπόν. πῶς οὖν δὴ τοῦτ' αὐτὸ καὶ πῆ καὶ τί περὶ αὐτῶν εἰκότως διαπορηθέντες ἂν λέγοιμεν; πρῶτον μὲν ὁ δὴ νῦν ὕδαρ ἀνομάκαμεν, πηγνύμενον, ὡς δοκοῦμεν, λίθους καὶ γῆν γιγνώμενον ὀρῶμεν, τηκόμενον δὲ καὶ διακρινόμενον αὐτὸ ταῦτόν τοῦτο πνεῦμα καὶ ἀέρα, ζυγκαυθέντα δὲ ἀέρα πῦρ,

*ς.—^α ἔσται F.—^β διηρημένης ε.—^γ δηλότερον Υγ.—^δ ἐν γε, om S.—^ε ῥηθεῖσιν γ.—^ς μὲν γὰρ ο.—^ζ ταυτὸν ο.—^η τμήμα γεγ, corr γ, post lacunam τ: μήμα post lituram Υ.—^θ δὴ s.—^ι τίνα ο.—^κ κατὰ Α: καὶ *ς.—^λ τοιάνδε g, ποιάνδε x, τρία δὲ (adscripto in mg τήνδε) F.—^μ αὐτὴν Αο, αὐτῶν ΘΤSYsxege, om F: αὐτὸ cum *ς corr Σ.—^ν ἀληθές Α.—^ξ καὶ om Υχεγ.—^ο ἀναγκαῖον F.—^π ἕκαστος ΤΥετ.—^ρ μᾶλλον om F.—^σ ἅπαν s.—^τ ἐκάστων s.—^θ ὡς ὅτε g.—^ι πιστῶ καὶ βεβαίῳ AFqo: πιστῶς καὶ βεβαίως *ς.—^κ χρῆσασθαι Α: χρῆσθαι *ς.—^λ δὴ που Α.—^μ ἂν λέγοιμεν Α, λέγομεν ΣΤFqxegeor: λέγομεν *ς.—^ν hinc δ ad 294, 6. γένεσιν.—^ξ δὲ om Υχε.—^ο καὶ διακρινόμενον αὐ ΑΘFSYqsdr, καὶ διακρινόμενον καὶ διακρίνον αὐ ο: αὐ καὶ διακρινόμενον *ς.—^π ταυτὸ ΞFSsdo.—^ρ ξ. S: ζυγκαυθέντα s.—^ς δὲ ἀέρα ΑΣFSqsx begor, δὲ καὶ ἀέρα ΘΣΥΥg (Σ quidem additis in mg tanquam omissis διακριθέντα

§. 22. ὁρατόν] Nonne hic scribendum, ὁρατόν ὄν. LIND.

τοιάνδε] Vocabulum τοιάνδε cum voc. ὑποδοχὴν jungi posse non videtur, sed ad praecedentia δύναμιν et φύσιν referri: ut interrogationi factae per τίνα respondeat: q. d. Hanc, quam dicturus jam sum, nimirum esse receptaculum, etc. Vel, Talem, qualem etc. Ponenda igitur post μάλιστα fuerit hypostigme. At vero particip. ἔχον infinitivi ἔχειν non

male habere locum hic videtur. STEPH. Cod. Tub. habet τοιάνδε μάλιστα. At Stephani ratio comparat in Ficini versione, Hanc utique, generationis etc. BIP.

τοιάνδε] Male. Junge enim τοιάνδε antecedentibus δύναμιν καὶ φύσιν, nisi praestat scribi τοιάσδε. LIND.

πιστῶς καὶ βεβαίως] Scribe cum Cod. Tub. πιστῶ καὶ βεβαίῳ. LIND.

συγκαυθέντα] Sequendo hanc interpretationem, Si exarserit, ignem, scri-

ἀνάπαλιν δὲ πῦρ^b συγκριθεὶν^c καὶ κατασβεσθεὶν^d εἰς ἰδέαν
 τε ἀπιόν^e αὐθις^f ἀέρος,^g καὶ πάλιν ἀέρα ξυνιόντα καὶ πυκ-
 νούμενον^h νέφος καὶ ὀμίχλην, ἐκ δὲ τούτων ἔτι μᾶλλονⁱ
 ξυμπιλούμενων^k ῥέον ὕδωρ, ἐξ ὕδατος δὲ γῆν καὶ λίθους αὐ-
 θις, κύκλον τε οὕτω διαδιδόντα εἰς ἄλληλα, ὡς φαίνεται,
 τὴν γένεσιν. [§. 23.] Οὕτω δὴ τούτων οὐδέποτε τῶν αὐ-
 τῶν ἐκάστων φανταζομένων, ποῖον αὐτῶν^l ὡς ὃν ὀτιοῦν τοῦτο
 καὶ οὐκ ἄλλο^m παγίως δισχυριζόμενος οὐκ αἰσχυνεῖταιⁿ
 τις ἑαυτόν;^o οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀσφαλίστατον^p μακρῶν περὶ
 τούτων τιθεμένους ᾧδε λέγειν· αἰεὶ ὁ καθορῶμεν ἄλλοτε
 ἄλλη^q γιγνόμενον, ὡς πῦρ, μὴ^r τοῦτο ἀλλὰ τὸ^s τοιοῦτον
 ἐκάσποτε προσαγορεύειν πῦρ, μηδὲ ὕδωρ τοῦτο ἀλλὰ τὸ
 τοιοῦτον αἰεὶ, μηδὲ ἄλλο ποτὲ μηδὲν ὡς τιν' ἔχον βεβαιό-
 τητα, ὅσα δεικνύντες τῷ ῥήματι τῷ τόδε^t καὶ τοῦτο^u
 προσχρᾶμενοι δηλοῦν ἠγούμεθά τι· φεύγει^w γὰρ οὐχ ὑπο-
 μένον τὴν τοῦ τόδε καὶ τὴν^x τούτου^y καὶ τὴν^z τῶδε^a καὶ
 πᾶσαν ὅση μόνιμα ὡς ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται^b φάσις.^c ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν ἕκαστα μὴ λέγειν, τὸ δὲ τοιοῦτον αἰεὶ περι-
 φερόμενον ὁμοιον ἐκάστου πέρι καὶ ξυμπάντων οὕτω καλεῖν
 καὶ δὴ καὶ πῦρ τὸ διὰ παντός τοιοῦτον,^d καὶ ἅπαν ὅσον
 περ ἂν ἔχη^e γένεσιν. ἐν ᾧ^f δὲ ἐγγιγνόμενα αἰεὶ^g ἕκαστα

ἔτι): δὲ τὸν ἀέρα *σ.—^a ante πῦρ omisi καὶ cum ΑΘΣΤΦΣΥsd.—^b alterum πῦρ add
 Ad, deleto quod v. inf. post ἀέρος inferebatur.—^c συγκραθεὶν o.—^d e κατασκευασθῆν.
 —^e ἀπιὸν Y.—^f αὐθις δὲ h et xc A.—^g ἀέρα s.—^h πηνιόμενον (ut videtur) pr Y,
 πηνιόμενον s.—ⁱ μεγάλα e.—^k ξυμπιλούμενον cori F.—^l αὐτῶν om x.—^m οὐ μάλ-
 λον x.—ⁿ αἰσχυνεῖται AFg: αἰσχυνεῖ γε cum *σ cori o.—^o ἑαυτόν A: αὐτῶν Θ
 Ygr et cori o: αὐτόν *σ.—^p ἀσφαλίστατα Ao, ἀσφαλίστατ' ἂν ΘΤΦΣΥsαεργ: ἀσ-
 φαλίστατον ἂν *σ.—^q ἄλλο e.—^r καὶ e.—^s τὸ om F.—^t τῶδε τὸ pr o.—^u καὶ τῷ
 τοῦτο Σ, καὶ τούτω Fr.—^w φεύγειν x.—^x τὴν om A.—^y τοῦτο Θ et pr Yo.—^z τὴν
 om pr o.—^a τόδε t.—^b ἐνδείκνυται ET, ἐνδεικνύμενος s.—^c φάσις F: om s.—
^d τοιοῦτο Ss.—^e ἔχει SYqsgt, om xe.—^f αἰεὶ add A.—^g φαίνεται o.—^h αὐ AFo et

hendum esset συγκραθεὶν δὲ, πῦρ: refe-
 rendo et hoc ad ὕδωρ. STEPH.

συγκραθέντα δὲ] Scribe hic cum Ser-
 rano [Stephano] συγκραθεὶν δὲ (scil. τὸ
 ὕδωρ), πῦρ, atque expungendo mecam vo-
 cem πῦρ, quæ mox sequitur post ἀέρος.
 LIND.

§. 23. τούτου καὶ τὴν τῶδε] Locus
 satis corruptus, cui emendando Cod. Tub.
 solum habens variam lectionem τοῦτο
 καὶ τὴν τόδε parum affert auxillii. Opi-

namur igitur hic scribendum: φεύγει
 γὰρ οὐχ ὑπομένον τὴν τοῦ τόδε, καὶ τὴν
 τοῦ τούτου, καὶ τὴν τοῦ τῶδε, καὶ πᾶσαν
 ὅση ὡς μόνιμα ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται φά-
 σις. Ut infra τῶ τε τοῦτο καὶ τῶ τῶδε
 προσχρωμένους ὀνόματι; Unde efficitur,
 ut etiam supra concinnius rescribatur τῶ
 τόδε καὶ τῶ τοῦτο προσχρᾶμενοι. LIND.
 ὁμοιον] Scribatur hic necesse est ὁμό-
 μοιον, atque incidendum post τοιοῦτον.
 LIND.

αὐτῶν φαντάζεται^β καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἀπόλλυται, μόνον
 ἐκεῖνο αὐτῷ^h προσαγορεύειν τῷ τε τοῦτο καὶ τῷ τότε προσ- III. 50.
 χρωμένους ὀνόματι, τὸ δὲ ὅποιον οὖν τι, θερμὸν ἢ λευκὸν ἢ
 καὶ ὀτιοῦν τῶν ἑναντίων, καὶ πάνθ' ὅσα ἐκ τούτων, μηδὲν
 ἐκεῖνο αὐτῷ^k τούτων καλεῖν. ἔτι δὲ σαφέστερον αὐτοῦ^l περί^m III. ii. 60.
 προθυμητέον αὐθιςⁿ εἰπεῖν. εἰ γὰρ πάντα τις^o σχήματα
 πλάσας ἐκ χρυσοῦ μηδὲν μεταπλάττων παύοιτο^p ἕκαστα
 εἰς ἅπαντα, δεικνύντος δὴ τινος αὐτῶν ἐν καὶ προσερομένου^q
 τί ποτ'^r ἐστι, μακρῶ^s πρὸς ἀλήθειαν^t ἀσφαλέστατον^u εἰ-
 πεῖν ὅτι χρυσός,^v τὸ δὲ τρίγωνον ὅσα τε ἄλλα σχήματα
 ἐνεγίγνετο, μηδέποτε λέγειν ταῦτα ὡς ὄντα, ἃ γε μεταξὺ
 τιθεμένου μεταπίπτει, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τὸ τοιοῦτον^w μετ'^x
 ἀσφαλείας ἐθέλη δεχέσθαι^y τινος, ἀγαπᾶν. ὃ^z αὐτὸς δὴ
 λόγος καὶ περὶ τῆς τὰ πάντα δεχομένης σώματα φύσεως·
 ταῦτόν^a αὐτὴν^b αἰεὶ προσρητέον· ἐκ γὰρ τῆς ἑαυτῆς τὸ πα-
 ράπαν οὐκ ἐξίσταται δυνάμεως. δεχεταιί^c τε^d γὰρ αἰεὶ
 τὰ πάντα, καὶ μορφὴν οὐδεμίαν ποτὲ οὐδενὶ τῶν εἰσιόν-
 των ὁμοίαν εἴληφεν οὐδαμῆ οὐδαμως· ἐκμαγεῖον γὰρ φύ-
 σει παντὶ κεῖται, κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον^e
 ὑπὸ^d τῶν εἰσιόντων.^e Φαίνεται δὲ^f δι' ἐκεῖνα ἄλλοτε^g ἄλ-
 λοῖον. τὰ δὲ εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα τῶν ὄντων αἰεὶ^h μι-
 μήματα, τυπαθένταⁱ ἀπ'^k αὐτῶν τρόπον τινὰ δύσφρα-

corr Θ : ἂν *s.—^l τι τῶν ρ.—^j μηδὲν...τούτων om ρ.—^k αὐ AF : ἂν *s.—^l αὐτῶν
 ρ.—^m περί om e.—ⁿ αῖθις om ρ.—^o τι Y.—^p παύοιτο. —^q καὶ ἐρομένου A0 : om
 SYst.—^r ποτ' or.—^s ἀληθεία s.—^t ἀσφαλέστατα Yreg.—^u ὅτι χρυσοῦς εἰπεῖν ρ.—
^v τοιοῦτο Ssreg.—^w μετ' ΘFS.—^x γενέσθαι Ss.—^y ὃ om ΘTFsqsreg.—^z ταυ-
 τὸν...δυνάμεως om pr T.—^a αὐτὴν om F.—^b τε om FSYqsgr.—^c σχηματίζ. s.—
^d ὑπὲρ s.—^e σιόντων x.—^f δὴ g.—^g ἄλλοτ' s.—^h αἰεὶ ὄντα A, qui in mg ἄλλων αἰε

μόνον ἐκεῖνο ἂν προσαγορεύειν] Hæc
 et ea, paulo post, μηδὲν ἐκεῖνο ἂν τούτων
 καλεῖν, cuncta pendent a remoto illo
 ἀσφαλέστατον ἂν sc. εἶη, ita ut, quam
 Cod. Tub. utrobique offert, varia lectio
 αὐτὸν hic locum non habeat : ἐκεῖνο sc. τὸ
 τότε ἢ τὸ τοῦτο ἢ τὸ φθε : quare, quam
 plura sint, præstare videtur ἐκείνω.
 LIND.

ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κεῖται]
 Sequens verba, quæ paulo antecedunt,
 περὶ τῆς τὰ πάντα δεχομένης σώματα
 φύσεως, (ubi fortasse præstat scribere
 σχήματα loco τοῦ σώματα, cui opinioni
 suffragantur quæ infra sunt, p. 51. A.

ἄλλ' ἀράστον εἶδος τι καὶ ἄμορφον, παν-
 δεχὲς,) rescribere hic nobiscum : ἐκμαγεῖον
 γὰρ φύσει παντὶ (sc. σχήματι) κεῖται,
 ita ut voces κινούμενόν τε καὶ διασχημα-
 τίζόμενον referantur ad vocem ἐκμαγεῖον.
 Unde efficitur, ut male hic verterit Fici-
 nus : Omnis sane natura fictioni sub-
 jectæ est. LIND.

τυπαθέντα ὑπ' αὐτῶν] Cod. Tub. hic
 offert lectionem ἀπ' αὐτῶν, quæ videtur
 longe altera elegantior; siquidem hic
 agitur de rerum imitamentis. Ut non
 multo post eadem fere ratione dicitur :
 τὸ δ' ὅθεν ἀφομοιούμενον φέεται τὸ γιγ-
 νόμενον. LIND.

στον καὶ θαυμαστόν, ὃν εἰσαυθὶς μέτιμεν. [§. 24.] Ἐν δ' οὖν τῷ παρόντι χρεὶ γένη διανοηθῆναι τριττά, τὸ μὲν γιγνόμενον, τὸ δ' ἐν ᾧ γίγνεται, τὸ δ' ὅθεν ἀφο-

III. II. 61. μοιούμενον φύεται τὸ γιγνόμενον. καὶ δὴ καὶ πρόσεικάσαι πρέπει τὸ μὲν^m δεχόμενον μητρὶ, τὸ δ' ὅθεν πατρὶ, τὴν δὲ μεταξὺ τούτων φύσιν ἐκγόνῳ,ⁿ νοῆσαι τε ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος ἰδεῖν ποικίλου^o πάσας ποικιλίας τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται,^p γένοιτ' ἂν παρεσκευασμένον^q εὖ, πλὴν ἄμορφον ὃν ἐκείνων ἀπασῶν τῶν ἰδεῶν ὅσας^r μέλλοι^s δέχεσθαι ποθεν. ὅμοιον γὰρ ὃν τῶν ἐπεισιόντων τινὶ τὰ^t τῆς ἐναντίας τὰ τε τῆς τὸ^u παράπαν ἄλλης φύσεως, ὅπότε ἔλθοι,^v δεχόμενον κακῶς ἂν ἀφομοιοῖ, τὴν αὐτοῦ παρεμφαῖνον^w ὄψιν. διὸ καὶ πάντων ἐκτὸς^x εἰδῶν εἶναι χρεῶν τὸ τὰ πάντα ἐκδεξόμενον^y ἐν αὐτῷ γένη, καθά περ περὶ^z τὰ ἀλείμματα, ὅποσα εὐώδη, τέχνη^a μηχανῶνται πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ὑπάρχον, ποιούσιν ὅτι μάλιστα ἀνώδη τὰ δεξόμενα ὑγρά^b τὰς ὀσμάς· ὅσοι τε ἐν τισὶ τῶν μαλακῶν σχήματα ἀπομάττειν^c ἐπιχειροῦσι, τὸ παράπαν σχῆμα οὐδὲν ἐνδηλον^d ὑπάρχειν εἴωσι,^e προμαλύναντες^f δὲ ὅτι λειότατον^g ἀπεργάζονται. ταυτόν

III. 51. οὖν καὶ τῷ τὰ τῶν πάντων αἰεὶ^h τε ὄντων κατὰⁱ πᾶν ἑαυτοῦ πολλάκις ἀφομοιώματα καλῶς μέλλοντι δέχεσθαι πάν-

III. II. 62. τῶν^k ἐκτὸς αὐτῶ^l προσήκει πεφυκέναι τῶν εἰδῶν. διὸ δὴ^m

μιμητὰ.—^l κείται τυπωθ. ο.—^k ἐπ' β, ὑπ' γος.—^l διανοηθῆναι γένη γ.—^m τὸν μὲν γαρ.—ⁿ ἐγγόνῳ Γο.—^o ποικίλας γν.—^p ἐνίστανται ο.—^q παρασκευασόμενον ο.—^r ὅσας γε ο.—^s μέλλοι ΑΘ: μέλλει *ς.—^t τὰ τε ο.—^u τὸ add Α.—^v ἔλθῃ γ.—
ογ

^w παρεμφαῖνον ΑΞΣΤΣΥγαγοῦ et κοῖθ Θ, παρεμφαῖνων F, παρεμφαῖνων *ς.—^x πάντων ἕρ' ἐκτὸς ο.—^y ἐκδεξόμενον ΑΘΣΤΣΥςαγ, εἰσδεχόμενον ο: ἐνδεξόμενον *ς.—^z περὶ om β.—^a τέχνη...ἀνώδη add Αγο et mg Θ, sed Αο et mg Θ εὐώδη.—^b ὑγρά ο.—^c ἀπομάττειν σχήματα αε.—^d ἐκδηλον γ.—^e εἴωσι ὑπάρχειν ο.—^f προμαλύνοντες ε.—^g λειότατα η et κοῖθ Σ.—^h τῶν αἰεὶ ο.—ⁱ τὸ κατὰ ο.—^k πάντα β.—^l αὐτῶ Α: αὐτῶν *ς.—^m δὴ add Α.—ⁿ πάντως ΘΣΤΣΥςαεοῦ:

§. 24. καθάπερ περὶ τὰ ἀλείμματα] Scribe nobiscum: καθάπερ τὰ ἀλείμματα, ὅποσα εὐώδη, ἢ τὰ δεξόμενα ὑγρά τὰς ὀσμάς sc. πάντων ἐκτὸς εἰδῶν εἶναι χρεῶν, quæ intelligas ex antecedentibus. LIND.

ὅποσα εὐώδη] Plenius hic Tab. atque sic quidem: ὅποσα εὐώδη τέχνη μὴ χαμῶνται (κοῖθ. μηχανῶνται) πρῶτον τοῦτ'

αὐτὸ ὑπάρχον ποιούσιν ὅτι μάλιστα εὐώδη τὰ δεξόμενα ὑγρά τὰς ὀσμάς. Atque ita fere Ficinus legisse videtur. BIP.

αὐτῶν] Mutandum puto αὐτῶν in αὐτό. STEPH.

πάντων ἐκτὸς αὐτῶν] Quem locum, nequaquam intellectum, male habuit Stephanus proponens conjecturam πᾶν ἐκτὸς αὐτό. Etenim si ταῦτον explicans

τὴν τοῦ γεγονότος ὄρατοῦ καὶ πάντωςⁿ αἰσθητοῦ μητέρα καὶ ὑποδοχὴν μήτε γῆν μήτε^o ἀέρα μήτε πῦρ μήτε ὕδωρ λέγωμεν, μήτε ὅσα ἐκ τούτων μήτε ἐξ ἂν ταῦτα γέγονεν ἀλλ' ἀνόρατον^p εἶδος τι καὶ ἄμορφον, πανδεχές, μεταλαμβάνον δὲ ἀπορώτατά^q πῆ^r τοῦ νοητοῦ καὶ δυσαλωτότατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευσόμεθα. καθ' ὅσον δὲ^s ἐκ τῶν προειρημένων δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ, τῆδ' ἂν τις ὀρθότατα λέγοι, πῦρ μὲν ἐκάστοτε αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι, τὸ δὲ ὑγραθὲν ὕδωρ, γῆν δὲ^t καὶ ἀέρα, καθ' ὅσον ἂν μιμήματα^u τούτων^v δέχεται. [§. 25.] Λόγῳ δὲ^w δὴ μᾶλλον τὸ τοιόνδε διοριζομένοις^x περὶ αὐτῶν διασκεπτέον. ἄρ' ἔστι τι^y πῦρ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πάντα περὶ ἂν αἰεὶ λέγομεν οὕτως αὐτὰ καθ' αὐτὰ^z ὄντα ἕκαστα,^a ἢ ταῦτα ἅ^b περ καὶ βλέπομεν ὅσα τε ἄλλα διὰ τοῦ σώματος αἰσθανόμεθα, μόνα^b ἔστι τοιαύτην ἔχοντα ἀλήθειαν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα οὐδαμῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ μάτην ἐκάστοτε εἶναι τί φαμεν^c εἶδος ἐκάστου νοητόν, τὸ δὲ οὐδὲν ἄρ' ἦν πλὴν λόγος. οὔτε οὖν δὴ^d τὸ παρὸν ἀκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα^e ἄξιον φάναι δισχυριζόμενον ἔχειν οὕτως, οὔτ' ἐπὶ λόγου μήκει^f πάρεργον ἄλλο μῆκος III. ii, 63. ἐπεμβλητέον· εἰ δὲ τις ὄρος ὀρισθεὶς μέγας διὰ βραχέων φανείη, τοῦτο μάλιστα καιριώτατον^g γένοιτ' ἂν. ὧδε οὖν

παντὸς *s.—^o μήτ' ο.—^p ἀνόρατον AΘFSYqsgz: ἀόρατον *s.—^q τὰ πορωτάτα corr A.—^r τι corr F.—^s δ' xregor.—^t γῆν τε A, γῆν xe.—^u μιμητὰ s.—^v τούτων... διασκ. om g.—^w δὲ om Ss.—^x διοριζομένους AFo.—^y τι om r.—^z ἐάντα g.—^a ἕκαστα om pr T, post ὄντα ponit A, ante ὄντα *s.—^b μόνον r.—^c φαμέν τι εἶναι r.—^d δὴ om Ss.—^e φανέντα r.—^f λόγου μήκει AΘΣΤFSYqsgz, λόγου μήκει r: μήκει λόγου s.—^g ἐγκαιριώτατον AF, ἐγκαιρότατον o, καὶ κυριώτατον Θ, κυριώτα-

κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν τρόπον, loco nulla opus est mutatione, nisi forte malueris pro αὐτῶν hic rescribere αὐτῶ referendum per analepsin ad præcedens τῶ μέλλοντι δέχεσθαι. LIND.

αὐτοῦ] Malim hoc pronomen αὐτοῦ (mutata quæ in præcedent. edit. est interpunctione post ipsum) referre ad μέρος: ut non dicamus, ejus ignem, sed ignem, partem ejus ignitam, etc. STEPH.

αὐτοῦ] Stephanus quidem vocem αὐτοῦ referens ad ignem, mirum in modum fallitur, quum ea pertineat ad vocem ἰων multo antecedentem ἀόρατον εἶδος

τι καὶ ἄμορφον, πανδεχές, quo ibi modo auctor eo consilio designavit φύσιν, ut mox posset dicere, καθόσον δὲ ἐκ τῶν προειρημένων δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ, ingratum ob concursum nolens dicere τῆς φύσεως αὐτῆς aut etiam τῆς φύσεως τῆς φύσεως. LIND.

§. 25. ἄρ' ἔστι] Interrog. notam non apposui, quod ἄρα videatur pendere a διασκεπτέον; id eo malim, Utrum ignis aliquis sit. Paulo post, Ipsa singula per se sint. An hac quæ conspicimus etc. Et in sequentibus eodem modo. STEPH.

τήν γ' ἔμην αὐτὸς τίθεμαι ψῆφον.^h εἰ μὲν νοῦς καὶ δόξα ἀληθῆς ἔστωνⁱ δύο γένη, παντάπασιν εἶναι καθ'^k αὐτὰ ταῦτα, ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν εἶδη,^l νοούμενα μόνον· εἰ δ' ὡς τισι φαίνεται, δόξα ἀληθῆς νοῦ διαφέρει τὸ μηδέν,^m πάνθ' ὅποσαⁿ αὐτὸν διὰ τοῦ σώματος αἰσθανόμεθα,^o θετέον βεβαιότατα. δύο δὲ λεκτέον ἐκείνω, διότι χωρὶς γεγονότων ἀνομοίως τε ἔχεται. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν διὰ^p διδαχῆς, τὸ δ' ὑπὸ πειθοῦς ἡμῖν ἐγγίγνεται· καὶ τὸ μὲν αἰεὶ μετὰ^q ἀληθοῦς λόγου, τὸ δὲ ἄλογον· καὶ τὸ μὲν ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ μεταπειστόν·^r καὶ τοῦ μὲν πάντα ἄνδρα μετέχειν φατέον,^s νοῦ^t δὲ θεοῦς, ἀνθρώπων δὲ γένος βραχύ τι.

[§. 26.] Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων ὁμολογητέον^u ἐν^v μὲν^w εἶναι τὸ κατὰ ταῦτα εἶδος ἔχον,^x ἀγέννητον,^y καὶ ἀνάληθρον, οὔτε εἰς ἑαυτὸ εἰσδεχόμενον ἄλλο ἄλλοθεν^z οὔτε αὐτὸ εἰς ἄλλο ποι^a ἴον, ἄόρατον δὲ^b καὶ ἄλλως ἀναίσθητον, τοῦτο ὃ δὴ νόσις^c εἴληχεν ἐπισκοπεῖν· τὸ δὲ ὁμώνυμον ὁμοίον τε ἐκείνω δεύτερον, αἰσθητόν,^d γεννητόν,^e πεφορημένον^f αἰεὶ, γιγνόμενόν τε^g ἐν τινι τόπῳ καὶ πάλιν ἐκείθεν ἀπολλύμενον, δόξῃ μετ' αἰσθήσεως περιληπτόν· τρίτον δὲ αὐ^h γένος ὃν τὸ τῆς χάρας αἰεὶ, φθορὰν οὐ προσδεχόμενον,ⁱ

III. 52.

III. II. 64.

τον ε.—^h αὐτὸς τίθεμαι ψῆφον AFO, ψῆφον τίθεμαι αὐτὸς SYSGR, ψῆφον αὐτὸς τίθεμαι q: τίθεμαι ψῆφον αὐτὸς *s.—ⁱ ἔστι F.—^k τὰ καθ' ἰc Σ.—^l ἦδη go.—^m διαφέροιστο μηδέν gs.—ⁿ ὅπόσ' o.—^o αἰσθανόμεθα AFYOR et pr Θ: αἰσθανόμεθα *s.—^p διὰ om Ss.—^q μετὰ τοῦ ἄλ. r.—^r μετάπειστον ΘΣFY, μετ' ἀπίστον Υ.—^s φαμέν r.—^t τοῦ o.—^u hinc d ad 299, 6. εἶναι.—^v ἐν add Aqdo et (qui habet μὲν ἐν μὲν) F.—^w μὲν om d.—^x εἶδος ἔχον Abo: ἔχον εἶδος *s.—^y ἀγέννητον AΘΣΤSYsxdeg.—^z ἄλλοτε ἄλλο F, ἄλλοσε ἄλλο γρ Θ.—^a πη Fr et corr o.—^b δὲ om F.—^c νόσις o.—^d αἰσθητον ante πεφορημένον ponunt ΣΥGRG.—^e γεννητόν ΘΥFα et pr A Σ: γενητόν *s.—^f πεφωρημένον A.—^g τε add AΘΣΤFSYsxdegor.—^h αὐτὸ ΘΥFSYsxdegor et pr Σ, αὐτὸ q et corr Σ.—ⁱ προσδοκώμενον F.—^k ἔχειν E.—^l πᾶσαν s.—

εἶδη] Malim εἶδη ad præcedentia etiam ferre, expuncta hypostigme post ἡμῶν: ut illa dicantur esse εἶδη ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν, et νοούμενα μόνον. STEP.H.

εἶδη] Locus hic gravi laborat mendo, cui, intercidents post εἶδη, ne Stephanus quidem attulit medelam. Videtur autem nobis, ut res antistrophice respondeant sequentibus, sic scribendum: παντάπασιν εἶναι καθ' αὐτὰ ταῦτα, ἔ, ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν, εἶδει νοούμεν μόνον. LIND.

διαφέροιστο] Non dubito quin scribendum sit διαφέροι, quum passiva hujus

verbi vox aliam habeat significationem. STEP.H.

διὰ διδαχῆς] Cod. Tub. διὰ διαδοχῆς. Mox pro ἀκίνητον, Tub. αἰεὶ κίνητον. BIR.

§. 26. ὁμολογητέον μὲν] Cod. Tub. probam huc affert lectionem ὁμολογητέον ἐν μὲν εἶναι τὸ κατὰ ταῦτα ἔχον, cui, quæ postea sunt, τὸ δὲ ὁμώνυμον, ὁμοίον τε ἐκείνω δεύτερον αἰσθητόν, atque etiam inferius, τρίτον δὲ αὐτὸ γένος, optime respondent. LIND.

δεύτερον] Videtur interpungendum esse inter δεύτερον et αἰσθητόν. STEP.H.

ἔδραν δὲ παρέχον ὅσα ἔχει^k γένεσιν παῖσιν,^l αὐτὸ δὲ μετ' ἀναισθησίας ἀπτόν λογισμῶ τινὶ νόθῳ, μόγις πιστόν, πρὸς ὃ δὴ^m καὶ ὀνειροπολοῦμεν βλέποντες καὶ φαμεν ἀναγκαῖον εἶναιⁿ που τὸ ὄν ἅπαν ἔν τινι τόπῳ καὶⁿ κατέχον^o χώραν^p τινά, τὸ δὲ μήτε ἐν γῆ μὴ τέ που κατ' οὐρανὸν οὐδὲν εἶναι. ταῦτα δὴ^q πάντα καὶ τούτων^r ἄλλ' ἀδελφὰ καὶ περὶ τὴν αὔπνον καὶ ἀληθῶς φύσιν ὑπάρχουσαν ὑπὸ ταύτης τῆς^s ὀνειρώξεως οὐ δυνατοὶ γιγνόμεθα ἐγερθέντες διοριζόμενοι τάληθες^t λέγειν, ὡς εἰκόνι μὲν,^u ἐπεὶ περ οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ἐφ' ᾧ γέγονεν^v ἑαυτῆς ἐστίν, ἐτέρου δὲ τινος αἰεὶ φέρεται φάντασμα, διὰ ταῦτα ἐν ἐτέρῳ^w προσήκει τινὶ γίγνεσθαι,^x οὐσίας ἀμῶς^y γέ πως ἀντεχομένην, ἢ μηδὲν τὸ παράπαν αὐτὴν εἶναι, τῷ δὲ ὄντως ὄντι βοηθὸς ὁ δι'^z ἀκριβείας ἀληθῆς λόγος, ὡς ἕως ἄν τι τὸ μὲν ἄλλο ἦ, τὸ δὲ ἄλλο, οὐδέτερον ἐν οὐδέτερω ποτὲ γεγεννημένον^a ἐν ἅμα ταῦτόν^b καὶ δύο γενήσεσθον.^c [§. 27.] Οὗτος μὲν οὖν iii. ii. 65. δὴ^d παρὰ τῆς ἐμῆς^e ψήφου λογισθεῖς ἐν κεφαλαίῳ δε-

^m δὴ ΑΘΞΣΤΦΣΥςαδβγοτ : δὲ *ς.—ⁿ καὶ om F.—^o κατέχειν F.—^p μοῖραν ο.—
^q δὴ ΑΘΞΣΤΦΣΥςαδβγοτ : δὲ *ς.—^r καὶ τούτων ΑΘΦΣΥςαδβγοτ : καὶ τὰ τούτων *ς.
 ἄλλ' add ΑΘΦΣΥςαδβγοτ.—^s τῆς om x.—^t τάληθῆ F.—^u μέντοι προσχρώμεθα ο, μὲν
 προσχρώμεθα s et ic S.—^v γέγονεν x.—^w ἐτέρῳ τῶν Α.—^x φέρεσθαι γ.—^y ἀμῶς
 ΑΘΦΥ.—^z δ' F (et adscripta pro γρ δι') Α.—^a γενόμενον Α.—^b ταυτὸ Ssg.—^c γεν-
 ἦσεσθαι g.—^d οὖν δὴ ΑΘΦΥςαδβγοτ et corr S (pr enim om οὖν), τοι οὖν x : δὴ οὖν *ς.

ἀναγκαῖον] Legendum puto, ἀναγκαῖον, εἶναι που τὸ ὄν ἅπαν, ἐν τινι τόπῳ, καὶ κατέχειν etc. ΣΤΕΡΗ.

λέγειν] Ita potius interpungendus esse videtur hic locus, ut post λέγειν sit stigma τελεία, at post μὲν sit duntaxat hypostigma: necnon post φάντασμα, et post εἶναι sit quod vocamus punctum superius: quod ostendat, hæc, εἰκόνι, et τῷ ὄντως ὄντι, sibi opponi. Tunc autem ὡς accipietur pro nam: ut sit hic loci hujus sensus, (mutando etiam ἑαυτῆς in αὐτῆς) Nam imaginī quidem, quoniam neque hoc ipsum in quo facta est, ipsius est, sed alius cujuspiam semper fertur simulacrum, ideo convenit ut in alio quodam sit, substantiam aliquatenus usurpans, aut nihil sit omnino: ut vero ei quod revera est, suffragatur quæ exacte vera est ratio, etc. Ut intelligamus, imaginem non habere naturam a se, sed

aliunde: ideoque per se non posse constare, sed adminiculo materiæ opus habere. Sed ἐφ' ᾧ γέγονεν videndum annon possit et aliter reddi: videlicet, propter quod extitit, sive cujus causa extitit. Quod autem ad particulam ὡς attinet, nihil prohibet fortasse quominus et pro ὄντι eam accipiamus, jungendo cum λέγειν: sed alter ille ejus usus mihi magis placet. ΣΤΕΡΗ.

τῷ δὲ ὄντως ὄντι] Hæc respondent antecedentibus ὡς εἰκόνι μὲν—βοηθὸς ὁ δι' ἀκριβείας ἀληθῆς λόγος, ubi melius legit Ficinus: ὁ δι' ἀκριβείας καὶ ἀληθῆς λόγος. LIND.

ἀκριβείας ἀληθῆς] Ita hæc vertit Ficinus ac si legerit, ὁ δι' ἀκριβείας καὶ ἀληθῆς λόγος, et ὁ δι' ἀκριβείας idem valeat quod ὁ ἀκριβῆς. Vide autem et supra περὶ τοῦ ἀληθοῦς λόγου, p. 37. ΣΤΕΡΗ.

δόσθω^f λόγος, ὃν^g τε καὶ^h χώραν καὶ γένεσιν εἶναι, τρεῖς
 τριχῆ, καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι· τὴν δὲⁱ γενέσεως^k τιθή-
 νην ὑγραινόμενην καὶ πυρρῶμένην καὶ τὰς γῆς τε καὶ ἀέρος
 μορφὰς δεχομένην,^l καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη^m ξυνέπε-
 ται πάσχουσαν, παντοδαπὴνⁿ μὲν^o ἰδεῖν φαίνεσθαι, διὰ δὲ
 τὸ μῆθ^p ὁμοίων δυνάμεων μὴτ' ἰσορρόπων^q ἐμπίπλασθαι^r
 κατ' οὐδὲν αὐτῆς^s ἰσορροπεῖν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντη τα-
 λαντουμένην^t σειέσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων αὐτήν, κινουμένην δ'
 αὐ^u πάλιν ἐκεῖνα^v σειεῖν· τὰ δὲ κινούμενα ἄλλα ἄλλοσε
 αἰεὶ φέρεσθαι διακρινόμενα, ὡς περ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων^w
 τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τὴν^x τοῦ σίτου κάθαρσιν σειόμενα
 III. 53. καὶ ἀναλικνώμενα^y τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα ἄλλη,^z τὰ
 δὲ μακρὰ καὶ κοῦφα εἰς ἐτέραν ἵζει φερόμενα ἔδραν· τότε
 οὕτω τὰ τέτταρα γίνη σειόμενα ὑπὸ τῆς δεξαμενῆς,^a κινου-
 μένης αὐτῆς οἷον ὀργάνου σεισμὸν παρέχοντος, τὰ μὲν
 ἀνομοιότατα πλείστον αὐτὰ ἀφ'^b αὐτῶν ὀρίζεῖν, τὰ δ'
 ὁμοιότατα μάλιστα^c εἰς ταῦτόν^d ξυνωθεῖν, διὸ δὴ καὶ
 χώραν ταῦτα ἄλλα ἄλλην ἴσχειν,^e πρὶν καὶ τὸ πᾶν ἐξ

—^e ἐμοῦ g.—^f δεδόσθαι Θστ, δεδόσθω ιc S.—^g ὄν γ.—^h καὶ om g.—ⁱ δὴ A, δὲ δὴ
 o.—^k γενέσεως ΑΘΥΤFSYgσχεροῦ, γενήσεως Σ: γενήσεως s.—^l εἰσδεχομένην μορ-
 φὰς F.—^m ἄλλα τούτοις πάθη A, ἄλλα πάθη τούτοις F.—ⁿ παντοδαπὴν ι,
 παντοδαπὰ sg.—^o μὲν om pr E.—^p μῆ F.—^q ἰσορρόπως o.—^r ἐμπίπλασθαι

A.—^s αὐτῆς ΑΘΞΤFSYsσχο, αὐτὰς g: αὐτοῖς *s.—^t κινουμένων o.—^u αὐ
 om F.—^v ἐκεῖνας F.—^w πλοκάνων (corr in littera χ) A, κάνων g, πλοκάνων
 στς.—^x τὴν om F.—^y ἀναλικνώμενα ΣΤε et pr ΑΘ, ἀνικνώμενα F, ἀνικνώμενα
 o, ἀναλισκώμενα x, ἀναλισκώμενα Υgστ et γρ o, ἀνακυκλώμενα s, ἀνακλώμενα
 mg S: ἀναλικνώμενα *s.—^z ἄλλα g.—^a δεξαμενῆς ΘFg.—^b ἀφ' ΑΘΕΤFSYsσχεροῦ:
 ὑφ' *s.—^c μάλιστα ΑFYgσo: πάλιν cum *s in litura γ.—^d ταυτὸν ΑΘFYgσo:

§. 27. καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι] Hæc
 verba Fic. quoque præcedentibus jungit.
 Ut autem sequentibus jungi possent,
 (sicut in hac interpretatione) scribendum
 esset, τὴν δὲ, καὶ πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι,
 γενήσεως τιθήνην. STERN.

γενήσεως] Scribe γενέσεως. LIND.
 πλοκάνων] In Ald. edit. πλοκάνων
 legitur: quod alibi extare vix putem:
 at πλοκάνων (a nominativo singul. non
 πλόκαμος, sed πλόκαμον) confirmant cum
 alii aliorum loci, tum quidam Theo-
 phrasti: vel maxime autem quidam hu-
 jus ipsius scriptoris, in sequentibus, τὰ
 μὲν οὖν ἔνδον ἐκ πυρὸς συνεστήσατο τοῦ
 πλοκάμου ἅπαντα, τὰ δ' ἐγκύρτια καὶ τὸ

κύτος, ἀεροειδῆ. Alioqui certe ex verbo
 πλέκω non minus πλόκαμον quam πλό-
 καμον deductionem admitteret. STERN.
 πυκνὰ καὶ βαρέα] Tub. πυκνὰ καὶ
 ἀραιά. BIP.

πάλιν] Cod. Tub. loco τοῦ πάλιν,
 quod, nisi falsum, certe hic est ambi-
 guum, habet lectionem μάλιστα, quæ
 præcedenti πλείστον magis convenit.
 Præterea vero leges grammaticæ hic
 desiderant ὀρίζεσθαι et ξυνωθεῖσθαι, iti-
 demque αὐτὰ ἀφ' αὐτῶν loco τοῦ αὐτὰ
 ὑφ' αὐτῶν. Namque hic agitur de mutua
 dissimilium ultro facta separatione simi-
 liumque rursus attractu. LIND.

αὐτῶν διακοσμηθῆν γενέσθαι. καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τούτου πάντα ταυτ' ἔχειν^f ἀλόγως^g καὶ ἀμέτρως· ὅτε δ' ἐπεχει- III. II. 66.
 ρεῖτο^h κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν, πῦρⁱ πρῶτον καὶ ὕδωρ καὶ γῆν
 καὶ ἀέρα,^k ἴχνη μὲν ἔχοντα αὐτῶν^l ἄττα,^m παντάπασι
 μὴνⁿ διακείμενα ὡς περ εἰκὸς ἔχειν ἅπαν ὅταν ἀπῆ τινὸς
 θεός, οὕτω δὴ^o τότε πεφυκότα ταῦτα πρῶτον διεσχηματί-
 σατο εἶδεσί τε^p καὶ ἀριθμοῖς. τὸ δὲ ἦ^q δυνατὸν ὡς κάλ-
 λιστα ἀριστά^r τε ἐξ οὐχ οὕτως ἔχόντων τὸν θεὸν^s αὐτὰ
 ξυνοστάναι, παρὰ^t πάντα ἡμῖν ὡς αἰεὶ τοῦτο λεγόμενον
 ὑπαρχέτω. νῦν δ' ὡ^u οὖν τὴν διάταξιν αὐτῶν ἐπιχειρητέον
 ἐκάστων καὶ γένεσιν ἀήθει^v λόγῳ^w πρὸς ὑμᾶς^x δηλοῦν.
 ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παιδείουσιν ὁδῶν, δι' ὧν^y
 ἐνδείκνυσθαι^z τὰ λεγόμενα ἀνάγκη, ξυνέψεσθε.^a

§. 28. Πρῶτον μὲν δὴ πῦρ καὶ γῆ καὶ ὕδωρ καὶ ἀήρ
 ὅτι σώματά ἐστι, δηλόν που καὶ παντί. τὸ δὲ τοῦ σώμα-
 τος εἶδος^b πᾶν καὶ βάθος ἔχει. τὸ δὲ βάθος αὐ^c πᾶσα^d
 ἀνάγκη^e τὴν ἐπίπεδον περιειληφέναι φύσιν.^f ἡ δὲ ὀρθὴ τῆς
 ἐπιπέδου βάσεως ἐκ τριγώνων ξυνέστηκε.^g τὰ δὲ τρίγωνα
 πάντα^h ἐκ δυεῖνⁱ ἄρχεται^k τριγώνοις,^l μίαν μὲν ὀρθὴν ἔχον-

ταυτὸ *s.—^e ἴσχει SYgr.—^f εἶχεν o.—^g ἄλλως Ygr.—^h ἐπεχειρεῖ τὸ o, ἐπιχειρεῖ

τῷ s, ἐπεχειρεῖ το S, ἐπιχειρεῖ τὸ Ygr, ἐπιχειροῖ F.—ⁱ πῶς e.—^k καὶ ὕδωρ καὶ γῆν
 καὶ ἀέρα AΘ, καὶ ὕδωρ γῆν καὶ ἀέρα F, καὶ γῆν καὶ ἀέρα (omissis illis καὶ ὕδωρ) pr
 T: καὶ γῆν καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ s.—^l αὐτῶν S: s αὐτῶν.—^m αὐτὰ AΘTFSYsxeor:
 ἄττα cum *s cori Σ.—ⁿ γε μὴν A, μὲν E.—^o δὴ AΘΞTFSYsxeor: δὲ *s.—^p τε
 add A.—^q ἦ Y.—^r ἀριστά τε AFo: τε καὶ ἀριστά *s.—^s τῶν θεῶν or.—^t παρὰ AΘ
 ΣTFSYqsxeor: περὶ *s.—^u ὡ om x.—^v ἀληθεῖ pr o et cori A, ἀήθη Ygr.—^w λό-

γων Ygr.—^x ἡμᾶς Ysgr.—^y δι' ὧν om pr o.—^z ἐνδείκνυσθαι T, ἐνδείκνυσθε FSYxer
 et cori o, ἐδείκνυσθε g.—^a ξυνέψεσθε A, συνέψεσθαι TYxergr cum pr S et cori o.—
^b εἶδους ΘΣTe.—^c αὐ e, om F.—^d πᾶν SYsr, om g.—^e ἀνάγκη om SYsgr.—^f φύ-
 σιν πᾶσα ἀνάγκη sgr.—^g ξ. Σx.—^h πάντα A: ἅπαντα *s.—ⁱ δυεῖν S: δυοῖν *s.—
^k ἄρχεται AΘFSYqsgr: ἀρχονται *s.—^l τριγώνοις add AFgo et mg ΘS, τριγώνων

παντάπασι μὴν διακείμενα] I. e. διε-
 σκεδασμένα: omnino tamen dispersa sive
 potius sparsim jacentia, nisi forte ma-
 lueris legere διακεκμημένα, quod tamen
 altero est fortius. LIND.
 τὸν θεόν] Ferri non potest genitivus
 pluralis τῶν θεῶν, qui est in præced.
 edit. STEPH.
 περὶ πάντα] Cod. Tub. huc attulit
 κατὰ πάντα, quod videtur sane præfe-
 rendum. LIND.
 §. 28. ἐπίπεδον] Scribendum hic vide-

tur ἐπιπέδου. LIND.
 ἡ δὲ ὀρθὴ] Videtur χάρη scriben-
 dum loco inepti hic ὀρθῆ. Etenim a
 plano quadrangularem circule ad polygo-
 num infinitum, qualis circulus est, omnia
 ea e triangulis orta, in eademque pos-
 sunt resolvi. LIND.
 ἐκ δυοῖν ἄρχονται] Cod. Tub. melius
 videtur legere ἐκ δυοῖν ἄρχεται τριγώ-
 νων, qua lectione res ipsa subtilius defi-
 nitur. LIND.

- τος ἐκατέρου γωνίαν, τὰς δὲ^m δύοⁿ ὀξείας· ὧν τὸ μὲν ἕτερον ἐκατέρωθεν ἔχει μέρος γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσαις διηρημένης, τὸ δὲ^o ἕτερον ἀνίσοις^p ἄνισα μέρη νενεμημένης. ταύτην δὴ^q πρὸς ἀρχὴν καὶ τῶν ἄλλων σωμάτων ὑποτιθέμεθα^r κατὰ τὸν μετ' ἀνάγκης εἰκότα λόγον πορευόμενοι· τὰς δ' ἔτι^s τούτων ἀρχὰς ἀνωθεν θεὸς οἶδε^t καὶ ἀνδρῶν ὅς ἀν' ἐκείνῳ φίλος ἦ. Δεῖ δὲ λέγειν ποῖα κάλλιστα σώματα^u γένοιτ' ἂν τέτταρα, ἀνόμοια μὲν^v ἑαυτοῖς, δυνατὰ δὲ ἐξ ἀλλήλων αὐτῶν ἅττα^w διαλυόμενα γίγνεσθαι. τούτου γὰρ τυχόντες ἔχομεν^x τὴν ἀλήθειαν γενέσεως πέρα γῆς τε^y καὶ πρὸς τῶν τε ἀνὰ λόγον^z ἐν μέσῳ· τότε^a γὰρ οὐδενὶ^b συγχωρησόμεθα^c καλλίω τούτων ὀρώμενα σώματα εἶναι που καθ' ἓν γένος ἕκαστον ὄν. τοῦτ'^d οὖν προθυμητέον, τὰ διαφέροντα κάλλει^e σωμάτων τέτταρα γένη^f συναρμόσασθαι καὶ φάναι τὴν τούτων ἡμᾶς φύσιν ἰκανῶς εἰληφέναι.
- III. 54. τοῖν δὴ^g δυοῖν τριγῶνοι τὸ μὲν ἰσοσκελὲς μίαν εἴληχε φύσιν, τὸ δὲ πρόμηκες ἀπεράντους. προαιρετέον^h οὖν αὐτῶν ἀπείρων τὸ κάλλιστον, εἰ μέλλομενⁱ ἀρξέσθαι^k κατὰ τρόπον. ἂν οὖν τις ἔχη^l κάλλιον ἐκλεξάμενος εἰπεῖν εἰς τὴν τούτων ζύστασιν, ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρὸς ἂν^m ἀλλὰ φίλος κρατεῖⁿ τιθέμεθα δ' οὖν^o τῶν πολλῶν τριγῶνων κάλλιστον ἐν,
- III. II. 68. ὑπερβάντες τᾶλλα, ἐξ οὗ^p τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τρίτου^q συνέστηκε. διότι δέ, ὅ^r λόγος πλείων· ἀλλὰ τῷ τοῦτο^s

s.—^m δὲ om F.—ⁿ δύο om A.—^o δ' o.—^p ἀνίση x.—^q δὲ s.—^r ὑποτιθέμεθα A o : ὑποτιθώμεθα *s.—^s δ' ἔτι AΘFqo, δέ τοι Eτ et in diphthongo corr Σ : δέ τι *s.—^t εἶδεν s.—^u σώματα κάλλιστα o.—^v μὲν αὐτὰ ἑαυτοῖς o.—^w ἅττα καὶ F, αἰτὰ o.

—^x ἔχομεν AΘΣΥαεο, ἔχοιμεν F : ἔχοιμεν *s.—^y τε add A o.—^z ἀναλόγων pr s.—^a τότε A et pr o.—^b οὐδέν E.—^c συγχωρησόμεθα ΣTe.—^d τοῦτ' Υααοε : ceteri τοῦτο.—^e κάλλη Fo.—^f γένει pr Θ, γένει Γ.—^g δὴ AΘΞΣΥFSYααοε : δὲ *s.—^h προδιαιρετέον o.—ⁱ μέλλοιμεν Ag.—^k ἀρξασθαι x et pr or, ἀξέσθαι g.—^l ἔχοι E Γ.—^m ἐχθρὸς οὐκ Θ.—ⁿ κρατοῖ s : τ utrum habeat non liquet.—^o δὴ Ss.—^p τὰ μεταξὺ g.—^q τρίτου AΘΣΥFSYααοε : τρίτων s.—^r δέ ὅ om in litura A : ὅ om pr

δέ τι] For. δ' ἔτι, aut δέ τοι. STEPH. ἀνάλογον] Cod. Tub. meliorem supeditat scriptionem ἀναλόγων. Cf. p. 32. A. ubi quatuor elementorum analogia exhibetur, intelligenda analogiæ geometricæ varia constitutione, qualis est : 3 : 6 : 12.—12 : 6 : 3.—6 : 3 : : 12 : 6. LIND.

τοῖν δὲ δυοῖν τριγῶνοι, κ. τ. λ.] Cf. Fig. 1. 2. simulque p. 53. D. ubi rerum incipit explicatio. LIND.

κρατοῖ] Perperam κρατεῖ in præced. edit. STEPH.

ἐξ οὗ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον ἐκ τρίτων συνέστηκε] Fig. 3. attente considerata, expunge mecum prius istud ἐξ et

ἐλέγξαντί^ι καὶ ἀνευρόντι δὴ μὴ^υ οὕτως ἔχον κείται^ν Φιλία^ω
τὰ ἄλλα. προηρήσθω^χ δὴ^ν δύο τρίγωνα, ἐξ ἧν τό τε τοῦ
πυρὸς καὶ τὰ τῶν ἄλλων σώματα μεμηχανήνται, τὸ μὲν
ἰσοσκελές, τὸ δὲ τριπλῆν κατὰ δύναμιν ἔχον τῆς ἐλάττο-
νος τὴν μείζω^ω πλευρὰν αἰεί. Τὸ δὴ^α πρόσθεν ἀσαφῶς^β ρη-
θέν νῦν^ο μᾶλλον διοριστέον. τὰ γὰρ τέτταρα γένη^δ δι' ἄλ-
λήλων εἰς ἄλληλα ἐφαίνετο πάντα γένεσιν ἔχειν,^ε οὐκ ὀρ-
θῶς φανταζόμενα. γίγνεται μὲν γὰρ ἐκ τῶν τριγώνων ἧν
προηρήμεθα^ι γένη τέτταρα, τρία μὲν ἐξ ἑνὸς τοῦ τὰς πλευ-
ρὰς ἀνίστους ἔχοντος, τὸ δὲ τέταρτον ἔν μόνον ἐκ τοῦ ἰσο-
σκελοῦς τριγώνου ξυναρμοσθέν. οὐκουν δυνατὰ^β πάντα εἰς
ἄλληλα διαλυόμενα ἐκ πολλῶν σμικρῶν ὀλίγα μεγάλα
καὶ τούναντίον γίνεσθαι, τὰ δὲ τρία οἷόν τε· ἐκ γὰρ ἑνὸς
ἅπαντα πεφυκότα, λυθέντων^h τε τῶν μειζόνων πολλὰ σμι-
κρὰ^ι ἐκ τῶν αὐτῶν^k ξυστήσεται, δεχόμενα τὰ^ι προσήκοντα
ἑαυτοῖς^m σχήματα, καὶ σμικρὰⁿ ὅταν^ο αὖ πολλὰ κατὰ
τρίγωνα^p διασπαρῆ, γενόμενος εἰς ἀριθμὸς ἑνὸς ὄγκου μέγα
ἀποτελέσειεν ἂν^q ἄλλο εἶδος ἑν.^ι [§. 29.] Ταῦτα μὲν

ο.— τὸ τοῦτω Θ, τῶ τοῦτω ΣΤΓ.—^ι ἐκλέξαντι ο.—^υ δὴ μὴ Ξ, δὴ ΑΘΣΤΦΣΥςχρεγ
οτ: δὲ μὴ σ.—^ν κείται om τ.—^ω φίλια Αg: φίλια *σ.—^χ προειρήσθω Φο, προη-
ρείσθω Ξι.—^ν δὴ ΑΘΞΣΤΣΥςχρεγ et Γε ο (pr enim om): δὲ σ.—^α μίαν σ.—^β δὲ
σ.—^β ἀσαφῶς ΑΦο et corr Θ, ἀσαφῶς ΣΤΣΥ et (ut videtur) pr Θ: οὐκ ἀσφαλῶς
*σ.—^ο νῦν δὴ ο.—^δ γένη om g.—^ε ἔχειν om pr Ξ.—^ι προειρήμεθα Γε, προηρήμεθα
g.—^σ δύναται ο.—^h λυθέντων s.—^ι πολλὰ καὶ σμικρὰ g.—^k αὐτῶν corr ο.—^ι τὲ
g.—^m ἑαυτοῖς σχήματα ΑΘΦΣΥςgοτ: σχήματα ἑαυτοῖς *σ.—ⁿ καὶ οὐ σμικρὰ Α.
—^ο ὄντα x.—^p κατὰ τὰ τρίγωνα ΘΦΣΥΓ.—^q ἂν ΑΟΣΥςαgο, om Γτ: αὖ *σ.—^ι ἔν

rescribe inde: ὁποίου τὸ ἰσόπλευρον τρί-
γωνον ἐκ τριτῶν ἐξήσθηκε, quæ loci
emendatio re ipsa confirmatur, et loco
qui infra est, ubi est ξίνδυο δὲ τοῦτων
κατὰ διάμετρον ξυντιθέμενων, ubi præ-
stat scribi, ξυντεθειμένων, καὶ τρις τοῦτου
γενομένων. Ita ut sensus hujus loci sit;
cujusmodi duobus e ternionibus triangul-
um oritur æquilaterum. LIND.

διότι] Post διότι δὲ suspendenda per
interpunctionem oratio, quum relinqua-
tur verbum subaudiendum; hoc sensu,
Cur autem id a me dicatur, sermonis
longioris fuerit. Potest vero et ipsum
συνέστηκε repetitum subaudiri. Paulo
post pro τὴν μίαν legitur etiam τὴν
μείζω, item οὐκ ἀσαφῶς, pro οὐκ ἀσαφ-
λῶς. STEPH.

τὴν μίαν] Certiorem hic lectionem

offert Cod. Tub. qui habet τὴν μείζω
scil. τὴν ὑποτείνουσαν loco τοῦ, τὴν μίαν.
Sed etiam antea scribendum τὸ δὲ διπλῆν
loco τοῦ, τὸ δὲ τριπλῆν, ut postea recte
dicitur στοιχείον δ' αὐτοῦ τὸ τὴν ὑπο-
τείνουσαν τῆς ἐλάττονος πλευρὰς διπλα-
σίαν ἔχον. Eodem mendo liberandus
locus est in fragmento Timæi Locrensis
p. 98. A. Nam Fig. 2. in triangulo
æquilatero ΑxС, quod per lineam AD
in duas partes dividitur æquas, unde
triangulum ABC existat, quod a Platone
hic appellatur πρόμηκες, BC = $\frac{AC}{2}$. Quæ
res poterat et trigonometricè demon-
strari. LIND.

πλευρὰν] Ita legitur et in aliis edit.
non ἐξ ἑνὸς ὄγκου. STEPH.

- III. II. 69. οὖν λελέχθω περὶ τῆς εἰς ἄλληλα γενέσεως. Οἶον δὲ ἕκα-
στον αὐτῶν γέγονεν εἶδος καὶ ἐξ ὅσων^σ ζυμπεσόντων ἀριθ-
μῶν, λέγειν ἂν ἐπόμενον εἶη. ἄρξει δὴ τό τε πρῶτον εἶδος
καὶ σμικρότατον ζυνιστάμενον. στοιχείον δ' αὐτοῦ τὸ τὴν
ὑποτείνουσιν τῆς ἐλάττονος πλευρᾶς διπλασίαν ἔχον μή-
κει· ζύνδυο δὲ τοιούτων^ν κατὰ διάμετρον ζυντιθεμένων καὶ
τρὶς τούτου γενομένου, τὰς διαμέτρους καὶ τὰς βραχείας
πλευρᾶς εἰς ταυτόν ὡς^ω κέντρον ἐρεισάντων, ἐν ἰσόπλευρον
τρίγωνον ἐξ ἕξ τὸν ἀριθμὸν^χ ὄντων γέγονε· τρίγωνα δὲ ἰσό-
πλευρα ζυνιστάμενα τέτταρα κατὰ σύντρις ἐπιπέδους
- III. 55. γωνίας μίαν^ν στερεὰν γωνίαν ποιῆι, τῆς ἀμβλυτάτης² τῶν
ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγωνυῖαν· τοιούτων δὲ ἀποτελεσ-
θεισῶν τεττάρων πρῶτον εἶδος^α στερεόν, ὅλου περιφεροῦς
διανεμητικὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὅμοια, ζυνίσταται. δεύτερον
δὲ ἐκ μὲν τῶν^β αὐτῶν τριγῶνων, κατὰ δὲ ἰσόπλευρα τρίγωνα
ὀκτὰ ζυστάντων,^γ μίαν ἀπεργασαμένων στερεὰν γωνίαν ἐκ
τεττάρων^δ ἐπιπέδων καὶ^ε γενομένων ἐξ τοιούτων τὸ δεύτε-
ρον αὐτῶν σῶμα οὕτως ἔσχε τέλος. τὸ δὲ τρίτον ἐκ δις ἐξή-
κοντα τῶν στοιχείων ζυμπαγέντων, στερεῶν δὲ γωνιῶν δώ-
δεκα, ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγῶνων ἰσοπλεύρων περιεχομένης
- III. II. 70. ἐκάστης, εἴκοσι βάσεις^φ ἔχον^ς ἰσοπλεύρους τριγῶνους^η γέ-

om o.—^σ ὅσων A: ὄν *σ.—^τ δὲ σ.—^υ αὐ τοῦτο o.—^ν τοιούτων AFo: τούτων *σ.—
^ω εἰς g.—^χ τῶν ἀριθμῶν s.—^ν μίαν μὲν στ. x.—² τῆς δ' ἀμβλ. e.—^α πρῶτον μὲν
εἶδος F.—^β τῶν μὲν o.—^γ ζυνιστάντων ΞΣΥFSYαερεθ, συνιστάντων s.—^δ ἐκ τε
τεττάρων S.—^ε ἐκάστην καὶ o.—^φ βάσει F.—^ς ἔχον AΘΞΣΤFSYαερεθ: ἔχων *σ.

§. 29. καὶ σμικρότατον ζυνιστάμενον] Ficino hic vertente, prima species, quæ ex paucissimis composita fuerit, videtur hic rescribendum: καὶ ἐκ σμικροτάτων ζυνιστάμενον, et vertendum, e minimis composita. LIND.

τούτων—ζυντιθεμένων] Videtur hic non id solum scribendum, quod supra jam diximus, ζυντιθεμένων sive ἐνγκειμένων, sed etiam τοιούτων loco τοῦ, τούτων, ac locutio, quæ subsequitur, καὶ τρὶς τούτου γενομένου, inserenda demum post vocem ἐρεισάντων. LIND.

τρίγωνα δὲ ἰσόπλευρα ζυνιστάμενα κ. τ. λ.] Cf. Fig. 4. unde apparet, provenire pyramidem basi triangulari impositam, quæ res infra p. 56. B. verbis τὸ μὲν τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγωνὸς εἶδος,

πυρὸς στοιχείον καὶ σπέρμα, satis probatur. LIND.

ἐκ μὲν τῶν αὐτῶν τριγῶνων κ. τ. λ.] Cf. Fig. 5. Hæc altera pyramis intelligitur conjugata, erectis missisque erigendis atque mittendis, junctisque apicibus. LIND.

ἔχων ἰσοπλεύρους] Græce legendum, εἴκοσι βάσεις ἔχων τριγῶνους ἰσοπλεύρους γέγονε. Sic citat Galenus libro octavo de dogmatibus Hippocratis et Platonis. In vulgatis codicibus deficit vox τριγῶνους. CORNAR.

ἔχων] Scribendum est ἔχον (quamvis altera lectio sit et in præced. edit.) quia ferri oportet ad σῶμα. STERN.

ὑπὸ πέντε—βάσεις ἔχων ἰσοπλεύρους] ἔχων jam correxit Cornarius scribens

γονε. καὶ τὸ μὲν ἕτερον ἀπῆλλακτο τῶν στοιχείων ταῦτα γεννήσαν, τὸ δὲ ἰσοσκελὲς τρίγωνον ἐγέννα τὴν τοῦ^k τετάρτου φύσιν, κατὰ τέτταρα ξυμιστάμενον, εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας συνάγον, ἐν ἰσόπλευρον τετράγωνον ἀπεργασάμενον^m ἐξ δὲ τοιαῦτα ξυμπαγένταⁿ γωνίας ὀκτῶ στερεὰς ἀπετέλεσε, κατὰ τρεῖς ἐπιπέδους ὀρθὰς ξυναρμοσθείσης ἐκάστης· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ξυστάντος^o σώματος γέγονε κυβικόν, ἐξ ἐπιπέδους τετραγώνους ἰσοπλεύρους βάσεις^p ἔχον. ἔτι δὲ οὔσης ξυστάσεως μιᾶς^q πέμπτης, ἐπὶ τὸ πᾶν ὁ θεὸς αὐτῇ κατεχρήσατο ἐκείνο^r διαζωγραφῶν. [§. 30.] "Α δὴ^a τις εἶ^t πάντα λογιζόμενος ἐμμελῶς^u ἀποροῖ^v πότερον ἀπείρους χρῆ κόσμους εἶναι λέγειν ἢ πέρας ἔχοντας, τὸ μὲν ἀπείρους ἠγήσασαί^w ἂν ὄντως^w ἀπείρου τινὸς εἶναι δόγμα ἂν^x ἔμπειρον χρεῶν εἶναι, πότερον δὲ ἕνα

—^h τριγώνους add AFO et mg Θ.—ⁱ ταῦτα γεννήσαν A: γεννήσαν ταῦτα *ς.—^k τοῦ om Ss.—^l καὶ SYst.—^m ἀπειργασάμενον Ξ, ἀπεργασόμενον ο.—ⁿ ξ. ΑΞΣΦ.—^o ξυμιστάντος ΣΥε et pr Ξ.—^p βάσεις ἰσοπλεύρους Fx.—^q ξυστ. λοιπῆς μιᾶς ο.—^r ἐκείνο A: ἐκεῖνα *ς.—^s ἀ δὴ corr ο.—^t εἰς Σπερ et corr Γ.—^u ἀμελῶς γρ Θ.—
^v ἀποροῖ ΑΘΣΥδσο, ευπορῆ F: ἀπορεῖ *ς.—^w ὄντως om Ss.—^x ὦ pr Θ.—^y λέγειν

ἔχον quod confirmatur a Cod. Tub. et a Galeno viii. de Dogmm. Hippocr. Sed scribe etiam ὑπὸ δις πέντε. ἰσόπλευρα hic appellantur triangula, quorum latera sibi respondentia sunt æqua. Ex hoc igitur dodecaëdro existit tertia pyramis eademque conjugata habens viginti bases triangulares. Cf. Fig. 6. Sed manet error atque inconstantia Platonis, in illa analogia sibi non constantis, de qua supra dicitur p. 53. E. LIND. qui sic in Præfat. 'Erroris quidem atque inconstantia accusavimus Platonem; tentemus vero emendationem, qua ille descriptorum potius culpa error tribuatur. Loco enim analogia illius geometricæ 3. 6. 12. statuamus hic, quum non tam quanta, quam quot sint, triangula, referat, analogiam arithmetica vel 4-8-12. vel 4-6-8. quarum alterutra recepta, sive triangulorum compingendorum, unde bases proveniant, numerum respexeris, sive angulorum solidorum, in locum verborum, quæ ita vulgo leguntur, τὸ δὲ τρίτον, ἐκ δις ἐξήκοντα τῶν στοιχείων ξυμπαγέντων, στερεῶν δὲ γωνιῶν δώδεκα, ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων ἰσοπλεύρων περιεχομένης ἐκάστης, εἰκοσι βάσεις ἔχον
 Plut.

τριγώνους ἰσοπλεύρους γέγονεν, rescribendum videtur: τὸ δὲ τρίτον, ἐκ δις ἐξ τῶν αὐτῶν στοιχείων ξυμπαγέν, ὀκτῶ στερεῶν δὲ γωνιῶν, ὑπὸ πλήθους ἐπιπέδων sc. γωνιῶν, τριγώνων ἴσου πλήθει περιεχομένης ἐκάστης, δώδεκα εἰκότως βάσεις ἔχον τριγώνους ἰσοπλεύρους γέγονεν. Quo facto, non illa solum duplici in analogia efficitur auctoris constantia, sed etiam triangulorum in similitudine æquilaterorum, qua hic imprimis opus est. Hexagonum enim vides inde provenire regulare, quo duplicato in formamque pyramidis conjugatæ extento, octaëdrum illud existit, quod quarebamus.'

τὸ δὲ ἰσόπλευρον τρίγωνον κ. τ. λ.] Quod terræ elementum est. Cf. Fig. 7. Juvat hic adimere mendum loco, qui est in fragmento, quod vulgo fertur, Timæi Locrensis, p. 98. C. ubi est: τὸ γὰρ τετράγωνον ἐκ τουτέων, ἐκ τεττάρων ἡμιτετραγώνων συνθεθειμένον, ubi, septima figura comparata, rescribe ἡμιτριγώνων in locum τοῦ, ἡμιτετραγώνων. LIND.

§. 30. ἀπορεῖ] Lege hic cum Cod. Tub. ἀποροῖ. LIND.

- ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθεία πεφυκότας λέγειν^γ προσήκει, μᾶλλον ἂν^α ταύτη στὰς^α εἰκότως διαπορήσαι.^β τὸ μὲν οὖν δὴ παρ' ἡμῶν ἓνα αὐτὸν κατὰ τὸν εἰκότα λόγον πεφυκότα μὴνύει,^γ ἄλλος δὲ εἰς ἄλλα πῆ^δ βλέψας^ε ἕτερα^ε δοξάσει. Καὶ τούτων μὲν μεθετέον, τὰ δὲ γεγονότα νῦν τῶ λόγῳ
111. ii. 71. γένη διανείμωμεν εἰς πῦρ καὶ γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα. γῆ μὲν δὴ^ε τὸ κυβικὸν εἶδος δῶμεν. ἀκίνητοτάτη γὰρ τῶν τεττάρων γενῶν γῆ καὶ τῶν σωμάτων^η πλαστικωτάτη, μάλιστα δὲ ἀνάγκη γεγονέναι τοιοῦτον^ι τὸ τὰς βάσεις^κ ἀσφαλεστάτας ἔχον. βάσις δὲ ἢ τε^λ τῶν κατ' ἀρχὰς τριγώνων ὑποτεθέντων ἀσφαλεστέρα κατὰ φύσιν, ἢ τῶν ἴσων πλευρῶν,^μ τῆς τῶν ἀνίσων, τό τε ἐξ ἑκατέρου^ν ξυντεθέν^ο ἐπίπεδον ἰσοπλευρον^π ἰσοπλεύρου, τετράγωνον τριγώνου,^ρ κατὰ τε^ρ μέρη καὶ καθ' ὅλον^ς στασιμωτέρας^τ ἐξ ἀνάγκης
111. 56. βέβηκε. διὸ γῆ μὲν τοῦτο ἀπονέμοντες τὸν εἰκότα λόγον διασάζομεν,^υ ὕδατι δ' αὖ τῶν λοιπῶν^ν τὸ δυσκίνητότατον εἶδος, τὸ δ' εὐκίνητότατον πυρί, τὸ δὲ μέσον ἀέρι.^ω καὶ τὸ^χ μὲν σμικρότατον σῶμα πυρί, τὸ δ' αὖ μέγιστον ὕδατι, τὸ δὲ μέσον ἀέρι καὶ τὸ μὲν ὀξύτατον αὖ πυρί, τὸ δὲ δεύτερον

ποτέ ΑΟ, λέγειν πρότερον ΘΥ.—^α ἂν ΑΟΥ, αὐ *ς: om cum ipso ταύτη pr Θ.—^β ἰστὰς Θ, πᾶς ο.—^γ διαπορήσαι κεβ.—^δ μὴνύει θεδς ΑF et rc Θ, μὴνύει θεδν ο.—^ε ποι g.—^ε βλέψας ΑΘΥFSYqsgor: ceteri αποβλέψας.—^ε ἕτερος κε.—^ε δὴ add ΑFΘ et rc Θ: γὰρ addit s.—^η σωμάτων ΑΟ: σωματικῶν *ς.—^ι τοιοῦτο Ss.—^κ βάσεις ΘTS Υετ.—^λ ἦτε om κε.—^μ ἴσων πλευρῶν ΑΘFSYqsgor: ἰσοπλεύρων *ς.—^ν ἑκατέρων F.—^ο ξυντεθέν Fr.—^π ἀνισοπλεύρου mg F.—^ρ τετραγώνου g.—^ρ τε om τ.—^ρ καθόλου F.—^ρ στασιμώτερος F.—^υ σώζομεν S, σώζωμεν s.—^υ αὐ τῶν λοιπῶν τὸ ΑΘΣFYqsgor, αὐτῶν λοιπῶν τὸ ο: αὐ τὸ *ς.—^ν τὸ δὲ μέσον ἀέρι om F.—^χ καὶ τδ...ἀέρι om gr.

δόγμα] In præced. edit. male interpungitur post δόγμα: quum intelligendum sit, εἶναι δόγμα τινὸς ἀπέριου ἐκείνων ἂν ἐμπειρῶν χρεῶν εἶναι. Ludit autem in duplici nominis ἀπειρος significatione, quæ quidem unica Latina voce itidem repræsentari non potest. Neque vero alius quam hic est sensus, *Mundus esse infinitus, sententiam esse existimet hominis vere eorum imperiti quorum peritum esse oportet.* ΣΤΕΡΗ.

γῆ μὲν τδ] Rectius hic legit Cod. Tub. γῆ μὲν δὴ τὸ κυβ. LIND.

καὶ τῶν σωματικῶν] Sc. γενῶν, πλαστικωτάτη. Non est igitur opus lectione Cod. Tub. qui habet σωμάτων. LIND.

ἢ τῶν ἰσοπλεύρων, τῆς τῶν ἀνίσων]

Scribendum videtur ἢ τῶν ἴσων πλευρῶν, τῆς τῶν ἀνίσων. Ubi trianguli rectanguli intelliguntur catheti, quæ aut æquæ possunt esse, aut iniquæ. Tum τό τε ἐξ ἑκατέρου ξυντεθέν ἐπίπεδον, ἰσοπλευρον ἰσοπλεύρου τετράγωνον τριγώνου—στασιμωτέρας—βέβηκε: quum quadratum nobis hic ortum sit e quatuor triangulis rectangulis simulque isoscelibus, cf. fig. 7. triangulum autem æquilaterum e sex triangulis rectangulis quidem, at non isoscelibus, cf. fig. 3. scribendum hic apparet: τῶν τε ἐξ ἑκατέρου ξυντεθέντων ἐπίπεδων, ἰσοπλευρον ἰσοπλεύρου τετράγωνον τριγώνου—στασιμωτέρας—βέβηκε i. e. basin habet firmiorem. LIND.

ἀέρι, τὸ δὲ τρίτον ὕδατι. ταῦτ' οὖν δὴ^γ πάντα, τὸ μὲν ἔχον ὀλιγίστας^z βάσεις εὐκίνητότατον ἀνάγκη πεφυκέναι τμητικώτατόν τε ὀξύτατον^a ὃν πάντη πάντων, ἔτι^b τε ἐλαφρότατον, ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστὸς^c τῶν αὐτῶν μερῶν· τὸ δὲ^d δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν, τρίτως δὲ τὸ τρίτον. ἔστω δὴ^e κατὰ τὸν ὀρθόν^f λόγον καὶ κατὰ τὸν εἰκότα τὸ μὲν τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγονὸς εἶδος πυρὸς στοιχειῶν III. II. 72. καὶ σπέρμα· τὸ δὲ δεύτερον κατὰ γένεσιν εἴπωμεν^g ἀέρος, τὸ δὲ τρίτον ὕδατος. πάντα οὖν δὴ^h ταῦτα δεῖⁱ διανοεῖσθαι σμικρὰ οὕτως, ὡς καθ' ἕνα καστον μὲν τοῦ^k γένους ἐκάστου διὰ σμικρότητα οὐδὲν ὁράμενον ὑφ' ἡμῶν, ξυναθροισθέντων^l δὲ πολλῶν τοὺς ὄγκους^m αὐτῶν ὁρᾶσθαι. καὶ δὴ καὶⁿ τὸ τῶν ἀναλογιῶν^o περὶ τε τὰ πλήθη^p καὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἄλλας δυνάμεις, πανταχῆ τὸν θεόν, ὅπῃ^q περὶ ἢ τῆς ἀνάγκης ἐκοῦσα^r πεισθεῖσά τε^s φύσις ὑπέεικε,^t ταύτη πάντη δι' ἀκριβείας ἀποτελεσθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ξυνηρμόσθαι^u ταῦτα ἀνά λόγον.

§. 31. Ἐκ δὴ^v πάντων ὧν περὶ τὰ γένη προειρήκαμεν, ᾧδ' ἂν κατὰ τὸ^w εἶκὸς μάλιστ'^x ἔχει.^y γῆ μὲν ξυντυγχάνουσα πυρὶ διαλυθεῖσά τε^z ὑπὸ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ φέροιστ' ἂν, εἴτ' ἐν αὐτῷ πυρὶ λυθεῖσα εἴτ' ἐν ἀέρος εἴτ' ἐν ὕδατος ὄγκῳ τύχοι, μέχρι^a περὶ ἂν^b αὐτῆς πῆ ξυντυχόντα τὰ μέρη, πάλιν ξυναρμολοσθέντα αὐτὰ^c αὐτοῖς,^d γῆ γένοιτο·

—^y δὲ ε.—^z ὀλίγας τὰς AFq.—^a τε καὶ ὀξ. Aδ.—^b ἔστι ο.—^c ξυνεστὸς pr A, ἐνεστὸς αε: ξυνεστὸς *s.—^d δὴ τὸ ε.—^e δὲ ε.—^f τὸν αὐτὸν ὀρθόν E.—^g εἴπωμεν AOSYgr.

—^h δὴ AΘΞΣΤΥego, δη F, om τ: δεῖ *s.—ⁱ δεῖ add Aδ.—^k μὲν ἐπὶ τοῦ ε.—^l ξ. A.

—^m οἴκους s.—ⁿ καὶ post δὴ add AFo.—^o ἀναλογικῶν x.—^p πάθη ο.—^q ὅποι S, ξ

ὅποι g.—^r ἐκοῦσα om Ss.—^s τε om SYsgt.—^t ὑπέεικεν AΘΣΤFSαεοΓ, ὑπέεικε Ξ, ὑπήκε Ys, ὑπήγε g: ὑπέειξε ε.—^v ξυναρμολοσθαι Θ.—^w δὴ...ᾧδ] δὲ...τῶν ε.—^x τὸ om Ss.—^y μάλιστ' ἂν A.—^z ἔχει ο.—^a δὲ ο.—^b ἄν add A.—^c αὐτῶ AΘΣΤ

ταῦτ' οὖν δὴ] Aptius ταῦτ' οὖν δὴ scriberetur: (sunt autem accusativi pro genitivis, τούτων οὖν δὴ πάντων: ac talis et in aliis hujus libri locis usus accusativi extat.) At paulo post particula haec δὲ post οὖν, locum verbi δεῖ occupat in preced. edit. Mox in iisdem edit. est εἴπωμεν, pro εἴπωμεν. STERH. At jam Ficini, tribuamus. BIP.

ξυνηρμόσθαι] Fortasse ξυναρμόσαι: ut referatur ad τὸν θεόν. Paulo post autem non dubito quin pro τῶν scribendum sit ὧν: videlicet post πάντων. STERH. Immo ξυνηρμόσθαι spectat ad proximum ὑπ' αὐτοῦ, ita ut accusat. τὸν θεόν Plato penitus neglexerit. Quae sermonis anacoluthia in ejus libris satis obvia est. BIP.

§. 31. αὐτὰ αὐτοῖς] Scribe αὐτὰ αὐ-

οὐ γὰρ εἰς ἄλλο γε εἶδος ἔλθοι ποτ' ἄν. ὕδωρ δὲ ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν, εἴτε καὶ ὑπ' ἀέρος, ἐγχαρῆί γίγνεσθαι ξυστά-
 III. II. 73. τα ἐν μὲν πυρὸς σῶμα, δύο δὲ ἀέρος. τὰ δὲ ἀέρος τμή-
 ματα ἐξ ἐνὸς μέρους διαλυθέντος^o δὴ^f ἂν γενοίσθην σώμα-
 III. 57. τα πυρὸς. καὶ πάλιν, ὅταν ἀέρι πῦρ^g ὕδασι^h τε ἢⁱ τινι γῆ
 περιλαμβανόμενον, ἐν πολλοῖς ὀλίγον, κινούμενον ἐν φερομέ-
 νοις,^k μαχόμενον καὶ νικηθὲν^l καταθραυσθῆ,^m δύο πυρὸς
 σώματα εἰς ἐν ξυνίστασθον εἶδος ἀέρος· καὶ κρατηθέντος
 ἀέρος κερματισθέντοςⁿ τε ἐκ δυεῖν^o ὄλων καὶ ἡμίσεος^p
 ὕδατος εἶδος ἐν ὄλον^q ἔσται ζυμπαγές. ὥδε γὰρ δὴ λογι-
 σάμεθα αὐτὰ πάλιν, ὡς ὅταν ἐν πυρὶ λαμβανόμενον τῶν
 III. 57. ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ τι γένος τῆ τῶν γωνιῶν καὶ κατὰ τὰς
 πλευρὰς ὀξύτητι τέμνηται,^r ξυστὰν^s μὲν εἰς τὴν ἐκείνου
 φύσιν πέπαιται τεμνόμενον· τὸ γὰρ ὅμοιον καὶ ταυτὸν
 αὐτῶ γένος ἕκαστον οὐ^t τέ τινα μεταβολὴν ἐμποιῆσαι δυ-
 νατὸν οὐ^v τέ τι παθεῖν ὑπὸ τοῦ^u κατὰ ταῦτὰ ὁμοίως τε^v
 ἔχοντος.^w ἕως δ'^x ἂν εἰς ἄλλο τι γιγνόμενον ἦττον ὂν^y

Υαε.—^d αὐτοῖς ΑΞΞ : αὐτοῖς *ς.—^e διαλυθέντος om Ss.—^f δύο δ' F, τέσσαρα Yq, τέτταρα gr.—^g παρ' Υαε.—^h ὕδασιν ΑΘΣΥFSYsαεο : ὕδατι s.—ⁱ τ' ἐν o.—^k ἐμ-
 φερομένοις Fστ, ἐν φερομένοις q.—^l κινήθην Fgr.—^m καταθραυσθῆ g.—ⁿ τερματισ-
 θέντος gr.—^o δυεῖν S : δυοῖν *ς.—^p ἡμίσεος ΣΥSYqαεαεαο et corr ΑΘF : ἡμίσεως
 *ς.—^q ὄλον om Ss.—^r τέμνηται o.—^s ξυνιστάν ΘΣΥFSYs, ξυνιστάν αεα.—^t οὐ...
 δυνατὸν om ΞΣΥSYsαεαε.—^u ὑπ' αὐτοῦ Ss.—^v τε om o.—^w post ἔχοντος quæ in-
 fert s, οὔτε τι δράσαι δύναται, omisi cum ΑΘΣΥFSYsαεαεο.—^x δ' om ΞΣΥTe.—

τοῖς. LIND.

ὕδωρ δὲ ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν] Facta, uti decet, interpunctione, loco mendum unum adimendum videtur; veluti, "ὕδωρ δὲ, ὑπὸ πυρὸς μερισθὲν εἴτε καὶ ὑπ' ἀέρος, ἐγχαρῆί γίγνεσθαι ξυστὰν, ἐν μὲν πυρὸς σῶμα, δύο δὲ ἀέρος. Eadem res dicitur p. 57. A. sed in universum. LIND.

ξυστάντα] Hujus orationis structuram turbat vox ξυστάντα: ideoque videndum annon mutanda sit in ξυνίσταται, vel potius in ξυνιστᾶ. Ficinus tamen locum hunc ita vertit ut pro hoc verbo ξυνιστᾶ aliud quodpiam subaudisse vel legisse dici possit, et ex ξυστάντα conatus esse sensum aliquem elicere, ita enim eum vertit, *Aqua præterea ab igni vel aere divisa in partes, unum, partibus suis reconciliatis, ignis corpus, aeris duo facit*. Quamvis autem vertat, *Ab igni vel ab aere divisa*, non aliter eum puto legisse quam γίγνεσθαι: sed intellexisse

(ut certe intelligi debet) γίγνεσθαι τοῦτο, videlicet τὸν μερισμὸν: quod perinde est ac si dictum esset ἐγχαρῆί μερίζεσθαι. STEPH.

ἡμίσεως ὕδατος] Non debui hic præcedentium editionum interpunctionem sequi, sed eam sicut in aliis propemodum innumeris locis mutare. Neque enim ὕδατος cum ἡμίσεως jungi debet, sed cum sequentibus: ita interpungendo hunc locum, κερματισθέντος τε ἐκ δυοῖν ὄλων καὶ ἡμίσεως, ὕδατος εἶδος ἐν ὄλον etc. STEPH.

τὸ γὰρ ὅμοιον] Verba hæc, τὸ γὰρ ὅμοιον, et quæ proxime sequuntur, quorum ultimum est δύναται, aptissime notis parentheses includentur. Sed et αὐτῶ scribendum est, ut sit pro αὐτῶ. STEPH.

ἔχοντος κ. τ. λ.] In Græcis legendum est, τὸ γὰρ ὅμοιον καὶ ταυτὸν αὐτῶ γένος ἕκαστον, οὐδέ τινα μεταβολὴν ἐμποιῆσαι

κρείττονι μάχεται,^α λυόμενον οὐ παύεται.^β τὰ τε αὖ σμικρότερα ὅταν ἐν τοῖς μείζουσι, πολλοῖς περιλαμβανόμενα^β ὀλίγα, διαθραυόμενα κατασβεννύηται,^γ ξυνίστασθαι μὲν ἐθέλοντα εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος ἰδέαν πέπαιται κατασβεννύμενα γίγνεταιί τε ἐκ πυρὸς ἀῆρ ἐξ^δ ἀέρος τε^ε ὕδαρ· ἐάν^ς δ' εἰς^ε αὐτὰ ἴη^η καὶ τῶν ἄλλων τι^ι ξυνιόν^κ γενῶν μάχεται, λυόμενα οὐ παύεται, πρὶν ἢ παντάπασιν ὠθούμενά καὶ διαλυθέντα^λ ἐκφύγη^μ πρὸς τὸ ξυγγενές, ἢ νικηθέντα,^ν ἐν^ο ἐκ πολλῶν ὁμοίον τῷ κρατήσαντι γεινόμενον, αὐτοῦ ξύνοικον^ρ III. ii. 74. μείνη. καὶ δὴ καὶ κατὰ ταῦτα τὰ^ρ παθήματα διαμείβεται τὰς χώρας ἅπαντα· διέστηκε μὲν γὰρ τοῦ γένους^ς ἐκάστου τὰ πλήθη κατὰ τόπον ἴδιον διὰ τὴν τῆς δεχομένης κίνησιν,^ς τὰ δὲ ἀνομοιούμενα ἐκάστοτε^τ ἑαυτοῖς, ἄλλοις δὲ ὁμοιούμενα φέρεται διὰ τὸν σεισμὸν πρὸς τὸν ἐκείνων οἷς ἂν ὁμοιωθῆ τόπον.

Ἔσα μὲν οὖν ἄκρατα καὶ πρῶτα σώματα, διὰ τοιούτων αἰτιῶν^ν γέγονε· τοῦ^ν δ' ἐν τοῖς εἶδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκίναί γενῆ τὴν ἑκατέρου τῶν στοιχείων αἰτιατέον ζύστασιν, μὴ μόνον ἐν^ω ἑκατέραν^κ μέγεθος ἔχον τὸ τρίγωνον φυτεῦσαι κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ ἐλάττω τε καὶ μείζον, τὸν ἀριθ-

γ ἂν g.—α μάχεται ε, μάχεσθαι γ.—β παθήται Ξτ.—β περιλαμβανόμενον ο.—γ κατασβεννύται Fστ, κατασβεννύται x.—δ ἢ ἐξ γc A.—ε τε add q.—ς ἐάν A : ἂν *ς.—ε οἷς q.—η αὐτὰ ἴηi A, ταυτὰ ἦ ο, ταῦτα ἦ Yqεgε: ταῦτα ἦ *ς.—ι τι Aqo et mg S : τι^ν *ς.—κ ξυνιόν Yqr, ξυνιόντα s et (adscripto ξυνιόν) S.—λ καὶ διαλυθέντα A, διαλυτὰ ὄντα λυθέντα ο, διάλυτα ὄντα ΘΣΥFSY, διαλύοντα s, διαλυτὰ ὄντα s.—μ ἐκφύγηi AΘFδ : ἐκφύγοι *ς.—ν κινήθέντα (adscripto in mg νικηθέντα) F.—ο ἐν om ο.—ρ ξ. AΘΥFSYεgεgεr.—ρ τὰ add AΘΞΣΥFSYεgεgεr.—ς τοῦ γένους om ε.—ς κινήσεως Y.—τ ἐκάστοτε ἑαυτοῖς, ἄλλοις δὲ ὁμοιούμενα add Aδ.—ν αἰτιῶν ΥFSYεgεgεr : αἰτιῶν *ς.—ν τὸ Aδ.—ω ἐν A.—x ἑκατέροι cori A, ἑκατέρα F.—y δ' ἀριθ-

δυνατὸν, ὅτι τι παθεῖν ὑπὸ τοῦ κατὰ ταυτὰ ὁμοίως τε ἔχοντος ἕως δ' ἂν εἰς ἄλλή τι γινόμενον ἦττον ὄν, κρείττονι μάχεται, λυόμενον οὐ παύεται. In vulgatis redundant verba ὅτι τι δράσαι δύναται. Et ἕως ἂν habetur pro ἕως δ' ἂν, et μάχεσθαι pro μάχεται. CORNAR.

ὅτι τι δράσαι δύναται] Hæc verba non extant in vet. cod. (unde etiam sumpta sunt hæc lectiones, ἕως δ' ἂν pro ἕως ἂν, et μάχεται pro μάχεσθαι) et Fic. ea legisse non videtur: quippe qui non sit interpretatus. STEPH. Vet. Cod. est Cornar. l. l. qui hæc vocabula tanquam

redundantia delenda censebat. Cod. Tub. quoque ea omisit. BIP.

ἑκατέρου] γρ. ἑκατέραν. STEPH. ἔχον] Affertur et alia lectio pro ἔχον, videlicet ἔχουσαν, ut pertineat ad ζύστασιν: sed nihil videtur habiturum nomen μέγεθος cum quo cohereat. Fic. autem interpr. cum magnitudine, locum hunc ita vertens, Quod autem in eorum speciebus alia quoque innata sunt genera, causa est elementi utriusque constitutio: quæ non solum ab initio unum cum magnitudine triangulum peperit, sed etiam majora et minor, STEPH.

μόν^γ δὲ ἔχοντα τοσοῦτον ὅσα^z περὶ ἂν ἡ τὰν τοῖς εἴδεσι^α γένη. διὸ δὴ^β ζυμμιγνύμενα^c αὐτὰ τε πρὸς αὐτὰ^d καὶ πρὸς ἄλληλα τὴν ποικιλίαν ἔστιν ἄπειρα· ἧς δὴ^e δεῖ θεωροῦς γίγνεσθαι τοὺς μέλλοντας περὶ φύσεως εἰκότι λόγῳ χρῆσεσθαι.^f

§. 32. Κινήσεως οὖν στάσεώς^g τε πέρι, τίνα τρόπον καὶ μεθ' ἂν τινῶν γίγνεσθον, εἰ μὴ τις διομολογήσεται, πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδῶν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ.^h τὰ μὲν οὖν ἤδηⁱ περὶ αὐτῶν εἴρηται, πρὸς δὲ ἐκείνοις ἔτι τάδε, ἐν μὲν ὁμα-
 III. II. 75. λότητι μηδέποτε^k ἐθέλειν κίνησιν^l ἐνεῖναι.^m τὸ γὰρ κινή-
 σόμενον ἄνευ τοῦ κινήσαντοςⁿ ἢ τὸ κινήσον ἄνευ τοῦ κινήσο-
 μένου χαλεπὸν, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον εἶναι· κίνησις δὲ οὐκ
 ἔστι τούτων ἀπόντων.^o ταῦτα δὲ ὁμαλὰ εἶναι ποτε ἀδύνα-
 III. 58. μαλότητα^q αἰεὶ τιθῶμεν. αἰτία δὲ ἡ^r ἀνισότης^s αὐτῆς ἀνω-
 μάλου φύσεως. ἀνισότητος δὲ γένεσιν μὲν^t διεληλύθαμεν
 πῶς δὲ ποτε^u οὐ κατὰ γένη διαχωρισθέντα ἕκαστα πέπαυ-
 ται τῆς δι' ἀλλήλων κινήσεως καὶ^v φθοῆς,^w οὐκ εἴπομεν.
 ᾧδε^x οὖν πάλιν ἐροῦμεν. Ἡ^y τοῦ παντὸς περίοδος, ἐπειδὴ
 συμπεριέλαβε τὰ γένη, κυκλοτερῆς οὔσα καὶ πρὸς αὐτὴν
 πεφυκυῖα βούλεσθαι ζυνιέναι, σφίγγει πάντα καὶ κενῆ^z

μόν γ, ἀριθμὸν δ' sg.—^z ὅσον ο.—^a ὕδασι γ.—^b διὸ δὴ ΑΘΞΣΤΦΣΥαεγορ: δύο δὲ ss.—^c ξ. Ss.—^d πρὸς αὐτὰ om Ssgx: in Y lacuna est.—^e ἧς δὴ δεῖ ΑΘΞΣΤΦσεοτ, ἧς δεῖ δὴ ΣΥsg, ἧς δὴ q: ἧς γε δεῖ *s.—^f χρῆσθαι F, χρῆσασθαι g.—^g στάσεώς A: ζυστάσεώς *s.—^h λόγῳ gr et γρ ΣΤ.—ⁱ εἶδη Σ.—^k μηδέποτε^g sg.—^l τὴν ἴσῳσιν SY

sgx.—^m ἐνεῖναι A: εἶναι *s.—ⁿ κινήσαντος Y.—^o ἀπόντων ΑΕΦο: ἀπάντων *s.—^p δὲ s.—^q ἀνομαλότητα Y.—^r ἡ om A.—^s ἀνισότητος...διεληλύθαμεν om pr o.—^t μὲν om Θ.—^u ποτε om ε.—^v τε καὶ F.—^w φθορᾶς s.—^x ᾧδ' o.—^y hinc ad h 345,

δὸς δὲ] Cod. Tub. διὸ δὴ. Ficino addi-
 cente: Quapropter mixta hæc, etc. Bip.
 δύο δὲ συμμιγνύμενα] Ficinus vertit
 hic: Quapropter hæc etc. Propterea
 cum Cod. Tub. rescribe, διὸ δὲ ζυμμιγν.
 LIND.

§. 32. λογισμῷ] γρ. λόγῳ. STEPH.
 κινήσόμενον—κινήσομένου] An utro-
 bique rescribendum κινήθησόμενον—κι-
 νηθησόμενον; LIND.

οὐκ ἔστι τούτων] Græce legendum,
 κίνησις δὲ οὐκ ἔστιν ἄνευ τούτων ἀπάν-
 των. In vulgatis deest vox ἄνευ. CORNAR.
 οὐκ ἔστι τούτων] Invenitur alia lectio,
 οὐκ ἔστιν ἄνευ τούτων. STEPH.

οὐκ ἔστι τούτων] Non male quidem
 Cornarius, sed nobis facilius videtur
 nostra emendatio: κίνησις δὲ οὐκ ἔστι,
 τούτων ἀπόντων. LIND.

πῶς δὲ ποτε (οὐ)] Expunge hic cum
 Cod. Tub. istud οὐ hic ineptum, quod,
 si omnia genera i. e. elementa, uti Plato
 postea dicit explicatius, separatim man-
 nerent, motus non esset. LIND.

καὶ κενῆν χώραν] Cod. Tub. καὶ
 κενῆν χώραν. Ficinus, Locumque va-
 cuum etc. Bip.

κενῆν] Scribe hic cum Cod. Tub.
 κενῆν loco τοῦ, καινῆν. LIND.

χώραν οὐδεμίαν ἐᾷ λείπεσθαι. διὸ δὴ πῦρ μὲν εἰς ἅπαντα^α διελήλυθε μάλιστα, ἀὴρ δὲ δευτέρως,^β ὡς λεπτότητι δεύτερος^γ ἔφυ,^δ καὶ τᾶλλα ταύτη. τὰ γὰρ ἐκ μεγίστων μερῶν γεγονότα μεγίστην κενότητα^ε ἐν τῇ ζυστάσει παραλέλοιπε, τὰ δὲ σμικρότατα^ς ἐλαχίστην. ἢ δὴ^ς τῆς πιλήσεως ζύνουδος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα^η ζυνωθεῖ. σμικρῶν οὖν παρὰ μεγάλα^ι τιθεμένων καὶ τῶν ἐλαττόνων τὰ μείζονα διακρινόντων, τῶν δὲ μειζόνων ἐκεῖνα συγκρινόντων, πάντ' ἄνω κάτω^κ μεταφέρεται^λ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν τόπους. ππ. ii. 76. μεταβάλλον^μ γὰρ τὸ μέγεθος ἕκαστον καὶ τὴν τῶν τόπων μεταβάλλει στάσιν. οὕτω δὴ^ν διὰ ταυτὰ τε ἢ τῆς ἀνωμαλότητος διασωζομένη γένεσις ἀεὶ^ο τὴν ἀεὶ κίνησιν τούτων οὔσαν ἐσομένην τε^π ἐνδελεχῶς παρέχεται.^ρ

§. 33. Μετὰ δὴ ταῦτα δεῖ νοεῖν ὅτι πυρός τε γένη πολλά γέγονεν, οἷον φλόξ τό τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπτόν,^ρ ὃ κἀεὶ^ς μὲν οὐ,^τ φῶς^υ δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει, τό τε φλογὸς

2. ἔφυσαν.—^α κενὴν ΑΘΞΣΤΨΣΥαδβδγοι: καινήν *ς.—^β ἅπαντα Αδ: πάντα *ς.—^γ δεύτερον ΑΓδδ, δεύτερος ΘΣΥγδδγ.—^δ δεύτερον ΑΘΨΣΥγδδβδδγοι.—^ε ἔφη Σ.—^ς καινότητα ο.—^ς σμικρότητα x.—^η δὲ γο.—^η διάκενα πάλιν ο.—^ι μεγάλων Υπεργ.—^κ ἄνω κάτω ο et pr A: ἄνω καὶ κάτω *ς.—^λ φέρεται Fr.—^μ μεταβάλλει pr A, μεταβάλλων ο, μεταβάλλον S.—^ν δὲ ς.—^ο prius ἀεὶ om δδ, alterum om F.—^π τε ΑΘΨΣδδδγοι, γε ς: τε καὶ *ς.—^ρ παραδέχεται F, παράγεται ς: om τ.—^ρ ἄπτον ΤΣΥε.—^ς οὐκ ἀεὶ x.—^τ post οβ̄ interpuncti cum A.—^υ σαφῶς F.

ὡς—δευτερος] Intercidendum post δευτερος, nisi ὡς malueris mutare in ὅς. LIND.

ἔφυ] Retinendum videtur ἔφυ, non mutandum in ἔβη. Hoc enim verbum nec sermonis Græci consuetudini nec hujus loci sensui satis aptum habere usum videtur: at vero ἔφυ optime convenit: ut totum locum ita interpretemur, *Itaque in omnia pervasit ignis quidem maxime, secundo autem loco aer, sicut ita natura est comparatus ut secundum ab eo locum in tenuitate obtineat.* ΣΤΕΡΗ.

§. 33. ἀπτόν] In Græcis legendum, τὸ, τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπτόν, ἢ κἀεὶ μὲν οὐ, φῶς δὲ τοῖς ὄμμασι παρέχει τὸ, τε φλογὸς ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. Vulgati codices ἄπτον falso habent pro ἀπτόν, et alioqui verba male distincta sunt. Sic autem, ut ego reddidi, citat et exponit Galeus libro septimo de dogmatibus Hippocratis et Platonis. Facit enim tria ignis ge-

nera, *flammam, splendorem, et prunam.* CORNAR.

ἀπτόν] Pro ἀπτόν (in præced. autem editionibus ἄπτον, quod nihil significare potest) invenitur etiam ἀπίον: quod mihi multo magis probatur: præsertim si negativa particula præcedentibus jungatur, ita totum locum legendum, *τό, τε ἀπὸ τῆς φλογὸς ἀπίον ἢ κἀεὶ μὲν οὐ, φῶς δὲ etc.* ut hic sit loci hujus sensus, alteri plane contrarius, *Veluti flamma, atque id quod e flamma exit, quod minime quidem urit, sed lucem oculis exhibet.* Hoc autem de splendore seu fulgore intelligetur. Alteram vero lectionem retinendo, non satis aptum habet locum negatio: potiusque dicendum fuisset, *φῶς δὲ τοῖς ὄμμασι οὐ παρέχει.* Multo quidem certe concinnior atque usitatior collocatio fuisset. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. * Conjecturam meam margini adscriptam, postea Galeni auctoritate confirmari comperi, locum hunc ita legisit.

ἀποσβεσθείσης ἐν τοῖς^v διαπύροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. κατὰ ταῦτά^w δὲ αἶρος τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθήρη καλούμενος, ὁ δὲ θολερώτατος^x ὀμίχλη^y τε καὶ σκότος, ἕτερα^z τε ἀνόνημα εἶδη^z γεγονότα διὰ τὴν^a τῶν^b τριγῶνων ἀνισότητα. τὰ δὲ ὕδατος διχῆ^z μὲν πρῶτον, τὸ μὲν ὑγρὸν, τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτοῦ. τὸ μὲν οὖν ὑγρὸν διὰ τὸ μετέχον εἶναι τῶν γενῶν^c τῶν ὕδατος,^d ὅσα σμικρά, ἀνίσαν ὄντων, κινήτων^e αὐτὸ τε καθ' αὐτὸ καὶ ὑπ' ἄλλου διὰ τὴν ἀνωμαλότητά^f καὶ τὴν τοῦ σχήματος ἰδέαν γέγονε. τὸ δ' ἐκ μεγάλων καὶ ὀμαλῶν στασιμώτερον μὲν ἐκείνου καὶ βαρὺ πεπηγὸς ὑπὸ^g ὀμαλότητός ἐστιν, ὑπὸ δὲ πυρὸς εἰσιόντος^h καὶ διαλύοντος αὐτὸ τὴν ὀμαλότητα ἀπολέσανⁱ μετίσχει

III. ii. 77. μᾶλλον κινήσεως, γενόμενον^j δὲ εὐκίνητον, ὑπὸ τοῦ πλησίον^k αἶρος ἀθούμενον καὶ κατατεινόμενον ἐπὶ γῆν, τήκεσθαι μὲν τὴν τῶν ὄγκων καθαίρεισιν, ῥοήν^l δὲ^m τὴν κατάστασινⁿ ἐπὶ γῆν ἐπανυμίαν ἑκατέρου τοῦ πάθους ἔλαβε. πάλιν δὲ ἐκ-

III. 59. πίπτοντος αὐτόθεν τοῦ πυρός, ἅτε οὐκ εἰς κενὸν ἐξιόντος, ἀθούμενος ὁ πλησίον αἶρη εὐκίνητον ὄντα ἔτι^o τὸν ὑγρὸν ὄγκον εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἕδρας ζυνωθῶν^p αὐτὸν αὐτῷ ζυμμίγ-

—^v ἐντὸς g.—^w ταῦτα σχεοῦ.—^x ὁ δὲ θολερώτατον o.—^y ὀμίχλη, ut solet, S.—^z ἤδη s.—^a τὴν om F.—^b τῶν om g.—^c γενεῶν s.—^d τῶν ὕδατος ΑΘΥΣΥαεθ οχ: τοῦ ὕδατος s.—^e κινήτικόν ΑΤΣΥαεθορ et pr Θ, κινήτικῶν s.—^f ὀμαλότητα Y.—^g καὶ g.—^h εἰσιόντος A.—ⁱ ὀμαλότητα ἀποβάλλει ταύτην δὲ ἀπόλεσαν corr A.—^j γενόμενον...αἶρος om pr o.—^k πλησίον x.—^l ῥοθῆν o.—^m δὴ s.—ⁿ ἀ κατάτα-

ἤδη] Remansit ex præced. editionibus ἤδη pro εἶδη. Idem vero error ex alio sublatus fuit loco, qui est in fine p. 68. nam ibi δύο αἰτίας εἶδη διορίζεσθαι, præcedentes editiones habent ἤδη. STEPH.

ἤδη] Cod. Tub. ἕτερα τε ἀνόνημα εἶδη. Recte. Ficinus: *Aliasque species sine nomine*. BIP.

ἤδη] Cod. Tub. loco τοῦ, ἤδη offert εἶδη. Quemadmodum Ficinus quoque verit: *aliasque species sine nomine*. Quorum cedimus in sententiam. LIND.

τὸ δ' ἐκ μεγάλων καὶ ὀμαλῶν] Nonne huc adjiciendum ὄν; ut infra p. 62. C. τὸ δὲ ἐκ τετραγῶνων ὄν βασέων. LIND.

τῶν ὄγκων καθαίρεισιν] Ficinus vertens hic, *molis purgatio*, utrum male intellexerit vocem καθαίρεισιν, *que molis deminutionem sive dissectionem significans*, sola hic apta est, an legerit *κάθαρσιν*,

non ausim dirimere. LIND.

κατάστασιν] Reponendum est *κατάστασιν*, quum præcedat *κατατεινόμενον*: præterea δὲ post ῥοήν aptius scribetur, quod respondeat τῷ μὲν: quamvis ne sic quidem procedat structura orationis. STEPH. Ita plane exhibet Cod. Tub. BIP.

αὐτῷ] Malim αὐτῷ: sic supra *αὐτά τε πρὸς αὐτά*: item paulo post, *πρὸς αὐτὴν πεφυκῖα βούλεσθαι ζυνιέναι*: perperam, hic pro *πρὸς αὐτὴν*, illic pro *πρὸς αὐτά*: estque et alibi animadvertendus idem error. Sed et statim post hunc locum qui est e regione, habemus *ταυτὸν αὐτῷ*, ubi rectius αὐτῷ scriptum iri videtur. STEPH. qui sic in Not. 'In præced. edit. αὐτῷ, pro quo, tanquam hic servato, illud αὐτῷ margini fuit adscriptum.'

νυσιν· ὁ δὲ ξυνωθούμενος^p ἀπολαμβάνων τε τὴν ὀμαλότητα πάλιν, ἅτε τοῦ^q τῆς ἀνωμαλότητος δημιουργοῦ πυρὸς ἀπιόντος,^r εἰς ταῦτόν αὐτῶ^s καθίσταται. καὶ τὴν μὲν τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν φύξιν, τὴν δὲ ξύνοδον ἀπελθόντος ἐκείνου^t πεπηγὸς εἶναι γένος προσεῖρήθη. Τούτων δὲ πάντων ὅσα χυτὰ προσείπομεν ὕδατα, τὸ μὲν ἐκ^u λεπτοτάτων καὶ ὀμαλωτάτων πυκνάτατον^v γιγνόμενον, μονοειδὲς γένος, στίλβοντι καὶ ξανθῶ χρώματι κοινωθέν,^w τιμαλφέστατον κτῆμα^x χρυσοῦ ἠθήμενος^y διὰ πέτρας ἐπάγη. χρυσοῦ δὲ ὄζος διὰ πυκνότητα σκληρότατον ὄν καὶ μελανθέν, ἀδάμας ἐκλήθη.^z τὸ δ' ἐγγύς^a μὲν χρυσοῦ τῶν μερῶν, εἶδη δὲ πλείω ἐνός^b ἔχον, πυκνότητι μὲν^c χρυσοῦ πυκνώτερον ὄν, καὶ γῆς μῶριον ὀλίγον καὶ λεπτόν μετασχόν, ὥστε σκληρότερον εἶναι, τῶ^d δὲ μεγάλα^e ἐντός αὐτοῦ διαλείμματα III. II. 78. ἔχειν κουφότερον, τῶν λαμπρῶν πηκτῶν^f τε ἐν γένος ὑδάτων χαλκὸς ξυσταθεὶς γέγονε. τὸ δ' ἐκ γῆς αὐτῶ^g μιχθέν, ὅταν παλαιουμένω διαχωρίζησθον πάλιν ἀπ' ἀλλήλων, ἐκφανῆς^h καθ' αὐτὸ γιγνόμενον ἰὸς λέγεται. τᾶλλα δὲ τῶν τοιούτων οὐδὲν ποικίλον ἔτιⁱ διαλογίσασθαι^k τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν, ἢ^l ὅταν τις^m ἀναπαύσεως ἕνεκα τοὺς περὶ τῶν ὄντων αἰεὶ καταβήμενος λόγους, τοὺς γενέσεως περὶ διαθεώμενοςⁿ εἰκότας ἀμεταμέλητον ἡδονὴν κτᾶται, μέτριον ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιᾶν^o καὶ φρόνιμον

σιν ?—^o ὄντα ἔτι A0 : ἔτι ὄντα *5.—^p ξ. A.—^q τοῦ om F.—^r ἀπ. αἰθῆς εἰς 0.—^s αὐτὸ F0.—^t ἀπελθόντος ἐκείνου AF0 : ἐκείνου ἀπελθόντος *5.—^u μὲν λοιπὸν ἐκ A.—^v πυκνάτατον E : πυκνότατον *5.—^w κινωθέν s.—^x χρῆμα SYSGE.—^y ἠθισμένος F, ἠθήμενος xerx et correctus fortasse 0.—^z ἐκλήθη om A.—^a ἐντός F.—^b πλείω q, πλείονα S0 : πλείον *5.—^c πυκνότητι δὲ τῆι μὲν A, πυκνότητι τῆι μὲν F.

—^d τὸ 0.—^e μέγα Θ, μεγάλου γ.—^f πηκτῶν A, τηκτόν 0.—^g αὐτὸ 5.—^h ἐκφανῆς g.—ⁱ ἔτι A, om 0 : ἔστι *5.—^k λογίσασθαι 0.—^l ἢ 0.—^m τῆς gγ.—ⁿ διαθέμενος s.

χρυσὸς, ἠθήμενος] Mirum in modum ea vertit Ficinus: aurum florescens per petram compactum est, quasi legisset ἀνθημα ἢν aut tale quid, quod hic quidem ineptum. Cf. infra διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθήμενα, ubi stillans recte vertit Ficinus. LIND.

πλείον] Aptius esset πλείονα, sive πλέω, aut πλείω. STEP.H.

μῶριον ὀλίγον καὶ λεπτόν μετασχόν]

Phil.

Corrige, καὶ γῆς μῶριον ὀλίγον καὶ λεπτοῦ μετασχόν. Subinde in verbis, τὸ δὲ μεγάλα ἐντός αὐτοῦ διαλείμματα ἔχειν corrigendum τῶ δὲ μεγάλα. Denique in verbis τὸδ' ἐκ γῆς αὐτὸ μιχθέν, rescribe cum Cod. Tub. αὐτῶ. LIND.

τὸ δ'—αὐτὸ] Vel τὸ ἢν τῶ, vel αὐτὸ ἢν αὐτῶ mutandum est. Proterea autem accusativum absolutum pro genitivo absoluto hic esse puto. STEP.H.

ποιῶτο. ταύτη δὴ καὶ τὰ νῦν ἐφέντες^p τὸ μετὰ τοῦτο τῶν αὐτῶν^q περὶ τὰ ἐξῆς εἰκότα διίμεν τῆδε. [§. 34.] Τὸ περὶ μεμιγμένον ὕδαρ,^r ὅσον λεπτὸν ὑγρὸν τε διὰ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ὁδὸν ἦν^s κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς ὑγρὸν^t λέγεται, μαλακὸν τε αὖ τῶ^u τὰς βάσεις ἦττον ἐδραίους^v οὐσας ἢ τὰς^w γῆς ὑπέκειν,^x τοῦτο δ' ὅταν πυρὸς ἀποχωρισθὲν ἀέρος τε μονωθῆ, γέγονε μὲν ὀμαλώτερον, ξυνέωσται

III. II. 79. δὲ^z ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό, παγέν τε οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα χάλαζα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος,^a τὸ δὲ^b ἦττον ἡμιπαγές τε ὂν ἔτι, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς αὖ χιάν, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγέν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. τὰ δὲ δὴ^c πλείστα ὑδάτων^d εἶδη μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς

III. 60. φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι· διὰ δὲ τὰς μίξεις ἀνομοιότητα ἕκαστοι^e σχόντες^f τὰ μὲν ἄλλα πολλὰ ἀνάυρμα γένη παρέσχοντο, τέτταρα^g δὲ ὅσα ἔμπυρα^h εἶδη, διαφανῆ μάλιστα γενόμενα εἴληφεν ὀνόματα αὐτῶν, τὸⁱ μὲν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικὸν οἶνος, τὸ δὲ λεῖον καὶ^k διακριτικὸν ὄψεως διὰ ταυτὰ τε^l ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ στίλβον λιπαρὸν τε φανταζόμενον ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα^m καὶ κίκιⁿ καὶ ἔλαιον αὐτὸ ὅσα τ' ἄλλα τῆς αὐτῆς δυνάμεως· ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα

ὕδαρ

—^o παιδείαν A.—^p ἀφέντες AO.—^q λοιπῶν O.—^r εἶδος E.—^s ἦν ΣΥ.—^t ὑγρὸν A.—^u αὖ τὸ ΕΣΥχε, αὐτῶι A.—^v ἐδραίους A et pr O: ἐδραίας *S.—^w τῆς pr O, τὰς τῆς IC O.—^x ὑπέκειν E.—^y δ' om A.—^z δὲ x.—^a κρύσταλος EF.—^b δ' sgr.—^c δὴ om F.—^d τῶν ὑδάτων A.—^e ἕκαστος O.—^f σχόντες A, ἴσχοντες. So: ἔχοντες *S.—^g τέτταρα s.—^h ἔμπυρα xE, om Y et pr S.—ⁱ τὸ...οἶνος om s.—^k τε καὶ O.—^l δὲ

ἐφέντες] Vide num reponendum sit particip. ἀφέντες, jungendo ei quod sequitur: ut intell. ταύτη τῇ παιδείᾳ ἀφέντες τὸ μετὰ τοῦτο, διίμεν τῆδε τῶν αὐτῶν περί, etc. Alioqui ἐφέντες retinendo, absolute positum videri possit, tanquam neutrum: veluti quum pro indulgere accipitur. STEPH. Ficinus vertit: His utique nunc ita concessis etc. BIR.

§. 34. λεπτὸν ὑγρὸν τε, κ. τ. λ.] Opinamur hic scribendum: ὅσον λεπτὸν ὑαλόεν τε, διὰ τὸ κινήσει καὶ ξυνόδω εἶναι κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς, ὑγρὸν λέγεται. LIND.

εἰς αὐτὸ] Fic. Et alienis expressis cogitur in seipsum, Legit igitur, εἰς αὐτὸ, quod probum. Animadvertite hic quoque vocolæ ὑπὸ usum: nam ceterorum ex aqua exitus efficit, ut illa compingatur. LIND.

ἐλαιηρὸν] Græce legitur, ἐλεηρὸν εἶδος, πίττα καὶ κίκι καὶ ἔλαιον αὐτό. Videtur itaque κίκι dixisse τὸ κίκινον ἔλαιον. Aliqui codices κόμμι, id est, gummi, pro κίκι habent. Sed hoc ad quartam deinceps sequentem liquorum speciem magis pertinere videtur. CORNAB.

ξυνόδων, ταύτη τῇ δυνάμει γλυκύτητα παρεχόμενον, μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλισταⁿⁿ πρόσρημα ἔσχε· τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν τῷ^o κείνῳ^p ἀφρῶδες γένος, ἐκ πάντων ἀφορισθεν τῶν^q χυμῶν, ὅπως ἐπανομάσθη.

§. 35. Γῆς δὲ εἶδη, τὸ μὲν ἠθήμενον δι' ὕδατος τοιῶδε τρόπῳ γίνεται σῶμα λίθινον. τὸ ζυμμιγῆς^r ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ζυμμιζέει κοπῇ, μετέβαλεν^s εἰς ἀέρος ἰδέαν· γενόμενος δὲ ἀήρ εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον ἀναθεῖ. κενὸν δ' ὑπῆρχεν^t αὐτῶν^u οὐδέν· τὸν οὖν πλησίον ἔωσεν ἀέρα. ὁ δὲ, ἅτε ἂν^v βα- III. II. 80.
 ρύς, ὠσθεῖς καὶ περιχυθεῖς τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ^w σφόδρα ἔθλιψε ξυνέωσέ τε αὐτὸν εἰς τὰς ἔδρας ὅθεν ἀνήειν^y ὁ νέος ἀήρ. ξυνωσθεῖσα δὲ ὑπ'^z ἀέρος ἀλύτως^a ὕδατι γῆ ξυνίσταται πέτρα, καλλίων μὲν ἢ τῶν ἴσων καὶ ὀμαλῶν διαφανῆς μερῶν, αἰσχιῶν δὲ ἢ ἐναντία. τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους^b τὸ

F.—^m πάντα x, πίττη g.—ⁿ τῆκι ΘFY, τῆκει pr A, κῆκι xgo : κίκι cum *s corr T.
 —ⁿⁿ μάλιστα om SYsgt.—^o τὸ x.—^p κείνῳ A.—^q εἰ g.—^r ζυμμιγῆς A, ζυμμιγῆν F
 παγὲν
 et γρ Θ, ζυμμιγῆν ο : ζυμπαγὲν *s.—^s μετέβαλλεν ΞF.—^t δ' ὑπερείχεν pr Aο, δὲ οὐ περιείχεν corr A.—^u αὐτὸν corr A.—^v ἅτε ἂν Aο, αὐ ἢ ΞΣΓx, αὐ ἢ e : ἂν ἢ *s.—
^w ὄγκῳ xe.—^y ἀνήειν Θ et pr T. ἀνήει A, ἀήει ΞΣFSYqsxege cum corr Tο : ἂν εἴη
 s.—^a ὑπ' TSsxeot : ὑπὸ s.—^b ἀλύτως A.—^b τάχους AΘΞΣTqsxeo et corr (ut vi-

κατὰ πάντων] Cod. Tub. hic offert lectionem κατὰ πάντα. Scribendum igitur videtur : μέλιτος κατὰ πάντα μάλιστα πρόσρημα ἔσχε. LIND.
 §. 35. τὸ ζυμμιγῆν ὕδωρ] Scribe cum Cod. Tub. τὸ ζυμμιγῆν ὕδωρ propter sequentem vocem ζύμμιξις. LIND.
 αὐτῶν] Probam hic lectionem Cod. Tub. offert ἀτῶ loco τοῦ, ἀτῶν. LIND.
 ὅθεν ἂν εἴη ὁ νέος ἀήρ] Fic. unde novus ascenderat aër, conduxit. Male. Legens ille quidem suo in libro αὐτὸν, debuit profecto corrigere αὐτὸν scil. ὄγκον τῆς γῆς. Etenim hic agitur de structione lapidis. Præterea verbis ὅθεν ἂν εἴη offendimur, præsertim quum Ficinus verterit, unde novus ascenderat aër. Maluerim igitur hic scribere, ὅθεν ἂν ἀνῆ. primum quod verba ἔθλιψε, ξυνέωσε, significatu fere præsentium adhibentur, tum quod non multo ante sensu prope eodem dictum est : γενόμενος δὲ ὁ ἀήρ εἰς τὸν ἑαυτοῦ τόπον ἀναθεῖ. LIND.
 πυρὸς τάχους] Græce legendum, τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχος τὸ νοτιῶν πᾶν ἐξαρ-

πασθὲν καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστᾶν, ὃ γένει κέραμον ἐπανομάκαμεν, τοῦτο γέγονε. Cretam itaque diximus κέραμον Platoni nominatum plerumque in multis locis. Est enim κέραμος in summa omnis creta genus, cujus multas species a Plinio recensentur. Dicitur itaque κέραμος etiam ea, quæ infra in Critia κερὰμῖς appellatur, et in octavo de Legibus κερὰμῖτις γῆ, id est, creta, sive terra figlina, et omnis vasorum figlinorum materia. Et in Critia quidem de Atheniensium terra prisca dicit, quod aquam pluvialem multam susceperit per cretam figlinam continentem ac conservantem : in octavo vero de Legibus, aquam quærendam esse dicit fodiendo terram, usque ad cretam, sive terram figlinam. Aristoteles lib. quarto Μετεωρολογικῶν sæpe simpliciter κέραμον habet, et semel atque iterum κέραμον ὀπτώμενον, id est, cretam figlinam quæ torretur. Sed interpretes fere lateres, et lateres occitiles, ubi converterunt. CORNAR.
 πάχους] Alia est lectio, quæ habet

νοτερόν^c πᾶν^d ἐξαρπασθεν καὶ κραιυρότερον^e ἐκείνου ξυστάν,
 ᾧ^f γένει κέραμον ἐπωνόμακαμεν,^g τοῦτο^h γέγονεν. ἔστι
 δὲ^k ὅτε νοτίδος ὑπολειφθείσης χυτὴ γῆ^l γενομένη διὰ πυ-
 ρός, ὅταν^m ψυχθῆ, γέγονεⁿ τὸ μέλαν χρῶμα ἔχον^o λίθος.
 τῷ^p δ' αὖ κατὰ ταῦτα^q μὲν ταῦτα ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος^r
 ἀπομονοιμένα^s πολλοῦ,^t λεπτοτέρων δὲ^u ἐκ γῆς μερῶν ἀλ-
 μυρῶν τε ὄντι, ἡμιπαγεῖ^v γενομένων καὶ λυτῶ^w πάλιν ὑφ'^x
 ὕδατος, τὸ μὲν ἐλαίου καὶ γῆς καθαρτικὸν γένος λίτρον,^y
 τὸ δ' εὐάρμοστον ἐν ταῖς κοινωνίαις ταῖς περὶ τὴν τοῦ^z στό-

detur) S, πάχης g: πάχους s.—^c τονώτερον o.—^d πᾶσαν r.—^e κραιυρότερον x, κραι-
 τέστερον γρ A et ipse, ut videtur, pr A.—^f τῷ s.—^g ἐπωνόμακε Ygr.—^h τοῦτο ἦ

pr o.—ⁱ ἔτι E.—^k δ' o.—^l γῆ om s.—^m ὅταν om x.—ⁿ γίγνεται A.—^o ἔχων A.—

p τὸ οὐ.—^q τὰ A.—^r ὕδατος om o.—^s ἀπομονοιμένων (deletis post tertiam syllabam litteris duabus) A, ἀπομονοιμένου γρ, ἀπολιθουμένου o.—^t πολλῶν o.—^u λεπ-
 τοτέρων τε F.—^v ἡμιπαχεῖ x.—^w λυτῷ Stephanus: libri αὐτῷ.—^x ἐφ' ΣΤΥΓχεστρ.
 —^y λίτρον A: νίτρον *s.—^z τοῦ om e.—^a στόματος ΑΘΞΖΣΥSαεορ: σώματος

πάχος, et paulo post, ἢ γένει κέραμον
 etc. Sed post ἢ retinere malim τῷ: et
 genitivum πάχους aptiorem esse puto,
 aut certe τάχους. Fic. vertit, ignis
 acuminē. STEPH.

πυρὸς πάχους] Cod. quidem Tub.
 offert hic lectionem τάχους loco τοῦ,
 πάχους. Ficinus autem verba ὑπὸ πυρὸς
 πάχους vertit ignis acuminē. Cornarius
 denique proposuit scribendum πάχος—ἢ
 γένει. Nos autem et Ficinum sequentes
 et rei naturam, locum illo modo puta-
 mus resarciendum: τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς
 δέξυτης νοτερόν πᾶν ἐξαρπασθεν—ὅτῳ
 γένει κέραμον ἐπωνόμακαμεν, τοῦτο γέ-
 γονεν, uti est p. 61. E. ὁξέως τὸ προστυ-
 χὸν ἀεὶ τέμνει. In quibus verbis ani-
 madvertendus est insolitus verborum ἐξ-
 αρπάζεσθαι loco τοῦ στερεῖσθαι, et ἐπω-
 νομάζειν usus, cui posteriori similis est
 p. 62. B. τῇ δὴ μάχη καὶ τῷ σεισμῷ
 τοῦτῳ τρόμος καὶ βίγος ἐτέθη. LIND.

τῷ δ' αὖ κατὰ μὲν ταῦτα κ. τ. λ.] καὶ
 αὐτῷ jam Stephanus bene correxit scri-
 bens καὶ λυτῷ, uti idem mendum ab
 eodem corrigitur p. 43. D. Sed illa
 correctio loco perquam corrupto non
 suffecit. Nobis jam dudum visum est
 rescribi: τῷ δ' αὖ, κατὰ μὲν ταῦτα ἐκ
 ξυμμίξεως ὕδατος ἀπομονοιμένα πολλοῦ,
 λεπτοτέρων δὲ ἐκ γῆς μερῶν ἀλμυρῶν τε
 ἡμιπαγεῖ γενομένων, καὶ λυτῷ πάλιν ὑφ'
 ὕδατος, τὸ μὲν νίτρον—τόδ'—ἀλῶν θεο-
 φιλὲς σῶμα ἐγένετο. Quam Cornarius

hisce in verbis proposuit emendationem,
 στόματος loco τοῦ, σώματος, confirma-
 tur iis, quæ infra sunt p. 65. C. παθή-
 ματα περὶ τὴν γλῶτταν, ibidemque, e,
 φερόμενά τε ὑπὸ κορυφότητος ἄνω πρὸς
 τὰς τῆς κεφαλῆς αἰσθήσεις. LIND.

αὐτῷ] For. λυτῷ. STEPH. qui sic in
 Not. 'De lectione quam margini ex
 conjectura adscripsi, λυτῷ pro αὐτῷ, du-
 bitandum esse non puto: quamvis Fici-
 nus nec αὐτῷ nec λυτῷ, sed tertium
 quiddam legisse aut legendum censuisse
 videri possit: si quidem hunc suæ inter-
 pretationis locum ita scriptum reliquit,
 Quando vero idipsum similiter ex com-
 mixtione multo privatur humore, sed
 tenuioribus terræ partibus constat, sal-
 sumque est et semiglaciæ fit, perque
 aquam emergit, partim quidem olei ter-
 ræque purgatorium genus, etc. Alioqui
 sic etiam λυτῷ pro αὐτῷ substituendum
 esse, annotavi in pag. 43.'

τὸ δ' εὐάρμοστον] Græce legendum,
 τὸ δ' εὐάρμοστον ἐν ταῖς κοινωνίαις, ταῖς
 περὶ τὴν τοῦ στόματος αἰσθησιν, ἀλῶν
 κατὰ λόγον νόμου θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο.
 In vulgatis σώματος pro στόματος habe-
 tur. De salis autem in sacris usu, Plu-
 tarchus libro quinto Symposiaco agit.
 De ejusdem vero præstantia præclare
 Plinius dixit, 'Ex ejus enim qualitatibus
 hic commodissimus usus et summa utili-
 tas nascitur, ut hominibus nullus cibus,
 nulla esca, alimenta nulla, conservari in

ματος^a αἴσθησιν ἀλῶν, κατὰ λόγον νόμου, θεοφιλές σῶμα ἐγένετο. Τὰ δὲ κοινὰ ἐξ ἀμφοῖν ὕδατι^b μὲν οὐ λυτά, πυρὶ δὲ διὰ τὸ τοιούδε οὕτω ζυμπήγνυται.^c γῆς ὄγκους πῦρ μὲν ἀήρ τε οὐ τήκει· τῆς^d γὰρ ζυστάσεως τῶν διακένων αὐτῆς σμικρομερέστερα πεφυκότα,^e διὰ πολλῆς εὐρυχωρίας ἴοντα, οὐ βιαζόμενα, ἀλυτον αὐτὴν^f εἶσαντα III. II. 81. ἀτήκτον παρέσχε· τὰ δὲ ὕδατος ἐπειδὴ μείζω πέφυκε μέρη, βίαιον ποιούμενα τὴν διέξοδον,^g λύοντα αὐτὴν τήκει. γῆν μὲν^h ἀξύστατον ὑπὸ βίας οὕτωςⁱ ὕδωρ μόνον λύει, ζυ- III. 61. εστηκυῖαν δὲ πλὴν πυρὸς οὐδέν· εἴσοδος γὰρ οὐδενὶ πλὴν πυρὶ λέλειπται. τὴν δὲ ὕδατος αὐ^k ζύνοδον τὴν μὲν βιαιοτάτην πῦρ μόνον, τὴν δὲ ἀσθενεστέραν^l ἀμφοτέρα, πῦρ τε καὶ ἀήρ, διαχεῖτον, ὁ μὲν κατὰ τὰ διάκενα, τὸ δὲ καὶ κατὰ τὰ τρίγωνα. βία δὲ ἀέρα ζυστάντα οὐδὲν λύει πλὴν κατὰ τὸ στοιχεῖον, ἀβίαστον δὲ κατατῆκει μόνον πῦρ.^m τὰ δὲ δὴⁿ τῶν ζυμμίκτων ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος σωμαίων, μέχρι περ ἂν ὕδωρ αὐτοῦ τὰ τῆς γῆς διάκενα^o καὶ βία ζυμπεπιλημένα^p κατέχη,^q τὰ μὲν ὕδατος ἐπίοντα ἔξωθεν εἴσοδον οὐκ ἔχοντα μέρη περιρρέοντα τὸν ὅλον ὄγκον ἀτήκτον εἶασε, τὰ δὲ πυρὸς εἰς τὰ τῶν ὑδάτων διάκενα εἰσιόντα, ὅ περ ὕδωρ γῆν, τοῦτο δὲ^r πῦρ ἀέρα ἀπεργαζόμενα,^s τηχθέντι τῶ

*s.—^b ὕδασι τ.—^c ζυμπηγνύσθαι corr (ut videtur) A.—^d τῆς...τήκει in mg ponit g.—^e σμικρ. φαίνεται πεφυκότα A.—^f ἐαυτὴν ΘΞΤΣΥΣχερο.—^g ἐξοδον F.—^h μὲν γὰρ ΞΤΣΥΧερεγορ et pr Θ, μὲν γὰρ οὖν F et re Θ.—ⁱ οὕτως ΑFSqο, οὐ τὸ ἔραν

Ξ: οὕτω s.—^k ἂν SYστ.—^l ἀσθενεστάτην S, ἀσθενεστάτην σοτ.—^m πυρὶ A.—ⁿ τὰ δὲ δὴ A, τὰ δὴ ο: τὰ δὲ *s.—^o διακείμενα F.—^p ζυμπεπλησμένα τ.—^q κατέχει sg,

futuri temporis usum possint, nisi salis conditura rite perennare et durare temporis spatium aliquod discerent. Putent omnia vel uno die asservata, rancescunt, marcida fiunt, olida, in summa a putredine vindicari vix possint, si non exhiberet nobis hanc commoditatem fossile hoc præstantissimum sal. Sole et sale nihil melius in vita. CORNAR.

σώματος] Pro σώματος legitur etiam στόματος: quæ lectio non displicet. STEPH.

λυτά] Græce legendum, τὰ δὲ κοινὰ ἐξ ἀμφοῖν, ὕδατι μὲν λυτά. Vulgo habetur οὐ λυτά. CORNAR.

οὐ λυτά] Quidam cod. vet. non habet

hic negativam particulam. STEPH.

οὕτω ὕδωρ] Græce legendum, γῆν μὲν γὰρ ἀξύστατον ὑπὸ βίας οὕτω ὕδωρ μόνον λύει. Vulgo habetur οὐ τὸ falso pro οὕτω. CORNAR.

οὕτω] In præced. edit. male οὐ τὸ, pro οὕτω. STEPH.

ἀβίαστον] Uti paulo ante ἀξύστατον in verbis, γῆν μὲν ἀξύστατον ὑπὸ βίας. Atqui quum aer non compactus nequeat resolvi nisi igni, inde efficitur, ut, quum aer compactus nihilo possit in elementa resolvi, post verba οὐδὲν λύει rescribendum sit, πάλιν κατὰ τὸ στοιχεῖον; i. e. κατὰ τὰ τρίγωνα, sicuti supra voculam πάλιν auctor junxit voci λυτῶ. LIND.

κοινῶ σώματι ρεῖν ἴμόνα αἷτια ζυμβέβηκε. ὕ τυγχάνει δὲ ταῦτα ὄντα, τὰ μὲν ἔλαττον ἔχοντα ὕδατος ἢ γῆς τό τε περὶ τὴν ὕαλον γένος ὅπαν ὅσα τε λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται, τὰ δὲ πλεόν ὕδατος αὐ πάντα ὅσα κηροειδῆ καὶ θυμιατικὰ σώματα ζυμπήγνυται.

III. II. 82.

§. 36. Καὶ τὰ μὲν δὴ σχήμασι κοινωίαις τε καὶ μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα πεποικιλμένα εἶδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται, τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' αἷς αἰτίας γέγονε πειρατέον ἐμφανίζεῖν. πρῶτον μὲν οὖν ὑπάρχειν αἰσθησιν δεῖ τοῖς λεγομένοις αἰεί. σαρκὸς δὲ καὶ τῶν περὶ σάρκα γένεσιν, ψυχῆς τε ὅσον θνητόν, οὕτω διεληλύθαμεν. τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα χωρὶς τῶν περὶ τὰ παθήματα ὅσα αἰσθητικά, οὔτ' ἐκεῖνα ἀνευ τούτων δυνατὰ ἰκανῶς λεχθῆναι. τὸ δὲ ἅμα σχεδὸν οὐ δυνατόν. ὑποθετέον δὴ πρότερον θάτερα, τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα ἐπάνιμεν αὐθις. ἵνα οὖν ἐξῆς τὰ παθήματα λέγηται τοῖς γένεσιν, ἔστω πρότερα ἡμῖν τὰ περὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ὄντα. Πρῶτον μὲν οὖν ἢ πῦρ θερμὸν λέγομεν, ἴδωμεν ἂδε σκοποῦντες, τὴν διάκρισιν καὶ τομὴν αὐτοῦ περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν γιγνομένην ἐννοθεύοντες. ὅτι μὲν γὰρ ὄξυ τι τὸ πάθος, πάντες σχεδὸν αἰσ-

κατέχει γ.— δὴ S80, delet A.— ἀπεργαζόμενον ο.— σώμ. τοῦ ρεῖν ο.— ζυμβ. εἶναι ο.— ἔχοντα ἔλαττον x.— ὕελον γο.— ὅπαν γένος ἅπαν F.— κηροειδῆ

μι
Υγ.— θυμιατικὰ F.—^a Καὶ add A0.—^b συμπεποικ. s.—^c ἤδη AS80Γ.—^d post ἐμφανίζεῖν cum A0 omisi ἡμῶς.—^e τε x.—^f δύναται ἂν γ: δύναται *5.—^g ὕστερον x et rc ο, om A et pr ο.—^h ὑποτεθέντα Fg.—ⁱ πρότερα ἔστω ο.—^k ἡμῖν...πρῶτον om pr Θ.—^l περὶ τὸ σῶμα Ξ5.—^m θερμὸν οὖν λέγομεν Θx et rc Σ.—ⁿ προσκοποῦντες F.—^o τιμὴν xετ.—^p γὰρ om g.—^q δέξυτι F.—^r πάντες om pr Ξ.—^s πλευρῶν καὶ

πῦρ] Non video cur non abesse hinc debeat πῦρ potius quam adesse. Alioqui deesse aliquid quod huic nomini jungatur dixerim. STEPH.

ταῦτα ὄντα] Potius scribendum ducimus τοιαῦτα ὄντα, quod vertens quemadmodum, significavit Ficinus. LIND.

§. 36. ἡμῶς] Amphiboliam ut evitaret, quod debuit, ἡμῖν non adhibuit auctor. LIND.

λεγομένοις] Græce legendum, πρῶτον μὲν οὖν ὑπάρχειν αἰσθησιν δεῖ τοῖς γενομένοις. Vulgo λεγομένοις legitur pro γενομένοις. CORNAR.

λεγομένοις] Alia est lectio γενομέ-

vois. STEPH.

λεγομένοις] Male hic Cornarius corripiebat γενομένοις loco veri λεγομένοις. Etenim, quam sensibus rem non perciperis, de eadem ne dicere quidem quidquam possis. Si quid mutetur necesse est, videtur λεγομένοις in λεχθησομένοις. LIND.

δύναται] Videtur hic scribendum δύναται loco τοῦ, δύναται, ut vox ea utramque ad propositionem pertinens, pendente à τυγχάνει. Mox τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα mutandum videtur in τὰ δ' ὕστερον ὑποτεθέντα, uti præcedit ὑποθετέον δὴ πρότερον. LIND.

θανόμεθα· τὴν δὲ λεπτότητα τῶν πλευρῶν^β καὶ γανιῶν ὀξύ-
 τητα τῶν τε μορίων σμικρότητα καὶ τῆς Φορᾶς τὸ^λ τάχος,^υ
 οἷς πᾶσι σφοδρὸν ὄν^ν καὶ τομὸν ὀξέως^ω τὸ προστυχὸν αἰεὶ
 τέμνει, λογιστέον ἀναμνησκομένοις^χ τὴν τοῦ σχήματος iii. ii. 83.
 αὐτοῦ γένεσιν, ὅτι μάλιστα ἐκείνη καὶ οὐκ ἄλλη φύσις iii. 62.
 διακρίνουσα ἡμῶν κατὰ σμικρὰ τε τὰ σώματα κερματί-
 ζουσα, τοῦτο ὃ νῦν θερμὸν λέγομεν, εἰκότως τὸ πάθημα
 καὶ τοῦνομα^γ παρέσχε. Τὸ δ' ἐναντίον τούτῳ^ζ κατάδη-
 λον μὲν, ὅμως δὲ μηδὲν ἐπίδειξ' ἔστω λόγου. τὰ γὰρ δὴ
 τῶν^α περὶ τὸ^β σῶμα ὑγρῶν μεγαλομερέστερα εἰσιόντα, τὰ
 σμικρότερα ἐξωθοῦντα, εἰς τὰς ἐκείνων οὐ δυνάμενα^ε ἔδρας
 ἐνδῦναι,^δ ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοτερόν,^ε ἐξ ἀνωμάλου κει-
 νημένου τε^ς ἀκίνητον^ε δι' ὀμαλότητα καὶ^η τὴν^ι ξύνασιν
 ἀπεργαζόμενα πήγνυσι· τὸ δὲ παρὰ^κ φύσιν ξυναγόμενον
 μάχεται κατὰ φύσιν αὐτὸ ἑαυτὸ^λ εἰς τὸναντίον ἀπωθοῦν.
 τῇ δὴ^μ μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τούτῳ τρόμος καὶ ῥίγος
 ἐτέθη, ψυχρὸν τε τὸ πάθος ἅπαν τοῦτο καὶ τὸ θερμὸν αὐτὸ
 ἔσχεν ὄνομα. Σκληρὸν δέ, ὅσοις ἂν ἡμῶν ἢ σὰρξ^ν ὑπέικη^ο
 μαλακὸν δέ, ὅσα ἂν τῇ σαρκί· πρὸς ἀλληλά τε^ρ οὕτως,
 ὑπέικει δὲ ὅσον ἐπὶ σμικροῦ βαίνει· τὸ δὲ ἐκ τετραγῶνων
 ὄν βάσεων, ἅτε βεβηκὸς σφῶδρα, ἀντιτυπώτατον εἶδος, ὃ
 τί τε ἂν εἰς πυκνότητα ξυγιὸν πλείστην ἀντίστονον ἦ^ρ μάλ-
 ιστα. [§. 37.] Βαρὺ δὲ καὶ κοῦφον μετὰ τῆς κάτω^ρ
 φύσεως ἄνω τε λεγομένης ἐξεταζόμενον ἂν δηλαθεῖη σα- iii. ii. 84.
 φίστατα. φύσει γὰρ δὴ^ς τινὰς τόπους δύο^τ εἶναι διειληφό-
 τας διχῆ τὸ πᾶν, ἐναντίους,^υ τὸν^ν μὲν^ω κάτω, πρὸς^χ ἄν^υ

γανιῶν A: γανιῶν καὶ πλευρῶν *5.—^λ τὸ add Aο.—^υ πάχος γ.—^ν ἐν x.—^ω εὐθέως
 Ss.—^χ ἀναμνησκομένους FSΥqsgt.—^ζ τοῦ νόμου ΘΣΥΥεεγ.—^ρ τούτων A.—

^α τῶν om pr ο.—^β περὶ τὸ om g.—^γ δυνάμεθα F.—^δ ἐμμεῖναι ο.—^ε τονώτερον pr ο.
 —^ς τὸ ε.—^ε ἀκίνητα ΘΞΣSsregt et cori γ.—^η αἰεὶ γρ A.—^ι τὴν om s.—^κ κατὰ nig
 F, περὶ s.—^λ ἑαυτὸ Aο, αὐτὸ ΞΣΥ, om g: αὐτῷ *5.—^μ δὲ F.—^ν ἢ σὰρξ ἡμῶν Fο.

—^ο ὑπέικει F, ὑπικει Θ, ὑπέικει SYsgt.—^ρ γε A.—^ρ δν Ss.—^ρ τῆς τοῦ κάτω AΘ
 Fο, τῆς τῆς κάτω γ, τὴν τῆς κάτω περ et cori γ.—^σ δεῖ SYγ.—^τ δὲ s.—^υ ἐναντίας
 pr F.—^υ τὸ γ.—^ω μὲν γὰρ F.—^χ κάτω τὸν δὲ ἄνω πρὸς ε.—^υ δ γ.—^υ θ' s.—

ἀκίνητον] Ferri non potest ἀκίνητα, τῇ δὴ] Fic. legisse videtur ἐν τῇ δὴ
 quod praecedentes edit. habent pro hoc etc. ΣΤΕΡΗ.

ἀκίνητον. ΣΤΕΡΗ.

φέρεται πάνθ' ὅσα τινὰ ὄγκον σώματος ἔχει, τὸν δ' ἄνω, πρὸς ὃν ἀκουσίως ἔρχεται πᾶν, οὐκ ὀρθὸν οὐδαμῆ^b νομίζειν.^c τοῦ γὰρ παντός οὐρανοῦ^d σφαιροειδοῦς ὄντος, ὅσα μὲν ἀφεστῶτα ἴσον τοῦ μέσου^e γέγονεν ἔσχατα, ὁμοίως αὐτὰ^f χρῆ ἔσχατα πεφυκέναι, τὸ δὲ μέσον^g τὰ αὐτὰ μέτρα τῶν ἔσχατων ἀφεστηκὸς^h ἐν τῷ καταντικρῦ νομίζειν δεῖ πάντων εἶναι.ⁱ τοῦ δὲ κόσμου ταύτη^k πεφυκός τις τῶν εἰρημένων^l ἄνω τις ἢ κάτω τιθέμενος^m οὐκ ἐν δίκῃ δόξειⁿ τὸ μηδὲν προσῆκον ὄνομα λέγειν; ὁ μὲν γὰρ μέσος^o ἐν αὐτῷ τόπος οὔτε κάτω^p πεφυκὼς οὔτε ἄνω λέγεσθαι δίκαιος,^q ἀλλ' αὐτὸ^r ἐν μέσῳ· ὁ δὲ περίξ οὔτε δὴ μέσος οὔτ' ἔχων διάφορον^s αὐτοῦ μέρος^t ἕτερον θατέρου μάλλον πρὸς τὸ μέσον ἢ τι^u τῶν καταντικρῦ. τοῦ δὲ ὁμοίως^v πάντη πεφυκός ποῖά τις ἐπιφέρων ὀνόματα αὐτῶ^w ἐναντία^x καὶ πῆ καλῶς ἄν^y ἠγοῖτο λέγειν; εἰ γὰρ τι καὶ στερεὸν εἴη

III. 63. κατὰ μέσον τοῦ παντός^z ἰσοπαλές, εἰς οὐδὲν ἂν ποτε τῶν ἔσχατων ἐνεχθῆι δια τὴν πάντη^a ὁμοιότητα αὐτῶν· ἀλλ'

III. ii. 85. εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ, πολλάκις ἂν^b στάς ἀντίπους ταυτὸν αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι. τὸ μὲν γὰρ^c ὅλον, καθά περ εἴρηται νῦν δὴ, σφαιροειδὲς ὃν τόπον τινὰ κάτω, τὸν δὲ ἄνω λέγειν ἔχειν οὐκ ἔμφρονος· ὅθεν δὲ^d ἄνομάσθη ταῦτα καὶ ἐν οἷς ὄντα εἰθίσμεθα δι' ἐκεῖνα καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον οὕτω διαιρούμενοι λέγειν, ταῦτα διομοιογητέον ὑποθεμένοις τάδ' ἡμῖν. εἴ τις ἐν τῷ^e τοῦ παντός τόπῳ καθ' ὃν ἢ τοῦ πρὸς εἴληχε μάλιστα φύσις, οὗ καὶ πλείστον ἂν ἠβροισμένον εἴη πρὸς ὃ φέρεται,^f ἐπαναβὰς^g

^a ὄγκον σώματος AΘFSqsgε, ὄγκον σωμάτων ο: σώματος ὄγκον *ε.—^b οὐ Y.—

^c νομίζειν om Y, φροντίζειν χε et γρ Γ, φροντίζον ε.—^d ἀνθρώπου g.—^e ἴσον τοῦ μέσου om Y.—^f αὐτὰ om Σ.—^g vocis μέσον extremas litteras et quæ inferuntur, τὰ αὐτὰ om Y, cui desunt versuum quattuordecim partes extremæ.—^h ἀφεστηκός ε.—

ⁱ πάντων εἶναι om Y.—^k πάντη F.—^l τί τῶν εἰρημένων AΘΣΤFSsρεγορ, τῶν εἰρημένων τί Ξ: τῶν τῶν εἰρημένων *ε.—^m ω τιθέμενος om Y.—ⁿ δόξη Θ, δόξοι: ΣΥστ.—^o μέσος om Y.—^p κάτω ΣSY et (qui prius κάτω mutavit in ἄνω) Θ.—^q αἰος ἀλλ'

^r αὐτὸ om Y.—^s αὐτὸν ε.—^t διάφορον ἔχων F.—^u μέρος om Y.—^v ὅτι g.—^w ὁμοίως F, om Y.—^x ἀντία pr F.—^y ἐναντία om Y.—^z ἄνω om A.—^a ἴσον τοῦ παντός om Y.—^b πάντων ε: νη ὁμοιότητα om Y.—^c ἀκίς ἄνω om Y.—^d ν γὰρ om Y.—^e ὅθεν δὴ F.—^f τῷ om g.—^g προσφέρεται pr ο.—^h ἐπεμβαὺς AΘ et mg F.—

§. 37. καὶ ἐν οἷς ὄντα] Ficinus ea legisset, καὶ ἐν οἷς ἰδόντες loco τοῦ, καὶ vertit: et in quibus ea intuiti. Quasi ἐν οἷς ὄντα. LIND.

ἐπ' ἐκεῖνο^h καὶ δύναμιν εἰς τοῦτο ἔχων, μέρη τοῦ πυρὸς ἀφαιρῶνⁱ ἰσταίη τιθεῖς^k εἰς^l πλάστιγγας, αἴρων τὸν ζυγὸν καὶ τὸ πῦρ ἔλκων εἰς ἀνόμοιον ἀέρα βιαζόμενος,^m δῆλον ὡς τοῦλαττόν που τοῦ μείζονος ῥᾶον βιάται.ⁿ ῥώμη γὰρ μιᾶ^o δυεῖν^p ἅμα μετεωριζόμενοι τὸ μὲν ἔλαττον μάλλον, τὸ δὲ πλεόν ἦττον ἀνάγκη που κατατεινόμενον ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ, καὶ τὸ μὲν πολὺ^q βαρὺ καὶ κάτω φερόμενον κληθῆναι,^r τὸ δὲ σμικρὸν ἑλαφρὸν καὶ ἄνω. ταυτὸν^s δὲ τοῦτο^t δεῖ φαρᾶσαι^u δρῶντας ἡμᾶς περὶ τόνδε τὸν τόπον. ἐπὶ γὰρ γῆς βεβῶτες, γεωδῆ^v γένη διστάμενοι^w καὶ γῆν^x ἐνίοτε αὐτὴν ἔλκομεν εἰς ἀνόμοιον ἀέρα βία καὶ παρὰ φύσιν, ἀμφοτέρα τοῦ ζυγγενοῦς ἀντεχόμενα, τὸ δὲ σμικρότερον ῥᾶον^{iii. ii. 86.} τοῦ μείζονος βιαζόμενοις^y εἰς τὸ ἀνόμοιον πρότερον ξυνέπεται. κοῦφον οὖν αὐτὸ προσειρήκαμεν, καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν^z βιαζόμεθα^a ἄνω, τὸ δ' ἐναντίον τούτοις πάθος βαρὺ καὶ κάτω. ταῦτ' οὖν δὴ^b διαφόρως ἔχειν αὐτὰ πρὸς^c αὐτὰ^d ἀνάγκη διὰ τὸ τὰ πλήθη τῶν γενῶν τόπον ἐναντίον ἄλλα ἄλλοις^e κατέχειν. τὸ γὰρ ἐν ἐτέρῳ κοῦφον ὃν τόπον τῶ^f κατὰ τὸν ἐναντίον τόπον ἑλαφρῶ^g καὶ^h τὸ βαρὺ τῶ βαρεῖⁱ τῶ τε κάτω τὸ κάτω καὶ τὸ ἄνω τῶ ἄνω^k πάντ' ἐναντία καὶ πλάγια καὶ πάντως διάφορα^l πρὸς ἄλληλα ἀνευρεθῆ-

^h ἐκεῖνο SYse et pr F.—ⁱ πυρὸς καὶ ἀφαιρῶν F.—^k ἰσταίη τιθεῖς AF, ἰσταῖ ἠττηθεῖς
βια

r: ἰσταῖ ἠ τιθεῖς *s.—^l εἰς om s.—^m λογιζόμενος F.—ⁿ βιάζεται o.—^o μιᾶ om pr
TO.—^p δυεῖν Yq: δυοῖν *s.—^q πολὺ add AO.—^r κληθῆναι o.—^s ταυτὸν AΘFYqor:
ταυτὸ *s.—^t τοῦτο F.—^u δεῖ φαρᾶσαι AFo: φαρᾶσαι δεῖ *s.—^v γαιῶδη F.—
^w διστάμαι e.—^x γῆς gr.—^y βιαζόμενης g.—^z ὃ S.—^a βιαζόμεθ' sgor.—^b δὴ add
ΑΣΤFSYxego et rc E.—^c πρὸς om x.—^d αὐτὰ AE, om x: αὐτὰ *s.—^e ἄλλα ἄ-
λλοις AFqo et (qui ἄλλα in mg ponit) Θ, ἄλλοις ΣΤSsgrt: ἄλλήλοις *s.—^f τὸ ΣΤ
τὸ

sre, τῶ S, τὸν (adscripto in mg τῶ) F.—^g ἑλαφρὸν s.—^h καί...τὸ κάτω om F.—ⁱ τῶ
βαρεῖ τὸ βαρὺ AΘSYqsqor.—^k τῶ ἄνω τὸ ΘFSYqgor.—^l πανδιάφορα s, πάντα διά-

οὐ καὶ πλείστον ἂν ἠθροισμένον εἶη] Verba huc injecta, οὐ καὶ πλείστον ἂν ἠθροισμένον εἶη, suspicionem in nobis excitant glossatoris, quum et verborum seriem perturbent, nec Ficinus ea agnoscit, nisi forte ejus rei inveneris vestigium in voce undique, quæ est in ejusdem verbis, ad quem undique fertur. Præterea malimus legere hic φέρεσθαι loco τοῦ φέρεται, quo pendeat melius a præcedenti εἰληχε. Sed nova quædam

difficultas suboritur in verbis quæ sequuntur, ἐπαναβάς ἐπ' ἐκεῖνο; utrum hic πῦρ intelligendum, an illud neutro genere dictum, πρὸς ὃ φέρεται, an etiam, illo consilio; uti simili fere modo sequitur, καὶ δύναμιν εἰς τοῦτο ἔχων, potestatem habens eam in rem. LIND.

πρότερον] Istud πρότερον videtur expungendum tanquam glossa τοῦ, ῥᾶον. LIND.

σεται^m γιγνώμενα καὶⁿ ὄντα· τόδε^o γε μὴν ἔν τι διανοη-
τέον περὶ^p πάντων αὐτῶν, ὡς ἡ μὲν πρὸς τὸ ζυγγενές ὁδὸς
ἐκάστοις οὔσα βαρὺ μὲν τὸ φερόμενον^q ποιεῖ,^r τὸν δὲ τόπον
εἰς ὃν τὸ τοιοῦτον^s φέρεται κάτω, τὰ δὲ τούτοις ἔχοντα ὡς
ἑτέρως^t θάτερα. περὶ δὲ τούτων αὖ^u τῶν παθημάτων^v ταῦ-
τα αἴτια εἰρήσθω. Λείου δ' αὖ^w καὶ τραχέος παθήμα-
τος αἴτιαν πᾶς που κατιδὼν καὶ ἑτέρῳ δυνατὸς ἂν εἴη λέ-

III. 64. γειν· σκληρότης γὰρ ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα, τὸ δ' ὁμα-
λότης πυκνότητι παρέχεται.

§. 38. Μέγιστον δὲ^x καὶ λοιπὸν τῶν κοινῶν περὶ ὅλον
III. II. 87. τὸ σῶμα παθημάτων τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν
αἴτιον ἐν οἷς διεληλύθαμεν καὶ ὅσα διὰ τῶν τοῦ σώματος
μορίων αἰσθήσεις^y κεκτημένα καὶ λύπας ἐν αὐτοῖς^z ἡδονάς
θ' ἅμα ἐπομένας^a ἔχει. ᾧδ' οὖν κατὰ παντὸς αἰσθητοῦ
καὶ ἀναίσθητου παθήματος^b τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν,^c
ἀναμιμνησκόμενοι τὸ^d τῆς εὐκινήτου τε^e καὶ δυσκινήτου
φύσεως ὅτι διειλόμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν^f ταύτη γὰρ δὴ^g
μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐπινοοῦμεν ἐλεῖν.^h τὸ μὲνⁱ γὰρ^k
κατὰ φύσιν εὐκίνητον, ὅταν καὶ^l βραχὺ πάθος εἰς αὐτὸ
ἐμπίπτῃ,^m διαδίδωσι κύκλῳ μόρια ἕτεραⁿ ἑτέροις ταῦτον
ἀπεργαζόμενα, μέχρι περ ἂν ἐπὶ τὸ φρόνιμον ἐλθόντα ἐξ-
αγγείλῃ^o τοῦ ποιήσαντος τὴν δύναμιν· τὸ δ' ἐναντίον
ἑδραῖον ὃν κατ' οὐδένα τε κύκλον ἰὸν πάσχει μόνον, ἄλλο
δὲ οὐ κινεῖ τῶν πλησίον,^p ὥστε οὐ διαδιδόντων^q μορίων μο-
ρίοις ἄλλων^r ἄλλοις τὸ^s πρῶτον πάθος ἐν αὐτοῖς^t ἀκίνητον
εἰς τὸ πᾶν ζῶον γενόμενον ἀναίσθητον παρέσχε τὸ παθόν.

φορα gr.—^m ἀνευρεθήσεται corr Σ: ἂν εὐρεθήσεται *σ.—ⁿ τε καὶ ο.—^o τό pr A.—
P καὶ περὶ Θ.—^q φαινόμενον Υgr.—^r ποι g.—^s τοιοῦτο ΣΤFSYqsαg.—^t ἑτέροις F.

—^u αὖ ΑΘFSYqso et pr Υ: οὖν *σ.—^v μαθημάτων Υ.—^w αὖ που ο.—^x δὴ ο, om
x.—^y αἰσθήσει pr ο.—^z αὐτοῖς ΑΘΞΣΥFSY.—^a ἐνεπομένας s.—^b πάθους F.—
c λαμβάνομεν ΣΤFαεο.—^d τε τὸ ο.—^e τε add ΑΘΣΥFSYsαεgr et re E.—^f πρόσθε
ο.—^g δὴ add A.—^h ἐπινοοῦμεν ἐλεῖν ΑΘΞFSYqsαεgr: ἐλεῖν ἐπινοοῦμεν *σ.
—ⁱ μὲν add ΑΘΣΥFSYsαεgr.—^k γὰρ om x.—^l καὶ om Ss.—^m εἰς αὐτὸ ἐμπίπτῃ
A: ἐμπίπτῃ εἰς αὐτὸ *σ.—ⁿ ἕτερα om r.—^o ἐξαγγείλῃ F, ξυναγγείλῃ r.—^p πλη-
σίον s.—^q διδόντων F.—^r ἄλλον ΣΤΥ.—^s τὸ om F.—^t ἐν ἑαυτοῖς F, ἐν ἄλλῳ ἐν

ἂν εὐρεθήσεται] Non habet hic locum τῶν πλησίον] Cod. Tub. elegantiore
particula ἂν, ideoque legendum puto hic offert lectionem πλησίον. LIND.
ἀνευρεθήσεται. ΣΤΕΡΗ.

ταῦτα δὲ περὶ τὴν ὄσταν καὶ τρίχας^u ἐστὶ καὶ ὅσα ἄλλα^v γήϊνα τὸ πλείστον ἔχομεν ἐν ἡμῖν μόρια^w τὰ δὲ ἔμπροσθεν περὶ^x τὰ τῆς ὄψεως καὶ ἀκοῆς μάλιστα, διὰ τὸ πυρὸς ἀέρος τε ἐν αὐτοῖς δύναμιν ἐνεῖναι^y μεγίστην. τὸ^z δὲ τῆς^{III. ii, 89.} ἡδονῆς καὶ λύπης ἄδε δεῖ^b διανοεῖσθαι.^c τὸ μὲν^d παρὰ^e φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον ἀθρόον^f παρ' ἡμῖν πάθος ἀλγυνόν, τὸ δ' εἰς φύσιν ἀπιὸν πάλιν ἀθρόον ἡδύ, τὸ^h δὲ ἥρεμα καὶ κατὰ σμικρὸν ἀναίσθητον, τὸ δ' ἐναντίονⁱ τούτοις ἐναντίας. τὸ δὲ μετ' εὐπετείας γιγνόμενον ἅπαν αἰσθητὸν μὲν ὅτι μάλιστα, λύπης^j δὲ καὶ ἡδονῆς οὐ μετέχον, οἷον τὰ περὶ τὴν ὄψιν αὐτὴν παθήματα, ἢ^k δὲ σῶμα^l ἐν τοῖς πρόσθεν^m ἐρρήθη καθ' ἡμέραν ξυμφυῆς ἡμῶν γίνεσθαι. ταύτη γὰρ τομαὶ μὲν καὶ καύσεις καὶ ὅσα ἄλλα πάσχειⁿ λύπας οὐκ ἐμποιοῦσιν, οὐδὲ ἡδονὰς πάλιν ἐπὶ ταῦτον ἀπιούσης εἶδος,^o μέγιστα δὲ αἰσθήσεις καὶ σαφέσταται καθότι τ'^p ἂν πάθῃ^q καὶ ὅσων^r ἂν αὐτῆς^s πη^t προσβάλλουσα^u ἐφάπτηται. βία γὰρ τὸ πάμπαν^v οὐκ ἐν τῇ διακρίσει τε αὐτῆς καὶ συγκρίσει. τὰ δὲ^w ἐκ μειζόνων μερῶν σώματα μόγις εἴκοντα^x τῷ δρῶντι, διαδιδόντα δὲ^y εἰς ὅλον τὰς κινήσεις, ἡδονὰς ἴσχει καὶ λύπας, ἀλλοτριούμενα μὲν^z λύπας, καθιστάμενα δὲ^a εἰς ταῦτον^b πάλιν^c ἡδονὰς. ὅσα^{III. 65.} δὲ κατὰ σμικρὸν τὰς ἀποχωρήσεις ἑαυτῶν καὶ κενώσεις εἴληφε, τὰς δὲ πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα, κε-

αὐτοῖς τε Θ.—^u καὶ τὰς τρίχας A, καὶ περὶ τρίχας x.—^v ἄλλα ὅσα F.—^w μόριον γ.—^x τὰ περὶ F.—^y ἐνεῖναι ΘFSYqsgor: εἶναι *s.—^z τὸ...διανοεῖσθαι om F.—^a δὲ g γ.—^b δὲ SYgr, om s.—^c διανοεῖσθω SYr.—^d μὲν γὰρ o.—^e περὶ s.—^f ἀθρόον (ut saepe) A, ἀθρόως F: ἀθρόον *s.—^g παρ' om γ.—^h τὸ...ἀναίσθητον add AFqo et mg Θ, quorum Aō soli habent kal.—ⁱ ἐναντίον F.—^j λύπην...ἡδονὴν s.—^k ἢ cori A: ἢ *s.—^l σώματα x.—^m πρόσθεν Aō: ἔμπροσθεν *s.—ⁿ ἄλλα πάθη πάσχει s.—^o εἴδον γ.—^p τ' om F: καθ' ἑτ' e.—^q πάθος g, πάσχη γ.—^r ὅσων H, ὅσων FO.—^s αὐτῇ FO: αὐτῆ s.—^t ποι g.—^u προσβαλοῦσα A, προσβαλλοῦσα F, προβάλλουσα γ.—^v τὸ πάμπαν g: οὐκ ἐν τῷ o.—^w δ' sregor.—^x ἴκοντα SYgr, εἴκοντα pr o.—^y δὲ om γ.—^z μὲν om pr o.—^a δὲ πάλιν SYs.—^b ταυτὸ FYsg: τὸ

ἡδύ· τὸ δ' ἐναντίον] Cod. Tub. inter ἡδύ et τὸ δ' ἐναντίον integram habet insertam phrasin illam: τὸ δὲ ἥρεμα κατὰ σμικρὸν, sc. εἰς φύσιν ἀπιὸν πάλιν, ἀναίσθητον. At videtur nobis eadem melius inseri post ἐναντίας, quod nunc phrasin, τὸ δὲ μετ' εὐπετείας etc. quae statim sub-

sequitur, melius illi respondet. LIND.

ἡμῶν] In verbis ξυμφυῆς ἡμῶν γίνεσθαι, mutandum in ἡμῶν, quum non possit pertinere ad σῶμα, quae vox hic significat rem extra nos positam, quae visui nostro die jungi dicitur. Res autem illa est lux. LIND.

III. II. 89. νόσεως μὲν ἀναίσθητα, πληρώσεως δὲ αἰσθητικὰ γιγνόμενα, λύπας μὲν οὐ παρέχει τῷ θνητῷ τῆς ψυχῆς, μεγίστας δὲ ἡδονάς· ἔστι δ' ἐνδηλα^d περὶ τὰς^e εὐαδίας. ὅσα δὲ ἀπαλλοτριούται μὲν ἀθρόα, κατὰ σμικρὰ^f δὲ μόγισ τε εἰς^g ταῦτόν^h πάλιν ἑαυτοῖς καθίσταται, τούναντίον τοῖς ἔμπροσθεν πάντα ἀποδίδωσι· ταῦταⁱ δ' αὖ περὶ τὰς καύσεις καὶ τομὰς τοῦ σώματος γιγνόμενά ἐστι^k κατάδηλα.

§. 39. Καί^l τὰ μὲν δὴ κοινὰ τοῦ σώματος παντός παθήματα, τῶν τε^m ἐπανυμιῶν ὅσαι τοῖς δρώσιν αὐτὰ γέγονασι, σχεδὸν εἴρηται· τὰ δ' ἐν ἰδίῳ μέρεισιν ἡμῶν γιγνόμενα, τὰ τε πάθη καὶ τὰς αἰτίας τῶνⁿ δρώτων αὐτά,^o πειρατέον εἰπεῖν, ἂν πῆ δυνάμεθα.^p Πρῶτον μὲν^q οὖν^r ὅσα τῶν χυμῶν πέρι λέγοντες ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπελείπομεν,^s ἴδι'^t ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλώτταν, ἐμφανιστέον ἢ δυνατόν. φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα, ὡς περ οὖν καὶ τὰ^u πολλά, διὰ συγκρίσεών τε τινῶν καὶ διακρίσεων γίνεσθαι,^v πρὸς δὲ αὐταῖς κεχρηῆσθαι μᾶλλον τι τῶν ἄλλων τραχύτησί τε καὶ λειότησιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια,^w οἷόν^x περ^y δοκιμεῖα^z τῆς γλώττης τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ νοτερά τῆς σαρκὸς καὶ ἀπαλὰ ἐμπύπτοντα γήϊνα^a μέρη^b κατατηκόμενα ξυνάγει III. II. 90. τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει, τραχύτερα μὲν ὄντα στρυφνά, ἦττον δὲ τραχύνοντα αὐστηρά φαίνεται.^c τὰ δὲ^d τούτων

αὐτὸ *s.—^c πάλιν om Ys.—^d ἐνδηλον s.—^e τῆς s.—^f σμικρὸν F.—^g μόγισ τε καὶ εἰς A : μόγισ εἰς *s.—^h ταυτὸ AΘΞΥFSYsεγορ.—ⁱ ταῦτα Fe : ταυτὰ *s.—^k ἐστι om r.—^l καὶ add AFo.—^m τ' sεγορ.—ⁿ αὐτῶν A, αὐτῶν (omissis τῶν δρώτων) g.—^o αὐτὰ om Aο.—^p δυνάμεθα r.—^q μὲν om A.—^r οὖν om SYsgr.—^s ἀπελείπομεν A.—^t ἴδια A, ἦδη ΘΥsgr, εἶδη S.—^u τὰ add Aο.—^v τε γίνεσθαι g.—^w φλέβια ΣΥ cum pr E et hoc loco et plerumque : φλεβία *s.—^x τὰ οἷον κε.—^y τι r.—^z δοκιμεία A : δοκίμια *s.—^a γήϊα x.—^b μέρη AΘFg : μέσα cum *s corr γ.—^c φαίνοντα

§. 39. ὅσα μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Græce legendum, ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια, οἷον περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανότερα τῆς σαρκὸς καὶ ἀπαλὰ ἐμπύπτοντα, γήϊνα τινὰ μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει, τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά, ἦττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ λέγεται. CORNAR.

νοτερά] Non opus videtur esse con-

jectura Cornarii, qua μανότερα pro νοτερά, et γήϊνά τινα μέρη proposuit loco τῶν, γήϊνα μέσα. Primum enim νότερα bene respondet voci γήϊνα: tum μέσα bene refertur ad præcedens ἐμπύπτοντα, quamvis infra quoque dicatur τοῖς ἐνούσιν αὐτόθι μέρει γεῶδες. At voce κατατηκόμενα impugnata, malimus κατατήκοντα. LIND.

τε^ε ρύπτικὰ καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλῶτταν ἀποπλύνοντα
 πέρα μὲν τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβανό-
 μενα, ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τῆς^ε φύσεως, οἷον ἢ τῶν λί-
 τρων^ε δύναμις, πικρὰ πάνθ' οὕτως ἀνόμασται· τὰ δὲ ὑπο-
 δεέστερα τῆς λιτρώδους^η ἕξως ἐπὶ τὸ μέτριόν τε τῇ ρύψει^ι
 χρώμενα ἀλυκὰ ἀνευ πικρότητος τραχείας καὶ φίλα
 μαλλίον ἡμῖν φαντάζεται. τὰ δὲ τῇ τοῦ στόματος^κ θερμό-
 τητι κοινανήσαντα καὶ λειαινόμενα^λ ὑπ' αὐτοῦ, ξυνεκφυρού-
 μενα^μ καὶ^ν πάλιν αὐτὰ ἀντικείμενα τὸ διαθερμῆναν, φερό-
 μενά τε^ο ὑπὸ κουφότητος ἀνω πρὸς τὰς τῆς κεφαλῆς
 αἰσθήσεις, τέμνοντά τε^π πάνθ' ὁπόσοις^ρ ἂν προσπίπτῃ,^ρ
 διὰ^σ ταύτας τὰς^ς δυνάμεις δριμέα^υ πάντα τὰ τοιαῦτα III. 66.
 ἐλέχθη. τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων μὲν ὑπὸ σηπεδό-
 νος, εἰς δὲ τὰς^ν στενάς φλέβας ἐνδυσόμενων, καὶ^ω τοῖς ἐνοῦ-
 σιν αὐτοῖσι μέρεσι γεᾶδεςι καὶ ὅσα ἀέρος ζυμμετρίαν
 ἔχοντα, ὥστε κινήσαντα περὶ^χ ἄλληλα ποιεῖν κυκᾶσθαι,
 κυκόμενα δὲ περιπίπτειν τε καὶ εἰς ἕτερα ἐνδύόμενα ἕτερα
 κοῖλα ἀπεργάζεσθαι, περιτεινόμενα τοῖς εἰσιούσιν· ἃ δὴ^υ

ται χε.—^λ δὲ post τούτων ponit F.—^ε τε add A.—^ρ αὐτῆς τί τῆς χεσ.—^ε λίτρων
 στο
 A: νίτρων *σ.—^η λιτρώδους A: νιτρώδους *σ.—^κ σώματος S, σώμα-
 τος s.—^λ λειαινόμενα χε.—^μ ξ. AFY.—^ν καλ...τε om s.—^ο τε om SYgr.—^π τε
 om ΘΞΣΤΨΣγδτ.—^ρ ὁπόσοις A: ὄσοις *σ.—^ρ προσπίπτει Ssg, προσπίπτει Y,
 οι
 προσπίπτει ο.—^σ καὶ διὰ ο.—^ς τὰς om Y.—^υ δριμέα E.—^ν τὰς om F.—^ω ἐν Θ.—

πικρότητος] In præced. editionibus
 est πικρότης, quod ita mendosum est
 ut sit ambiguum et velut medium inter
 πικρότης et πικρότητος. Sed πικρό-
 τητος quidam substituendum putarunt,
 quum illis in mentem non veniret (ut
 opinor) altera lectio πικρότης, quam
 et vet. exempl. habet, et Fic. agnoscit.
 STERN.

διὰ ταύτας] Alii hæc verba, διὰ ταύ-
 τας τὰς δυνάμεις, jungunt sequentibus,
 posita interpunctione post προσπίπτῃ.
 STERN. Nimirum Ficinus, Propter hu-
 jusmodi vires acuta vocantur. BIP.

προσπίπτῃ] Ficinus recte incidit post
 προσπίπτῃ, sequentia jungens subse-
 quentibus. LIND.

δριμέα] Sic et Fic. δριμέα hic interpr.
 acuta, non acria, quod tamen malim:
 vel acida. STERN.

τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων] Gen-
 itivos hos post longam verborum ana-
 coluthiam jungendos esse apparet cum
 illis verbis, τὸ δὲ τούτων αἰτίων τῶν πα-
 θημάτων, ὅξυ προσρηθῆναι. Dativos au-
 tem illos καὶ τοῖς ἐνοῦσιν αὐτοῖσι μέρεσι
 γεᾶδεςι ceteris non bene junxerit aliter
 nisi, interciso post ἀέρος, vocem ἔχοντα
 mutaveris in ἐχόντων, ita ut infinitivi
 illi γενέσθαι, περιστῆναι, κληθῆναι, pen-
 deant quidem ab illo ὥστε κινήσαντα,
 vox autem προσρηθῆναι ab intellectu δεῖ
 aut ἀναγκη, ut p. 67. C. Sed restant
 etiam verba illa: ἃ δὴ νοτίδος περὶ ἀέρα
 κοίλης περιταθείσης τότε μὲν γεᾶδους,
 τότε δὲ καὶ καθαρὰς νοτερὰ ἀγγεῖα ἀέρος
 ὕδατα κοῖλα περιφερῆ τε γενέσθαι, ubi
 aut νοτερὰ ἀγγεῖα abundant, aut ὕδατα
 κοῖλα περιφερῆτε, altero explicante alte-
 rum. LIND.

νοτίδος περι ἀέρα κοίλης περιταθείσης,^z τοτὲ μὲν γεώδους,
 III. II. 91. τοτὲ δὲ^a καὶ^b καθαράς, νοτερά^c ἀγγεῖα ἀέρος ὕδατα^d
 κοῖλα περιφερῆ^e τε γενέσθαι, καὶ τὰ μὲν τῆς καθαρᾶς
 διαφανεῖς περιστῆναι, κληθείσας ὄνομα πομφόλυγας,^f τὰ
 δὲ τῆς γεώδους, ὁμοῦ κινουμένης τε^g καὶ αἰρομένης,^h ζέσιν
 τε καὶ ζύμασιν ἐπίκλην λεχθῆναι,ⁱ τὸ δὲ τούτων αἴτιον
 τῶν παθημάτων ὄξυ προσρηθῆναι. ζύμασι δὲ τοῖς περι
 ταῦτα εἰρημένοις πάθος ἐναντίον ἀπ' ἐναντίας ἐστὶ προφά-
 σεως, ὅποταν^k ἢ τῶν εἰσιόντων ζύστασις^l ἐν ὑγροῖς, οἰκεία
 τῇ τῆς γλάττης ἔξει πεφυκυῖα, λειαινῆ^m μὲν ἐπαλείφουσα
 τὰ τραχυθέντα,ⁿ τὰ δὲ παρὰ φύσιν ξυνεστῶτα^o ἢ^p κεχυ-
 μένα τὰ μὲν ξυνάγη,^q τὰ δὲ χαλᾶ, καὶ πάνθ' ὅτι μά-
 λιστα ἰδρῆ^r κατὰ φύσιν ἠδὲ καὶ προσφιλές παντὶ πᾶν^s
 τὸ τοιοῦτον ἴαμα τῶν βιαιῶν παθημάτων^t γιγνόμενον κέ-
 κληται γλυκύ.

§. 40. Καὶ τὰ μὲν δῆ^u ταύτη ταῦτα^v περὶ δὲ δῆ^w
 τῆν^x τῶν μυκτῆρων δύναμιν εἶδη μὲν οὐκ ἔνι. τὸ γὰρ^y τῶν
 ὁσμῶν πᾶν ἡμιγενές, εἶδει δὲ οὐδενὶ ξυμβέβηκε ξυμμετρία^z
 πρὸς τό τινα σχεῖν^a ὁσμῆν. ἀλλ' ἡμῶν^b αἱ περὶ ταῦτα^c
 φλέβες πρὸς μὲν τὰ γῆς ὕδατος τε γένη στενώτεραι ξυ-
 ἐστήσαν, πρὸς δὲ τὰ πυρὸς ἀέρος τε εὐρύτεραι, διὸ τούτων
 οὐδεὶς οὐδενὸς ὁσμῆς πάποτε ἦσθετό τινος, ἀλλ' αἰεὶ^d βρε-
 III. II. 92. χομένων ἢ σηπομένων ἢ τηκομένων ἢ θυμιαμένων γίγνονταί
 τινων μεταβάλλοντος γὰρ ὕδατος εἰς ἀέρα ἀέρος τε εἰς ὕδωρ
 ἐν τῷ μεταξὺ τούτων γεγόνασιν, εἰσί^e τε^f ὁσμαὶ ζύμασαι
 καπνὸς ἢ ὁμίχλη.^g τούτων δὲ τὸ μὲν ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ

^x πρὸς rc A.—^y δὲ e.—^z περιτεθείσης F.—^a δὲ om F.—^b καὶ om s.—^c νοτερά...
 326, 3. καθαρᾶς om e.—^d ὕδατι pr Θ, ὕδατος corr.—^e περιφανῆ τε Υαχρ et γρ ο,

^e
 περιφανεῖται s.—^f παμφόλυγας Θ.—^g τε add ΑΘΣΤΦSsaezgor et rc Ξ.—^h αἰρουμέ-
 νης g.—ⁱ λεχθῆναι ΑΘFSYqsaezgor et γρ Υ: κληθῆναι *s.—^k ὡς ὁπόταν rc Θ, ὁπότε
 δὲ xe.—^l ξ. A.—^m λειαινῆ ο, λειαινει xeg.—ⁿ τραχυθέντα es, πραιυθέντα r.—^o ξυ-
 νεστῶσα Ξ.—^p τε καὶ r.—^q ξυνάγει ΞFYxegz.—^r ἰδρῆει ΞFYxegz: post φύσιν
 ponit e.—^s πᾶν om Σ.—^t μαθημάτων Υ.—^v δῆ om A.—^y ταυτὶ ταῦτα F, ταῦτα
 ταύτη Ss.—^w δῆ add ΑΘΥFaez.—^x τῆν om ΘF.—^y δὲ r et corr o.—^z ξυμμετρία A,
 μετρία r: συμμετρία *s.—^a ἔχειν (supra posito σχεῖν) A.—^b ἡμῶν s.—^c ταῦτα ΑΘ
 FSYqsaezgor: τὰ τοιαῦτα *s.—^d ἢ A.—^e ἐστίν s.—^f δὲ A.—^g ὁμίχλη Ξ.—^h δ' ο.

αἴτιον] Non jungitur αἴτιον cum δὲ, cari id quod harum passionum sit causa;
 ut dicatur causa acida: sed aciditas vo- sive, harum affectionum. STEPH.

ἰὼν ὁμίχλη,⁸ τὸ δὲ^h ἐξ ὕδατος εἰς ἀέρα καπνός. ὅθεν λεπτότεραι μὲν ὕδατος, παχύτεραι δὲ ὄσμαι ζύμπασαι γεγόνασιν ἀέρος.ⁱ δηλοῦνται δέ, ὅποταν τινός ἀντιπραχθέντος^l περὶ τὴν ἀναπνοὴν ἄγη τις^m βία τὸ πνεῦμα εἰς αὐτόν.ⁿ τότε γὰρ ὄσμη μὲν^o οὐδεμία ξυνδιηθείται,^p τὸ δὲ πνεῦμα τῶν ὄσμων ἐρημαθεν αὐτὸ^q μόνον ἔπεται. δὴ^r οὖν ταῦτα ἀνώνυμα τὰ τούτων ποικίλματα γέγονεν, οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' III. 67. ἀπλῶν εἰδῶν ὄντα,^s ἀλλὰ διχῆ τὸ θ'^t ἠδὺ καὶ τὸ λυπηρὸν αὐτόθι μόνω^u διαφανῆ λέγεσθον, τὸ μὲν τραχυνόν τε καὶ βιαζόμενον τὸ κύτος ἅπαν, ὅσον ἡμῶν μεταξὺ κορυφῆς τοῦ τε ὀμφαλοῦ κεῖται, τὸ δὲ ταυτόν^v τοῦτο καταπραῦνον καὶ πάλιν ἢ πέφυκεν ἀγαπητῶς ἀποδιδόν.

§. 41. Τρίτον δὲ αἰσθητικὸν ἐν ἡμῖν μέρος^w ἐπισκοποῦσι τὸ περὶ τὴν ἀκοήν, δι' ἃς αἰτίας^x τὰ περὶ αὐτὸ^y ζυμβαίνει παθήματα, λεπτέον. ὅλως μὲν οὖν φωνὴν θῶμεν τὴν δι' αὐτῶν^z ὑπ' ἀέρος ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος^a μέχρι ψυχῆς III. ii. 93. πληγὴν διαδιδόμενην, τὴν δὲ ὑπ' αὐτῆς κίνησιν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μὲν ἀρχομένην, τελευτῶσαν^b δὲ περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἔδραν, ἀκοήν. ὅση δ' αὐτῆς ταχεῖα, ὀξεῖαν,^c ὅση δὲ

τινος

—^l ἀέρος γεγόνασι SYsgt. ἀέρος F: id *tinος* in mg ponit Θ.—^m ἀντιπραχθέντος ΘΣΤFSYαρεγορ.—ⁿ τι ε.—^o αὐτόν Υ, αὐτό SYgsgr et correctus ρ: αὐτόν s.—^p μὲν omi F.—^q ξυνδιηθείται AFO, συνδιηθήται E.—^r αὐτῶ EΣTYre.—^s δὲ AΘEΞYFSY et corr ρ, δύο seregr: διὰ *s.—^t ὄντων ΘΣSsregr.—^u θ' add A.—^v μόνω F.—^w ταυτὸν AΘYgor: ταυτὸ *s.—^x μέρος pr Θ.—^y δ' αἰτίας A.—^z αὐτὸ corr A: ἡμματος
αὐτὰ *s.—^a τῆνδ' ὄτων Γ.—^b αἵματος S.—^c τελευτῶντας Γ.—^d ὀξεῖα SYggc.—

§. 40. διὰ οὖν ταῦτα] Cod. Tub. δύο οὖν ταῦτα. Ficinus: *Due igitur hæ, BIP.*

§. 41. αὐτὰ] Reponendum puto αὐτό: videlicet τὸ αἰσθητικὸν μέρος. STERH.

τὴν δι' ὄτων κ. τ. λ.] Quorum verborum illa series est: τὴν ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληγὴν ὑπ' ἀέρος δι' ὄτων. Unde Ficinum hic male interpretari efficitur dicentem: *pulsationem quandam ab aëre per aures cerebrumque et sanguinem usque ad animam penetrantem, dum debuit potius explicari: pulsationem quandam ab aëre per aures factam cerebri et sanguinis, quæ usque ad animum penetravit.* LIND.

ὄση δ' αὐτῆς ταχεῖα, ὀξεῖαν] Ficinus quidem vertit: *motio quidem velox,*

acuta provenit. At *cujus tandem motio; Serranus autem: ejus vero motionem, hujusmodi quæ sit velox, acuta: quæ tardior, graviorem efficere etc.* Quæ cuncta si quis me melius intelligit, cedam ei operæ præmium. Primum hic apparet, omnes illos accusativos, quales sunt, ὀξεῖαν, βαρυτέραν etc. pendere a præcedenti voce θῶμεν, unde efficitur, ibi intelligi φωνήν. Vox autem ὄση non potest rectius referri alio quam ad vocem ante adhibitam κίνησιν, sicuti αὐτῆς ad πληγὴν τῆς φωνῆς. Quo facto, in locum τῶν, ὄση δὲ βαρυτέρα, βαρυτέραν, rescribendum est ὄση δὲ βραδέα, βαρεῖαν. Quod vitium ortum est culpa librarii, qui illud ὄση δ' αὐτῆς intellexit, quasi scriptum esset, ὄσον δ' αὐτῆς. Quod si

βραδυτέρα,^d βαρυτέραν· τὴν δὲ ὁμοίαν^e ὁμαλήν τε καὶ
λείαν,^f τὴν δ' ἐναντίαν τραχεῖαν· μεγάλην δὲ τὴν πολλήν,
ὄση^g δ' ἠ ἐναντία,^h σμικράν. τὰ^k δὲ περὶ ζυμφανίας αὐτῶν
ἐν τοῖς ὑστερον λεχθησομένοις ἀνάγκη ρηθῆναι.

§. 42. Τέταρτον δὴ^m λοιπὸν ἔτι γένος ἡμῖνⁿ αἰσθητι-
κόν, ὃ διελέσθαι δεῖ συχνὰ ἐν ἑαυτῷ ποικίλματα κεκτημέ-
νον, ἃ ζύμπαντα μὲν χροῶς ἐκαλέσαμεν, φλόγα τῶν σω-
μάτων ἐκάστων^o ἀπορρέουσιν, ὅφει ζύμμετρα^p μόρια
ἔχουσιν πρὸς αἴσθησιν ὅφει^q δὲ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτῶν^r
περὶ τῶν αἰτιῶν^r τῆς γενέσεως^s ἐρρήθη.^t τῆδ' οὖν τῶν χρω-
μάτωνⁿ πέρι μάλιστα εἰκὸς πρέποι τ'^v ἂν ἐπιεικῆ^w λόγῳ
διεξελθεῖν, τὰ φερόμενα ἀπὸ τῶν ἄλλων μόρια^x ἐμπίπτον-
τά^y τε^z εἰς τὴν ὄψιν τὰ μὲν ἐλάττω, τὰ δὲ μείζω,^a τὰ δ' ἴ-
σα τοῖς^c αὐτῆς^d τῆς^e ὅφει^q μέρεσιν εἶναι, τὰ μὲν οὖν ἴσα
ἀναίσθητα, ἃ δὴ καὶ διαφανῆ λέγομεν, τὰ δὲ μείζω καὶ^f
ἐλάττω, τὰ^g μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτῆν,
τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς^h καὶ τοῖς περὶ
111. ii. 94. τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς καὶ ὅσα θερμαντικὰ ὄντα δριμύα
ἐκαλέσαμεν ἀδελφὰ εἶναι, τὰ τε λευκὰ καὶ τὰ μέλανα,
ἐκείνων παθήματα γεγονότα ἐν ἄλλῳ γένειⁱ ταυτά,^k φαν-

βαρυ

^d βραχυτέρα A et pr o, βαρυτέρα Sv, βραδυτέρα Θg, δευτέρα Y, δευβραδυτέρα F.

λεί

—^e ὁμοίαν Aο : μίαν *s.—^f μίαν Y.—^g ὄσην FYqr.—^h δ' om θg.—ⁱ ἐναντίαν FS Ygr.—^k τὰ FSq et pr o : τὰς *s.—^l περὶ AΘFSYqs et pr γo : περίξ *s.—^m γὰρ δὴ ΘSYqs.—ⁿ ἡμῖν om τ.—^o ἐκάστων σωμάτων Ss.—^p ξ. AΘΣΤFSYsregot.—^q αὐτὸ Aο, αὐτῷ ΘFYgr.—^r αἰτιῶν τ.—^s τῆς γενέσεως om Σ.—^t ὀλίγα ἐρρήθη mg A.—^u χρημάτων τ.—^v γ' S, γε s.—^w τὸν ἐπιεικῆ A, ἐπιεικῆ F.—^x μόρια Aο : μορίων *s.—^y ἐκπίπτοντα g.—^z τε A, γε o : δὲ *s.—^a τὰ δὲ μείζω...καὶ om S.—^b τὰ δ'...καὶ om s.—^c τῆς F.—^d αὐτοῖς ΣΥαε.—^e τῆς om F.—^f καὶ AFgo et rc Θ, om ΣΥ Υαεr et pr o : ἢ *s.—^g τὰ ante μὲν om Ss.—^h ψυχροῖς καὶ θερμοῖς or.—ⁱ γένη

re vera esset, scribendum continuo esset, ταχίαν, δευτέρα, cui rectus sensus profecto deesset. LIND.

§. 42. κεκτημένον] Non potest ferri κεκτημένον, quod habent praeced. editiones. Illa autem ὅφει^q δὲ etc. ferri possunt: non aliter intelligendo quam si verba ita essent collocata, περὶ δὲ αὐτῶν τῶν αἰτιῶν τῆς γενέσεως ὅφει^q ἐρρήθη ἐν τοῖς πρόσθεν. STEPH. Cod. Tub. quoque κεκτημένον: at pro ἐν ἑαυτῷ habet ἐν ἑαυτοῖς. BIP.

μορίων] Cod. Tub. hic loco τοῦ μορίων

offert μόρια, quæ ratio rem magis definit. LIND.

μέλανα] Sic etiam in praeced. edit. post μέλανα est hypostigme: ut non interpretetur, albas et nigras affectiones, (sive passionis) sed alba et nigra, quas sunt affectiones illorum. Intell. autem, illorum quorum modo mentionem fecit: videlicet calidorum et frigidorum, acerborum et acrium. STEPH.

ἐκείνων κ. τ. λ.] Locus duobus mendis laborat, quibus ei ademptis, sensus facilius erit intellectus. Scribe igitur:

ταζόμενα δὲ ἄλλα διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. οὕτως οὖν αὐτὰ προσρητέον, τὸ μὲν διακριτικὸν τῆς ὄψεως λευκόν, τὸ δ' ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν, τὴν δ' ὀξύτεραν φορὰν¹ καὶ γένους πυρὸς^m ἐτέρου προσπίπτουσιν καὶ διακρίνουσιν τὴν ὄψιν μέχρι τῶν ὀμμάτων, αὐτὰς τε τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διεξόδους βία διαθροῦσιν καὶ τήκουσιν, πῦρ μὲνⁿ καὶ ὕδωρ ἀθρόον,^o III. 68. ὃ δάκρυον καλοῦμεν, ἐκείθεν ἐκχέουσιν,^p αὐτὴν δὲ οὔσαν πῦρ, ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσιν, καὶ τοῦ μὲν ἐκπηδῶντος^q πυρὸς^r οἷον ἀπ' ἄστραπῆς, τοῦ δ' εἰσιόντος καὶ περὶ τὸ νοτιερόν κατασβεννυμένου, παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκλίσει ταύτη γιγνομένων χρωμάτων, μαρμαρυγὰς μὲν τὸ πάθος προσείπομεν,^u τὸ δὲ τοῦτο^v ἀπεργαζόμενον λαμπρόν τε καὶ στίλβον ἐπανομάσαμεν. τὸ δὲ τούτων αὐ^w μεταξὺ πυρὸς γένος,^x πρὸς μὲν^y τὸ τῶν ὀμμάτων ὑγρὸν ἀφικνούμενον καὶ κεραννύμενον αὐτῶ,^z στίλβον δὲ οὐ, τῆ^a δὲ διὰ τῆς νοτίδος αὐγῆ^b τοῦ πυρὸς μιγνυμένη^c χρωμα ἐναιμον παρασχομένη,^d τούνομα ἐρυθρόν^e λέγομεν. λαμπρόν τε ἐρυθρῶ λευκῶ^f III. II. 95. τε μιγνύμενον ξανθὸν γέγονε. τὸ δ' ὅσον μέτρον ὅσοις, οὐδ' εἴ τις εἰδείη, νοῦν ἔχει^g τὸ^h λέγειν, ὧν μὴ τέ τινα ἀνάγκην

g.—^h ταυτόν s.—^a ὀξύτεραν φορὰν S.—^m πυρετοῦ F.—ⁿ μὲν οὖν F.—^o καὶ ὕδωρ ἀθρόον S, ἀθρόον καὶ ὕδωρ A, καὶ ὕδωρ καὶ ἀθρόον r: καὶ ὕδωρ ἀθρόον s.—^p ἐκχέουσιν ἐκείθεν F.—^q ἐκ ποδῶν τοῦ g.—^r τοῦ πυρὸς F.—^s ἀπ' om pr θ, ἐπ' g.—^t κησει F.—^u προσείπομεν ESYsg.—^v ταῦτα r.—^w ἐν SYsg.—^x γενόμενος F.—^y μὲν om pr E.—^z αὐτὸ SY.—^a τῆς e.—^b αὐτῆ (apposito in mg γ) A.—^c μιγνυμένη S, προσμιγνυμένου o.—^d χρωμά τε παρασχομένη ἐναιμον (ἐναιμον rc) o.—^e ἐρυθρόν r.—^f λευκόν ΘΣΤSYs.regr.—^g ἔχει ΘΣΤFSYqs.regr, ἔχει A: ἔχει s.—^h τὸ om s.

τά τε λευκὰ καὶ τὰ μέλανα, ἐκείνοις (sc. τοῖς θερμοῖς, ψυχροῖς, στρυφνοῖς, δριμέσι) παθήματα γεγόντα ἐν μὲν ὄψι γένει ταῦτά (sc. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν) φημιταζόμενα δὲ ἄλλα διὰ ταύτας τὰς αἰτίας (ὅτι αὐτὰ συγκρίνει καὶ διακρίνει τὴν ὄψιν). Quam causam discriminis solum cogitati mox amplius explicat. cf. p. 57. D. οὐ καλὸν ὄλον τὸ ζῶον, p. 89. B. τοῦ τε γένους ἐμπαιγτος. LIND.

φορὰν (καὶ γένους πυρὸς ἐτέρου)] Non mirarer, si quis, quæ uncis inclusimus, nobiscum haberet aliena a manu adscripta, non quod falsa sunt, sed quia, quod e præmissis demum intelligitur,

iisdem hic jam præmittitur. Etiamque καὶ γένους videntur abundare. LIND.

μιγνυμένη] Repono μιγνυμένον. Intell. enim, πυρὸς μιγνυμένου τῇ αὐγῇ. STEPH.

παρασχομένη] Videtur hic, ut rerum verborumque series legitime procedat, rescribendum μιγνύμενον—παρασχομένην aut παρεχόμενον, quæ referuntur ad πυρὸς γένος. Quo facto, quam sit huic loco inepta Stephani conjectura scribentis μιγνυμένου, statim intelligitur. LIND. λαμπρόν] Post λαμπρόν aptior esset particula δέ. STEPH.

μήτε τὸν εἰκότα λόγον καὶ μετρίως ἂν τις εἰπεῖν εἴη δυνατός. ἐρυθρὸν δὲ^ι δὴ μέλανι λευκῶ τε κραθὲν^κ ἀλουργοῦν¹ ὄρφνινον^μ δέ, ὅταν^ν τούτοις μεμιγμένοις^ο καυθεῖσί τε μᾶλλον συγκραθῆ^ρ μέλαν. πυρρὸν δὲ^α ξανθοῦ τε^ε καὶ Φαιοῦ κράσει γίννεται, Φαιοῦ δὲ λευκοῦ τε καὶ μέλανος, τὸ δὲ ὄχρὸν λευκοῦ^ς ξανθῶ μεμιγμένου.^τ λαμπρῶ^υ δὲ λευκὸν^ν ξυελθὸν καὶ εἰς μέλαν^ω κατακορῆς ἐμπεσὸν κυανοῦ^ν χρωμα ἀποτελεῖται, κυανοῦ δὲ λευκῶ^υ κεραυνυμένου γλαυκόν, πυρρῶ δὲ μέλανι πράσιον.^ζ τὰ δὲ ἄλλα ἀπὸ τούτων σχεδὸν δῆλα, αἷς ἂν ἀφομοιούμενα μίξεσι διασώζοι τὸν εἰκότα μῦθον. Εἰ δέ τις τούτων^α ἔργῳ σκοπούμενος βάσανον λαμβάνοι,^β τὸ τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θείας φύσεως ἠγνοηκῶς ἂν εἴη διάφορον, ὅτι θεὸς^ς μὲν τὰ πολλὰ εἰς ἓν συγκεραυνύναι^δ καὶ^ο πάλιν ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ διαλύειν ἰκανὸς ὡς^ε ἐπιστάμενος ἅμα καὶ δυνατός,^ς ἀνθρώπων δὲ οὐδεὶς οὐδέτερα τούτων ἰκανὸς οὔτε^η ἔστι νῦν οὔτ' εἰσαυθίς ποτ' ἔσται.

- §. 43. Ταῦτα δὴ πάντα^ι τότε ταύτη πεφυκότα ἐξ ἀνάγκης ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργὸς ἐν
 III. II. 96. τοῖς γιγνομένοις παρελάμβανεν, ἠνίκα τὸν αὐτάρκη τε καὶ τὸν^κ τελεάτατον θεὸν ἐγέννα, χρωμένοσ μὲν ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις, τὸ δὲ εὖ τεκταινόμενος ἐν πᾶσι τοῖς γιγνομένοις αὐτός.¹ διὸ δὴ χρῆ^δ δὴ^μ αἰτίας εἶδη^ν διορίζεσθαι, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τὸ δὲ θεῖον, καὶ^ο τὸ μὲν θεῖον ἐν ἅπασι ζητεῖν κτήσεως ἕνεκα εὐδαίμονος^ρ βίου, καθ' ὅσον
 III. 69. ἡμῶν^α ἢ φύσις ἐνδέχεται, τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἐκείνων χάριν,

—¹ δὲ om FSYSgr.—^κ κραθὲν TSYxc, κρατηθὲν F.—¹ ἀλουργὸν FSso.—^μ ὄρφνινον F, ὄρφνιον E, ὄρφνινὸν γ.—^ν ὅταν ἂν τις Σαεγρ et pr T.—^ο τούτοις μὲν μεμ. ο.—
 δν

^ρ συγκρασθῆ s, συγκαυθῆ γ.—^α τε ε.—^ε τε om γ.—^ς λευκοῦ F.—^ι μιγνυμένου Aδ,
 ον

μιγνυμένου F.—^υ λαμπρῶ AFqo : λαμπρὸν *ς.—^ν λευκὸν OFSYqo, λαμπρὸν A :
 λευκῶ *ς.—^ω μέλανα Σ.—^ν κυανοῦ ΘΣΤFSYSαεγρ.—^τ λευκοῦ s.—^ς πράσιον S,
 εἰ

πράσιον ΕΣΤSYεγρ, πλάσιον x.—^α τοῦτον γ.—^β λαμβάνοι F, λάβοι SYsq, λάβη γ.
 δ

—^ς ὁ θεὸς E.—^δ συγκεραυνόμενος ο.—^ε βίαι γρ A.—^ε ἰκανῶς A, ἰκανῶς Fo, ἰκανῶς
 δ

ὡς Θ, ἰκανῶς ὡς Ysg.—^ς δυνατῶς F.—^ι ὅτ' sgr.—^ι ταῦτα δὴ πάντα A et δ, qui
 hinc ad 330, 22. αὐτός : πάντα δὴ ταῦτα *ς.—^κ τὸν om F.—¹ αὐτοῖς ο.—^μ διὸ δὴ
 χρῆ δὴ A, διὸ χρῆ δὴ ο, διὸ χρῆ δύο s, δύο δὴ χρῆ δύο ΣΤYεγρ, δύο δὲ χρῆ Θ : διὸ
 δὴ χρῆ δύο *ς.—^ν ἤδη E, om Ss.—^ο καὶ om Θ.—^ρ ἕνεκα καὶ εὐδ. γ.—^α ἡμῶν SYsg

λογιζομένους^τ ὡς ἄνευ τούτων οὐ δυνατὰ αὐτὰ⁸ ἐκείνα, ἐφ'
οἷς σπουδάζομεν, μόναι^α κατανοεῖν οὐδ' αὖ λαβεῖν οὐδ'
ἄλλως πως μετασχεῖν.

“Οτ’^α οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα^ν τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη^ν παράκει-
ται τὰ τῶν αἰτίων^χ γένη διυλασμένα,^γ ἐξ ὧν τὸν ἐπίλοιπον
λόγον δεῖ ξυμφανθῆναι, πάλιν ἐπ’ ἀρχὴν ἀνέλθωμεν^z διὰ
βραχέων^α ταχύ τε εἰς ταύτων^β πορευθῶμεν ὅθεν δεῦρο
ἀφικόμεθα, καὶ τελευτὴν ἤδη κεφαλὴν τε τῷ μύθῳ πειρώ-
μεθα ἀρμόττουσαν ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν.^ε [§. 44.] “Ὡς
περ^δ γὰρ^ε οὖν καὶ^ε κατ’ ἀρχὰς ἐλέχθη,^ς ταῦτα¹ ἀτάκτως
ἔχοντα ὁ θεὸς ἐν ἐκάστῳ τε αὐτῶ^ι πρὸς αὐτό^κ καὶ πρὸς
ἄλληλα συμμετρίας ἐνεποίησεν, ὅσας¹ τε καὶ ὅπη δυνατὸν
ἦν ἀνάλογα καὶ σύμμετρα εἶναι. τότε γὰρ οὔτε τούτων III. ii. 97.
ὅσον^μ μὴ τύχη^η τι μετεῖχεν, οὔτε τὸ παράπαν ὀνομάσαι
τῶν νῦν ὀνομαζομένων ἀξίολογον ἦν οὐδέν, οἷον πῦρ^ο καὶ
ὔδωρ καὶ εἶ^π τι τῶν ἄλλων. ἀλλὰ πάντα ταῦτα^ι πρῶτον
διεκόσμησεν, ἔπειτα^τ ἐκ τούτων πᾶν τόδε ξυνεστήσατο, ζῶον
ἐν ζῶα⁸ ἔχον^τ ἅπαντα^α ἐν αὐτῶ^ν θνητὰ^ω ἀθάνατά τε. καὶ
τῶν μὲν θείων αὐτὸς γίγνεται δημιουργός, τῶν δὲ θνητῶν
τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασι δημιουργεῖν προσέταξεν.
οἱ δὲ μιμούμενοι, παραλαβόντες ἀρχὴν ψυχῆς ἀθάνατον,^χ
τὸ μετὰ τοῦτο^γ θνητὸν σῶμα αὐτῆ^z περιετόρνευσαν ὄχημά

et corr Θ.—^τ λογιζόμενον Αο, λογιζόμενος ΣΤFSYxεgr.—⁸ ταῦτα ο.—¹ μόναι om pr
E.—^α ὅτι x.—^ν οἷα om F.—^ω ἢ ὕλη F.—^χ αἰτίων ο, om x.—^γ διυλισμένα Sso,

λι

διυφισμένα corr A, δι λασμένα x.—^z ἐπανελάθωμεν ο.—^α διὰ βραχέων om F.—
^β ταυτων ΑΘFYggr.—^ε ἐμπροσθεν ο.—^δ hinc β ad 349, 17.—^ς γὰρ om δο.—^ε καὶ
om F.—^ς ἠλέχθη Σ.—¹ αὐτὰ τὰ Α.—^ι αὐτὸ FSYxεgr.—^κ αὐτὸν F.—¹ ὅσας r.—

οι

^μ ὅσον δ.—^η τύχη S, τύχοι s.—^ο πῦρ AFqdo et corr Θ: περ *s.—^π εἶ add Ad.—
^ι ταῦτα πάντα F.—^τ ἔπειτ' δο.—⁸ ζῶον xg.—^α ἔχοντα Ad.—^ω πάντα A, τὰ παν-
τοδαπά ο: legendum igitur ἔχον τὰ πάντα.—^ν ἑαυτῶ δ.—^ω post θνητὰ omisi τε
cum ΑΘTFSYxεgr.—^χ ἀθάνατον Ssggr et γρ x.—^γ ταῦτα δ.—^z αὐτοὶ s.—

§. 43. δυνατὰ] Potest aliquis vocem
δυνατὰ impugnare, præferens δυνατὸν
aut δυνατοί: sed lectioni vulgari opem
fert locus qui est de Legg. ix. p. 867. B.
διὸ χαλεπὸν διορθεῖν οἱ τῶ θυμῷ πραχθέν-
τες φόνοι, πότερον ἐκουσίους αὐτοῦς ἢ
τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον, in qui-
bus verbis solum corrigatur χαλεποί.
LIND.

§. 44. οἷον περ καὶ ὕδωρ] Scribe hic
cum Ficino et Cod. Tub. οἷον πῦρ καὶ
ὕδωρ etc. LIND.

σῶμα αὐτοί] Potest quispiam αὐτοί
explicare μόνου, i. e. sine deo opifice; at
nobis videtur melius scribi αὐτῆ i. e.
ψυχῆ, quo hic dativo magis opus est.
LIND.

τε πᾶν^a τὸ σῶμα^b ἔδωσαν ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ^c ψυχῆς^d προσωκοδόμου^e τὸ θνητόν, δεινὰ καὶ ἀναγκαῖα ἐν ἑαυτῷ^f παθήματα ἔχον, πρῶτον μὲν ἠδονήν, μέγιστον κακοῦ^g δέ-
λεαρ, ἔπειτα λύπας, ἀγαθῶν φυγὰς, ἔτι δ' αὖ θάρρος
καὶ φόβον, ἄφρονε ξυμβούλω, θυμὸν δὲ^h δυσπαραμύθητον,
ἐλπίδα δ' ἰ εὐπαραγάωγον αἰσθήσει τεⁱ ἀλόγῳ καὶ ἐπιχει-
ρητῇ^k παντὸς ἔρωτι^l ξυγκερασάμενοί τ' αὐτὰ^m ἀναγκαίως
τὸ θνητόν γένος ξυνέθεσαν. καὶ διὰ ταῦτα δὴ σεβόμενοι

iii. ii. 98. ἰσθμὸν καὶ ὄρον διοικοδομήσαντες τῆς τε^o κεφαλῆς καὶ τοῦ
στήθους,^p αὐχένα μεταξὺ τιθέντες, ἵνα^q εἴη χωρὶς. ἐν δὲ^r
τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνη-
τόν γένος ἐνέδουν. καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ
χεῖρον πεφύκει,^s διοικοδομοῦσι τοῦ^t θώρακος αὐτὸ^u κύτος,

iii. 70. διορίζοντες οἶον^v γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν,
τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. τὸ
μετέχον οὖν τῆς ψυχῆς ἀνδρίας καὶ θυμοῦ, φιλόνεικον^x ὄν,
κατάκισαν^y ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς μεταξὺ τῶν φρενῶν τε
καὶ αὐχένος, ἵνα τοῦ λόγου κατήκοον ὄν κοινῇ μετ' ἐκείνου
βία τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατέχοι^z γένος, ὅπότε^{aa} ἐκ τῆς ἀκροπό-
λεως τῷ^a ἐπιτάγματι καὶ λόγῳ μηδαμῇ^b πείθεσθαι ἐκὼν
ἐθέλοι.^c [§. 45.] Τὴν δὲ δὴ^d καρδίαν ἄμμα^e τῶν φλε-
βῶν καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέλη
σφοδρῶς αἵματος εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν,

^a πᾶν AΘTFSYqsαβdegot : ἅπαν s.—^b σῶμα...θνητόν om pr e.—^c αὐτῷ Sd.—^d ψυ-
χῆς ante ἐν ponit d.—^e προσωκοδόμου τὸ AΘFq : προσωκοδομοῦντο *s.—^f ἑαυτῷ
Ado : αὐτῷ *s.—^g κακοῦ AΘΣTFSYqsαβdegot : κακῶν *s.—^h δὲ Ado : τε *s.—ⁱ δ'
AFbo : τ' *s.—^j δὲ AFbo.—^k ἐπιχειρητικῇ Θ.—^l ἔρωτος Θ.—^m ταῦτα AΘΣTFSY
qregot : τ'...διὰ om s.—ⁿ μὴ om e.—^o τε add AΘΣTFSYsαβdegot.—^p στήθους καὶ
αὐχένα *s.—^q θέντες ἴν' d.—^r δὲ F.—^s πέφυκε SYsr, ἐπεφύκει AFqbo.—^t τὸ τοῦ
d et tc A.—^u αὐτὸ Ad.—^v ὄρον F.—^x φιλόνεικον s.—^y κατάκισαν Y.—^z κατέχει g.
—^{aa} τῷ τ' ΘTFYqαβdegot.—^b μηδαμῷ τ.—^c θέλοι Ssg, θέλει τ.—^d δὴ om g.—
^e ἄμμα ATb, ἀρχὴν ἄμα q et tc F : ἄμα cori o cum *s.—^f ἴν' o.—^g ὅποτε o, ὅταν

§. 45. ἄμα] Pro adverbio ἄμα (cui
incommodum hic locum non video) repo-
nendum suspicor nomen ἄμμα. STEPH.
τὴν δὲ δὴ καρδίαν ἄμα τῶν φλεβῶν]
Cod. quidem Tub. aliam hic offert lecti-
onem ἄμμα, sed pariter inutilem vulgari

ἄμα. Scribe mecum νῆμα, quod et re
ipsa commendatur, et statim sequenti
voce πηγὴν. Cf. Fragm. Tim. Locr. p.
102. A. τροφὰ δὲ πᾶσα, ἀπὸ βίβης μὲν
τὰς καρδίας, παγὰς δὲ τὰς κοιλίας, ἐπά-
γεται τῷ σώματι. LIND.

ἵνα, ὅτε ζέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ γένος^h τοῦ λόγου παραγγείλαντος ὡς τις ἄδικος περὶ αὐτὰ γίγνεται πράξεις ἔξωθεν ἢ καὶ τις ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἐπιθυμιῶν, ὁξείας διὰ πάντων τῶν^k στενωπῶν πᾶν,^l ὅσον αἰσθητικὸν^m ἐν τῷ σώματι,ⁿ τῶν τε παρακελεύσεων^o καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον γίγνοιτο ἐπήκοον^p καὶ ἔποιτο πάντη καὶ τὸ βέλτιστον^q οὕτως ἐν αὐτοῖς πᾶσιν ἡγεμονεῖν^r ἐώη.^s Τῇ δὲ δὴ πηδήσει^t τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ III. II. 99. ἐγερσει, προγιγνώσκοντες^u ὅτι διὰ πυρὸς ἢ^v τοιαύτη πᾶσα ἔμελλεν^w οἰδήσις^x γίνεσθαι τῶν θυμουμένων,^y ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος^z ἰδέαν ἐνεφύτευσαν^a πρῶτον μὲν μαλακὴν καὶ ἀναιμον^b, εἶτα σήραγγας ἐντὸς ἔχουσιν οἷον σπόγγου κατατετηρημένας, ἵνα τό τε πνεῦμα καὶ τὸ πῶμα^c δεχομένη, ψύχουσα,^d ἀναπνοὴν καὶ ῥαστώτην ἐν τῷ καύματι παρέχοι.^e διὸ δὴ^f τῆς^g ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα^h ἔτεμον, καὶ περὶ τὴν καρδίαν αὐτὸνⁱ περιέστησαν οἷον ἄλμα^k μαλακόν, ἵνα^l ὁ θυμὸς ἡνί-

F.—^h μένος Ad.—^l ὡς τις A et pr Θ (qui rc δ τε), ὡς τε F, ὅστις Y: εἷς cum *s corr Yo.—^k τῶν om Ad.—^l πᾶν om F.—^m αἰσθητικὸν δ et corr A: αἰσθητὸν *s.—

^δ ^{στ}
ⁿ στόματι r.—^o παρακλήσεων r.—^p ἐπήκοον. S.—^q βελτιον s.—^r ἡγεμονεῖν corr A, ἡγεμόνι νέμι γρ A.—^s ἐώη AΘδ et pr Γ, ἐφκει e.—^t δὴ πη δεήσει r.—^u προσγ. o.—^v ἢ om g.—^w ἔμελλε πᾶσα SYστ, πᾶσιν ἔμελλεν r: π. om g.—^x οἰκήσις AΘΣΥ FSYxδeγoρ.—^y τῶν δὲ θυμ. x.—^z πλεύμονος Ad, πνεύματος στ: πνεύμονος *s.—

^ή
^a ἐνεφύτευσαν r.—^b ἀνεμον r.—^c πῶμα pr A: πόμα *s.—^d ψυχουσα δ.—^e παρέχη r.—^f δὴ add Ad.—^g τῆς Ad: τὰς *s.—^h πλεύμονα Ad: πνεύμονα *s.—ⁱ αὐτὸν cum *s corr in δ A.—^k ἄμμα δ et corr A.—^l ἵν' xδeγρ et corr o.—^m ἡνί' εδγ.—

μένος] Græce legendum, ἵνα ὅτε ζέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ μένος τοῦ λόγου παραγγείλαντος. Vulgo γένος habetur pro μένος. CORNAR.

γένος] Pro γένος scribendum potius μένος: ut τὸ τοῦ θυμοῦ μένος intelligamus furorē ἴρα, aut simpliciter impetum. STEPH. qui sic in Not. 'Quin pro γένος scribendum sit μένος nemini dubiam (ut opinor) esse debet. Alioqui γένος alicubi talem usum habere qualem haberet hic, si retineretur, minime negaverim: quum vel p. 74. legamus, τὸ τῶν νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος.'

ὁξείας—ἐπήκοον] Ut p. 75. B. ἄμα τε αὐτοῖς ὀξήκοον αἰσθησιν. Mox πάντη

nobiscum muta in πανταχοῖ. Sequens autem Ficinum, qui vertit, atque ita obediāt, fortasse præferat hic quispiam ὑπήκοον, cui tamen mutationi præmissum illud ὁξείας videtur refragari. LIND.

ἡγεμονεῖν] Ita legendum est pro ἡγεμονήν. CORNAR.

ἡγεμονεῖν] In præced. editionibus est ἡγεμονήν. STEPH.

διάπυρος] In Græcis legendum, προγιγνώσκοντες ὅτι διάπυρος ἢ τοιαύτη πᾶσα ἔμελλεν οἰκήσις γίνεσθαι τῶν θυμουμένων. In vulgatis falso διὰ πυρὸς, et οἰδήσις, legitur. CORNAR.

διὰ πυρὸς] Rectius fortasse διάπυρος conjuncte legeretur. STEPH.

κα^m ἐν αὐτῇ ἀκμάζοι,ⁿ πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον καὶ ἀναψυχο-
μένη, πονοῦσα ἦπτον μᾶλλον τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ δύναίτο
ὑπηρετεῖν. [§. 46.] Τὸ δὲ δὴ σίταν τε καὶ ποτῶν^o ἐπι-
θυμητικὸν τῆς ψυχῆς καὶ ὅσων^p ἔνδειαν διὰ τὴν τοῦ σώμα-
τος ἴσχει^q φύσιν, τοῦτο εἰς τὰ^r μεταξὺ τῶν τε φρενῶν καὶ
τοῦ πρὸς τὸν ὀμφαλὸν ὄρου κατώκισαν, οἷον φάτνην^s ἐν
ἅπαντι τούτῳ τῷ τόπῳ τῆ τοῦ σώματος τροφῆ τεκτηνάμε-
νοι καὶ κατέδησαν δὴ τὸ τοιοῦτον^u ἐνταῦθα ὡς θρέμμα
ἄγριον, τρέφειν δὲ^v ζυνημμένον ἀναγκαῖον, εἴ πέρ τι μέλ-
λοι ποτέ^w θνητὸν ἔσεσθαι^x γένος. ἴν^y οὖν ἀεὶ νεμόμενον
πρὸς φάτνη^z καὶ ὅτι πορρώτατῳ τοῦ βουλευομένου^a κατοικοῦν,
θύρῳβον καὶ βοὴν ὡς^b ἐλαχίστην παρέχον, τὸ κρά-
τιστον καθ' ἡσυχίαν περὶ τοῦ πᾶσι κοινῆ ζυμφέροντος^c ἑῶ^d
βουλεύεσθαι,^e διὰ ταῦτ' ἐνταῦθα^f ἔδοσαν αὐτῷ τὴν τάξιν.
Εἰδότες δὲ^g αὐτὸ^h ὡς λόγου μὲν οὔτε ζυνησείνⁱ ἔμελλεν, εἴ
τέ πη καὶ μεταλαμβάνοι^k τινὸς αὐτῶν^l αἰσθήσεων,^m οὐκ
ἔμφυτον αὐτῷ τὸ μέλειν τινῶν ἔσοιτο λόγῳ, ὑπὸ δὲ εἰδῶλων
καὶ φαντασμάτωνⁿ νυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα
ψυχαγωγῆσαιτο, τούτῳ^o δὴ θεός^p ἐπιβουλεύσας αὐτῷ^q τὴν
τοῦτ' ἥπατος ἰδέαν ζυνέστησε καὶ ἔθηκεν εἰς τὴν ἐκείνου κα-
τοίκησιν, πυκνὸν καὶ λεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ γλυκὺ καὶ
πικρότητα ἔχον μηχανησάμενος, ἴν^y ἐν αὐτῷ τῶν διανοη-
μάτων ἡ^s ἐκ τοῦ νοῦ^t φερομένη δύναμις, οἷον ἐν κατόπτρῳ

ⁿ ἀκμάζοι AΘFSYqsdgo: ἀκμάξῃ *s.—^o πολλῶν g.—^p ὅσων Ad et rc q: ὅσον *s.—
^q ἴσχει Aδ, ἔχοι Ygr: ἔχει *s.—^r τὸ ο.—^s φάτνη SYr, φατηλ e.—^t καὶ om Ss.—
^u τοιοῦτο F.—^v δὲ Ad, δὲ δεῖ S: δὲ δὴ *s.—^w τὸ A, om o.—^x ἔσται Yr.—^y ἦν

eu
Y.—^z πρὸς τῇ φάτνῃ Ss.—^a βουλομένου SYsggr et corr T, βουλομένου F.—^b ὡς om
r.—^c ÷ ÷ ζυμφέροντος A et absque illis notis qd, καὶ διαζυμφέροντος Θ, διαζυμφέ-
ροντος FY et (in mg appositis καὶ ἰδίᾳ) S, καὶ ἰδία διαζυμφέροντος s: ζυνδιαφέρον-
τος cum *s corr Yr.—^d ἑῶ Sso, ἐπι d.—^e ante διὰ omisi καὶ cum Asdo.—^f ἐνταῦθ'

δ, ταύτην F.—^g δὲ om Yqsr.—^h αὐτὸ Y.—ⁱ ζυνοίσειν S, qui in mg συνεῖν ἢ συν-
ῆσειν.—^k μεταλαμβάνει SYser.—^l αὐτῶν Asdo.—^m αἰσθήσεως Aδ.—ⁿ ψυχαγωγῆ-
σαιτο SYsggr.—^o τοῦτο FSx et pr o.—^p δὴ ὁ θεὸς d.—^q αὐτῷ Ad, αὐ pr o: αὐτοῦ
*s.—^r τοῦ om d et pr o.—^s ἡ om F.—^t νεοῦ g.—^u φοβοῖ AΘSYqsdgr, φοβεῖ F:

ἀκμάξῃ] Cum Cod. Tub. scribe ἀκμά-
ζοι propter subsequens δύναίτο. LIND.

§. 46. κοινῆ ζυνδιαφέροντος] Vox κοινῆ
nos adducit ut præferamus lectionem
Cod. Tub. ζυμφέροντος. LIND.

τῶν αἰσθήσεων] Cod. Tub. haud con-
temnendam offert lectionem αὐτῶν loco
τοῦ, αὐ τῶν, cujus lectionis auxilio scri-
bendum hic arbitramur: τινὸς αὐτοῦ sc.
λόγου, αἰσθήσεως. LIND.

δεχομένα τύπους και κατιθεῖν εἶδωλα παρέχοντι, φοβοῖ^u μὲν αὐτό, ὅποτε μέρει^v τῆς πικρότητος χρωμένη ξυγγενεῖ, χαλεπῆ^w προσενεχθεῖσα ἀπειλῆ,^x κατὰ πᾶν ὑπομιγνύσα ὀξέως τὸ ἦπαρ χολώδη χρώματα^y ἐμφαίνοι,^z ξυνάγουσά τε πᾶν ῥυθόν^a και τραχὺ^b ποιοῖ,^c λοβόν^d δὲ^e και δοχὰς^f πύλας^g τε τὸ μὲν ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα και ξυσπῶσα, τὰ^h δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε, λύπας και ἄσαςⁱ πα-^{III. ii. 101.} ρέχοι,^k και ὅτ' αὐ^l τὰ ἐναντία^m φάσματαⁿ ἀποζωγραφοῖ^o πρᾶότητός τις^p ἐκ διανοίας ἐπίπνοια, τῆς μὲν πικρότητος ἡσυχίαν παρέχουσα τῷ^q μήτε κινεῖν^r μήτε προσάπτεσθαι τῆς ἐναντίας ἑαυτῆς^s φύσεως ἐθέλειν, γλυκύτητι^t δὲ τῇ κατ' ἐκεῖνο^u ξυμφύτῳ^v πρὸς αὐτὸ^w χρωμένη και πάντα^x ὀρθὰ και λεῖα αὐτοῦ^y και ἐλεύθερα ἀπευθύνουσα ἰλεών^z τε και εὐήμερον^a ποιοῖ^b τὴν περὶ τὸ ἦπαρ ψυχῆς μοῖραν κατωκι- μένην,^c ἐν τε τῇ νυκτι διαγωγὴν^d ἔχουσαν^e μετρίαν, μαν- τεῖά^f χρωμένην^g καθ' ὕπνον, ἐπειδὴ λόγου και φρονήσεως

φοβῆ *s.—^v μέρει x, μέρους r.—^w χαλεπῆ SYsgg.—^x ἀπειλῆ o, ἀπειλεῖ d.—^y χρω-
ματι θ.—^z ἐμφαίνοι ΑΘΞΣΤΓδεβ, ἐμφαίνῃ Ss: ἐμφαίνει *s.—^a ρυθόν ΑΓβδ:
οἱ
ρυθόν *s.—^b τραχὺ Υγ.—^c ποιοῖ ΑΘΞΣΤΓδεβ, ποιεῖ F, ποιεῖ SYsor: ποιῆ *s.—

^d λαβόν F.—^e τε SYxgg.—^f δοχὰς Αδo, λόχας θ, λόχονας F et γρ θ, λόχον S
Y: λόχον cum *s cori r.—^g πύλας r.—^h τὰ o.—ⁱ ἄσας o, ἄσας xg, ὄσας F.—
^k παρέχει seT.—^l ὅτ' αὐ ΑΓβδ: ὅταν *s.—^m τὰναντία δo.—ⁿ φαντάσματα δd.—
^o ἀποζωγραφοῖ ΑΘFSYsdo, ἀναζωγραφή g: ἀποζωγραφή *s.—^p τε r, τέ τις x.—
^q τὸ o.—^r μήτε κινεῖν om pr Z: μηκέτι κινεῖν r, μήτε κοινῇ g.—^s ἑαυτὴν r.—
^t γλυκύτητος d.—^u ἐκεῖνο ΣΓεο et pr θ.—^v ξυμφύτῳ om pr Σ.—^w ἐαυτὸ Αδ.—
^x και πάντα..χρωμένην om pr g.—^y ἐαυτοῦ F.—^z ἰλεών Αγδo et cori θ: ἰλεώ *s.—
^a εὐήμερον r.—^b ποιοῖ ΑΘβδ, om x: ποιεῖ *s.—^c κατωκλήμενην r.—^d διαγω-
γίαν x.—^e ἔχουσα FYγr et pr θ.—^f μαντεῖαν s.—^g χρωμένη ΕΤΓΥαδεβ et pr θ.

φοβῆ] Scribendum censeo φοβοῖ, iti-
demque ποιοῖ aliquanto post: quæ con-
venient cum sequente παρέχοι. Quin-
etiam ἀπειλεῖ, ut ἐμφαίνει, vel ἐμφαίνῃ,
ut ἀπειλῆ, debere scribi arbitror: simul-
que particulam και poni ante κατὰ.
STEPH.

ἐμφαίνει] Scribendum hic cum Cod.
Tab. ἐμφαίνοι, uti antea cum eodem φο-
βοῖ loco τοῦ, φοβῆ, ac postea ποιοῖ loco
vulgaris ποιῆ, quod omnia ea, sicuti re-
motum illud παρέχοι, pendent a vocib-
us ἔθηκεν—μηχανησάμενος. At vocem
ἀπειλεῖ non esse hic verbum, sed nomen,
ideoque antea rescribendum χαλεπῆ,
miramur non vidisse Stephanum, cujus
ideo nec τῷ και, nec τῷ ἀπειλεῖ opus

est. LIND.

λόχον] Non λόχον, sed χόλον Plat.
scripsisse puto, in significatione χολῆς:
in qua tamen rarum est, et fortasse ποιη-
τικώτερον: ideoque videndum an χολῆν
potius reponi debeat. Fic. certe interpr.
bilem. STEPH.

λοβόν δὲ και λόχον, πύλας τε] Ste-
phanus quidem recte succensebat voci
λόχον quæ loci sensum perturbat: sed
quod ille proposuit scribendum, χόλον
sive χολῆν, etiam magis. Quid si re-
scribitur μοχλόν, cui inveniendi adjecta
vox πύλας viam aperuit. Quæ res ver-
bis subsequenteribus τὰδ' ἐμφράττουσα
συγκλείουσά τε videtur confirmari. LIND.

οὐ μετείχε.^h [§. 47.] Μεμνημένοι γὰρ τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆςⁱ οἱ ξυριστάντες^k ἡμᾶς, ὅτε τὸ θνητὸν ἐπέστελλε γένος^l ὡς ἄριστον εἰς δύναμιν ποιεῖν, οὕτω δὲ κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν, ἵνα^m ἀληθείας πῆ προσάπτοιτο, κατέστησαν ἐν τούτῳ τὸ μαντεῖον.ⁿ ἱκανὸν δὲ^o σημεῖον ὡς μαντικὴν ἀφροσύνη θεὸς ἀνθρωπίνῃ δέδωκεν· οὐδεὶς γὰρ ἔννοους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου^p καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν ἢ διὰ νόσον ἢ τινα^q ἐνθουσιασμόν παραλλάξας. ἀλλὰ ξυνοῆσαι μὲν ἔμφρονος τά^r τε ῥηθέντα ἀναμνησθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ^s τῆς^t μαντικῆς^u τε^v καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα^w ὀφθῆ, πάντα λογισμῶ διελέσθαι, ὅπῃ τι σημαίνει καὶ ὅτῳ μέλλοντος ἢ παρελθόντος ἢ παρόντος κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ τοῦ δὲ μανέντος ἔτι^x τε ἐν τούτῳ μένοντος οὐκ ἔργον τὰ φανέντα^y καὶ^z φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν, ἀλλ' εὖ καὶ πάλαι λέγεται τὸ πρᾶττειν καὶ γνῶναι τά τε αὐτοῦ^a καὶ ἑαυτὸν^b σάφροσι μόνῳ^c προσήκειν. ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν-

III. ii. 102.
III. 72.

—^h μετέχει sb.—ⁱ ἐπιστολῆς Fd.—^k ξυριστάντες E, ξυστάντες ΘΣΤΣΥSαεστ, ξυστήσαντες AFbD: συριστάντες *s.—^l ἐπέστελλε γένος AΘbD, ἐπέτελλε γένος F: γένος ἐπέστελλεν *s.—^m ἵν' sder.—ⁿ τὸ μαντεῖον S, τῷ μαντεῖω Y, τῷ μαντεῖω s.—^o τε PSYsr.—^p ἐνθέου E.—^q ἢ διὰ τινα d.—^r τὰ δὲ F.—^s ἀπὸ g.—^t τῆς om F.—^u ποιμαντικῆς r.—^v τε om F.—^w φαντάσματα AEFPSYsαεστ cum γρ ΣΥ.—^x ἔτι... μένοντος om r.—^y φωνηθέντα... φανέντα d.—^z καὶ AΘFSYsαεστ, καὶ ἢ EΣ et r C T:

οὐ μετείχε] Fic. quoque negativam particulam hic non agnoscit: cum qua tamen et sequentia consentire videntur. STERN.

§. 47. συνίσταντες] Cod. quidem Tub. variam hic offert lectionem ξυστήσαντες loco vulgaris συνίσταντες, quam tamen defenderim propterea, quod rem facientes meminerant, non autem re facta. Sed in locum τῶν, ἐπιστολῆς et ἐπέστελλεν nonne scribendum videtur ἐπιστολῆς et ἐπέτειλεν, quamvis voces eæ significatu non multum discrepent. Subsequuntur: οὕτω δὲ κατορθοῦντες, καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν, (sic enim nobis videtur incidendum) ἵνα ἀληθείας πῆ προσάπτοιτο. Quæ verba postrema suadent, ut in verbis antecedentibus, ἐπειδὴ λόγου καὶ φρονήσεως οὐ μετείχε, Ficini amplectamur rationem, qui vocem ibi οὐ non agnoscit. LIND.

ἔτι τε] In Græcis legendum, τοῦ δὲ μανέντος, ἔτι τε ἐν τούτῳ μένοντος, οὐκ ἔργον τὰ φανέντα ἢ φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν. Vulgati codices ἔτι habent pro ἔτι, et κρίνειν pro κρίνειν. CORNAR.

ἔτι] Non ἔτι, nec εἶτε, sed ἔτι, vera est lectio: quam et Fic. sequitur. STERN.

προφητῶν] Persuadere mihi non possum Platonem hic scripsisse προφητῶν, nec paulo post προφήται. Quid igitur ab eo scriptum fuisse suspicor? genitivum ὑποφήτων: itidemque nominativum ὑποφήται illi: quum et aptissimam loco isti significationem habeat, et facilis fuerit lapsus ex vocabulo ὑποφήται, parum noto, in προφήται, quod notissimum est atque frequentissimum. Confirmat autem meam emendationem et ὑποκριται, quum de iisdem utrumque dicat; at vero προφήται quomodo ἀπὸ τῶν μάντεων distinguerentur? deinde cur post προφήται

θείοις μαντείαις κριταὶς ἐπικαθιστάναί νόμος· οὓς μάντιες αὐτοὺς^d ἐπονομάζουσι^e τινες, τὸ πᾶν ἠγνοηκότες ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν^f οὗτοι φήμης^g καὶ φαντάσεως^h ὑποκριταί, καὶ οὐ τί μάντιες, προφῆται δὲ μαντευομένων δικαιοτάτα^k ὀνομάζονται^l ἄν.^l ἢ μὲν οὖν φύσις τοῦ^m ἥπατος διὰⁿ ταῦτα τοιαύτη τε καὶ ἐν τόπῳ ᾧ λέγομεν πέφυκε, χάριν μαντικῆς. καὶ^o ἐτι μὲν δὴ ζῶντος ἐκάστου τὸ τοιοῦτον^p σημεῖα ἐναργέστερα^q ἔχει, στερηθὲν δὲ^s τοῦ ζῆν γέγονε τυφλὸν καὶ τὰ μαντεῖα ἀμυδρότερα^u ἔσχε τοῦ τι σαφὲς σημαίνειν. Ἡ δ' αὖ τοῦ γείτονος αὐτῷ^v ζύστασις καὶ ἔδρα σπλάγχνου γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς χάριν ἐκείνου, τοῦ παρεῖχειν αὐτὸ λαμπρὸν αἰεῖ^w καὶ καθαρὸν, οἷον κατόπτρον παρεσκευασμένον καὶ ἔτοιμον αἰεὶ παρακείμενον ἐκμαγέιον. διὸ δὴ καὶ ὅταν τινὲς ἀκαθαρσῖαι^x γίνωνται διὰ νόσους^y σώματος περὶ^z τὸ ἥπαρ, πάντα ἢ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης, ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὕφανθέντος.^a ὅθεν πληρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὑπουλος^b αὐξάνεται, καὶ πάλιν, ὅταν καθαρῆ^c τὸ σῶμα, ταπεινούμενος εἰς ταῦτόν^c ξυνίζει.

III. II. 103.

η γ.—^a ἑαυτοῦ ΘFδγ, ἑαυτοῦ Y.—^b ἑαυτῷ F.—^c μόνον F.—^d αὐτοὺς add Ad.—^e ὀνομάζουσιν δο.—^f αἰνιγμάτων ο.—^g φήμας g.—^h φαντασίας δο.—ⁱ τι ΑΣΤΓαδε γθ, τε SYστ: τοι *γ.—^k δικαιοτάτ' Θθ.—^l ἄν ὀνομάζονται Θ.—^m τοῦ om Ad.—ⁿ δὲ γ.—^o καὶ om Θ.—^p τὸ τοιοῦτον AFδo: τῶν τοιοῦτων *γ.—^q ἐνεργέστερα Ad g.—^r ἔχειν ΘΣΤΥαεγτ.—^s δὲ om s.—^t τὰ add AF.—^u ἀμυδρότερα γ.—^v αὐτοῦ F.—^w αἰεὶ λαμπρὸν SYστ.—^x αἰ καθαρσῖαι g.—^y νόσους AFθo, νόσου ΘΞΣΤSYαεγ τ: νόσον *γ.—^z περὶ τὸ ἥπαρ om Ss.—^a φανθέντος ΘΣΤΥαετ, φανέντος g.—^b ὑπαυλος δ.—^c ταυτὸ Ss.—^d περὶ ψυχῆς ΑΘΣΤFSYαεδεγοτ: περὶ τῆς ψυχῆς γ.

genitivus ille τῶν μαντευομένων addere-
tur? Quidam autem προφῆτας posse
hic reddi pronuntiatores existimarunt.
STEPH.

εἰσι κριταί] Græce legendum, ὅτι τῆς
δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως
εἰσι κριταί, καὶ οὗτοι μάντιες. Vulgo ha-
betur ὑποκριταί pro εἰσι κριταί, et οὗτοι
pro οὗτι. CORNAR.

οὔτοι] Pro οὗτοι Fic. etiam legit οὔ-
τοι: sive οὐ τοι quis disjuncte scribere
malit. STEPH.

τοιαύτη δὲ] Reponendum puto τε pro
δέ. STEPH.

τῶν τοιοῦτων, σημεῖα] Scribe hic cum
Cod. Tub. καὶ ἐτι μὲν δὴ ζῶντος ἐκάστου,
τὸ τοιοῦτο σημεῖα ἐναργέστερα ἔχει.
LIND.

τοῦ τλ] In precedent. edit. τουτλ, pro
τοῦ τλ, περπεραμ legitur: jungitur enim
τοῦ cum ἀμυδρότερα. Id est, Vaticinationes
exiliores quam ut aliquid apertum
significet; vel significet, hæ videlicet.
Videndum etiam ne μαντείας ἀμυδρότε-
ρας reponendum sit: aut μαντείας ἀμυ-
δρότεραν. STEPH.

ἐξ ἀριστερᾶς, χάριν ἐκείνου] Scribe
nobiscum ἐξ ἀριστερᾶς ἐκείνου, χάριν τοῦ
παρέχειν αὐτὸ—ἅμοιον κατόπτρου. LIND.

διὰ νόσον] Maluerim hic scribere διὰ
νόσον loco vulgaris διὰ νόσον. LIND.

ὑπαυλος] Græce legendum, ὅθεν πλη-
ρούμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ
ὑπαυλος αὐξάνεται. Vulgo ὑποφος falso
pro ὑπαυλος legitur. CORNAR.

§. 48. Τὰ μὲν οὖν περὶ ψυχῆς,^d ὅσον θνητὸν ἔχει καὶ ὅσον θεῖον, καὶ ὄπη, καὶ μεθ' ἧν, καὶ δι' ἧν χωρὶς ἀκίσθη, τὸ μὲν ἀληθές, ὡς εἴρηται, θεοῦ ζυμφήσαντος τότε ἂν οὐτῶ^f μόνως δισχυριζοίμεθα. τό γε μὴν εἰκὸς ἡμῖν^b εἰρησθαι, καὶ νῦν καὶ ἔτι μᾶλλον ἀνασκοποῦσι διακινδυνευτέον^h τὸ φάσαι καὶ πεφάσθαι. Τὸ δ' ἐξῆς δὴ^k τούτοισι^l κατὰ ταῦτά^m μεταδιωκτέον. ἦν δὲ τὸ τοῦⁿ σώματος ἐπίλοιπον ἢ γέγονεν. ἐκ δὲ λογισμοῦ τοιοῦδε^o ξυνίστασθαι μάλιστ' ἂν αὐτὸ πάντων^p πρέποι.

Τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδεστῶν^q ἀκολασίαν ἤδεσαν οἱ ζυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος, καὶ ὅτι τοῦ μετρίου καὶ ἀναγκαίου διὰ μαργότητα πολλῶ χρησοίμεθα^r πλείονι^s ἢ οὖν μὴ φθορὰ διὰ νόσους^t ὀξεῖα γίγνοιτο καὶ ἀτε-
 III. 73. λές τὸ γένος εὐθύς τὸ θνητὸν τελευτῆ^u, ταῦτα προορώμε-
 III. ii. 104. νοι τῆ τοῦ περιγενησομένου^v πάματος ἐδέσματος τε ἐξεί τὴν ὀνομαζομένην^w κάτω κοιλίαν ὑποδοχὴν ἔθεσαν, εἰλιζάν τε πέριξ τὴν τῶν ἐντέρων^x γένεσιν, ὅπως μὴ ταχὺ διεκπερῶσα ἢ τροφὴ ταχὺ πάλιν τροφῆς ἐτέρας δεῖσθαι τὸ σῶμα ἀναγκάζοι,^y καὶ παρέχουσα^z ἀπληστίαν διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον^a πᾶν^b ἀποτελοῖ^c τὸ γένος, ἀνυπήκοον τοῦ θειοτάτου^d τῶν παρ' ἡμῖν.

§. 49. Τὸ δὲ ὄστων καὶ σαρκῶν καὶ τῆς τοιαύτης φύ-

—^f τὸ...πεφάσθαι] κατὰ τὸ εἰκὸς εἴρηται δ.—^g τούτω ο.—^h ἡμῖν om Fr.—ⁱ διακινδ. ...μετα] pro his lacuna in s.—^j add Aθ et rc S.—^k ἤδη r, om do.—^l τούτοισιν Aθ ΣΥFSYegr, om b: τούτοισι δ.—^m ταῦτα ETY.—ⁿ τοῦτο δ.—^o τοῦδε θ.—^p πάντως ο.—^q ἐδεστων β.—^r χρησόμεθα pr ο.—^s πλείονι Ad: πλείονι *s.—^t νόσον E.—^u τελευτῆ AYqdo et pr θ, τελευτῶν Fr.—^v γενησομένου δ.—^w ὀνομαζομένην Aθ FSYqsdgor: ὀνομασμένην s.—^x ἐτέρων β.—^y ἀναγκάζοι AθEΣYFηqdo, ἀναγκάσαι πᾶν

r, ἀναγκάζει xe: ἀναγκάσαι s.—^z παρέχοι ο.—^a ἄμουσον F.—^b ἂν S, πᾶν ἂν s, ἂν Yqr et coip ο.—^c ἀποτελοῖ AθFqo, ἀποτελοῖτο b et coip A, ἀποτελεῖ ΣΥre, ἀποτε-
 ἦ
 λείν E, ἀποτελεῖν r: ἀποτελεῖ s.—^d τὸ θειότατον r.—^e διαδιδόμενοι xg.—^f γίνε-

§. 48. τό γε] Reponendum puto ὅγε. ΣΤΕΡΗ.

ἦν δὲ] Post δὲ interpung. quia ἦν δὲ non jungitur cum ἐπίλοιπον, sed cum τὸ ἐξῆς, quod praecedit. ΣΤΕΡΗ.

τὴν ὀνομασμένην] Præteritum hic lectionem, quam offert Cod. Tub. τὴν ὀνομαζομένην. LIND.

γαστριμαργίαν] Nisi dicamus ipsam

γαστριμαργίαν vocari ἀφιλόσοφον et ἄμουσον, interpunctione utrinque intercipiendo verba illa, διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον, videri poterit deesse copula καὶ ante ἀνυπήκοον. Aptius etiam esset ἀποτελοῖ, servato eodem modo: et ἀναγκάζοι fortasse melius quam ἀναγκάσαι legeretur. ΣΤΕΡΗ.

σεως περί πάσης ᾧδε ἔσχε. τούτοις ζύμπασιν ἀρχὴ μὲν ἢ τοῦ μυελοῦ γένεσις· οἱ γὰρ τοῦ βίου δεσμοὶ τῆς ψυχῆς τῷ σώματι ξυन्दουμένης ἐν τούτῳ διαδοῦμενοι^ε κατερρίζουν τὸ θνητὸν γένος· αὐτὸς δὲ ὁ μυελὸς γέγονεν^ε ἐξ ἄλλων. τῶν γὰρ τριγῶνων ὅσα πρῶτα ἀστραβῆ καὶ λεία ὄντα πῦρ τε καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ γῆν δι' ἀκριβείας μάλιστα ἦν παρασχεῖν δυνατά,^ε ταῦτα ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν ἕκαστα γενῶν^h χωρὶς ἀποκρίνων,ⁱ μιγνύς δ' ἀλλήλοισι^k σύμμετρα,^l πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει^m μηχανάμενος, τὸν μυελὸν ἐξ αὐτῶν ἀπειργάσατο, καὶ μετὰ ταῦτα δὴ φυτεύων ἐν αὐτῷ κατέδει τὰ τῶν ψυχῶν γένη, σχημάτων τε ὅσαⁿ ἔμελλεν^o αὐτῷ σχῆσειν^p οἷά τε καθ' ἕκαστα εἶδη, τὸν μυελὸν αὐτὸν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διηρεῖτο σχήματα εὐθύς^q III. ii. 105. ἐν τῇ διανομῇ^r τῇ^s κατ' ἀρχάς. καὶ τὴν μὲν τὸ θεῖον σπέρμα, οἷον ἄρουραν, μέλλουσαν ἐξεῖν ἐν αὐτῇ^t περιφερῆ πανταχῇ^u πλάσας, ἐπανόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖραν ἐγκέφαλον, ὡς ἀποτελεσθέντος ἐκάστου ζώου τὸ περὶ τοῦτο^v ἀγγεῖον κεφαλὴν γενησάμενον· ὃ δ' αὐτῷ^w τὸ λοιπὸν καὶ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἔμελλε καθέξειν, ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο^x σχήματα, μυελὸν δὲ πάντα ἐπέφημισε,^y καὶ καθά περ ἐξ ἀγκυρῶν βαλλόμενος^z ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δεσμοὺς περὶ τοῦτο^a ζύμπαν ἢ δὴ^b τὸ σῶμα ἡμῶν ἀπειργάζετο, στέγασμα μὲν αὐτῷ^c πρῶτον ξυμπηνύς περὶ ὅλον^d ὀστέϊνον. [§. 50.] Τὸ δὲ ὀστοῦν ξυνίστησιν ᾧδε. γῆν διαττήσας^e καθαρὰν καὶ λείαν ἐφύρασε^f καὶ

ται s.—ε δυνατόν s.—^h γενῶν ἕκαστα Sgστ, γενεῶν ἕκαστα Y.—ⁱ ἀποκρίνει FSYqs r et corr Θ.—^k ἄλληλα x.—^l ξ. xgeu.—^m γένει θνητῷ d.—ⁿ τε ὅσα τε o.—^o ἔμελλεν Ygst.—^p ἂν σχῆσειν Θ, ἀσχῆσειν d.—^q σχ. καὶ εὐθύς x.—^r διατομή Γ.—^s τῇ om β.—^t ἑαυτῇ γ.—^u πένταχα γρ A.—^v τοιοῦτο F, τοῦτ' d.—^w αὐτῷ AΘΣΥ Fxbedgo : ἂν s.—^x διηρεῖτο (in ei corr) A, διηρητο q.—^y ἐπ' εὐφήμισε F et pr Y.—^z δ

^a βαλλόμενος ΘSYsd.—^b τοῦτο Aδo, ταυτὸ ΘFSYqs, αὐτῷ ε : αὐτὸ cum *s corr Γ.—^c ἔδη (adscripto in mg ἥδη) F.—^d αὐτὸ FSYsδor.—^e περίβολον Valckenar. ad Eur. Phœniss. 1085.—^f διαττήσας AΘFSYsdo et pr Γ, διατρέσας g : διατρήσας *s.

§. 49. μυελοῦ] Græca legendum, ἐπανόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖραν, ἐγκέφαλον. In vulgatis deest vox μυελοῦ. CORNAR.

ἂν] Partic. ἂν puto] mutandam in

αὐ. STERN. Ita plane habet Cod. Tub. Bip.

αὐτὸ] Videtur αὐτὰ legisse Fic. At si αὐτὸν legatur, ad μυελὸν referetur. STERN.

ἔδευσε μυελῶ, καὶ μετὰ τοῦτο⁸ εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι, μετ' ἐκεῖνο δὲ εἰς ὕδωρ βάπτει, πάλιν δὲ^h εἰς πῦρ αὐθίς τε εἰς ὕδωρ μεταφέρων δ' ἰ οὕτω^k πολλάκις εἰς^l ἑκάτερον ὑπ' ἀμφοῖν ἀτηκτον ἀπειργάσατο. καταχρῶμενος δὴ τούτῳ περὶ μὲν τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετόρνευσεν ὀστεῖνῃν, ταύτη^m δὲ στενὴν διέξοδον κατελίπετο.ⁿ καὶ περὶ

- III. 74. τὸν διαυχένιον^o ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύ-
 III. II. 106. λους^p πλάσας ὑπέτεινεν^q οἷον στρόφιγγας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, διὰ παντὸς τοῦ κύτους. καὶ τὸ πᾶν δὴ σπέρμα διασώζων οὕτω λιθοειδῆ^r περιβόλῳ ξυνέφραξεν, ἐμποιῶν ἄρθρα, τῇ θατέρου^s προσχρῶμενος ἐν αὐτοῖς ὡς μέση ἐνισταμένη δυνάμει, κινήσεως καὶ κάμψεως ἕνεκα. Τὴν δ' αὖ τῆς^t ὀστεῖνης φύσεως ἕξιν ἠγησάμενος τοῦ δέοντος κραιροτέραν^u εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν,^v διάπυρόν τ' αὖ^w γιγνομένην καὶ πάλιν ψυχομένην σφακελίσασαν ταχὺ διαφθερεῖν^x τὸ σπέρμα ἐντὸς αὐτῆς, διὰ ταῦτα οὕτω τὸ^y τῶν νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος ἐμηχανᾶτο,^z ἵνα τῷ μὲν πάντα τὰ^a μέλη ξυνδῆσας ἐπιτεινομένῳ καὶ ἀνιεμένῳ περὶ τοὺς^b στρόφιγγας^c κάμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχοι, τὴν δὲ σάρκα προβολῆν^d μὲν καυμάτων,^e πρόβλημα δὲ χειμῶνων, ἔτι δὲ πτωμάτων οἷον τὰ πηλητὰ^f ἔσεσθαι κτήματα,^g σώμασι μαλακῶς καὶ πρᾶως ὑπέικουσαν, θερμὴν δὲ νοτίδα ἐντὸς ἑαυτῆς^h ἔχουσαν θέρους μὲν

—^r ἐφύρασε Ad : ἀνεφύρασε *s.—^s μετὰ ταῦτα o.—^h πάλιν δὲ S, πάλιν τε Fo.
 —^l δὲ Adg.—^k οὕτω ΘΞΣΤSY : οὕτως s.—^m ταύτην Y, ταῦτα s.—
 εἰ

ⁿ κατελείπετο AFsδor, κατελίπετο Y.—^o αὐχένιον Θ.—^p σπονδύλους Yαχοr.—
^q ὑπέτεινεν g.—^r λιθοειδῆ F.—^s θατέρω F.—^t αὐτῆς κε.—^u καιροτέραν x, καινοτέραν τ.—^v καμπτοτέραν F : καὶ ἀκαμπτοτέραν om o.—^w ἂν pr Θ.—^x διαφθερεῖν o.—
^y τὸ add AFdo.—^z ἐμηχανᾶτο AFSYsδor : ἐμηχανήσατο *s.—^a πάντα τὰ AFg, ἅπαντα τὰ δ, τᾶλλα πάντα τ, πάντα o : πάντα τᾶλλα s.—^b περὶ τοὺς στρόφιγγας καὶ

ἀνιεμένῳ Θ.—^c στρόφιγγας F.—^d προσβολῆν F et pr Θ.—^e καμάτων SYgr, καυμάτων s, καμάτων F, ἐκκαυμάτων Σ.—^f πηλητὰ F.—^g σώμασι ἔσεσθαι κτήματα

§. 50. διατρήσας] Loco vulgaris hic lectionis διατρήσας Cod. Tub. habet διατρήσας, quæ sola convenit. Eodem modo infra loco vulgaris κατελίπετο meliorem idem exhibet lectionem κατέλιπε. LIND. διὰ ταῦτα οὕτω] For. διὰ ταῦτα αὐτὸ

τῶν v. STEPH.

κτήματα] Suspecta mihi est hoc in loco vox κτήματα. STEPH.

σώμασι—ὑπέικουσαν] Junge τὸ σώμασι, τῷ ὑπέικουσαν : quo facto, error vitatur Ficini, qui τὰ πηλητὰ—κτήματα

ἀνιδίουσαν^ι καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν ψύχος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξει^κ οἰκείον, διὰ χειμῶνος δὲ πάλιν αὖ τούτῳ τῷ πυρὶ τὸν προσφερόμενον ἔξωθεν καὶ περιστάμενον πάγον ἀμυνεῖσθαι μετρίως. [§. 51.] Ταῦτα ἡμῶν διανοηθεῖς ὁ κηροπλάστης, ὕδατι μὲν καὶ πυρὶ καὶ γῆ ξυμμίξας^ι καὶ III. II. 107.
 ξυναρμόσας,^μ ἐξ^η ὀξείος^ο καὶ ἀλμυροῦ ξυμβεῖς^ρ ζύμωμα καὶ ὑπομίξας αὐτοῖς, σάρκα ἐγχυμονοῦ καὶ μαλακὴν ξυ-
 ἔστησε.^ς τὴν δὲ^ι τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν^η μέσῃν^ν δυνάμει^ω ξυνε-
 κρέασατο, ξανθῷ χρώματι προσχρώμενος. ὅθεν συντονωτέ-
 ραν μὲν^χ καὶ γλισχροτέραν σαρκῶν, μαλακωτέραν δὲ ὀστέων ὑγρωτέραν τε^γ ἐκτήσατο δύναμιν νεύρα· οἷς ξυμπεριλαβῶν ὁ θεὸς ὀστᾶ καὶ μυελόν, δῆσας πρὸς ἀλλήλα νεύροις, μετὰ ταῦτα σαρξὶ^ς πάντα αὐτὰ κατεσκίασεν^η ἄνωθεν. ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν^δ ὀστέων ἦν, ὀλιγίσταις^ς ξυνέφραττε σαρξίν, ἃ δ' ἀψυχότατα ἐντός,^δ πλείσταις καὶ πυκνωτά-
 ταις. καὶ δὴ κατὰ^ς τὰς ξυμβολὰς τῶν ὀστέων, ὅπῃ μὴ τινα ἀνάγκην ὁ λόγος ἀπέφαινε δεῖν αὐτὰς εἶναι, βραχεῖαν σάρκα ἔφυσεν, ἵνα μήτε ἐμποδῶν ταῖς καμπαῖσιν^ι οὔσαι δύσφορα τὰ^ς σῶματα ἀπεργάζοιτο, ἅτε δυσκίνητα^η γιγ-
 νόμενα, μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ^ι σφόδρα τε^κ ἐν ἀλλή-
 λαις ἐμπεπιλημένα, διὰ^ι στερρότητα^μ ἀναισθησίαν ἐμ-
 ποιοῦσαι, δυσμνημονευτότερα καὶ κωφότερα^η τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ποιοῖεν.^ο διὸ δὴ τό τε τῶν μηρῶν καὶ κνημῶν^ρ καὶ

ο.—^η εἰαυτῆς AΘFSYSδo : αὐτῆς *ς.— ἀνιδίουσαν AΘS et γρ E, ἀνιδίουσαν s, ἀνοι-
 δίουσαν corr A, ἀνιδίουσαν Υγ, ἰδίουσαν Fg, ἀνοιδίουσαν δ : ἀνιδροῦσαν *ς.—^λ παρέ-
 χειν F, ἔξειν ο.—^ξ AΘΣΤSYαδεγοτ.—^μ ξ. AΘΣΤFSYSαδεγοτ.—^ν ἐξ om F.—
^ο ὀξείως Fαγ.—^ρ ξυμβεῖς om F.—^ι καὶ om AFδ et pr ο.—^ς εἰχυμονοῦ F.—^τ ἐπέ-
 ἔσ-
 ην
 τῆσε γ.—^ι δὲ δὴ ο.—^η ξυναμφοῖν A, ἐξ ἀμφοτέρων ο.—^ν μέσῃν Y, μέσῃ ο.—^ω δύ-
 ξ

ναμιν Fg et corr Θ.—^χ μὲν om F.—^γ τ' στ, om αε et pr A.—^ς σαρκὶ Θ.—^η κατεσ-
 κίασεν ο.—^δ τῶν...ἀψυχότατα om SYστ.—^ς ὀλίγαις F, ὀλιγιστά γε ο.—^δ post ἐν-
 τός interpuncti cum AF.—^ς καὶ δὴ καὶ κατὰ Fgο, καὶ δὴ καὶ τὰ Z.—^ι καμπαῖσιν AΘ
 ΤFYγδεγοτ, καμπαῖσιν δ, κάμψαισιν ο : καμπαῖς cum s corr Z.—^ς δυσφορότατα F,
 διάφορα e.—^η δυσκίνητοι γιγνώμεναι ο.—^ι μηδ' αὖ πυκναὶ καὶ πολλαὶ F.—^κ τε om
 g.—^λ καὶ διὰ g.—^μ στερρότητα F, στερρότητος γ : στερεότητα *ς.—^ν κωφότερα

verlit, externa corporis fulcimenta, quod
 nemo profecto intelligit. LIND.
 §. 51. σάρκα] In præced. edit. jungi-
 tur accus. σάρκα cum ὑπομίξας, quum fe-

ratur ad ξυνέστησε. STEPH.
 κωφότερα] Scribe mecum κωφότερα.
 Ut infra p. 88. B. τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφόν
 καὶ δυσμαθὲς ἀμνημόν τε ποιοῦσαι. LIND.

- III. 75. τὸ^α περὶ τὴν τῶν ἰσχύων^γ φύσιν τὰ τε τῶν^β βραχίωνων ὅστᾱ
καὶ τὰ τῶν^δ πῆχεων, καὶ ὅσα ἄλλα ἡμῶν ἀναρθρα,^ε ὅσα
III. ii. 108. τε ἐντὸς ὅστᾱ δι' ὀλιγότητα ψυχῆς ἐν μυελῶ^ζ κενά ἐστι
φρονήσεως, ταῦτα πάντα^η ξυμπεπλήρωται^θ σαρκῖν, ὅσα δ'
ἐμφρονα, ἤττον, εἰ μὴ πού τινα αὐτὴν καθ' αὐτὴν αἰσθή-
σεων^ι ἕνεκα^κ σάρκα οὕτω ξυνέστησεν,^λ οἷον τὸ τῆς γλώττης
εἶδος. τὰ δὲ πλείστα ἐκείνως· ἡ γὰρ ἐξ ἀνάγκης γιγνομένη
καὶ ξυμπρεφομένη^μ φύσις οὐδαμῆ προσδέχεται πυκνὸν ὄστούν
καὶ σάρκα πολλὴν ἅμα τε αὐτοῖς ὀξύκοον^ν αἰσθησιν.
μάλιστα γὰρ ἂν^ο αὐτὰ πάντων ἔσχει ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν^π
ξύστασις,^ρ εἰ περ ἅμα ξυμπίπτειν ἠβελησάτην, καὶ τὸ τῶν
ἀνθρώπων γένος σαρκώδη ἔχον ἐφ'^σ ἑαυτῶ^τ καὶ νευρώδη
κρατεράν^υ τε^φ κεφαλὴν βίον ἂν διπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν
καὶ ὑγιεινότερον καὶ ἀλυπότερον τοῦ νῦν κατεκτῆσατο· νῦν
δὲ τοῖς^χ περὶ τὴν ἡμετέραν γενεσιν δημιουργοῖς, λογιζομέ-
νοις^ψ πότερον πολυχρονιάτερον χεῖρον ἢ βραχυχρονιάτερον^ω
βέλτιον ἀπεργάσαιντο γένος, ξυνέδοξε τοῦ πλείονος βίου
φαιλοτέρου^φ δὲ τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα^ξ ὄντα παντὶ πάν-
τως αἰρετέον,^ο ὅθεν δὴ μακρῶ^ρ μὲν ὄστᾱ, σαρκί δὲ καὶ νεύ-
ροις κεφαλὴν, ἅτε^σ οὐδὲ^τ καμπὰς^θ ἔχουσιν,^ι οὐ^κ ξυνεστέ-
γασαν. κατὰ πάντ' οὖν^λ ταῦτα εὐαισθητοτέρα μὲν^μ καὶ
φρονιμωτέρα, πολὺ δὲ ἀσθενεστέρα παντὸς ἀνδρός προστετέθη
III. ii. 109. κεφαλὴ σώματι. τὰ δὲ νεῦρα διὰ ταῦτα καὶ οὕτως ὁ θεὸς
ἐπ' ἐσχάτην τὴν κεφαλὴν περιστήσας κύκλω^ν περὶ τὸν τρά-
χηλον ἐκόλλησεν^ξ ὁμοιότητι, καὶ τὰς σιαγόνας ἀκρας^ο αὐ-

Ad: κούφωτέρα *5.— ἔμποιοῖεν Fg.—^ρ μνημῶν Ξ.—^α τὸ om F.—^γ ἰσχύων FY.—
* τε περὶ τὰ τῶν Ad, τε περὶ τῶν Fo.—^δ τῶν post τὰ om F.—^ε ἄρθρα F, τὰ τε ἄρθρα
γρ A.—^ζ ταῦτα πάντα Ad: πάντα ταῦτα *5.—^η ξυμπεπλήρωται d.—^θ τὴν αἰσθ.
g.—^ι ἕνεκα τ.—^κ ξυνέστησαν o.—^λ γεγενημένη καὶ συστρεφομένη d.—^μ ὀξύκοον
Θ, ξυνήκοον F.—^ν ἂν om SYSt.—^ο τῆς κεφαλῆς F.—^π ξ. AOTFSYxδeγoγ.—^ρ ἐν
τ5.—^σ ἑαυτὸν α.—^τ κρατεράν F.—^υ τὴν g.—^φ τοῖς om ε.—^ψ ἀναλογιζομένοις Ad.—
^ω χεῖρον ἢ βραχ. om gr.—^ξ φαιλοτέρου Freg et cog T.—^ο ἔμεινον sd.—^ο αἰρε-
τὸν F.—^α τῶι μακρῶ A.—^β ἄτ' o.—^γ δε F.—^δ καμπὰς Y.—^ε οὐκ ἔχουσιν re F.—
^ζ οὐ delet A, om d: οὐδὲ τ.—^η ἦν g.—^θ τε τ.—^ι ἐκάλυπεν ΣΥΥεγ et pr Θ.—

παντὶ πάντως] Scribendum puto πάντῃ
πάντως: item προαιρετέον, quum præce-
dat genitivus. Alioquin ante illum par-
ticula ἀντὶ vel πρὸ opus esset, ut dice-
retur αἰρετέον ἀντὶ τοῦ πλείονος, vel πρὸ

τοῦ πλείονος. STEPH.

ὁμοιότητι] Auctore dicente p. 77. F.
ἐπειδὴ νεύροις οὐκ ἦν κύκλω κατὰ κορυ-
φήν διειλημμένη, γνοχ ὁμοιότητι, quam
Ficinus vertit quaedam similitudine, quasi

τοῖς ξυνέδησεν ὑπὸ τὴν φύσιν τοῦ προσώπου· τὰ δ' ἄλλα εἰς ἅπαντα τὰ μέλη διέσπειρε,^a ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρω. [§. 52.] Τὴν δὲ δὴ τοῦ στόματος ἡμῶν δύναμιν^b οὐδοῦσι καὶ γλώττη καὶ χεῖλεσιν ἕνεκα τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν ἀρίστων διεκόσμησαν^c οἱ διακοσμοῦντες, ἣ νῦν διατέτακται, τὴν μὲν εἴσοδον τῶν ἀναγκαίων μηχανώμενοι^d χάριν, τὴν δὲ^e ἔξοδον τῶν ἀρίστων· ἀναγκαῖον μὲν γὰρ πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τροφήν διδόν^f τῷ σώματι, τὸ^g δὲ λόγαν νᾶμα ἔξω ῥέον καὶ ὑπηρετοῦν φρονήσει κάλλιστον^h καὶ ἀριστον πάντων ναμάτων. [§. 53.] Τὴν δ' αὖ κεφαλὴν οὔτε μόνον ὀστείνην ψιλὴν δυνατὸν εἶναι ἦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ἄραις ἐφ' ἑκάτερον ὑπερβολὴνⁱ οὔτ' αὖ ξυσκιασθεῖσαν κωφὴν^k καὶ ἀναίσθητον διὰ τὸν^l τῶν σαρκῶν ὄχλον περιυδεῖν γιγνομένην. τῆς δὴ^m σαρκοειδοῦς φύσεως οὐⁿ καταξηραίνουμένης λέμμα^o μεῖζον περιγιγνόμενον ἐχωρίζετο, τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα.^p τοῦτο δὲ^q διὰ τὴν^r περὶ τὸν ἐγκέφαλον iii. 76. νοτίδα ξυνιον αὐτὸ πρὸς αὐτὸ καὶ βλαστάνον κύκλω περιημφιένου^s τὴν κεφαλὴν. ἣ δὲ νοτίς ὑπὸ τὰς ραφὰς ἀνιούσα ἦρθε^t καὶ συνέκλεισεν^u αὐτὸ^v ἐπὶ^w τὴν κορυφὴν, οἷον ἄμμα^x iii. ii. 110. ξυναγαγοῦσα.^y τὸ δὲ τῶν ραφῶν παντοδαπὸν^z εἶδος γέγονε διὰ τὴν τῶν περιόδων δύναμιν καὶ τῆς τροφῆς,^a μᾶλλον μὲν ἀλλήλοις μαχομένων τούτων πλείους, ἥττον δὲ ἐλάττους. τοῦτο δὴ^b πᾶν τὸ δέρμα κύκλω κατεκέντει πυρὶ^c τὸ θεῖον,

^a ἄκρωσ ο.—^a διέσπειραν γ.—^b αἴσθησιν ο.—^c διεκόσμησεν omissis οἱ διακοσμοῦντες δ.—^d μηχανησάμενοι δ.—^e δ' εἰσέρχεται.—^f διδοῦν ο.—^g τῶν Σ.—^h κάλλ... κεφα-

λήν om s.—ⁱ μεταβολὴν F.—^k κωφῆς cori T, κεφαλὴν F.—^l τὸ ΤΥgr.—^m δὲ Υgr,

ἣ δὲ S, δὲ δὴ s.—ⁿ οὐ om dgr.—^o λέμμα Asdo et cori S: λείμμα *5.—^p ἐχώριζε τὸ δέρμα τὸ νῦν λεγόμενον ΑΓδτ, ἐχώριζε τὸ τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα SY, διεχώριζε τὸ δέρμα τὸ νῦν λεγόμενον ο et γρ S.—^q δὲ add Asdo.—^r διὰ τὴν om pr Σ.—^s περιημφιένουεν ΑFSsdo, περιημφιένουε ΣΤΥε, περιημφιένου α, περιημφιένου β, περιημφιένου γ.—^t ἦν δὲ g.—^u συνέκλεισεν ΘΞΣΤFSYqzεδgr: συνέκλειεν *5.—^v αὐτῶ ο.—^w ὑπὸ γ.—^x ἄμα ΘΣΤFYπεγορ.—^y ξυναγοῦσα ο, ξυναγοῦσα g.—^z παντοδαπὸν

περὶ
pr A.—^a στροφῆς ο.—^b δὲ g.—^c πυρὶ S.—^d τρηθέντος Coraës Hippocrat. de aëre

significatu vocis συμμέτρως, glossæ speciem præ se fert τοῦ κύκλω, nisi forte in ea delituit aliud quoddam, cui illam auctor nervorum circum collum plicationem comparavit. Quid si scriptum

erat οἷον ἄμμα τι aut ὅμοια ἄμματι? Quemadmodum eandem ille adhibet vocem p. 76. A. LIND.

§. 53. ὀστείνην ψιλὴν] Videtur scribendum ὀστείνην ψιλὴν τε. LIND.

τρηθέντος^d δὲ καὶ τῆς ἰκμάδος ἕξω δι' αὐτοῦ φερομένης τὸ
 μὲν ὑγρὸν καὶ θερμὸν ὅσον εἰλικρινὲς ἀπῆειν,^e τὸ δὲ μικτὸν
 ἐξ ἧν καὶ τὸ δέρμα ἦν, αἰρόμενον μὲν^f ὑπὸ τῆς φορᾶς ἕξω
 μακρὸν ἐτείνετο, λεπτότητα ἴσην ἔχον τῷ κατακεντήματι,
 διὰ δὲ βραδυτῆτα^g ἀπωθούμενον^h ὑπὸ τοῦ περιεστῶτος
 ἕξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς^k ὑπὸ τὸ^l δέρμα εἰλλόμενον^m
 κατέρριζοῦτο, καὶ κατὰ ταῦτα δὴ τὰ πάθη τὸ τριχῶν γέ-
 νοςⁿ ἐν τῷ δέρματι πέφυκε, ζυγγενὲς μὲν ἰμαντῶδες ὄν αὐ-
 τοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνώτερον τῇ πιλῆσει τῆς ψύξεως,
 ἦν^o ἀποχωριζομένη δέρματος ἐκάστη θρῖξ ψυχθεῖσα ζυνε-
 πιλήθη.^p τούτῳ^q δὲ λασίαν^r ἡμῶν ἀπειργάσατο τὴν κεφα-
 λὴν ὁ ποιῶν, χρώμενος μὲν αἰτίοις τοῖς εἰρημένοις, διανοού-
 μενος δὲ ἀντὶ σαρκὸς αὐτὸ^s δεῖν εἶναι στέγασμα τῆς περὶ
 τὸν ἐγκέφαλον ἕνεκα ἀσφαλείας κοῦφον καὶ θέρους χειμῶ-
 νός τε ἰκανὸν σκιὰν καὶ σκέπην^t παρέχειν, εὐαισθησίας^u δὲ^v
 οὐδὲν διακάλυμα ἐμποδῶν γενησόμενον. [§. 54.] Τὸ δὲ
 ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῆ τοῦ νεύρου καὶ τοῦ
 δέρματος ὁστοῦ τε, ζυμμιχθέν^w ἐκ τριῶν, ἀποξηρανθέν ἐν κοι-
 νὸν ζυμπάντων σκληρὸν γέγονε δέρμα,^x τοῖς^y μὲν ζυναίτιοις
 τούτοις δημιουργηθέν, τῇ δ' αἰτιωτάτῃ διανοίᾳ τῶν ἔπειτα
 ἰσομένων ἕνεκα εἰργασμένον· ὡς^z γὰρ ποτε ἐξ ἀνδρῶν γυ-
 ναῖκες καὶ τᾶλλα θηρία γενήσονται,^a ἠπίσταντο οἱ ζυνιστάν-
 τες ἡμᾶς, καὶ δὴ καὶ τῆς^b τῶν ὀνύχων χρείας ὅτι^c πολλὰ
 τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεήσοιτο^d ἥδεσαν, ὅθεν ἐν^e
 ἀνθρώποις εὐθύς γιγνομένοις ὑπετυπώσαντο τὴν τῶν ὀνύχων
 γένεσιν. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ καὶ ταῖς προφάσεσι ταύ-

et locis tom. ii. p. 242. τρωθέντος ΑΘΣΤFSYsδεγορ, τρωθέντος Ξ, τρωθέντος x :

τρωθέντος ε.—^e ἀπῆειν ΥΧαεστ et pr ΑΣ : ἀπῆει *ε.—^f μὲν om x.—^g βραχύτητα
 F.—^h ἀποθούμενον Υ.—ⁱ ἀπὸ Α.—^k ἐντὸς om pr ο.—^l τὸ om Υτ et, qui ὑπόδεμα,

λ
 g.—^m εἰλλόμενον Θ, εἰλλόμενον Υ et mg S, εἰλλόμενον F, εἰλούμενον Ssgor et mg F.
 —ⁿ τὸ τριχῶν γένος ΑΘΥαδεβ, τὸ τῶν τριχῶν γένος ΣFο, τῶν τριχῶν γένος pr Ξ :
 τῶν τριχῶν τὸ γένος *ε.—^o ἦ cogit Α.—^p συνεπιλήθη ε.—^q τούτων ο.—^r δασείαν
 ο.—^s αὐτῶ ο.—^t καὶ σκέπην om ΣΥαε : καὶ σκέπειν g.—^u αἰσθησίας x.—^v δ' sgor.
 —^w ξ. Θ : συμμιχθέντος ο.—^x δέρμα om x.—^y τοῖς...τῇ δ' αἰτιωτάτῃ τῇ ἀρτιω-
 τάτῃ δ.—^z ὡς...ἡμᾶς om δ.—^a γενήσονται ΑΤFSYqδεγορ, γενήσονται Θ, γενή-

σοιτο Σ : γενήσοιτο *ε.—^b καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς so et mg S, καὶ δὴ τῆς Υτ.—^c ὅτι om
 SYστ et pr Θ : ὅτι...γένεσιν om δ.—^d δεήσοιτο ΘΤFSYsδεγορ : δεήσοιτο *ε.—^e ἐν

ταις δέρμα, τρίχας ὄνυχάς^f τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κάλοις ἔφουσαν.^g

§. 55. Ἐπειδὴ^h δὲ πάντ' ἦν τὰ τοῦ θνητοῦ ζώου ξυμπεφυκότα μέρη καὶ μέλη, τὴν δὲ ζωὴν ἐν πυρὶ καὶ πνεύ-^{iii. 77.}ματι ξυνέβαινε ἐξ ἀνάγκηςⁱ ἔχειν αὐτῶ,^k καὶ διὰ ταῦτα^l ὑπὸ τούτων τηκόμενον κενούμενόν τε ἔφθινε, βοήθειαν αὐτῶ θεοὶ μηχανῶνται. τῆς γὰρ ἀνθρωπίνης ξυγγενῆ φύσεως φύσιν ἄλλαις ἰδέαις καὶ αἰσθήσεσι κεραννύντες, ὥσθ' ἕτερον ζῶον εἶναι,^m φυτεύουσιν· ἃ δὴⁿ νῦν ἡμερὰ δένδρα καὶ φυτὰ καὶ σπέρματα παιδευθέντα^o ὑπὸ γεωργίας τιθασῶς^p πρὸς ἡμᾶς ἔσχε,^q πρὶν^r δ' ἦν^s μόνα τὰ τῶν ἀγρίων γένη, πρεσ-^{iii. ii. 112.}βύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα. πᾶν^t γὰρ οὖν,^v ὅ τί περ ἂν μετάσχη^w τοῦ ζῆν, ζῶον μὲν ἂν ἐν δίκῃ λέγοιτο ὀρθότατα μετέχει γε μὴν τοῦτο ὃ νῦν λέγομεν τοῦ τρίτου ψυχῆς^x εἶδους, ὃ μεταξὺ^y φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἰδρῦσθαι λόγος, ᾧ δόξης μὲν λογισμοῦ τε καὶ νοῦ μέτεστι τὸ μηδέν, αἰσθήσεως δὲ ἠδείας^z καὶ ἀλγεινῆς μετὰ ἐπιθυμιῶν. πάσχον γὰρ διατελεῖ πάντα,^a στραφέντι δ' αὐτῶ ἐν ἑαυτῶ^b περὶ ἑαυτό,^c τὴν μὲν ἔξωθεν ἀπωσαμένῳ κίνησιν, τῇ δ' οἰκείᾳ χρῆσαμένῳ, τῶν αὐτοῦ^d τι λογίσασθαι κατιδόντι φύσιν^e

om o.—^f τρίχες ὄνυχές d.—^g ἐφύτευσαν (ut videtur) pr A.—^h ἐπειδὴ A : ἐπεὶ *s.—ⁱ ἄνου γ.—^k αὐτῶ AΘFSYqsgor et pr Υ : αὐτὸ s.—^l τ' sor, om A.—^m εἶναι om o.—ⁿ δὴ add AΘFSYsgor.—^o παιδευθέντα A : φυτευθέντα *s.—^p τιθασῶς AΘTFo et pr E.—^q ἔσχε πρὸς ἡμᾶς s.—^r πλην F.—^s δὴ ΘΣΤFSYxegor.—^t πάντα ΣFSYx r.—^v οὖν add AΘΣΤFSYqsgor.—^w μετᾶσχοι SYsgv.—^x τῆς ψυχῆς r.—^y μεταξὺ τε F.—^z εἰδύας r.—^a πάντοτε s et pr So.—^b ἐν ἑαυτῶ add AΘTFSYqsgor.—^c ταντὸ ο : αὐτὸ s.—^d αὐτοῦ AΘΣTF.—^e φύσει AΘTSqsgor et corr F, φύσει Σ,

^{iv}

§. 55. φυτευθέντα] Cod. quidem Tub. elegantioreffert lectionem παιδευθέντα loco vulgaris φυτευθέντα, quæ, quum antecesserit proxime vox φυτὰ, omnino languet. Cf. huic locus apud Hippocrat. π. ἄ. ὅ. κ. cap. 75. LIND.

τῇ δ' οἰκείᾳ χρῆσαμένῳ] Loci omnibus partibus bene consideratis primum videtur, in locum vulgaris τῇ δ' οἰκείᾳ χρῆσαμένῳ, quod, tametsi adjeceris, quod abest, μὴ, ineptum loco, si quidem, moventuræ planta necne, non pendet ex ejus arbitrio, scribendum τὴν δ' οἰκείαν μὴ κτησαμένῳ, cui, quæ infra sunt verba, διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἑαυτοῦ κινήσεως ἐστραφῆσθαι, optime congruunt. Tum verba,

Plat.

Vol. VII.

2 X

ἐστὶ δὲ οὐχ ἕτερον ζῶον, habent quod animum legentis fastidit, cui ne mutatio quidem τοῦ δὲ in τε medetur. Etenim primum eo modo perditur elegans ille duplicis adversativæ usus solemnis Platonis. Ut p. 68. B. πρὸς γένος, πρὸς μὲν τὸ—ὕγρὸν ἀφικνούμενον—στίλβον δὲ οὐ—τῇ δὲ—αὐγῇ τοῦ πρὸς etc. Tum, cūr planta non differat ab animali, non intelligitur, siquidem motus spontanei caret facultate, quo gaudet animal. Non pudet igitur me olim conjecisse ἐστὶ δὲ οὐχ ἕρπετον ζῶον, cui conjecturæ non ea solum quæ subsequuntur, bene respondent, sed etiam locus opitulatur Epinomidis p. 981. D. cujus operis auctor

οὐ παραδέδωκεν^f ἢ γένεσις.^ε διὸ δὴ ζῆ μὲν ἔστι τε^h οὐχ ἕτερον ζῶον, μόνιμον δὲⁱ καὶ^k κατερρίζωμένον πέπηγυ^l διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἑαυτοῦ κινήσεως^m ἔστερησθαι.

§. 56. Ταῦτα δὴ τὰ γένη πάνταⁿ φυτεύσαντες οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἡμῖν τροφήν, τὸ^o σῶμα αὐτὸ ἡμῶν διαχέτευσαν τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετούς, ἴν^p ὡς περ^q ἐκ νάματος^r ἐπιόντος ἄρδοιτο. καὶ πρῶτον μὲν ὀχετούς κρυφαίους^s ὑπὸ τὴν ζύμφουσιν τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς δύο φλέβας ἔτεμον νοτιαίας,^t δίδυμον,^u ὡς τὸ σῶμα ἐτύγχανεν δεξιῶς τε^v καὶ ἀριστεροῖς ὄν. ταύτας δὲ καθῆκαν^w παρὰ^x τὴν ράχιν, καὶ τὸν γόνιμον μεταξὺ λαβόντες μυελόν, ἵνα οὗτός τε ὅτι μάλιστα θάλλοι, καὶ ἐπὶ τᾶλλα^y εὐρους^z ἐντεῦθεν αὐτ' ἐπὶ κάταντες^a ἢ ἐπίχυσις γιγνομένη παρέχοι^b τὴν ὑδρείαν^c ὀμαλήν. μετὰ δὲ ταῦτα σχίσαντες περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς φλέβας καὶ δι' ἀλλήλων ἐναντίας πλέξαντες^d διεΐσαν^e τὰς μὲν ἐκ τῶν δεξιῶν ἐπι^f τὰ ἀριστερὰ τοῦ σώματος, τὰς δ' ἐκ τῶν^g ἀριστερῶν^h ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες, ὅπως δεσμὸς ἅμα τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ σῶμα εἴη μετὰ τοῦ δέρματος, ἐπειδὴ νεύροις οὐκ ἦν κύκλω κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη,ⁱ καὶ δὴ καὶ^k τὸ

^{εἰ} φύσιν Υ.—^f παρέδωκεν F.—^ε γένεσις corr F.—^h τε AΘFSYst: δὲ *ε.—ⁱ δὲ om x. κινή

—^k καὶ add AFQ et rc Θ.—^l πέφυκε Γ.—^m κρῖσεως S.—ⁿ πάντα add AΘFSYsgor.—^o τὸ σῶμα αὐτὸ AΘΣΤFSYgσχερο, τὸ σῶμα ἡμῶν αὐτὸ Γ: τῷ σώματι ε.—^p ἴν'... ὀχετούς om pr F.—^q περ om mg F.—^r πνεύματος SYst et corr ο, qui pr νεύματος.

^{ov} κρυφαίως A, κρυφίως s.—^t νοτιαίως Θ.—^u δίδυμος corr A, δίδυμοις F.—^v τε om F.—^w καθῆκαν Ξ.—^x περὶ Fs, πρὸς Γ.—^y τᾶλλα vel τᾶλλα ΘΣΤFSYgσχερο: τὰ ἄλλα *ε.—^z εὐρους Υ.—^a ἀντεπικα ταντες corr ο.—^b παρέχοι ΞΣΤεθ.—^c ὑδρίαν Γ.—^d πλέξαντες...νεύροις in lacuna rc suppleta Γ.—^e διέσταν γρ A.—^f ἀπο ο.—^g τῶν om Ss.—^h ἀριστερὰ A: τὰ ἀριστερὰ *ε.—ⁱ περιειλημμένη AFg, περιειλημ-

quisquis est, locum nostrum significans dicit, καὶ ὅσα πορεύσιμα, καὶ ὅσα μόνιμα καὶ διελημμένα ῥίξαις. At hæc nunc retractantem subiit lenior loci mutatio. Quid si scriberetur, ἔστι δὲ οὐχ ἑταῖρον ζῶον, quæ res sensus facilitate minus, quam vocum similitudine commendatur, siquidem voces ἐταῖρος et ἕτερος persæpe, etiam in Platonis libris, communitate reperiuntur. Cf. Plat. Phædr. p. 267. ed. Heind. Sympos. p. 183. C.

LIND.

τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ]. Apud Galenum, τῆς ἔξω ἑαυτοῦ κινήσεως. STEPH.

§. 56. πλέξαντες] Cod. Tub. πέξαντες. Forte πήξαντες. BIR.

διειλημμένη] Cod. Tub. περιειλημμένη, quod videtur præstare. Sequitur ἴν'—ἢ διαδιδόμενον. Scribe hic εἴη loco τοῦ ἦ, quod sicuti præcedens ὅπως—εἴη—pendet ab antecedentibus διεΐσαν—κλίναντες. LIND.

τῶν αἰσθήσεων πάθος ἴν' ἀφ' ἐκατέρων τῶν μερῶν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα εἴη¹ διαδιδόμενον.^m τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ὑδραγωγίανⁿ παρεσκεύασαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε, ὃν κατο- III. 78.
 ψόμεθα ῥᾶον προδιομολογησάμενοι τὸ τοιόνδε, ὅτι πάντα ὅσα^o ἐξ ἐλαττόνων ξυνίσταται^p στέγει^q τὰ μείζω, τὰ δ' ἐκ μειζόνων τὰ σμικρότερα^r οὐ δύναται, πῦρ δὲ πάντων γενῶν σμικρομερέστατον, ὅθεν δι' ὕδατος καὶ γῆς ἀέρος τε καὶ ὅσα ἐκ τούτων ξυνίσταται^s διαχωρεῖ^t καὶ στέγειν οὐδὲν αὐτὸ δύναται. ταυτόν^u δὴ καὶ περὶ τῆς παρ' ἡμῖν κοιλίας διανοητέον, ὅτι σιτία μὲν καὶ ποτὰ ὅταν εἰς αὐτὴν ἐμπέσῃ στέγει,^v πνεῦμα δὲ καὶ πῦρ σμικρομερέστερα^w ὄντα III. II. 114.
 τῆς αὐτῆς ξυστάσεως οὐ δύναται. [§. 57.] Τούτοις οὖν κατεχρήσατο ὁ θεὸς εἰς τὴν ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑδρείαν, πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι^x ξυυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχον,^y ὧν θάτερον αὐ^z πάλιν διέπλεξε^a δίκρουν· καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνετο^b οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντός πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος. τὰ μὲν οὖν ἔνδον ἐκ πυρὸς ξυνεστήσατο^c τοῦ πλοκάνου^d ἅπαντα, τὰ δ' ἐγκύρτια καὶ τὸ κύτος^e ἀεροειδῆ.^f καὶ λαβὰν αὐτὸ^g περιέστησε^h τῷⁱ πλασθέντι ζῳῷ τρόπον τοιόνδε.^j τὸ^k μὲν τῶν ἐγκυρτίων εἰς τὸ

περι
 μένην ο, διειλημμένη S, διειλημμένην ΥΥχεστ : διειλημμένη σ.—^k καὶ post δὴ add
 ASγο.—^l εἴη ASYqsgor : ἦ σ.—^m διδόμενον E, διδόν Θ, διαδιδόν F, διαδιδόν A,
 διάδηλον ο : διαδιδόμενον cum *s copi T.—ⁿ ὑδραγωγείαν στ.—^o ὅσα om g.—^p ξ.
 ξ

AFsxo, σ. S.—^q στέγει g.—^r σμικρομερέστερον ο.—^s ξ. AΘΣΥΥχεστ.—^t διαχω-
 ρίζει A.—^u ταυτόν AΘFor : ταυτό *σ.—^v στέγει E, στέγειν g.—^w σμικρομερέ-
 στερα ASsxo, μικρομερέστατα F : μικρομερέστερα *σ.—^x οἷον οἱ κύρτοι. ΘΞΣΥSqsxeg
 στ, οἷον ἢ κύρτη F : οἶοι κύρτοι *σ.—^y ἔχον qo, ἐχόντων s : ἔχοντος *σ.—^z αὐ add

A.—^a διέπλεξαν ΘSYστ, διέπλεξαν F.—^b διετείνετο E.—^c ξ. AΞΣ.—^d πλοκάνου
 νου
 (copi in χ) A, πλοκάνου ο, πλομάνου ε.—^e κύτος (ut semper) ET, (ut plerumque)

F : κύρτος s.—^f ἀεροειδές ο.—^g αὐτὸ AΘFSYs et pr T : αὐτὰ *σ.—^h περιέστησαν
 F.—ⁱ ante τῷ omisi ἐν cum A.—^j τρόπον τοιόνδε AΘFSYqs et pr T : τρόπῳ τοιῷδε

§. 57. οἶοι κύρτοι] Quisque videt, cum Cod. Tab. primum scribendum hic esse οἷον οἱ κύρτοι loco vulgaris οἶοι κύρτοι: tum ἔχον loco ἔχοντος, quod pertinet ad πλέγμα. Subsequuntur verba: ὧν στ. ἐγκυρτίων, θάτερον scil. superius, πάλιν διέπλεξε δίκρουν. Ut infra est, διπλοῦ δὲ ὅπως αὐτοῦ τὸδ', i. e. τῶν ἐγκυρτίων, εἰς τὴν κοιλίαν. LIND.

στόμα μεθήκε, διπλοῦ δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ μὲν τὰς ἀρτηρίας εἰς τὸν πλεύμονα¹ καθήκε θάτερον, τὸ δ' εἰς τὴν κοιλίαν παρὰ^m τὰς ἀρτηρίας· τὸ δ' ἕτερον σχίσας τὸ μέρος ἐκάτερον κατὰ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ρίνος ἀφῆκε κοινόν, ὥστ' ὅτε μὴ κατὰ στόμα ἴοι θάτερον, ἐκ τούτου πάντα καὶⁿ τὰ ἐκείνου ρεύματα ἀναπληροῦσθαι. τὸ δ' ἄλλο κύτος^o τοῦ κύρτου^p περὶ τὸ σῶμα¹ ὅσον κοῖλον ἡμῶν περιέφυσε, καὶ πᾶν δὴ τοῦτο τοτέ^t μὲν εἰς τὰ ἐγκύρτια ξυρρεῖν^s μαλακῶς, ἅτε αἲρα ὄντα, ἐποίησε, τοτέ δὲⁱ ἀναρρεῖν μὲν τὰ ἐγκύρτια, τὸ δὲ πλέγμα, ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ, δύεσθαι εἴσω δι' αὐτοῦ καὶ πάλιν ἔξω, τὰς δ' ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτῖνας διαδεδεμένας^u ἀκολουθεῖν ἐφ' ἐκάτερα ἰόντος τοῦ αἵρος, καὶ τοῦτο, ἕως^v περ ἂν^w τὸ θνητὸν ξυνεστήκη^x ζῶον, μὴ διαπαύεσθαι γιγνόμενον. τούτω^y δὲ^z δὴ^a τῷ γένει τὸν τὰς ἐπανυμίας θέμενον ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν λέγομεν^b θέσθαι τούνομα. πᾶν δὲ δὴ τό τ' ἔργον καὶ τὸ πάθος τοῦθ' ἡμῶν τῷ σώματι γέγονεν ἀρδομένῳ καὶ ἀναψυχομένῳ τρέφεσθαι καὶ ζῆν· ὁπόταν γὰρ εἴσω^c καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης^d τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημμένον^e ἔπηται, διαιωρούμενον^f δὲ αἰεὶ διὰ τῆς κοιλίας εἰσελθὼν τὰ σιτία καὶ ποτὰ λάβη^g, τήκει δὴ^h καὶ κατὰ σμικρὰ διαιροῦν, διὰ τῶν ἐξόδων ἧ περ πορεύεται διάγον, οἷον ἐκ κρήνης ἐπ' ὀχετοὺς ἐπὶ τὰς φλέβας ἀντλοῦν αὐτά, ἰ ρεῖν^k ὡς περ δι' αὐλῶνος^m τοῦⁿ σώματος^o τὰ τῶν φλεβῶν ποιεῖ ρεύματα.

iii. ii. 115.

iii. 79.

*s.—^k τὸ post εἰς om F.—¹ πλεύμονα, ut semper, A: πνεύμονα *s.—^m περὶ Σχερ r cum pr E et corr T.—ⁿ καὶ om F.—^o κύτος Yst.—^p ὑποκυρτίου v.—^q στόμα Ft.—^r ὅτε FSYqst et rc v.—^s συρρεῖ pr v.—^t δὲ om g.—^u διαδεδομένας xg, διαδεμένας eo.—^v ὡς *s.—^w αὐτὸ T, om x.—^x τὸ θνητὸν ξυνεστήκη AΘFSYqsgor, τὸ θνητὸν ξυνεστήκει gr, ξυνεστήκει τὸ θνητὸν Ξαρ, ξυνεστήκει θνητὸν T: ξυνεστήκη τὸ θνητὸν *s.—^y τοῦτο g.—^z δὲ om Θ.—^a δὴ om Ysgt.—^b λέγομεν F.—^c εἴσω AΘFSYsor.—^d οἰσης A.—^e ξυνημμένον g.—^f διαιωρούμενον ΣTαρεgr et pr AE.—^g λάβη AΘFSYsxeor: λάβοι *s.—^h δὲ g.—ⁱ αὐτὰς FSYsor.—^k ρεῖν om x.—^l δι' add FS

διαδεδεμένας ἀκολουθεῖν] Præter Ficum etiam Serranus illud διαδεδεμένας ἀκολουθεῖν vertit, copulatos subsequi. Num διαδεῖσθαι significat copulari; et, ut significet, quo tandem hic modo consiliove copulatos. Atqui verba ἐφ' ἐκάτερα ἰόντος αἵρος nonne dicta loco ἐξίοντος καὶ εἰσιόντος πάλιν τοῦ αἵρος; quem hic illucque motum quum etiam radii

ignis, aerem sequentes, faciant, quomodo poterat melius exprimi nisi voce διαδεγεμένας, quam olim coniecisse etiam nunc non pœnitet? In verbis denique ὥσπερ ἂν ξυνεστήκη rescribatur necesse est ἕωςπερ ἂν etc. LIND.

λάβοι] Cum Cod. Tub. scribe λαβῆ.

LIND.

αὐλῶνος] Fortasse præpositio διὰ ante

§. 58. Πάλιν δὲ τὸ τῆς ἀναπνοῆς ἴδωμεν πάθος, αἷς
 χρώμενον αἰτίαις^p τοιοῦτον^q γέγονεν οἷον περ τὰ νῦν ἐστίν.
 ὡδ' οὖν. ἐπειδὴ κενόν^r οὐδέν ἐστιν εἰς ὃ τῶν φερομένων δύ-
 ναιτ' ἂν εἰσελθεῖν τι, τὸ δὲ πνεῦμα φέρεται παρ' ἡμῶν ἔξω,
 τὸ μετὰ^s τοῦτο ἤδη παντὶ δῆλον ὡς οὐκ εἰς κενόν, ἀλλὰ
 τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἔδρας ὠθεῖ. τὸ δὲ^t ὠθούμενον ἐξελαύνει^u iii. ii. 116.
 τὸ πλησίον αἰεί,^v καὶ^w κατὰ ταύτην τὴν ἀνάγκην πᾶν περι-
 ελαυνόμενον εἰς τὴν ἔδραν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα, εἰσιόν^x
 ἐκεῖσε καὶ ἀναπληροῦν αὐτὴν ξυνέπεται^y τῷ πνεύματι, καὶ
 τοῦτο ἅμα πᾶν οἷον τροχοῦ περιαγομένου γίγνεται διὰ τὸ
 κενόν μηδὲν εἶναι. διὸ δὴ τὸ τῶν στηθῶν καὶ τὸ^z τοῦ πλεύ-
 μονος ἔξω μεθίεν τὸ πνεῦμα πάλιν ὑπὸ τοῦ περὶ τὸ σῶμα
 ἀέρος, εἴσω διὰ μανῶν τῶν σαρκῶν δυομένου καὶ περιελα-
 νομένου, γίγνεται πλήρες. αὐθις δὲ ἀποτρεπόμενος ὁ ἀῆρ καὶ
 διὰ τοῦ σώματος^a ἔξω ἰὼν εἴσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ κατὰ
 τὴν τοῦ στόματος καὶ τὴν^b τῶν μυκτῆρων δίοδον. [§. 59.]
 Τὴν δὲ^c αἰτίαν τῆς ἀρχῆς αὐτῶν θετίον τήνδε. πᾶν ζῶον
 αὐτοῦ^d τάντος^e περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα^f
 ἔχει, οἷον ἐν ἑαυτῷ^g πηγὴν τινα ἐνοῦσαν πυρός. ὃ δὴ καὶ
 προσηκάζομεν^h τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι, κατὰ μέσον δια-
 τεταμένον ἐκ πυρός πεπλέχθαι πᾶν, τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ἔξω-
 θεν,ⁱ ἀέρος. τὸ θερμὸν δὴ^k κατὰ φύσιν εἰς τὴν αὐτοῦ χώραν

Ys et rc Θ.—^m αὐλῶν Ss, αὐλῶνας ο.—ⁿ ante τοῦ omisi διὰ cum SYst.—^o στόμα-
 τος ο.—^p αἰτίαις s.—^q τοιοῦτο Ssxc.—^r κενόν Ss.—^s τὸ δὴ μετὰ ο.—^t δ' sxeor.—
^u ἐξελαύνειν F.—^v αἰεί om r.—^w καὶ om S.—^x εἰσιὼν E.—^y ξυνέπεσε r.—^z τὸ post
 καὶ om FSYsgt.—^a στόματος Ss.—^b τὴν ante τῶν om Fgo.—^c δ' g.—^d αὐτοῦ Ss,
 ἑαυτοῦ corr A.—^e τάντος Fq et corr Θ, τὰ ἐντὸς ο, παντὸς SYSYsregt: πάντως *s.
 —^f θερμότατα SYTycor: θερμότητα *s.—^g ἑαυτῷ A: αὐτῷ s.—^h προσηκάζομεν pi

genitivum αὐλῶνος, sicut et ante σώμα-
 τος, a Plat. scripta fuit. STEPH.

αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος] Stephanns
 quidem voculam διὰ inserens ante αὐλῶ-
 νος neglexit locum illi ratione persimi-
 lem, qui est p. 91. D. κᾶτα δρέφαντες ὡς
 εἰς ἄρουρας, τὴν μήτραν, mutato tantum
 praepositionis loco. Ut de Legg. x. p.
 905. B. κᾶτα, ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν
 ταῖς πράξεσι ἠγήσω καθωρακίναί τὴν
 πάντων ἀμέλειαν θεῶν. LIND.

§. 59. πᾶν ζῶον αὐτοῦ πάντως] Omne
 huius universi animal in venis et san-

guine calorem possidet. Sic vertit Fici-
 nus. An legit ille τοῦτου τοῦ πάντος,
 quod non male, siquidem et πάντως hic
 abundat, nec αὐτοῦ intelligitur? LIND.

πεπλέχθαι] Merito suspectum habet
 quispiam hunc locum, quum προσηκάζο-
 μεν non apte jungatur infinitivo πε-
 πλέχθαι: nisi cogitet προσηκάζομεν acci-
 piendum pro προσηκάζοιτες ἐλέγομεν:
 perinde ac si dixisset, ὃ δὴ καὶ προσηκάζο-
 υντες τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι, ἐλέγομεν
 κατὰ μέσον διατεταμένον, ἐκ πυρός πε-
 πλέχθαι πᾶν. STEPH.

ἔξω πρὸς τὸ ζυγγενὲς ὁμολογητέον ἵεναι.^m δεῦνⁿ δὲ ταῖν^o διεξόδοις οὔσαι, τῆς μὲν κατὰ τὸ σῶμα^p ἔξω, τῆς δὲ^q αὖ κατὰ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥίνας, ὅταν μὲν ἐπὶ θάτερα^s ὄρ-
 III. II. 117. μῆση, θάτερα περιωθεῖⁱ τὸ δὲ περιωσθέν εἰς τὸ πῦρ ἐμπί-
 τον θερμαίνεται, τὸ δ' ἐξίον ψύχεται. μεταβαλλούσηςⁿ
 δὲ τῆς θερμότητος καὶ τῶν^v κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοδὸν θερμο-
 τέρων^w γιγνομένων πάλιν ἐκείνη ῥέπον αὖ^x τὸ θερμότερον^y
 μᾶλλον,^z πρὸς τὴν αὐτοῦ φύσιν φερόμενον, περιωθεῖ τὸ κα-
 τὰ^a θάτερα. τὸ δὲ τὰ αὐτὰ^b πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ ἀντα-
 ποδιδόν^c αἰεὶ, κύκλον^d οὕτω σαλευόμενον ἔνθα καὶ ἔνθα
 ἀπειργασμένον^e ὑπ' ἀμφοτέρων τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν^f
 γίγνεσθαι παρέχεται.

§. 60. Καὶ δὴ καὶ τὰ^g τῶν περὶ τὰς ἰατρικὰς σικύας
 III. 80. παθημάτων αἷτια καὶ τὰ τῆς καταπόσεως^h τὰ τε τῶν ῥιπ-
 τουμένων,ⁱ ὅσα ἀφεθέντα μετέωρα καὶ ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται,
 ταύτη^k διακτέον, καὶ ὅσοι φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς
 ὄξεῖς τε καὶ βαρεῖς φαίνονται, τοτὲ μὲν ἀνάρμοστοι φε-
 ρόμενοι δι' ἀνομοιότητα τῆς^m ἐν ἡμῖν ὑπ' αὐτῶν κινή-
 σεως, τοτὲ δὲ ζύμφωνοι δι' ὁμοιότητα. τὰς γὰρ τῶν προτέ-
 ρων καὶ θαπτόνων οἱ βραδύτεροιⁿ κινήσεις ἀποπαυομένας
 ἤδη τε^o εἰς ὅμοιον ἐληλυθίας, αἷς^p ὕστερον αὐτοὶ προσφε-
 ρόμενοι κινουῦσιν ἐκείνας,^q καταλαμβάνουσι,^r καταλαμβάνά-
 III. II. 118. νοντες δὲ οὐκ ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἀνετάραξαν^s κινήσιν,
 ἀλλ' ἀρχὴν βραδυτέρας φορᾶς κατὰ τὴν τῆς θάπτονος

A: προσεικάζομεν *s.—ⁱ ἔξωθεν om o.—^k δὴ om r.—^l τὸ om x.—^m ἵεναι F.—
ⁿ δεῦν SYsr: δυοῖν s.—^o τοῖν o.—^p στόμα r.—^q δ' o.—^r τὸ om E.—^s θάτερον...
 θάτερον s.—^t περιωθέν gr.—^u μεταβαλλούσης ΘΣΤFSYqexr: μεταβαλούσης *s.—
^v τῶν om r.—^w θερμότεραν ΣΥ.—^x ἦν Ss. τὸ om F.—^y θερμότερον αὐτὸ ῥέπον
 o.—^z ad SYs, οὖν r.—^a τὰ κατὰ F.—^b κατὰ ταυτὰ o.—^c ἀποδιδόν g.—^d κύκλον
 εἰς

A: κύκλω *s.—^e ἀπειργασμένον x.—^f ἐκπνοὴν S, εἰς ἐκπνοὴν s.—^g κατὰ Σ, om
 pr Γ.—^h καταπόσεως ASD et cor S: πόσεως *s.—ⁱ ῥιπτομένων g.—^k ταυτὶ F.—
^l ταχεῖς τε καὶ A.—^m τῆς om g.—ⁿ αἷ βραδυτέροι o.—^o τε om e.—^p ἐς mg F.—
^q ἐκείνας καὶ F.—^r καταλαμβάνουσι om r.—^s ἀνετάραξαν AΘFΘ: ἐνετάραξαν *s.—

ἔνθα καὶ ἔνθα ἀπειργασμένον ὑπ' ἀμφο-
 τέρων] Hæc verba glossæma videntur
 esse proximoꝝ ἀνταποδιδόν ἅε κύκλω
 οὕτω σαλευόμενον. LIND.

§. 60. κατὰ τὴν τῆς] In Græcis le-
 gendum, ἀλλ' ἀρχὴν βραδυτέρας φορᾶς,
 κατὰ τελευτὴν τῆς θάπτονος. Vulgo τὴν

habetur pro τελευτῆν. CORNAR.

κατὰ τὴν] Pro artic. τὴν affertur alia
 lectio, videlicet τελευτῆν: quum tamen
 legendo τελευτῆν, possit etiam retineri
 ille articulus, ut et præfigatur. Sic au-
 tem cum hoc artic. subaudit nonnisi ἀρ-
 χὴν, repetitum ex præcæd. verbit enim,

ἀποληγούσης δὲ ὁμοιότητα προσάψαντες μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ξυνεκεράσαντο[†] πάθην, ὅθεν ἠδονὴν μὲν τοῖς ἄφροσιν, εὐφροσύνην δὲ τοῖς ἔμφροσι^υ διὰ τὴν τῆς θείας ἀρμονίας μίμησιν ἐν θνηταῖς γενομένην φοραῖς παρέσχον. Καὶ δὴ καὶ τὰ τῶν υδάτων πάντα^υ ρεύματα, ἔτι δὲ τὰ^ω τῶν κεραυνῶν πτώματα καὶ τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἔλξεως καὶ τῶν Ἑρακλείων λίθων, πάντων τούτων ὀλκὴ μὲν οὐκ ἔστιν οὐδενί ποτε, τὸ^χ δὲ κενὸν εἶναι μηδὲν περιωθεῖν τε αὐτὰ ταῦτα εἰς ἄλληλα, τὸ^χ τε διακρινόμενα καὶ συγκρινόμενα πρὸς τὴν αὐτῶν διαμειβόμενα^υ ἔδραν ἕκαστα ἵεναι πάντα,^z τούτοις τοῖς παθήμασι πρὸς ἄλληλα συμπλεχθεῖσι τεθαυματουργημένα τῷ κατὰ τρόπον ζητοῦντι φανήσεται.

§. 61. Καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς ἀναπνοῆς, ὅθεν ὁ λόγος ἄρμυσε, κατὰ ταῦτα^α καὶ διὰ τούτων^β γέγονεν, ὡς περ ἐν τοῖς πρόσθεν εἴρηται, τέμνοντος μὲν τὰ σιτία τοῦ πυρὸς, αἰωρουμένου^γ δὲ ἐντὸς^δ τῷ πνεύματι ξυνεπομένου, τὰς φλέβας δὲ ἐκ τῆς κοιλίας τῆς^ε ξυναιωρήσει^ϛ πληροῦντος τῷ τὰ τετμημένα αὐτόθεν^ς ἐπαντλεῖν καὶ διὰ ταῦτα δὴ καθ' ὅλον τὸ^η σῶμα πᾶσι τοῖς ζώοις τὰ τῆς τροφῆς νά- III. II. 119.
ματα οὕτως ἐπύρρυστα γεγενῆσθαι.^ι νεότμητα^κ δὲ καὶ ἀπὸ^λ ξυγγενῶν ὄντα, τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης, ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν, εἶναι τροφήν, παντοδαπὰ μὲν χρώματα ἴσχει διὰ τὴν ξύμμυξιν, ἣ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χροῖα διαθεῖ,^μ τῆς τοῦ πυρὸς τομῆς τε^ν καὶ ἐξομόρξεως ἐν ὑγρῷ δεδημιουργημένη φύσις· ὅθεν τοῦ κατὰ

[†] ξ. ΑΘΣΤΣΥ.regor.—^υ εὐ φρονοῦσι ο.—^υ πάντα om ο.—^ω τὰ post δὲ add AFo.—

^α τῷ s cum corr S et mg F.—^β διαμειβόμενοι γ.—^γ πάντη S.—^δ ταυτὰ A.—^ε τοῦ το Ss, τούτου F.—^ς αἰρουμένου pr Z.—^δ ὄντος x.—^ε τε A.—^ϛ ξυνωρήση Θ.—^ς αὐτόθεν om g.—^η τῷ S.—^ι γέγονε ο.—^κ νεότμημα Θ.—^λ ἀπὸ τῶν ξ. s.—^μ διαθρεῖ x.

Sed tardioris lutionis initium secundum principium velocioris inducunt. STEPH.

τὸ δὲ κενὸν] Repono τῷ δὲ κενὸν etc. itidemque paulo post, τῷ τε διακρινόμενα etc. ut hic τῷ cum ἵεναι, illic cum εἶναι, jungatur, id est, διὰ τὸ εἶναι, et διὰ τὸ ἵεναι. STEPH.

§. 61. ἐπαντλεῖν] Cod. Tub. præfe-

rendam vulgari offert lectionem ἀπαντλεῖν. LIND.

διαθεῖ] *Sed plurimus in his rubens prævalet color. Sic Ficinus. Quasi ille legisset διαφέρει, nisi forte διαθεῖ ad motum simul referendum est sanguinis. LIND.*

τὸ σῶμα ῥέοντος τὸ χρωμα ἔσχεν οἶαν ὄψιν διεληλύθα-
μεν, ὃ καλοῦμεν αἷμα, νομὴν^ο σαρκῶν^ρ καὶ ζύμπαντος

III. 81. τοῦ σώματος, ὅθεν ὑδρευόμενα ἕκαστα πληροῖ τὴν τοῦ κε-
νουμένου^ι βάσιν.^τ ὃ δὲ τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρή-
σεως τε γίγνεται, καθὰ περ ἐν τῷ παντί παντὸς ἢ φορὰ
γένονεν, ἢ τὸ ζυγγενὲς πᾶν φέρεται πρὸς ἑαυτό. τὰ μὲν
γὰρ^σ δὴ περιεστῶτα ἐκτὸς ἡμᾶς^ι τήκει τε αἰεὶ καὶ διανέμει
πρὸς ἕκαστον εἶδος τὸ ὁμόφυλον ἀποπέμπον, τὰ δὲ ἔναιμα
αὐτῶν, κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῶν καὶ περιειλημμένα ὡς
περ ὑπ' οὐρανοῦ ξυνεστῶτος ἕκαστου τοῦ ζώου, τὴν τοῦ^υ
παντὸς ἀναγκάζεται μιμεῖσθαι^ν φορᾶν πρὸς τὸ ζυγγενὲς
οὖν φερόμενον ἕκαστον τῶν^ω ἐντὸς μερισθέντων τὸ κενῶθεν
τότε πάλιν ἀνεπλήρωσεν. ὅταν μὲν δὴ πλεον τοῦ ἐπιρρέον-
τος ἀπίη, φθίνει πᾶν, ὅταν δὲ ἔλαττον, αὐξάνεται. [§. 62.]

III. II. 120.

Νέα μὲν οὖν ζύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ^χ τὰ^υ τρί-
γωνα οἶον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν,^z ἰσχυρὰν μὲν
τὴν ζύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἀλληλα κέκτηται, ζυμπέπηγε
δὲ ὁ πᾶς ὄγκος αὐτῆς ἀπαλός,^a ἄτε^b ἐκ μυελοῦ μὲν
νεωστὶ γεγονυίας, τετραμμένης^c δὲ ἐν γάλακτι τὰ δὴ^d
περιλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ^e τρίγωνα ἔξωθεν ἐπεισελθόντα,
ἐξ^f ὧν ἂν ἦ τά τε σιτία καὶ ποτά, τῶν ἑαυτῆς τριγῶνων
παλαιότερα ὄντα^g καὶ ἀσθενέστερα καινοῖς^h ἐπιπρατεῖ
τέμνουσα, καὶ μέγα ἀπεργάζεται τὸ ζῶον τρέφουσα ἐκ
πολλῶνⁱ ὁμοίων. ὅταν δ' ἡ^k ρίζα^l τῶν τριγῶνων χαλᾷ διὰ

—^ο τε om F.—^ο νομὴ pr o.—^ρ σαρκὸς FSqs: om g.—^ι κενὸυ g.—^τ μετάβασιν o.

—^σ γὰρ om e.—^ι ἡμᾶς ἐκτὸς τ.—^υ τοῦ delet A.—^ν μιμεῖται τ.—^ω τῶν om Θ.—

^{αι}
^ρ
^υ
^ρ
^ρ
x κενὰ ΥΓ, κενὰ S.—y τὰ om pr A.—z γενῶν A et pr o, γενῶν Θ, γερῶν F, γερῶν S, γέρρων s: γερῶν cum *ς corr Γ.—a ἀπαλῶς F.—b ἄτ^ο o.—c τετραμμένη Ξ, τε-
μὲν

θραμμένος g.—d δὴ S, μὲν δὴ s, δὲ o.—e ἑαυτῆς A, ἐν αὐτῇ o, αὐτῶν s: αὐτῆς *ς.
—f δὲ ἐξ A.—g ὄντα om pr Θ, ante καινοῖς ponit rc.—h καὶ ἐν οἷς o.—i om o.—

ἔναιμα] In præc. edit. est ἄναιμα: sed ἔναιμα agnoscit et Fic. qui itidem sanguinea interpretatur. STEPH.

ὑπ' οὐρανοῦ ξυνεστῶτος ἕκαστου τοῦ ζώου] Ut par est in quolibet animali fieri sub celo constituto. Sic Ficinus. Scribendum igitur videtur ὑπ' οὐρανῶ, ut evitetur amphibolia. LIND.

§. 62. γερῶν] Pro voce γερῶν (cui

nullus esse hic locus potest, et rarissima etiam est) apte repositum iri videtur μερῶν, sed jungendo cum sequentibus hoc modo, καινὰ τὰ τρ. οἶον ἐκ δρ. ἐτι ἔχουσα, τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ζύγκλεισιν etc. STEPH.

ρίζαν] Sic quidam vet. ρίζαν: at legendo ρίζα (ut in præc. edit.) neutram signif. habebit verbum χαλᾷ. STEPH.

τὸ πολλοὺς ἀγῶνας ἐν πολλῷ χρόνῳ πρὸς πολλὰ ἡγανίσθαι,^m τὰ μὲν τῆς τροφῆς εἰσιόντα οὐκέτι δύναται τέμνεινⁿ εἰς ὁμοιότητα ἑαυτοῖς,^o αὐτὰ δὲ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων εὐπετῶς διαιρεῖται· φθίνει δὴ πᾶν ζῶον ἐν τούτῳ κρατούμενον, γῆρας τε ὀνομάζεται τὸ πάθος. τέλος δέ, ἐπειδὴ τῶν περὶ τὸν μυελὸν τριγῶνων οἱ ξυναρμολοθέντες μηκέτι ἀντέχουσι^p δεσμοὶ^q τῷ πόνῳ διεσταμένοι,^r μεθιάσι τοὺς τῆς ψυχῆς αὐτῶν δεσμούς, ἡ δὲ λυθεῖσα κατὰ φύσιν^s μεθ' ἡδονῆς ἐξέπτατο^t· πᾶν^u γὰρ^v τὸ μὲν^w παρὰ φύσιν ἀλγεινόν, τὸ δ' ἡ^x πέφυκε γιγνόμενον ἡδύ. καὶ θάνατος^y III. II. 121. δὴ κατὰ ταυτὰ^z ὁ μὲν κατὰ νόσους καὶ^a ὑπὸ τραυμάτων^b γιγνόμενος ἀλγεινὸς καὶ βίαιος, ὁ δὲ μετὰ^c γῆρας ἰὼν ἐπὶ τέλος^d κατὰ φύσιν ἀπονάτατος τῶν θανάτων καὶ μᾶλλον μεθ' ἡδονῆς γιγνόμενος ἢ λύπης.

§. 63. Τὸ δὲ τῶν νόσων ὄθεν^e ξυνίσταται, δῆλόν που καὶ παντί. τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ III. 82. σῶμα, γῆς πυρὸς ὕδατός τε καὶ ἀέρος, τούτων ἢ παρὰ φύσιν^g πλεονεξία καὶ ἔνδεια καὶ τῆς χώρας μετὰστασις^h ἐξ οἰκείας ἐπ' ἀλλοτρίαν γιγνομένη, πυρὸς τε αὐτῶν καὶ τῶν ἑτέρων, ἐπειδὴ γένη πλείονα ἐνὸς ὄντα τυγχάνει, τὸ μὴ προσῆκον ἕκαστον ἑαυτῷⁱ προσλαμβάνειν,^k καὶ πάνθ' ὅσα

^k δ' ἢ ASSo, δὴ F: δὴ *s.—^l ρίζα AOSso: ρίζαν *s.—^m ἡγωνησθαι ΣΤF et pr E.

—ⁿ μένειν E.—^o ἑαυτοῖς AOSYsor: ἑαυτῆς *s.—^p ἀντέχονται Γ.—^q δεσμοὶ om

ο.—^r διεσταμένοι A: διστάμενοι *s.—^s λυθεῖσα κατὰ φύσιν A, κατὰ φύσιν λυθεῖσα q cum pr o et cori Θ: κατὰ φύσιν λαθοῖσα *s.—^t ἐξέπτατο κε.—^u hinc h ad 354, 10. παρέξεται.—^v γὰρ om h: μὲν γὰρ ΘSs.—^w μὲν om pr Θ.—^x δὴ ΣΥεστ et corr Γ.—^y ἀθάνατος x.—^z ταυτὰ A: ταῦτα *s.—^a ἡδὲ Ss, ὁ δὲ FYΓ.—^b ὑπὸ τραυμάτων AFbo, ὁ ὑπὸ τραυμάτων cori Θ, τραυμάτων ΣΤSYsδεγο: τραύματα *s.—^c κατὰ g r.—^d τέλος SYστ, τέλει h.—^e ὄθεν AΘEΣΤFSYSδεγο, om x: ὁ δ s.—^f ἢ om s.—^g παρὰ φύσιν ΘΣΤFSYqδεδο, περὶ φύσιν s: παρὰ τὴν φύσιν s.—^h ἢ μετὰστασις

ο.—ⁱ σαντῶ r.—^k προσλαμβάνειν Ad, προσλαμβάνον ο: προσλαμβάνει s.—^l νό-

ἔταν δὴ ρίζαν] Cod. Tub. hic offerente ἔταν ἢ ρίζα, videtur nobis rescribendum ἔταν δ' ἢ ρίζα—χαλαρ. LIND.

λαθοῖσα] Cod. Tub. præclaram hic exhibet lectionem λυθεῖσα loco vulgaris λαθοῖσα. λυθεῖσα i. e. ἀπὸ τοῦ σώματος. LIND.

τραύματα γιγνόμενος] I. e. θάνατος. Cod. Tub. longe meliorem hic habet Plat.

lectionem καὶ ὑπὸ τραυμάτων loco vulgaris καὶ τραύματα i. e. κατά. LIND.

§. 63. δ ξυνίσταται] Veram lectionem esse puto, ὄθεν ξυνίσταται. Dictum autem fuerit ὄθεν τὸ τῶν νόσων ξυνίσταται, pro ὄθεν αἱ νόσοι ξυνίστανται. STEPH.

ὄθεν præfert Cod. Tub. cum Bas. 2. BIP.

προσλαμβάνει] Scribe hic necum

τοιαῦτα στάσεις καὶ νόσους¹ παρέχει^m παρὰ φύσιν γὰρ ἐκάστου γιγνομένου καὶ μεθισταμένου θερμαίνεται μὲν ὅσα περ ἂνⁿ πρότερον ψύχεται, ξηρὰ δὲ ὄντα ἐς^o ὕστερον^p γίγνεται νοτερά, καὶ κοῦφα δὴ^q καὶ βαρέα, καὶ πάσας πάντη μεταβολὰς δέχεται. μόνον^r γὰρ δὴ, φαμέν, ταυτό^s ταυτῶ^t κατὰ ταυτό καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσγιγνομένον καὶ ἀπογιγνομένον ἴασει^u ταυτόν ὃν αὐτῶ^w σῶν^x καὶ ὑγιᾶς μένειν^y ὃ δ' ἂν πλημμελήσῃ^z τι^a τούτων ἐκτὸς^b ἀπὸν ἢ προσίον, ἀλλοιότητος παμποικίλας^c καὶ νόσους φθορὰς τε ἀπείρους παρέξεται. Δευτέρων δὴ^d ξυστάσεων αὖ^e κατὰ φύσιν ξυνησθηκωῖαν δευτέρα κατανόησις νοσημάτων^f τῶ βουλομένῳ γίγνεται^g ξυνησθησθαι. μυελου^h γὰρ ἐξ ἐκείνων ὀστοῦ τε καὶ σαρκὸς καὶ νεύρου ξυμπαγέντος, ἔτι τεⁱ αἵματος ἄλλον μὲν^k τρόπον, ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν γεγονότος, τῶν μὲν ἄλλων τὰ πλεῖστα ἢ περ τὰ πρόσθεν, τὰ δὲ μέγιστα τῶν νοσημάτων τῆδε χαλεπὰ ξυμπέπτωκεν. ὅταν ἀνάπαλιν ἢ γένεσις τούτων πορεύηται,^l τότε ταῦτα διαφθείρεται. κατὰ φύσιν γὰρ σάρκες μὲν^m καὶ νεῦρα ἐξ αἵματος γίγνεται,ⁿ νεῦρον μὲν ἐξ ἰνῶν διὰ τὴν ξυγγένειαν,^o σάρκες δὲ ἀπὸ τοῦ παγέντος, ὃ πῆγνυται χωριζόμενον ἰνῶν. τὸ δὲ ἀπὸ τῶν νεύρων καὶ σαρκῶν ἀπὸν αὖ γλίσχρον καὶ λιπαρὸν ἅμα μὲν τὴν σάρκα κολλᾷ^p πρὸς τὴν τῶν ὀστῶν φύσιν αὐτό τε τὸ^q περὶ τὸν μυελὸν ὀστοῦν τρέφον αὖξει, τὸ δ' αὖ διὰ τὴν πυκνότητα τῶν ὀστῶν διηθούμενον καθαρώτατον γένος τῶν τριγῶνων λειό-

σους καὶ στάσεις Ss.—^m παρέχον o.—ⁿ περ ἂν q: ἂν περ *s.—^o εἰς AOSYr.—^p σύστασιν r.—^q δὲ SYgr: om s.—^r μόνως ΘΕΣΤSYDor.—^s ταυτόν d.—^t ὃ αὐτῶ corr F.—^u ἴασει ΕΣΤYegr.—^w ταυτῶ o.—^x σῶον o.—^y μένει gr.—^z πλημμελὲς ἢ d.—^a τι add AΘFSO: τε TYregt.—^b ἐκτὸς AFqdo et corr Θ: ἕκαστον *s.—^c παμποικίλους Ssgr.—^d δὴ Aqo, δὲ Θ, om F: αὖ *s.—^e αὖ add AΘFYqor.—^f νο-

ημάτων F.—^g γίγνεται AFSqso et corr Θ: γίγνεσθαι *s.—^h μυελου Y, μυελῶ r.—ⁱ ἔτι δὲ x.—^k ἄλλον μὲν AFo: μὲν ἄλλον *s.—^l φθείρεται F.—^m μὲν add AΘF PSYsregor.—ⁿ γίγνονται o.—^o ξ. AΣ.—^p κολλᾷ AFqo et corr Θ: πολλὰ *s.—

προσλαμβάνειν. Etenim τὸ προσλαμβάνειν, sicuti ἢ πλεονεξία καὶ ἐνδεία καὶ ἢ μετάστασις—γιγνομένη, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα, παρέχει στάσεις καὶ νόσους. LIND.

ἕκαστον] In locum vocis ἕκαστον Cod.

Tub. offert ἐκτὸς, quod solum loco commodum videtur. Idemque postea in verbis γίγνεσθαι ξυνησθησθαι probam lectionem γίγνεται nobis conservavit. LIND.

πολλὰ] Ineptum istud πολλὰ recta lectione Cod. Tub. κολλᾷ ejicitur. LIND.

τατόν τε καὶ λιπαρώτατον, λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστέων καὶ
στάζον, ἄρδει τὸν μυελόν. [§. 64.] Καὶ κατὰ ταῦτα[†]
μὲν γιγνομένων ἐκάστων ὑγίεια[§] ξυμβαίνει τὰ πολλὰ.
νόσοι[¶] δέ, ὅταν ἐναντίως. ὅταν γὰρ τηκομένη σὰρξ ἀνά-
παλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξίῃ,^{||} τότε μετὰ III. II. 128.
πνεύματος αἷμα πολὺ τε καὶ παντοδαπὸν ἐν ταῖς^{||} φλεψὶ
χρῆμασι καὶ πικρότητι^{||} ποικιλλόμενον,^{||} ἔτι δὲ ὀξείαις
καὶ ἀλμυραῖς δυνάμεσι, χολᾶς καὶ ἰχώρας καὶ φλέγμα-
τα ἴσχει παντοῖα^{||} παλιναίρετα^{||} γὰρ πάντα γεγυότα
καὶ διεφθαρμένα τό τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ
αὐτὰ οὐδεμίαν τροφήν ἔτι^{||} τῷ σώματι παρέχοντα φέρεται III. 83.
πάντη^b διὰ τῶν φλεβῶν, τάξιν τῶν κατὰ φύσιν οὐκέτ'
ἴσχοντα^c περιόδων, ἐχθρὰ μὲν αὐτὰ αὐτοῖς διὰ τὸ μηδε-
μίαν ἑαυτῶν ἀπόλαυσιν^d ἔχειν, τῷ ξυνεστῶτι δὲ τοῦ σώμα-
τος καὶ μένοντι κατὰ χάραν πολέμια, διολλύντα καὶ
τήκοντα. ὅσον μὲν οὖν ἀν^e παλαιότατον^{||} ὃν τῆς σαρκὸς
τακῆ, δύσπεπτον γιγνόμενον μελαίνει^{||} μὲν ὑπὸ παλαιᾶς

† τὸ om ΞΣ.—† ταυτὰ §.—† ὑγίεια AΘ: ὑγιαίνειν cum *s cori T.—† νόσοι AΘ
FSYso, νοσεῖν Eγ: νοσεῖ cum *s cori T.—|| ἐξίη s cum plerisque.—|| ἐν ταῖς om
o.—|| πικρότησι s.—|| ποικιλλόμενον AΘΣΤFSYSszgq, ποικιλοῦμενον ε: ποικι-
λοῦμενον *s.—|| παντοῖα ἴσχει A.—|| πάλιν αἰρετὰ E, πάλιν αἰρεται ΘΣΤFSYSszeg
or.—|| ἐπι A.—|| φέρεται g.—|| οὐκέτι σχόντα A, οὐκέτ' ἔχοντα ΘFgo, οὐκ ἔχοντα
EΣΤSYSszeg: ἔχοντα s.—|| ἀπόλαυσιν ἑαυτῶν A, ἑαυτῆς ἀπόλαυσιν ε.—|| ἀν AΘFS
gsgor, ἀν Y, om E: ἀδ s.—|| παλαιότερον o.—|| μελαίνει (in ai cori) A.—|| πηρὸν

§. 64. ἐκάστων, ὑγιαίνειν—νοσεῖ] In locum τῶν, ἐκάστων, ὑγιαίνειν, νοσεῖ Cod. quidem Tub. rectas substituit lectiones, ἐκάστω, ὑγίεια, νόσοι, sed vulgaris quoque potest servari, mutatis solum ἐκάστων in ἐκάστω incisione facta post γιγνομένων, atque voce νοσεῖ in νοσεῖν. LIND.

πικρότησι] Invenitur et πικρότησι. Fic. autem vertit amaritudine, tanquam legens πικρότητι, in singul. Habes hanc vocem bis in iis quae paulo post sequuntur. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'Vide annotationem in p. 65. ubi pro πικρότητος male substitutum fuit πικρότητος, quum substituendum esset πικρότητος.'

πικρότησι ποικιλλόμενον] Cod. Tub. loco huic laboranti subvenit lectione καὶ πικρότησι ποικιλλόμενον, quarum vox πικρότησι tam versione Ficini, qui hic habet amaritudine, quam sequentibus

confirmatur. LIND.

φέρεται πάντη—ἔχοντα] φέρεται i. e. τὰ παλιναίρετα γεγυότα καὶ διεφθαρμένα πάντη. Nonne vox πάντη mutanda videtur in πανταχοῖ? Denique Cod. Tub. vocem sensui necessariam οὐκέτ' inserit ante ἔχοντα. Bas. 2. οὐκ ἔχοντα. Cui tamen rei nolim assentiri, quod illa corrupta nunquam poterant habere ordinem e natura periodorum, illaque vox adscripta videtur ab eo, qui jam invenit vocem τάξιν, in cuius locum velim sufficere τάραξιν, aut ἀταξίαν, quo facto voce οὐκέτι jam non est opus. LIND.

ὑπὸ παλαιᾶς] In Graecis legendum, ὅσον μὲν οὖν ἀν παλαιότατον ὃν τῆς σαρκὸς τακῆ, δύσπεπτον γιγνόμενον, μελαίνει μὲν ὑπὸ πολλῆς ξυγκαύσεως. CORNAR.

ὑπὸ παλαιᾶς] Extat et alia lectio, ὑπὸ πολλῆς ξυγκαύσεως. ΣΤΕΡΗ.

ζυγκαύσεως, διὰ δὲ τὸ πάντῃ διαβεβῶσθαι πικρὸν^h ὃν
 παντὶⁱ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος, ὅσον ἀν^k μήτῃ
 διεφθαρμένον ἤ.^l καὶ τοτὲ μὲν ἀντὶ τῆς πικρότητος ὀξύ-
 τητα ἔσχε τὸ μέλαν χρῶμα, ἀπολεπτυνθέντος μᾶλλον τοῦ
 πικροῦ. τοτὲ^m δὲ ἡ πικρότης αὐⁿ βαφεῖσα αἵματι χρῶμα
 ἔσχεν ἐρυθρῶτερον,^o τοῦ δὲ μέλανος τούτῃ^p ζυγκεραυνυμέ-
 νου χολῶδες.^q ἔτι^r δὲ ζυμμίγνυται ξανθὸν χρῶμα μετὰ
 τῆς πικρότητος,^s ὅταν νέα ζυντακῆ σὰρξ ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν
 φλόγα πυρός. καὶ τὸ μὲν κοινὸν ὄνομα πᾶσι τούτοις ἤ^t
 τινες ἰατρῶν που χολὴν ἐπωνόμασαν^u ἢ καὶ τις ἀν δυνατὸς
 εἰς πολλὰ μὲν καὶ ἀνόμοια βλέπειν, ὄραν δ' ἐν^v αὐτοῖς
 ἐν^w γένος ἐνὸν^x ἄξιον ἐπανυμίας^y πᾶσι. τὰ δ' ἄλλα ὅσα
 χολῆς εἶδη λέγεται, κατὰ τὴν χροῖαν ἔσχε λόγον αὐτῶν
 ἕκαστον ἴδιον. ἰχώρ δέ, ὁ μὲν αἵματος ὄρος^z πρᾶος, ὁ δὲ
 μελαίνης χολῆς^a ὀξείας τε ἄγριος, ὅταν ζυμμιγνύηται^b
 διὰ θερμότητα^c ἀλμυρᾶ δυνάμει. καλεῖται δὲ ὀξὺ φλέγ-
 μα τὸ τοιοῦτον.^d τὸ δ' αὐ μετὰ ἀέρος τηκόμενον ἐκ νέας
 καὶ ἀπαλῆς σαρκός, τούτου^e δὲ ἀνεμωθέντος^f καὶ ζυμ-
 περιληφθέντος ὑπὸ ὑγρότητος, καὶ πομφολύγων ζυστασῶν
 ἐκ^g τοῦ πάθους τούτου καθ' ἑκάστην^h μὲν ἀοράτωνⁱ διὰ
 σμικρότητα, ζυναπασῶν δὲ τὸν ὄγκον^k παρεχομένων ὄρα-
 τόν,^l χρῶμα ἐχουσῶν διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν ἰδεῖν λευ-
 κόν, ταύτην πᾶσαν^m τηκεδὸνα ἀπαλῆςⁿ σαρκός μετὰ

X

s.—^l πανταχῇ F, πάντα corr Θ.—^k ad Ss.—^h ἢ A: εἴη cum *s corr ο.—^m ποτὲ
 Ss.—ⁿ ἂν SYst.—^o ἐρυθρῶτερον pr AΘ, ἐρυθρὸν ο: ἐρυθρότερον *s.—^p τούτου Σ.
 —^q χολῶδες F et γρ Θ.—^r ἔστι g.—^s ψυχρότητος r.—^t ἢ SYr, οἱ E, ἦν corr A.—
^u ἐπωνόμασαν AFθ: ὠνόμασαν *s.—^v ἐν om Sst.—^w ἐν om r.—^x ἂν F.—^y ἐπω-
 νυμίας μῖα π. ο.—^z ὄρος Aθ (qui ita ubique) et pr Θ, ἐρρds g: ὄρρds *s.—^a χολῆς
 om e.—^b ζυμμίγνυται ο.—^c θερμότητος Θ.—^d τοιοῦτον AΘFθ: τοιοῦτο *s.—^e τοῦ
 ε
 pr ο.—^f ἀνεμωθέντος corr (ut videtur) A, ἀναιμωθέντος Θ, ἀναιμωθέντος F.—^g εἰς
 E, ὑπὸ SYqst.—^h ἕκαστον FYr.—ⁱ ἀοράτου s et corr S.—^k τῶν ὄγκων s.—^l ὄρα-
 τὸν γ, ὄρατῶν ΣΥqst.—^m πᾶσαν ταύτην Θ, ταύτην πᾶσαν τὴν Sse.—ⁿ ἀπλῆς F.

χολῶδες] *Herbaceum*; ita legen-
 dum est pro χολῶδες, id est, *biliosum*.
 CORNAR.

χολῶδες] Legitur etiam χολῶδες.
 ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'Lectionem quæ
 in ipso est textu (ut vulgo vocamus)
 comprobatur locus hic pag. 86. in fine, καὶ

ὅσοι πικροὶ καὶ χολῶδεις χιμοὶ κατὰ τὸ
 σῶμα πλανηθέντες.

τῶν ὄγκων] Non dubito quin scriben-
 dum sit τὸν ὄγκον, qui accus. jungatur
 cum ὄρατὸν. ΣΤΕΡΗ. Veram hanc emen-
 dationem firmat Cod. Tub. Br.

πνεύματος ζυμπλακείσαν^ο λευκὸν εἶναι φλέγμα φαμέν. φλέγματος δ' αὐ^ρ νέου^α ξυνισταμένου ὄρος ἰδρῶς καὶ δάκρυον, ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα^τ τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον. [§. 65.] Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πάντα νόσων ὄργανα γέγονεν, ὅταν αἷμα μὴ^β ἐκ τῶν σιτίων III. II. 125. καὶ ποτῶν πληθύσῃ^τ κατὰ φύσιν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίων τὸν ὄγκον^υ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως λαμβάνη νόμους.^ν διακρινομένης^ω μὲν οὖν ὑπὸ νόσων^χ τῆς σαρκὸς ἐκάστης, μειόντων δὲ τῶν πυθμένων αὐταῖς ἡμίσεια τῆς ζυμφορᾶς^ν ἢ δύναμις ἀνάληψιν γὰρ ἔτι μετ' εὐπετείας ἴσχει. τὸ δὲ δὴ σάρκα^ς ὅστοις ξυνοῦν^α ὁπότ' ἂν^β νοσήσῃ, καὶ μηκέτι αὐ^τ III. 84. τὸ^ς ἐξ ἰνῶν^δ αἷμα^ο καὶ νεύρων^τ ἀποχωριζόμενον ὅστῳ μὲν τροφή^ς, σαρκὶ δὲ πρὸς ὅστου^ν γίγνηται δεσμός, ἀλλ' ἐκ λιπαροῦ καὶ λείου καὶ γλίσχρου τραχὺ καὶ ἀλμυρὸν αὐχμησαν ὑπὸ κακῆς διαίτης γένηται,^η τότε ταῦτα πάσχιον πᾶν τὸ τοιοῦτον^κ καταψήχεται^λ μὲν αὐτὸ πάλιν ὑπὸ τὰς σάρκα^ς καὶ τὰ νεῦρα, ἀφιστάμενον ἀπὸ τῶν ὀστέων, αἰδ' ἐκ^μ τῶν ριζῶν ξυνεκπίπτουσαι^ν τὰ τε νεῦρα γυμνά

—^ο ζυμπλακείσαν AYs.—^ρ αὐ add ΑΣΤΣΥΣαεγορ : ἀνευ γρ Α.—^α νέου Θ.—^τ σώματα...καθαίρομενα ο et corr A.—^β μηκέτι γ.—^ι πληθύσῃ A, πληθὺς ἢ Fd, ἢ πληθὺς ΘΣΤΥΣαεγορ, ἢ πληθὺς S, ἢ πληθον q : ἢ πληθόν σ.—^υ τῶν ὄγκων γ.—^ν λαμβανη- μένους x.—^ω διακρινομένης A : διακειρομένης *5.—^χ ὑπὸ νόσων add AFo et mg Θ.

—^ξ ξ. ΘSY, σ. Ξ.—^α σάρκα F.—^β ξ. στ : ἐνοῦν xe.—^γ ἂν om σ.—^δ αὐτὸ ο, αὐτῶν xe, αὐ τῶν ΣΥ.—^ε ἰνῶν Αο : ἐκείνων *5.—^ς αἷμα ΑΘΣΤΥΣαεγορ et γρ Ξ : ἄμμα *5.—^τ νεύρον F.—^ν τροφή q et corr A, τροφὸν FYSor : τροφήν *5.—^η γίγνηται Fs.—^ι τὸ om ΣΤΣΥΣαεγορ.—^κ τοιοῦτο ΞΣΤΣαεγ.—^λ καταψήχεται A et pr Θ : καταψύχεται *5.—^μ ἐκ om Fo.—^ν ξυνεκπίπτουσαι ΑΘΣΤΥΣαεγορ : ξυνεκπίπτουσαι *5.

ἴσα τε] Ante ἴσα deesse puto prae-
eis, ut intell. ἰδρῶς καὶ δάκρυον, καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰς ἴσα σῶμα χεῖται. STERN.

ἴσα τε] Stephanus quidem ante ἴσα
inserendam bene existimavit voculam εἰς :
quæ res Ficini versione, in quæ corpus
quotidie resolvitur, satis confirmatur.
Sed etiam deest vocibus, ὀρθῶς, ἰδρῶς καὶ
δάκρυον verbum, quo referantur, quale
nec antecedit nec sequitur. Quid, si in
verbis δὲ νέου delituit δ' ἐγένετο, ut sit
φλέγματος δ' ἐγένετο ξυνισταμένου ὀρθῶς,
ἰδρῶς etc. εἰς ἴσατε etc. LIND.

§. 65. διακειρομένης μὲν οὖν] Cod.
Tub. post voculam οὖν non male inserta
habet ὑπὸ νόσων. Subsequitur statim :
μειόντων δὲ τῶν πυθμένων αὐταῖς. Scri-
bendum videtur αὐτῆς sc. τῆς σαρκὸς

loco vulgaris αὐταῖς, quam vocem quo
rite referam equidem non habeo. LIND.

ἴποτε νοσήσῃ] Primum hic ἴποτε mu-
tandum est in ἴποταν propter verba νο-
σήσῃ et γίγνηται, quo illud pertinet :
tum cum Cod. Tub. scribendum αἷμα
loco vulgaris ἄμμα : denique assentien-
dum Stephano, qui τροφήν mutavit in
τροφή. Quæ omnia probe vertit Fici-
nus, et sanguis, inquiens, ex illis ac
nervis defluens, haud amplius nutrit ossa
carnemque revincit. Videtur igitur ille
legisse γένηται loco vulgaris γίγνηται.
LIND.

τροφήν] Mutandus est hic accus. in
nomin. τροφή, qui jungatur cum γίγνηται,
sicut δεσμός. STERN.

καταλείπουσι καὶ μεστὰ^ο ἄλμης, αὐταὶ^ρ δὲ πάλιν εἰς τὴν^ι αἷματος φορὰν ἐμπεσοῦσαι τὰ πρόσθεν ῥηθέντα νοσήματα^τ πλείω ποιοῦσι. χαλεπῶν δὲ τούτων περὶ τὰ σώματα παθημάτων^ς γιγνομένων μείζω ἔτι γίγνεται τὰ πρὸ τούτων, ὅταν ὀστοῦν διὰ πυκνότητα σαρκὸς ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανήν,^τ ὑπ' εὐρώτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν μήτε τὴν τροφήν καταδέχεται πάλιν τε^υ αὐτὸ εἰς ἐκείνην ἐναντίως ἢ^ν ψηχόμενον,^ω ἢ δ' εἰς σάρκας, σὰρξ δὲ εἰς αἷμα ἐμπίπτουσα τραχύτερα πάντα^χ τῶν πρόσθεν τὰ νοσήματα ἀπεργάζεται.^υ τὸ δ' ἔσχατον πάντων, ὅταν ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις ἀπ' ἐνδείας ἢ τινος ὑπερβολῆς^α νοσήσῃ, τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα^β πρὸς θάνατον τῶν νοσημάτων ἀποτελεῖ,^ο πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ἐξ ἀνάγκης ρύσεως. [§. 66.] Τρίτον δ'^δ αὐ^ε νοσημάτων εἶδος τριχῆ^ι δεῖ^φ διανοεῖσθαι γιγνόμενον, τὸ μὲν ὑπὸ πνεύματος, τὸ δὲ φλέγματος, τὸ δὲ^ς χολῆς. ὅταν μὲν γὰρ ὁ τῶν πνευμάτων τῶ σώματι ταμίας πλεύμων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς διεξόδους^η ὑπὸ ρευμάτων φραχθεῖς, ἔνθα μὲν^ι οὐκ ἰόν, ἔνθα δὲ πλεόν ἢ τὸ προσῆκον πνεῦμα εἰσιόν τὰ μὲν οὐ^κ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς^ι σήπει, τὰ δὲ τῶν φλεβῶν^μ διαβιαζόμενον^ν καὶ ξυνεπιστρέφον αὐτὰ τῆκόν τε τὸ

—^ο μεστὰ AΘSo : μετὰ *s.—^ρ αἶται s.—^ι post τὴν omisi τοῦ cum AΘYFSYqsxeg, or.—^τ νομίσματα γ.—^ς παθημάτων περὶ τὰ σώματα γ.—^τ ἱκανήν om pr Ξ.—^υ τὸ θ.—^ν εἴη ΣΓxεου, ὡσθὴ γρ A.—^ω ψηχόμενον pr Θ et γρ A, τηκόμενον ο : ψυχόμενον *s.—^χ πάντων s.—^υ ἀπεργάζεται FSYsor.—^z ὑπ' FSYqsq et corr ο, μετ' γ.—

αι

^α ὑπερβολῆ γ.—^β κυριώτατα F.—^ο ἀποτελεῖ ο.—^δ δ' om SYsr.—^ε οὖν s.—^φ δεῖ om pr Ξ.—^ς τὸ δὲ ante χολῆς om SYs.—^η παρέχῃ τὰς διεξόδους A : τὰς διεξόδους παρέχῃ *s.—^ι lacunam habet γ litterarum 8 vel 9. πλείον A.—^ι κεργ.—^κ οὖν g.—^ι ἀναπνοῆς γ.—^μ φλεβίων ο.—^ν διαβιαζόμενον A, βιαζόμενον Ss, διαβιβαζόμενον F

πλείω] Ante πλείω deesse arbitror particulam καὶ. STEPH. Nempe Fic. vertit, Numero etiam plures reddit. BIP.

τὰ πρὸ τούτων] Scribe hic nobiscum μείζω ἔτι γίγνεται ἢ τὰ πρὸ τούτων. LIND.

ἢ δ' εἰς σάρκας] I. e. ἡ τροφή. Mox legitur : ἔταν ἢ τοῦ μυελοῦ φύσις ἀπ' ἐνδείας ἢ τινος ὑπερβολῆς νοσήσῃ. Scribe hic ὑπ' ἐνδείας in locum vulgaris ἀπ' ἐνδείας. Mox refer verba τὰ μὲν οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς, σήπει, ad τὸ πνεῦμα

—ἐνθα μὲν οὐκ ἰόν. LIND.

§. 66. τὰ δὲ τῶν φλεβῶν διαβιαζόμενον] Cod. quidem Tub. longe aliam hic obtulit lectionem τὰ δὲ τῶν φλεγμῶν διαβιβαζόμενον, unde recepta voce διαβιβαζόμενον in locum vulgaris διαβιαζόμενον cum Ficino, qui hic vertit, per venas iraductum, scribendum iudicamus : τὰ δὲ διὰ τῶν φλεβῶν διαβιβαζόμενον, cui respondent sequentia, καὶ ξυνεπιστρέφον αὐτὰ i. e. partes carnis corporis humani. LIND.

σῶμα εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ διάφραγμα τε ἴσχυον^ο ἐναπο-
 λαμβάνεται, καὶ μυρία δὴ^ρ νοσήματα ἐκ τούτων ἀλγεινὰ
 μετὰ πλήθους ἰδρωτός^ι ἀπείργασται. πολλάκις δ' ἐν τῷ
 σώματι διακριθείσης σαρκὸς πνεῦμα ἐγγενόμενον^ι καὶ
 ἀδυνατοῦν ἔξω πορευθῆναι τὰς αὐτὰς τοῖς ἐπεισεληλυθό-
 σιν^ο ὠδίνας^ι παρέσχε, μεγίστας δέ, ὅταν περὶ τὰ νεῦρα
 καὶ τὰ ταύτη φλέβια^υ περιστὰν^ν καὶ ἀνοιδῆσαν τούς τε
 ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα οὕτως εἰς τὸ ἐξόπισθεν III. II. 127.
 κατατείνη τούτοις· ἃ δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ^ω τῆς ξυntonίας
 τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα^χ τέτανοί τε καὶ ὀπισθότονοι
 προσεῤῥήθησαν.^γ ὧν καὶ τὸ φάρμακον χαλεπὸν πυρετοῖ
 γὰρ οὖν δὴ τὰ τοιαῦτα ἐγγιγνόμενοι^ι μάλιστα λύουσι.^α
 τὸ δὲ λευκὸν φλέγμα διὰ τὸ τῶν πομφολύγων πνεῦμα III. 85.
 χαλεπὸν ἀποληφθέν,^β ἔξω δέ^ε τοῦ σώματος ἀναπνοᾶς
 ἴσχυον ἠπιώτερον μὲν, καταποικίλλει δὲ τὸ σῶμα λεύκας^δ
 ἀλφούς τε καὶ τὰ τούτων ζυγγενῆ νοσήματα^ε ἀποτίκτον.
 μετὰ χολῆς δὲ μελαίνης κερασθέν ἐπὶ τὰς περιόδους τε
 τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ^ι θειοτάτας οὔσας ἐπισκεδαννύμενον^ς
 καὶ ξυνταράττον αὐτάς, καθ' ὕπνον μὲν ἰὸν πρᾶότερον,^η
 ἐγρηγοροῦσι δέ^ι ἐπιτιθέμενον δυσapaλλακτότερον νόσημα
 δὲ ἱερᾶς ὄν φύσεως ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται. φλέγμα δέ^κ
 ὄξυ καὶ ἀλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίγνεται
 καταρροϊκά· διὰ δὲ τούς τόπους εἰς οὓς ῥεῖ παντοδαπούς

πε.—^ο τί σχλν A, τ' ἴσχυον ο.—^ρ δὲ ο.—^ι ἰδρωτός πολλάκις Aδ, ἰδρωτάς β.—^ι ἐκ-
 γενόμενον ο.—^ι ἐπεισεληθοῦσιν E.—^ι ὠδίνας AΘF0: ὀδύνas *ς.—^υ φλέβια EΣTY:
 φλεβία s.—^ν περιστὰν Aδ et pr E: περιστὰν s.—^ω ἀπ' αὐτῆς ο.—^χ τὰ νοσήματα
 η
 om pr Y.—^γ προσεῤῥεσθησαν Y.—^ι ἐγγιγνόμενοι AΘFqz, ἐπιγιγνόμενοι ο: γιγνό-
 μνοι *ς.—^α λύουσι μάλιστα r.—^β ἀποληφθέν Y, ἀπολειφθέν Σ, ἀπολειφθέν SY qsz
 voc
 eqz.—^ε δὲ om r.—^δ λευκοὺς Σregz et corr Y, λευκὰς q.—^ε παθήματα Y.—^ι φυλα-
 κῆ sr.—^ς ἐτι σκεδαννύμενον EΣTYsqz.—^η πρᾶότερον qzβ: πρᾶότερον s.—^ι δ' e.—

νοσήματα] Pro νοσήματα reponendum
 puto ὀνόματα: et τελείαν stigmen qua
 in præced. est post τούτοις, collocandam
 post τείνη: ut τούτοις jungatur sequen-
 zibus: simul etiam mutando & in ἄτε, id
 est utpote, ut nimirum totus hic ita lega-
 tur locus, τούτοις, ἄτε δὴ καὶ ἀπ' αὐτοῦ

τῆς ξυntonίας τοῦ παθήματος, τὰ ὀνό-
 ματα, τέτανοί τε etc. Sic autem et paulo
 post νοσήματα pro ὀνόματα irrepsisse
 manifestum est. Hic autem retinendo
 νοσήματα, tollendus esset artic. τὰ: et
 dicendum & jungi cum νοσήματα: quæ
 tamen trajectio dura esset. ΣΤΕΡΗ.

ὄντας παντοῖα ὀνόματα¹ εἴληφεν. ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαί τε καὶ φλέγεσθαι διὰ χολῆν^m γέγονε πάντα. [§. 67.] Λαμβάνουσα μὲν οὖν ἀναπνοὴν ἔξω παντοῖ ἀναπέμπει φύματαⁿ ζέουσα, καθειργνυμένη^o δ' ἐντὸς πυρίκαυτα νοσήματα πολλὰ ἐμποιεῖ, μέγιστον δέ, ὅταν αἵματι καθαρῶ ζυγκερασθεῖσα^p τὸ τῶν ἰνῶν γένος ἐκ τῆς ἑαυτῶν διαφορῆς τάξεως, αἱ διεσπάρησαν μὲν^q εἰς αἷμα, ἵνα συμμέτρως λεπτότητος^r ἰσχοῖς^s καὶ πάχους καὶ μήτε διὰ θερμότητα ὡς ὑγρὸν ἐκ μανοῦ τοῦ σώματος ἐκρέοι, μήτ' αὖ πυκνώτερον δυσκίνητον ὄνομος^t ἀναστρέφοιτο^u ἐν ταῖς φλεψί. καιρὸν δὲ τούτων^v ἴνες τῆς φύσεως γενέσει φυλάττουσιν. αἷς ὅταν τις καὶ τεθνεῶτος^w αἵματος ἐν ψύξει^x τε ὄντος πρὸς ἀλλήλας^y ζυναγάγη,^z διαχεῖται πᾶν τὸ λοιπὸν αἷμα, ἐαθεῖσαι δὲ ταχὺ μετὰ τοῦ περιστάτος^a αὐτὸ^b ψύχους ζυμπηγνύασι. ταύτην δὲ^c τὴν δύναμιν ἐχουσῶν ἰνῶν ἐν αἵματι χολὴ φύσει παλαιὸν αἷμα γεγонуῖα καὶ πάλιν ἐκ τῶν σαρκῶν ἐς^d τοῦτο τετηκυῖα, θερμὴ καὶ ὑγρὰ κατ' ὀλίγον τὸ πρῶτον

^k δ' στρογοῦ.—^l ὀνόματα AFgo : νοσήματα *s.—^m χολῆς s.—ⁿ φύματα AFo : φύσηματα *s.—^o καθειργνυμένη Ssgv.—^p ζυγκερασθεῖσα A, συγκεραθεῖσα F : συγκερασθεῖσα *s.—^q μὲν add Ao.—^r λεπτότητα s.—^s ἰσχη srox.—^t libri μόλις.—^u ἀναστρέφοιτο AFo : ἀντιστρέφοιτο *s.—^v τοῦτον AFo.—^w τεθνεῶτος AΘΞΥFSYστρογο

^x τ : τεθνεῶτος s.—^y ψύξει A, ψύχη x, φυχή pr o : ψύχει s.—^z ζυναγάγη ΘFSYστρογ, συναγάγη A : ζυναγάγοι *s.—^a προσεστάτος ΞΣΤSYστρογ et pr Θ.—^b αὐτοῦ F, αὐτῶ go.—^c δὲ AΘΣΥFSYστρογ : δὲ *s.—^d εἰς AΞΣΥFSY.—^e πλέον

ὀνόματα] Græce legendum, διὰ δὲ τοὺς τόπους, εἰς οὓς βεῖ παντοδαποὺς ὄντας, παντοῖα ὀνόματα εἴληφεν. Vulgo νοσήματα legitur pro ὀνόματα. Et mox in Græcis ἀναστρέφοιτο legendum est pro ἀντιστρέφοιτο, et περιστάτος pro προσεστάτος, et ἐπίπτουσα pro ἐκπίπτουσα. Et mox legendum est, ὅταν δ' ἐλάττων ἦ, τό, τε σῶμα ἀντίσχη τηκόμενον. CORNAR. νοσήματα] Hic quoque νοσήματα pro ὀνόματα positum est, ut in proxime præced. annot. admonui. STEPH.

παντοῖα νοσήματα εἴληφεν] Hunc locum, neglecto vocis εἴληφεν significatu, vertit in universum Ficinus, quoniam vero iniquiens, plurima loca illabitur, malas gignit valetudines plurimas. Etenim hic agitur de morbis, qui universo quidem nomine possunt appellari καταρροϊκοί, sed variis a locis, per quos fluit

acida illa et salsa pituita, varia quoque tulere morborum nomina. Itaque in locum vulgaris lectionis νοσήματα non tam scribendum est cum Cornario ὀνόματα, quam νόσων ὀνόματα. LIND.

§. 67. ἀντιστρέφοιτο] Legitur etiam ἀναστρέφοιτο, et melius fortasse. STEPH. τῆς τῆς φύσεως γενέσει] Videtur hic recitandum τῶ τῆς φύσεως γένει. Quamquam simili, sed modo inverso, dicitur p. 90. A. ὅθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις ἐστίν. LIND.

περιστάτος] Loco vulgaris προσεστάτος bene correxit Cornarius sc. αἵματος, αὐτὸ ψύχους ζυμπηγνύασι. Præmissis illis, conigatur extremis in verbis αὐτὰς, sc. τὰς ἰνας, ψύχει ζυμπηγνύασι. Quam emendationem veram esse et res ipsa probat, et præcedens vocula μετὰ. LIND.

ἐμπίπτουσα πήγνυται διὰ τὴν τῶν ἰνῶν δύναμιν, πηγνυμένη δὲ καὶ βία κατασβεννυμένη χειμῶνα καὶ τρόμον ἐντὸς παρέχει. πλείων^ε δ' ἐπιρρέουσα, τῇ παρ' αὐτῆς θερμότητι κρατήσασα τὰς ἴνας εἰς ἀταξίαν ζέσασα διέσεισε,^ς καὶ εἰάν μὲν ἰκανῆ διὰ τέλους κρατῆσαι^h γένηται, πρὸς τὸ τοῦ μυελοῦ διαπεράσασαⁱ γένος κάουσα ἔλυσε τὰ τῆς ψυχῆς^k αὐτόθεν οἷον νεῶς πείσματα μεθῆκέ^l τε ἔλευθέραν, ὅταν δ' ἐλάττων ἢ τὸ τε σῶμα ἀντίσχη τηκόμενον, αὐτῆ^m κρατη- III. II. 129. θεῖσα ἢ κατὰⁿ πᾶν τὸ σῶμα ἐξέπεσεν,^ο ἢ διὰ τῶν φλεβῶν εἰς τὴν κάτω ξυνωθεῖσα^p ἢ τὴν ἄνω κοιλίαν, οἷον φυγὰς ἐκ πόλεως στασιασάσης ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα, διάρροίας καὶ δυσεντερίας καὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα πάντα III. 86. παρέσχετο. τὸ μὲν οὖν ἐκ πυρὸς ὑπερβολῆς μάλιστα^q νοσήσαν σῶμα ξυνεχῆ καύματα καὶ πυρετοὺς ἀπεργάζεται, τὸ δ' ἐξ ἀέρος ἀμφημερινούς,^ς τριταίους δ' ὕδατος διὰ τὸ νωθέστερον ἀέρος καὶ πυρὸς αὐτὸ εἶναι· τὸ^u δὲ γῆς, τετάρτης ὃν νωθέστατον^v τούτων, ἐν^w τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρόμενον, τεταρταίους^x πυρετοὺς ποιῆσαν ἀπαλλάττεται^y μόλις.^z

§. 68. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ σῶμα νοσήματα ταύτη ξυμβαίνει γιγνόμενα, τὰ δὲ περὶ ψυχὴν διὰ σώματος ἔξιν τῆδε. νόσον^a μὲν δὴ ψυχῆς ἀνοίαν ξυγχαρητέον,^b δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἀμαθίαν. πᾶν οὖν ὅτι πάσχων τις πάθος ὀπότερον αὐτῶν ἴσχει, νόσον προσρητέον.

σεισε

F.—δ' om g.—ε διέσεισε so, διέσωσε FS: διέσωσε s.—h κρατήσασα o.—i διασπαράσασα x.—k ψυχῆς om pr E.—l μεθῆκέ F.—m αὐτῇ ΘΞΣΤΥΓϩεστ, αὐτῆ A.—n κατὰ...κοιλίαν om in lacuna s.—o ἐξέπεσεν cog o.—p ξυνωθεῖσα t.—q μάλιστα om F, ante ὑπερβολῆς ponunt SYqst.—r δι' F.—s ἀμφημερινούς F, ἀμφημερινόν S, ρινον post deleta καὶ πυρὸς s, ἀφημερινούς t.—t δι' Sxg, om e.—u τῆς F.—v νωθέστερον o.—w δ' ἐκ cogi A.—x τετάρτης F.—y ἀπαλακτέον s.—z μόλις cum s

διέσωσε] Vocem hic διέσωσε ineptam esse ac desiderari aliam quisque videt, quæ antecedenti πήγνυται opponatur. Recipiendum igitur etiam nunc duco, quod olim proposueram, διέσωσε, nisi forte, sensu aliquantulum leniori, malueris διέσεισε. Ut infra p. 88. A. ἴσ, ὅταν τε ἐν αὐτῇ ψυχῇ κρείττων οὖσα σώματος περιθώμως ἴσχη, διασείουσα πᾶν αὐτὸ ἔνδοθεν, νόσον ἐμπίψησι. LIND.

Plat.

τὸ δὲ γῆς] Sc. ὑπέρβαλον, propter sequentia, τετάρτης ὃν νωθέστατον τούτων. —ἐν τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρόμενον—ἀπαλλάττεται. Nisi hic in locum vulgaris καθαιρόμενον, rescribitur καθαιρομένον, quod referatur ad supra dictum νοσήσαν σῶμα, vox hæc huic loco inepta videtur expectesque potius καθαιρούμενον. LIND.

Vol. VII.

2 Z

- ἡδονὰς δὲ καὶ λύπας ὑπερβαλλούσας^c τῶν νόσων μεγίστας θετέον τῇ ψυχῇ· περιχαρῆς γὰρ ἄνθρωπος ἂν ἢ καὶ τὰναντία ὑπὸ λύπης πάσχων, σπεύδων τὸ μὲν ἐλεῖν ἀκαίρως, **iii. ii. 130.** τὸ δὲ φυγεῖν, οὔτε^d ὄραν^e οὔτε^f ἀκούειν ὀρθὸν οὐδὲν δύναται, λυττᾶ δὲ καὶ λογισμοῦ μετασχεῖν ἥκιστα τότε δὴ δυνατός.^g τὸ δὲ σπέρμα ὄτω^h πολὺ καὶ ῥυῶδεςⁱ περὶ τὸν μὲν-λὸν γίγνεται, καὶ καθαπερεὶ δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ ξυμμέτρου πεφυκὸς^k ἢ, πολλὰς μὲν καθ' ἕκαστον ὠδῖνας,^l πολλὰς δ' ἡδονὰς κτώμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις, ἐμμανῆς τὸ πλεῖστον γιγνόμενος τοῦ βίου διὰ τὰς μεγίστας ἡδονὰς καὶ λύπας, νοσοῦσαν καὶ ἄφρονα ἴσχων ὑπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, οὐχ ὡς νοσῶν ἀλλ' ὡς ἐκὼν κακὸς^m κακῶς δοξάζεται. τὸ δὲ ἀληθές, ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία κατὰⁿ τὸ πολὺ μέρος διὰ τὴν ἐνὸς γένους ἕξιν ὑπὸ μανότητος ὀστῶν ἐν σώματι ῥυῶδη^o καὶ ὑγραίνουσαν^p νόσος ψυχῆς γέγονε. καὶ σχεδὸν δὴ πάντα ὅποσα ἡδονῶν ἀκρατία^q καὶ ὄνειδος ὡς ἐκόντων λέγεται τῶν κακῶν, οὐκ ὀρθῶς ὀνειδίζεται· κακὸς μὲν γὰρ^r ἐκὼν οὐδεὶς, διὰ δὲ πονηρὰν ἕξιν τινὰ τοῦ σώματος καὶ ἀπαίδευτον^s τροφήν ὁ κακὸς γίγνεται κακός, παντὶ δὲ ταῦτα ἐχθρὰ^t καὶ κακὸν τι^u προσγίγνεται. καὶ^v πάλιν δὴ τὸ^w περὶ τὰς λύπας ἢ ψυχὴ κατὰ ταῦτα^x διὰ σώμα **iii. ii. 131.** πολλὴν ἴσχει κακίαν. ὅπου^y γὰρ ἂν οἴ^z τῶν ὀξέων καὶ

plerique.—^a hinc b ad 372.—^b ξ. Ad.—^c ὑπερβαλούσας E.—^d οὐθ' d: om s.—^e ὄραν om s.—^f οὐδὲν om xe.—^g δυνατός ἐστι d.—^h ὄτω xe.—ⁱ ῥωῶδες Fgd et corr Θ: ῥυῶδες cum *ς corr ο.—^k πεφυκὸς Ss.—^l ὠδῖνας AΘFSYqsdο et pr Γ: ὀδῖνας *ς.—^m κακὸς om ΘΣΤFSYxεgοr, κακῶς om AΞδ.—ⁿ καὶ τὸ κατὰ Υγ.—^o ρυῶδει SYsr.—^p ὑγραίνουσα sr.—^q ἀκρατεία S.—^r γὰρ om xg.—^s ἀπαιδεύτερον x.—^t ἐχθρὰ A, αἰσχρὰ Γr.—^u ἄκοντι ο.—^v ἢ g.—^w τῶ SYqr.—^x ταῦτα AΞδ: ταῦτα *ς.—^y ὅπου ΘΞΤFSYxεgοr, ὅπου A.—^z ἢ AΘ, ἢ ΞΣΤFSYxεgοr.—^a τῶν

ξ. 68. σπέρμα ὄτω] Ald. Bas. 1. 2. οἴτω. male. ὄτω Cornario debetur. Ficinus, qui vero—abundat semine. Bip. ἐκὼν κακὸς, κακῶς] Petium et hoc a Cornario. Edd. vett. tenent, ἐκὼν κακὸς, omisso κακῶς, quod et Ficinus expressit, falso putatur. Bip.

ἄκοντι] Græce legendum, παντὶ δὲ ταῦτα ἐχθρὰ, καὶ ἄκοντι προσγίγνεται. Vulgo κακὸν τι pro ἄκοντι. CORNAR.

καὶ κακὸν τι προσγίγνεται] Multo magis placet hæc lectio, καὶ ἄκοντι προσγίγνεται: ut opponatur hoc ei quod existimare quosdam dixit, τοὺς κακὸς, ἐκόντας εἶναι κακοῦς. Nam et pron. ταῦτα ostendit quæ ibi dixit, πάντα ὅποσα etc. Alteram tamen lectionem sequutus est et Fic. sed quod hanc (ut opinor) ignoraret. STERN.

τῶν^a ἀλυκῶν φλεγμάτων καὶ ὅσοι πικροὶ καὶ χολώδεις
 χυμοὶ κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες ἔξω μὲν μὴ λάβωσιν
 ἀναπνοήν, ἐντὸς δὲ εἰλλόμενοι^b τὴν ἀφ'^c αὐτῶν^d ἀτμίδα^e
 τῆ^f τῆς ψυχῆς φορᾶ^g ξυμμίζαντες^h ἀνακερασθῶσι, παντο- III. 87.
 दाπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι, μᾶλλον καὶ ἦττον, καὶ
 ἐλάττω καὶ πλείω πρὸς τε τοὺς τρεῖς τόπους^h ἐνεχθέντα
 τῆς ψυχῆς, πρὸς ὃν ἂν ἕκαστ'ⁱ αὐτῶν προσπίπτῃ,^k ποικίλ-
 λει^l μὲν εἶδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας^m παντοδαπά,ⁿ ποι-
 κίλλει^l δὲ θρασύτητός^o τε^p καὶ δειλίας, ἔτι δὲ λήθης^q ἄμα
 καὶ δυσμαθείας.^r πρὸς δὲ τούτοις, ὅταν οὕτω κακῶς παγέν-
 των^s πολιτεῖται κακαί^t καὶ λόγοι κατὰ^u πόλεις ἰδία καὶ^v
 δημοσία λεχθῶσιν, ἔτι δὲ μαθήματα μηδαμῆ τούτων ἰατι-
 κά^w ἐκ νέων μανθάνηται, ταύτη κακοῖ^x πάντες οἱ κακοὶ
 διὰ δύο ἀκουσιάτατα γιγνόμεθα. ἂν αἰτιατέον μὲν τοὺς
 φυτεύοντας αἰεὶ^y τῶν φυτευσόμενων μᾶλλον καὶ τοὺς τρέφον-
 τας τῶν τρεφομένων, προθυμητέον μὴν,^z ὅπη τις δύναται,
 καὶ διὰ τροφῆς καὶ δι' ἐπιτηδευμάτων μαθημάτων τε φυ-
 γεῖν μὲν κακίαν,^a τούναντίον δὲ ἐλεῖν. ταῦτα μὲν οὖν^b δὴ^c
 τρόπος ἄλλος λόγων.

§. 69. Τὸ δὲ τούτων ἀντίστροφον αὖ, τὸ περὶ τὰς^d τῶν
 σαμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας, αἷς αἰτίαις σῴζεται, III. ii. 132.
 πάλιν εἰκὸς καὶ πρέπον ἀνταποδοῦναι· δικαιότερον γὰρ τῶν
 ἀγαθῶν περὶ μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἴσχειν^e λόγον. πᾶν δὴ
 τὸ ἀγαθὸν καλόν, τὸ δὲ καλὸν οὐκ ἄμετρον· καὶ ζῶον οὖν
 τὸ τοιοῦτον ἐσόμενον ξύμμετρον θετέον. ξυμμετριῶν^f δὲ τὰ
 μὲν σμικρὰ δαισθανόμενοι ξυλλογιζόμεθα, τὰ δὲ κυριώ-

post kal om Sso.—^b εἰλλόμενοι A, εἰλλόμενοι b, εἰλλόμενοι pr ΘT : εἰλούμενοι *s.—
^c ἀφ' ΞTFSYqazexr.—^d αὐτὸ Ss.—^e ἀμπίδα F, om Ss.—^f τῆ om r.—^g ξ. AΘZY
 FSYxrbagor.—^h τρόπους r.—ⁱ ἕκαστ' AΘb : ἕκαστον *s.—^k ἐκπίπτῃ SYqr.—
^l ποικίλλῃ s.—^m δυσφημίας F : καὶ δυσθυμίας...ἔτι δὲ om pr o.—ⁿ παντοδαπὰς T

SYxazegor.—^o θρασύτητάς d et corr (ut videtur) A.—^p τε om g.—^q λήθας A, λή-
 θας b.—^r δυσμαθείας ΞTFSYxazexr.—^s πάντων pr Θ.—^t κακαί om pr E.—^u καὶ SYs
 gr.—^v τε καὶ do.—^w ἰατρικὰ Fxgor.—^x κακοὶ om pr S.—^y δεῖ o.—^z μὴν om o.—
^a φεύγειν κακίαν μὲν o.—^b οὖν om o.—^c δὴ καὶ r.—^d τὰς om r.—^e ἴσχει ΞFr.—
^f ξυμμετριῶν AY, ξυμμετριῶν ΘFbo : ξυμμέτρων cum *s corr T.—^g γὰρ om F.—

ποικίλλῃ] Videtur hæc vox tam hic
 quam in proxime sequente loco mutanda
 esse in ποικίλα, vel potius in ποικίλλει:
 ut sit πρό ποικίλλον ποιεῖ, sive μετὰ ποι-

κίλλεως : vel ποικίλλως ποιεῖ. STEPH.
 ποικίλλῃ μὲν—ποικίλλῃ δὲ] Utrobique
 cum Cod. Tub. rescribē ποικίλλει. LIND.

τατα καὶ μέγιστα ἀλογίστως ἔχομεν. πρὸς γὰρ^ε ὑγιείας καὶ νόσους ἀρετάς τε^η καὶ κακίας οὐδεμία ζυμμετρία καὶ ἀμετρία μείζων ἢ ψυχῆς αὐτῆς πρὸς σῶμα αὐτό· ὧν οὐδὲν^ι σκοποῦμεν,^κ οὐδ' ἐνοοῦμεν^λ ὅτι ψυχὴν ἰσχυρὰν καὶ πάντη μεγάλην ἀσθενέστερον καὶ^μ ἔλαττον εἶδος ὅταν ὀχῆ^ν, καὶ ὅταν αὐτὸν τῶνναντίον ζυμπαγῆτον^ο τούτω, οὐ καλὸν ὅλον τὸ ζῶον—ἀξυμμετρον γὰρ ταῖς μεγίσταις ζυμμετρίαις^ρ—, τὸ δ' ἐναντίας ἔχον πάντων θεαμάτων τῶ δυναμένῳ καθορᾶν κάλλιστον καὶ ἐρασιμώτατον. οἷον οὖν ὑπερσκελὲς ἢ καὶ τινα ἑτέραν ὑπέρεξιν^υ ἀμετρον ἑαυτῶ τι σῶμα ὃν ἅμα μὲν^τ αἰσχυρόν, ἅμα δ' ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῶν πόνων πολλοὺς μὲν κόπους, πολλὰ δὲ^θ σπάσματα καὶ διὰ τὴν παραφορότητα πτώματα παρέχον μυρίων^ι κακῶν αἰτιον ἑαυτῶ, ταυτόν^υ δὲ διανοητέον καὶ περὶ τοῦ ζυναμφοτέρου, ζῶον^υ ὃ καλοῦμεν, ὡς ὅταν τε^ω ἐν αὐτῶ ψυχὴ κρείτταν^χ οὕσα σώματος περιθύμως^υ ἴσχη, διασειούσα πᾶν αὐτὸ ἐνδοθεν νόσων ἐμπίπλησι, καὶ ὅταν εἰς τινας μαθήσεις καὶ ζητήσεις^ζ εὐτόμως^α ἴη,^β κατατήκει, διδαχάς τ' αὐτὴ καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένη δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ δι' ἐρίδων^δ καὶ φιλονεικίας^ε γιγνομένων διάπτυρον^ε αὐτὸ ποιούσα λύει,^ε καὶ ρεύματα ἐπάγουσα, τῶν λεγομένων ἰατρῶν ἀπαταῶσα τοὺς^η πλείστους, τῶνναντία^ι αἰτιᾶσθαι ποιεῖ σῶμά τε ὅταν αὐτὴ μέγα καὶ ὑπέρψυχον^κ σμικρᾶ^λ ζυμφυῆς ἀσθενεῖ τε διανοία γένηται, διττῶν ἐπιθυμιῶν οὐσῶν φύσει κατ' ἀνθρώπους, διὰ σῶμα μὲν τροφῆς, διὰ δὲ τὸ θεϊότατον τῶν ἐν ἡμῖν φρονήσεως, αἰ τοῦ^μ κρείττονος κινήσεις κρατοῦσαι^ν καὶ τὸ

III. II. 133.

III. 88.

^h τε post ὑγιείας omisi cum AΘSYqsdor.—ⁱ ὧν οὐδὲν s, om pr S.—^k ἐσκοποῦμεν A F.—^l οὐδ' ἐνοοῦμεν s, οὐδὲ νοοῦμεν g, οὐδὲν νοοῦμεν xe.—^m καὶ Ado : ἢ *s.—ⁿ σχῆ Ad.—^o ζυμπαγῆ sgr.—^p ἀξυμμετρίαις o.—^q ὑπέρεξιν Oq : ὑπὲρ ἔξιν *s.—^r γὰρ γ.—^s δὲ om g.—^t μετρίων gr, οὐ μετρίων s.—^υ ταυτόν AΘFYqdor : ταυτό s.—^ζ ζῶον ζῆτη F.—^w μὲν Θ, om pr Ξ.—^x κρείττων ΘΞΣΤ, κρείττων τε γ.—^y προθύμως γ.—^z κινήσεις Υ, κινήσεις τ.—^a εὐτόμως A, ξυντόμως δ, συντόμως ΘΞΣΤSYsaxeg : συντόμως s.—^b εἴη e.—^c μετὰ o.—^d ἐρίδων Σ.—^e φιλονεικίας AΘFSYqdo, φιλονεικίας s, φιλονεικειῶν Ξ, φιλονεικίων x : φιλονεικῶν cum *s cori γ.—^f διάπτυρον g.—^g σαλεύει δ et γρ A.—^h τε γ.—ⁱ τὰ ἀνάττια o.—^k ὑπέρψυχον AΘFSYs : ὑπέρψυχρον cum *s cori γ.—^l σμικρῶ s.—^m αὐτοῦ γ, αὐτοῦ ΣΥaxeg.—ⁿ κρατήσαι g.—^o αἰ-

δ. 69. ἢ καὶ τινα ἑτέραν ὑπὲρ ἔξιν] videtur : ἢ κατὰ τινα ἑτέραν ὑπερέχουσαν
Quem locum ut sanemus, rescribendum ἔξιν ἀμετρον ἑαυτῶ τι σῶμα δν. LIND.

μὲν σφέτερον αὐξοῦσαι,^ο τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσ-
μαθὲς ἀμνημόν^ρ τε ποιοῦσαι τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν
ἐναπεργάζονται. μία δὲ^ρ σωτηρία πρὸς ἄμφω, μήτε τὴν
ψυχὴν ἄνευ σώματος κινεῖν μήτε σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἵνα
ἀμυνομένη γίγησθον^τ ἰσορρόπων καὶ ὑγιῆ.^ς τὸν δὲ μαθημα-
τικὸν^τ ἢ τινὰ ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοία κατεργαζό-
μενον καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κινήσιν, γυμναστικῆ
προσομιλοῦντα, τὸν τε αὖ σῶμα ἐπιμελῶς πλάττοντα^υ τὰς
τῆς ψυχῆς ἀποδοτέον^ν κινήσεις, μουσικῆ καὶ πάσῃ φιλο-
σοφία προσχρῶμενον, εἰ μέλλει^ω δικαίως τις ἄμα μὲν
καλός,^χ ἄμα δὲ ἀγαθὸς ὀρθῶς κεκλήσεσθαι.^γ [§. 70.]

III. II. 134.

Κατὰ δὲ ταῦτά^ζ ταῦτα καὶ τὰ μέρη θεραπευτέον, τὸ τοῦ
παντὸς ἀπομιμούμενον εἶδος. τοῦ γὰρ σώματος ὑπὸ τῶν
εἰσιόντων καομένου τε ἐντὸς καὶ ψυχομένου, καὶ πάλιν
ὑπὸ τῶν ἐξωθεν ξηρανομένου καὶ ὑγρανομένου καὶ τὰ^α τού-
τοις ἀκόλουθα πάσχοντος ὑπ^β ἀμφοτέρων τῶν^γ κινήσεων,
ὅταν μὲν τις ἡσυχίαν ἄγον^δ τὸ σῶμα παραδιδῶ ταῖς κινή-
σεσι, κρατηθὲν διάλετο,^ε ἐὰν^δ δὲ ἦν^ς τροφὸν καὶ τιθήνην τοῦ
παντὸς προσείπομεν^η μιμηταί τις, καὶ^ι τὸ σῶμα μάλιστα
μὲν μηδέποτε ἡσυχίαν ἄγειν ἐᾷ, κινῆ^κ δὲ καὶ σεισμούς ἀεί-
τινας^λ ἐμποιῶν αὐτῶ^μ διὰ παντὸς τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς
ἀμύνηται κατὰ φύσιν κινήσεις, καὶ μετρίως σείων^ν τὰ τε
περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη κατὰ ζυγ-

ξουσι F.—^ρ ἀμνημόν b.—^ρ δὲ ἢ ΘFs, τε ἢ τ: δὲ s.—^τ γίγησθον AFqdo,
σθον ηται

γίγηται Θ, γίγηται TSYsxege, γίνονται Σ, γίνωνται Ξ: γίνωνται *s.—
ει

* ὑγιῆ AOTFSsdo, ὑγιῆ Y, ὑγιῆ xege et corr Ξ: ὑγιᾶ cum s corr Σ.—^τ μαθητικὸν
SYqo.—^υ πλάττοντα SYst.—^ν ἀναποδοτέον TFYqsxtegeot.—^ω μέλλει AOTFxdε

β, μέλει S, ἀμέλει (omisso ei) Yst: μέλλοι *s.—^γ καλῶς F.—^γ κεκλήσεσθαι F:
κεκλήσθαι *s.—^ζ ταῦτά ABo: τὰ αὐτά s.—^α τὰ om pr o.—^β ἐπ^ς SYst.—^γ ἀμφο-
ον

τέρων τε τῶν ΘSTSYsxege.—^δ ἄγον S, ἄγον FYr, ἄγονον s.—^ε κρατηθὲν τὸ λοι-
πὸν διάλετο o.—^δ ἐὰν r.—^ς ἦν τε AFdo.—^η προσείπομεν F.—^ι κατὰ Σxege et
corr Y.—^κ κινεῖ xege.—^λ ἀεί τινας AOTFSYsdox: τινας ἀεί s.—^μ αὐτὸ F.—^ν οἶον

[ἵνα ἀμυνομένη γίνωνται] Cod. Tub.
qua hic opus est, lectionem offert γί-
γησθον loco vulgaris γίνωνται. LIND.
[ὑγιᾶ] Legitur etiam ὑγιῆ. STEPH.

[σφόδρα] For. aptius σφοδρᾶ legeretur,
vocibus eleganter implicatis. STEPH.
[ἀποδοτέον] Cod. Tub. elegantem hic
exhibet lectionem ἀναποδοτέον. LIND.

γενείας εἰς τάξιν κατακοσμῆ πρὸς ἀλλήλα, κατὰ τὸν πρόσθεν λόγον ὃν περὶ τοῦ παντός ἐλέγομεν,^ο οὐκ ἐχθρὸν
 III. II. 135. παρ' ἐχθρὸν τιθέμενον ἑάσει πολέμους ἐντίκτειν^p τῷ σώμα-
 τι καὶ νόσους, ἀλλὰ φίλον^q παρὰ φίλον τεθεῖν^r ὑγίειαν
 III. 89. ἀπεργαζόμενον^s παρέξει. τῶν δ' αὖ κινήσεων ἢ ἐν ἑαυτῷ^t
 ὑφ'^u ἑαυτοῦ^w ἀρίστη κινήσις—μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ
 καὶ τῇ^x τοῦ παντός κινήσει ζυγγυγνής—, ἢ^y δὲ ὑπ' ἄλλου
 χείρων χειρίστη δὲ ἢ κειμένου τοῦ σώματος καὶ ἄγοντος
 ἡσυχίαν δι' ἑτέρων αὐτὸ κατὰ μέρη κινουῦσα. διὸ δὴ τῶν
 καθάρσεων καὶ ζυστάσεων τοῦ^z σώματος^a ἢ μὲν διὰ τῶν
 γυμνασίων^b ἀρίστη, δευτέρα δὲ ἢ διὰ τῶν αἰωρήσεων κατὰ
 τε τοὺς πλοῦς καὶ ὄπῃ^c περ' ἂν ὀχήσεις ἀκοποι γίνωνται
 τρίτον δὲ εἶδος κινήσεως σφόδρα ποτὲ ἀναγκαζόμενα χρή-
 σιμον, ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νοῦν^d ἔχοντι προσδεκτέον,^e τὸ
 τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἰατρικόν. τὰ
 γὰρ νοσήματα ὅσα μὴ μεγάλους ἔχει κινδύνους, οὐκ ἐρε-
 θιστέον^f φαρμακείαις.^g πᾶσα^h γὰρ ζύστασις νόσωνⁱ τρόπον
 τινὰ τῇ τῶν ζῶων φύσει προσέοικε. καὶ^k γὰρ ἢ τούτων ζύν-
 οδος ἔχουσα τεταγμένους τοῦ βίου γίνεταί χρόνους τοῦ

SYST.—^ο λέγομεν A.—^p ἐντίκτη s.—^q παρὰ φίλον om G.—^r τιθέμενον O.—^s ἐργα-
 ζόμενον PR S.—^t ἑαυτῷ Ado: αὐτῷ s.—^u ἀφ' Ss.—^w ἑαυτῆς P. αὐτοῦ A.—^x καὶ
 τῇ add ΑΘΣΤΥFSYqsαεδγοr.—^y εἰ r.—^z τοῦ add Ado.—^a σώματα T, σῶμα FYστ,
 κτη
 σώματα q.—^b γυμνασίων TSYsαεg.—^c ὄπου Sστ, ὄποι Y.—^d νῦν r.—^e προσδεκτέον
 A.—^f αἰρεθιτέον x.—^g φαρμακείαι A: φαρμακείαις οὐκ ἐρεθ. O.—^h πᾶσαν Ξ.—ⁱ νό-

§. 70. τοῦ παντός κινήσει] Ficinus
 vertens: *Nam et mentis, et totius ipsius
 motioni, legit καὶ τῇ τοῦ παντός etc.*
 quod confirmatur a Cod. Tub. LIND.

ζυστάσεων] Ita quidem habent codices
 Græci omnes, did δὴ τῶν καθάρσεων καὶ
 ζυστάσεων σώματος, ἢ μὲν διὰ τῶν γυμνα-
 σίων, ἀρίστη. Verum mihi valde sus-
 pecta est lectio vocis ζυστάσεων, et cor-
 rupte ipsam legi pro ἐξεράσεων voce sus-
 picor, ut ex purgationibus et evacuatio-
 nibus corporis, eam, quæ per exercitia
 fit, optimam esse accipiamus. Sunt enim
 ἐξεράσεις, evacuationes, hoc est, κενώσεις,
 a verbo ἐξεράσαι, medicis omnibus in
 frequenti usu. Sed nihil hic immutavi,
 et de hoc admonuisse satis esse duxi. Et
 fortassis ζυστάσεις accipiendæ sunt, velut

quæ corpus constituunt ac compingunt,
 quod sane præstant exercitia, sicut ea-
 dem etiam purgant. CORNAR.

ζυστάσεων] Stephanus quidem hic
 impugnans vocem ζυστάσεων, cujus in
 locum proposuit scribendum ἐξεράσεων,
 magno opere fallitur, quum, quod signifi-
 cat ἢ ἐξεράσεις, latius patenti voce καθάρ-
 σεις jam exprimitur. Longe melius con-
 jecisset ζυντάσεων: sed vulgaris lectio,
 altera sensu etiam fortior, defenditur
 loco apud Hippocratem περὶ ἀέρ. etc. c. 41.
 ὁκόσα δὲ sc. ὑδατά, ἐστι ἀτέραμνα
 καὶ σκληρὰ καὶ ἥκιστα ἔψιν ἀγαθὰ, ταῦτα
 δὲ ζυνίστησι μᾶλλον τὰς κοιλίας καὶ ξη-
 ραίνει. Ibid. c. 63. ὁκόταν—τὸ σῶμα μὴ
 ζυνίστηται. LIND.

τε γένους ζύμπαντος, καὶ καθ' αὐτὸ τὸ ζῶον εἰμαρμένον ἕκαστον ἔχον^m τὸν βίον φύεται, χάρις τῶν ἐξ ἀνάγκης παθημάτων· τὰ γὰρⁿ τρίγωνα εὐθύς κατ' ἀρχὰς ἑκάστου^o δύναμιν ἔχοντα^p ξυνίσταται^q μέχρι τινὸς χρόνου δυνατὰ^{iii. ii. 136.} ἔξαρκεῖν, οὗ βίον^r οὐκ ἂν ποτέ τις εἰς τὸ πέραν ἔτι βιώη. τρόπος οὖν ὁ αὐτὸς καὶ τῆς περὶ τὰ νοσήματα ξυστάσεως· ἦν^s ὅταν τις παρὰ τὴν εἰμαρμένην τοῦ χρόνου φθείρη^u φαρμακείαις, ἅμα ἐκ μικρῶν^v μεγάλα καὶ πολλὰ ἐξ ὀλίγων νοσήματα φιλεῖ γίνεσθαι. διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ^w διαίταις^x πάντα τὰ τοιαῦτα, καθ' ὅσον ἂν ἦ τῷ σχολῇ, ἀλλ' οὐ φαρμακεύοντα^y κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. [§. 71.] Καὶ περὶ^z μὲν τοῦ κοινοῦ ζώου καὶ τοῦ^a κατὰ τὸ^b σῶμα αὐτοῦ μέρους, ἢ τις ἂν καὶ διαπαιδαγωγῶν^c καὶ διαπαιδαγωγούμενος ὑφ' αὐτοῦ μάλιστα^d ἂν κατὰ λόγον ζῶη, ταύτη^e λελέχθω. τὸ δὲ δὴ παιδαγωγῆσον^e αὐτὸ μᾶλλον που καὶ πρότερον παρασκευαστέον εἰς δύναμιν ὅτι κάλλιστον καὶ ἄριστον εἰς τὴν^f παιδαγωγίαν εἶναι. δι' ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διελθεῖν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἔργον· τὸ δ' ἐν παρέργῳ κατὰ τὰ^g πρόσθεν ἐπόμενος ἂν τις οὐκ ἀπὸ τρόπου τῆδε σκοπῶν ἄδε τῷ λόγῳ διαπεράναιτ' ἂν. καθά περ εἴπομεν πολλάκις ὅτι τρία τριχῆ^h ψυχῆς^h ἐν ἡμῖν εἶδη κατῴκισται, τυγχάνει δ' ἕκαστον κινήσεις ἔχον, οὕτω κατὰ ταῦταⁱ καὶ νῦν ὡς διὰ

σων om Ss.—^k καὶ...χρόνους om x.—^l κατὰ τὸ αὐτὸ A.—^m ἕκαστον ἔχον AΘSYsdg

ov
 οτ, ἕκαστον ἔχειν F: ἔχον ἕκαστον *s.—ⁿ γὰρ om s.—^o ἑκάστου AΘFSYqsδor: ἑκάστων cum *s cori Γ.—^p ἔχοντος γ.—^q ξυνίστ. καὶ μ. ο.—^r βίου E.—^s ὁ add A de.—^t ἦν ASqsδor et mg F, ἦν ceteri: ἦν ἂ *s.—^u φθείρη SYq.—^v μικρῶν AΘFSYsdor: μικρῶν s.—^w δεῖ ante παιδαγωγεῖν ponit F, om Ss.—^x διαίτας g.—^y φαρμακεύοντα AΘFg et pr Γ: φαρμακεύοντας *s.—^z τὰ γ.—^a καὶ τοῦ om x.—^b τὸ om Ξs.—^c παιδαγωγῶν F, διὰ παιδαγωγῶν ΣTY.—^d ταῦτα s.—^e παιδαγωγῆσαι s.—^f τὴν om E.—^g τὰ Ad, om pr E.—^h τριχῆ ψυχῆς AΘFSYsdor et pr Γ: ψυ-

ἐξ ἀνάγκης] Non ea solum, quæ præcedunt, εἰμαρμένον ἔχον ἕκαστον τὸν βίον, sed etiam subsequētia suadent legenti, ut verba ἐξ ἀνάγκης mutet in ἐκτὸς ἀνάγκης, quum hic mala fortuita opponantur fatalibus. LIND.

δυνατὰ] Expunge istud δυνατὰ, quod nullo pacto hic potest ferri, tanquam glossa τῶν, δύναμιν ἔχοντα, nisi forte δυνατὰ hic loco τοῦ εἶθ sive καλῶς. LIND.

φείρη] Nonne hic scribendum videtur ἐρεθίσθι loco vulgaris φείρη? Uti supra B. τὰ γὰρ νοσήματα ὅσα μὴ μεγάλους ἔχει κινδύνους, οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακείαις, et D. ἀλλ' οὐ φαρμακεύοντας κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. LIND.

§. 71. ζῶον] In Græcis deficit vox ζῶου. Legendum enim est, καὶ περὶ μὲν τοῦ κοινοῦ ζῶου κ. λ. CORNAR.

- III. II. 137. βραχυτάτων ρητέον ὅτι τὸ μὲν αὐτῶν ἐν ἀργίᾳ διάγον καὶ τῶν ἑαυτοῦ κινήσεων ἡσυχίαν ἄγον ἀσθενέστατον ἀνάγκη γίνεσθαι, τὸ δ' ἐν γυμνασίοις ἐρρωμένιστατον· διό
- III. 90. φυλακτέον ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα^k συμμέτρους.^l τὸ δὲ δὴ^m περὶ τοῦⁿ κυριώτατου^o παρ' ἡμῶν^p ψυχῆς εἶδους διανοεῖσθαι δεῖ τῆδε, ὡς ἄρα αὐτὸ^q δαίμονα θεὸς ἐκάστῳ δέδωκε, τοῦτο^r ὃ δὴ φαμεν οἰκεῖν^s μὲν ἡμῶν^t ἐπ' ἀκρῶ τῷ σώματι, πρὸς δὲ τὴν ἐν οὐρανῷ ζυγγένειαν^u ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἰρεῖν^v ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, ὀρθότατα^w λέγοντες·^x ἐκείθεν γὰρ ὅθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις^y ἔφυ, τὸ θεῖον τὴν κεφαλὴν καὶ ρίζαν ἡμῶν^z ἀνακρεμαννῦν^a ὀρθοῖ πᾶν τὸ^b σῶμα. τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς^c ἐπιθυμίας^d ἢ φιλονεικίας τετευτακότε^e καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα πάντα τὰ δόγματα ἀνάγκη θνητὰ ἐγγεγονέναι,^f καὶ παντάπασι καθ' ὅσον μάλιστα δυνατὸν θνητῶ^g γίνεσθαι,^h τούτου μὴδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν,ⁱ ἅτε τὸ^k τοιοῦτον ἠξηκότε· τῷ^l δὲ περὶ φιλομάθειαν^m καὶ περὶⁿ τὰς τῆς ἀληθείας^o φρονήσεις ἐσπουδακότε καὶ ταῦτα^p μάλιστα

χῆς τριχῆ σ.—^l ταῦτα F.—^k ἀλλήλας s.—^l συμμέτρους AF^o et pr T: συμμέτρως

*s.—^m δὴ om Ad.—ⁿ περὶ τοῦ om Ss.—^o κυριώτατον s.—^p ἐν SY^qst.—^q αὐτὸ Σ,

αὐτῷ F.—^r τοῦτο S.—^s οἰκεῖν egx.—^t ἡμῶν om S.—^u ξ. AΘYFSYSxδeγoγ.—^v αἰρεῖ Yt.—^w ὀρθότατα g.—^x λέγοντας ΘΞΣΤSYxegx.—^y ψυχῆς ἡμῶν γέν. r.—^z ἡμῶν e.—^a ἀνακρεμαννῦν ΞΣΤε, ἀνακρεμαννῦν F, ἀνακρεμαννῦν g.—^b τὸ o.—^c περὶ ἐπι

τὰς om r.—^d προθυμίας ἢ περὶ A.—^e τετευτακότε Ad, τετευκότε ΘΣYFSYS, τετακότε

ε, τετακότε α, τετευκότε Egoγ: τετηκότε s.—^f γεγονέναι SYst.—^g θνητῶν x.—^h γενέσθαι g.—ⁱ ἐλλείπειν AEF^o et corr Θ: ἐλλιπεῖν *s.—^k τὸ om pr o.—^l τὸ F.

—^m φιλομαθίαν δ et pr A, φιλομαθίας Θ, φιλομαθίας F, φιλομαθείας Y^o.—ⁿ περὶ o.

εί

αὐτὸ] Aptius esset αὐτῆν: potest alioqui cum αὐτὸ intelligi εἶδος, ex præcedente genitivo εἶδους. STEPH.

ἐν οὐρανῷ] Primum hic videtur expungenda vocula ἐν, quod verbis sequentibus, ὡς ὄντας φυτὸν οὐκ ἔγγειον, ἀλλ' οὐράνιον confirmatur. Tum juvat hic repetere emendationem olim a me factam loci huicce similis in fragmento Timæi Locrensis, ubi est p. 99—100. ἐκάτερον δὲ περὶ τὰν κεφαλῶν ἴδρυται μένον, ὡς τᾶλλα μέρη τᾶς ψυχᾶς καὶ τῷ σώματος ὑπηρετεῖν τούτῳ καθάπερ ὑπ' αὐτῷ

τῷ σκάνεος ἄπαντος, ubi procul dubio corrigendum ὑπάτω loco τῶν, ὑπ' αὐτῷ. LIND.

τετηκότε] Græce legendum est, τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετηκότε, hoc est, qui circa cupiditates, aut contentiones, intabuit. Vulgati codices falso habent τετευκότε, Ms. τετευκότε. Et mox legendum in Græcis, τῷ δὲ περὶ φιλομαθείαν, καὶ περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακότε κ. λ. CORNAR. Cod. Tub. τετευτακότε. BIP.

τῶν αὐτοῦ γεγυμνασμένα φρονεῖν μὲν ἀθάνατα καὶ θεῖα, ἀν⁹ περ ἀληθείας ἐφάπτηται, πᾶσα ἀνάγκη που, καθ' ὅσον δ' ἔ¹ αὐ⁸ μετασχεῖν ἀνθρωπίνῃ φύσει¹ ἀθανασίας ἐνδέχεται, III. II. 138 τούτου μὴδὲν^u μέρος ἀπολείπειν,^v ἄτε δὲ^w αἰεὶ θεραπεύοντα^x τὸ θεῖον^y ἔχοντά τε αὐτὸν εὖ μάλα^z κεκοσμημένον τὸν δαίμονα ξύνοικον ἐν^a αὐτῷ διαφερόντως εὐδαίμονα εἶναι. θεραπεΐα δὲ δὴ^b παντὶ^c παντός^d μία, τὰς οἰκείας ἐκάστῃ τροφᾶς καὶ κινήσεις ἀποδιδόναι. τῷ δ' ἐν ἡμῖν θεῖῳ ζυγγενεῖς^e εἰσὶ^f κινήσεις αἱ τοῦ παντός διανοήσεις καὶ περιφοραί. ταύταις δὴ ζυνεπόμενον ἕκαστον δεῖ, τὰς περὶ τὴν γένεσιν ἐν τῇ κεφαλῇ^g διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορθοῦντα^h διὰ τὸ καταμανθάνειν τὰς τοῦⁱ παντός ἀρμονίας τε καὶ περιφοράς, τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν^k ἑξομοιωσαι κατὰ^l τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὁμοιωσάντα δὲ τέλος ἔχειν τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν^m ἀρίστου βίου πρὸς τε τὸν παρόντα καὶ τὸνⁿ ἔπειτα χρόνον.

§. 72. Καὶ δὴ καὶ τὰ νῦν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς παραγγελθέντα διεξελεῖν περὶ τοῦ παντός μέχρι γένεσεως ἀνθρωπίνης σχεδὸν ἔοικε τέλος ἔχειν. τὰ γὰρ ἄλλα ζῶα ἢ γέγονεν αὐ⁹, διὰ βραχέων ἐπιμνηστέον, ὃ^o μὴ τις ἀνάγκη μηκύνειν.^p οὕτω γὰρ ἐμμετρώτερός^q τις ἀν^r αὐτῷ δόξειε περὶ^s τοὺς τούτων λόγους εἶναι. τῆδ' οὖν^t τὸ τοιοῦτον ἔστω λε- III. II. 139. γόμενον.^u Τῶν γενομένων ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ καὶ τὸν βίον ἀδίκως διήλθον, κατὰ λόγον τὸν^v εἰκότα γυναῖκες μετεφύοντο ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει. καὶ^w κατ'^x ἐκεῖνον δὴ τὸν χρό- III. 91. νον διὰ ταῦτα^y θεοὶ τὸν τῆς^z ζυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτῆναντο,

—^o τὰς ἀληθεῖς Ἀδο.—^p καὶ περὶ ταῦτα ο.—^q ἐάν ο.—^r δ' om b.—^s ἀν οτ.—^t φύσει οδ.—^u μὴ δὲ F, μὴδ' ἀν σ.—^v ἀπολείπειν Ad: ἀπολιπεῖν *σ.—^w δὴ γ.—^x θεραπευτέον SYgr.—^y τὸ θεῖον om β.—^z μάλα om Ἀδο.—^a ἐν om β.—^b δὴ om x.—

^c παντὶ ΑΘΦΥδορ, πάντῃ γ, om Ss: πάντῃ *σ.—^d πάντως δ.—^e ζυγγενεῖ ΣΥρε.—^f ἐστὶν s.—^g ταῖς κεφαλαῖς γ.—^h ἐξορθοῦσθαι γ.—ⁱ τοῦ ο.—^k κατὰ νοῦν pr E.—^l διὰ γ.—^m θεοῦ SYgr.—ⁿ τὸν post καὶ om F.—^o ὅτι ο, εἰ Fg et corr Θ.—^p μὴνύειν ΣΥSYxegr.—^q ἐμμετρώτερος A et pr E, ἀν ἐμμετρώτερος ο, ἐμμετρώτερος F: εὐμετρώτερος *σ.—^r ἀν add ΑΘΣΥΤFSYsadegr.—^s παρὰ γ.—^t οὖν ΑΘΤFSYsadegor: αὐ σ.—^u λέγομεν γσ.—^v τὸν ante εἰκότα om pr E.—^w καὶ om ο.—^x μετ' γ.—^y τὸν et διὰ ταῦτα om F.—^z τῆς om x.—^a ἐν om pr A, suffecto rc δν.—^b post

ἀνθρωπίνῃ] Videri posset legendum, alibi talem cum hoc aut tali verbo usum καθ' ὅσον δ' αὐ μετασχεῖν ἀνθρωπίνην nominativi extare. ΣΤΕΡΗ.

φύσιν ἀθανασίας ἐνδέχεται: sed puto et

Plut.

VOL. VII.

3 A

ζῶν τὸ μὲν ἐν^α ἡμῖν, τὸ δ' ἐν ταῖς γυναιξὶ συστήσαντες ἔμφυχον, τοιῶδε^β τρόπο ποιήσαντες ἐκάτερον. τὴν τοῦ ποτοῦ διεξοδον, ἧ^γ διὰ τοῦ πλεύμονος^δ τὸ πᾶμα^ε ὑπὸ τοὺς νεφροὺς εἰς τὴν κύστιν ἔλθον καὶ τῷ πνεύματι^ς θλιφθέν^ε ξυνεκπέμπει δεχομένη^η, ξυνέτρησαν^ι εἰς τὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν αὐχένα καὶ διὰ^κ τῆς ράχεως μυελὸν ξυμπεπηγότα, ὃν δὴ σπέρμα ἐν τοῖς πρόσθεν λόγοις εἴπομεν· ὁ δέ, ἅτ' ἔμφυχος ὢν καὶ λαβῶν ἀναπνοὴν τοῦθ'^ι ἧ περ ἀνέπνευσε, τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποίησας αὐτῷ^{ιι} τοῦ γενναῖν ἔρωτα ἀπετέλεσε. διὸ^ν δὴ τῶν μὲν ἀνδρῶν τὸ περὶ τὴν τῶν αἰδοίων^ο φύσιν ἀπειθέ^ς τε καὶ αὐτοκρατὲς γεγονός, οἷον ζῶν ἀνυπήκοον τοῦ λόγου, πάνταν δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν· αἱ δ' ἐν ταῖς γυναιξὶν αὐτῷ μῆτραί τε^ι καὶ ὑστέραι λεγόμεναι διὰ ταῦτά ταῦτα, ζῶν ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιίας, ὅταν ἄκαρπον παρὰ τὴν ἄραν χρόνον πολὺν γίγνηται, χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρει, καὶ πλανώμενον πάντη κατὰ τὸ σῶμα, τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον, ἀναπνεῖν οὐκ ἔων εἰς ἀπορίας^ς τὰς^ι ἐσχάτας ἐμβάλλει καὶ νόσους παντοδαπὰς ἄλλας παρέχεται,^ν μέχρι περ ἂν ἐκατέρων^ν ἢ ἐπιθυμία καὶ ὁ ἔρωσ ἐξαγαγόντες^ω οἷον ἀπὸ δένδρων^χ καρπὸν κᾶτα δρέψαντες,^υ ὡς^ζ εἰς ἄρουραν τὴν μῆτραν^α ἀόρατα ὑπὸ σμικρότητος καὶ ἀδιάπλαστα ζῶα κατασπείραντες, καὶ πάλιν διακρίναντες, μεγάλα ἐντος ἐκθρέψονται καὶ μετὰ ταῦτα^β εἰς φῶς ἀγαγόντες ζῶων ἀποτελέσωσι γένεσιν.

[§. 73.] Γυναῖκες μὲν οὖν καὶ τὸ^ς θῆλυ πᾶν οὕτω γέγο-

τοιῶδε omisi δὲ cum AΣFO et pr Ξ: ejus loco τω δ, δὴ τ.—^ς τὴν ἢ Ss.—^δ πλεύμονος δ.—^ε πᾶμα Ft: πόμα *ς.—^ς post πνεύματι cum Ad omisi τδ.—^ε θλιφθέν ο, λιφθέν x.—^η δεχόμενοι s.—^ι ξυνεκπίπτει qd.—^κ διὰ om ο.—^ι ταῦθ' mg F.—^{ιι} ἐαυτῷ ο.—^ν δις s.—^ο αἰδοίων om x.—^π ἀπιθέε x.—^ρ τε om Ss.—^ς περὶ s.—^ς ἀπορίας τε ἄλλας τὰς s et γρ E.—^ι τὰς om τ.—^α παρέχει δδ.—^ν ἂν ἐκατέρων om s.—^ω ξυναγαγόντες AFo, ξυνδιαγαγόντες δ.—^χ δένδρου s.—^υ καταδρέψαντες ΘFS Yqsoτ, ἀποδρέψαντες δ.—^ζ ὡς om s.—^α μῆτρα SY.—^β τοῦτο AFδo.—^ς τὸ om s.

§. 72. διὰ τοῦ πνεύμονος—δεχόμενοι] Ita correxit hunc locum Cornarius. Ald. cum rel. διὰ τοῦ πνεύματος—δεχομένη. Jam Ficinus, Quo per pulmones etc. Bip.

καὶ λαβῶν ἀναπνοὴν τοῦθ' ἧπερ ἀνεπνευσε] Ac respirans, qua parte spirat.

Ficin. Videtur igitur hic rescribendum ταύτη sive ταῦθ'. LIND.

δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδεις] Furiosarum libidinum violentia. Ficin. An legit ille casu altero δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδους? ut, quo id instrumento fiat, potius quam rei causam significet. LIND.

νε· τὸ δὲ τῶν ὀρνέων φύλον μετερῖρυθμίζετο, ἀντὶ τριχῶν
 πτερὰ φύον, ἐκ τῶν ἀκάκων^d ἀνδρῶν, κούφων δέ, καὶ μετεω-
 ρολογικῶν^e μὲν, ἡγουμένων δέ^f δι' ὄψεως τὰς περὶ τούτων
 ἀποδείξεις βεβαιωτάτας εἶναι δι' εὐήθειαν. τὸ δ' αὖ πεζὸν
 καὶ θηριῶδες γέγονεν^g ἐκ τῶν μηδέν^h προσχρωμένων φιλο-
 σοφία μηδὲ ἀθρούντων τῆςⁱ περὶ τὸν οὐρανὸν^k φύσεως^l πέρι
 μηδέν, διὰ τὸ μηκέτι ταῖς^m ἐν τῇ κεφαλῇ χρῆσθαι περιό-
 δοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆςⁿ ψυχῆς ἡγεμόσιν ἔπεσ-
 θαι μέρεσιν. ἐκ τούτων οὖν τῶν ἐπιτηδευμάτων τὰ τ' ἐμ-
 πρόσθια^o κῶλα καὶ τὰς κεφαλὰς εἰς γῆν ἐλκόμενα ὑπὸ III. II. 141.
 ξυγγενείας ἤρρισαν, προμήκεις τε καὶ παντοίας ἔσχον τὰς
 κορυφάς,^p ὅπῃ^q συνεθλίβησαν^r ὑπὸ ἀργίας^s ἐκάστων αἰ III. 92.
 περιφοραί. τετράπουν τε^t τὸ γένος αὐτῶν ἐκ ταύτης ἐφύετο
 καὶ πολύπουν τῆς προφάσεως, θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος^u
 πλείους τοῖς^v μᾶλλον ἀφροσιν, ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἐλκοιν-
 το. τοῖς δ' ἀφρονεστάτοις αὐτῶν τούτων καὶ παντάπασι
 πρὸς γῆν πᾶν τὸ^w σῶμα κατατεινομένοις ὡς οὐδέν^x ἔτι πο-
 δῶν χρεῖας οὔσης, ἀποδα αὐτὰ καὶ ἰλυσπάμενα^y ἐπὶ γῆς
 ἐγέννησαν. τὸ δὲ τέταρτον γένος ἔνυδρον γέγονεν ἐκ τῶν
 μάλιστα ἀνοητοτάτων καὶ ἀμαθεστάτων, οὓς οὐδ' ἀνα-
 πνοῆς καθαρᾶς ἔτι^z ἤξιωσαν οἱ μεταπλάττοντες, ὡς τὴν ψυ-
 χὴν ὑπὸ πλημμυλείας πάσης^a ἀκαθάρτως ἐχόντων, ἀλλ'
 ἀντὶ λεπτῆς καὶ καθαρᾶς ἀναπνοῆς ἀέρος εἰς ὕδατος θολε-
 ρὰν καὶ βαθεῖαν ἔωσαν ἀνάπνευσιν· ὅθεν ἰχθύων ἔθνος^b καὶ
 τὸ τῶν ὀστρέων ξυναπάντων τε ὅσα ἔνυδρα γέγονε, δίκην
 ἀμαθίας ἐσχάτης ἐσχάτας^c οἰκήσεις εἰληχότων. καὶ κατὰ
 ταῦτα δὴ πάντα τότε^d καὶ νῦν διαμείβεται τὰ ζῶα εἰς
 ἄλληλα, νοῦ καὶ ἀνοίας^e ἀποβολῇ καὶ κτήσει μεταβαλ-
 λόμενα.

—^d ἀτέχνων ο.—^e μετεωρολογικῶν F.—^f δὲ om x.—^g γίνεται s.—^h μηδὲ Θ.—ⁱ τῆς
 ΑΞΣΤΨΣΥγστβεγορ: τῶν s.—^k τῶν οὐρανῶν xδε.—^l φύσεως add AFqdo et mg Θ.
 —^m τῆς Ygr.—ⁿ τῆς add Ad.—^o τ' ἐμπρόσθια Ad: τε πρόσθια *s.—^p ἔχοντας
 κορ. ο.—^q ὅποι Yr, ὅπου s.—^r συνεθλίβησαν xε.—^s ἀργίας E.—^t δὲ x.—^u ὑπο-

θέντος pr Y.—^v γῆς FS.—^w τὸ om g.—^x οὐδὲ ο.—^y ἰλυσπάμενα Y.—^z ἔτι om Ss
 et qui ἐπηξίωσαν habent ΘFYr.—^a ἀπάσης PSYgστ.—^b ἔθνος AdD: γένος *s.—

Καὶ δὴ καὶ τέλος περὶ τοῦ παντός νῦν ἤδη τὸν λόγον
 III. ii. 142. ἡμῖν φῶμεν^f ἔχειν· θνητὰ γὰρ καὶ ἀθάνατα ζῶα λαβὼν
 καὶ συμπληρωθεὶς ὄδε ὁ^g κόσμος, οὕτω ζῶον ὄρατὸν τὰ
 ὄρατὰ^h περιέχον,ⁱ εἰκὼν τοῦ νοητοῦ^k θεοῦ^l αἰσθητός, μέ-
 γιστος^m καὶ ἄριστοςⁿ κάλλιστός τε καὶ τελεώτατος^o γέ-
 γονεν, εἰς οὐρανὸς ὄδε, μονογενῆς ὢν.

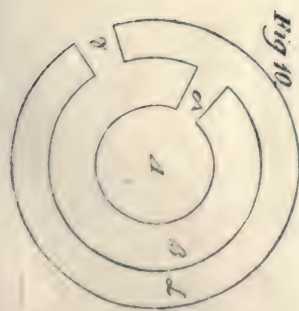
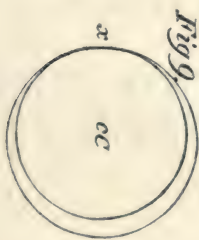
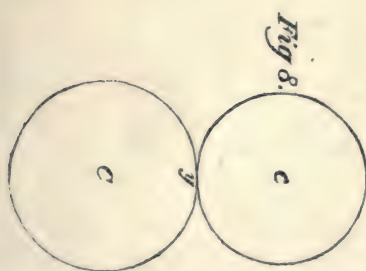
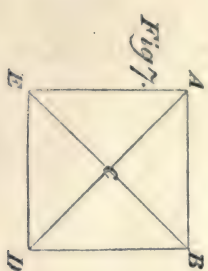
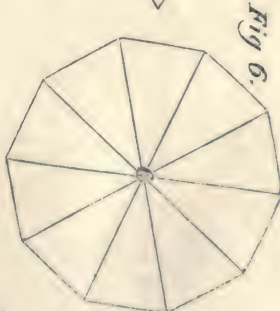
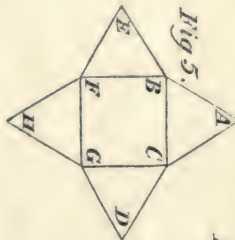
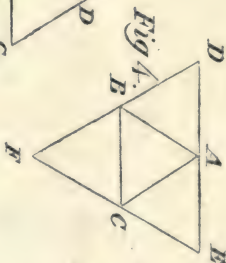
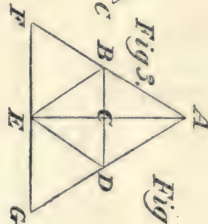
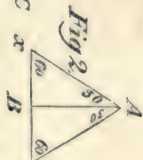
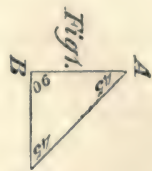
^e ἐσχάτας om ο.—^d πάντοτε ο.—^e διανοίας ο.—^f ἡμῖν φῶμεν Ad: φῶμεν ἡμῖν *σ.

—^g ὁ om ΞΣΦ.—^h ἀόρατα δ.—ⁱ περιέχον Υ.—^k ποιητοῦ Ab.—^l θεὸς AΘFSYsbo
 cum pr Υ et γρ Ξ: θεοῦ *σ.—^m μέγιστός τε ο.—ⁿ ἄριστος ΣTSYχεστ, ἄριστος
 cum *σ cori Θ.—^o τελεώτερος Θ.

νοητοῦ θεοῦ] In præced. editionibus,
 εἰκὼν τοῦ νοητοῦ, θεὸς αἰσθητός: et post
 τε λεώτατος non habent γέγονεν. STEPH.
 νοητοῦ θεοῦ, αἰσθητός] Ald. Bas.

1. 2. νοητοῦ, θεὸς αἰσθητός. Pravam
 hanc interpunctionem sustulit jam Cor-
 narius. Bip.

TABULA IN PLATONIS TIMÆUM ET CRITIAM.

ΚΡΙΤΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΙΜΑΙΟΣ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ.

ARGUMENTUM.

Est hic dialogus, Timæi majoris appendix, de prisci mundi historia. Est ergo omnis hujus disputationis sermo plane historicus: cujus finis et subjectum est primævi illius seculi commemoratio. De Atheniensibus autem nominatim agit, qui se omnium Græcorum antiquissimos ferebant, tributa sibi *ἀρχόντων* augusta appellatione, ut se suas sedes constanter tenuisse testarentur: quod quidem ad domesticam Atheniensium laudem pertinebat maxime: idcirco a Platone patriæ suæ amante hoc accuratissime perscriptum est; verisimile tamen est, hanc omnem narrationem ex Ægyptiorum monumentis fuisse desumptam, qui præter ceteras nationes antiquitatis jus atque dignitatem sibi arrogabant.

Κ Ρ Ι Τ Ι Α Σ.

§. 1. Ὡς ἄσμενος, ᾧ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀνα-
 πεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν οὕτως^a ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας^b
 ἀγαπητῶς^c ἀπήλλαγμαi! τῷ^d δὲ πρὶν μὲν πάλαι ποτ'
 ἔργῳ, νῦν^e δὲ λόγοις ἄρτι θεῶ γεγονότι προσεύχομαι, τῶν
 ῥηθέντων ὅσα μὲν ἐρρήθη μετρίως, σωτηρίαν ἡμῖν αὐτὸν^f
 αὐτῶν δίδοναι, παρὰ μέλος δὲ εἴ τι περὶ αὐτῶν^g ἄκοντες
 εἶπομεν, δίκην τὴν πρέπουσαν ἐπιτιθέναi. δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν
 πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν· ἵν' οὖν τὸ λοιπὸν τοὺς περὶ
 θεῶν γενέσεως ὀρθῶς λέγωμεν^h λόγους, φάρμακονⁱ ἡμῖν
 αὐτὸν τελεώτατον καὶ ἄριστον φαρμάκων ἐπιστήμην εὐχό-
 μεθα δίδοναι. προσευζάμενοι δὲ παραδίδομεν κατὰ τὰς
 ὁμολογίας Κριτία τὸν ἐξῆς λόγον.

Steph.
III. 106.

Bek.
III. II. 145.

ΚΡΙ. Ἄλλ', ᾧ Τίμαιε, δέχομαι μὲν, ᾧⁱ δὲ καὶ σὺ^{III. II. 146.}
 κατ' ἀρχὰς ἐχρήσω συγγνώμην αἰτούμενος ὡς περὶ μεγά-
 λων μέλλων λέγειν, ταῦτόν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦ-

CODICES DECEM,

A Ξ Σ υ ζ β ε ι ο .

^a ὕτως ις.—^b διαπορίας ΞΣεζβειο.—^c ἀγαπητὸς υβ.—^d τὸ ζβε.—^e νη β.—
^f αὐτὸν οim πi Ξ.—^g αὐτὸν ζβε.—^h λέγωμεν Δο, λέγομεν ζβε : λέγομεν υςis et
 cogit Σ.—ⁱ μὲν ᾧ δὲ καὶ σὺ A, μὲν ᾧδε ἢ σὺ ζβε : μὲν ᾧδε φ σὺ *s.—^k αὐτὸς v.—

§. 1. τῷ δὲ] Recte post δὲ poneretur dari possit hic locus, δέχομαι μὲν φ δὲ
 hypostigme quæ ostenderet τῷ δὲ non
 jungi cum ἔργῳ. STEPH.
 δέχομαι] Videndum annon ita emen-
 Plat.

sὺ κατ' ἀρχὰς ἐχρήσω, etc. Vel, δέχο-
 μαι μὲν τότε φ δὲ σὺ etc. STEPH.

- III. 107. **μαι, μειζόνως δὲ αὐτοῦ^k τυχεῖν ἔτι μᾶλλον ἀξιώ** περὶ τῶν μελλόντων ρηθήσεσθαι. **καὶ τοι σχεδὸν μὲν οἶδα παραίτησιν εὖ μάλα φιλότιμον καὶ τοῦ δέοντος ἀγροικοτέραν μέλλων παραιτεῖσθαι, ρητέον δὲ ὅμως. ὡς μὲν γὰρ οὐκ εὖ τὰ παρὰ σοῦ λεχθέντα εἴρηται, τίς ἂν ἐπιχειρήσειεν ἔμφρων λέγειν; ὅτι δὲ τὰ ρηθησόμενα πλείονος συγγνώμης δέϊται χαλεπώτερα ὄντα, τοῦτο πειρατέον πῆ διδάξαι. περὶ θεῶν γάρ, ᾧ Τίμαιε, λέγοντά τι πρὸς ἀνθρώπους δοκεῖν ἱκανῶς λέγειν ῥᾶον ἢ περὶ θνητῶν πρὸς^l ἡμᾶς.^m ἢ γὰρ ἀπειρία καὶ σφόδραⁿ ἀγνοία^o τῶν ἀκουόντων περὶ ἂν ἂν οὕτως ἔχωσι πολλὴν εὐπορίαν παρέχεσθον τῷ μέλλοντι λέγειν τι περὶ αὐτῶν.^p περὶ δὲ δὴ θεῶν ἴσμεν ὡς ἔχομεν. ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω, τῆδὲ μοι συνεπισπέσθε.^q μίμησιν μὲν^r γὰρ δὴ^s καὶ ἀπεικασίαν τὰ παρὰ πάντων ἡμῶν ρηθέντα χρεῶν που γενέσθαι· τὴν δὲ τῶν γραφῶν εἰδωλοποιίαν περὶ τὰ θεῖα τε καὶ τὰ ἀνθρώπινα σώματα γιγνομένην ἴδωμεν ῥαστάνης τε πέρι καὶ χαλε-**
- III. II. 147. **πότητος^u πρὸς τὸ^v τοῖς ὄρωσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι,^w καὶ κατοψόμεθα ὅτι γῆν μὲν καὶ ὄρη καὶ ποταμούς καὶ ὕλην οὐρανόν τε ζύμπαντα καὶ^x τὰ περὶ αὐτὸν^y ὄντα καὶ ἰόντα πρῶτον μὲν ἀγαπᾶμεν ἂν τίς τι^z καὶ**

^l θνητῶν ἢ πρὸς υσε : θνητῶν ἢ πρὸς Ἐζβις.—^m ὑμᾶς Σιος.—ⁿ σφόδρα Αντζεῖο : σφοδρὰ *ς.—^o ἀνοία Ἐζεῖς.—^p θεῶν ε.—^q συνεπισπέσθαι Ἐζεβῆειο.—^r μὲν add A.—^s δὴ om Σ.—^t τὰ post καὶ add A.—^u λεπτότητος Ἐζεῖς.—^v τὸ om Εἰς.—^w μεμιμῆσθαι Σο, μεμιμῆσθαι εἴ, μεμνήσθαι Α : μὲν μεμιμῆσθαι Ἐζεῖς.—^x τε καὶ

θνητῶν ἢ] Scribe hic εἴη loco vulgaris ἢ. LINDAU.

ἀνοία] Scribendum autem ἀγνοία loco vulgaris ἀνοία quæ vox hic omnino inæpta. LIND.

τὴν δὲ τῶν γραφῶν κ. τ. λ.] In Græcis legendum, τὴν δὲ τῶν γραφῶν εἰδωλοποιίαν περὶ τὰ θεῖα τε καὶ οὐράνια σώματα γιγνομένην. Vulgo ἀνθρώπινα habetur pro οὐράνια sed falso. Nam de humanis deinde sequitur : et clarum evadit etiam in similitudinis adoptione, ubi rursus θεῖα et οὐράνια junguntur. CORNAR.

ἀνθρώπινα] Affertur alia lectio, θεῖα τε καὶ οὐράνια σώματα, quam sequentia confirmant : quamvis et Fic. non hanc sed illam sequatur. STEPH.

ἀνθρώπινα σώματα κ. τ. λ.] Locus mirum quantum corruptus, nec sufficit præclara Cornarii emendatio, qui loco vulgaris ἀνθρώπινα proposuit scribendum οὐράνια, nec quæ Stephanus conjiciebat, πρὸς τὸ τοῖς ὄρωσι δοκεῖν μεμιμῆσθαι. Nos scribendum judicamus, recepta Cornarii emendatione, sic : ἐὰν δὲ—ἴδωμεν,—πρὸς τῷ τοῖς ὄρωσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι, καὶ κατοψόμεθα ὅτι—ἀγαπᾶμεν, ἂν τις, εἰ καὶ βραχὺ, δυνατὸς ἢ. LIND.

πρὸς τοῖς ὄρωσι] Non improbatum iri puto istam meam de hujus loci emendatione conjecturam, πρὸς τὸ τοῖς ὄρωσι δοκεῖν ἀποχρώντως μεμιμῆσθαι. Sic vero et particip. μεμιμῆμένα alibi passiva significatione. STEPH.

βραχὺ πρὸς ὁμοιότητα αὐτῶν ἀπομιμῆσθαι δυνατὸς ἦ,^α πρὸς δὲ τούτοις, ἅτε οὐδὲν εἰδότες ἀκριβῆς περὶ τῶν τοιούτων, οὔτε ἐξετάζομεν οὔτε ἐλέγχομεν τὰ γεγραμμένα, σκιαγραφία δὲ ἀσαφεῖ καὶ ἀπατηλῇ χρῶμεθα περὶ αὐτά· τὰ δὲ ἡμέτερα ὅποταν τις ἐπιχειρῇ σώματα ἀπεικάζειν, ὀξέως αἰσθανόμενοι τὸ παραλειπόμενον διὰ τὴν αἰεὶ ξυνοικον κατανόησιν χαλεποὶ κριταὶ γιγνώμεθα τῷ μὴ πάσας πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. ταῦτόν^β δὴ καὶ κατὰ τοὺς λόγους ἰδεῖν δεῖ γιγνόμενον, ὅτι τὰ μὲν οὐράνια καὶ θεῖα ἀγαπῶμεν καὶ σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα, τὰ^γ δὲ θνητὰ καὶ ἀνθρώπινα^δ ἀκριβῶς ἐξετάζομεν. ἐκ δὴ τοῦ παραχρῆμα νῦν λεγόμενα, τὸ πρέπον ἂν μὴ δυνάμεθα πάντως ἀποδιδόναι, συγγιγνώσκειν χρεῶν· οὐ γὰρ ὡς ῥάδια τὰ θνητὰ ἀλλ' ὡς χαλεπὰ πρὸς δόξαν^ε ὄντα ἀπεικάζειν δεῖ διανοεῖσθαι. ταῦτα δὴ^ς βουλόμενος ὑμᾶς^ς ὑπομνήσαι, καὶ τὸ τῆς συγγνώμης οὐκ ἔλαττον ἀλλὰ μεί- III. 108.
ζον αἰτῶν περὶ τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι, πάντα ταῦτα εἴρηκα, ᾧ Σάκρατες. εἰ δὴ^η δικαίως αἰτεῖν φαίνομαι^ι τὴν III. II. 148.
δωρεάν, ἐκόντες δίδοτε.

§. 2. ΣΩ. Τί δ' οὐ μέλλομεν, ᾧ Κριτία, δίδοναι; καὶ πρὸς γ' ἐτι^κ τρίτῳ δεδόσθαι^λ ταῦτόν τοῦτο Ἐρμοκράτει παρ' ἡμῶν. δῆλον γὰρ^μ ὡς ὀλίγον ὕστερον, ὅταν αὐτὸν δέη λέγειν, παραιτήσεται καθά περ ὑμεῖς· ἴν' οὖν ἐτέραν ἀρχὴν ἐκπορίζηται καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἀναγκασθῆ λέγειν, ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμης εἰς τότε οὕτω^ν λεγέτω. προλέγω γε μὴν ᾧ φίλε Κριτία σοι τὴν τοῦ θεάτρου διά-

ξόμπαντα A.—^α αὐτῶν ε.—^β τίς τι AΘ, τίς εἰ β, teis εἰ υ: τιαι *ς.—^γ ἦν ε.—^δ ταυτὸ εβ.—^ε τὰ...λεγόμενα om ε.—^ς ἀνθρώπινα Avzbo: τὰνθρώπινα *ς.—^ε δόξα E.—^ς δεῖ εβ.—^ς ἡμᾶς Σ: ὑμᾶς *ς.—^η εἰ δὴ AΣετβεο, εἰ δὲ E: εἰ δὲ δὴ εἰς.—^ι φαίνομεν i.—^κ γέ τι Eσεῖο.—^λ δεδόσθαι Σο: διδόσθαι *ς.—^μ δῆλον γὰρ om ο. καλ

—^ν εἰς τότε οὕτω A, ἴστω τε οὕτω εββε, ἴστω τε οὕτω ο, ἴστω τε καὶ οὕτω Σ, ἴστω

ἀπατηλῇ] Dubitari possit an ea etiam terminatio quam habet ἀπατηλὸς, fæminino quoque generi Attico more servire queat, et annon potius scribendum hic sit ἀπατηλῆ. STERN.

εἰκότα] Videtur scribendum εἰκότως loco vulgaris εἰκότα. LIND.

λεγόμενα] Videtur hic scribendum

λεγομένων aut λεγομένοις loco vulgaris λεγόμενα, nisi præstat λεχθησομένων aut λεχθησομένοις, cui respondent quæ sequuntur, περὶ τῶν μελλόντων ῥηθῆσεσθαι. LIND.

αἰτεῖν] Nonne præstat hic scribi αἰτῶν loco vulgaris αἰτεῖν? LIND.

νοιαν, ὅτι θαυμαστῶς^ο ὁ πρότερος εὐδοκίμηκεν^ρ ἐν αὐτῷ ποιητής, ὥστε τῆς συγγνώμης δεήσει τινός σοι παμπόλλης, εἰ μέλλεις αὐτὰ δυνατὸς γενέσθαι παραλαβεῖν.

ΕΡ. Ταῦτὸν μὴν, ᾧ Σώκρατες, κάμοι παραγγέλλεις ὁ περ τῶδε. Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὐπὼ τρόπαιον ἔστησαν, ᾧ Κριτία· προΐεναι τε οὖν ἐπὶ τὸν λόγον ἀνδρείως χρῆ, καὶ τὸν Παϊανά¹ τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον τοὺς παλαιοὺς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας ἀναφαίνειν τε καὶ ὑμνεῖν.

ΚΡ. ὦ φίλε Ἐρμόκράτες, τῆς ὑστέρας^τ τεταγμένος, ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον ἔτι θαρρῆεις. τοῦτο μὲν οὖν οἷόν ἐστιν, αὐτό^ς σοι τάχα δηλώσει· παραμυθουμένω δ' οὖν καὶ παραθαρρύνοντί σοι πειστέον, καὶ πρὸς οἷς θεοῖς εἶπες, τοὺς τε ἄλλους κλητέον καὶ δὴ καὶ τὰ μάλιστα Μνημοσύνην.^υ σχεδὸν γὰρ τὰ μέγιστα ἡμῖν τῶν λόγων ἐν ταύτῃ τῇ θεῷ πάντ' ἐστί· μνησθέντες γὰρ ἱκανῶς καὶ ἀπαγγείλαντες τὰ ποτε ῥηθέντα ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ δεῦρο ὑπὸ Σόλωνος κομισθέντα, σχεδὸν οἶδ'^ν ὅτι τῶδε^ω τῷ θεάτρῳ δόξομεν τὰ προσήκοντα μετρίως ἀποτετελεκέναι. τοῦτ' οὖν αὐτό^χ ἤδη δεαστέον, καὶ μελλητέον οὐδὲν ἔτι.

§. 5. Πάντων δὴ πρῶτον μνησθῶμεν ὅτι τὸ κεφάλαιον ἦν ἑνάκις χίλια ἔτη^υ ἀφ' οὗ^ζ γεγωνὸς ἐμνηύθη πόλεμος τοῖς θ'^α ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς ἐντὸς πᾶσιν· ὃν δεῖ^β νῦν διαπεραίνειν. τῶν μὲν οὖν ἠδε ἡ πόλις ἀρξασα^ς καὶ πάντα τὸν πόλεμον διαπολεμήσασα ἐλέγετο, τῶν δ' οἱ τῆς Ἀτλαντίδος νήσου βασιλεῖς, ἦν δὴ Λιβύης καὶ Ἀσίας μείζω νῆσον οὔσαν ἔφαμεν εἶναι ποτε, νῦν δὲ ὑπὸ σεισμῶν^δ δῦσαν ἀπορον^ο πηλὸν τοῖς ἐνθένδε^ε ἐκ-

οὕτω τε εἰς.—^ο θαυμαστὸς εἰς β. —^ρ εὐδοκίμησιν εἰς ζβ. —^σ παϊανά εἰς σ.—^τ ὑστεραίας ἰδ. —^υ αὐτὸς εἰς.—^ζ καὶ post δὴ om ἰς.—^η τὴν μνημοσύνην εἰς ζβ. —^θ οἷόν ἐστιν.—^ι οἷόν ἐστιν.—^κ οἷόν ἐστιν.—^λ οἷόν ἐστιν.—^μ οἷόν ἐστιν.—^ν οἷόν ἐστιν.—^ξ αὐτὸς ζβ. —^ο ἐνάκις ἔτη χίλια εἰς ζβ. —^π ἀφ' οὗ om π ζ.—^ρ τῆς δὲ ἰ.—^σ δὴ ζιο.—^τ ἀρχουσα εἰς ζβ. —^υ οἷόν ἐστιν.

§. 2. εἰ μέλλεις αὐτὰ] Scribendum videtur: εἰ μὴ μέλλεις αὐτὸν sc. τὸν πρότερον—ποιητὴν, δυνατὸς γενέσθαι παραλαβεῖν. LIND.

αὐτὸς] Fortasse scribendum est αὐτό: ut dicitur αὐτὸ δείξει. STERN.

αὐτὸς σοι τάχα δηλώσει.] Stephanus quidem in locum vulgaris αὐτὸς proposuit αὐτὸ, quod quo referam non habeo. Quid si rescriberetur, αὐτὸς σὺ τάχα δηλώσεις. LIND.

§. 3. πηλὸν τοῖς δ' ἐνθένδε] Scribe

πλέουσιν ἐπὶ τὸ πᾶν πέλαγος, ὥστε μηκέτι πορεύεσθαι, κα-^{III. 109.}
λυτὴν παρασχεῖν, τὰ μὲν δὴ πολλὰ ἔθνη βάρβαρα, καὶ
ὅσα Ἑλλήνων ἦν γένη τότε,⁵ καθ' ἕκαστα ἢ τοῦ λόγου
διέξοδος οἷον ἀνειλλομένη,^h τὸ προστυχὸν ἕκασταχοῦ δη-^{III. II. 150.}
λάσει· τὸ δὲ Ἀθηναίων τε τῶν τότε καὶ τῶν ἐναντίων, οἷςⁱ
διεπολέμησαν, ἀνάγκη κατ' ἀρχὰς διελθεῖν πρῶτα, τὴν τε
δύναμιν ἑκατέρων καὶ τὰς πολιτείας. αὐτῶν δὲ τούτων τὰ
τῆδε ἔμπροσθεν προτιμητέον εἰπεῖν.

§. 4. Θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτὲ^j κατὰ τοὺς τόπους
διελάγχανον, οὐ κατ' ἔριν· οὐ γὰρ ἂν ὀρθὸν ἔχοι λόγον
θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ πρέποντα ἑκάστοις αὐτῶν, οὐδ' αὖ γι-
γνώσκοντας τὸ μᾶλλον ἄλλοις^k προσῆκον τοῦτο ἑτέρους^l αὐ-
τοῖς δι' ἐρίδων^m ἐπιχειρεῖν κτᾶσθαι.ⁿ δίκης δὴ^o κλήροις τὸ
φίλον^p λαγχάνοντες κατὰκίζον τὰς χώρας, καὶ κατοικί-
σαντες, οἷον νομῆς^q ποίμνια, κτήματα καὶ θρέμματα^r ἑαυ-
τῶν ἡμᾶς ἔτρεφον, πλὴν οὐ σάμασι σάματα βιαζόμενοι,
καθὰ περ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες,^s ἀλλ' ἢ^t μάλιστα
τα εὐστροφον^u ζῶον, ἐκ πρύμνης ἀπευθύοντες οἷον οἶακι^v
πειθοῖ ψυχῆς ἐφαπτόμενοι κατὰ τὴν αὐτῶν διάνοιαν, οὕτως
ἄγοντες τὸ θνητὸν πᾶν^w ἐκυβέρων. ἄλλοι μὲν οὖν κατ'
ἄλλους τόπους κληρουχίσαντες θεῶν ἐκεῖνα ἐκόσμου,^y Ἡ-
φαιστος δὲ κοινὴν καὶ Ἀθηναίων^x φύσιν ἔχοντες, ἅμα μὲν

—^d σεισμὸν ἐχθε.—^e ὄσαν ἄπορον ἐχθε, ὄσαν ἄπορον ε, δυσανάπορον εἶς.—
^f τοῖς δ' ἐνθεν ἐχθε et pr Σ, τοῖς δ' ἐνθένδε εἶς.—⁵ τότε γένη ΞΣ.—^h ἀνελομένη
ε, ἀνειλλομένη ΞΣίος.—ⁱ οἷς Α : ὡς *5.—^j ποτε om ε.—^k ἄλλοις om pr 2.—^l ἐτέ-

ροῖς Α.—^m διερίδων εβ.—ⁿ ἠτᾶσθαι ο, ἠτᾶσθαι Σ.—^o δὲ εἶς.—^p τὸ φίλον Ἀεζθε,
τὸ φύλον Σο : τὰ φίλων εἶς.—^q νομῆς ΞΣεζβίο et pr Α, νομῆς ε5.—^r ποίμνια
κτῆματα καὶ θρέμματα Α, ποίμνια καὶ κτῆματα καὶ θρέμματα Σεζθεο, κτῆματα καὶ
ποίμνια καὶ θρέμματα εἶς.—^s μένοντες v.—^t ἢ Α : ἢ *5.—^u εὐστροφον...αὐτῶν
om εἶς.—^v ὄακι b, ὄκι v.—^w ἅπαν εἶς.—^x ἀθηναίων εβε.—^y ἀδελφὴν om εβ.—

nobiscum δυσανάπορον πηλὸν τοῖς ἐνθένδε
ἐκπλέουσιν—καλυτὴν παρασχεῖν. LIND.
ὡς διεπολέμησαν] Scribe hic οἷς loco
inerti hic ὡς. LIND.
προτιμητέον] Mallem προθυμητέον.
STEPH.

προτιμητέον] Non recepta Stephani
hic facta conjectura προθυμητέον loco
vulgaris probæque lectionis προτιμητέον,
mutandum videtur solum δὲ in δῆ. LIND.

§. 4. ἀλλ' ἢ μάλιστα] Hæc aliter
scripta et plura etiam habuisse hic vide-

tur Fic. in suo exemplari. STEPH.

ἀλλ' ἢ μάλιστα] Locus admodum
corruptus apparet, cui, rescribens, ἀλλ'
ἢ μάλιστα διάνοιαν ἐκοῦντι εἶνε ἐκουσίας
ἄγοντες etc. ne attuleris quidem mede-
lam, quam desideretur potius ἐκοῦσαν.
Servata igitur vulgari lectione οὕτως,
quæ comparisonem quandam significat,
videntur nobis haud inconspicuo propo-
nere : ἀλλ', οἷον ὄχημα κελευσταί, διὰ
νοίαν οὕτως ἄγοντες—διεκυβέρων. LIND.

- ἀδελφῆν^γ ἐκ ταυτοῦ πατρός, ἅμα δὲ φιλοσοφία φιλοτεχ-
 III. II. 151. νία^α τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες, οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν τήνδε
 τὴν χώραν εἰλήχατον ὡς οἰκίαν^β καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ
 φρονήσει πεφυκυῖαν, ἄνδρας δὲ ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες αὐ-
 τόχθονας ἐπὶ νοῦν ἔθεσαν τὴν τῆς πολιτείας τάξιν· ὧν τὰ
 μὲν ὀνόματα σέσωται,^β τὰ δὲ ἔργα διὰ τὰς τῶν παραλαμ-
 βανόντων φθορὰς καὶ τὰ μήκη^γ τῶν χρόνων ἠφανίσθη. τὸ
 γὰρ περιλειπόμενον αἰεὶ γένος, ὡς περ καὶ πρόσθεν ἔρρήθη,^δ
 κατελείπετο ὄρειον^ε καὶ ἀγράμματον,^ε τῶν ἐν τῇ χώρᾳ δυ-
 ναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοὺς^ε μόνον καὶ βραχέα πρὸς αὐ-
 τοῖς τῶν ἔργων. τὰ μὲν οὖν ὀνόματα τοῖς ἐγγόνις^η ἐτίθεν-
 το ἀγαπῶντες, τὰς δὲ ἀρετὰς καὶ τοὺς νόμους τῶν ἔμπροσ-
 θεν οὐκ εἰδότες, εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἐκάστων τινὰς ἀκοάς,
 ἐν ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἀναγκαίων ἐπὶ πολλὰς γενεὰς ὄντες καὶ^ι
 αὐτοὶ καὶ παῖδες, πρὸς οἷς ἠπόρουσιν τὸν νοῦν ἔχοντες, τού-
 III. 110. των πέρι καὶ τοὺς λόγους ποιούμενοι, τῶν ἐν τοῖς πρόσθεν
 καὶ παλαι ποτὲ γεγονότων ἡμέλουν· μυθολογία γὰρ ἀνα-
 ζήτησις τε τῶν παλαιῶν μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις
 ἔρχεσθον,^κ ὅταν ἰδῆτόν τισιν ἤδη τοῦ βίου τὰ ἀναγκαῖα^ι κα-
 τεσκευασμένα, πρὶν δὲ οὐ. ταύτη δὴ^μ τὰ τῶν παλαιῶν ὀνό-
 III. II. 152. ματα ἄνευ τῶν ἔργων διασέσωται.^ν λέγω δὲ αὐτὰ τεκ-
 μαιρόμενος ὅτι Κέρκροπος τε καὶ Ἐρεχθέως καὶ Ὀ' Ἐριχθο-
 νίου καὶ Ἐρυσίχθονος^π τῶν τε ἄλλων τὰ^ρ πλεῖστα, ὅσα
 περ καὶ Θησέως τῶν ἀνω περὶ τῶν ὀνομάτων ἐκάστων^ρ ἀπο-
 μνημονεύεται, τούτων ἐκείνους τὰ πολλὰ ἐπονομάζοντας^ς
 τοὺς ἱερέας Σόλων ἔφη τὸν τότε^ε διηγεῖσθαι πόλεμον, καῖτα^υ

^α φιλοτεχνία Ἐξείεις.—^β οἰκίαν ἰ.—^γ σέσωται pr A : σέσωσται *ς.—^δ τῷ μήκει ἔνυ ὕσεις.—^ε ἔρρηθη ο.—^ε ὄρειον v, ῥαων Ἐξείεις et cog Σ, ὁ ρείων v.—^ε ἀγραμμάτων Ἐξείεις, γραμμάτων ἰ.—^η ἀκηκοὺς Ἐ.—^η ἐγγόνις Σηθ.—^ι καὶ post ὄντες om ο.—
^κ ἔρχεσθον v.—^ι τὰ ἀναγκαῖα Σηθ.—^μ δὲ ε.—^ν διασέσωται pr A : διασέσωσται *ς.—
^ο καὶ post Ἐρεχθέως om ο.—^π ἐρυσίχθονος Ἐξείεις.—^ρ τὰ om v.—^ρ ἐκάστων om Σ,

φιλοτεχνία τε] Sic omnes antea edi-
 tiones ferunt. Miror autem Serranum,
 qui locum vertit : tum quod philosophiae
 artiumque communi quodam studio ad
 res easdem aspirarent, nondum corrigen-
 tem, vulgarem φιλοτεχνία mutasse in
 φιλοτεχνία. LIND.

ὄρειον] In Graecis legendum, τὸ γὰρ
 περιλειπόμενον αἰεὶ γένος, ὡς περ καὶ πρόσ-

θεν ἔρρηθη, κατελείπετο ὄρειον καὶ ἀγράμ-
 ματον. Vulgata lectio penitus corrupta
 est. Habet enim κατελείπετο ῥαων καὶ
 γραμμάτων, unde nulla sententia colligi
 potest. CORNAR.

ἐτίθεντο] In locum ineptae hic vocis
 ἐτίθεντο videtur scribendum λειφθέντα,
 aut σωθέντα. LIND.

τῶν γυναικῶν κατὰ ταυτά.^v καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα, ὡς κοινὰ τὸτ' ἦν τὰ ἐπιτηδεύματα ταῖς τε^v γυναιξὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον, οὕτω κατ' ἐκεῖνον τὸν νόμον^x ἀπλισμένην τὴν θεὸν^y ἀνάθημα εἶναι τοῖς τότε, ἐνδειγμα ὅτι πάνθ' ὅσα ζύνομα^z ζῶα θήλεα^a καὶ ὅσα ἄρρενα, τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν ἐκάστω γένει πᾶν κοινῇ δυνατὸν ἐπιτηδεύειν πέφυκεν. [§. 5.] "Ὡκει δὲ δὴ^b τὸτ' ἐν τῆδε τῇ χώρᾳ τὰ μὲν ἄλλα ἔθνη τῶν πολιτῶν περὶ τὰς δημιουργίας ὄντα καὶ τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφήν, τὸ δὲ μάχιμον ὑπ' ἀνδρῶν θείαν κατ' ἀρχὰς ἀφορισθὲν ὥκει χωρὶς, πάντα εἰς τροφήν καὶ παιδείυσιν τὰ προσήκοντα ἔχον, ἴδιον μὲν αὐτῶν οὐδεὶς οὐδὲν κεκτημένος, ἅπαντα δὲ πάντων κοινὰ νομίζοντες αὐτῶν,^c πέρα δὲ ἰκανῆς τροφῆς οὐδὲν ἀξιοῦντες παρὰ τῶν ἄλλων δεχέσθαι πολιτῶν, καὶ

III. II. 153.

ἐκάστω εἶν.^o ἐπονομάζοντες Ἐξ.^l τὸδε ἰ.^o κᾶτα A: καὶ τὰ *s.^v κατὰ τὰ αὐτὰ A, κατὰ ταῦτα Σο: καὶ ταῦτα Ἐρζβεῖς.—^w τε om ἘΞίς.—^x νόμον A, πόνον Σερβεῖο: χρόνον Ἐς.—^y θεὸν Σο et corr A, θεάν zc: θεᾶν *s.—^z ὅσα τοῖς τότε ζύνομα Σο.—^a θήλεα Σ, θῆλυ ze.—^b δὴ add A.—^c αὐτὸν z.—^d ταχθέντα v.—^e ὑποθέντων ἰ.—^f καὶ post δὴ add AΣο.—^g τὸτ' εἰςβεῖς.—^h καὶ τοῦ πάρνηθος Σο, καὶ πάρναθος ἰ.—ⁱ τοῦ ὕρου ἰ et corr Ἐ.—^k θαλάττης A: θαλάσση *s.—^l ἀρετῆς e.—^m ὑπὲρ ἘΣερβεῖος.—ⁿ δυνατὸν e.—^o τῶν A, τὸ e, τῶν τὸν εἶ, τῶν τὸ z, τὰ

καὶ ταῦτα] Loco postremorum καὶ ταῦτα videtur scribendum, κατὰ ταυτά. LIND.

χρόνον] Græce legendum, οὕτω κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Vulgo πόνον legitur pro χρόνον. CORNAR.

χρόνον] Loco vocis χρόνον, quæ textui immissa est ex emendatione Cornarii, antea legebatur πόνον, quod sane ineptum. At mihi quidem magis placeret, si scriptum hic esset: κατ' ἐκεῖνων τὸν

τρόπον, unde quomodo lectio πόνον orta sit, magis apparet. LIND.

πάν κοινῇ] Scribe nobiscum: παγκοίνῃ δυνατὰ—πέφυκεν. LIND.

§. 5. ἔθνη] Nonne hic scribendum, τὰ μὲν ἄλλα γένη? LIND.

ἀφορίζοντος τὸν Ἀσωπὸν] Scribe ἀφορίζοντας sc. τοὺς ὕρου, τῷ Ἀσωπῷ. LIND.

ὑπὲρ τῆς ἐνθάδε] Scribe mecum ὑπὲρ loco vulgaris ὑπὲρ. LIND.

ναι τότε τρέφειν τὴν χώραν στρατόπεδον πολὺ τῶν^ο περὶ
 τὴν γῆν ἀρχὸν ἔργων.^ρ μέγα δὲ τεκμήριον ἀρετῆς· τὸ^α
 γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον ἐνάμιλλόν ἐστι πρὸς ἡντινοῦν τῶ
 III. 111. **πάμφορον** εὐκαρπὸν τε εἶναι καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν εὐβοτον.
 τότε δὲ πρὸς τῶ κάλλει καὶ παμπλήθῃ^τ ταῦτα ἔφερε.
 πῶς οὖν δὴ τοῦτο πιστόν, καὶ κατὰ τί λείψανον τῆς τότε
 γῆς ὀρθῶς ἀν λέγοιτο; πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡπείρου μα-
 κρὰ προτείνουσα^ς εἰς τὸ πέλαγος οἶον ἄκρα κεῖται· τὸ δὴ^τ
 τῆς θαλάττης^ν ἀγγεῖον περὶ αὐτὴν τυγχάνει πᾶν ἀγχι-
 βαθές^ν ὄν. πολλῶν οὖν γεγονότων καὶ μεγάλων κατα-
 III. II. 134. **κλυσμῶν** ἐν τοῖς ἐνακισχιλίοις^ω ἔτεσι, τσαῦτα γὰρ πρὸς
 τὸν^τ νῦν ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου γέγονεν ἔτη, τὸ τῆς γῆς
 ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ πάθεσιν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορ-
 ρέον οὔτε χῶμα, ὡς ἐν ἄλλοις τόποις, προχοῖ^ι λόγου ἀξίον
 αἰεὶ τε κύκλω περιρρέον εἰς βάθος ἀφανίζεται· λέλειπται
 δὴ, καθά περ ἐν ταῖς μακραις^ς νόσοις,^α πρὸς τὰ τότε τὰ
 νῦν οἶον νοσήσαντος σώματος^β ὅσα, περιεῖρρηκυίας τῆς γῆς
 ὄση πείρα^ς καὶ μαλακῆ, τοῦ λεπτοῦ σώματος τῆς χώρας
 μόνου λειφθέντος.^δ τότε δὲ ἀκέραιος οὔσα τὰ τε ὄρη γη-
 λόφους^ς ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα
 πεδία πλήρη γῆς πείρας^ς ἐκέκτητο, καὶ πολλὴν^ς ἐν τοῖς
 ὄρεσιν ὕλην εἶχεν, ἧς καὶ νῦν ἔτι^η φανερὰ τεκμήρια· τῶν
 γὰρ ὄρων ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν,^ι
 χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων^κ αὐτόθεν εἰς οἰκοδομή-

τῶν Ἐς.—^ρ περὶ τὴν γῆν ἀργὸν ἔργων Σο, περὶ τὴν γ' ἄρ ὄν ἔργων υβ, περὶ τὴν γ'
 ἄρ ὄν ἔργων ζσε, περιοίκων Ας, περι ante lacunam Ε.—^α τὸ ζήρεο.—^τ παμπληθῆ Σ
 υβδ, παμπληθεῖ Ἐζι, παμπληθεῖ ςεσ.—^β μακρὰ πω τείνουσα ε.—^ι δὲ ε.—^ν θαλάττης
 Σζβρεο, θαλάσσης *ς.—^ω ἀγχιβαθές Ἐζι.—^ω ἐνακισχιλίους Ἐεο: ἐνακισχιλίους *ς.
 —^τ τὸ Ἐζερεῖς.—^υ προχεῖ Σεο, προσχοῖ ι.—^ς μικραῖς vel σμικραῖς libri omnes.—
^α νόσοις corr A: νήσοις *ς.—^β σώματα ε.—^ς πειρὰ ἘΣνβρεο, πηρὰ ι.—^δ ληφθέν-
 τος Ἐβ.—^ε λόφους υ.—^ι πηρὰς υβδ, πηρὰς ςετ.—^ς πολὺν Ἐζι.—^η ἔτι οὐκ ι.—

παμπληθεῖ] Videtur hic scribendum
 παμπληθῆ loco vulgaris παμπληθεί. LIND.
 ἀγγεῖον] Scribendum videtur: τὸ δὲ
 τῆς θαλάττης ἄγχι ὄν, περὶ αὐτὴν τυγ-
 χάνει πᾶν ἀγχιβαθές ὄν, rescripta voce
 μὲν post antecedentem πᾶσα. LIND.

προχοῖ] Scribe hic mecum: προέχον
 sive προύχον, quod refer ad τότε γῆς,
 loco vulgaris ineptique hic προχοῖ. LIND.
 τὰ τε ὄρη γηλόφους τε ὑψηλοὺς] Vide-

tur scribendum hic τὰ ὄρη γηλόφους τε
 οὐ ψιλοὺς, invitis iis quæ postea adjici-
 untur, καὶ πολλὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν ὕλην
 εἶχε, quod solum pertinet ad τὰ Φελλέως
 —πεδία, expressa simul lignorum specie,
 LIND.

δένδρων] Videntur deesse quædam
 inter ὅτε et δένδρων, vel inter μεγίστας
 et ἐρεψίμων. STERN.

σεις¹ τὰς μεγίστας ἐρεψίμων^m τμηθέντων στεγάσματ' ἐστιν ἔτι σῶ.ⁿ πολλὰ δ' ἦν ἄλλ' οὐ ἡμερα ὑψηλὰ δένδρα, νομὴν δὲ βοσκήμασιν ἀμήχανον^p ἔφερε. καὶ δὴ καὶ^q τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρποῦτο ἐκ Διός, οὐχ ὡς νῦν ἀπολλῦσα ῥέον^r ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς εἰς θάλατταν, ἀλλὰ πολλὴν ἔχουσα καὶ εἰς αὐτὴν καταδεχομένη, τῇ κεραμίδι στεγούση γῆ^s διαταμιευομένη^t καὶ^u τὸ καταποθὲν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα,^v κατὰ πάντας τοὺς τόπους παρείχето ἄφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν νάματα, ἃν καὶ νῦν ἔτι ἐπὶ ταῖς πηγαῖς πρότερον^w οὔσαις ἱερὰ λελειμμένα ἐστὶ σημεῖα ὅτι^x περὶ^y αὐτῆς^z ἀληθῆ λέγεται τὰ νῦν. [§. 6.] Τὰ μὲν οὖν τῆς ἄλλης χώρας φύσει τε οὕτως εἶχε, καὶ διεκεκόσμητο ὡς εἰκὸς ὑπὸ γεωργῶν μὲν ἀληθι-

III. II. 155.

¹ τροφὴν μόνον ε.—^k δένδρον ζc.—^l οἰκοδομήσεις A, οἰκοδομῆς εἰς ἐξβε, οἰκοδομῆν εἰς *s.—^m ἐρεψίμων Σ.—ⁿ σῶ A: σῶα *s.—^o ἄλλ' ζc.—^p δ' ἀμήχανον Ἐξβεce.—^q καὶ om Ἐζεῖς.—^r ῥέον add ΑΣβεce.—^s γῆ A, τῇ Σομβceio, καὶ Ἐc.—^t διαταμιευομένη c.—^u καὶ om omnes.—^v ἀφιεῖσαν Ἐc.—^w ταῖς πρότερον Ἐζεῖς.—^x διότι ἘΣομβceioς.—^y περ ζbcei.—^z ταύτης Ἐξβεceῖς.—^a μετριότητα ἐβ, μετριότατον Ἐz

στεγάσματ' ἐστίν] In Ald. editione, στεγάσμετ' ἐστίν, ex qua vitiosa lectione qui illi Basiliensi editioni præfuerunt faciendum putarunt, στεγὰς μέτεστιν: quum illa lectio Aldina unius tantum literæ mutatione opus haberet, scribendo στεγάσματ', ut est in vet. exempl. STEPH. At Bas. 2. στεγάσματ' ἐστίν. BIP.

στεγάσματ' ἐστίν] Locus ita corruptus, ut de ejus medela Stephanus nimirum desperaret. Scribendum autem nobis quidem videtur:—εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ' ἐστὶν ἔτι σῶα. Quæ vocis ἐστίν in ἐστὶν mutatio a præcedenti vocula ὅτε postulatur. LIND.

ἡμερα ὑψηλὰ δένδρα] Miror neminem illis in verbis hæsisse: ἡμερα enim δένδρα appellatur ea, quorum fructus ita mitescent, ut a hominibus quoque comedantur. Tum, quum antea dicatur de altis arboribus in materiam ædificiorum utilis, illis ea ligna, quæ hic memorantur, debebant opponi. Ausim igitur hic rescribere: πολλὰ δ' ἦν ἄλλ' ἀνῆμερα ὅθ' ὑψηλὰ δένδρα, quibus sequens vocula δὲ optime respondet. LIND.

ἀπολλῦσα] Nec ἀπολλῦσα nec ψιλῆς agnoscit Ficini interpretatio. Illud quidem certe participium ἀπολλῦσα mendo carere dici non potest, ut opinor. Post

πολλὴν autem deesse substantivum, aut ex ipso faciendum esse substantivum dico: an autem id esse possit ἴλδν, aliorum judicio relinquo. STEPH.

ἀπολλῦσα ἀπὸ ψιλῆς] Invito Ficino, qui voces ἀπολλῦσα—ψιλῆς non agnoscit, primum videtur nobis hic rescribendum: οὐχ, ὡς νῦν, ἀπλῆς οὐσας i. e. ἄνευ κεραμίδος, ἀφ' ὑψηλῶν τῆς γῆς εἰς θάλατταν. Quæ res et sequenti voce κεραμῖς videtur confirmari et procul antecedentibus πεδία πλήρη γῆς πείρας. Tum hic scribe mecum secundum Aldinum, quæ habet, στεγοῦση τῇ διαταμιευομένη: ἀλλὰ πολλὴν ἔχουσα καὶ εἰς αὐτὴν καταδεχομένη τὴν κεραμίδα στεγοῦσαν αὐτὴν καὶ διαταμιευομένη— cui vulgaris lectionis στεγοῦση in nostram mutationi subvenitur loco Hippocratis π. α. κ. τ. c. 93. ubi est: ταῦτα δὲ i. e. οἰκῆματα, καὶ στεγὰ πρὸς ἔσωρ καὶ πρὸς χιόνα καὶ πρὸς τὰ πνεύματα. Quæ vox hic usurpatur sensu inverso. In vocis denique καταποθὲν locum, quam quidem Ficini versio ἀμβιβενς agnoscit, nos tamen non miramur, si absque illo orationis lenocinio, quod animo poetæ legentis blanditur magis quam convenit hujusmodi scriptori, aliquis liber aliam quandam lectionem obtulisset, veluti, καταποθὲν aut καταποθεθέν. LIND.

ῶν καὶ πραττόντων αὐτὸ τοῦτο, φιλοκάλων δὲ καὶ εὐφρῶν,
 γῆν δὲ ἀρίστην καὶ ὕδαρ ἀφθονάτατον ἐχόντων καὶ ὑπὲρ
 τῆς γῆς ὥρας μετριάτατα^a κεκραμένας· τὸ δ' ἄστν κα-
 τρωκισμένον ᾧδ' ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. πρῶτον^b μὲν τὸ τῆς
 ἀκροπόλεως εἶχε τότε οὐχ ὡς τὰ νῦν ἔχει. νῦν μὲν γὰρ

III. 112.

μία γενομένη νύξ ὑγρά διαφερόντως γῆς^c αὐτὴν ψιλὴν περι-
 τήξασα πεποίηκε, σεισμῶν^d ἅμα καὶ πρὸ τῆς ἐπί^e Δευ-
 καλίωνος φθορᾶς τρίτου πρότερον ὕδατος ἐξαισίον^f γενομέ-
 νου^g· τὸ δὲ πρὶν ἐν ἐτέρῳ χρόνῳ μέγεθος μὲν ἦν πρὸς τὸν
 Ἡριδανὸν καὶ τὸν Ἴλισόν^h ἀποβεβηκυῖα καὶ περιειληφυῖα
 ἐντὸς τὴν Πύκναⁱ καὶ τὸν Λυκαβηττὸν^k ὄρον ἐκ τοῦ κα-
 ταντικρὺ τῆς^l Πυκνὸς^m ἔχουσα, γεώδης δ' ἦν πᾶσα καὶ
 πλὴν ὀλίγωνⁿ ἐπίπεδος ἀνωθεν. ἀκείτο^o δὲ τὰ μὲν ἔξωθεν,
 ὑπ' αὐτὰ τὰ πλάγια αὐτῆς, ὑπὸ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν

III. II. 156.

γεωργῶν ὅσοι πλησίον ἐγεώργουν· τὰ δ' ἐπάνω τὸ μάχι-
 μον αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον γένος^p περὶ τὸ τῆς Ἀθηναῖς
 Ἡφαίστου τε ἱερὸν κατακῆκειν,^q οἷον μιᾶς οἰκίας κῆπον
 ἐνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι.^r τὰ γὰρ πρὸς βορρᾶ^s
 αὐτῆς ἄκουν οἰκίας κοινὰς^t καὶ ξυσσίτια χειμερινὰ κατε-
 σκευασμένοι^u καὶ πάντα ὅσα πρέποντα ἦν^v τῇ κοινῇ πολι-
 τεί. —^b πρῶτον...χρόνῳ om A. —^c γῆν s. —^d σεισμῶν Ἐσεις. —^e ἐπί om Ἐπὶ zceis.
 —^f ἐξαισίον v. —^g γενομένου om zceis. —^h Ἴλισόν Συβο et pr A: Ἴλισόν Ἐσ.
 —ⁱ Πύκνα A, πυκνὰ ἘΣυζθεο: πυκνὰ *s. —^k Λυκαβηττὸν A, Λυκαβηττῶν Σο, Λυ-
 καβηττὸν εἰ: Λυκαβηττὸν *s. —^l τῆς add ASBo. —^m πυκνὸς A, πυκνὸς ἘΣυζθεο:
 πυκνὸς s. —ⁿ ὀλίγων Ἐζθε. —^o ἀκείτο ASο: φέκτο *s. —^p μόνον γένος ΑΣυζθεο:
 γένος μόνον *s. —^q κατακῆκειν Αι: κατακῆκει *s. —^r προσπεριβεβλημένη ἢ, προσ-
 περιβεβλημένος ε. —^s βορρᾶ A: βορρᾶν *s. —^t οἰκίας κοινὰς A, οἰκίας κενὰς Σ, οἰ-
 κίας τινὰς εἰ. —^u κατασκευασμένοι ΑΣυζθεο. —^v κατὰ εἰ. —^w οἰκοδομήσεων A,

§. 6. γῆν αὐτὴν] Scribendum hic vi-
 detur: νῦν μὲν γὰρ μία γενομένη νύξ
 ὑγρά διαφερόντως, γῆν αὐτῇ (i. e. τῇ ἀκρο-
 πόλει) περιτήξασα. LIND.

τρίτου πρότερον] Nisi vox τρίτου in-
 litesit ab aliena manu adscripta, fortasse
 hominis Christiani, qui sacrum illud Νοᾶ
 diluvium meminerat, quod si verum esset,
 vox πρότερον mutanda esset in προτέρην,
 atque referenda ad intellectam vocem
 φθορᾶν, falsa certe videtur esse retento-
 que illo πρότερον mutanda in περιττόν.
 LIND.

Πυκνὸς] Græce legendum, καὶ περιει-
 ληφυῖα ἐντὸς τὴν Πύκνα, καὶ τὸν Λυκα-
 βηττὸν ὄρος ἐκ τοῦ καταντικρὺ πυκνὸς
 ἔχουσα. Vulgo πυκνὸς habetur pro πυ-

κός. Fuit autem Athenis forum judi-
 ciarium Πυλῆ appellatum. Unde est
 genitivus casus Πυκνός, quem per meta-
 thesin Πυκνός Aristophanes dixit. Ap-
 pellatio inde facta esse videtur, quod
 frequentes isthic viri convenirent: aut
 quod lapidum frequentia eo loci esset,
 aut similis materia congeries. CORNAR.
 ὄρον] Legitur etiam ὄρος, id est mon-
 tem: et Λυκαβηττὸν jungitur sequenti-
 bus, hoc modo, καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὄρος
 ἐκ τοῦ καταντ. ΣΤΕΡΗ.

κῆπον—προσπεριβεβλημένοι] Mutan-
 dum hic aut κῆπον in κῆπος, aut προσ-
 περιβεβλημένοι in προσπεριβεβλημένον.
 LIND.

τεία δι' οἰκοδομήσεων^ω ὑπάρχειν^τ αὐτῶν καὶ τῶν ἱερῶν, ἀνευ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· τούτοις γὰρ οὐδὲν οὐδαμῶσε προσεχρῶντο,^γ ἀλλὰ τὸ μέσον ὑπερηφανίας^z καὶ ἀνελευθερίας μεταδιώκοντες^a κοσμίας ὠκοδομοῦντο οἰκήσεις, ἐν αἷς αὐτοῖ τε καὶ ἐκγόνων ἐκγονοὶ καταγερῶντες^b ἄλλοις ὁμοίοις^c τὰς αὐτὰς αἰεὶ παρεδίδοσαν.^d τὰ δὲ πρὸς νότου κήτους καὶ γυμνάσια συσσίτια τε ἀνέντες οἷα θεροὺς κατεχρῶντο ἐπὶ ταῦτα αὐτοῖς. κρήνη δ' ἦν μία κατὰ τὸν τῆς νῦν ἀκροπόλεως τόπον, ἧς ἀποσβεσθείσης ὑπὸ^e τῶν σεισμῶν τὰ νῦν νάματα^f σμικρὰ κύκλω καταλέλειπται, τοῖς δὲ τότε πᾶσι παρεῖχεν ἄφθονον ῥεῦμα, εὐκράς^g οὔσα πρὸς χειμῶνά τε καὶ θερός. τούτῳ δὲ κατῴκουν τῷ σχήματι, τῶν μὲν αὐτῶν^h πολιτῶν φύλακες, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων ἡγεμόνες ἐκόνταν, πλῆθος δὲ διαφυλάττοντες ὅτι μάλιστα ταυτὸνⁱ ἑαυτῶν^k εἶναι πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὸ δυνατὸν πολεμεῖν ἤδη καὶ τὸ ἔτι,^l περὶ δύο μάλιστα ὄντες^m μυριάδας.

§. 7. Οὔτοι μὲν οὖν δὴ τοιοῦτοί τε ὄντεςⁿ αὐτοὶ καὶ τινα τοιοῦτον αἰεὶ τρόπον τῆν τε ἑαυτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα δίκη διοικοῦντες, ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν κατὰ τε σωματῶν κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρετὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν^o τότε· τὰ δὲ^p δὴ τῶν ἀντιπολεμησάντων αὐτοῖς οἷα αὐ^q ἦν

οἰκοδομῆς ἔων ἐνέβαιο et (accentibus re additis) Σ, οἰκοδομῆς ἔων Ε: οἰκοδομῆς ὄν χρεῶν ἰγ.— ὑπάρχει ἰ.—^γ χρῶντο Σ.— ὑπερηφανείας ζε.—^α μεταδιώκοντες ΑΣζ

οἰς
 ἔβαιο: διώκοντες *s.—^b κατηγορῶντες εἰ, κατηγοροῦντες Εζε.—^c ὁμοίως z.—^d αἰεὶ περ ἐδίδοσαν Α.—^e ὑπὸ Σ.—^f νάματα Α et corr Σ, ἅμα τὰ ἐνέβαιο et pr Σ, ἅ μετὰ ἰ: ὕδατα *s.—^g εὐκράς Α.—^h αὐτῶν Α.—ⁱ τοῦτον ε.—^k ἑαυτῶν Ε.—^l καὶ τὸ ἔτι Εζεβείο, καὶ τότε ἔτι ΑΣ: κατὰ τὰ ἔτη s.—^m ὄντες Α: ὄντας *s.—ⁿ ὄντες om Α.—^o τῶν om v.—^p δὲ Α, τε Εζεβείο: γε s.—^q ἂν Α: om *s.—^r ὡς Α.—

ὑδατα] Græce legendum, ἧς ἀποσβεσθείσης ὑπὸ τῶν σεισμῶν τὰ νῦν ὑδατα σμικρὰ κύκλω καταλέλειπται. Vulgati codices habent ἅ μετὰ πρό voce ὑδατα. CORNAR.

κατὰ τὰ ἔτη] In Græcis legendum, πλῆθος δὲ διαφυλάττοντες ὅτι μάλιστα ταυτὸν ἑαυτοῦ εἶναι πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὸ δυνατὸν πολεμεῖν ἤδη κατὰ τὰ ἔτη περὶ δύο μάλιστα ὄντας μυριάδας. In vulgatis καὶ τὸ ἔτι legitur

falso pro κατὰ τὰ ἔτη. CORNAR.

κατὰ τὰ ἔτη] Non sufficit hic præclara Cornarii emendatio, qua in locum vulgaris lectionis καὶ τὰ ἔτι restituta videtur vera lectio κατὰ τὰ ἔτη. Locus ut expediatur omnino, videtur hic etiam scribendum: τῶν δυνατῶν πολεμεῖν ἤδη κατὰ τὰ ἔτη περὶ δύο μάλιστα ὄντων μυριάδας, nisi forte prætulerois τοὺς τε δυνατοὺς—ὄντας, ut neclantur ea verba a voce διαφυλάττοντες. LIND.

ὡς τε ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο, μνήμης ἂν μὴ στερηθῶμεν ἂν ἔτι παῖδες ὄντες ἠκούσαμεν, εἰς τὸ μέσον αὐτὰ νῦν ἀποδώσομεν ὑμῖν τοῖς φίλοις εἶναι κοινά.

III. 113.

Τὸ δ' ἔτι βραχὺ πρὸ τοῦ λόγου δεῖ δηλῶσαι, μὴ πολλάκις ἀκούοντες Ἑλληνικὰ βαρβάρων ἀνδρῶν ὀνόματα θαυμάζητε· τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν πεύσεσθε. Σόλων ἄτ' ἐπινοῶν εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ, διαπυθναζόμενος τὴν τῶν ὀνομάτων δύναμιν, εὔρε τούς τε Αἴγυπτίους τούς πρώτους ἐκείνους αὐτὰ γραφασμένους εἰς τὴν αὐτῶν φωνὴν μετενηνοχότας, αὐτός τε αὖ πάλιν ἐκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων εἰς τὴν ἡμετέραν ἄγων φωνὴν ἀπεγράφετο. καὶ ταῦτά γε δὴ τὰ γράμματα παρὰ τῷ πάππῳ τ' ἦν καὶ ἔτ' ἐστὶ παρ' ἐμοὶ νῦν διαμεμελέηταιί τε ὑπ' ἐμοῦ^u παιδὸς ὄντος. ἂν οὖν ἀκούητε τοιαῦτα οἷα καὶ τῆδε ὀνόματα, μηδὲν ὑμῖν ἔστω θαῦμα· τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν^w ἔχετε. μακροῦ δὲ δὴ^x λόγου τοιάδε τις^y ἦν ἀρχὴ τότε.

III. II. 158.

§. 8. Καθὰ περ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέχθη περὶ τῆς τῶν θεῶν λήξεως, ὅτι κατενεύμαντο γῆν πᾶσαν ἔνθα μὲν μείζους λήξεις,^z ἔνθα δὲ καὶ ἐλάττους, ἱερά θυσίας τε αὐτοῖς κατασκευάζοντες, οὕτω δὴ καὶ τὴν νῆσον Ποσειδῶν τὴν Ἀτλαντίδα λαχὼν^a ἐκγόνους ἑαυτοῦ^b κατώκισεν^c ἐκ θνητῆς γυναικὸς γεννήσας ἐν τινὶ τόπῳ τοιῶδε^d τῆς νήσου. πρὸς θαλάττης^e μὲν, κατὰ δὲ μέσον πάσης πεδίου ἦν, ὃ δὴ πάντων πεδίων^f κάλλιστον ἀρετῇ τε ἰκανὸν γενέσθαι λέγεται. πρὸς τῷ πεδίῳ δ' αὖ κατὰ μέσον σταδίου ὡς πεντήκοντα ἀφεστός^g ἦν ὄρος βραχὺ πάντη. τοῦτ'^h δ' ἦν ἔνοικος τῶν ἐκεῖ κατὰⁱ ἀρχὰς ἐκ γῆς ἀνδρῶν γεγονότων Εὐρύνορ μὲν τούνομα,^k γυναικὶ δὲ συνοικῶν Λευκίππη· Κλειτὰ δὲ μο-

^a παιδευθέντες (appositis in mg παῖδες ὄντες) A.—^t ἄτ' AΣzβεο, τ' Ἐσί et, qui σόλωνά habet, z: om particulam s.—^u αὐτοῦ A.—^v ἡμῖν zι.—^w αὐτῶν om ρ.—^x δεῖ e.—^y τοιάδε τις ἦν A, τοιάδε τις ἦ Σzβεο: ἦ Ἐσίς.—^z μίξεις Σzβεσί, μίξεις e.—^a λαλῶν zε.—^b αὐτοῦ A.—^c κατώκισεν A, κατώκισαν zε.—^d τοιῶδε τῆς νήσου AΣzβεο, τῆς νήσου τοιῶδε *s.—^e θαλάττης AΣzβεο, θαλάττη *s.—^f πεδίων ρ et corr (ut videtur) A, πεδίου i: πεδίου *s.—^g ἀφεστός Auzβε, ἀφεστός *s.—^h τοῦτο

§. 8. λήξεις] Græce legendum, ἔνθα πεδίου κάλλιστον] Scribendum videtur μὲν μείζους λήξεις, ἔνθα δὲ καὶ ἐλάττους. tur πεδίων loco vulgaris πεδίου. LIND. Vulgo μίξεις pro λήξεις. CORNAR.

νογενῆ θυγατέρα ἐγεννησάσθην. ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ἄραν ἠκούσης τῆς κόρης ἢ τε μήτηρ τελευτᾷ καὶ ὁ πατήρ, αὐτῆς¹ δὲ^m εἰς ἐπιθυμίαν Ποσειδῶν ἐλθὼν ζυμμίγνυται,ⁿ καὶ τὸν γήλοφον,^o ἐν ᾧ κατῴκιστο,^p ποιῶν εὐερκῆ^q περιρρήγνυσι κύκλω, θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχούς,^r δύο μὲν γῆς, θαλάττης^s III. II. 159. δὲ τρεῖς οἷον τορνεύαν ἐκ μέσης τῆς νήσου, πάντῃ ἴσον ἀφαστῶτας, ὅσπερ ἀβατον ἀνθρώποις^t εἶναι. πλοῖα γὰρ καὶ τὸ πλεῖν οὐκ ἔστιν ἦν. αὐτὸς δὲ τήν τε ἐν μέσῳ νῆσον οἶα δὴ θεὸς εὐμαρῶς διεκόσμησεν, ὕδατα μὲν διττὰ ὑπὸ γῆς ἀναπηγαῖα κομίσας,^u τὸ μὲν θερμόν, ψυχρὸν δὲ^v ἐκ κρήνης ἀπορρέον ἕτερον, τροφὴν δὲ παντοίαν καὶ ἰκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδούσ· παίδων^w δὲ ἀρρένων πέντε γενέσεις^x διδύμους γεννησάμενος ἐβρέφατο, καὶ τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δέκα μέρη^y κατανείμας τῶν μὲν πρεσβυτάτων^z τῶ προτέρῳ γενομένῳ τήν τε μητρῴαν οἴκησιν καὶ τὴν κύκλω III. 114. λῆξιν, πλείστην καὶ ἀρίστην^a οὖσαν, ἀπένειμα, βασιλέα τε τῶν ἄλλων^b κατέστησε, τοὺς δὲ ἄλλους ἀρχοντας, ἐκάστῳ δὲ ἀρχὴν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τόπον^c πολλῆς χώρας ἔδωκεν.^d ὀνόματα δὲ πᾶσιν ἔθετο, τῶ μὲν πρεσβυτάτῳ καὶ

Εὐρεί. —¹ κατ' θεο. —^k ὄνομα ΑΣεὐβεο. —^l αὐτῆ Σο. —^m δ' ο, om εὐβε. —ⁿ ξ. Α. —^o γηλόφον Ε. —^p κατῴκιστο ΑΣο, κατῴκισται *ς. —^q εὐερκῆ Εε. —^r τροχούς v. —^s τῆς θαλάττης Σ. —^t ἀνθρώποις om pr Ε. —^u κομίσας Α: κοσμήσας *ς. —^v τὸ δὲ ψυχρὸν ε. —^w παίδων ΑΣεὐβεο, πέντε *ς. —^x γενήσεις is. —^y τῶν μὲν πρεσβυτάτων Α, τῶ μὲν πρεσβυτάτῳ *ς. —^z μέρει i. —^a καὶ ἀρίστην om pr Ε. —^b ἄλλων ΑΣεὐ

τροχούς] Cf. Fig. 10. ubi secundum hanc non totius Atlantidis, sed unius ejus partis, quam supra πάντων πεδίων κάλλιστον appellavit, descriptionem, rotas, ut ita dicam, terrestres α et β concentricis vides inclusas circulis, qui maris significant orbem et ambitum. Cetera patent ex ipsa figura, in qua etiam τὰς διάρυχας γ et δ descripsimus, de quibus agitur p. 115. D. Mirum igitur quantum extravit Cl. Schneiderus, qui vocem τροχός, hic usurpatam, explicabat *terrae in mare prominentem partem vel maris in illam partem insinuatam*. Cf. Lex. Græc. v. τροχός. LIND.

γενήσεις] γρ. γενέσεις. STEPH. Ita Bas. 2. Bip.

δέκα μέρη] Putet quispiam deesse præ-

positionem eis ante δέκα: sed alii apud hunc scriptorem sunt loci huic similes. Cæterum verba illa τῶ προτέρῳ γενομένῳ non immerito supervacanea esse dicentur: quæ ex pag. sequent. irrepsisse crediderim: quum aliquis e regione illius nominis πρεσβυτάτῳ scripsisset illa, quod idem valeret. De pluribus tamen quam duobus τῶ πρώτῳ γενομένῳ dicendum est, non τῶ προτέρῳ γενομένῳ. STEPH.

τῶ προτέρῳ] An non scribendum τῶ μὲν πρεσβυτάτῳ τῶν πρότερον γενομένων, i. e. πρότερον ἢ κατένειμα γενομένων. LIND.

τῶν ἄλλων] Ficinus vertit τῶν ἄλλων, reliquorum. An legit ille τῶν ἄλλων? Utrumvis certe potest hic ferri. LIND.

Βασιλεῖ τοῦτο^ο οὐ δὴ καὶ πᾶσα ἡ νῆσος τό τε πέλαγος ἔσχεν ἑπωνυμίαν, Ἀτλαντικὸν λεχθέν ὅτι τοῦνομ^ι ἦν τῶ πρώτῳ βασιλεύσαντι τότε Ἀτλας· τῶ δὲ διδύμῳ μετ' ἐκεῖνόν τε¹ γενομένῳ, λῆξιιν δὲ ἄκρας τῆς νήσου πρὸς Ἡρακλείων στηλῶν εἰληχότι ἐπὶ τὸ τῆς^β Γαδειρικῆς νῦν χώρας κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὀνομαζομένης, Ἑλληνιστὶ μὲν Εὐμυλον, τὸ δ' ἐπιχώριον Γάδειρον· ὃ πέρ τ' ἦν ἐπίκλην, ταύτη^h ὄνομα παράσχοι. τοῖνⁱ δὲ δευτέρου γενομένου^k τὸν μὲν Ἀμφήρη, τὸν δὲ Εὐαίμονα^l ἐκάλεσε· τρίτοισ^m δὲ, Μνησέα μὲνⁿ τῶ προτέρῳ γενομένῳ, τῶ^ο δὲ μετ' αὐτὸν^p Αὐτόχθονα· τῶν δὲ τετάρτων Ἐλάσιππον μὲν τὸν πρότερον, Μήστορα δὲ τὸν ὕστερον· ἐπὶ δὲ τοῖς πέμπτοις^q τῶ μὲν ἔμπροσθεν Ἀζάης^r ὄνομα ἐτέθη,^s τῶ δ' ἑστέρῳ Διαπρεπῆς. [§. 9.] Οὗτοι δὴ πάντες αὐτοὶ τε καὶ ἡ^u ἐργοὶ τούτων ἐπὶ γενεὰς πολλὰς^v ἄκουσιν ἄρχοντες μὲν πολλῶν ἄλλων κατὰ τὸ πέλαγος νήσων, ἔτι δὲ, ὡς περ καὶ πρότερον ἐρρήθη, μέχρι τε Αἰγύπτου καὶ Τυρρήνιας^w τῶν ἐν τὸς δεῦρο^x ἐπάρχοντες. Ἀτλαντος δὴ πολὺ μὲν ἄλλο καὶ τίμιον γίνεται γένος, βασιλεὺς δὲ ὁ πρεσβύτατος αἰεὶ τῶ πρεσβυτάτῳ τῶν ἐγγόνων παραδιδούς ἐπὶ γενεὰς πολλὰς τὴν βασιλείαν διέσωζον,^y πλούτον^z μὲν κεκτημένοι πλήθει τοσοῦτον ὅσος οὐ τέ πω πρόσθεν ἐν δυναστείαις τισὶ βασιλείων^a γέγονεν οὐ τέ ποτε ὕστερον^b γενέσθαι ῥάδιος, κατεσκευασμένα δὲ πάντα ἦν αὐτοῖς ὅσα ἐν πόλει καὶ ὅσα κατὰ τὴν ἄλλην χώραν ἦν ἔργον κατασκευάσασθαι.^c πολ-

βεο, δλων *ς.—^c τόπον add A.—^d ἔθηκεν i.—^e τοῦτο AΣυβο : τοῖτῳ *ς.—^f τε A : τότε *ς.—^g τῆς om i.—^h τ' ἦν ἐπίκλην ταυτη^h A : ἂν τὴν ἐπίκλησιν ταύτην *ς. οἶν δ

—ⁱ τὴν z.—^k γενομένην z.—^l εὐαίμονα Ανθο, εὐαίμονα Σ : εὐδαίμονα *ς.—^m τρίτοισ A, τριτοῖς ε : τριτοῖς *ς.—ⁿ μὲν om β.—^ο τὸ zβ.—^p μετὰ τοῦτον A.—^q τῆς πέμπτης Εευθρεῖς.—^r ἀζάης Σ.—^s ἐτέθη ε.—^t δὲ Εευθρεῖς.—^u καὶ om Σο.—^v παμπόλλας υο, πάμπολυς ze, πάνπολυς β, πάμπολυς ε, παμπόλλους Ξξίς.—^w τυ-

ρηνίας Ευθρεῖς.—^x δευτέρῳ (apposito in mg δεῦρο) A.—^y διέσωζεν ε.—^z πλῆτοσου-
τον A.—^a βασιλέως A.—^b ὕστερον etiam post ῥάδιος habet ε.—^c ἦν ἔργον κατεσ-

τρίτοῖς δὲ, κ. τ. λ.] Scribe mecum : τρίτοι δὲ, Μνησέα μὲν, τὸν πρότερον γενομένον τὸν δὲ μετ' αὐτὸν, Αὐτόχθονα. Subsequitur τῶν δὲ τετάρτων. Rescribe τοῖν δὲ τετάρτων. LIND.

§. 9. βασιλεὺς δὲ] Scribendum hic videtur βασιλεῖς δὲ, ὁ πρεσβύτατος αἰεὶ— παραδιδούς—διέσωζον ubi vocula αἰεὶ vicem tenet vocis ἕκαστος, nisi praeuleris τοῦ πρεσβυτάτου αἰεὶ παραδιδόντος. LIND.

λά^d μὲν γὰρ^e διὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς προσήειν^f ἔξωθεν, πλείστα δὲ ἡ νῆσος αὐτῆ^g παρείχετο εἰς τὰς τοῦ βίου κατασκευάς, πρῶτον μὲν ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττόμενα στερεὰ^h καὶ iii. ii. 161. ὅσα τηκτὰ γέγονε· καὶ τὸⁱ νῦν ὄνομαζόμενον μόνον,^k τότε δὲ πλεόν ὀνόματος^l ἦν τὸ γένος ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὄρει-
 χάλκου^m κατὰ τόπους πολλοὺς τῆς νήσου,ⁿ πλὴν χρυσοῦ τιμιώτατον ἐν τοῖς τότε ὄν· καὶ ὅσα ὕλη πρὸς τὰ τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται, πάντα φέρουσα ἄφθονα, τὰ τε αὖ περὶ τὰ^o ζῶα ἰκανῶς ἡμερα καὶ ἄγρια τρέφουσα. καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλείστον· νομὴ γὰρ τοῖς τε ἄλλοις ζῴοις, ὅσα καθ' ἔλη καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς ὅσα τ' αὖ κατ' ὄρη καὶ ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται, iii. 115. ξύμπασι παρῆν ἄδην,^p καὶ τούτῳ^q κατὰ ταῦτα τῷ ζῳῷ, μεγίστῳ πεφυκότι καὶ πολυβορωτάτῳ. πρὸς δὴ^r τούτοις, ὅσα εὐώδη τρέφει που γῆ τὰ νῦν, ρίζων ἢ χλόης ἢ ξύλων ἢ χυλῶν στακτῶν^s εἴτε^t ἀνθῶν εἴτε^u καρπῶν, ἔφερε^v τε ταῦτα καὶ ἔφερβεν^v εὔ. ἔτι δὲ τὸν ἡμερον^w καρπόν, τόν τε ξηρὸν ὃς ἡμῖν τροφῆς^x ἕνεκά ἐστι,^y καὶ ὅσοις χάριν τοῦ σίτου προσ-
 χρώμεθα—καλοῦμεν δὲ αὐτοῦ τὰ μέρη ξύμπαντα^z ὄσπρια—καὶ τὸν ὅσος ξύλιнос, πόματα^a καὶ βρώματα καὶ ἀλείμματα φέρων, παιδιᾶς τε ὃς^b ἕνεκα ἠδονῆς τε^c γέγονε δυσθησαύριστος ἀκροδρῦν καρπός, ὅσα τε παραμύθια^d πλήσμονης μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν, ἅπαντα^e ταῦτα iii. ii. 162.

κενάσθαι Σς, ἦν ἔργον κατασκευάσθαι ενθεο, om Eι: τῶν πρὸς χρῆσιν ζητουμένων ἐστὶ σ.—^d πολλὰ...ἀρχὴν om Eι.—^e καὶ πολλὰ μὲν σ.—^f προσήειν A: προσήει *σ.—^g αὐτῆ A, αὐτῆ Σς ενθεο: αὐτοῖς σ.—^h τὸν ενθεοι.—ⁱ νοῦν i.—^k μόνον om σ.—^l ὀνόματος A, ceteri ὀνομαστῶν: ὀνομαστῶν σ.—^m ὄρει χαλκοῦ ενθ, ὄρει χαλκοῦ accentu recenti ο, ὄρη χαλκοῦ zce, ὄρηχαλκον E: ὄρειχαλκον is.—ⁿ νόσου εν.—^o περὶ τὰ Σς βο, τὰ περὶ τὰ A: περιττὰ *σ.—^p ἄδην A: ἀλλ' ἦν *σ.—^q τοῦτο ενθεοις.—^r δὲ βο.—^s ἢ στακτῶν ενθεοις.—^t εἴτε (in ei corr) A.—^u ἢ A.—^v ἔτρεφεν AΣ ενθεο.—^w ἡμέτερον A.—^x ἡμῖν τῆς τροφῆς ενθεο.—^y ἐστὶ ante τροφῆς ponunt Eci σ.—^z ξύμπαντα om A.—^a πόματα Σς ενθεο: πόματα σ.—^b παιδιᾶς τεως ενθεο.—^c ἠδονῆς τε A, καὶ ἠδονῆς eis: ceteri om particulam.—^d παραμύθια βο.—^e τιθέ-

χάραν—αὐτοῖς] Quae habes inter χάραν et αὐτοῖς, in praeced. editionibus desiderantur: ea tamen et Fic. agnoscit. STEPH. Debentur vero illa ingenio Cornarii, Ecl. p. 112. 'In Graecia deficit integer versus, prioris periodi finem, et posterioris initium, continens. Sic ergo integra lectio reponenda est, κατασκευασμένα δὲ πάντα ἦν αὐτοῖς, ὅσα ἐν πόλει, καὶ ὅσα

κατὰ τὴν ἄλλην χάραν τῶν πρὸς χρῆσιν ζητουμένων ἐστὶ· καὶ πολλὰ μὲν διὰ τὴν ἀρχὴν, αὐτοῖς προσήει ἔξωθεν κ. λ.' BIP.

πλεόν ὀνομαστῶν] Secundum Ficini versionem habentis, quodve nunc nominatur solum, tunc certe plurimum effodiebatur, videtur nobis hic scribendum: τότε δὲ πλεόν ἢ ὀνομαστῶν. LIND.

ἢ τότε^f ποτὲ οὔσα ὑφ' ἡλίου νῆσος ἱερὰ καλὰ τε καὶ θαυμαστά καὶ πλήθυσιν ἄπειρα ἔφερε. ταῦτα οὖν λαμβάνοντες πάντα παρὰ τῆς γῆς κατεσκευάζοντο τά τε ἱερὰ καὶ τὰς βασιλικὰς οἰκῆσεις καὶ τοὺς λιμένας καὶ τὰ νεώρια καὶ ζύμπασαν τὴν ἄλλην χώραν, τοιαῦδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες.

§. 10. Τοὺς τῆς θαλάττης τροχούς, οἱ περὶ τὴν ἀρχαίαν ἦσαν^e μητρόπολιν, πρῶτον μὲν ἐγεφύρωσαν, ὁδὸν ἔξω καὶ ἐπὶ τὰ βασιλεια ποιούμενοι. τὰ δὲ βασιλεια ἐν ταύτῃ τῇ τῶ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει^h κατ' ἀρχὰς ἐποίησαντο εὐθύς, ἕτερος δὲ παρ' ἑτέρου δεχόμενος, κεκοσμημένα κοσμῶν, ὑπερεβάλλετοⁱ εἰς δύναμιν αἰεὶ τὸν ἔμπροσθεν,^k ἕως εἰς ἑκπληξιν μεγέθεσι κάλλεσσι τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἰκῆσιν ἀπειργάσαντο. διώρυχα μὲν γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀρχόμενοι τρίπλευρον^l τὸ πλάτος, ἑκατὸν δὲ ποδῶν βάθος, μῆκος δὲ πεντήκοντα σταδίων, ἐπὶ τὸν^m ἑξωτάτα τροχὸν συνέτρησαν, καὶ τὸν ἀνάπλου ἐκ τῆς θαλάττης ταύτῃⁿ πρὸς ἐκεῖνον ὡς εἰς^o λιμένα ἐποίησαντο, διελόντες στόμα ναυσὶ ταῖς μεγίσταις ἰκανὸν εἰσπλεῖν. καὶ δὴ καὶ τοὺς τῆς γῆς τροχούς, οἱ τοὺς τῆς θαλάττης

iii. ii. 163. διείργον, κατὰ^p τὰς γεφύρας διείλον ὅσον μιᾷ τριήρει διέκπλου^q εἰς ἀλλήλους, καὶ κατεστέγασαν ἄνωθεν, ὥστε τὸν ὑπόπλου κατὰθεν εἶναι· τὰ γὰρ τῶν τῆς γῆς τροχῶν χεῖλη βάθος εἶχεν ἰκανὸν ὑπερέχον^r τῆς θαλάττης.^s ἦν δὲ ὁ μὲν μέγιστος τῶν τροχῶν, εἰς ὃν ἡ θάλαττα συνετέτρητο,^t τρισταδῖος τὸ πλάτος, ὁ δ' ἐξῆς τῆς γῆς ἴσος ἐκείνω· τοῖν δὲ δευτέρω ὁ μὲν ὑγρὸς δυοῖν σταδίοις πλάτος, ὁ δὲ ξηρὸς ἴσος αὖ πάλιν^u τῶ πρόσθεν ὑγρῶ· σταδίου^v δὲ ὁ περὶ αὐ-

iii. 116. τὴν τὴν^w ἐν μέσῳ νῆσον περιβέων. ἢ δὲ νῆσος ἐν ἣ τὰ βασιλεια ἦν, πέντε σταδίων τὴν διάμετρον εἶχε. ταύτην δὴ κύ-

μενα πάντα Ἐξαρείος, τιθέμεθα πάντα νθ.—^f ποτὲ om θ.—^g οὔσαν Α.—^h κατοικήσεις Εζθε.—ⁱ ὑπερβάλλετο ἰ, ὑπερβάλετο ε.—^k αἰεὶ τὸν ἔμπροσθεν Α, τὸν ἔμπροσθεν αἰεὶ Σο, αἰεὶ τοῦ ἔμπροσθεν νθβεῖς.—^l τρίπλευ ε.—^m τῶν Ε.—ⁿ ταύτης ΕΞς.—^o εἰς om ἰ.—^p καὶ κατὰ ε.—^q ἐκπλοῦν Α.—^r ὑπερέχοντα Εζθβεῖς.—^s θάλασσα Εζρεῖς.—^t συντέτρηται ε, συνετέτρηται ν.—^u πάλιν om Σ.—^v σταδίων ἰ.—^w τὴν αὐτὴν Ε

§. 10. τοῦ ἔμπροσθεν] Vel τὸν vel jungatur accusativo. STEPH. τοὺς legendum est, quum ὑπερβάλλεσθαι

κλω καὶ τοὺς τροχοὺς καὶ τὴν γέφυραν πλεθριαίαν^x τὸ πλάτος οὖσαν ἔνθεν καὶ^y ἔνθεν λιθίνῳ περιεβάλλοντο^z τείχει, πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν κατὰ τὰς τῆς θαλάττης διαβάσεις^a ἑκασταχόσε ἐπιστήσαντες. τὸν δὲ λίθον ἔτεμνον ὑπὸ τῆς νήσου κύκλῳ τῆς ἐν^b μέσῳ καὶ ὑπὸ τῶν τροχῶν ἔξωθεν καὶ ἐντός, τὸν μὲν λευκόν, τὸν δὲ μέλανα, τὸν δὲ ἐρυθρὸν ὄντα· τέμνοντες δὲ ἅμα^c ἀπειργάζοντο νεωσοίκους κοίλους διπλοῦς ἐντός, κατηρεφεῖς αὐτῇ τῇ πέτρα. καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὰ μὲν ἀπλᾶ, τὰ δὲ μιγνύντες τοὺς λίθους ποικίλα ὕφαινον παιδιᾶς^d χάριν, ἡδονὴν III. II. 164. αὐτοῖς^e ξύμφυτον ἀπονέμοντες· καὶ τοῦ μὲν περὶ τὸν ἔξωτάτῳ^f τροχὸν τείχους χαλκῷ περιελάμβανον^g πάντα τὸν περιδρομον, οἷον ἀλοιφῇ προσχράμενοι, τοῦ δ' ἐντός καττιτέρῳ περιέτηκον, τὸν δὲ περὶ αὐτὴν τὴν^h ἀκρόπολιν ὄρειχάλκῳ μαρμαρυγᾶς ἔχοντι πυρώδεις. [§. 11.] Τὰ δὲ δὴ τῆς ἀκροπόλεως ἐντός βασιλεια κατεσκευασμένα ᾧδ' ἦν. ἐν μέσῳ μὲνⁱ ἱερὸν ἅγιον αὐτόθι τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἄβατον ἀφεῖτο, περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον, τοῦτ' ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐφίτυσαν καὶ^k ἐγέννησαν τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν^m γένος· ἐνθα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἐκ πασῶν τῶν δέκα λήξεων ἄραια αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερά ἐκείνων ἑκάστῳ. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος αὐτοῦⁿ νεῶς ἦν, σταδίου μὲν μῆκος, εὖρος δὲ τρισὶ πλέθροις, ὕψος δ' ἐπὶ τούτοις σύμμετρον ἰδεῖν, εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχοντος. πάντα δὲ

ζεῖς.—^x πλεθριδιαν Σενθεο.—^y καὶ ἔνθεν om pr E.—^z περιεβάλλοντο e, περιέβαλλον Σο.—^a διαβάσεις τῆς θαλάσσης Σο : τῆς om v^b.—^b τοῖς ἐν s.—^c ἅμα om A.—^d παιδείας ΞΞεβθεο.—^e αὐτοῖς A.—^f ἔξωτάτῳ A.—^g περιελαμβάνοντο ΞΞ.—^h τὴν om pr E.—ⁱ μὲν om i.—^k ἐφίτυσαν καὶ ΑΞθο, ἐφοίτησαν καὶ corr Σ, ἐφύτευσαν καὶ mg v, ἐφίταν καὶ v, ἐφίπαν καὶ ze, ἐφίπ καὶ c, ἐφι E : ἐφικτὸν ἰς.—^l ἐγέννησαν τὸ Σο : ἐγενήσαντο *s.—^m βασιλίδων ΞΞεβθεοῖς.—ⁿ αὐτὸς v.—

τοῖς ἐν μέσῳ] Scribe nobiscum τῆς ἐν μέσῳ quæ pertinent ad τῆς νήσου, atque τοῦ τροχοῦ. LIND.

αὐτοῖς] Nonne hic scribendum αὐτοῖς loco vulgaris αὐτοῖς? LIND.

§. 11. ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐφικτὸν] Seranus quidem vertit, in eo, quum ab initio devium caset, vocem ἐφικτὸν opponens antecedenti ἄβατον. Ficinus autem ea interpretatur illo modo: illuc a principio convenientes. Nobis autem videtur re-

Plat.

scribendum : ἐν ᾧ οἱ κατ' ἀρχὰς ἔποικοι ἐγενήσαντο etc. i. e. Neptunus Clitoe. LIND.

τρισιπλέθροις] Non τρισὶ πλέθροις, sed τριῶν πλέθρων dicendum hic esset: neutro tamen modo scriptum fuisse puto, sed τρισπλέθρος. Paulo post autem ἔχοντος stare posse non videtur, sed vel in ἔχον, vel potius ἔχων, mutari debere, quod referatur ad νεῶς. STEPH.

- ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νεῶν ἀργύρω, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων, τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσῶ. τὰ δὲ ἐντός, τὴν μὲν ὄροφὴν ἐλεφαντίνην ἰδεῖν πᾶσαν χρυσῶ^ο καὶ ὄρειχάλκῃ πεποικιλμένην, τὰ δὲ ἄλλα πάντα τῶν τοίχων τε καὶ κίωνων καὶ ἐδάφους ὄρειχάλκῃ περιέλαβον. χρυσᾶ δὲ ἀγάλματα ἐνέστησαν, τὸν μὲν θεὸν ἐφ' ἄρματος ἑστῶτα ἐξ^ρ ὑποπτέρων ἵππων¹ ἠνίοχον, αὐτόν τε^ε ὑπὸ μεγέθους τῇ κορυφῇ τῆς ὄροφης ἐφαπτόμενον, Νηρηΐδας δὲ ἐπὶ δελφίνων^δ ἑκατὸν κύκλῳ τοσαύτας γὰρ ἐνόμιζον αὐτάς οἱ τότε εἶναι. πολλὰ δ' ἄλλα^ε ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. περὶ δὲ τὸν^ν νεῶν ἔξωθεν εἰκόνες ἀπάντων ἕστασαν^ν ἐκ χρυσοῦ, τῶν γυναικῶν καὶ αὐτῶν ὅσοι τῶν δέκα ἐγεγόνεσαν^ω βασιλείων, καὶ πολλὰ ἕτερα^ε ἀναθήματα μεγάλα τῶν τε βασιλείων καὶ ἰδιωτῶν ἐξ αὐτῆς τε τῆς πόλεως καὶ τῶν ἔξωθεν ὅσων
- III. II. 117. ἐπῆρχον.^γ Βαμὸς τε δὴ ξυνεπόμενος ἦν τὸ μέγεθος καὶ τὸ τῆς ἐργασίας ταύτη τῇ κατασκευῇ, καὶ τὰ βασιλεία κατὰ ταυτά^ε πρέποντα μὲν τῷ τῆς ἀρχῆς μεγέθει, πρέποντα δὲ τῷ περὶ τὰ ἱερὰ κόσμῳ. [§. 12.] Ταῖς δὲ δὴ κρήναις, τῇ τοῦ ψυχροῦ καὶ τῇ τοῦ θερμοῦ νάματος, πλήθος μὲν ἄφθονον ἐχούσαις, ἠδονῇ δὲ καὶ ἀρετῇ τῶν ὑδάτων πρὸς ἑκατέρου τὴν χρῆσιν θαυμαστοῦ πεφυκότος, ἐχρῶντο περιστήσαντες οἰκοδομήσεις καὶ δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας ὑδάσι,^α δεξάμενάς τε αὐτάς^β μὲν ὑπαιθρίους, τὰς δὲ χειμερινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑποστέγους^ε περιτιθέντες, χωρὶς μὲν βασιλικὰς, χωρὶς δὲ ἰδιωτικὰς, ἔτι δὲ γυναιξὶν ἄλλας

^ο post χρυσῶ cum A omisi καὶ ἀργύρω.—^ρ ἐξ ΑΞΣσε.—^γ ἵππων Ἐε.—^ε δὲ Α.—^δ δελφικῶν Ἐεε.—^ε δ' ἐντός ἄλλα ΞΞεζβείος.—^ν τῶν ἰ.—^ω ἕστασαν ε, ἕστασαν ε, ἕστησαν β.—^ω ἐγεγόνεσαν Σο.—^ε ἕτερα om Σ.—^γ ἐπῆρχον ἰ.—^ε ταυτά ο, ταῦτα Σ, τὰ αὐτὰ *ε.—^α ὑδάτι ἰε.—^β αὐτὰς ἰ, θερμὰς ε.—^ε ὑπὸ στέγους Σ.—^δ ἵπποζυ-

§. 12. θερμὰς] In Græcis legendum, δεξαμενάς τε θερμὰς μὲν ὑπαιθρίους, τὰς δὲ χειμερινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑπὸ στέγους περιτιθέντες. CORNAR.

θερμὰς μὲν] Sic quidam liber vet. non αὐτὰς μὲν ὑπαιθρίους: (fortasse tamen non male τὰς μὲν ὑπαιθρίους legeretur). In eodem ὑπὸ στέγους disjuncte. STEPH.

δεξαμενάς τε θερμὰς μὲν κ. τ. λ.] Ibi vox ὑποστέγους est ex emendatione Cornarii loco vulgaris ὑπὸ στέγους. At lo-

cus etiam laborat: δεξαμενάς enim quomodo ad præcedentes referam οἰκῆσεις et φυτεύσεις, equidem non video. Quid si scriptum fuisset: ταξάμενοί τε τὰς θερινὰς μὲν, ὑπαιθρίους, τὰς δὲ χειμερινὰς θερμὰς, λουτρῶσι ὑπὸ στέγους παρατεθεισί, ubi ὑπαιθρίους refer ad sequens λουτρῶσι, sicuti θερινὰς ad sequens θερμὰς, cui voci junge denique, quæ sequuntur, χωρὶς μὲν, βασιλικὰς etc.? LIND.

καὶ ἑτέρας ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποζυγίοις,^d τὸ πρόσφορον τῆς κοσμήσεως ἐκάστοις ἀπονέμοντες. τὸ δὲ ἀπορρέον ἦγον III. II. 166.
ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος, δένδρα παντοδαπὰ^e κάλλος ὕψος τε δαιμόνιον ὑπὸ^f ἀρετῆς τῆς γῆς ἔχοντα,^g καὶ ἐπὶ τοὺς ἔξω κύκλους δι' ὀχετῶν κατὰ τὰς γεφύρας ἐπαχέτευον.^h οὗ δὲ πολλὰ μὲν ἱερά καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο,^k τὸ μὲν ἀνδρῶν, τὰ δὲ ἵππων χωρὶς ἐν ἑκατέρᾳ τῇ τῶν τροχῶν νήσῳ, τὰ τε ἄλλα καὶ κατὰ μέσσην τὴν μείζω τῶν νήσων^l ἐξηρημένος ἵππόδρομος ἦν αὐτοῖς,^m σταδίου τὸ πλάτος ἔχων, τὸ δὲ μῆκος περὶ τὸν κύκλον ὅλον ἀφείτο εἰς ἀμίλλαν τοῖς ἵπποις. δορυφορικαὶ δὲ περὶ αὐτὸν ἔνθενⁿ τε καὶ ἔνθεν οἰκῆσεις ἦσαν τῷ πλήθει τῶν δορυφόρων. τοῖς δὲ πιστοτέροις ἐν τῷ μικροτέρῳ τροχῷ καὶ πρὸς^o τῆς ἀκροπόλεως μᾶλλον ὄντι διετέτακτο ἢ φρουρά, τοῖς δὲ πάντων διαφέρουσι πρὸς πίστιν ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως περὶ τοὺς βασιλέας αὐτοὺς ἦσαν οἰκῆσεις δεδομέναι.^p τὰ δὲ νεώρια τριήρων μεστὰ ἦν καὶ σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει, πάντα δὲ^q ἐξηρτυμένα^r ἱκανῶς. Καὶ τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν τῶν βασιλέων οἰκῆσιν οὕτω κατεσκευάστο· διαβάντι δὲ τοὺς λιμένας ἔξω τρεῖς ὄντας ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἦειν ἐν^s κύκλῳ τεῖχος, πενήτηκοντα σταδίους τοῦ μεγίστου τροχοῦ τε καὶ λιμένος III. II. 167.
ἀπέχον πανταχῆ, καὶ συνέκλειεν εἰς ταῦτόν^t πρὸς^u τὸ τῆς διάρυχος στόμα τὸ πρὸς^v θαλάττης.^w τοῦτο δὲ πᾶν συνακείτο^x μὲν ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκῆσεων, ὁ δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λιμὴν ἔγεμε πλοίων καὶ ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν, Φωνὴν καὶ θόρυβον παντοδαπὸν κτύπον τε^y μεθ' ἡμέραν καὶ διὰ νυκτὸς ὑπὸ πλήθους παρεχομένων.

γίοις τβ.—^o δένδρα δὲ παντ. Εἰς.—^f ὑπ' ἰ.—^g ἔχοντος Α.—^h ἐποχετεύον Εζεῖ.—

ⁱ post kal cum A omisi πολλά.—^k κεχειρούργητο pI E, ἐκεχειρουργεῖτο zB.—^l μει-

^m ζῶων νήσων Α.—ⁿ αὐταῖ Α.—^o καὶ ἔνθεν om ἰ.—^p πρὸ ΕΣς.—^r δεδομμέναι corr

Α.—^q δὲ om Αε.—^r ἐξηρτημένα z, ἐξηρτυμένα v, ἐξηρημένα Εβσεις.—^s ἦν ΕΣεβε

είος.—^t ταυτὸ Εζεῖς.—^u πρὸ Σ.—^v τὸ πρὸς τὸ Εεβεῖς.—^w θάλατταν Σο, τῇ θα-

- §. 13. Τὸ μὲν οὖν ἄστου καὶ τὸ περὶ τὴν ἀρχαίαν² οἴκησιν σχεδὸν ὡς τότε ἐλέχθη, νῦν διεμνημόνευται.^a τῆς δ' ἄλλης χώρας ὡς ἡ φύσις^b εἶχε καὶ τὸ τῆς διακοσμήσεως εἶδος ἀπομνημονεύσαι πειρατέον. πρῶτον μὲν οὖν ὁ τόπος ἅπας ἐλέγετο σφόδρα τε ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάττης, τὸ δὲ περὶ τὴν πόλιν πᾶν πεδίον, ἐκείνην μὲν περιέχον, αὐτὸ δὲ κύκλω^c περιεχόμενον ὄρεσι μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν καθεμίνοις,^d λείον καὶ ὀμαλές,^e πρόμηκες δὲ πᾶν, ἐπὶ μὲν θάτερα τρισχιλίων σταδίων, κατὰ δὲ μέσον ἀπὸ θαλάττης ἄνω δισχιλίων. ὁ δὲ τόπος οὗτος ὅλης τῆς νήσου πρὸς νότον ἐτέτραπτο, ἀπὸ τῶν ἄρκτων^f κατάβορρος. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν^g ὄρη τότε ὑμνεῖτο^h πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγρονέαι, πολλὰς μὲνⁱ
- iii. 118. κώμας καὶ πλουσίας περιούκων ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντα, ποταμούς δὲ καὶ λίμνας καὶ λειμῶνας τροφὴν τοῖς πᾶσιν ἡμέροις καὶ ἀγρίοις ἰκανὴν θρέμμασιν, ὕλην δὲ^k καὶ πλήθει καὶ γένεσι ποικίλην ξύμπασι τε τοῖς ἔργοις καὶ πρὸς ἕκαστα ἄφθονον. ὧδε οὖν τὸ πεδίον φύσει καὶ ὑπὸ βασιλέων πολλῶν ἐν πολλῷ χρόνῳ διεπεπόνητο. τετράγωνον μὲν αὐθ^l ὑπῆρχε τὰ πλείστ' ὄρθον καὶ πρόμηκες· ὅτι δ' ἐνέλιπε,^m κατεύθυντοⁿ τάφρου κύκλω περιουρυχθείσης. τὸ δὲ^o βάθος καὶ πλάτος τό τε μῆκος αὐτῆς ἀπιστον μὲν τὸ^p λεχθέν, ὡς χειροποιήτων ἔργων, πρὸς τοῖς ἄλλοις διαπονήμασι^q τοσοῦτον εἶναι, ῥητέον δὲ ὅ γε ἠκούσαμεν· πλέθρου μὲν γὰρ βάθος ὀρώρυκτο,^r τὸ δὲ πλάτος ἀπάντη^s σταδίου, περὶ δὲ πᾶν τὸ^t πεδίον ὀρυχθεῖσα^u συνέβαινε εἶναι τὸ μῆκος στα-
- iii. ii. 168.

λάττη ε.—^x συνφέρει τὸ Εὐζερεῖς.—^y τε καὶ Ἐρεῖς.—^z ἀρχαίας ἰ.—^a διαμνημονεύεται ε.—^b ὡς φύσεως Σο.—^c ante κύκλω cum pr A omisi ἐν.—^d καθήμενοις vbis.—^e ὀμαλὸν ε.—^f ἀρκτων εἶ, ἀρκων ἰς.—^g αὐτῶν ἰ.—^h ὑμνεῖ τὸ εἶ, ὑμνεῖ τὸ ΑἘζερεῖς.—ⁱ μὲν οὖν Σο.—^k δὲ add A.—^l αὐθ' A: αὐτὸ *ς.—^m ἐνέλιπε ε, ἐνελείπετο Ἐρεῖς.

—ⁿ κατεύθυντο A, κατ' εὐθὴν τὸ z, κατ' εὐθὴν τὸ ὅ, κατ' εὐθὴν τὸ v, κατευθυ τὸ ο, κατ' εὐθὸ τὸ ΕΞερεῖ: κατ' εὐθὸ τῷ ε.—^o δὲ ΕΞερεῖο.—^p τὸ add A.—^q ἄλλοις καὶ πονήμασι A.—^r ὀρώρυκτο Σο.—^s ἀπάντη εἶο, ἅπαν ε, ἀπάντων ΕΞερεῖς.—^t τὸ

§. 13. ὕμνεῖ τὸ πλῆθος] Scribe mecum ὑμνεῖται πλῆθος. LIND.

ἔτι—κατ' εὐθὸ] Fortasse ἔτι et κατευθὸ τῷ τάφρου scribendum potius fuerit: licet ne sic quidem orationis structura satis expedita fore videatur. STERN.

ἔτι δ' ἐνελείπετο κατ' εὐθὸ] Scribe ἔ, τι δ' ἐνελείπετο κατευθὸ τῆς τάφρου κ. π. LIND.

ἀπιστον μὲν λεχθέν] Videtur scribendum ἀπιστον μὲν λεχθῆναι—ὡς—τοσοῦτοις εἶναι. LIND.

δίῳ μυρίῳ. τὰ δ' ἐκ τῶν ὄρῳ καταβαίνοντα ὑποδεχομένη
 ρεύματα καὶ περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα, πρὸς τὴν πόλιν
 ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν ἀφικομένη, ταύτῃ πρὸς θάλατταν^w με-
 θεῖτο ἐκρεῖν. ἀνωθεν δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ πλάτος μάλιστα
 ἑκατὸν^x ποδῶν διάρυχες^y εὐθεῖαι τετμημέναι κατὰ τὸ πε-
 δίον πάλιν εἰς τὴν τάφρον τὴν πρὸς θαλάττης^z ἀφείντο,
 ἐτέρω δὲ ἀφ' ἐτέρας αὐτῶν σταδίους ἑκατὸν ἀπέιχεν· ἢ
 δὴ^a τὴν τ'^b ἐκ τῶν ὄρῳ ὕλην κατῆγον εἰς τὸ ἄστυ καὶ III. II. 169.
 τᾶλλα δὲ ἀραιὰ πλοίοις κατεκομίζοντο, διάπλους^c ἐκ τῶν
 διαρύχων εἰς ἀλλήλας τε πλαγίας^d καὶ πρὸς τὴν πόλιν
 τεμόντες.^e καὶ δις δὴ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν^f ἑκαρποῦντο,
 χειμῶνος μὲν τοῖς ἐκ Διὸς ὕδασι χράμενοι, θέρος δὲ ὅσα
 γῆ φέρει, τὰ ἐκ τῶν διαρύχων ἐπάγοντες νάματα. [§. 14.]
 Πλήθος δὲ, τῶν μὲν ἐν τῷ πεδίῳ χρησίμων πρὸς πόλεμον^g
 ἀνδρῶν ἐτέτακτο τὸν κλῆρον ἕκαστον παρέχειν ἄνδρα ἡγε-
 μόνα, τὸ δὲ τοῦ κλήρου μέγεθος εἰς δέκα δεκάκισ ἦν στά- III. 119.
 δια, μυριάδες δὲ ξυμπάντων τῶν κλήρων ἦσαν ἕξ. τῶν δὲ
 ἐκ τῶν ὄρῳ καὶ τῆς ἄλλης χώρας ἀπέραντος μὲν ἀριθμὸς
 ἀνθρώπων ἐλέγετο, κατὰ δὲ τόπους καὶ κώμας εἰς τούτους
 τοὺς κλήρους πρὸς τοὺς ἡγεμόνας ἅπαντες^h διενεμένητο.
 τὸν οὖν ἡγεμόνα ἦν τεταγμένον εἰς τὸν πόλεμον παρέχειν
 ἕκτον μὲν ἄρματος πολεμιστηρίουⁱ μόριον εἰς μύρια^k ἄρ-
 ματα, ἵππους δὲ δύο καὶ ἀναβάτας, ἔτι δὲ ξυνωρίδα χω-
 ρίς δίφρου καταβάτην^l τε σμικρασπίδα^m καὶ τὸν ἀμφοῖν
 μετ' ἐπιβάτηνⁿ τοῖν ἵπποιν ἠνίοχον ἔχουσαν, ὀπλίτας δὲ^o
 δύο καὶ τοξότας σφενδονήτας^p τε ἑκατέρους δύο, γυμνήτας^q
 δὲ λιθοβόλους καὶ ἀκοντιστὰς τρεῖς ἑκατέρους,^r ναύτας δὲ

πάν Ἐνθεῖς.—^w ὄρυχθεῖσαν vs.—^x θάλατταν...αὐτῆς add AΣΘ.—^y ἐκ τῶν i.—
^z διορυχῆς z, διορυχθέν ενb.—^a θάλατταν ze, θάλασσαν Eciς.—^b ἢ δὴ A : ἦδη *s.—
^c τ' om v.—^d διπλοῦς Ezc, διπλοῖς veis.—^e πλατείαις A.—^f τέμοντες EΣενθεῖο
 s.—^g τὴν γῆν om Σ.—^h πολέμων i.—ⁱ ἄρματος πολεμιστηρίων Ez
 ceī, ἀρμάτων πολεμιστηρίων s.—^k εἰς μύρια A : εἰς τὰ μύρια *s.—^l καταβάτα e,

καταβά^r z, καταβάτας Eciς.—^m τε σμικρασπίδα Σηθ, τε μικρασπίδα A, τ' ἐσμ-
 α
 κρασπίδα ze, τ' ἐς μικρασπίδα ce, τ' ἐς μικρασπίδα i.—ⁿ μετεπιβάτην Σzco.—^o τε

§. 14. ἀρμάτων] Vel ἄρματος πολεμι- paulo post legit. STEPH. Quod vix
 στηρίου : sed numerum pluralem agnos-
 cit Ficinus : qui etiam μικρὰν ἄσπίδα
 puto. BIP.

- τέτταρας εἰς πλήρωμα διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. τὰ μὲν
 III. II. 170. οὖν πολεμιστήρια οὕτω διετέτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως,
 τῶν δὲ ἐννέα ἄλλα ἄλλως, ἃ μακρὸς ἂν χρόνος εἴη λέγειν.
 [§. 15.] Τὰ δὲ τῶν ἀρχῶν καὶ^s τιμῶν ἂδ' εἶχεν ἐξ ἀρ-
 χῆς διακοσμηθέντα. τῶν δέκα βασιλέων εἰς ἕκαστος ἐν μὲν
 τῷ καθ' αὐτὸν μέρει κατὰ τὴν αὐτοῦ πόλιν τῶν ἀνδρῶν καὶ
 τῶν πλείστων νόμων ἤρχε, κολάζων καὶ ἀποκτινύς^t ὃν τιν'
 ἐθελήσειεν· ἢ δὲ ἐν^u ἀλλήλοις ἀρχὴ καὶ κοινανία κατὰ
 ἐπιστολάς^v ἦν τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρ-
 ἔδωκε, καὶ γράμματα ὑπὸ τῶν πρώτων ἐν στήλῃ γεγραμ-
 μένα ὄρειχαλκίνῃ,^w ἢ κατὰ μέσσην τὴν νῆσον ἔκειτο ἐν ἱερῷ
 Ποσειδῶνος, οἷ^x δὴ^y δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, τότε^z δὲ ἐναλ-
 λαξ ἕκτου,^a ξυνελέγοντο,^b τῷ τε ἀρτίῳ καὶ τῷ περιττῷ
 μέρος ἴσον ἀπονέμοντες, ξυλληγόμενοι δὲ περὶ τε τῶν κοινῶν
 ἐβουλευόντο καὶ ἐξήταζον εἴ τίς τι παραβαίνοι,^c καὶ ἐδί-
 καζον. ὅτε δὲ δικάζειν μέλλοιεν,^d πίστει ἀλλήλοις τοιάσ-
 δε ἐδίδοσαν πρότερον. ἀφείτων^e ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ
 Ποσειδῶνος ἱερῷ μόνου γιγνόμενοι δέκα ὄντες, ἐπευξάμενοι
 τῷ θεῷ τὸ^f κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα ελεῖν,^g ἄνευ σιδήρου
 ξύλοις καὶ βρόχοις ἐθήρευον, ὃν δὲ ἔλοιεν τῶν ταύρων, πρὸς
 τὴν στήλην προσαγαγόντες κατὰ κορυφὴν αὐτῆς ἔσφατ-
 III. II. 171. τον κατὰ τῶν γραμμάτων. ἐν δὲ τῇ στήλῃ πρὸς τοῖς νό-
 μοις ὄρεκος ἦν μεγάλας ἀρὰς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν.
 ὅτ' οὖν κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους θύσαντες καθαγίζουσι^h
 III. 120. πάντα τοῦⁱ ταύρου τὰ μέλη, κρατῆρα κεράσαντες ὑπὲρ
 ἕκαστου θρόμβον ἐνέβαλλον^k αἵματος, τὰ δ' ἄλλ'^l εἰς τὸ
 πῦρ ἔφερον, περικαθήραντες τὴν στήλην μετὰ δὲ τοῦτο

Σ.—P σφενδονίτας i.—^q γυμνίτας i.—^r ἑκατέρους om Σο.—^s καὶ om Εἰς.—^t ἀποκτινύων (in iv corr) A.—^u ἐν om i.—^v κατὰ τὰς ἐπιστολάς Εἰς.—^w ὄρειχαλκινῇ E.—^x οἷ σ.—^y δὴ corr A: δὲ *σ.—^z τότε A: τὸ *σ.—^a ἐκ τοῦ zc, ἐκ τούτου e.—^b ξ. A.—^c παραβαίνει Εἰς.—^d μέλλει Εἰς.—^e ἀφετῶν zβερεί.—^f τὸ add A.—^g ἔδειν A.—^h καθαγίζουεν Εἰςβερεο, καθαγίζουε z.—ⁱ τοῦ om i.—^k ἐνέβαλον e.—^l τὸ δ' ἄλλο

§. 15. ἀρχῶν τιμῶν] Scribe ἀρχῶν καὶ τιμῶν. LIND.

τῶν πλείστων νόμων ἤρχε] Ficinus quidem vertit: *legibus dominabatur*. Serranus autem: *et suis hominibus et legibus summa quadam auctoritate præerat*. Sed si comparas verba, quæ sub-

sequuntur κατὰ τὰς ἐπιστολάς sive ἐπιτόλας—τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, quibus, qualis inter eos imperii communio esset, erat præscriptum, illis verbis videtur mendum inhæsisse. Quid si scriberetur: κατὰ τὸν δεσπότην νόμον? LIND.

χρυσαῖς Φιάλαις ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρυτόμενοι,^m κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδοντες ἐπάμνυσαν δικάσεινⁿ τε κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους καὶ κολάσειν εἴ^o τίς τι πρότερον παραβεβηκῶς εἴη, τό τε αὖ μετὰ τοῦτο μηδὲν τῶν γραμμάτων ἐκόντες παραβῆσθαι, μηδὲ ἄρξειν μηδὲ ἄρχοντι πείσεσθαι πλὴν κατὰ τοὺς τοῦ πατρὸς ἐπιτάττοντι νόμους. ταῦτα^p ἐπευξάμενος ἕκαστος αὐτῶν αὐτῶ^q καὶ τῶ ἀφ' αὐτοῦ γένοι, πῶν καὶ ἀναθείς^s τὴν Φιάλην εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, περὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὰναγκαῖα διατρίψας, ἐπειδὴ^t γίγνοιτο^u σκότος^v καὶ τὸ πῦρ ἐψυγμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἴη, πάντες οὕτως ἐνδύντες ὅτι καλλίστην^w κυανῆν στολήν, ἐπὶ τὰ τῶν ὄρκωμοσιῶν^x καύματα χαμαὶ καθίζοντες, νύκτωρ, πᾶν τὸ περὶ τὸ ἱερὸν ἀποσβεννύντες^y πῦρ, ἐδικάζοντό τε καὶ ἐδικάζον, εἴ τίς τι παραβαίνειν αὐτῶν αἰτιῶτό τινα·

III. II. 172.

δικάσαντες δὲ τὰ δικασθέντα, ἐπειδὴ Φῶς γένοιτο, ἐν χρυσῶ πῖνακι γράψαντες μετὰ τῶν στολῶν μνημεῖα ἀνετίθεσαν. νόμοι δὲ πολλοὶ μὲν ἄλλοι περὶ τὰ γέρα^z τῶν βασιλείων ἐκάστων ἦσαν ἴδιοι, τὰ δὲ μέγιστα μὴ τέ ποτε ὄπλα ἐπ' ἀλλήλους^a οἴσειν βοηθήσειν τε^b πάντας, ἂν πού τις αὐτῶν ἐν τινι πόλει τὸ βασιλικὸν καταλύειν^c ἐπιχειρῆ γένος, κοινῇ δέ, καθά περ οἱ πρόσθεν, βουλευόμενοι τὰ δόξαντα περὶ πολέμου καὶ τῶν ἄλλων πράξεων, ἡγεμονίαν ἀποδιδόντες τῶ Ἀτλαντικῷ γένει. θανάτου^d δὲ τὸν βασιλέα τῶν συγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον, ὃν ἂν^e μὴ τῶν δέκα τοῖς ὑπὲρ ἡμισυ^f δοκῆ.

§. 16. Ταύτην^g δὴ τοσαύτην καὶ τοιαύτην δύναμιν ἐν ἐκείνοις τότε οὔσαν τοῖς τόποις ὁ θεὸς^h ἐπὶ τούσδε αὖ τοὺςⁱ τόπους ζυγντάξας ἐκόμισεν ἐκ τινος τοιαῦσδε, ὡς^k λόγος, προ-

Σ.—^m ἀρυόμενοι Ξεζβεῖς.—ⁿ δικάζειν ἰ.—^o κολάσειν τε εἴ ΞΣ.—^p post ταῦτα cum A omisi δέ.—^q αὐτῶ A: εἰ αὐτῶ *σ.—^r εἰ αὐτοῦ ἰ.—^s διαναθείς et corr δὴ ἀναθείς A.—^t διέτριψεν ἐπεὶ δὲ σ.—^u ἐγίγνοιτο ε, ἐγίγνετο Ξεζβεῖς.—^v κόπος Ξεζβεῖς.—^w κάλλιστον Σ.—^x ὄρκωμοσιῶν ο, ὄρκωμοσιῶν εβ.—^y ἀποσβεννύντες πῦρ om Σ.—^z γέρα A: ἱερὰ *σ.—^a ἀλλήλοις Ξσ.—^b δὲ Σο.—^c καταλύει ἐπιχειρεῖν z.—^d θανάτω ε.—^e ὃν ἂν ΑΣεο, ὃν ἂν Ξεζβε, ἂν ἰσ.—^f ὑπὲρ ἡμισυ ΑΣεβεο, ὑπερήμισυ εἰς.—^g ταύτη ΞΣ.—^h θεοὺς β.—ⁱ αὐτοὺς ἰσ.—^k δ ε.—^l post θεῖον cum A omisi δν.—

- Φάσεως. ἐπὶ πολλὰς μὲν γενεάς, μέχρι περ ἢ τοῦ θεοῦ φύσις αὐτοῖς ἐξήκει, κατήκοοί τε ἦσαν τῶν νόμων καὶ πρὸς τὸ ζυγγενὲς θεῖον¹ φιλοφρόνως εἶχον· τὰ γὰρ φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πάντα μεγάλα ἐπέκτητο, πραότητι μετὰ φρονήσεως πρὸς τε τὰς αἰεὶ ζυμβαίνουσας τύχας καὶ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι, διὸ πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπερορῶντες σμικρὰ ἠγούντο τὰ παρόντα, καὶ ῥαδίως ἔφερον οἷον
- III. ii. 173. ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων ὄγκον, ἀλλ' οὐ μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς^m διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὐτῶν ὄντες ἐσφάλλοντο,ⁿ νήφοντες δὲ ὄξυ καθεώρων ὅτι καὶ ταῦτα πάντα ἐκ^o φιλίας τῆς κοινῆς μετὰ ἀρετῆς αὐξάνεται, τῇ δὲ τούτων σπουδῇ καὶ^p τιμῇ φθίνει ταῦτά τε αὐτὰ κάκεινη ζυναπόλλυται τούτοις. ἐκ δὲ λογισμοῦ τε τοιοῦτου καὶ φύσεως θείας παραμενούσης πάντ' αὐτοῖς^q ἠυξήθη ἅ^r πρὶν διήλομεν. ἐπεὶ δ' ἦ^s τοῦ θεοῦ μὲν^t μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς πολλῶ τῶ θνητῶ καὶ πολλάκις ἀνακεραυνωμένη, τὸ δὲ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπεκράτει, τότε ἦδη τὰ παρόντα φέρειν ἀδυνατοῦντες^u ἠσχημόνουν, καὶ τῶ δυναμένῳ μὲν ὄρῳ^v αἰσχροὶ κατεφαίνοντο, τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμιωτάτων ἀπολλύντες, τοῖς δὲ ἀδυνατοῦσιν ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὄρῳ τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοί τε^w ἐδοξάζοντο εἶναι, πλεονεξίας ἀδίκου καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι.^x θεὸς δὲ ὁ θεῶν Ζεὺς ἐν νόμοις βασιλεύων, ἅτε δυνάμενος καθορᾶν τὰ τοιαῦτα, ἐννοήσας γένος ἐπιεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον,^y δίκην αὐτοῖς ἐπιθειῖναι βουληθείς,^z ἵνα γένοιτο ἐμμελέστεροι σωφρονισ-
- III. ii. 174.

^m τρυφῆς ΞΣυεζε.—ⁿ διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὐτῶν ὄντες ἐσφάλλοντο A, διὰ πλοῦτον ἐσφάλλοντο ἀκράτορες αὐτῶν ὄντες Σο, διπλοῦ τοῦ ἀκράτου δὲ αὐτὸν ὄντες ἐσφάλλοντο Ξ et omisso δὲ ε, διπλοῦ τοῦ ἀκράτου αὐτὸν ὄντες ἐσφάλλοντο εὔ, δι-

πλοῦ τοῦ ἄκρατος δὲ αὐτὸν ὄντες ἐσφάλλοντο ε (et qui ἐσφάλλοντο habet) z: οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἀμβλυώττειν ἐσφάλλοντο i cum s.—^o post ἐκ cum ΑΣτεθο omisi τῆς.—^p post καὶ cum ΑΣο omisi τῆ.—^q αὐτῆς Ξεεζεεῖς.—^r τὰ ΑΣεεζεεῖο.—^s δὴ zε.—^t μὲν om o.—^u ἀδυναμοῦντες Ξίε.—^v ὄρῳ μὲν ΞΣε.—^w πάγκαλοί τε A.

§. 16. ἀμβλυώττειν] Sic alibi ἀβλυ- ἐννόμοις] Scribendum puto ἐννόμωσ.
ώττειν, non ἀμβλυώττειν: sed (puto) ΣΤΕΡΗ.
utrobique ex errore. ΣΤΕΡΗ.

θέντες, ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν τιμωτάτην αὐτῶν^α
οἴκησιν, ἣ δὴ κατὰ μέσον παντὸς τοῦ^β κόσμου βεβηκῦῖα
καθορᾷ πάντα ὅσα γενέσεως μετείληφε, καὶ ξυναγείρας
εἶπεν.

—^α ἐμπιπλάμενοι Α.—^β διατιθεμένοις Α.—^γ βουλευθείς Α.—^δ αὐτῶ Σ.—^ε τοῦ
om ἰ.

Ν Ο Μ Ο Ι.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

**ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΚΛΕΙΝΙΑΣ ΚΡΗΣ,
ΜΕΓΙΛΛΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.**

ARGUMENTA.

LIB. I.

De legibus acturus Plato, accommodate incipit ab illarum causa et firmamento. Duplicem illarum causam notat: primariam quidem atque summam, Deum; secundam vero et intermediam, virtutem: non aliquam quidem illius partem, sed universam ipsam, omnibus suis partibus perfectam atque absolutam. quo uno nempe vinculo generis humani societas potest contineri. Docet item hominis naturam legum esse subjectum, corruptam quidem illam et variis vitiis contaminatam: ut ratio ipsa tot habeat hostes, quot sunt in homine cupiditates, quarum veluti pugnam expressis imaginibus describit. Quod quidem facit in eum finem, ut intelligat legislator, quantam diligentiam quantumque iudicium in ferendis legibus, in quibus videlicet vesana illa humanarum cupiditatum intemperies coercatur, adhibere debeat. Hujus igitur dialogi thesis est, Legum causæ, Subjectum, et Finis: qui quidem finis hujusmodi notatur, ut et cives et respublica ex illo virtutum temperamento componantur, ac proinde illis vera constet felicitas.

LIB. II.

Substrato legum fundamento, illarum quoque subjectum notat Plato, nempe hominis naturam: ejus adeo maximam habere rationem debeat legislator in legibus instituendis. et quoniam ex cupiditatibus humanis duæ potissimum dominantur, dolor et voluptas, idcirco docuit in iis adhibendam esse diligentem cautionem, ne vel nimia sit licentia, vel nimia severitas: proptereaque naturarum variarum circumstantias esse considerandas, ut ex illarum ratione leges prudenter accommodari possint. Quam quætionem, in primo libro inchoatam, hoc secundo diligenter persequitur, de legum videlicet ex personarum circumstantiis accommodandarum ratione. Docet igitur, quantum habeat momentum disciplina, et in ipsorum quidem puerorum animis: omnium autem ætatum decoram quandam esse harmoniam, quasi rhythmum, choream, melos: ita quidem, ut et animi et corporis varii habitus inde conformentur.

LIB. III.

Constituto legum fundamento, nunc agit de illarum origine: ac docet, quando, et quo tempore, et quibus de causis, inceperint homines leges ponere. Earum incunabula deducit ab eo tempore, quod exstitit post universum quoddam diluvium, cum hominum societas, universo terrarum orbe aquis circumfuso atque obruto, pæne deleta, instauranda esset ex iis hominum reliquiis, quæ in editoribus montium cacuminibus ab ea vastitate fuissent conservatæ. Illo igitur mundi quasi renascentis primordio, simplicitatem quandam et æquitatem fuisse pro sanctissima lege, cum nec penuria ad injuriam inferendam quemquam incitaret, nec copia et ubertas ad avaritiam. Crescente vero in dies genere humano, cœpisse adhiberi leges, tanquam vincula, ut et potentiorum intemperies cohiberetur, et tenuiores in officio continerentur. Ita necessitatem statuit causam legum componendarum et politiæ constituendæ: varias autem occasiones, variarum et legum et politiarum dedisse primordia.

LIB. IV.

Pergit in explicanda præfatione, quam ad quinti dialogi pæne medium persequitur. Ut autem veram constantemque Reipublicæ ἑπαρξίω representaret, de industria coloniam quandam in agro Cretensi sibi proponit, ad quam legibus exornandam leges eæ, quas tradit, accommodari queant. In summa præfationis illius, quam ab ipso disputationis initio instituit, illustria quædam capita explicat in hoc dialogo: nimirum, De situ civitatis opportuno (maritimum autem non probat, ut commerciorum versutiis magis expositum:) De quærendarum sedum occasionebus: De reipublicæ forma, et de Dei ac parentum cultu. Tractat etiam præclarissimos locos, De legum vi et auctoritate: De præfationum ante legitimam principemque legum constitutionem necessitate, et quibus illæ regulis debeant circumscribi.

LIB. V.

Prima hujus dialogi pars complectitur nonnulla, quæ ad præfationem absolvendam restabant, et tractat pulcherrimum locum, De vero animi cultu, id est, quanto studio et labore versari debeat bonus civis in animo suo colendo, et quinam sit verus et genuinus illius colendi modus: atque adeo, quantum corpori, quantum pecuniæ, et iis omnibus rebus externis sit ab eo tribuendum. Ita verum veræ legum institutionis fundamentum substernit Plato. Frustra enim leges instituerentur, neque ullam efficaciam exsererent, nisi ejus, cui ponuntur, animus recte prius fuerit informatus, ut ipse sibi sit lex. Inde ad ipsam νομοθεσίαν accedit, quæ est horum duodecim librorum altera pars.

LIB. VI.

Hic sextus liber, seu dialogus, agit de præstantissima politiæ parte, nimirum de magistratuum creatione. Frustra enim legibus muniretur respublica, nisi legum exstaret effectio: quæ ex magistratuum providentia tota pendet. Copiose igitur et singulatim agit de omnium magistratuum creatione, summorum, mediorum, infimorum: quorum, et pace, et bello, in urbe, et in agris, operæ et officia varie versantur. Et quoniam matrimonium est fundamentum societatis humanæ, idcirco de illo hic agit accurate, et certas etiam leges præscribit, De modo contrahendi matrimonii, de procreatione liberorum, de jure dotium, de divortiiis. Emendat autem fœdam illam uxorum κοινωνίαν, qua præclaram de republica disputationem contaminavit: qui nævus ex hoc loco emendandus est. Agit etiam quædam de servitutibus, quæ sunt maxima pars χρηματιστικῆς, ac proinde magni momenti in republica.

LIB. VII.

Postquam egit de matrimonio, cujus beneficio liberi prodeunt in lucem, postulabat recta docendi ratio, ut de illorum institutione et educatione modo disputaret, quod et ad paternæ caritatis officium pertinet, et interest reipublicæ, ut juvenus, quæ est ipsius seminarium, recte excolatur. De liberorum igitur educatione hic agit accurate, quantum et ad corpus et ad animum spectat: quibus duobus nimirum illa continetur, sicuti ex disputatione ipsa constare potest. Docet igitur, quando, quomodo, quibus artibus sint civium liberi instituendi. Cur autem tam sollicitè hic disserat de Musica et chorea, cum de his etiam alibi egisset copiose, hæc causa præcipua esse videtur, quod nimirum apud Græcos illarum usus et auctoritas maxime invaluisset, ut plane necesse esset, hujus rei habere rationem, ad eamque definiendam certas leges adhiberi.

LIB. VIII.

Agit hoc libro de Religione, cujus primo loco solennes quosdam festorum ludorumque ritus commemorat, ex sui nimirum temporis superstitione. Ludorum etiam istorum ad bellicas exercitationes usum, quatenus et pueri et puellæ in his debeant institui, proluxe docet. Et quoniam durum et insolens videbatur, quod mulieres ad bellicæ rei exercitationem ascisceret, explicat, quorsum et quatenus id mandat: ut videlicet ad omnes necessitates et in extremis reipublicæ temporibus, cum pro aris et focis, pro patria et liberis dimicandum est, ita sint institutæ mulieres, ne vecordi consternatione viros ab officio revocent, sed potius ipsis in carissimarum communiumque rerum defensione communem operam præstent. Ludis explicatis, accedit ad potissimam vim Religionis, quæ nimirum est potentissima illa conscientiæ lex: quam quidem ait esse ἄγραφον, sed cujus tamen vis et efficacia omnem animum domet, et cum metu omnino cogat parere positis legibus. Illam et nobiscum nasci docet, et in omni vitæ curriculo versari, et per omnes omnium hominum ordines illius auctoritatem pervadere. Inde ad bellum cupiditatibus indicendum homines hortatur, et præclaram victoriam consecuturam ait. Inprimis autem damnat adulteria, scortationes; et ante omnia venerem masculam, ut horribile monstrum et præter naturam, detestatur.

LIB. IX.

Duorum horum librorum, noni et decimi, communis est thesis, De judiciis. Primum autem generalia quædam præcepta tradit de ratione judiciorum bene constituendorum: non quidem ut de singulis criminibus agat, sed de maximis, sacrilegii nimirum, Majestatis sive perduellionis, cædium, vulnerum. Quodnam judicis, et legislatoris sit officium, docet: videlicet ut hic leges, quantum fieri poterit, accurate tradat, ex honesti æquique formula, criminumque discriminibus expensis, supplicia quoque varia constituat pro criminis merito: ille leges ad facta applicet atque accommodet, factorum circumstantias prudenter et sobrie notet, et ex illa factorum *ἰδιοσυγκρισία*, ex legum præscripto et mandato describat sententias. Porro constituendorum judiciorum regulas tradit generales, quas ex ipsius contextus lectione commodius perspicere est.

LIB. X.

Hujus disputationis thesis notata est in nono: hic vero tractat pulcherrimum locum adversus impietatem, quam et sacrilegii nomine designat. Ut autem illam ab ipsis radicibus convellat atque extirpet, impiorum hominum de Deo profane loquentium, et tamen infelicis cujusdam eruditionis specie atque obtentu instituentium cum ratione insanire, objectiones affert et refutat. Noster igitur philosophus, omni animi contentione adversus impietatem invehitur, ut non modo suppliciorum severitate e Republica, sed ex animis hominum, solidis rationibus eam exterminet. Et ne hæc orationis copia prolixitatis damnetur, causam, cur in eo sermone diutius immoretur, docet. His ita constitutis, supplicia adversus impietatem legibus latis constituit: et distinctis impietatis quibusdam discriminibus, varias quoque pœnas illi indicit: meræ impietati, ut capitali sceleri, capitales quoque pœnas sancit. Reliqua ex ipsa disputatione petantur.

LIB. XI.

Communis est duorum istorum librorum, undecimi videlicet et duodecimi, thesis, De pactis, sive contractibus: quo generali vocabulo ea omnia intelligit, quæ ad communem vitæ usum spectant, mutuo consensu inter aliquos convenientia, sive nuda illa sint conventa, quæ certo carent nomine; sive certo nomine designentur, ut testamentum, tutela, emtio, venditio. Primum autem agit hoc undecimo de privatis contractibus: de publicis duodecimo. Ita autem his de rebus tradit, ut fontes naturalis æquitatis, quæ verarum legum est firmamentum, aperiat: ac proinde non tantum legibus cogat, sed rationibus suadeat, et animos hominum informat ad virtutis et honestatis obsequium: quæ quidem est vera verarum legum *ἐντελέχεια*, qua leges orbatæ, veri juris germanæque justitiæ solidam et expressam effigiem nullam tenent, et ex optimis naturæ principiis desciscunt.

LIB. XII.

Hujus disputationis thesin notavimus in undecimo. Præma igitur dialogi parte agit de variis contractibus, qui in publicorum negotiorum rationem quandam cadunt, videlicet De legationibus, de militari disciplina, de magistratuum censura, de jurejurando, de publicis peregrinationibus, de tribus judiciorum subselliis sive gradibus, de jure sepulcrorum, et sepulturæ modo, et nonnullis aliis, sicuti ex ipsa lectione perspicuum erit. Illud vero illustrissimum, quod de sacro quodam collegio, cujus fidei et curæ legum universæque reipublicæ custodiam mandat, copiose exponit: frustra enim positæ leges sine effectione. Huic incommodo remedium est prudens et accurata custodia: cujus curam mandat cœtui cuidam e probatissimis et optimis viris constituto, cujus formam, auctoritatem, utilitatem luculenter describit: et ita viam sibi sternit ad Epinomidem, quæ est universæ disputationis pulcherrima clausula.

N O M O I,

A.

§. 1. Θεὸς ἢ τις ἀνθρώπων ὑμῶν, ᾧ ξένοι, εἴληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως;

Steph.
II. 624.

Bek.
III. II. 179.

[Πλάτωνος Νόμοι] Sic laudat hos de Legibus dialogos Aristot. de Republ. ii. 9. p. 198. Casaub. Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις. Ita quoque Strab. x. p. 459. Bas. Diog. L. iii. 35. νόμοι ἢ περὶ νομοθεσίας. v. ib. p. 78. Menag. Euseb. Præp. Ev. xii. 16. ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν νόμων Πλάτωνος, et alibi. Mæris v. Συγγρηγῆσιν Πλάτων ἐν Νόμοις. Cicero de Legg. i. 5. 'ut ille Cretensis Clinias cum Lacedæmonio Megillo—de institutis rerum publicarum ac de optimis legibus disputat.' Id. l. ii. 6. 'Plato, qui princeps de republica conscripsit, idemque separatim de Legibus ejus.' L. ii. 27. 'video Platonem idem fecisse omnemque rationem de Legibus peroratam esse uno æstivo die.'—Platonis libros de Legibus examinat Aristot. l. ii. reip. c. 6. p. 191. 'libri de legibus maxima ex parte leges sunt.' Plutarch. t. ii. p. 328. 'pauci leges Platonis legunt.' Athenæus (l. xi. p. 508.) Platonem carpit, quod leges hominibus, quales mente et cogitatione sit complexus, scripserit. Seneca Ep. xciv. non probat, quod Platonis legibus adjecta principia sunt. GOTTL. in Nov. Act. Eruditor. A. 1771. mens. Novembr. p. 530. Ast.

Difficillimum et corruptissimum de Legibus opus habet quidem nonnulla, quibus discropet abs ceteris Platonis dialogis, neque tamen quæ tanti sint

momenti, ut propter ea abjudicari nostro philosopho possit, cui jam Aristoteles in Politicis diserte tribuit. Immo in prioribus libris agnosco absolutam Platonis artem, non illam in rotunda orationis conformatione, aut in adumbrandis colloquentium ingenii sitam, sed in peculiari et propria sententiarum compositione, quæ licet a diversissimis egresos ad eundem lectores finem deducit, et veluti scenicus poeta, varias quasi fabulæ partes ita conjungit, ut non solum ob externam operum formam, sed etiam ob universam singulorum librorum compagem, sicut Shakspearus a nonnullis systematicus poeta est appellatus, ita Plato possit dramaticus philosophus vocari. Ab illius autem artis intelligentia omnis fere indagatio pendet finis et scopi operis et singularum partium tam inter se quam cum communi scopo nexus: quæ res quoniam in Legibus, ut in plerisque Platonis scriptis, hand est facillima, nunc a nobis tangetur potius, quam excutietur.

Tria potissimum, inquit Aristoteles Polit. iv. I. p. 217. politici interest nosse: πολιτείαν τὴν ἀρίστην, τίς ἐστὶ, καὶ ποῖα τις ἐν οὐσα μάλιστ' εἴη κατ' εὐχὴν, μηδεὺς ἐμποδίζοντος τῶν ἐκτός; deinde τὴν ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἀρίστην, h. e. quæ optima sit certis civitatibus, pro sua quibusque conditione; postremo

ΚΛ. Θεός, ὡς ζῆνε,³ θεός, ὡς γε τὸ δικαιοτάτον εἰπεῖν·
παρὰ μὲν ἡμῖν Ζεὺς, παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις, ὅθεν ὁδ'
ἔστιν, οἶμαι φάναι τούτους Ἀπόλλωνα. ἦ γάρ;

τὴν ἐξ ὑποθέσεως πολιτείαν, h. e. civitates, quales vulgo sunt, optima forma multum inferiores. Δεῖ γάρ, addit, καὶ τὴν δοθεῖσαν δύνασθαι θεωρεῖν, ἐξ ἀρχῆς τε πῶς ἂν γένοιτο, καὶ γενομένη τῖνα τρόπον ἂν σώζοιτο πλείστον χρόνον. λέγω δὲ, ὅσον εἴ τιτι πόλει συμβέβηκε μήτε τὴν ἀρίστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν, ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, μήτε τὴν ἐνδεχομένην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἀλλὰ τῖνα φανλοτέραν. Et paullo post: διδὸς πρὸς τοῖς εἰρημένοισι καὶ ταῖς ὑπαρχούσαις πολιτείαις δεῖ δύνασθαι βοηθεῖν τὸν πολιτικὸν, καθάπερ ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eadem reipublicæ genera Plato Legg. v. p. 739. A—E. quamquam minus definite recenset, eorumque primam tractavit in Politia, in qua de perfecta civitate et perfecta justitia quærit, quas secundum Platonis doctrinam non posse dirimi, mirum est fuisse, qui non intelligeret admonitus. Hæc respublica optima simpliciter, quam insitas civium animis leges haberet, latis extrinsecus non indigebat: alteri vero eatenus tantum optima, quatenus nationis indoles, natura soli, terræ situs et alia ad civitatem pertinentia sinerent, legislatione maxime opus erat, nec tamen ea prorsus absoluta, sed quæ aliquid bene eruditorum civium arbitrio permetteret: quam rempublicam descripsit in opere de Legibus, in quo permulta singulorum recto iudicio ac voluntati relinquij significatur haud semel. Commode igitur Aristoteles Polit. ii. 4. p. 77. Τῶν δὲ Νόμων τὸ μὲν πλείστον μέρος νόμοι τυγχάνουσι ὄντες, ὀλίγα δὲ περὶ τῆς πολιτείας εἴρηκε· καὶ ταύτην βουλόμενος κοινοτέραν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πάλιν πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Commode etiam Appuleius de habit. doct. Plat. ii. p. 27. Elm. postquam de Politia exposuerat, 'Ejusmodi civitatem,' inquit, 'nullis extrinsecus latis legibus indigere: regia quippe prudentia et ejusmodi institutis ac moribus, quibus dictum est, fundata ceteras leges non requirat. Et hanc quidem, ut figmentum aliquod veritatis, exempli causa per se compositam vult esse Rempublicam. Est et alia optima quidem et satis justa, et ipsa quidem specie et dicis causa civitas fabricata, non ut superior sine evidentia, sed jam cum aliqua substantia. In hac

non suo nomine de statu et de commodis civitatis requirens originis ejus principia et fundamenta disponit, sed eo tendit, quemadmodum civilis gubernator ejusmodi locum conventusque multitudinum nactus, juxta naturam præsentium rerum et convenarum debeat facere civitatem plenam bonarum legum et morum bonorum.' Cf. Procl. in Polit. p. 350. At prave sentiunt, qui Leges præstare Reipublicæ opinantur et hujus in illis nævus scilicet emendare Platonem voluisse: cujusmodi laudatoribus responsurus fuisset, quod Solon apud Procl. in Tim. i. p. 25. fertur dixisse πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι καλλίστους ἔθηκε νόμους· οὐ γὰρ καλλίστους θεῖναι, ἀλλὰ τοὺς δυνατοὺς, ἔφη, εἰδέναι δὲ τοὺς κρείττους. Præterea tertium de civili disciplina librum promisit Plato Legg. l. c. E. διδὸς δὲ παράδειγμά γε πολιτείας οὐκ ἄλλη χρὴ σκοπεῖν, ἀλλ' ἐχομένουσ ταύτης τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν κατὰ δύναμιν. ἦν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπικεχειρήκαμεν, εἴη τε ἂν γενομένη πῶς ἀβασίας ἐγγύτατα. καὶ ἡ μὲν δευτέρως· τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ, διαπερανοῦμεθα. Hæc tertia civitas non est alia, quam Aristotelis illa ἐξ ὑποθέσεως, et emendationis et talis legislationis indiga, quæ nihil infinitum relinquat, omnia legibus constitutis adstringat. Cf. Legg. ix. p. 876. A—E. Sed morte præpeditus nec hoc politicum opus scripsit, et neutrum adeo eorum, quæ supersunt, absolvit. Legibus enim addere voluit libellum aliquem, qualis est Epinomis ab aliena manu adjecta, qua de re mox dicitur: Rempublicam continuavit quidem in Timæo et Critia, qui et ipse est imperfectus; at quartum dialogum, in quo, ut in prioribus Socrates, Timæus, Critias, sic Hermocrates quoque verba faceret (v. Critias p. 108. A.) quo minus componeret, Parca prohibuit. Quodsi hæc perfecisset, multo accuratius de civili ipsius doctrina judicare possemus, quam nunc possumus, et miræ accusationes, quæ in eum conjectæ sunt, obticuisent fortasse.

Redeo ad Leges, quarum causa suscepta est tota disputatio de civilibus scriptis Platonis. Nunc enim, cognitis utriusque operis finibus, non difficile est perspicere, consilio scriptorem propo-

ME. Ναί.

ΑΘ. Μᾶν οὖν καθ' Ὁμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνα Φοι-

sita in Republica civitati nullam certam sedem, qua condi fingeretur, assignasse, quod sit optima simpliciter; at ei, de qua dicit in Legibus, concessisse Cretæ quandam regionem, quam describit iv. p. 704. B. Magnetum civitatem appellat viii. p. 848. B. ix. p. 860. E. xi. p. 919. D. xii. p. 946. B. p. 969. A. sed potestremo loco ita, ut fictum nomen esse facile intelligas. Olim tamen Magnetas in Creta habitasse, qui posthac migrarunt in Asiam minorem et condiderunt Magnetiam ad Mæandrum, colligere licet ex collatis locis Plat. Legg. xi. p. 919. D. xii. p. 946. B. Strab. xiv. p. 943. Schol. Apollon. Argon. i. 584. Schol. Plat. Ruhnk. p. 234. quod fefellit Meursium in Creta sua. Locum, quem illi deseruerunt, Plato concedit huic reipublicæ. V. Legg. iv. p. 704. C. De hac igitur civitate ita disserit, ut duæ operis partes distingui possint, altera *generalis*, de universa reipublicæ institutione, usque ad v. p. 734. E. altera *specialis*, in qua singulæ leges recensentur; utraque habet quandam confusionis speciem, sed in qua confusione, quod aiunt, τάξις ἀτακτος καὶ ἀταξία ποιῶν τινα περιλαμβάνει τάξιν. Et in prioribus quidem libris, quos nunc solos curamus, disputatur de variis civitatum institutis secundum ordinem virtutum, ad quas pertinent: itaque primi libri parte priori de iis, quæ ad *fortitudinem*, inde usque ad finem l. ii. de iis, quæ ad *temperantiam*, et l. iii. de iis, quæ ad *prudentiam* spectant, exponitur: quod fortasse difficilius erat invenire, nisi ipse Plato i. p. 632. E. significasset. Jam de *personis* equidem nihil certi reperio, et videntur Clinia et Megilli nomina ficta potius quam vera esse, ac propter ista tantum assumpta, quod aptum ad rem Platoni videbatur Cretensem et Laconem de legibus loquentes inducere: quapropter etiam ἠθοποιῆτα prope omnis neglecta est, exceptis paucis iisque tectioribus, quibus quodammodo pinguntur Laconis mores et insoles. Sic i. p. 626. C. in verbis Megilli, πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναίτο, ὃ θεῖε, Λακεδαιμονίων γε δοτissoῦν; non solum ὃ θεῖε Laconismum redolet, de quo v. Schol. h. l. Menon. p. 99. D. de Virt. p. 379. D. Aristot. Eth. Nicom. vii. l. sed et Λακεδαιμονίων δοτissoῦν: certe idem i. p. 633. B. ἐγὼ γὰρ εἰποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων δοτissoῦν. Mox p.

642. C. Laco inquit: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν, ὃ Μέγилле, ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔρρεξεν: in quo Laconicorum puerorum scommate illud οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔρρεξεν, prorsus abhorret ab Attico usu, notante etiam H. Stephano Thes. L. Gr. t. iii. p. 672. F. ῥέξεν καλῶς, κακῶς, καλὰ, κακὰ etc. Homericum et Pindaricum est. V. Il. Γ. 354. Od. ζ. 15. Ψ. 56. Pindar. Olymp. ix. 142. Pyth. ix. 171. Quare prorsus persuasum habeo, e Laconico Dorismo illud Platonem arripuisse. Scabrum, confusum, maxime brevem passim Megilli sermonem esse taceo. Sed hoc utut est, rectissime de Platone dicit Basilius M. Epist. clxvii. Opp. t. iii. p. 187. D. Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις, τῆς μὲν ἐκρινεῖας ἕνεκεν τῶν πραγμάτων κέχρηται τοῖς προσδιαλεγομένοις· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐκ τῶν προσώπων ἐπισκευκτεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν· ὕπερ ἐποίησεν ἐν τοῖς Νόμοις. Postremo *hospes Atheniensis* quoniam sit, a multis est quæsitum. In scholio collectionis Ruhnk. p. 214. quod referendum est, ni fallor, ad Georgium Gemistum, ex cuius Commentario Ms. in Legg. i. excerptas arbitrator esse uberiores in eum librum annotationes, in illo igitur scholio e Legg. v. p. 739. B. colligitur esse Platonem, quod ibi a se jam antea Rempublicam scriptam *hospes* dicat esse: absurdius ponam commentum, quam in quo refutando ponam operam. Attamen esse Platonem ipsum idcirco arbitris, quod si alius quicumque significaretur, nominatum productus esset probabiliter: sin inducere sese ipsum volebat, melius id fiebat suppresso nomine. Nobiscum facit Cicero Legg. i. 5. contra Aristoteles Polit. ii. 4. p. 77. et recentiorum plerique Socratem vocant; quod mero fit errore: quippe in Creta colloquium agitur, quam nunquam Socrates viserat; nec ulla causa fingi aut excogitari potest, cur Socratis personam toties suo nomine proditam nunc celaverit. Ceterum lepidissimum omnium est, quod Fabricius B. Gr. t. iii. p. 101. ed. Harl. Saluvianum Socrati Leges ait tribuere: quem de colloquente in Republica Socrate dicere, ei qui legit Platonem, primo liquet aspectu.

Quo minus autem colloquentes inter se personæ sunt definitæ, eo minus de certo quodam tempore, quo *peroratos* de Legibus dialogos *finxerit*, est cogitan-

τῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἐκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου^b
ἔτους καὶ κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσιν
ἡμῖν^c θέντος τοὺς νόμους;

CODICES SEPTEM,

A Ξ Ω υ φ η ρ.

^a ξένοι v.—^b ἐνάτου s.—^c ἡμῖν v.—^d δ' εἴη.—^e ἐν τοῖς τοιοῦτοις f.—^f νομοῖς

dum : quod video facere Hemsterhusium ad Lucian. Timon. t. i. p. 347. Bip. Et vereor, ut quidquam reperias, unde tempus illud exptes : nisi quod paucis diebus ante æstivum solstitium, qui dies est viii. Julii, agi colloquium dicitur iii. p. 683. C. quod cur statueret, plures haud dubie erant causæ, quas exquirere fortasse non fuerit nostrum. Multo tamen gravior quæstio est, quando scriptum opus sit : quam certioribus rationibus licet complecti. Etiam si enim Aristoteles Polit. ii. 4. p. 76. post Rempubliam compositum non tradidisset, tamen comparata utriusque libri indole clare agnosceretur : quippe illa amplo, copioso, ornato, hoc modico, subtili, temperato, humili genere scriptum est ; illam poema quam prosarium opus potius dixeris, vel certe mediam inter poesin et pedestrem sermonem : hoc habet quidem succum aliquem, ut Cicero ait, neque tamen plurimum sanguinis, et integram valetudinem, nec tamen juvenilem sed eam, qua senectus gaudeat vegeta. Orationis et sententiæ tenor in hoc summissior, etsi passim assurgit paullulum ; humi tamen serpit, quum in divina Republica auctor *sublimi feriat sidera vertice*. Cur autem in Legibus jam non cælum tangat, requiris ? Ipse respondet ii. p. 657. D. dicens, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῶν ἡμᾶς ἐλαφρὸν ἐκλείπει νῦν : ac minime dubito, quod senex passim Atheniensis hospes dicatur esse, (vid. i. p. 625. B. p. 634. D. iii. p. 685. A. iv. p. 715. D. vi. p. 769. A.) inde venisse, quod ipse Plato, quum scriberet, esset senex : id quod etiam Plutarch. de Isid. et Osir. p. 370. E. testatur. Quid mirum igitur, si graviore, ut senem decet, stilo leges suas exaraverit, veluti si quis æreis tabulis insculpat ? Quid mirum, si ea ætate artem philosophandi potius quam verborum elegantias consecutus sit ? Ipse ait i. p. 627. C. καὶ οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ἔμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θεηρεῖν (ita enim legendum docebo), θετικῶν μὲν τῶν πονηρῶν ἢ τε οἰκία καὶ

ἢ ξυγγένεια αὐτῆ πάσα ἦτων αὐτῆς λέγοιτ' ἂν, κρείττων δὲ ἦττωμένων. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ρημάτων ἔνεκα τῶν σκοπούμεθα πρὸς τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὀρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἥτις ποτὲ ἐστὶ φύσει. Jam vero ut accuratius definiam tempus, post Ol. cvi. 1. demum, h. e. post annum ætatis lxxiv. Leges compositæ sunt, ut apparet e memorata (i. p. 638. A.) Syracusiorum, h. e. Dionysii minoris victoria de Locrensibus. Cf. Bentlei. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Quæ ratio eo est firmior, quo probabilius est, repetitam recensionem, quam alias in scriptis suis exercuisse Platonem, animadvertit Wolf. Prolegg. ad Hom. p. cliii. non esse adhibitam huic libro : plura enim vestigia licet deprehendere moventia suspicionem, nec absolutum esse nec expolitum, nec ultimam ei a scriptore manum adnotam. Quid quod ne editum quidem a Platone, sed ab amico ejus ac discipulo, Opuntio Philippo transscriptum e ceris et publicatum tradunt veteres apud Diog. L. iii. 37. Suidam v. φιλόσοφος et inde Eudociam p. 425. ? Nam apud Suidam voci φιλόσοφος præfigenda verba Φίλιππος Ὀπουντίος : quæ posteaquam perierunt, totum caput, quod multo olim superiorem locum tenuisse necesse est, ut servaretur ordo alphabeticus, sede sua videtur motum esse. Sed de hoc saltem ex parte ab aliis est monitum. Ipsam autem illam famam non habeo cur in dubium revocem : quamquam certo scio falsum esse, quod ab eodem Philippo primum in libris Platonis Leges divisas esse ibidem Suidas narrat. Non multo tamen post Platonis obitum editas esse Leges, verisimile est ex iis, quæ disputavit Schneiderus Præf. ad Cyrop. p. xiv.

Huc quoniam semel deveni, pauca dicam de Epinomide, quam additam ab Opuntio Philippo tradunt Diog. L. et Suid. ll. cc. Sane ea est illius dialogi a Platonis ingenio et indole discrepantia, ut non modo Franc. Patritius Discuss.

ΚΛ. Λέγεται γὰρ οὕτω παρ' ἡμῖν καὶ δὴ καὶ τὸν ἀδελφόν γε αὐτοῦ Ῥαδάμανθον, ἀκούετε γὰρ τὸ ὄνομα, III. II. 180.

Perip. p. 225. et p. 251. ac Sallierius Hist. Ac. Inscr. t. iii. p. 143. sed ipse Anglus interpres Taylorus, cetera minime criticus, Vers. Opp. Plat. t. ii. p. 387. spuriam judicavit. Quamquam Sallierius fallit, quum perfectum de Legibus opus et superfluum Epinomida censet esse: nam ejusmodi scriptum ipse Plato promittit Legg. vii. p. 818. E. nec absoluta esse disputatio de institutione τοῦ νυκτερινοῦ συλλόγου, quæ ipsa institutio pertractatur in Epinomide: ut dubium non sit, ex Platonis consilio esse additam, sive illud e Legg. I. c. auctor cognoverit, sive ex ipsius ore philosophi, cujus amicus fuit, coram exceperit. Egrege etiam argumentum Epinomidis conuenit cum Philippi scriptis, quorum indicem Suidas servavit: nam illi insunt plurima geometrice, arithmetice, harmonice, astronomice, physice dicta; in hoc autem recensentur libri περι τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περι χρόνου, περι ἐκλείψεως καὶ περι μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς α', quod respicit Stob. Ecll. Phys. p. i. t. ii. p. 558. Heeren. περι ἀστραπῶν, περι πλανητῶν, Ἀριθμητικὰ, περι πολυγώνων ἀριθμῶν, Ὀπτικῶν β', Ἐνοπτικῶν β', Κυκλιακὰ, Μεσότητες. Et eximium mathematicum fuisse testatur etiam Proclus in Euclid. ii. p. 19. Φίλιππος δὲ ὁ μεταῖος Πλάτωνος ὢν μαθητῆς καὶ ἄπ' ἐκείνου προτραπέλις εἰς τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ζητήσεις ἐποίητο κατὰ τὰς Πλάτωνος ὑφηγήσεις, καὶ τὰτα προβάλεν ἑαυτῷ ὅσα φέτο τῇ Πλάτωνος φιλοσοφίᾳ συντελεῖν. οἱ μὲν οὖν τὰς ἱστορίας ἀναγράφαντες μέχρι τούτου πρόλογοι τὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης τελείωσιν. Corruptus est ὁ μεταῖος iste: reponendus δ' Ὀπούντιος. Quæ emendatio si cui videatur audacior, is mendosissimum librum cogit esse. Ita in eadem pag. legitur ὁ Κυζικίνος Ἀθηναῖος: at Proclus scripsit ὁ Κυζικηνὸς Τιμόλαος, qui memoratur apud Diog. L. iii. 46. Et ibidem post verba Διονυσίου δ' Χίος delenda sunt hæc, ὁ τὸν τοῦ μηνίσκου τετραγωνισμῶν εὐρῶν καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηνάιος, repetita ex seqq. Hæc, ut dixi, in eadem pagina; ne leuiora enumerem. Quid autem si ne Proclus quidem Epinomida ad Platonem retulit? qui in Euclid. i. p. 12. πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, αἰτ, ὅπως ὁ Πλάτων θρυγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσεί-

Plat.

ρηκε, καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῷ νοητὴν ἐπινομήδην συνθελεὶ καὶ παραδίδωσι. Locus corruptissimus, quamobrem jam Sim. Gryneus asterisco notavit. Emendo certissime: καὶ ὅστις ὁ σύνδεσμος αὐτῶν, ἢν ὁ τὴν Ἐπινομίδα συνθελεὶ καὶ παραδίδωσι. Illud αὐτῶν plane est necessarium. Sic paullo post: πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα διέκει διὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τὰ καθ' αὐτὰ ὑπάρχοντα τῇ κοινῇ φύσει τῶν μαθημάτων. ἀλλ' ὡς ἡμεῖς ἂν φαίμεν, προσεχῆς μὲν ἔστιν αὐτῶν σύνδεσμος κ. τ. λ. Respicitur Epinom. p. 991. E. Ἀνάγκη γὰρ τὸ γε τοσοῦτον φράζει πᾶν διδύγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα καὶ ἀρμονίας ἀστάσιν ἅπασαν, τῆς τε τῶν ἀστρων περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν, ὅσων μίαν ἅπαντων ἀναφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μαθητῶν ἀναφανήσεται δὲ, ἂν, ὃ λέγομεν, ὁρθῶς τις εἰς ἐν βλέπων μαθῆναι. δεσμὸς γὰρ πεφυκὸς πάντων τούτων εἰς ἀναφανήσεται διανοουμένους. Nec in editis Procli scriptis laudatis usquam Epinomida reperi, etsi alias permagni habetur ab recentioribus Platonicis, ut a Ficino, Serrano, Tyloro, aliis. At externa, fateor, hæc argumenta sunt, quibus ejus infirmare auctoritatem studui: tamen ex ipso petita dialogo non prætermis, quod suppetebant nulla; sed quod opportuno magis loco censi reservanda.

Magna pars hominum non uniuscujusque rei dignitatem præstantia et utilitate metiuntur, sed ducuntur splendidi aliquo titulo, raraque inprimis consecantur. Videlicet quæ merces magno numero venales sunt; quamvis pretiosæ, viles habentur copia sua: at si qua pauca et multis, quæ periere dudum, persupunt, iis desiderio eorum, quæ periere, cumulus accedit gratiæ. Tali commendatione Plato non indiget; tamen nescio an de Legibus opus propter id ipsum sit cupidius amplectendum, quod nihil quidquam id genus, eo excepto, e Græca antiquitate servatum integre sit, unum omnium de lege librorum ætatem tulerit. Neque enim quisquam, credo, erit, qui nulla præterea putet de re gravissima scripta condidisse Græcos: qui, ut summos habuerunt legislatores, ita rem civilem inde a Pythagora philosophis rationibus comprehendere conati sunt, et multo etiam ante peregrinas terras peragrarunt, ut varis gentium consuetudines et instituta vitæ cognoscerent. Non in-

ii. 625. *δικαιοτάτων γεγονέναι. τούτων οὖν Φαῖμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Κρηῖτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὄρθως τούτων τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι.*

commodum autem videtur recensere eos de lege scriptores, quorum ad nos pervenit notitia: unde conjectura fieri possit de universa mole natorum in Græcia voluminum, quæ non modo ad civilem doctrinam, sed speciatim ad leges pertinerent. Et primum quidem *philosophos ea de re libros*, ex quibus præstantissimum est indubie hoc Platonicum, quamobrem etiamnum est in manibus, deinde vero *historica commentaria*, ordine temporum commemorabo; quæ quidem ipso nomine significant, se non tam ad republicas spectare, ut v. c. Aristotelis et Pontici Heraclidæ Politæ, quam ad instituta legesque populorum et civitatum.

Primum philosophorum, qui de lege scripsit, quantum equidem sciam, est Ocellus Lucanus *περὶ νόμου καὶ βασιλείας* apud Archytam sive quisquis est auctor epistolæ apud Diog. L. viii. 80. ex quo libro fragmentum recitat Stob. Eccl. Phys. p. i. t. i. p. 338. quod nollem Heerenio p. ii. t. ii. p. 206. suspicionem movisset, Ocellum in eo de lege naturæ disputasse; neque enim additum *καὶ βασιλείας* eam conjecturam admittit. Democriti autem *νομικὰ αἴτια* apud Diog. L. ix. 49. dubium est ad legislationem an physicam doctrinam pertinerent. Sequuntur Archytas *περὶ νόμου καὶ δικαιοσύνας* apud Stob. Eccl. Eth. xli. p. 267. p. 268. xliv. p. 314. ad quod scriptum Menagius male refert Archytæ modo laudatum locum: item Crito et Simon Socratici *περὶ νόμου* apud Diog. L. ii. 121. 122. Antisthenes Cynicus *περὶ νόμου ἢ πολιτείας* et *περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου* ib. vi. 16. Speusippus Academicus *περὶ νομοθεσίας* ib. iv. 5. Xenocrates, ejus successor, *περὶ δυνάμεως νόμου* ib. 12. Aristotelis memorantur τὰ ἐκ τῶν νόμων Πλάτωνος γ' apud Diog. L. v. 22. vel saltem β', ut tradit Anonymus in vita ejus; præterea *Νόμων δ'* apud Diog. l. c. 26. quamquam Anonymus habet *Νομίμων*. Ex hoc opere videntur esse singulares Aristotelis leges, quotquot passim citantur: ut *νόμοι συμποτικοί* apud Athen. v. p. 186. B. ἢ modo genuini erant; *νόμοι ἀνδρῶν καὶ γαμετῆς* apud Anonym. *συσσιτικὸς* sc. *νόμος* apud Procl. in Polit. p. 350. unde quidam Convivium Aristotelis exculpit. Gnathæna meretricis *νόμον συσσιτικὸν* affert

Athen. xiii. p. 585. B. Corrigendi autem ex his locis videntur Diogenes et Anonymus, qui *νόμον συστατικὸν* habent. Cf. Conring. in Aristot. Polit. p. 575. Accedunt Heraclidæ Pontici *περὶ νόμων* apud Diog. L. v. 87. ix. 50. Cic. Legg. iii. 6. quem locum male intellexit Ernesti Clav. Cic. v. Heraclides; Theophrasti *Νόμων κατὰ στοιχείον κδ'* apud Diog. L. v. 44. quod opus videtur mixti ex philosopho et historico argumenti fuisse, et citatur frequentissime, v. c. Cic. Finn. v. 4. Digest. i. 3. 3. 6. Stob. Eccl. Eth. iii. p. 40. xxxvii. p. 220. xlii. p. 280. lxx. p. 441. Procl. in Polit. p. 350. Poll. viii. 52. x. 19. Harpoer. et Suid. multis locis. Adde quæ habet præterea Menag. ad Diog. l. c. Ibidem Laertius meminit ejusdem *Νόμων ἐπιτομῆς ε'*, et *περὶ νόμων α'*, *περὶ παρανόμων α'* ib. 47. Apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 242. laudatur *Θεόφραστος ἐν Ἐπιταύμῳ*. Aristoxeni *δεκάτη παιδευτικῶν νόμων* citatur apud Diog. L. viii. 15. *πολιτικῶν νόμων ὄρθως* apud Athen. xiv. p. 648. D. ac fortasse ejusdem *σῶμμικοι συμποτικοί* apud Athen. l. c. p. 632. A. et ipsi sunt *νόμοι*. Jam vero Demetrius Phalereus non solum ipse plura scripsit huc spectantia, ut *περὶ νόμων α'* et *περὶ τῆς Ἀθήνης νομοθεσίας ε'* apud Diog. L. v. 80. ubi v. Menag. et apud Suid. v. *παράστασις* et *σκαφηφόρος*. Cic. Legg. ii. 25. iii. 6. Finn. v. 19. qui libri mixti argumenti erant, ni fallor, ut Theophrasti; sed et Ptolemæo Soteri auctor fuit civilium scriptorum colligendorum, unde origo repetenda Alexandrinæ bibliothecæ. V. Plutarch. Apophth. Regg. p. 189. D. Is. Casaub. ad Diog. L. v. 78. Periz. ad Ælian. V. H. iii. 17. Catalogos legum in ea servatarum confecit Callimachus. V. Fragm. Callim. p. 353. ed. Græv. Ultimo loco apponendi Stoici. Zeno Cittieus *περὶ νόμου* est apud Diog. L. vii. 4. ex quo libro indubie sunt illa apud Cic. N. D. i. 14. 'Zeno autem—naturalem legem divinam esse censet, eamque vim obtinere recta imperantem prohibentemque contraria:' unde etiam Legg. i. 6. Cicero profecit. Eadem fere Græce habent Clem. Alex. Stromm. i. p. 151. 37. et Stob. Eccl. Eth. xlii. p. 278. 38. sine auctore. Sequuntur Perseus, qui edidit *πρὸς τοὺς Πλάτωνος Νόμους*

ΑΘ. Καὶ καλὸν γε τὸ κλέος υἱεῖ τε Διὸς μάλα πρό-
πον. ἐπειδὴ δὲ^d ἐν τοιούτοις^e ἤθεσι τέτραφθε νομικοῖς^f σύ

ἔπτα Diog. L. vii. 36. Herillus, cuius Νομοθέτης memoratur ib. 166. Cleanthes περὶ νόμων ib. 175. Sphaerus περὶ νόμου ib. 178. Chrysippus περὶ νόμου apud Plutarch. de Stoicis. Repp. p. 1037. F. Digest. i. 3. 2. Ejusdem Νόμους laudat Eriphan. Compend. fid. nescio an ab illo libro diversos. Agmen claudat nobilis homo, Diogenes Babylonius, cuius πρῶτον τῶν Νόμων excitat Athen. xii. p. 526. D. Nam pretermitto recentiores Sophistas, v. c. Dionem Chrysostomum, qui declamationes de lege composuerunt.

De historicis super legibus gentium commentariis, quæ ut plurimum Νόμιμα vocantur, egit Wower. de Polym. c. ix. emendatus ab Jonsio S. H. P. i. 16. p. 49. Nos quoque pauca de iis nunc dicemus, nisi non solum leges et instituta popularum, sed omnino omnem vitæ sectam et rationem descriptam in iis esse scimus; addemus autem etiam alios nonnullos, qui quidem huc spectant, scriptores. Primus ejusmodi scriptor Hellenicus est Lesbios, cuius βαρβαρικὰ νόμιμα citant Porphyrius apud Euseb. Præp. Ev. x. p. 466. B. Suid. et Etym. M. v. Ζάμουλις. Cf. Sturz. Fragm. Hell. p. 13. et p. 63. qui occupavit quidquid commentatus eram in rem eam. Is potest notari pro exemplo impudencissimi plagiarii, qui ne ab æquævis quidem abstinuit fraudulentas manus. Aristotelis νόμιμα βαρβαρικὰ laudant Varro de L. L. vi. p. 76. Scalig. Apollon. Dyc. Mir. Hist. c. 11. et Anonymus in vit. Aristot. apud Menag. ad Diog. cuius operis partes fuisse probabile est νόμιμα Ῥωμαίων apud eundem et Τυρρηνῶν νόμιμα apud Athen. i. p. 23. D. Theophrastus edidit νομοθετῶν γ' apud Diog. L. v. 45. ex quo libro indubie hausta illa sunt apud Cic. Legg. ii. 6. Dioscorides, Isocratis discipulus, scripsit περὶ νομίμων (v. Schol. Aristoph. Av. 1283. Suid. v. σικντάλη) et περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου νόμων (Suid. v. Ὀμηρος coll. Athen. i. p. 8. E. ubi v. Casaub.) Videtur tamen in Suidæ loco reponendum esse νομίμων, ut τὰ παρ' Ὀμήρου νόμιμα sint pars operis Dioscoridei περὶ νομίμων. Theodectas, qui fuit Aristotelis æqualis, νόμιμα βαρβαρικὰ affert Suid. v. Θεοδέκτης; Callimachi idem v. φάσγλος, Apollodori περὶ νομοθετῶν β' Diog. L. i. 58. Hermippi Callimachi Smynaï, de

cujus ætate v. Voss. H. Gr. i. 16. libros περὶ νομοθετῶν Athen. iv. p. 154. D. xiii. p. 555. C. xiv. p. 619. B. ubi est l. vi. Joseph. c. Apion. i. 22. Orig. c. Cels. i. p. 13. Porphy. de Abst. iv. 22. Sequuntur, ne quem omittam, Judæus Aristobulus, Peripateticus, qui de populi sui legibus Græce scripsit ad Ptolemæum Philometorem (v. Clem. Alex. Stromm. i. p. 148. v. p. 254. vi. p. 268. Euseb. Præp. Ev. vii. p. 323. viii. p. 375. ix. p. 410. D. xiii. p. 663.) et ultimus certæ ætatis in hoc genere scriptor Telephus, Grammaticus Pergamenus, Hadriani temporibus, qui commentatus est περὶ τῶν Ἀθηνησιν νόμων καὶ ἐθῶν. V. Suid. v. Τήλεφος. Nam quod Cleanthes et Posidonius ab Wowerio habentur in numero scriptorum Νομίμων, merus error est. Incerta autem ætas est Harmodii Lepreatæ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων apud Athen. iv. p. 148. F. x. p. 442. B. xi. p. 465. E. p. 479. D. Nymphodori Amphipolitani, cuius Νόμιμα Ἀσίας laudat Clem. Stromm. i. p. 139. et inde Euseb. Præp. Ev. x. p. 499. D. βαρβαρικὰ νόμιμα vero Clem. Protr. p. 19. et Schol. Soph. Œd. C. 329. et hic quidem librum xiii. postremo Pyrgionis, cuius Κρητικὰ νόμιμα excitat Athen. iv. p. 143. E.

Non dubito fore, qui Græcorum in hoc litterarum genere auctorum notitiam aut omittendam plane, aut siquidem commodus locus fuerit, certe majori tum eruditione tum diligentia conquirendam, et delineantium universum ejus doctrinæ apud Græcos progressum luminibus sententiarum censeant illustrandam fuisse. Ii cogitent, pro inchoata rem a nobis, non pro absoluta haberi; verumtamen satius esse visum, non absolvisse eam, quam non inchoasse. Tametsi plura, quæ forsitan desiderabuntur, brevitate causa delevi dudum perscripta in schedis meis. Sed jam diutius commoratus sum in iis, quæ sunt quasi præfaminis loco: quibus jam excussis, age in tribus prioribus libris ejus, quod dixi, Platonicis operis experiamur emendatricem criticam: saltem ut potissima de iis menda tollantur: nam omnia, quæ quidem animadvertimus, etiam levissima et minutissima corrigere, tam hic quam in Minœo plane est alienum ab nostro proposito. Воечки. p. 64—83.

§. 1. ὁμῖν] Legitur etiam ἡμῖν: sed

τε καὶ ὅδε, προσδοκῶ οὐκ ἂν ἀηδῶς ἡμᾶς⁸ περὶ τε^h πολι-
τείας τὰ νῦν καὶ νόμων τὴν διατριβὴν λέγοντάς τε καὶ

rectius ὑμῶν, quod hic sonat *vestro iudicio*. STEPH. Ἡμῶν legit Bas. 2. quod utique praferam. Nam hic quaeritur, quis legum humano omnino generi ferendarum auctoritatem sibi vindicaverit. Stephani certe explicatio nimis longe petita videtur. BIR.

ὑμῶν] Sic Ald. et Lovan. assentiente Ficino, qui vertit: *Deumne an aliquem hominum, o hospites, condendarum legum causam existimatis?* (Fallitur Gottleber I. I. Ficinum dicens vertere *apud nos*; confundit enim ὑμῶν h. l. cum sequente παρὰ ἡμῶν). Bas. 1. et 2. exhibent ἡμῶν, quod recte Steph. reprobat; spectat enim ὑμῶν ad Cliniam Cretensem et Megillum Lacedaemonium; quocirca sequitur: παρὰ μὲν ἡμῶν (i. e. apud Cretenses) et παρὰ δὲ Λακεδαιμονίους, ὅθεν ὅδ' ἐστὶν (Megillus). AST.

ὑμῶν εἶληφε κ. τ. λ.] *Apud vos gloriam consecutus est legum conditoris s. vos legum auctorem perhibetis.* Nota sunt αἰτιάσθαι et αἰτίαν ἔχειν, etiam in bonam partem usurpari solita (vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 211. sq. Valckenar. ad Herodot. p. 492. et nostra ad Platonis Polit. iv. 11. p. 435. E.). Ita enim λαμβάνειν τὴν αἰτίαν (proprie insimulari, ut apud Thucyd. ii. 18. αἰτίαν δὲ οὐκ ἐλαχίστην Ἀρχίδαμος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ. vi. 60. ὑπόπτῃς ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας.) saepenumero est: auctorem alicuius rei dici s. censerī, adjuncta laudis et glorie cuiusdam significatione (sic Himerius Sophist. xiv. 1. p. 608. τῆς μὲν οὖν Φιλοκτῆτου νίκης—Ὀδυσσεὺς ἐλάμβανε τὴν αἰτίαν παρ' Ἑλλησι). Quemadmodum enim h. l. εἶληφε τὴν αἰτίαν legitur, sic infra Minos dicitur τοῦτον τὸν ἔπαινον εἰληφέναι. AST.

παρὰ δὲ Λακεδαιμονίους] Post haec verba, quae excipere debebat Ἀπόλλων, ὡς οἶμαι, orationis structura mutatur, perinde ac si praecesserit κατὰ δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους (quod vero ad Lacedaemonios attinet). AST.

θεδς—θεὸς] De repetitione (ἐπιξεύξει) vid. Dorvill. ad Charit. p. 311. et nostra ad Platon. Phædr. p. 273. ibique citatis addere potes, si tanti putes, haec: Æschyl. Prom. 338. Αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ. Gorg. Encom. Helen. t. viii. p. 101. ed. Reisk. ἦλθε γὰρ, ἦλθε (ἔρω) τύχης ἀγρεύμασιν, οὗ γνώμης βουλευμασι. Demosth. Olynth. ii. p. 20. t. i. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὦ

ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικούντα—δύναμι βεβαίαν κτήσασθαι. Philipp. i. p. 43. πότ' οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότε, ἢ χρῆ, πράξετε; p. 45. εἰσὶ γὰρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνω. 53. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ἓνα ἄνδρα ἂν δινηθῆναι ποτε ταῦθ' ὑμῶν πράξει ἄπανθ', ὅσα βούλεσθε. De Chersones. p. 104. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τῶν ἕξω τῆς πόλεως ἐχθρῶν κρατήσασαι. Philipp. iii. p. 120. ἦν τι τότ', ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Philipp. iv. p. 137. καὶ ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι—οὕτως αὖ ἐκείνος φροντίσαι κ. τ. λ. p. 146. ἀνάγκη γὰρ, ἀνάγκη πολλὰ λυπηρὰ ἐκ τοῦ πολέμου γίγνεσθαι. Philostrate. Heroic. p. 64. ὄρανται δὴ—ὄρανται ἔτι. p. 194. γέγονε γὰρ, ξένε, γέγονε ποιητῆς Ὀμηρος. AST.

φάναι] Ante vel post φάναι opus est particula ἂν, ut significare possit dicturos esse. STEPH. Scilicet Ficinus vertit: *Apollinem dicturos istos existimo.* Sed ἂν non opus esse censeo; solent enim Græci post verba iudicandi, cupiendi, dicendi, sperandi al. etiam aoristum et praesens tempus simpliciter ponere, ubi futurum expectabas; vid. Thom. Mag. p. 159. sq. Sensus est: *Lacedaemonii vero, ni fallor, Apollinem dicunt* (legum suarum auctorem perhibent).—Ceterum Apollo dicitur legum auctor Lacedaemoniis fuisse, sicuti Jupiter Cretensibus (vid. c. 6. p. 632. D.) propterea quod Lycurgus, Lacedaemoniorum legis lator, leges suas auctoritate Apollinis Delphici confirmavit: (vid. Herodot. i. 65. sq. Polyb. x. 2. Strabo x. t. iv. p. 291. xvi. t. vi. p. 363. ed. Tzschucke. Plutarch. vit. Lycurg. p. 42. B. Euseb. Præp. Ev. v. p. 224. Cicero de Divinat. i. 43. Valer. Maxim. i. 2. extern. Justin. iii. 3. Cf. Meurs. Miscell. Lacon. ii. 5. in Gronov. Thesaur. Gr. Ant. t. v. p. 2367. sq.) Minos autem Jovis Cretensis (Nemesius de Nat. Hom. c. 39. καὶ τὰ πλείστα τῶν ἐθνῶν θεοὺς ἐπιγράφεται νομοθέτας ὡς Κρήτες μὲν τὸν Δία, Λακεδαιμόνιοι δὲ Ἀπόλλωνα). Hanc ob causam c. 7. Minos vocatur ὁ Δίδας νομοθέτης et Lycurgus ὁ Πυθικός. AST.

καθ' Ὀμηρον] Respicitur Odysseus. xix. 178. Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως Ἐννεώρος Βασίλευε Δίδας μεγάλου δαριστής. Qui quidem locus explicatur a Minois dialogi auctore p. 319. D. ubi subjicitur: ἐφοῖτα οὖν δι'

ἀκούοντας, ἅμα κατὰ τὴν πορείαν ποιήσεσθαι. πάντως δ' ἢ γέ¹ ἐκ Κνωσοῦ^k ὁδὸς εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον καὶ ἱερόν,

τέτραφθε τ.—^a ἡμᾶς om A.—^b τε om A.—¹ δὴ γε τ.—^k ἐκ κνωσοῦ f, ἐκνωσοῦ τ :

ἐνάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι (ἐμεμαθήκει) παρὰ τοῦ Διὸς. De re ipsa Strabo x. t. iv. p. 243. ed. Tzsch. τοῦτον (τὸν Ῥαδάμανθυν) δὲ μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως δι' ἐννέα ἐτῶν, ὡς ζοικεν, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον καὶ διατρίβων ἐνθάδε ἀπῆει συντεταγμένα ἔχων παραγγέλματά τινα, ἃ ἔφρασκεν εἶναι τοῦ Διὸς προστάγματα. xvi. t. vi. p. 362. καὶ ὁ Μίνως παρὰ τοῖς Κρησίν—δι' ἐννέα ἐτῶν, ὡς φησι Πλάτων, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ ἄντρον τοῦ Διὸς καὶ παρ' ἐκέλευον τὰ προστάγματα λαμβάνων καὶ παρακομίζων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Liban. Epist. xx. p. 9. ἐγνωσίτω τὴν βασιλεία Κρητῶν τὴν παῖδα τοῦ Διὸς, ὅς εἰς τὸ ἄντρον δι' ἐνάτου πορευόμενος ἔτους, οὐδ' ἐθεέλκει νόμους, οὐκ ἤσχόνατο κινῶν, οὐδ' κρείττον ἦν μὴ κινεῖσθαι. Cf. Diodor. Sic. v. 78. p. 394. ubi v. Wesseling. Dio Chrysostom. Orat. iv. de Regno. p. 65. C. Maxim. Tyr. Dissert. xxii. Clem. Alexandr. Strom. i. p. 152. 19. Theodoret. Therap. ix. p. 608. C. Etymol. M. v. Ἐννέωροι. Wolf. ad Liban. Epist. p. 632. Atque memorabile est Lactantii (de Div. Instit. i. 22. §. 3.) de hac re iudicium: 'videlicet astutiam Minois voluit imitari (Numa), qui se in antrum Jovis recondebat et ibi diu moratus leges, tanquam sibi a Jove traditas, afferebat, ut homines ad parendum non modo imperio, sed etiam religione constringeret.' Ast.

λέγεις] Sequitur, ut solet, ὡς cum secundo nominis et participii casu pro: τὸν Μίνω φοιτῶν καὶ θεῖναι τοὺς νόμους. C. 12. p. 644. B. καὶ μὴν πάλαι γε ξυνηχορήσαμεν ὡς ἀγαθῶν μὲν ὄντων τῶν δυναμένων ἄρχειν αὐτῶν, κακῶν δὲ τῶν μή. C. 13. p. 645. B. καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσασμένος ἂν εἶη. iv. 12. p. 722. E. σημαίνει ὡς ὄντος. x. 2. p. 887. A. νομοθετοῦντες ὡς ὄντων θεῶν. xii. 12. p. 964. E. Δῆλον ὡς αὐτῆς μὲν τῆς πόλεως οὐσίας τοῦ κίτους cet. Cf. nostra ad Polit. i. 1.—Ceterum μῶν (num) cum ὄνν, unde formatum est (μῶν est enim i. q. μὴ ὄνν) frequenter conjunctum reperitur, ut l. ii. 3. p. 656. A. c. 4. p. 657. D. iii. 1. p. 676. B. x. 7. 895. E. c. 11. 902. A. xii. 13. 966. B. Eurip. Androm. 81. Μῶν

ὄνν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίνα ἄγγελον; Ast.

ξυνουσίαν] Ita pro συνουσίαν scripsimus, in his, ut in aliis id genus, Atticum sermonem secuti, quod, etiamsi ab aliis discesseris rationibus, jam constantia postulatur. Nam si pluribus in locis ξυνουσία reperitur, velut infra τῶν ξυνουσίων, c. 2. ξυνουσία, ξυμπότας et ξυμπόσια p. 639. D. hoc ipsum nobis documento esse debet, vulgares illas formas συνουσία, συμπόσια, a librariis esse profectas. Sic v. c. l. vi. 23. ξυλλεγόμεναι legimus, et statim post in libris editis scribitur συλλεχθεῖσαι, l. vii. 7. p. 797. E. ξυνήθη et paulo post συνήθη. Quam inconstantiam quis ipsi scriptori tribuat? Hac vero de re monuisse semel satis est. Ast.

δι' ἐνάτου ἔτους] Est nono quoque anno, non, ut alii explicant (Davis. in Maxim. Tyr. p. 630. et Boeckhii in Min. p. 60. etiam Ficinus per novennium vertit et Cornarius per novem annos) novem per annos, quod et sermonis usui et veterum narrationi adversatur; διὰ est enim, ubi tempus indicatur, post, vid. Perizon. ad Ælian. V. H. xiii. 43. et Fischer. ad Weller. Gr. Græc. t. iii. p. ii. p. 167. Igitur est nono post anno, h. e. nono quoque anno. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 847. Deinde veteres Minoem tradunt nono quoque anno ad Jovem patrem accessisse. Sic Valer. Maxim. i. 2. 'Minos Cretensium rex nono quoque anno in quoddam præaltum et vetusta religione consecratum specus secedere solebat, et in eo moratus tanquam a Jove, quo se ortum ferabat, traditas sibi leges prærogabat.' Idcirco ἐκδύοτε apposuit (artificiosa enim Boeckhii interpretatio admodum vereor, ut cuiquam placeat), et in Minoe l. l. & τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι (ἐμεμαθήκει Wesseling. ad Diod. Sic. p. 394. addit, Cod. Paris. exhibet μεμάθηκες; sed nondum persanatum esse locum judico; quid enim sibi vult ἀποδειξόμενος? Excidit, ni fallor, præter verbum ἐμεμαθήκει infinitivus, velut διαπεπράχθαι, ut sensus sit: ostensus se perfecisse s. exegisse, quæ superiore colloquio a Jove didicisset) παρὰ τοῦ Διὸς. Eadem ratione hunc locum jam ceperunt Casaubon. ad Strab. x. p. 730. et Steph. ad Min. l. l. Cf. Spanh.

ὡς ἀκούομεν, ἰκανή, καὶ ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδόν, ὡς εἰ-
κός, πνίγους ὄντος τὰ νῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροσίν εἰσι

ad Callimach. in Dian. 193. p. 259. et Davis. ad Cicer. Tusc. Quæst. ii. 13. Ceterum pro ἐνάτου scripsimus ἐνάτου, ut in Minoe legitur; vid. Wass. in præfat. Duker. ad Thucyd. p. 316. Ast.

κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας] Secun-
dum ipsius responsa s. oracula; vid. Spanhem. ad Julian. Cæsar. p. 39. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xiv. 56. t. i. p. 686. Sic Phædon. p. 111. B. ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. Tim. p. 72. B. οὐδ' μάντεις ἐπονομάζουσι τινες τὸ πᾶν ἡγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οἴτοι φήμας καὶ φαντάσεως ὑποκριταί. Ast.

πόλεσιν ὑμῖν] Ne suspectus sit hic locus facit alius in hoc ipso libro, [p. 634.] ubi legitur, ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν. STEPH.

ὑμῖν] Dativus pro genitivo positus est, quæ structuræ ratio frequentissima; quocirca mirari debemus, Stephanum aliquoties ea offensum esse. Sic c. 5. p. 629. A. καὶ μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. C. 7. p. 634. A. λέγωμεν τοῖνυν πάλιν ἐπιτηδεύματα ποῖα ἔσθ' ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν. c. 10. p. 638. E. ἐπειδὴ καὶ μυρία ἐπὶ μυριοῖς ἔζη περι αὐτῶν ἀμφισβητοῦντα ἡμῖν πόλεσι δυοῖν τῷ λόγῳ διαμάχοντ' ἄν. ii. 4. 658. E. τὸ ἦθος ἡμῖν τῶν νέων. c. 12. τοῖς ῥήδοις ἡμῖν. iii. 12. ἡμῖν σκέψιν. iv. 5. τῇ πόλει σοι. c. 11. ἐν τῇ πόλει μοι. vi. 1. τῇ πόλει σοι. c. 13. τοῖς πόλεσι αὐτῶν. vii. 4. p. 793. C. σοὶ δεῖ τὴν πόλιν—ξυνδεῖν. c. 13. μητέρων αὐταῖς. ix. 9. p. 869. D. ὃ δὲ περὶ τῆς ἀφέσεως εἴρηται φόνου πατρὶ cet. xi. 4. p. 918. C. πᾶσι ταῖς χρεῖαις. c. 7. p. 923. E. ἢ τινὲ ἀν ἐθέλῃ. Similiter Phædon. p. 62. B. ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Theæt. p. 143. E. οἷφ' ἡμῖν τῶν πολιτῶν μερικίῳ ἐντετύχηκα. Sophist. 216. E. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἀν πυθανοίμην. Hipp. Min. p. 363. B. ὅτι ἡ Ἰλιάς κάλλιον εἴη ποίημα τῷ Ὀμήρῳ ἢ τῇ Ὀδύσεια. Cf. Abresch. Auct. Dilnc. p. 240. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 247. Matthiæ ad Hom. Hymn. p. 6. et Gr. Gr. p. 527. Heind. ad Theæt. §. 5. et Sophist. p. 272. Ast.

τὸν ἀδελφόν γε αὐτοῦ] Homer. Il. E. 311. Φοίνικος κοίρης, ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν. Cf. Odys. Δ. 564. Pindar. Olymp. ii. 137. Pyth.

ii. 133. Gorg. 525. E. Strab. x. p. 458. Ast.

ἀκούετε] Significationem præteriti habet, ut infra ὡς ἀκούομεν; e præterito enim et præsentem conflatum est. Namque ἀκούω est ἀκούσας ἐπίσταμαι vel οἶδα: ἀυδῖνι ideoque novè vel scio (idcirco præsens tempus). Gorg. 503. C. Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγαθὸν γεγόνῃτα. Theæt. 198. C. ἀκούεις γάρ που τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις. Demosthen. Olynth. iii. p. 34. καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω—τοῦτ' ἐπὶ τῷ ἦθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι. Philipp. i. p. 46. καὶ πρότερον ποτ' ἀκούω ξενικὸν τρέφειν—τὴν πόλιν—καὶ οἶδα ἀκούων, ὅτι cet. Philipp. ii. p. 68. ἀκούει. iii. p. 123. adv. Aristocrat. p. 657. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 592. Amst. et Boissonad. ad Philostrat. p. 397. Similiter Latini audio usurpant, ut Cicero pro Rosc. Amer. 6. 'quorum alterum—possidere audio.' Ad Attic. i. 1. 'ut audio.' Liv. xlv. 22. 'ut audimus.' Ast.

αὐτὸν] In ἔπαινον αὐτον (vulgo scribitur ἔπαινον αὐτὸν), prægresso τοῦτον, redundat αὐτὸν, ut iii. 6. p. 684. D. τοῖς νομοθέταις—αὐτοῖς. x. 11. p. 902. D. Ἰατρῷ δὲ—ἔξει ποτὲ καλῶς αὐτῷ τὸ πᾶν; xii. 6. p. 952. A. μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ. Cf. Sturz. Lexic. Xenophont. t. i. p. 483. et Heind. ad Gorg. §. 84. Ast.

ἐπειδὴ δὲ] Francof. lib. τε, male; recte exempla reliqua δὲ, etiam Bas. 2. in quo Gottleber scriptum esse τε male contendit.—ἐν ἦθεσι νομικοῖς, ut l. vi. 1. p. 751. D. τετραρῆθαι ἐν ἦθεσι νόμων. De re vid. Srabo x. p. 459. Ast.

κατὰ τὴν] Scribendum puto καὶ τὴν pro κατὰ τὴν; et paulo post δ' ἦγε προδήγη. STEPH. Verborum structuræ hæc est: προσδοκῶ οὐκ ἀν ἀηδῶς ἡμᾶς ποιήσεσθαι, existimo, nos rem vobis haud ingrulam facturos, si inter eundem (κατὰ τὴν πολεῖαν) de constituenda civitate et legibus disseramus. BIP.

κατὰ τὴν πολεῖαν] Steph. scriptum malebat καὶ τὴν, sine causa. Etiam Ficin. vertit: inter eundem, et Comar. in hac projectione. Ast.

πάντως] Est omnino, etiam si ab hoc discesseris, h. e. præterea, præsertim etiam (auch abgesehen davon, überdies,

σκιαραί,¹ καὶ ταῖς ἡλικίαις πρέπον ἂν ἡμῶν εἶη τὸ διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν^m αὐταῖς λόγοις τε ἀλλήλους παραμυθουμένους τὴν ὁδὸν ἅπασαν οὕτω μετὰ ῥαστώνης διαπερᾶναι.

ΚΛ. Καὶ μὴν ἔστι γε,ⁿ ὃ ξένε, προϊόντι κυπαρίττων τε^o ἐν τοῖς ἄλσεσιν ὕψη καὶ κάλλη θαυμασία, καὶ λειμῶνες ἐν οἷσιν ἀναπαυόμενοι διατρίβοιμεν ἂν.

§. 2. ΑΘ. Ὁρθῶς λέγεις.

ἐκ κνωσοῦ *s.—¹ σκιεραὶ γ.—^m καὶ ἐν ν.—ⁿ γε οἱ ν.—^o τε οἱ τ.—^p ἔωμεν ν.—

besonders auch), Sic Theæt. 143. A. ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύεσθαι δεόμεν ὡς ἐξ ἀγροῦ ἦκον. p. 162. A. πάντως καὶ δὴ νῦν μάλ' ἐμμελῶς σοι ἐφαίνετο ὑπακοθεῖν. Cf. Heind. ad Theæt. §. 3. Mox δ' ἢ γε e Cod. Voss. pro δὴ γε reposuimus; idem jam Steph. conjecerat, approbantibus Gottlebero et Heind. (ad Theæt. l. l.). Ast.

Κνωσοῦ] Ita pro Κνωσοῦ scripsimus; Κνωσοῦ, quod, ut antiquiorem scripturam, numi et inscriptiones commendant, servarunt liber Lovan. et Ficinus, cujus versio genuina habet a Gnoso. Sic l. vi. p. 752. sq. semper Κνωσὸς et Κνώσιοι scribitur. Cf. Tzschucke ad Strab. x. t. iv. p. 236. Similiter infra Μεσσηνῆ et Μεσσηνίος scripsimus, quod Codd. Thucyd. vi. 48. et vi. 74. habent. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 90. Ast.

ἐν τοῖς ὕψηλοις δένδρεσιν] Vertunt interpretes sub altis arboribus, sed ἐν est ad, prope s. juxta, vid. Wesseling. ad Diodor. Sicul. xvii. 10. xix. 58. Dorvill. ad Charit. p. 206. et Hemsterhus. ad Lucian. t. ii. p. 395.—De Jovis antro Schol. Ruhnken. p. 216. οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων καὶ τῶν Κουρήτων ἐνιεράσθαι ἐλέγετο. Cf. Strabo x. p. 458. 464. Ast.

λόγοις—διαπερᾶναι] C. 7. παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ. iii. 6. ἀλλὰ μὴν δεῖ γε ἡμᾶς—διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλόπως, ὡς ἔφαμεν, ἥνικα ἠρχόμεθα πορεύεσθαι. Similia sunt illa Virgilio Æn. viii. 309. 'varioque viam sermone levabat.' Heliodori Æthiop. iii. τὴν πόρον ὁδοπορίας ἐπικουρίζων καὶ τῷ διηγήματι παραπέμπον. Minucii Felic. Octav. p. 22. 'iter fabulis fallentibus legebamus;' ubi v. Ouzel. Ast.

καὶ μὴν ἔστι γε κ. τ. λ.] Cicero de

Legib. i. 5. 'Visne igitur, ut ille Crete cum Clinia et cum Lacedæmonio Megillo æstivo, quemadmodum describit, die in cupressetis Cnosiorum et spatiis sylvestribus crebro insistens, interdum acquiescens de institutis rerum publicarum ac de optimis legibus disputat.—' Ast.

ἐν οἷσιν] Platonem scripsisse credo ἐν οἷς συναπαυόμενοι. Sed et δρόμοις paulo post non immerito suspectum fuerit. ΣΤΕΡΗ. Veruntamen formæ illæ Ionicæ etiam Atticis frequentantur, ut l. iii. 10. p. 690. E. ἐν τοῖσι δῆμοις. vi. 22. p. 783. A. ἀγωνίοισι θεοῖς. c. 23. p. 785. A. ἐν ἱεροῖσι πατρώοις. vii. 1. p. 789. A. τοῖς κνομένοισι. c. 4. p. 794. A. ἐλευθέροισι. c. 5. p. 795. A. ἐν οἷσι μαθεῖν δυνατόν. c. 13. p. 806. D. οἷσι. viii. 10. τοῖσι. ix. 12. ἐφ' οἷσι, ut p. 873. E. xii. 9. p. 957. E. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 237. et Schäfer. ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 375. Ast.

δρόμοις] Quare Stephanus in corruptelæ suspicionem vocaverit, causam non video. Nam δρόμους statim disertius exponit τὴν τῶν πεζῆ δρόμων ἄσκησην. BIP.

ὀρθῶς λέγεις κ. τ. λ.] Misere depravata hæc leguntur in libris editis: ὀρθῶς λέγεις. KÆL. Πάνυ μὲν οὖν ἰδόντες (Steph. adjecit δὲ, haud dubie Cornarium secutus, qui vertit: sed conspicati magis id dicemus), μάλλον φήσομεν. ἀλλ' ἴωμεν ἀγαθῇ τύχρ. ΑΘΗΝ. Ταῦτ' εἶη. καὶ μοι λέγε cet. In quibus verba affirmantia Πάνυ μὲν οὖν inepte Clinias adscripta vides. Et universa oratio ὀρθῶς—τύχρ magis in Atheniensem proferantem fere, quam in Cliniam quadrat. Etiam μάλλον φήσομεν, quum nihil nisi verba ὀρθῶς λέγεις possit respicere, illa ὀρθῶς λέγεις—φήσομεν uni et eidem personæ tribui jubet. Servavit genui-

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν ἰδόντες δὲ μᾶλλον φήσομεν. ἀλλ' ἴωμεν^p ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΘ. Ταῦτ' εἴη. καί μοι λέγε, κατὰ τί τὰ ζυσοσίτια τε ὑμῖν συντέταχεν^q ὁ νόμος καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὴν τῶν ὄπλων ἕξιν;

ΚΛ. Οἶμαι μὲν, ὦ ξένε, καὶ παντὶ ῥάδιον ὑπολαβεῖν εἶναι τὰ γε^r ἡμέτερα. τὴν γὰρ τῆς χώρας πάσης Κρήτης φύσιν ὄρατε,^s ὡς οὐκ ἔστι, καθά περ ἢ τῶν Θετταλῶν, πεδιάς. διὸ δὴ καὶ τοῖς μὲν ἵπποις ἐκεῖνοι χρεῶνται μᾶλλον,^t δρόμοισι δὲ ἡμεῖς· ἥδε γὰρ ἀνώμαλος αὐ καὶ πρὸς τὴν

q τέταχεν p r Ω.—^r τε ὅ.—^s ὄρας τ.—^t μόνον f, om τ.—^u πεζοδρόμων f.—^v ἐν τῷ

nam orationis dispositionem Ficinus, qui vertit: ATHEN. Recte nimium (πάνυ μὲν οὖν) loqueris; verum (δὲ) hæc magis affirmabimus, cum viderimus. Sed eamus jam bona fortuna comite. CLI. Fiat. ATHEN. Sed dic mihi oro cet. AST.

ξ. 2. καί μοι λέγε] καὶ adhortationi inservit, ut c. 5. καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. ii. 7. Vid. Viger. de Idiot. p. 524. ed. Herm. AST.

τὴν τῶν ὄπλων ἕξιν] Schol. Ruhnk. σχέσιον ἢ περιβολὴν ἢ ἀπλῶς ὄπλισιν, παρὰ τὸ ἔχειν. Est potius armorum tractatio. Similiter Isocrates in Busir. Laud. p. 225. A. ed. Steph. ubi Lacedæmonios plura dicit ab Ægyptiis accepta tenuisse: καὶ γὰρ τὸ μηδὲνα τῶν μαχιμῶν ἀνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν καὶ τὰ συσοσίτια καὶ τὴν τῶν σωμάτων ἕξιν—μηδ' ἐπὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις διατρίβειν, ἀλλὰ τοῖς ὄπλοις καὶ ταῖς στρατείαις προσέχειν τὸν νοῦν, ἐκεῖθεν ἅπαντα ταῦτα εἰλήφασιν. Ceterum Cretenses primi dicuntur gymnasia instituisse, v. Polit. v. 3. ubi v. not. et Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 9.—Convivia publica (ζυσοσίτια) Lacedæmonii φιλίτια (quasi φιλίτια a φίλια, vel φειδίτια a φειδῶ, parsimonia) dicebantur, et Cretenses ἀνδρία vel ἀνδρεία (vid. Tzschucke ad Strab. x. t. iv. p. 277.). Cf. Aristotel. Polit. ii. 7. (c. 6. ξ. 3. ed. Schneid.) et Meurs. Miscell. Lacon. i. 9. De his conviviis cf. Polit. iii. 22. et Legg. vi. 21. p. 780. B. ubi eorum origo explicatur. Vid. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 156. sq. p. ii. p. 188. sq. t. iii. p. i. p. 271. sq. AST.

τὴν γὰρ—φύσιν ὄρατε] Pro ὄρατε, ὡς ἢ φύσις, ut infra ἀνευρήσεις οὕτω σκοπῶν

τὸν Κρητῶν νομοθέτην, quo nihil frequentius. Sic v. 5. 733. D. διανοεῖσθαι τοὺς βίους ἡμῶν, ὡς ἐν τοῦτοις ἐνδεδεμένοι πεφύκασι. vii. 2. 790. C. τὴν τιθήνησιν καὶ κίνησιν—, ὡς ἔστι ξύμφορος ἅπασιν. x. 13. p. 905. C. οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν ξυντέλειαν, ὅση ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. xii. 3. 946. E. τὰς δ' εὐθύνας αὐτῶν τοῦτων ἀκούειν χρῆ, τίνας ἔσονται καὶ τίνα τρόπον. al. Cf. Taylor. ind. Græcit. Lys. t. vi. p. 917. ed. Reisk. et Coray ad Isocrat. p. 14. AST.

πεδιάς] *Campestris*, plana, i. q. πεδιώ (a πέδον, πείδιον), quocirca recte scribitur πεδιάς; Bas. 1. et 2. male exhibent πεδείας. De Creta, insula montosa et sylvestri, vid. Strabo x. t. iv. p. 227. sq. Thessalia contra, campestris et pascua regio, equos ferebat generosissimos, quocirca re equestri maxime valuit. Meno in it. πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι καὶ θαυμάζοντο ἐφ' ἵππικῇ τε καὶ πλούτῳ. Hipp. Maj. 284. A. Ὁ οὖν κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἵππικῆν παραδίδοναι, ἄρ' οὐκ ἂν ἐν Θετταλίᾳ τῆς Ἑλλάδος μάλιστα τιμῶτο καὶ πλείεστα χρήματα λαμβάνοι, καὶ ἄλλοι ὅπου τοῦτο σπουδάζουσι; Cf. Valckenar. in Oratt. Valcken. et Hemsterhus. p. 258. Ceterum haud male addnotat Schol. Ruhnk. ἀπολογεῖται διὰ τὴν τῶν τόξων χρῆσιν καὶ γὰρ ὕναιδος ἦν, ὡς τὸ τοξότα λωβητήρ· οὐ γὰρ ἀγχιέμαχοι, ἀλλὰ πῶρθεθεν βάλλουσιν οἱ τοξόται. αἰτιάται οὖν τὸν τόπον. Atque Cretenses constat sagittarios fuisse præstantissimos; vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 289. Bip. AST.

ἥδε—αὐ] *Hæc* (nostra terra, Creta) *contra* (αὐ) *inaequalis est et ad cursus*

τῶν πεζῆ δρόμων^u ἄσκησιν μᾶλλον σύμμετρος. ἐλαφρὰ δὴ τὰ ὄπλα ἀναγκαῖον ἐν τῷ τοιοῦτῳ^v κεκτῆσθαι καὶ μὴ βάρους ἔχοντα θεῖν· τῶν δὲ^w τόξων καὶ τοξευμάτων ἢ κουφότης ἀρμόττειν δοκεῖ. ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται,^x καὶ πάνθ' ὁ νομοθέτης, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται, πρὸς τοῦτο βλέπων συνετάττετο, ἐπεὶ καὶ τὰ ξυσσίτια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν^y ὁρῶν ὡς πάντες, ὁπόταν^z στρατεύονται, τόθ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἀναγκάζονται φυλακῆς αὐτῶν ἕνεκα ξυσσιτεῖν τοῦτον τὸν χρόνον. ἄνοιαν δὴ μοι δοκεῖ καταγνῶναι τῶν πολλῶν ὡς οὐ^a μανθανόντων ὅτι πόλεμος αἰεὶ πᾶσι διὰ βίου ξυνεχῆς ἐστὶ πρὸς ἀπάσας τὰς πόλεις· εἰ δὲ πολέμου γε ὄντος φυλακῆς ἕνεκα^b δεῖ^c ξυσσιτεῖν καὶ τινὰς ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους διακεκοσμημένους εἶναι φύλακας αὐτῶν, τοῦτο καὶ ἐν εἰρήνῃ δραστήον· ἦν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις αἰεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον^d κατὰ φύσιν

ii. 626.
iii. ii. 182.

τοιοῦτω ἀναγκαῖον γ.—^w δὲ f.—^x ἐξήρτηται Ξη, ἐξήρτηται f.—^y ξ. Ωεφθ.—^z δταν Ξε.—^a οὐ om γ.—^b γεκα f.—^c δεῖ om γ.—^d κήρυκτον f.—^e εὐρήσεις v, ἂν εὐρήσεις

pedestris exercitationem magis apta. Ficin. non satis perspicue verit: *inæqualitas hæc locorum ad pedestrem exercitationem cursumque est aptior.* Ast.

ἐν τῷ τοιοῦτῳ] *Hæc in casu, tunc.* Sic l. ii. 4. p. 657. C. καὶ μὴν ἐν γε τῷ τοιοῦτῳ χαίροντες ἡσυχίαν οὐ δυνάμεθα ἄγειν. c. 12. p. 671. B. πᾶς δὲ γε αὐτὸς αὐτοῦ κουφότερος αἰρεται—ἐν τῷ τοιοῦτῳ. Polit. iii. 6. Ἐν δὲ τῷ τοιοῦτῳ, ὡς εἰκεν, οἷός τε καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται. vi. 6. ἐν δὲ τῷ τοιοῦτῳ. Cf. Lexic. Xenophont. t. iii. p. 341. Ast.

ἐξήρτυται] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ἐξήρτηται, idque Cornar. expressit vertendo: *hæc igitur omnia ad bellum nobis appensa sunt.* Ficin. contra vertit: *hæc igitur omnia ad bellum nobis accommodata sunt;* quem Steph. laud dubie secutus sine ulla admonitione ἐξήρτυται scripsit. Ast.

δραστήον] *Hæc ex legis latoris sententia disputata sunt;* quocirca intelligi debet εἶναι: *videtur mihi judicasse* (ex καταγνῶναι eruendum est γνῶναι; et καταγνῶναι τινος ἄνοιαν est: de insi-

plentia aliquem accusare, pro stulto habere, v. Fischer. ad Euthyphr. p. 7. Pro ἄνοια vero videndum est, annon scribi oporteat ἄγνοια; vid. ad iii. 9.) si convivia in bello custodia causa habere oporteat, idem etiam in pace faciendum esse. Hinc sequitur τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα (int. *ipsius sententia mihi videtur fuisse*).—Pro εἰ δὲ e Cod. Voss. recepitur εἰ δὲ, quod argumentatio postulat. Ast.

ἦν γὰρ καλοῦσιν] *Hæc usque ad νικάντων γίγνεσθαι laudat Stob. Serm. xlviii. p. 353. v. 24. ubi scribitur τῶν ἀνθρώπων οἱ πλείστοι—πάσας αἰεὶ τὰς πόλεις—ἂν εὐρήσεις—ξυνετάτατο.* Ast.

ἀκήρυκτον] Schol. Ruhnk. *μὴ ἀπλῶς ἐκ τινὸς περιστάσεως γυγνόμενον καὶ δεόμενον κήρυκος τοῦ διεγείροντος τοὺς ἀπέριους φύσει πάντας ἐπὶ τοῦτον παρεσκευάσθαι.* Bellum ἀκήρυκτον, quod non legitime indicitur, plerumque ponitur de sævo, implacabili, internecivo, vel de perpetuo, ut h. l. Sic Xenoph. Anab. iii. 3. 5. καὶ ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς βέλτιον εἶναι δόγμα ποιήσασθαι, τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἔς τε ἐν τῇ

εἶναι. καὶ σχεδὸν ἀνευρήσεις^ε οὕτω σκοπῶν τὸν Κρητῶν νομοθέτην, ὡς εἰς τὸν πόλεμον ἅπαντα δημοσία καὶ ἴδια τὰ νόμιμα ἡμῖν ἀποβλέπων συνετάξατο, καὶ κατὰ ταῦτα οὕτω φυλάττειν παρέδωκε τοὺς νόμους, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ὄν, οὔτε κτημάτων οὔτ' ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ἄρα κρατῇ τις· πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικῶντων γίνεσθαι.

§. 3. ΑΘ. Καλῶς γε, ὦ ξένε, φαίνει^ι μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. τόδε δέ μοι φράζει ἔτι σαφέστερον· ὃν γὰρ ὄρον ἔθου τῆς εὐ πολιτευο-

πολεμία εἶεν. Demosthen. pro Coron. p. 314. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἡμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Æschin. de Fals. Legat. t. iii. p. 222. ἐξ εἰρήνης πόλεμος ἀκήρυκτος. p. 258. ἀσπόνδους καὶ ἀκήρυκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε. Plutarch. Pericl. Vit. p. 168. E. ἐπεὶ δ' ὁ πεμφθεὶς κήρυξ Ἀνθεμόκριτος αἰτία τῶν Μεγαρέων ἀποθανεῖν ἔδοξε, γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρίνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν. Hinc ἀκήρυκτεὶ πολεμεῖν apud Dion. Cass. Fragm. 143. ἄσπονδα καὶ ἀκήρυκτα πάντα Lucian. Piscat. c. 36. t. i. p. 266. ed. Schmied. Philo Jud. de Somn. p. 581. B. Ast.

κατὰ ταῦτα] Propterea, vid. Viger. de Idiotism. p. 632. Mox ὡς (quia)—οὐδὲν ὄφελος ἔν accusativi sunt absoluti, ut vii. 21. p. 819. C. ix. 1. p. 853. C. τιθεὶς ἐπ' αὐτοῖς νόμους, ὡς ἐσομένους, ὅπερ εἶπον, αἰσχροὺν μὲν τινα τρόπον. c. 6. p. 862. A. c. 8. p. 866. B. xi. 12. p. 933. C. ὡς πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχειροῦντα φαρμάττειν οὐκ εἰδότα, τί δρᾷ κ. τ. λ. Cf. Kæn. ad Gregor. Corinth. p. 15. sq. Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 387. et Matthiæ Gramm. Græc. p. 820. Ast.

γίνεσθαι] Mutandum est fortasse γίνεσθαι in γίνεσθαι: nisi φιλεῖ, vel εἴωθε, vel aliud quodpiam verbum ante illum infinitivum omissem esse dicamus: nam quod ex præcedentibus subaudiri queat nihil video. Imo vero (dicet fortasse quispiam) subaudiri potest ἀνευρήσεις, ex longiculo intervallo repetitum. At ego ne repeti possit obstare puto quæ interjecta sunt, mutata etiam facie orationis: præsertim quum hæc, πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων etc. cum proxime præcedentibus cohæreant, et veluti ex illis pendeant: perinde ac si dictum esset, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ἔν, (etc.) ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ἄρα κρατῇ τις

πάντα δὲ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ, τῶν νικῶντων, γιγνώμενα: pro ὡς πάντων γιγνώμενων, sicut οὐδὲν ἔν pro οὐδενὸς ἔντος, præcessit: atque adeo hæc lectio (si a nostra discedamus) non minus quam illæ a me in principio hujus annotationis propositæ, recipi posse videtur. Tale porro hujus loci examen lectori ad alios etiam quaplorum proderit. ΣΤΕΡΗ.

γίνεσθαι] Recte habet infinitivus, ut in prægressis. Arctius conjunxit hæc cum prægressis Ficinus ita vertens: quasi ceterarum rerum nulla esset utilitas, non possessionum, non artium, nisi quis bello superet, cum omnia bona eorum, qui victi (ed. 1491. exhibet invicti) sunt, ad victores ilico transeant. Ast.

§. 3. ἔτι σαφέστερον] Sic Bas. 2. Ald. Bas. 1. et Lovan. ἐπισαφέστερον, vitiose. Ast.

ἔν γὰρ ὄρον ἔθου] Sensus est: nam secundum eam, quam posuisti, bene instituta civitatis definitionem dicere mihi videris, ita eam ordinatam s. institutam esse oportere, ut ceteras bello superet, h. e. ita mihi videris bene institutam civitatem definire, ut dicas, eam oportere ceteras bello vincere. Ficinus vertit: recte dispositam civitatem tunc demum dicere visus es, cum sic instituta est, ut ceteras bello vincere possit. Οἰκείῳ, habitare, etiam administrare (v. Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 178. et Rudolphi ad Ocell. Lucan. p. 307. Sic vi. 20. p. 779. C.) sensu passivo vel neutro de ipsa urbe usurpatur, ut sit habitari, institutam esse, vel simpliciter esse. Sic Legg. iii. 16. p. 702. A. πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα οἰκῶν. ix. 1. p. 853. B. 12. init. ἐν κακῶς οἰκούσiais πόλεσι. Similiter κατοικεῖν usurpatur, vid. iii. 4. p. 682. c. 11. p. 693. A. Xen. Hist. Græc. iv. 8. 5. καὶ ἄλλα γε χωρία δύνανται οἰ-

μένης πόλεως, δοκεῖς μοι λέγειν οὕτω κεκοσμημένην οἰκεῖν δεῖν ὥστε πολέμῳ νικᾶν τὰς ἄλλας πόλεις. ἦ γάρ;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν οἶμαι δὲ καὶ τῶδε οὕτω ξυνοκεῖν.

ΜΕ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἀποκρίναιτο, ᾧ θεῖε, Λακεδαιμονίων γε ὅστισοῦν;

ΑΘ. Πότερ^ε οὖν δὴ πόλεσι μὲν πρὸς πόλεις ὄρθον τοῦτ' ἐστί, κώμη δὲ πρὸς κώμην ἕτερον;

ΚΛ. Οὐδαμῶς.

ΑΘ. Ἀλλὰ ταυτόν;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τί δέ; πρὸς οἰκίαν οἰκία τῶν ἐν τῇ κώμῃ, καὶ πρὸς ἄνδρα ἄνδρῖ ἐνὶ πρὸς ἕνα, ταυτόν ἐστι;

ΚΛ. Ταυτόν.

ΑΘ. Αὐτῶ^h δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον διανοητέον, ἢ πῶς ἐτι λέγομεν;ⁱ

τ, ἂν εὔρεις ἦ.—^f φαίνει ρι Ω.—^ε πότερον ἦε.—^h αὐτῶ νφ.—ⁱ λέγομεν τ et corr A :

κεῖν οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλέως. vii. 5. 6. καὶ εἴ τινες δὴ πόλεις, διὰ τὸ σμικραὶ τε εἶναι καὶ ἐν μέσαις ταύταις οἰκεῖν, ἠναγκαζόντο. Verba videlicet habitandi ab incolis ad urbes et loca transferuntur, velut κατοικίξεν (vid. ad iii. 4.). Ast. ᾧ θεῖε] Schol. Ruhnk. p. 217. ἡ ἀποκρισις ἐνδείξιν ἔχει τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου, σύντομος οὖσα καὶ συνεστραμμένη, ἅμα δὲ καὶ κατὰ τὴν λέξιν τραχύτητα ὑποφαίνουσα· καὶ τὸ ᾧ θεῖε Λακωνικόν, πλὴν ὅτι τὸ θ ἐνήλλακται· Σεῖε γὰρ τὸ θεῖε παρ' αὐτοῖς. Meno p. 99. D. καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάξωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἄνθρωπος, φασίν, οὕτως. Ubi Casaubonus ad Athen. viii. 16. p. 631. scriptum malebat σεῖος ἄνθρωπος, citans Aristotel. Ethic. Nicom. vii. 1. καθάπερ οἱ Λάκωνες· εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγαθῶσι σφόδρα τὸν, Σεῖος ἄνθρωπος, φασίν (Cf. dialog. de Virtut. p. 379. D.) Attamen quum Lacedæmonii σεῖος pro θεῖος dixerint (vid. Meurs. Miscell. Lacon. ii. 8. et Maittaire de Dialect. p. 196. ed. Sturz.), Platonem verisimiliter est vocis θεῖος usum apud Laconas tantummodo significare voluisse eamque sua dialecto exhibuisse, non Laconica. Ast.

Λακεδαιμονίων γε ὅστισοῦν] Sic c. 7.

p. 633. B. ἔγωγε εἴπομι' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὅστισοῦν; unde Böckhiius hanc quoque loquendi formulam, etsi frequentissima apud Platonem est, Laconismum redolere opinabatur. Ast. πότερ' οὖν] Sic Ald. Lovan. Bas. 1. 2. et cod. Paris. Sine causa Steph. scripsit πότερον οὖν; πότερα enim idem est magisque Atticum. Sic infra πότερα φῶμεν. C. 4. πότερα δ' ἀπολομένων—δέξαιτ' ἂν τις μᾶλλον. C. 7. πότερα λέγομεν. ii. 1. alia innumera. Ast. ταυτόν ἐστι] Sic Cod. Voss. Interrogationis vero signum post τί δέ, quod in Stephan. reperitur, cum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. deleuimus, et Bas. 2. secuti post ἄνδρῖ posuimus comma. Ceterum in verbis πρὸς ἄνδρα—πρὸς ἕνα Chiasmus inest, ut iii. 12. p. 696. A. πένια καὶ πλοῦτα καὶ βασιλεία καὶ ἰδιωτεία. ix. 9. p. 868. B. τὴν διπλασίαν χρημάτων τε καὶ τῶν ἄλλων πράξεων ἀναγκαζέτω πράττειν τε καὶ ἐκτίνειν. Sic et vi. 1. p. 751. D. Ast. αὐτῶ δὲ πρὸς αὐτὸν κ. τ. λ.] Laudat hæc Euseb. Præp. Evang. xii. 27. p. 600. B. et respexit Themist. Orat. x. p. 229. Euseb. pro αὐτὸν exhibet ἐαυτὸν, Ald. vero, Bas. 1. 2. et Lov. αὐτόν. Verba ipsa αὐτῶ δὲ πρὸς αὐτὸν commate se-

iii. ii, 183.

ΚΛ. ᾿Ω ξένε ᾿Αθηναῖε—οὐ γάρ σε ᾿Αττικὸν ἐθέλοισι
 ἂν προσαγορεύειν· δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπανυμίας
 ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι· τὸν γὰρ λόγον ἐπ' ἀρ-
 χὴν ὀρθῶς ἀναγαγὼν σαφέστερον ἐποίησας, ὥστε ῥᾶον ἀνευ-
 ρήσεις ὅτι νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν ὀρθῶς ἐρρήθη τὸ πολεμίους εἶναι
 πάντας πᾶσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ ἐκάστους αὐτοὺς σφί-
 σιν αὐτοῖς.

ΑΘ. Πῶς εἴρηκας, ᾧ θαυμάσιε;

paravimus a sequentibus, quia datus
 αὐτῷ non e verbo διανοητέον pendet, sed
 propter prægressos dativos, e vocibus
 ὀρθὸν et ταυτὸν pendentes, positus est;
 et propter αὐτῷ sequitur ὡς πολεμίᾳ,
 quanquam διανοητέον genitivum postu-
 labat: πότερον ὡς πολεμίῳ ὄντος πρὸς
 πολέμιον διανοητέον; post διανοεῖσθαι
 enim ὡς cum genitivo ponitur, qui accu-
 sativi cum infinitivo partes agit, v. ad
 Polit. i. p. 327. C. et Böckh. Igitur
 sensus est: quod vero ad unumquemque
 attinet ejusque ad semet ipsum rationem,
 utrum hostem adversus hostem (h. e.
 sibimet ipsi adversarium) esse existimare
 debemus? Ficin. vertit: Quid porro de
 viro quolibet ad se ipsum est dicendum?
 Utrum quemlibet ad se ipsum quasi hos-
 tem ad hostem affici dicemus, an aliter?
 Explicatur hic locus c. 3. ταῦτα γὰρ, ὡς
 πολέμιον ἐν ἐκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς
 ἡμᾶς αὐτοὺς, σημαίνει. Ast.

ἢ πῶς ἐτι λέγομεν] Sic Codd. Voss.
 et Paris. Vulgo λέγωμεν, quod pecu-
 liari verbi λέγειν usui adversatur; poni-
 tur enim λέγειν ita, ut id, quod oratio-
 nem antecedit, significet, judicium vel
 sententiam. Igitur verba illa ita capi-
 enda sunt: an quomodo sentimus, non,
 quomodo dicimus: tunc enim λέγωμεν
 vel φῶμεν (quomodo præterea dicamus:)
 sensus posceret. Sic i. 15. p. 649. A.
 πότερον ἐστι πόμα; ἢ πῶς λέγωμεν. viii.
 6. p. 837. D. ἢ πῶς λέγωμεν, ᾧ φίλε Μέ-
 γιλλε; ubi vulgo λέγωμεν. Itaque
 etiam lib. ii. A. init. scripsimus ᾿Αρ' ὄν
 θαρσύντες λέγομεν, quia λέγειν non
 simpliciter est dicere (i. q. φάσαι), sed
 potius sentire, contendere, ut ii. 1. p.
 652. B. Gorg. 455. A. Hipp. Maj.
 296. A. (ubi Heind. non satisfacit ex-
 plicans: quid si quale sit id, quod dici-
 mus, quum λέγειν sit asserere s. conten-
 dere). Et sic frequentissime occurrunt
 οὕτω λέγειν, ita sentire, ὡς γε ἐγὼ λέ-
 γω, ut equidem existimo. Ast.

οὐ γάρ σε ᾿Αττικὸν] Schol. Ruhnck. p.
 218. οὐ σέ φημι ἀπὸ ἀνθρώπου ἔχειν τὴν
 ἐπανυμίαν ᾿Ατθίδος ἢ τινος τοιοῦτου, ἀλλ'
 ἀπὸ τῆς θεοῦ τῆς ᾿Αθηνᾶς, ἐπιστημῶνος
 σε καὶ φρονίμων οὕτως διατιθέτα τοὺς
 λόγους. Dictæ videlicet sunt Athenæ,
 ut veteres tradunt, ab ᾿Αθήνῃ s. Minerva,
 cui Amphictyon urbem consecraverat (v.
 Justin. ii. 6. Isidor. Orig. xv. 1. Hinc
 Παλλάδος πόλις Æschylo dicitur Pers.
 347. Cf. Valer. Flacc. v. 647. Petron.
 c. 5.). Lycurg. Orat. adv. Leocrat. p.
 136. t. iv. καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν τὴν ᾿Αθη-
 νᾶν (τιμῶντες!), ὡς τὴν χώραν εἰληχυῖαν,
 δμῶνυμον αὐτῇ τὴν πατρίδα προσηγόρευον
 ᾿Αθῆνας. Cf. Platon. Tim. p. 23. D.
 et Meurs. de Fortun. Athen. c. ii. Ast.
 ἐπανυμίας] Propter ἄξιον, quod geni-
 tivum efflagitat, τῆς ἐπανυμίας positum est
 pro τῇ ἐπανυμίᾳ; dicitur enim aliquid ἐπο-
 νομάζεσθαι τῇ ἐπανυμίᾳ τινός, ut Phæd.
 c. 51. ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων
 ἐπανυμίᾳ. Grammatica igitur ratio hoc
 postulabat: δοκεῖς γάρ μοι ἄξιος εἶναι
 μᾶλλον (τοῦ) ἐπονομάζεσθαι τῇ τῆς θεοῦ
 ἐπανυμίᾳ. Ast.

ἀνευρήσεις] Euseb. ἀν ἐυρήσεις et ὀρ-
 θῶς ἐρρήθη ὑφ' ἡμῶν. Ast.

καὶ ἐκάστους] Particulam καὶ e Cod.
 Voss. interposuimus, addicente Ficino,
 qui vertit: hostes videlicet omnes omni-
 bus esse tum publice quam privatim, et
 singulos sibi ipsis. Stephanus observat
 legi quoque: ἰδίᾳ ἐκάστους, καὶ αὐτοὺς
 σφίσιν αὐτοῖς. Ceterum vox δημοσίᾳ
 spectat ad bella civitatis, ἰδίᾳ ad inimi-
 citias vicorum ac domorum, et ἐκάστους
 αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς ad animi discordiam,
 h. e. ad confictionem rationis (τοῦ
 κρείττονος) cum cupiditate (τῷ χείρονι).
 Hinc τὸ νικᾶν αὐτὸν ἑαυτὸν est se ipsum
 regere, rationem sequi, contra τὸ ἠττᾶσ-
 θαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ, cupiditati obsequi.
 Vide quæ Plato hac de re disputavit
 Polit. iv. 8. ubi cf. not. Ast.

ΚΛ. Κάνταῦθα, ὦ ξένε, τὸ νικᾶν αὐτὸν αὐτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη, τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ πάνταν αἰσχιστόν τε ἅμα καὶ κάκιστον. ταῦτα γὰρ ὡς¹ πολέμου ἐν ἐκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει.

ΑΘ. Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἕκαστος ἡμῶν ὁ μὲν κρείττων αὐτοῦ, ὁ δὲ ἡττων III. ii. 184. ἐστὶ, πόττερα φῶμεν οἰκίαν τε καὶ κώμην καὶ πόλιν^m ἔχειν II. 627. ταῦτόνⁿ τοῦτο ἐν αὐταῖς ἢ μὴ φῶμεν;

ΚΛ. Τὸ κρείττω τε^o αὐτῆς εἶναι λέγεις^p τινά, τὴν δ' ἡττω;

ΑΘ. Ναί.

ΚΛ. Καὶ τοῦτο ὀρθῶς ἤρου· πάνυ γὰρ ἐστὶ καὶ σφόδρα τὸ τοιοῦτον, οὐχ ἥκιστα, ἐν ταῖς πόλεσιν. ἐν ὁπόσαις μὲν γὰρ οἱ ἀμείνονες νικῶσι τὸ πλῆθος καὶ τοὺς χεῖρους, ὀρθῶς ἂν αὐτῆ κρείττων τε αὐτῆς λέγοιθ' ἢ πόλις ἐπαινοῖτό τε ἂν δικαιοτάτα τῇ τοιαύτῃ^q νίκη· τούναντίον δέ, ὅπου τάναντία.

ΑΘ. Τὸ μὲν τοίνυν εἴ ποτ' ἐστὶ που τὸ χεῖρον κρείτ-

λέγωμεν *γ.—^k καὶ om Ξ.—^l ὡς om υ.—^m πόλιν καὶ κώμην γ.—ⁿ ταυτὸ ἦγ.—^o δὲ

κάνταῦθα] Sensus est: *etiam in singulo homine se ipsum vincere optimum est, turpissimum contra a se ipso vinci*; hac autem verba *vincere et vinci bellum in nobis inesse significant*. Idcirco unumquemque sibi met ipsum adversarium esse posui.—De ὡς cum genitivo nominis et participii vid. ad c. 1. Ast.

ὁ μὲν—ὁ δὲ] Pro ὁ μὲν—ὁ δὲ scripsimus, quia ὁ, hoc sensu positum, accentu carere nequit. Ast.

τὴν δ' ἡττω] τὴν δ' positum est, ac si τὴν μὲν praecesserit, ut c. 5. p. 629. D. τοὺς δ' ἔψεξας πάντων ἀνδρῶν. vii. 21. p. 819. C. οἱ δὲ καὶ ὕλας πῶς διαδιδόντες. Alia collegerunt exempla Hermann. ad Viger. p. 699. Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 76. et Heind. ad Gorg. §. 24. Ast.

τὸ μὲν τοίνυν] Stephanus malebat τὸ μέντοι νῦν, haud dubie Ficinum respiciens, ut qui verterit: *Sed utrum quod melius est, meliore aliquando superius et potentius sit, ad praesens praetermittatur*. Sed nulla opus est correctione, et recte

habet τὸ μὲν (i. q. τοῦτο μὲν), cui respondet τὸ δ' ὑπὸ σοῦ λεγόμενον. Ceterum cum Ald. Bas. 1. 2. et Lov. scriptus est ἔστι (revera est s. reperitur) pro ἐστὶ. De re ipsa, Schol. Ruhnk. p. 129. ἐπειδὴ κρείττων οὐ μόνον λέγεται τὸ βέλτιον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπικρατέστερον, ἐπειδὴ τὸ χεῖρον νικᾷ, καὶ κρείττον ἐστὶν ὃ καὶ αἰνίγματι ἔοικεν, εἶναι τὸ χεῖρον κρείττων. ἀλλ' ἐστὶ τὸ χεῖρον κρείττων οὐχ ὡς βέλτιον, ἀλλ' ὡς ἐπικρατέστερον ἢν τηρικαῦτα. Scilicet ὁμωνυμία est in vocis κρείττων usu et contradictio, de qua paulo post exponitur, propterea quod etiam deterius, si vincit (κρατεῖ), κρείττων, i. e. superius est vel potentius; tunc vero deterius κρείττων erit meliore (τοῦ ἀμείνονος), id quod fieri non potest, quia nonnisi id, quod melius est, κρείττων dici potest. Distinguenda igitur esse τὸ κρατοῦν et τὸ κρείττων Atheniensis monet: ut τὸ κρατοῦν etiam τὸ χεῖρον esse possit, τὸ κρείττων vero sensu proprio τὸ βέλτιον vel βέλτιον sit. Ast.

τον τοῦ ἀμείνονος ἐάσωμεν· μακροτέρου γὰρ λόγου· τὸ δὲ ὑπὸ σοῦ λεγόμενον μαιβάνω νῦν, ὡς ποτε πολῖται ξυγγενεῖς καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως γεγονότες ἀδικοὶ καὶ πολλοὶ ξυνηλθόντες[†] δικαίους ἐλάττους ὄντας βιάσονται δουλούμενοι, καὶ ὅταν μὲν κρατήσωσιν, ἦττων ἢ πόλις αὐτῆς ὀρθῶς αὕτη λέγοιτ' ἂν ἅμα καὶ κακῆ, ὅπου δ' ἂν ἦττωνται, κρείττων τε καὶ ἀγαθῆ.

ΚΛ. Καὶ μάλα ἄτοπον, ᾧ ξέγε, τὸ νῦν λεγόμενον ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκαιότατον.

III. II. 185.

§. 4. ΑΘ. Ἔχε δὴ καὶ τότε πάλιν ἐπισκεψώμεθα. πολλοὶ ἀδελφοί που γένοιτ' ἂν ἐνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς υἱεῖς, καὶ δὴ καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν τοὺς πλείους[†] μὲν ἀδίκους αὐτῶν[‡] γίγνεσθαι, τοὺς δὲ ἐλάττους δικαίους.

ΚΛ. Οὐ γὰρ οὔν.

5.—[†] λέγειν f.—[‡] αὐτῆ γ.—[§] ξ. ὤφητ.—[¶] γένοιτ' ἔ.—[⋄] πλείους Αἴγυ, πλείστους *5.

ὡς ποτε] Malim ex vet. ὡς εἶποτε πῶς λῆται cet. simulque expungi velim καὶ paulo post ante ὅταν. ΣΤΕΡΗ. Sine causa hæc verba tentantur, etsi negari nequit, sententiam magis perspicue potuisse exponi; sed orationem in his libris aliquanto obscuriorem ac perplexiorem esse, quam in ceteris libris Platonicis, quævis fere pagina docet.—Pro ἄδικοι Ald. Lov. et Bas. I. exhibent ἄδικα. ΑΣΤ.

καὶ μάλα ἄτοπον] Id in eo cernitur, quod civitas, si deterior eaque major ipsius pars (ἄδικοι καὶ πολλοὶ) vincat, ἦττων ἐαυτῆς dicenda erit, contra si pars illa vincatur, κρείττων; ex quo sequeretur, civitatem vincentem s. superiorem esse inferiorem vel deteriorem appellandam, victam vero s. deteriorem, superiorem. Posuerat enim Clinias, τὸ νικᾶν αὐτὸν esse τὸ κρείττον, τὸ ἠττᾶσθαι αὐτὸν ἢ ἐαυτοῦ vero τὸ χεῖρον. Atque his Atheniensis viam sibi munit ad sententiam suam probandam, bonam civitatem non hanc esse, in qua oppositio quædam et conflictio cernatur melioris partis cum deteriore, sed eam, quæ in se perfecta sit atque concors; civitatis igitur præstantiam non ex illa duarum partium conflictione et pugna æstimandam esse, sed ex interiore virtute ac concordia. Quæ quidem contra Cretensium imprimis civitatem disputata esse, in qua

omnia ad bellum, non ad virtutem spectabant, neminem potest fugere. ΑΣΤ.

§. 4. ἔχε δὴ] Est agendum. Sic c. 10. p. 639. D. Gorg. 460. A. Protagor. 349. D. Theæt. 186. B. Cratyl. 435. E. Io. 535. B. Etiam simplex ἔχε sic usurpatur, ut Alcibiad. i. p. 109. B. et cum οὐν conjunctum, Alcib. i. p. 129. B. Heind. ad Gorg. §. 35. et ad Protag. p. 608. explicat, subsiste. ΑΣΤ.

μιᾶς] Suppl. γυναικὸς, vid. L. Bos. Ellipsis. p. 93. ed. Schäf. Deinde pro υἱεῖς Atticam formam υἱῆς substituiimus, de qua vid. Eustath. ad Il. A. p. 38. Hemsterhus. ad Plut. 808. et Matthiæ Gr. Gr. p. 97. ΑΣΤ.

πλείστους] Legitur etiam πλείους. ΣΤΕΡΗ. Nimirum in Ficini versione. At vero, quod πλείστοι τοῖς ἐλαττοῖσι, (superlativ. comparativo) opponantur, morari vix quemquam debet. ΒΙΡ.

πλείους] Hoc pro πλείστους superpeditarunt Cod. Voss. et Ficinus, qui vertit: si plures eorum injusti erunt. Sæpenumero quidem superlativus comparativi locum obtinet, quod Atticorum proprium esse dicit Gregor. Corinth. p. 41. (cf. Wesseling. ad Herodot. vii. 16. p. 517. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 514.); attamen propter oppositum τοῖς δὲ ἐλάττους comparativus rectius h. I. habet. ΑΣΤ.

ΑΘ. Καὶ οὐκ ἂν εἶη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν τοῦτο θηρεύειν, ὅτι νικάντων μὲν τῶν πονηρῶν ἢ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὐτῆ πάσα ἦτταν αὐτῆς λέγοιτ' ἂν, κρείττων δὲ ἡπταμέναν· οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον, ἀλλ' ὀρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας περὶ νόμων, ἢ τίς ποτ' ἔστι φύσει.

τοῦτο θηρεύειν κ. τ. λ.] Ut nunc legitur, hoc Atheniensis dicto significat, concedente mox etiam Cretensi, sibi sententiam, quam hic protulerat p. 627. A. indignam videri, quæ ab ipsa premat, ut quæ ad rem, quam tractent, nihil magnopere faciunt, sed tantum elegantia verborum quadam et acumine commendetur. Sed omnia sunt contraria. Et enim sententiam ipsam nec Atheniensis hospes, nec Clinias improbat: sed partim uterque in hoc sermone ejus sensum sibi verissimum videri ostendit, partim eam ipse Plato agnoscit i. p. 645. B. ubi, postquam docuerat, duobus hominem quasi filis in diversa trahi, quorum meliori optimus quisque debeat obsequi, deinceps infert: Καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμασμάτων ὡς ἔντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένου ἂν εἶη· καὶ τὸ κρείττω ἑαυτοῦ καὶ ἦττω εἶναι, τρόπον τινὰ φανερόν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὁ νοεῖ κ. τ. λ. Sola verba primo adspectu et inanequam in eorum sensum accuratius inquisieris, ridicula videri et παράδοξα, tum Clinias ait p. 627. C. καὶ μάλα ἄστονον, ὃ ξένη, τὰ νῦν λεγόμενα, ὅμως δ' ὁμολογεῖν οὕτως ἀναγκασιότατον: tum enucleatius exponit Socrates Platonicus Rep. iv. p. 430. E. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὐτοῦ, γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἦττων δῆλον ἂν αὐτοῦ εἶη, καὶ ὁ ἦττων κρείττων. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασιν τοῖσι προσαγορεύεται. Τί δ' οὐ; Ἄλλ', ἦν δ' ἐγὼ, φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὡς δυεῖν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατέας ἦ, τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ (ἐπαίνει γούν): ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὀμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλῆθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ἐνι, τοῦτο δὲ ὡς ἐν ὀνειδεί ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἦττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ εἴποιεν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν.

κρείττω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι· εἴπερ οὐ τὸ ἡμείνων τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον κλητέον καὶ κρείττον αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις. Quid itaque? Etiamnum integrum putaveris locum, quo enuncietur, illud premere non convenire iis, quos rem quam verba potius spectare oporteat? Immo dicendum erat, nihil esse, quod sententiam per se verissimam, ob verborum inconcinnitatem, ubi e vulgari usu aestimaveris, secum pugnantium et sibi contraria pronunciantium, eam igitur sententiam quod debeant idcirco repudiare: decere sese, ut senes, uni intentos rei esse, ideoque accipere illam, nec in illa verba aucupari. Quid multa? *Legge: Καὶ οὐκ ἂν εἶη γε πρέπον ἐμοί τε καὶ ὑμῖν, ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρεύειν.*—Fic. *Nec mihi modo neque vobis decorum est in hoc verba aucupari, in quo dicitur*—Gorg. p. 489. B. εἰπέ μοι, ὃ Σόκράτες, οὐκ ἀσχύνη, τηλικούτος ὢν, ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ῥήματι ἀμάρτη, ἔρμαιον τοῦτο ποιούμενος; ΒΟΕΚΗ. p. 83—85.

τοῦτο θηρεύειν] Hoc captare (ut videlicet impugnes), quod vulgo dicitur, domum, si pravi vincant, se ipsa inferiore esse, igitur ipsa majoris partis victoria fieri inferiore, contra illius clade superiore. Verbum θηρεύειν spectat ad vulgares illas loquendi formulas: κρείττω et ἦττω αὐτοῦ εἶναι, in quibus absurdum quid et contrarium inesse, jam supra Clinias observavit: cf. Plat. Polit. iv. p. 430. E. Et vulgares illas loquendi rationes respici, non rem ipsam reprobari, docent et appositum ὅτι λέγοιτο ἂν, et quæ infra sequuntur πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον. Quocirca non est, cur cum Böckhio scribamus ἐν τούτῳ ὀνόματα θηρεύειν, licet Ficin. veterit, in hoc verba aucupari. Haud dubie enim Ficin. illius ὀνόματα θηρεύειν in Gorg. 489. B. memor, perspicuitatis gratia appositum verba. Ast.

ΚΛ. Ἀληθέστατα, ὦ ξένε, λέγεις.

ΜΕ. Καλῶς μὲν οὖν, ὡς γε καὶ^ω ἐμοὶ ξυνοδοεῖν τό γε τοσοῦτον τὰ νῦν.

ΑΘ. Ἰδωμεν δὴ καὶ τὸδε. τούτοις τοῖς ἄρτι λεγομένοις ἀδελφοῖς γένοιτ' ἂν πού τις δικαστής;

ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Πότερος οὖν ἀμείνων; ὅς τις τοὺς μὲν ἀπολέσειεν αὐτῶν ὅσοι κακοί, τοὺς δὲ βελτίους ἄρχειν αὐτοὺς αὐτῶν προστάξειεν, ἢ ὅδε^x ὅς ἂν τοὺς μὲν χρηστοὺς ἄρχειν, τοὺς

III. II. 186. χεῖρους δ' εἰσάσας ζῆν ἄρχεσθαι ἐκόντας ποιήσεις; τρίτον δέ^γ που δικαστὴν πρὸς ἀρετὴν εἶπωμεν, εἴ τις εἴη τοιοῦτος, ὅς τις παραλαβὼν συγγένειαν^z μίαν διαφερομένην μήτε

II. 628. ἀπολέσειε μηδένα, διαλλάξας δὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον

—^υ αὐτῶν ἀδίκους v.—^ν ποτ' v.—^ω καὶ om Afhr.—^x ὅδ' h.—^γ δὴ v.—^z ε. h.—

πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον] Hæc, quæ vulgo male explicant (Ficinus enim vertit, quod multi facere solent, et Cornar. juxta multorum consuetudinem), opposita sunt sequentibus, ἤτις ποτέ ἐστι φύσει. Melius sensum expressit Serranus vertendo: non enim in eo nunc versamur, ut perspiciamus, quam consentaneæ aut dissentaneæ vocabula illa ex vulgi usu atque consuetudine usurpentur. Sensus universæ orationis est: non verba spectamus eorumque rectum ac convenientem usum, sed rem (leges) ejusque naturam. Opposita sibi sunt εὐσημοσύνης (qui est conveniens rectusque usus) et ὀρθότητος—ἄσημοσύνης (et hic est perversus verborum usus, qui contrarii ideoque absurdi quid atque ridiculi continet) et ἀμαρτίας; βημάτων—νόμων; πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον—ἤτις ποτέ ἐστι φύσει.—In sequent. post δικαστῆς interrogationis signum delevimus. Ast.

μήτε ἀπολέσειε] Steph. pro μήτε particula volebat μήποτε; nihil enim esse, quod τῶ μήτε apte subjungatur. Nempe nesciebat aut oblitus erat, τῶ μήτε subjungi δέ, ut p. 639. C. ὁ δὲ μήθ' ἑωρακῶς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἀρχοντος, ἀεὶ δὲ ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ἐξουοῦσαν. Nec aliter sibi respondent τε et δέ. P. 641. B. γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι τὰ τ' ἄλλα πράττειεν καλῶς, ἔτι δὲ κἀν νικῶν τοὺς πολεμίους μαχομένοι. Add. p. 649. B. ii. p. 664. B. Menon. p. 93. C. Alcib. pr. p. 104.

B. Sympos. p. 186. E. Idem reducendum Legg. iv. p. 715. A. ἀρχῶν περιμαχίτων γενομένων οἱ νικήσαντες τὰ γε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὕτως ἐσφετέρισαν σφόδρα, ὥστε ἀρχῆς μηδ' ἐτιοῦν μεταδιδόναι τοῖς ἡττηθείσι, μήτε αὐτοῖς μήτε ἐκγόνοις παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν.—Ita Steph. de sola conjectura edidit. At recte Ald. Bas. utraque et cod. Leid. τὰ τε πράγμα. cui respondent illa παραφυλάττοντες δὲ κ. τ. λ. Eodem se modo excipiunt καὶ et δέ, ut Eryx. p. 393. E. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττειεν, ὅσοίπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφῶς αὐτοῦς καὶ περὶ τοῦς ἄλλους ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλείστα κατορθοῖεν. Menex. p. 235. E. ἀλλ' ἤπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἐποίησε βήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα—ubi pessime Gottleb. Animadvertent autem lectores, non in omnibus pariter frequens, sed in certis quibusdam locutionibus frequentius esse hoc dicendi genus, v. c. in illo τὰ τε ἄλλα, ἔτι δέ, vel ὡσαύτως δέ, μάλιστα δὲ etc. BOECKH. p. 86—87.

μήτε] Particulam μήτε in μήποτε mutandam censeo, quum nihil sit, quod illi apte subjungatur. STEPH. Miror, virum Græcæ doctissimum non advertisse, δὲ respondere prægresso μήτε, quum hoc passim occurrat. Vid. Brunck. ad Eurip. Orest. 295. et Matthiæ Gr. Gr. p. 893. Ast.

νόμους αὐτοῖς θεῖς πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν δύναιτο, ὥστε εἶναι φίλους.

ΚΛ. Μακρῶ ἀμείνων γίγνοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος δικαστής τε καὶ νομοθέτης.

ΑΘ. Καὶ μὴν τούναντίον γε ἢ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς τοὺς νόμους διανομοθετοῖ.

ΚΛ. Τοῦτο μὲν ἀληθές.

ΑΘ. Τί δ' ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων; πρὸς πόλεμον αὐτῆς^α ἂν τὸν ἔξωθεν βλέπων τὸν βίον κοσμοῖ μάλλον, ἢ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐκάστοτε, ἢ δὴ καλεῖται στάσις; ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιο μῆτε γενέσθαι ποτὲ ἐν ἑαυτοῦ πόλει γενόμενόν τε ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι.

δύνατο] Ald. Bas. 1. et 2. secuti, comma delevimus, quia verba πρὸς ἀλλήλους conjungi oportet cum φίλους εἶναι, qua verborum traiectione nihil frequentius, velut ii. 12. p. 671. D. μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀπορύβων. iii. 11. p. 693. C. καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἡμᾶς τοιαῦτα ἂν γίγνηται ῥήματα μὴ διαταραχθέντω. c. 13. p. 697. C. εἰρήσθω ταῦτα, ἢ πῶς, ἡμῖν; Ibid. ἢ Περσῶν περὶ διάσκεψις τῆς πολιτείας. iv. 5. p. 711. E. ὡσαύτως δὲ καὶ ξυμπάσης δυνάμεως ὁ αὐτὸς περὶ λόγος. c. 8. p. 717. A. βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἶον ἢ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις. vi. 1. 752. B. περὶ τί βλέπων καὶ ποῦ μάλιστα αὐτὸ εἶρηκας τανῶν; c. 8. 760. A. πόλεως μὲν οὖν αἱ φρουραὶ περὶ ταύτη γιγνέσθωσαν. c. 23. 784. A. τοῖς ἀρχουσιν ὁπότε σὺς ἂν δοκῆ προστάττειν τε καὶ ὁπότεν. vii. 3. p. 792. C. Τοῦτ' οὐκ ἐστ' ἂν ἐγὼ, Κλεινία, ξυνακολουθήσαιμ' ἂν, ὦ θαυμάσιε. c. 18. p. 815. D. τὸ μὲν ἐκ πόνων τιῶν αὐτοῦ καὶ κινδύνων διαπεφυγόντων εἰς ἀγαθόν. c. 23. p. 824. B. τούτων δὴ πάντων ἔπαινος μὲν περὶ cet. viii. 4. p. 834. D. θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοι μὲν καὶ ἐπιτάξεις οὐκ ἔστιν βιάζεσθαι τῆς κοινωρίας. Sic et ix. 14. p. 876. B. x. 4. 890. E. xi. 12. 934. A. c. 14. p. 937. A.—Etiam post θεῖς comma expunximus, quia verba νόμοις αὐτοῖς θεῖς arte coherent cum παραφυλάττειν: legibus enim scribendis iudex curat ac propicius, ut cives concorditer vivant. Ast.

βλέπων] Bas. 2. βλέπων, vitiose. Mox διανομοθετοῖ scripsimus pro διανομοθετοῖ; sic et κοσμοῖ. Ast.

στάσις] Polit. v. 16. 470. B. φαίνεται μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, οὗτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκείον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἄλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἄλλοτρίου πόλεμος. Ast.

γενόμενόν τε] Hæc verba hanc debent continere sententiam: Quod bellum quivis cupiet in sua civitate quam maxime ne existere quidem, sin autem existeret, extinguere quam citissime. Legendum igitur certissime ἂν μάλιστα μὲν ἄ. ἂν β. μὴδὲ γενέσθαι ποτὲ ἔ. ἔ. π. γενόμενον δὲ ὦ. τ. ἄ. cf. vi. p. 758. C. καὶ δὴ καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐκάστοτε νεωτερισμῶν ἕνεκα παντοδαπῶν εἰσθότων ἀεὶ γίγνεσθαι ὅπως ἂν μάλιστα μὲν μὴ γίγνηται, γενόμενον δὲ ὅτι τάχιστα αἰσθομένης τῆς πόλεως ἰαθῆ τὸ γενόμενον. Rep. viii. p. 564. B. τοῦτω τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ταρτάττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένου, οἶον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή· ὃ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρὸν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἤττων ἢ σοφὸν μελιτοουργὸν πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγγένησθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖς τοῖς κηρῖοις ἐκτετμήσθον. Aristot. Polit. vii. 17. p. 502. ὅπως μὲν οὖν ἀσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξοριζέειν—μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων, ὅπως μῆτε λέγωσι μῆτε ἀκούωσι μηδὲν τοιοῦτον· ἐὰν δὲ τις φαίνεται τι λέγων ἢ πράττων τῶν ἀπηγορευμένων, τὸν μὲν

ΚΛ. Δῆλον ὅτι πρὸς τοῦτον.

ΑΘ. Πότερα δ' ἀπολομένων αὖ τῶν ἑτέρων εἰρήνην τῆς στάσεως γενέσθαι, νικησάντων δὲ ποτέρων,^c δεῖξαιτ' ἂν τις μᾶλλον ἢ φιλίας τε καὶ εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης οὕτω τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις προσέχειν ἀνάγκην εἶναι^d τὸν νοῦν;

III. II. 187.

ΚΛ. Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείως περὶ τὴν αὐτοῦ γίγνεσθαι πόλιν.

ΑΘ. Οὐκοῦν καὶ νομοθέτης ὡσαύτως;

ΚΛ. Τί μὴν;

ΑΘ. Ἐὰρ οὖν οὐ τοῦ ἀρίστου ἕνεκα πάντα ἂν τὰ νόμιμα τιθείη πᾶς;

ΚΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΑΘ. Τό γε μὴν ἄριστον οὔτε ὁ πόλεμος οὔτε ἡ στάσις, ἀπευκτὸν δὲ τὸ δεηθῆναι τούτων, εἰρήνη δὲ πρὸς ἀλλήλους ἅμα καὶ φιλοφροσύνη. καὶ δὴ καὶ τὸ νικᾶν, ὡς ἔοικεν, αὐτὴν αὐτὴν πόλιν οὐκ ἦν τῶν ἀρίστων ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων, ὅμοιον ὡς εἰ κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως τυχὸν ἡγοῖ-

^a αὐτοῖς v.—^b δ' om pr E.—^c τῶν ἑτέρων s.—^d ἀνάγκην εἶναι προσέχειν r.—

ἐλεύθερον, μήπω δὲ κατακλίσεως ἤξιωμένον ἐν τοῖς σύσσιτοῖς, ἀτιμίαις κολάζειν καὶ πληγαῖς, τὸν δὲ πρῶτον τῆς ἡλικίας ταύτης, ἀτιμίαις ἀνελευθέρους, ἀνδραποδωδίας χάριν. Qui locus adhuc a nemine intellectus est. Etenim vulgo ita accipiunt, ut a verbis ἂν δέ τις nova plane periodus incipiat, et illa μάλιστα μὲν οὖν ἐκ τῶν νέων vertant: *Maxime igitur ab adolescentibus obscenitatem verborum oportet legislatorem exterminare, ne aliquid dicant vel audiant hujuscemodi*; ideoque post v. νέων comate interpungunt. Sed falsa omnia; vera interpunctio est, quam restituumus nos, et verus sensus hic: *Omnino igitur exterminari ex civitate ἀσχρολογία debet, et prospici, ut maxime quidem nihil omnino ejusmodi inde a pueris cives dicant vel audiant: sin autem quis deprehendatur, qui vetitum quid dicat aut faciat, is ut puniatur.* ВОРСКН. p. 87—88. Sed primum illud *quum maxime* de suo orationi intulit vir doctus, deinde non μηδὲ, nequidem, sed μήτε legitur, cui respondet τε post γερόμενον. Etiam Ficin.

vulgatam expressit scripturam vertendo: *quæ minime omnium esse in civitate sua quisvis eligat, et, si accidant, quam ocuis fieri potest, sedari cupiat.* AST.

κείως] Sic etiam alibi κείως, pro κείως. STEPH.

αὐ τῶν] Bas. 2. αὐτῶν, et mox cum Bas. 1. κείως. Ionicum illud κείως facile removeri posset scribendo ἢ κείως, si necesse esset. Sic etiam lib. ii. 2. p. 654. C. ἢ κείως. xii. 3. p. 944. D. κείνη τῇ γενέσει. Demosthen. π. συμμορ. p. 187, 28. Reisk. Cf. Lexic. Xenophont. AST.

οὐκοῦν] Vide annon potius scribendum sit οὐκουν. STEPH. Mihi magis idoneum videtur vulgatum, quod et Ficin expressit. BIP.

τό γε μὴν ἄριστον] Laudat Clemens Alexandr. Strom. ii. 5. p. 369. B. Sylb. t. i. p. 441. Pott. ubi legitur Τὸ δὲ οὐθ' ὁ πόλεμος—ἀπευκτὸν γὰρ—φιλοφροσύνη τὸ κράτιστον. AST.

ἴμοιον ὡς] Supplenda est particula, (scilicet, nimirum), quæ ante enuntiationes et comparativas et explicationi

τό^ο τις ἀριστα πράττειν τότε, τῷ δὲ^ε μὴδὲ τὸ παράπαν δεηθέντι σώματι μὴδὲ προσέχοι^β τὸν νοῦν. ἀσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοοῦμενος οὕτω τις οὐτ' ἂν ποτε πολιτικὸς^h γένοιτο ὀρθῶς, πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρώτων,ⁱ οὐτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβῆς, εἰ μὴ χάριν εἰρήνης τὰ πολέμου νομοθετοῖ^k μᾶλλον ἢ τῶν πολεμικῶν ἕνεκα τὰ τῆς εἰρήνης.

§. 5. ΚΛ. Φαίνεται μὲν πως ὁ λόγος οὗτος, ὃ ξένης,

ε ἤγειτο v.—f δὲ om f.—s προσέχειν H.—h πολεμικὸς H.—i πρώτων καὶ μόνον T.

inservientes omitti solet. Sic i. 11. 641. Ἐξ ἄλλὰ χρῆ ποιεῖν οὕτως, (scilicet) ἡμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι περὶ ἡμῶν ἀμωσγέπως ξυπτεῖναι τὸν λόγον. 642. A. ὁρᾶτε οὖν, τί ποιῶμεν, (νεπρε) εἰ ταῦτα μὲν ἔσασιν ἐν τῷ παρόντι, μετεκβαίμεν δ' εἰς ἕτερον τινα νόμον περὶ λόγον. ii. 5. p. 659. E. iii. 6. p. 685. C. vi. 9. 762. D. ix. 1. 853. D. c. 10. p. 870. E. Cf. ad Polit. ii. 11. p. 370. E. vi. 11. 497. B. c. 18. p. 508. C. et Heind. ad Theæt. §. 76. Deinde particula δὲ post ἀσαύτως illata est, sicuti, prægresso ὥσπερ, solet οὕτως δὲ sequi. Vid. Bast. Epist. Crit. p. 227. et Heind. ad Phædon. §. 46. Ast.

προσέχοι] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. προσέχειν; sensus vero postulat προσέχοι, ut Steph. correxit; nec aliter Ficin. legit, quum verterit: *simile est, ac si quis optime cum ægrotante agi putet, dum curatur, nec de illo omnino quicquam cogitet, qui nunquam ægrotaverit.* AST.

πολιτικὸς] Vox ista πολιτικὸς ex vet. exempl. sumpta est: a quibus tamen fortasse dissentendum potius hoc in loco fuit, retinendo πολεμικὸς. Quinetiam post ὀρθῶς, quam ante, malim interpungere. STEPH.

πολιτικὸς] Sic pro πολεμικὸς, quod Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent, Cornar. correxit et Steph. reposuit. Etiam Ficin. vertit, *nec civilis revera unquam vir erit.* Steph. postea retentum malebat πολεμικὸς, eique assentitur Gottlieb. in Act. Erudit. p. 537. falso. Etenim non de πολεμικῷ, sed de πολιτικῷ civitatem instituente sermo est (supra, τί δ' ἴσθι τὴν πόλιν ξυναρμόττων; Quem excipit νομοθέτης: Οὐκοῦν καὶ νομοθέτης ὡσαύτως;) quem Atheniensis monet, si verus πολιτικὸς esse velit, non externa bella potissimum oportere respicere (in quo

ipso Cretensium civitatem vituperaverat), sed interiorum civium concordiam. Ineptus vero sensus esset, si πολεμικὸς diceretur non vere πολεμικὸς esse, si externa potissimum bella respiceret: quasi, his sublatis, πολεμικὸς esse possit. Accedit, quod πολιτικὸς et νομοθέτης semper fere sic conjunguntur, ut bene Boeckhiius observavit. Crebro autem πολεμικὸς et πολιτικὸς permutata reperiuntur, ut l. xi. 5. p. 922. Ast.

ὀρθῶς—ἀποβλέπων] Inepte adverbium ὀρθῶς trahi ad participium ἀποβλέπων, viderunt Ficin. Cornar. Steph. qui post illud ὀρθῶς interpungendum censent. Sed ne hoc quidem placet. Leg. πολιτικὸς γένοιτο ὀρθῶς, ut respondeat νομοθέτη ἀκριβεῖ. Πολιτικὸς substantive dicitur. v. p. 742. D. τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ. Sunt, qui putent ob nexum sententiarum reducendam postliminio esse pristinam lectionem πολεμικὸς, quod confundi cum v. πολιτικὸς, multis docet Dorvill. ad Chariton. p. 630. Lips. At falluntur. Semper enim conjunguntur πολιτικὸς et νομοθέτης. Vide quæ dixi ad iii. p. 688. A. Add. ii. p. 657. A. Aristot. Polit. vii. 2. p. 433. Βοεσκῆ. p. 88—89.

ὀρθῶς] Ita scripsimus, quod et sensus et sequentia νομοθέτης ἀκριβῆς postulunt. Præterea post ὀρθῶς comma posui, quod in Steph. male post γένοιτο comparét. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. sine ulla distinctione scribunt γένοιτο ὀρθῶς πρὸς τὰ ἔξωθεν cet. Ast.

τὰ πολέμου] Ni fallor, propter χάριν εἰρήνης pro τὰ τοῦ πολέμου (notissimo illo, de quo v. quæ Fischer. ad Weller. t. i. p. 335. congressit) positum est. Similiter x. 8. init. τὰ ψυχῆς, et c. 10. Τούτοις μὲν τοίνυν ἡμῖν τὸ λόγων τέλος ἐχέτω. AST.

11. ii. 188. ὀρθῶς εἰρησθαι, θαυμάζω γε μὴν εἰ τὰ τε παρ' ἡμῖν νόμιμα καὶ ἔτι τὰ περὶ Λακεδαιμόνα μὴ πᾶσαν τὴν σπουδὴν τούτων ἕνεκα πεποιήται.

11. 629. ΑΘ. Τάχ' ἂν ἴσως· δεῖ δ' οὐδὲν σκληρῶς ἡμᾶς αὐτοῖς^m διαμάχεσθαι τὰ νῦν, ἀλλ' ἡρέμα ἀνερωτᾶν, ὡς μάλιστα περὶ ταῦτα ἡμῶν τε καὶ ἐκείνωνⁿ σπουδαζόντων. καί μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. προστησώμεθα^o γοῦν Τύρταιον,^p τὸν φύσει μὲν Ἀθηναῖον, τῶνδε^q δὲ πολίτην γενόμενον, ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν εἰπὼν ὅτι

οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην

—^h νομοθετεῖ f.—ⁱ ἡμῶν c.—^m libri αὐτοῦ.—ⁿ κείνων h.—^o προστησώμεθα h.

§. 5. θαυμάζω γε μὴν] Sensus est: *tamen mirum mihi videtur, ni leges et nostrae et Lacedaemoniae omnem, quam in civitate constituenda posuerunt, operam huic rei dicaverint, h. e. ni omnium maxime bellum respexerint: tamen dubito, leges Creticas et Lacedaemonias ad aliud quid spectare.*—Γέ μὴν est *at vere, attamen*, ut iv. 1. 705. Α. πρόσκοικος γὰρ θάλασσα χώρα τὸ μὲν παρ' ἐκαστην ἡμέραν ἤδδ', μάλα γε μὴν ὄντως ἄλμυρον καὶ πικρὸν γεῖτόνημα. vi. 5. p. 757. D. ἀναγκαῖον γε μὴν καὶ τούτοις παρωνυμοῖσι ποτε προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν. c. 14. 769. B. χρῆσώμεθά γε μὴν τῷ νῦν παρατυχόντι cet. c. 19. p. 777. E. κολλάξειν γε μὴν ἐν δίκῃ δούλους δεῖ. vii. 10. 803. B. ἀναγκαῖον γε μὴν σπουδάξειν, τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές. xi. 4. p. 919. E. τὸ δ' ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελεύθερον ἀκριβῶς μὲν οὐ ῥάδιον νομοθετεῖν, κρινέσθω γε μὴν ὑπὸ τῶν τὰ ἀριστοῦ εἰληφότων.—τούτων ἕνεκα, int. τῶν πολεμικῶν, i. e. τοῦ πολέμου. Ast.

τάχ' ἂν ἴσως] Int. τούτων ἕνεκα πεποιήται: *fortasse hoc verum est (omnia in civitatibus illis ad bellum spectare); attamen nos non acerbè inter nos contendere, sed lenitèr hac de re quaerere decet.* Τάχα et ἴσως posita sunt ἐκ παραλλήλου, quod dicitur, ut c. 10. p. 640. E. iii. 1. 676. C. c. 7. p. 686. D. iv. 1. v. 13. 744. A. vii. 8. 709. E. ix. 5. p. 859. C. x. 10. 900. C. Cf. Wolf, ad Demosth. Leptin. p. 235. et Heind. ad Euthydem. p. 304. Similia sunt οὕτω et ταῦτη iii. 4. ταῦτα—οὔτω c. 15. iv. 6. 714. D. vi. 2. 753. C. κατὰ ταῦτα—ταῦτη vi. 11. p.

765. B. vii. 12. p. 807. A. C. Cf. x. 4. 889. C. xi. 2. 914. E. c. 9. p. 929. C. xii. 3. p. 947. D.—εἰς δόναμιν et ὅτι μάλιστα iv. 8. v. 10. vi. 12.—ἐκ τοῦ παραχρημα et ἐξαίφνης ix. 8. p. 867. A.—ὀρθῶς et μετὰ δίκης ix. 9.—παντάπασι et πάντως Epinom. 4. Vide quae de hac, quae Atticis praecipue placuit, verbrum redundantia collegerunt Maittaire in Graec. ling. dialect. p. 97. et Faehse in Syllog. Lect. Platon. p. 357.—Pro ἀνερωτᾶν Cod. Voss. ἂν ἐρωτᾶν, vitiose. Ast.

μάλιστα ἀνθρώπων] *Quam maxime (magis quam alius ullus homo).* Ἀνθρώπων enim superlativis ita apponitur, ut eorum significationem augeat. Sic μάλιστα ἀνθρώπων Xenoph. Cyrop. vii. 2. 8. Anab. i. 3. 15. Memor. i. 2. 62. ἄριστά γ' ἀνθρώπων Theast. 148. B. κάλλιστα ἀνθρώπων leg. i. 9. p. 636. E. Euthyphr. c. 16. p. 13. E. ἀκριβέστατα ἀνθρώπων Hipp. Maj. 285. C. ἥδιστ' ἀνθρώπων Lys. Orat. p. 63. t. v. οἰκείοτατ' ἀνθρώπων ib. p. 828. ἀναισχυντότατ' ἀνθρώπων Demosth. contra Aphob. i. p. 819. ὀμότατ' ἀνθρώπων id. p. 821. Cf. Boissonad. ad Philostrat. p. 571. Similiter ἐξ ἀνθρώπων et ἐν ἀνθρώποις adjectivis vel substantivis adjuncta eminens quid et immensi significant, vid. Abresch, ad Aeschyl. t. i. p. 140. et 651. Bernard. et Hemsterhus. ad Thom. Mag. Addend. p. 359. Taylor. ad Lys. p. 494. ed. Reisk. et Wesseling. ad Herodot. p. 176. Ast.

οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ] Ante omnia in Tyrtaei loco corrigendum οὐδ'

οὐτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, Φησὶν, οὐτ' εἴ πολ-
λὰ ἀγαθὰ κεκτημένος, εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα, ὅς μὴ περὶ
τὸν πόλεμον ἄριστος γίγνοιτ' αἰεὶ. ταῦτα γὰρ ἀπήκοός
που καὶ σὺ τὰ ποιήματα. ὁδὲ μὲν γὰρ, οἶμαι, διακορῆς
αὐτῶν ἐστίν.

ΜΕ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΛ. Καὶ μὴν καὶ παρ' ἡμᾶς ἐλήλυθε κομισθέντα⁵ ἐκ
Λακεδαιμόνος.

ΑΘ. Ἰθι νῦν¹ ἀνερώμεθα^u κοινῇ τουτοῖσι τὸν ποιητὴν οὐ-

—^p τυρταῖον τ.—^q των τ.—^r ἀνθρ. εἴη πλουσ. f.—^s νομισθέντα η.—^t νῦν p1 A, δὴ

εἴ τις πλ. et οὐδ' εἴ πολλ. e lege sermo-
nis. Cf. Tyrt. Fragm. p. 108. Πολλὰ
ἀγαθὰ ἐἴπαντα ἀγαθὰ habent fere pro-
verbialium usum. Eupolis Marica apud
Schol. Plat. Rubnk. p. 7. Καὶ πόλλ'
ἀγάθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ Ἀτόπως κα-
θίζων, κούδὲ γιγνώσκων δοκῶν. Ubi
scribe πολλά γ' ἀγάθ', evincente metro.
Usitatissima formula est πάντα ἀγαθὰ s.
καλὰ κεκτήσθαι. ii. p. 653. Α. τέλειος
δ' οὖν ἔστιν ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν
τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθὰ. p. 660.
Ε. οὐτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιη-
τῆς, εἴπερ ὄρθως λέγει, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄν-
δρα τιδείμην, ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα
καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῆ-
το. p. 661. C. τὸν ξόμπαντα χρόνον
ἀθάνατον ἔντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ
λεγόμενα ἀγαθὰ. Ethydh. p. 280. D.
εἴ τις κεκτημένος εἴη πλουτὸν τε καὶ ἂ
νῦν δὴ ἐλέγομεν πάντα τὰ ἀγαθὰ. Idem
reponendum Politic. p. 273. Β. παρὰ
μὲν γὰρ τοῦ ξυθέντος πάντα καλὰ κέ-
κλῆται. Recte Bas. utraque κέκτῆται,
quod qui damnavit, istum non refutabi-
mus. Agnoscent Fic. possidet, Plutarch.
t. ii. p. 1015. C. Clem. Alex. Strom.
iii. p. 186. 31. Procl. in Tim. ii. p. 114.
Non male etiam Plutarch. et Clem. πάν-
τα τὰ καλὰ. Boeckh. p. 89—90.

οὐτ' ἂν μνησαίμην] Legitur hic versus
etiam l. ii. p. 660. E. et apud Stob.
Serm. xlix. p. 353. 50. ubi scribitur τι-
θείην pro τιδείμην, sed rectius habet τι-
θείμην; dicitur enim ἐν λόγῳ τίθεσθαι
(rationem habere, aestimare), non τίθέναι
(v. Valcken. ad Herod. ii. p. 172.) ut
bene jam Gottleber observavit. Deinde
οὐδ'—οὐδ' pro οὐτ'—οὐτ' scripsimus,
quod et sensus postulat et in Tyrtæi
Fragm. legitur, v. Stob. l. i. et Tyrt.

edit. p. 108. Ast.

ἅπαντα] πάντα ἀγαθὰ s. καλὰ κεκτήσ-
θαι proverbialiter fere dici, observavit et
exemplis illustravit Boeckh. c. 6. ἅ-
παντα γὰρ τὰ ἀγαθὰ πορίζουσι. iv. 5. p.
711. D. μυρία καὶ πάντ' ἐν πόλει ἀγαθὰ
ἀπεργάζεται, ἐν ἧ ποτ' ἂν ἐγγένηται. Ast.
Ἰθι νῦν δὴ, ἀνερώμεθα] Passim νῦν δὴ
et δὴ νῦν a libris confundi, notum est
ex aliis Platonis locis, ut Gorg. p. 448.
A. Charmid. p. 156. D. Alcib. pr. p.
132. C. ubi conferendæ codd. lectiones.
Non mirum igitur erit, si tale quid hic
quoque acciderit. Et certe ita est: le-
gendum Ἰθι δὴ νῦν; nusquam enim Ἰθι
νῦν, δὴ, ubi vis est Ἰθι δὴ νῦν, et sic etiam
in ceteris exhortandi formulis. Sophist.
p. 224. C. Ἰθι δὴ νῦν, συναγάγωμεν αὐτό.
Apol. p. 24. D. Ἰθι δὴ νῦν, εἰπέ τούτοις.
Alcib. pr. p. 114. D. Ἰθι δὴ νῦν, ἐπειδὴ
τοῦ αὐτοῦ φαίνεται πολλοὺς τε καὶ ἕνα
πίθειν, ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον καὶ ἐπιχεί-
ρησον ἐπιδείξαι.— Legg. iii. p. 693. D.
Ἀκοῦσον δὴ νῦν. Homer. Od. B. 25. 161.
229. Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι
κεν εἶπω. Eurip. Hec. 814. Ἄκουε δὴ
νῦν, τὸν θανόντα τόνδ' ὄρας. Phæn. 918.
Ἄκουε δὴ νῦν θεοφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibid.
2436. Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις
κακά. Aristoph. Nub. 496. εἰπέ δὴ νῦν
μοι τοδί. Ibid. 745. εἰπέ δὴ νῦν μοι.—
Thesm. 795. φέρε δὴ νῦν, εἰ κακόν ἐσμεν,
τί γαμειθ' ἡμᾶς; Boeckh. p. 90—91.

Ἰθι, νῦν δὴ ἀνερώμεθα] Vulgo scribitur
Ἰθι νῦν δὴ ἀνερώμεθα. Boeckhiius vero
legendum esse censebat Ἰθι δὴ νῦν; sed
observasse mihi videor, particulam νῦν,
si ad imperativum pertineat, δὴ sibi præ-
positum habere, ut Ἰθι δὴ νῦν (pro δὴ νῦν
enim tunc δὴ νῦν scribendum est, vid.
Valcken. ad Eurip. Phæn. 918. et 1413.

III. ii. 189. τωσί πως, ὦ Τυρταίε, ποιητὰ θεϊότατε· δοκεῖς γὰρ δὴ σαφὸς ἡμῖν εἶναι καὶ ἀγαθός, ὅτι τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ διαφέροντας διαφερόντως ἐγκεκωμῖακας· ἤδη οὖν τυγχάνομεν ἐγὼ τε^x καὶ ὄδε καὶ Κλεινίας ὁ Κνώσιος οὐτοσί^y ζυμφερόμενοί σοι περὶ τούτου σφόδρα, ὡς δοκοῦμεν· εἰ δὲ περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν ἀνδρῶν ἢ μὴ, βουλόμεθα σαφῶς εἰδέναι. λέγε οὖν ἡμῖν, ἄρα εἶδη δύο πολέμου, καθά περ ἡμεῖς, ἠγεῖ^z καὶ σὺ σαφῶς; ἢ πῶς; Πρὸς ταῦτα, οἶμαι, καὶ πολὺ^a φαυλότερος εἶποι Τυρταίου τις τάληθές, ὅτι δύο, τὸ^b μὲν ὃ καλοῦμεν ἅπαντες στάσιν, ὃς δὴ πάντων πολέμων χαλεπάτατος, ὡς ἔφαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ· τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, οἶμαι, γένος ἅπαντες ᾧ πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι, πολὺ πρᾶότερον ἐκείνου.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Φέρε δὴ, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον οὕτως ὑπερεπήνεσας,^c τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν;

νῦν γ: νῦν δὴ *s.—^u ἐρώμεθα pr Ω.—^v τυρταίε γ.—^w τῷ om pr Ξ.—^x γε Α.—^y οὐτωί pr ΞΩ.—^z ἠγεῖ γ et pr Ω, ἠγεῖη v.—^a πάνυ v.—^b τὰ f.—^c οὕτως τοὺς μὲν

Fischer. ad Weller. t. i. p. 262. Est enim νῦν, particula temporis, νῦν vero encliticum igitur, ut ἄκουε δὴ νῦν: contra si νῦν est nunc, δὴ ipsi subijci, ut vii. 7. p. 797. E. ὅ τί περ εἶπον νῦν δὴ. c. 8. p. 800. Α. καθάπερ ἐρήθη νῦν δὴ. Gorg. 462. Β. καὶ νῦν δὴ, τούτων ὀπότερον βούλει, ποιεῖ, ἐρώτα ἢ ἀποκρίνου. et sic sexcenties occurrit. Nostro in loco νῦν δὴ aperte est nunc et ad ἀνερῶμεθα pertinet, ἴθι vero, aedum, usitata illa est adhortandi formula; quocirca post ἴθι comma posui. Vernacula hujus loci translatio hæc est: Wohlan, wir wollen jetzt gemeinsam diesen Dichter befragen; contra ἴθι δὴ νῦν ἀνερῶμεθα esset: Wohlan nun, wir wollen gemeinsam diesen Dichter befragen. Ast. qui sic in Addend. 'Correctio, quam Boeckhiius proposuit, usu illo, quo imperativo ἴθι particula δὴ subijcitur, valde commendatur. Sic Protag. 332. D. ἴθι δὴ—ἀναλογισώμεθα. 333. Β. ἴθι δὴ—μὴ ἀποκάμωμεν. D. ἴθι δὴ—ἐξ ἀρχῆς μοι ἀπόκρινα. Cf. Phileb. 27. D. 29. Α. 66. D. Politic. 305. Β. Politia ix. 580. Β. Simile est illud So-

phist. 239. Β. εἶα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα, ubi δὴ νῦν scribendum esse censeo, ut in Apolog. 24. C. (c. 12.) ubi vulgo legitur ἴθι δὴ νῦν εἰπέ τούτοις.

οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπήνεσας κ. τ. λ.] Voculas τοὺς μὲν, quæ absunt ab omnibus libris, Steph. male addidit de suo. Ellipsin satis usitatam illustrat Heusd. Spec. Crit. in Plat. p. 76. Interpolationem arguit etiam illud οὕτως ante τοὺς positum: pro quo Stephano certe οὕτω scribendum erat. V. Hesych. Etym. M. Thom. M. p. 664. quamquam apud Plat. in hoc sæpius est peccatum. Jungenda verba sunt πρὸς πότερον τὸν πόλεμον, ad quodnam bellum respiciens. Ita enim dicitur Quosros et ὀπότερος δ. V. Rep. ix. p. 585. Β. Cratyl. p. 433. E. Hipparch. p. 227. C. Menon. p. 87. Β. de Just. p. 375. Α. Sensus interrogationis est: Quosnam tu viros ita laudasti et quosnam vituperasti, in quonam belli genere? Ad quam interrogationem duplici modo poterat responderi, aut eos, qui in bello cum exteris nationibus dimicant, aut id bellum, quod adversus ex-

ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός· εἰρηκας γοῦν ἄθε ἐν τοῖς ποιήμασιν, ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιοῦτους ἀνεχόμενος, Οἱ μὴ τολμήσωσι^d μὲν^o

ὄραν φόνον αἱματόεστα,
καὶ δῆτων ὀρέγοντ' ἔγγυθεν ἰστάμενοι.

ou

ὑπερεπήσας ε.—^d τολμησωσι Ω: τολμήσωσι Ξς.—^o μὲν delet Ξ.—^f ὀρέγοντ' ε.

teros geritur. At nunc respondetur neutrum horum, sed aliquid aliud; ἔοικας μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἐκτός. Hoc manifeste est corruptum. Reponendum igitur aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πολεμοῦντας: aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτός sc. πολεμίους πόλεμον; ut paullo ante: τὸ δ' ἄλλο πολέμου θήσομεν, οἶμαι, γένος ἅπαντες, ᾧ πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι. Posterius verum est. Etenim ab illo πρὸς τὸν librarii oculi aberrabant ad seq. πρὸς τοὺς: unde illud excidit. Boeckh. p. 91—92.

ὄτως ὑπερεπήσας] Sic Ald. Bas. 1. 2. Cod. Voss. et Paris. Steph. de suo interposuit τοὺς μὲν post ὄτως, sine causa; τοὺς δὲ enim positum est, ac si τοὺς μὲν præcesserit, vid. ad c. 3. Ast.

πρὸς πότερον ἐπαιῶν τὸν πόλεμον] Respectu utrius belli generis eos laudans, h. e. utrum belli genus (externum an internum) respiciens. Ceterum ne forte quispiam suspicetur, τῶν πολέμων scribendum esse, haud abs re esse puto monere, post πότερος et ὀπότερος substantivum cum articulo sequi eodem et numero et casu. Exempla collegit Boeckhii Præfat. ad Simon. Socrat. p. viii. Ast.

τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός] Sic de conjectura scripsimus pro, πρὸς τοὺς ἐκτός, quod sensu caret; esset enim: respexisse videris externos, igitur hostes, ut in prægressis οἱ ἐκτός. Duplex interrogatio ποτέρους et πρὸς πότερον τὸν πόλεμον postulat duplicem responsonem, et hæc inest in verbis τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός (πόλεμον), quæ in sequentibus accuratius explicantur: σὺ μὲν ἐπαιεῖς, ὡς ἔοικας, μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀνειδῶν τε καὶ ἐξωθεν πόλεμον γιγνομένους ἐπιφανείς. Concise vero dictum est τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός, pro τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός πόλεμον γιγνομένους ἐπιφανείς ἐπαιεῖν; τοὺς enim prægresso ποτέρους respondet, et πρὸς τὸν ἐκτός verbis antecedentibus πρὸς πότερον τὸν πόλεμον ἐπαιῶν. Si-

militer Ficin. et Cornar. verterunt; et ille quidem sic: *videris enim eos laudasse, qui externa magno animo bella gerant*; hic vero ita: *videris equidem eos, qui adversus externos bella gerunt, laudasse*. Ex Ficini verbis colligere possis, adjectivum fuisse appositum verbis τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός, e. g. ἐπιφανείς (ut in sequentibus) vel ἐκπρεεῖς (int. ὄντας vel γιγνομένους); et tale quid si in libris bona notæ inveniretur, non est controversia, quin recipiendum esset; verba enim τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός, etsi ratione indicata commode possunt explicari, tamen artificiosus nescio quid et arguti habent. Ceterum Boeckhii scribi volebat aut τοὺς πρὸς τοὺς ἐκτός (int. πολεμίους πολεμοῦντας, quod quidem postremum e nomine prægresso πόλεμον eruendum esset), aut πρὸς τὸν πρὸς τοὺς ἐκτός (sc. πολεμίους πόλεμον), quod si Atheniensis dicere voluisset, et brevis et sine ullis salebris ita exhibere potuisset πρὸς τὸν ἐκτός, ut in sequentibus dixit πρὸς τὸν ἐξωθεν πόλεμον. Prægressa vero illa πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους haud dubie in causa fuerunt, ut locus depravaretur; librarii enim, illius memores, sequentia vero, τοὺς πρὸς τὸν ἐξωθεν πόλεμον ἐπιφανείς negligentes, facile verba τοὺς πρὸς τὸν ἐκτός in πρὸς τοὺς ἐκτός mutare poterant, scilicet ut scriptor secum constaret.—In iis, quæ sequuntur, Plato Tyrtaei versus ad suam accommodavit orationem; et observanda est modorum enallage in τολμήσωσι et ὀρέγοντο, de qua v. Boeckh. in Mino. p. 62. Ast.

μὲν ὄραν] Redundat vocula μὲν in hoc versu. Apud alios, ita, Εἰ μὴ τετλαῖη μὲν ὄραν φ. et in seq. versu ὀρέγοντ' ἔγγυθεν ἰστάμενος· qui numerus singul. convenit cum iis quæ præcedunt apud ipsum Tyrtaeum. STEPH. Si a Platonis libris standum est, scribendum utique: Οἱ μὴ τολμῶσι μὲν ὄραν φόνον αἱματόεστα, Καὶ δῆτων ὀρέγοντ' ἔγγυθεν ἰστάμενοι. ut ὅλ ad omnes referatur, quos

Οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα εἴπομεν ἂν ἡμεῖς ὅτι Σὺ μὲν ἐπαινεῖς, ὡς ἔοικας, ᾧ Τύρταϊε,^ε μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν
 111. ii. 190. ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον γιγνόμενον^h ἐπιφανεῖς. Φαίη
 ταῦτ' ἂν που καὶ ὁμολογοῖ;

ΚΛ. Τί μῆν;

ΑΘ. Ἡμεῖς δέ γε ἀγαθῶν ὄντων τούτων ἔτι φαμὲν
 11. 630. ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγ-
 νομένους ἀρίστους διαφανῶς. ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρ-
 τυρα ἔχομεν, Θεόγνιν, πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων,
 ὅς φησι

πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
 ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχαστασίῃ.

τοῦτον δὲ φαμεν ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνοναⁱ ἐκεί-

—^ε τυρταῖε τ.—^h γιγνόμενον πόλεμον ἔσ.—ⁱ ἀμείνον ἔ.—^k τυρταῖος τ.—^l : τοῖ Ω.

sigillatim in antec. recensuit poeta. Sed præstat altera lectio, quam ipsam Plato affert l. ii. de Legg. p. 75. καὶ δὴ καὶ δη-
 ῶν, τοιοῦτος ὄν, ἀρέγοιτο ἐγγύθεν ἰστά-
 μενος. ΒΓΡ.

οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 2. p. 574. B. Ast. γιγνόμενον πόλεμον ἐπιφανεῖς] Non dicitur, orinor, ἐπιφανῆς πρὸς πόλεμον, sed ἐπιφανῆς γιγνόμενος πρὸς πόλεμον. Ita fere p. 630. A. ἡμεῖς δέ γε, ἀγαθῶν ὄντων τούτων, ἔτι φαμὲν ἀμείνους εἶναι καὶ πολὺ τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς. Itaque lego: πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν γιγνομένους πόλεμον ἐπιφανεῖς. De qua emendatione dubitare non sinit Euseb. Præp. Ev. xii. p. 574. legens πόλεμον γενομένους. Πόλεμος ὁ ἔξωθεν sæpe dicitur, omisso participio γιγνόμενος. P. 628. A. πρὸς πόλεμον αὐτῆς ἂν τὸν ἔξω-
 θεν βλέπων. B. τοῖς ἔξωθεν πολεμίοις. D. πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον. viii. p. 829. A. γε-
 νομένη μὲν ἀγαθῇ, βίος εἰρηκός· πολε-
 μικός δὲ ἔξωθεν τε καὶ ἔνδοθεν, ἂν ἢ κα-
 κή. Rep. iii. p. 414. B. τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φίλων. p. 417. B. πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδοθεν ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίοις. iv. p. 442. B. καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίοις τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλάττοι. Βοεσκ. p. 92.

γιγνομένους] Sic jam propter ea, quæ sequuntur, τοὺς ἐν τῷ μεγίστῳ πολέμῳ γιγνομένους ἀρίστους διαφανῶς, deberet

scribi, etiam si Eusebius γενομένους non præberet; namque verbis τὸν ἔξωθεν πό-
 λεμον (int. ὄντα) primum non opus est ut adjiciatur aliquid (ponuntur enim, ut constat, adverbia hujus generis cum articulo pro adjectivis, veluti supra c. 4. p. 628. A. πρὸς πόλεμον—τὸν ἔξωθεν βλέ-
 πων); deinde ne posset quidem dici ὁ ἔξωθεν γιγνόμενος πόλεμος in hac sententiarum coherentia. Gottleber in Act. Erudit. p. 277. nihil mutandum esse judicabat, Boeckhii vero γιγνομένους esse recipiendum recte censuit. Ceterum verborum quoque collocationem mutavimus, quum vulgo legeretur γιγνόμενον πόλεμον; Eusebius enim exhibet πόλεμον γενομένους, et Cod. Voss. cum Par. πόλεμον γιγνόμενον. Ast.

ὁμολογοῖ] Invenitur etiam ὁμολογοῖ sequente interrogationis nota. STEPH. ὁμολογοῖς] Vulgo ὁμολογοῖ. Deinde pro puncto, quod in Ald. Lov. et Steph. est, Bas. 1. 2. et Ficinus interrogationis notam habent. Ficinus enim vertit, *Concedet ista Tyrtaeus?* Ast.

πιστὸς ἀνὴρ] Leguntur hæc in Theognidis sententiis (v. 78.) Πιστὸς est, ut Gottleber jam monuit, ex Platonis mente δίκαιος; fides est enim justitiæ fundamentum (Cicer. de Offic. i. 7.). Ast.

ἀντερύσασθαι] Apud Theodoret. de curand. Græc. affect. i. p. 13. scribitur vitiose ἀνταρύσασθαι.—Sensus est: *vir fidus in seditione dignior est, qui custodiatur s. asservetur, quam aurum et ar-*

νου πάμπολου γίγνεσθαι, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις εἰς ταῦτον ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας. πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγίης ἐν στάσεσιν οὐκ ἂν ποτε γένοιτο ἄνευ ζυμπάσης ἀρετῆς· διαβάντες δ' εὔ καὶ μα-

gentum, h. e. auro et argento pretiosior s. præstantior est.—Mox Euseb. τοῦτον δὲ φαμεν et ταυτὸ προ ταυτὸν. Ast.

εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας] Ex proxime sequentibus verbis, πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγίης ἐν στάσεσιν οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, ἄνευ ζυμπάσης ἀρετῆς, apparet fidum hominem secundum Platonem universam virtutem tenere, quum is, qui in bello adversus externos fortis est, unam habeat fortitudinem. Platonis igitur hæc sententia est, eum, quem Tyrtæus [Theognis] fidum appellat, tantum forti præstare, quantum fortitudinem excellit universon virtus, h. e. justitia et temperantia et prudentia conjuncta fortitudini. Jam nostro loco dicit, tantum præstare πιστὸν ἀνδρείον, quantum δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ φρόνησις, εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας (ita enim scribendum ubivis substantivum). Posterior nonnulli ita intelligunt, ut sit: Tanto meliorem esse fidum forti, quanto justitia et temperantia et prudentia comparata cum fortitudine. At comparare cum re Græce non est εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν; nec ille sensus scriptoris menti convenit. Δικαιοσύνη καὶ σωφρ. κ. φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας nihil aliud est quam justitia, temperantia, prudentia cum fortitudine conjunctæ. Sed hæc nullam omnino sensum habent. Ut igitur ea, quam Platonis unice dixi esse, sententia evadat, scribendum erit, σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικ. κ. σωφρ. κ. φρόν. εἰς ταυτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρίας, αὐτῆς μόνης ἀνδρίας. Ultima tria verba vides qui exciderint; verumtamen et Fic. habuit, exponens: Hinc itaque dicimus in gravissimo bello tanto illo esse meliorem, quanto sola fortitudine melior est justitia, temperantia, sapientia, fortitudini conjuncta, et agnoscit ex parte quidem Euseb. l. c. legens μετ' ἀνδρίας, αὐτῆς ἀνδρίας, plane autem ut emendavimus, Proclus in Polit. p. 402. Eusebii lectio non satisfacit, quamquam et nudum αὐτὸς passim est solus: v. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. viii. 4. 2. Longe præstat alterum αὐτῆς μόνης δ. Quid sit αὐτὸς μόνος, docebit Heindorf. ad Charmid. p. 64. ne plures nominem. Procl. habet etiam ἀμείνω et

ἐλθοῦσαι etc. Воескн. p. 93, 94.

αὐτῆς μόνης τῆς ἀνδρίας] Hæc verba vulgo desiderantur, quo fit, ut sensus sit mancus; etenim hoc dicere vult Plato, hominem fidum tanto ei præstare, qui fortis sit, quanto virtutem universam (justitiam, temperantiam et sapientiam, cum fortitudine illas conjunctas) soli fortitudini. Verba αὐτῆς μόνης ἀνδρίας servavit Proclus in Polit. p. 402. et similiter apud Euseb. legitur αὐτῆς ἀνδρίας. Etiam Ficinus ea vertit. Articulum τῆς propter prægressum αὐτῆς adjiciendum esse duximus. Ceterum αὐτὸς (per se) voci μόνος ita solet adjungi, ut significationem ejus augeat. Sic ii. 10. ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον—αὐτοῦ τούτου μόνον ἔνεκα. Vid. Toup. ad Longin. Fragm. v. §. 8. p. 526. Weisk. Heind. ad Gorg. §. 119. et Schaefer ad I. Bos. Ellipsis. p. 308.—ἐλθοῦσαι pro ἐλθοῦσα itidem Proclo debemus. Ast.

πιστὸς μὲν γὰρ] Citant hæc Clemens Alexandr. Strom. ii. 5. t. i. p. 441. Pott. (369. A. Sylb.) et Theodoret. de curand. Græc. affect. i. p. 13. Apud Clement. pro ποτὲ scribitur που—ἐν πολέμῳ—μισθοφόρον εἶναι—ὄν πλείστοι—ἄδικοι ὕβρισται τε καὶ ἄφρονες, ἐκτὸς δὲ.—Ceterum ὕγιης est integer, probus, vid. Observatt. in Pindar. in Beck. Comment. Societ. Philol. Lips. v. ii. p. i. p. 21. Ast.

διαβάντες] Ne miretur lector istud vocabulum, ipsum quoque Tyrtæi esse sciat, canentis, Ἄλλὰ τίς εἶ διαβὰς μὲν ἔτω ποσὶν ἀμφοτέροισι, Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακόν. Utitur vero idem poeta illo participio solo etiam (id est, absque particula εἶ) ubi canit, Εὐνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε πατρί τε δήμῳ, Ὅστις ἀνήρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μὲν Ναλεμέως. ΣΤΕΡΗ.

διαβάντες δ' εἶ] In duobus Tyrtæi fragmentis, sicut in Lycurgi Orat. p. 214. ed. Reisk. εἶ additum legitur, Gottlebero jam observante. Εἶ διαβὰς dicitur miles, qui gradum composuit et alterum pedem protendit ad pugnam impetumque adversarii excipiendum, cf. Homer. II. xii. 458. Casaubon. ad Theophrast. Charact. 3. Salmas. ad Solin.

χόμενοι ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν ἐν τῷ πολέμῳ, φράζει Τύρ-
 ταιος, ^k τῶν μισθοφόρων εἰσι πάμπολλοι, ὧν οἱ πλεῖστοι
 γίνονται θρασεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ὑβρισταὶ καὶ ἀφρονέστα-
 τοι σχεδὸν ἀπάντων, ἐκτὸς δὴ τινῶν μάλα ὀλίγων. ποῖ δὴ
 τελευτᾷ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος, καὶ τί φανερόν ποτε
 ποιῆσαι βουλευθεῖς λέγει ταῦτα; δῆλον^m ὅτι τόδε, ὡς παν-
 τὸς μᾶλλον καὶ ὁ τῆδε παρὰ Διὸς νομοθέτης, πᾶς τε οὗ
 καὶ σμικρὸν ὄφελος, οὐκ ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μεγίστην ἀρε-

p. 663. et Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 98. p. 111.—Euseb. διαβάτες δὲ καὶ εὖ μαχόμενοι. Ast.

ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν] *Libenter et sua sponte mortem oppetentes.* Ἐθέλειν est enim sæpenumero *exoptare, cupere, libenter et sponte quid facere*, v. Dorrill. ad Charit. p. 541. et Heind. ad Theæt. §. 4. Ceterum in Tyrtaei Carn. legimus, ψυχὴν καὶ θυμὸν παρθέμενος; vid. Klotz. p. 84. Ast.

φράζει] Legitur etiam φράζει, quod fuerit pro φράζει ἂν. STERN. Scilicet Ficinus vertit, *quod non negabit Tyrtaeus.* φράζει illud probabat vir doctus in Miscell. Observatt. v. i. t. i. p. 127. Sed nulla opus est correctione; Plato enim poeta dictum sua ratione interpretatur; quocirca φράζει est, *dicere vult*, h. e. existimat, contendit.—De sententia vero, mercenarios, fortiter pugnantes, esse feroces, injuriosos ac contumeliosos, vid. Diodor. Sic. v. 11. et Appian. Bell. Civil. iv. p. 1885. Ast.

τελευτᾷ] τελευτᾶν de sermone usurpatum est *redire*, ut Clitoph. p. 408. A. καὶ τελευτᾷ δὴ καλῶς ὁ λόγος οὗτός σοι. Ipsa vero interrogatio orationem animat; quocirca in his libris frequens est, ut ii. 1. 5. iii. 11. 691. C. c. 16. 701. C. iv. 12. 722. D. vi. 21. 780. A. viii. 12. 848. B. x. 6. 894. A. Sic et Prottag. 343. B. τοῦ δὴ ἔνεκα ταῦτα λέγω; ὅτι οὗτος ὁ τρόπος cet. Lysias t. v. p. 457. τοῦ δ' ἔνεκα ταῦτα λέγω ὑμῖν; ἢ εἰδῆτε, ὅτι cet. Demosthen. Philipp. i. p. 40. τίς οὖν ἔνεκα ταῦτα λέγω; ἢ εἰδῆτε cet. iv. p. 133. τοῦ χάριν δὴ ταῦτα λέγω καὶ διεξέρχομαι; Vid. D. Heinsius ad Maxim. Tyr. p. 65. Ast.

ποτε ποιῆσαι] Euseb. ποιῆσαι ποτε et ὁ παρὰ Διὸς.—παντὸς μᾶλλον, ut iv. 7. p. 722. D. c. 12. p. 723. B. xi. 4. p. 919. C. Vid. nostra ad Phædr. p. 225. Ast.

οὐκ ἄλλο ἢ] Nisi dicamus scribendum

οὐ πρὸς ἄλλο ἢ πρὸς τὴν μεγίστην cet. in uno eodemque loco duæ erunt partici-
 piū constructiones. Sed præpositioni
 πρὸς idem jungit paulo etiam post, inferius
 autem præpositioni eis. STERN. Etiam
 Ficinus vertit, *ut non ad aliud quam ad*
 —*respiciat.* Heind. vero ad Theæt. §. 141. pro ἄλλο reponi jubebat ἄλλοσε,
 sicut in Theætoto legatur: ἢ οἷε ἄλλοσέ
 ποι βλέποντα ταῦτα εἰπεῖν τὸν εἰπόντα, ἢ
 λέγομεν; Speciosior hæc conjectura est
 quam verior. Primum enim, οὐκ ἄλλοσε
 præcedente, sequi non posset *μάλιστα*
βλέπων; namque is, qui ad nihil aliud
 spectat, nisi ad virtutem, eam non *maxi-*
me respicit (hoc enim faceret, si alia si-
 mul respiceret, quod tamen negatur),
 sed unam solum. Deinde similiter le-
 gimus c. 4. p. 628. A. καὶ μὴ τούνα-
 τίων γε ἢ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς
 τοὺς νόμους διανομοθετοῖη; quemadmo-
 dum nostro in loco, ἄλλο prægresso, se-
 quitur πρὸς—βλέπων, sic ibi τούνατιον
 præcedit, et πρὸς—βλέπων subjicitur.
 Quocirca si ἄλλο corrigi velles, etiam
 τούνατιον in c. 4. sollicitandum esset.
 Satius autem erit, utrumque, ἄλλο et
 τούνατιον, retinere, eaque interpretando
 tueri. Etenim ut οὐδὲν ἄλλο ἢ absolute
 quasi poni solet (verbum ποιεῖν supplent,
 ut in Latinorum locutione nihil aliud
 quam, vid. ad Polit. iv. 1. οὐδὲν ἄλλο ἢ
 φρουροῦντες), sic etiam τούνατιον ἢ et
 οὐκ ἄλλο ἢ, nihil obstat, quominus hac
 ratione intelligantur. Οὐδὲν ἄλλο ἢ ad-
 verbaliter fere usurpat et sonat *tan-*
tummodo (nihil aliud facit, quam—legit,
 est enim: omni studio vel tantummodo
 legit). Sic etiam οὐκ ἄλλο ἢ est: *non*
aliter s. *nihil aliud faciens, quam sum-*
mat potissimum virtutem respiciens,
 est, omni studio vel unam solum virtu-
 tem respiciens. Contra τούνατιον ἢ—
 est, *omnia alia faciens, quam—*, h. e.
 omnium minime. Illa ποιεῖ s. πράττει,
 ποιῶν, al. quæ, ut oratio expleatur, intel-

τὴν μάλιστα βλέπων αἰεὶ θῆσει τοὺς νόμους· ἔστι^η δέ, ὡς III. II. 191. Φσι Θεόγνις, αὐτὴ πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς, ἢν τις δικαιοσύνην ἀν^ο τελείαν^ρ ὀνομάσειεν. ἢν δ' αὖ Τύρταιος^ρ ἐπήνεσε μάλιστα, καλὴ μὲν καὶ κατὰ καιρὸν κεκοσμημένη τῷ ποιητῇ, τετάρτη μέντοι^τ ὅμως ἀριθμῶ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμῖα εἶναι λέγοιτ' ἀν ὀρθότατα.

§. 6. ΚΛ. Ω ξένε, τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόρρω νομοθέτας;

ΑΘ. Οὐχ ἡμεῖς γε, ᾧ ἀριστε, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς, ὅταν οἰάμεθα πάντα^ς τὰ τ' ἐν Λακεδαιμόνι καὶ τὰ τῆδε πρὸς τὸν πόλεμον μάλιστα βλέποντας Λυκούργον τε καὶ Μίνω τίθεσθαι τὰ νόμιμα.

—^η : δῆλον Ω.—^ρ ἔτι Ωεστ.—^ο ἢν δικαιοσύνην ἢν τις Ξε.—^ρ τελείαν f.—^ρ τυρ-

ligere debemus, consuetudinis vi, ut solet, ita videntur paulatim obliterata esse, ut loquendi illæ formulæ οὐδὲν ἄλλο—οὐκ ἄλλο ἢ, tandem adverbialiter fere usurparentur. Similiter lib. x. 7. p. 895. Δ. μῶν ἄλλο ἢ—ὁμολογητέον, ubi ἄλλο proprie pro ἄλλο τι ποιητέον positum est, sed notionem fere adverbii ἄλλως habet. Præterea libri editi vitiose del cum βλέπων conjungunt, quum ad θῆσει pertineat; sensus est enim: legis lator quotiescunque leges scribet, præ omnibus reliquis virtutem respiciet. Ceterum cf. Clemens Alexandr. l. l. p. 441. Potter. Ast.

πιστότης] Non assentior viro præstantissimo conjicienti πιστότης τις. Universam virtutem Plato non πιστότητά τινα, sed πιστότητα appellat generatim dictam. Ita et veteres accepere. Clem. Alex. Stromm. ii. p. 159. 17. εἰ δὴ ταῦτα ὀρθῶς λέγεται, πᾶς νομοθέτης, οὐ καὶ σμικρὸν ὄφελος, παρὰ τὴν μεγίστην ἀρετὴν ἀποβλέπων μάλιστα σταθήσεται (l. θήσεται) τοὺς νόμους. αὐτὴ δέ ἐστι πιστότης. Quod correxi θήσεται non θῆσει, etiam medium de legislatore est. Plat. Legg. i. p. 630. D. iii. p. 695. C. p. 702. C. iv. p. 714. C. Epist. vii. p. 336. E. Aristot. Polit. iii. 8. p. 188. vii. 10. p. 462. Nicol. Dam. p. 20. ed. Crag. Cf. Kuster. de V. M. p. 131. ed. Woll. Sed ut revertar ad rem, cf. Apulei. de habit. doct. Plat. ii. p. 15. Elm. 'Hanc ille heros justitiam modo nominat, nunc universæ virtutis nuncupatione complectitur, et vere fidelitatis vocabulo

nuncupat.' Procl. in Polit. p. 402. τῆς ὄλης ἀρετῆς, ἢν δὴ πιστότητα κέκληκεν, ἡγεμόνα καὶ σύμβουλον. Εἰ, ὁ μὲν γὰρ τὴν πιστότητα τὴν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἄπασαν (l. ἀπασῶν) συμπεπληρωμένην ἀποδέχεται. Theol. Plat. i. 26. p. 62. εἰ δὲ βούλει, καὶ πρὸ τούτων ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὴν συναγωγὴν τῶν διαφορομένων ἀρετῆν καὶ τῶν μεγίστων πολέμων ἀνααιρετικὴν, λέγω δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι στάσεων, πιστότητα προσείρηκεν. Boeckh. p. 94, 95.

πιστότης] Heindorf. in Specim. Conjectur. in Platon. p. 29. legi malebat πιστότης τις, quod bene rejecit Boeckh. —Mox Euseb. et Cod. Par. ἢν τις δικ. ἢν τελ. Vulgo ἢν δικ. ἢν τις. Ald. Bas. 1. et 2. τετάρτη, vitiose. De sententia, vide sequent. Ast.

§. 6. νομοθέτας] Libri editi et Ficinus interrogationis signum habent. Ast.

ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς] Lenis in his verbis irrisio inest. Sensus: de nobismet ipsis detrahimus, si putamus, legis latores tam præclaros, quales Minos et Lycurgus perhibentur, leges scribere potuisse ad solum bellum spectantes, h. e. legis latores, hoc nomine dignos, leges scripsisse solius belli causa idque pro primario habuisse reipublicæ constituendæ fine. Hanc ob causam etiam βλέποντας et τίθεσθαι pro temporibus præteritis posita sunt. Locum respexit Clemens Alexandr. Strom. i. 25. t. i. p. 419. Ast.

τίθεσθαι] Medium vim activi habet, ut p. 645. B. iii. p. 688. A. Proprie dicitur νόμους τίθεσθαι legis lator, qui le-

ΚΛ. Τὸ δὲ πῶς χρῆν ἡμᾶς λέγειν;

ΑΘ. Ὡς περ τό τε ἀληθές, οἶμαι, καὶ τὸ δίκαιον ὑπέ-
γε θείας^v διαλεγόμενους λέγειν, οὐχ ὡς πρὸς ἀρετῆς τι
μόριον, καὶ ταῦτα τὸ φαυλότατον, εἰτιθῆ^w βλέπων, ἀλλὰ
πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν, καὶ κατ' εἶδη ζητεῖν^x αὐτῶν τοὺς νόμους,
οὐδ' ἄπερ οἱ τῶν νῦν εἶδη^y προσιθέμενοι^z ζητοῦσιν· οὗ γὰρ

ταῖος τ.—^r δὲ ε.—^s πάντως ἢ.—^t γε εἴτε et pr Ω.—^u οἶμαι om ἢ.—^v θείου Ξ.—

^w libri εἰτιθαι.—^x ἐξήτει ἢς.—^y ἤδη εἴ.—^z προσιθέμενοι f.—^a νῦν ἐν χρεῖαι Ωστ.

ges scribit vel ponit, (hinc τίθεσθαι pas-
sive iv. 2. p. 705. E. v. 13. p. 744. A.
viii. 8. p. 849. A.) τίθεσθαι vero popu-
lus, qui a legis latore sibi leges jubet
ferri vel latas ab eo accipit (vid. vii. 21.
p. 820. E.); vid. Kuster. de Verb. Med.
ii. 10. et Coray ad Isocrat. p. 285.—
Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent
Λυκούργω τε καὶ Μίνω. Ficinus tamen
vertit: *si quidem putemus, et hic et
apud Lacedaemonios Lycurgum et Mi-
noem ad bellum respicientes leges condi-
disse.* Ast.

τὸ δὲ πῶς—λέγειν;] *At vero quomodo
dicere nos oportebat? Tò δὲ est at vero,
vere, ut proprie dicam, vid. nostra ad
Sympos. p. 257. Pro χρῆν Bas. 1. et 2.
ἐχρῆν exhibent. Schol. Ruhnk. p. 220.
χρῆν explicat verbo εἶδει. Ast.*

ὡς περ τό τε ἀληθές—καὶ τὸ δίκαιον]
Ficinus: *ut veritas et justitia postulat
eos dicere, qui de divina republica disse-
runt.* Ita potius verba capienda sunt,
ac si scriptum sit: *ὡς περ ἀληθές τε καὶ
δικαῖόν ἐστι λέγειν ὑπὲρ γε θείας διαλε-
γομένους;* solet enim adjectivum cum
articulo sic poni, ut i. 1. ὡς γε τὸ δικαί-
οτατον εἰπεῖν. c. 16. 649. C. Τὸ γ' οὖν
εἰκός. ii. 5. p. 659. B. ὡς γε τὸ δίκαιον.
iii. 10. p. 690. C. τὸ δικαιοτάτον εἶναι
φαμεν. iv. 8. οὐτε θεόν ἐστὶ ποτε τό γε
ὄρθον—δέχεσθαι. vii. 13. p. 807. A.
οὐκοῦν τό γε δικαῖον φαμεν οὐδὲ καλόν.
ix. 4. p. 868. E. τό γε ὄρθον. ix. 12.
904. C. τὸ γοῦν εἰκός. Epinom. 6. τὸ
τέλειον.—Ad θείας Schol. Ruhnk. p. 221.
supplet πολιτείας. παρὰ θεῶν γὰρ φασε
ἐκείνους εἰληφέναι τοὺς νόμους καὶ διὰ
τοῦτο θεῖους καὶ τὴν πολιτείαν θεῖαν.
ἀξίους οὖν ἀποδόντω καὶ τοὺς νόμους τῆς
θείας πολιτείας. Sic in Cod. quoque
Voss. adscriptum est in margine δηλονό-
τι πολιτείας. Similiter STEPH. observat:
'post *θείας* aut *deesse* aut relinqui sub-
audiendum *πολιτείας* fatendum est; il-

lud vero potius quam hoc dixerim.'
Quod Ficinus videtur confirmare vertens,
qui de divina republica disserunt. Gal-
licus interpres κεφαλῆς interponendum
esse opinabatur, quod Minoem respice-
ret; Gottleber vero addi malebat *νομο-
θεσίας.* Equidem nihil deesse existimo;
etenim ut infra ad v. βλέπων et εἰτιθαι
legis latoris nomen omisum est (simili-
ter p. 631. A. αὐτὸν νομοθετεῖν absolute
dicitur), sic etiam *θείας*, respectu ad
prægressa Λακεδαίμονι et τῆδε, absolute
positum est. Itaque ὑπὲρ γε *θείας* præ-
gressa respicit (ac si positum sit ὑπὲρ γε
θεῖων, quo divina legum Creticarum et
Spartanarum origo significatur, v. cap. 1.
et Crag. de rep. Laced. iii. 1.) et simul
generatim positum est quasi ὑπὲρ γέ τι-
νος *θείας πολιτείας*: qui de civitate di-
vina disserunt, quales sunt Cretica et
Lacedaemonia. Ast.

ζητεῖν αὐτὸν] *ζητεῖν* exhibent Ald.
Lov. Bas. 1. 2. et Cod. Par. Stephanus,
nescio qua auctoritate, scripsit ἐξήτει.
Pro αὐτῶν vero correximus αὐτὸν (τὸν
νομοθέτην), ut oratio recta in obliquam
mutetur. Vid. ad iii. 6. Ast.

τῶν νῦν] For. πλείστοι vel πολλοὶ de-
est ante τῶν νῦν. STEPH. Quam suspi-
cionem debet Ficino, vertenti, *quas mul-
ti modo proponentes quaerunt.* Bip. Sed
τῶν νῦν, ut prægressum *θείας*, absolute
positum est; intell. *πολιτεῖων*, sicut ad
oi suppl. *νομοθέται;* opponuntur enim
legis latore civitatum posterioris tem-
poris vetustioribus illis, qui, ut Minoes
et Lycurgus, in virtutis naturam inqui-
rentes, ad singulas ejus species leges
invenerunt atque excogitarunt (hinc τὸ
περὶ νόμους ζήτημα, quasi philosophia leg-
um meditatio). Sensus totius orationis
est: dicere nos oportebat, legis latore
in legibus scribendis ad universam spec-
tasse virtutem singulasque ejus species,
non talia sibi proposuisse (s. respexisse),

ἂν ἕκαστος ἐν χρείᾳ γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν^a παραθέ-
μενος, ὁ μὲν τὰ περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων, ὁ δὲ τῆς
αἰκίας πέρι, ἄλλοι δὲ ἄλλα ἅττα μυρία^b τοιαῦτα. ἡμεῖς
δὲ φαμεν εἶναι τὸ^c περὶ νόμους ζήτημα τῶν εὐ ζητούντων, III. II. 192.
II. 631.
ὡς περ νῦν ἡμεῖς ἠρξάμεθα. καὶ σοῦ τὴν μὲν ἐπιχείρησιν
τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους παντάπασιν ἄγαμαι· τὸ
γὰρ ἀπ' ἀρετῆς ἀρχεσθαι, λέγοντα ὡς ἐτίθη^d ταύτης ἕνεκα
τοὺς νόμους, ὀρθόν· ὅτι δὲ πάντα εἰς μῦριον ἀρετῆς, καὶ
ταῦτα τὸ σμικρότατον, ἐπαναφέροντα ἔφησθα αὐτὸν νομο-
θετεῖν, οὔτε ὀρθῶς ἔτι μοι κατεφάνης λέγων τὸν τε ὕστερον
νῦν λόγον τουτονὸν πάντα^e εἴρηκα διὰ ταῦτα. πῆ δὲ οὖν σε
ἔτ' ἂν ἐβουλόμην διελόμενον λέγειν αὐτός τε ἀκούειν,
βούλει σοι φράζω;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ ξένε.^f

ΑΘ. Ἐχρῆν εἰπεῖν, οἱ Κρητῶν νόμοι οὐκ εἰσὶ μάτην
διαφερόντως ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἑλλήσιν· ἔχουσι γὰρ

—^b μυρία ἅττα (omisso τοιαῦτα) f.—^c τὸ om pr Ξ.—^d libri ἐτίθει.—^e πάντα om r.

qualia nostrarum civitatum legis latores.
Ast.

τὰ τῶν κλήρων] *Res ad hereditatem spectantes bonaque hereditaria sortitib dividenda.* Schol. Ruhnk. p. 221. κλη-
ρός ἐστὶ κτημάτων οὐσία τις ἢ λαχμὸς ἢ μέτρον τι γῆς, ὅθεν καὶ κληροῦχοι οἱ ταῦ-
τα κατέχοντες. Stephanus praepositionem περὶ apposuit, unius Ficini, ut videtur, auctoritate adductus, ut qui verterit, alius de hereditate; sed τὰ τῶν κλήρων pendet e participio παραθέμενος, ut sequentia ἄλλα ἅττα μυρία τοιαῦτα. Ast.

ἐπικλήρων] Schol. Ruhnk. ἐπικληρος δὲ ἐστὶν ἢ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς ἀδελφῶν τε οὐσα ἔρημος. Τινὲς δὲ ταύτην καὶ ἐπιπαματίδα (v. Ruhnk. ad Tim. p. 209.) καὶ πατροῦχον καλοῦσιν. Cf. Schol. ad Aristoph. Av. 581. Erat hæres ex asse s. universalis, quæ dicitur. Vid. Suid. Hesych. Thom. Mag. h. v. Sluiter. Lection. Andocid. c. v. Eadem ἐπικληρίτις et ἐγκληρος dicebatur, et ἐπίδικος, si quis nuptias ejus petebat ut jure civili ad se delatas. Vid. S. Petiti Legg. Attic. p. 539. ed. Wess.—Ficinus verba καὶ ἐπικλήρων non expressit, Gryneus vero addidit: et mulieribus solis

heredibus relictis in uxores ducendis; in quo verba apposita in uxores ducendis merito ac jure carpsit Gottleber. Ast. αἰκίας] Tim. p. 15. explicat: ὕβρεως δίκη, Cf. Hesych. et vid. J. x. Ceterum verba τῆς αἰκίας πέρι respiciunt prægressum ζητεῖ, etsi reliqua ad participium παραθέμενος spectant. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἅττα. Ast.

σου τὴν μὲν ἐπιχείρησιν] Pronomen personale possessivi partes agit, ut iii. 8. p. 688. A. τὸ μὲν σφῶν ἦν παρακένευσμα. c. 12. p. 694. C. Φέροι γοῦν ἡμῖν σκέψιν τοῦτο, ἐφ' ὅπερ ἠρμήκαμεν. vii. 19. p. 817. C. ἡμῶν ἐλπίς. c. 23. p. 822. D. Cf. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 232. Ast.

τὸ σμικρότατον] Schol. Ruhnk. ὅπερ ἀνωτέρω φαυλότατον μῦριον τὴν ἀνδρείαν φησὶ, τοῦτο σμικρότατον λέγει νῦν.—Mox Bas. 2. καταφανής. Ast.

πῆ δὲ οὖν] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 16. p. 589. A. ubi τὸ post αὐτὸς deest. Ast.

ἐν πᾶσιν] ἐν est apud, ut ix. 16. p. 879. B. τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῆ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἐν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις τοῖς μέλλουσι σάζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. vi. 9. p. 762. A. Cf. nostra ad Alcibiad. i. p. 304.

ὀρθῶς τοὺς αὐτοῖς χρωμένους εὐδαίμονας ἀποτελοῦντες· ἀπαντα^β γὰρ τὰ ἀγαθὰ^h πορίζουσι. διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ ἔστι, τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα· ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θεῶν ὁ βιάτερα, καὶ εἰ μὲν δέχεται τις τὰ μείζονα πόλις, κτᾶται καὶ τὰ ἐλάττονα,ⁱ εἰ δὲ μή, στέρεται ἀμφοῖν. ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλάττοναⁱ ὧν ἡγεῖται μὲν ὑγίεια, κάλλος δὲ δεύτερον, τὸ δὲ τρίτον^k ἰσχύς εἰς τε δρόμον καὶ εἰς τὰς

TT

—^f Atheniensi dant ΑΩς.—^β πάντα Α.—^h τὰγαθὰ ν: τὰ om ἤκ.—ⁱ ἐλάσσονα Ω,

ibique citatis addere poteris Soph. Antig. 1227. Aj. 558. Ast.

διπλᾶ] Illud διπλᾶ vix fuerit Platonici sermonis. Leg. διττὰ ex Euseb. Prap. Ev. xii. p. 569. Theodoret. Gr. Aff. Cur. vi. p. 859. Plato Legg. v. p. 726. Α. τὰ δ' αὐτοῦ διττὰ ἔστι παντάπασιν τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα, τὰ δ' ἥττω καὶ χεῖρω δούλα. Rep. iv. p. 439. D. οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγὼ, ἀξιόσωμεν αὐτὰ διττὰ τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾶ τε καὶ πεινῆ καὶ διψῆ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπιτόχεται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν.—Sophist. p. 222. D. τῆς δὲ πιδανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη.—Ποῖα;—Τὸ μὲν ἕτερον ἴδια, τὸ δὲ δημοσία γιγνόμενον. p. 266. D. οὐκοῦν καὶ τέλλα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν αὐτὸ, φαμὲν, αὐτουργικῆ, τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιικῆ. Et ubivis. Βοεκκ. p. 95.

διπλᾶ δὲ ἀγαθὰ] Vid. Theodoret. Therapeut. Serm. vi. p. 567. C. D. Euseb. et Theodor. scribunt διττὰ, quod Boeckhius probat ut Platonici sermonis proprium. Sed dubito, an hæc satis certa sit orationis norma, propterea quod multa reperiuntur in his libris, quæ frustra in ceteris Platonis dialogis quæsieris; etenim, quemadmodum universa horum librorum in dolis a vero Platonis ingenio nescio quomodo abhorret, sic etiam oratio a Platonico sermone discrepat. Διπλᾶ est i. q. δύο. Etiam Ficinus διπλᾶ legit, quum verterit: *duplicitia vero bona sunt*. Ceterum conferrandum est cum hac bonorum enumeratione Archytæ Pythagorei, quod vulgo fertur, fragmentum apud Stob. Serm. i. p. 15. Ast.

ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θεῶν] Latinorum est: *pendent e divinis*, sicuti Cicero hoc verbo sæpissime usus est, veluti Epist.

ad Divers. v. 14. Tuscul. Disput. v. 12. Sic v. 5. p. 732. E. ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον—οἶον ἐξηρησθῆαι τε καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι. vi. 22. p. 782. E. ἐκ τριττῆς χρείας ἤρτημένα. x. init. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ τοιοῦτου πάντα ἤρτημένα τὰ τε εἰρημένα κακὰ γέγονε καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Apud Theodoret. scribitur: ἤρτηται ἐκ δὲ τῶν θεῶν ὁ βιάτερα. Ast.

δέξεται τις] Sic Theodoret. et Ficinus: *si qua vero civitas majora suscepit*. Vulgo δέχεται τις.—A Theodoro vox πόλις abest, qua sane possumus carere, quam in universum de bonis sermo sit; quanquam civitates præcipue respiciuntur in omnibus, quæ hic exponuntur. Eusebius contra τις omittit. Ast.

ὑγίεια] Eadem quatuor bona enumerantur l. ii. 6. p. 661. Α. τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὀρθῶς λέγεται· λέγεται γὰρ, ὡς ἄριστον μὲν ὑγιάνειν, δεύτερον δὲ κάλλος, τρίτον δὲ ἰσχύς, τέταρτον δὲ πλοῦτος· μυρία δὲ ἄλλα ἀγαθὰ λέγεται. In l. iii. 13. p. 697. B. tria ponuntur bona. Ad scolion Simonidis vel Epicharmi illud nobilissimum ficta hæc esse apparet. Gorg. p. 451. E. οἶομαι γὰρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς ξυμποσίοις ἀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιὸν, ἐν ᾧ καταριθμῶνται ἄδοντες, ὅτι ὑγιάνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλοτεῖν ἀδόλω. Scolion ipsum est: Ὑγιάνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, Δεύτερον δὲ καλὸν φῶν γενέσθαι, Τὸ τρίτον δὲ πλοτεῖν ἀδόλω, Καὶ τὸ τέταρτον ἡβῆν μετὰ τῶν φίλων. Vid. Hermann. de Metris p. 415. Hgen. Scol. p. 25. Grotefend. in Schweighæus. Animadv. ad Athen. xv. (p. 539. t. v.) t. viii. p. 262. et Jacobs ad Antholog. Græc. t. i. p. 208.—Post ἡγεῖται deest μὲν in Theodoret. Mox apud eundem scribitur εἰς τε δρόμον εἰς τε τὰς ἄλλας ἀπάσας. Ast.

ἄλλας πάσας¹ κινήσεις τῷ σώματι, τέταρτον δὲ δὴ πλοῦ-
τος οὐ τυφλὸς ἀλλ' ὄξυ βλέπων, ἂν περ' ἄμ' ἔπηται φρο- iii. ii. 193.

ἐλάσσονα ἢτ.—^k τρίτον δὲ omisso τὸ f.—^l πάσας om τ.—^m ἀγαθῶν A.—ⁿ νῦν ττ.

τῷ σώματι] Dativus qui instrumentum indicat, pro genitivo positus est, ut c. 7. p. 633. B. ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μάχαις. iv. 8. p. 717. A. ἢ τοῖς βέλεσι ἐφείσι. vii. 17. p. 813. D. τοῖς σώμασι διαπονήματα. x. 8. p. 898. B. οὐκ ἂν ποτε φανεύμεν φαῦλοι δημιουργοὶ λόγῳ καλῶν εἰκόνων. Alia exempla collegit Heind. ad Cratyl. p. 131. Ast.

τέταρτον δὲ δὴ] A Theodoretō δὴ abest. Ast.

πλοῦτος, οὐ τυφλὸς] De Pluti cæcitate nota res ex Aristophane. Cf. Theophrast. apud Schol. Plat. Ruhnk. p. 222. Huc respicitur Rep. viii. p. 554. B. Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ. οὐ γὰρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, παιδεία ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἠγεμόνα τοῦ βίου ἐστήσατο : ubi bene Schol. τὸν Πλοῦτον, οἶμαι, φησίν. Levius etiam tangitur Epist. vii. p. 335. B. Cf. etiam Euripides Phaethonte apud Stob. Eccl. Eth. xci. p. 507. Δεινὸν γὰρ τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφρον Σκαίοισιν εἶναι· τί ποτε τοῦτον ταῖτιον; Ἄρ' ἄλλως αὐτοῖς ὄτι τυφλὸς συνηρεφεῖ, τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὰς τύχας; Ita enim postrema lego cum Heathio. Vulgo præterea αἴτιον. Menander Ἐπανοπενοῦντι ib. p. 508. τυφλὸν ὁ Πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς ἐμβλέποντας εἰς αὐτὸν δεικνύει. Ita Stob. aliter edidit Clericus. Theocrit. x. 19. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἄλλα καὶ ὁ φρόντιστος Ἔρως. Ubi tamen lectionem editionis principis τυφλὸν prætulimus, ex qua ut reconditori, facile nasci poterat vulgatus τυφλός : non invicem. Idem suadet Menandrus locus. Sed ante utrumque Antiphanes Comic. apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 207. et plenius apud Stob. ib. dixit : Ὁ δὲ πλοῦτος ἡμᾶς, καθάπερ ἰατρός κακὸς, τυφλοὺς βλέποντας παραλαβὸν πάντα ποιεῖ. Qui locus indubie est ex Timoclis, qua ex fabula alium de divitiis locum servavit Stob. lxxix. p. 502. Desinat in Euphorione apud Clem. l. c. qui de Pluti matre dicit : Καὶ οἱ γελᾶτο κοῦρον, ὃς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν. Deinde pro accusativo ἀγαθὸν legendum ἀγαθῶν e Leid. cod. Euseb. Theodoret. Fic. *divinorum donorum*. V. Heind. ad Gorg. §. 83.

Ita Legg. v. p. 731. D. πάντων δὲ μέγιστον κακὸν, emendaveram jam dudum κακῶν, quum hoc in Leid. reperirem esse. Idem cod. et Theodoret. δεύτερον δὲ μετὰ νοῦ. Male. v. p. 726. A. οὕτω δὴ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ θεοῦ ὄντας δεσπότας καὶ τοὺς τοῦτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δεύτεραν, ὀρθῶς παρακελεύομαι. p. 727. B. δεῖ δὲ, ὡς φαμεν, μετὰ γε θεοῦ δεύτεραν (τὴν ψυχὴν τιμᾶν). Idem repenendum Tim. p. 31. A. ubi nunc legitur : τὸ γὰρ περιέχον πάντα ὄψα νοητὰ ζῶα, μεθ' ἑτέρου δεύτερον οὐκ ἂν ποτ' εἴη. Ita quidem etiam Proclus : sed, etsi non ignoro, quid pro vulgata dici possit, magis tamen placet lectio codicis inserti commentario Procli, μεθ' ἕτερον : quem codicem diversum esse ab ipsius Procli libro, per totum opus animadverti. Βοεσκ. p. 96, 97.

οὐ τυφλὸς] Theophrastus in Schol. Ruhnk. p. 222. εἰ ζῶην εἶχεν ὁ πλοῦτος, πρὸς μόνους ἂν ἀπῆλθε τοὺς ἀγαθοὺς—νῦν δὲ, ἐπειδὴ ὁ πλοῦτος οὐκ ἔχει ζῶην, ἐμπίπτει καὶ εἰς τοὺς κακοὺς. Philo de Vita Contemplat. t. ii. p. 473. ἔδει γὰρ τοὺς τὸν βλέποντα πλοῦτον ἐξ ἐτοίμου λαβόντας τὸν τυφλὸν παραχωρήσαι τοῖς ἔτι τὰς διανοίας τυφλόττουςιν. Ubi v. Mangey. Cf. Aristophan. Plut. v. 90. Ast.

ἄμ' ἔπηται] In Theodoret. deest ἄμ'. Mox apud eund. scribitur ὁ δὲ πρῶτον τῶν θεῶν; sed δὴ explicationi inseruit. Hinc ἡ φρόνησις per epexegetin, quæ dicitur, appositum est, ut c. 10. p. 638. E. τρέπον δὲ ἄλλον—ἐθέλω λέγειν περὶ αὐτοῦ τοῦτου τῆς μέθης. e. 11. p. 641. D. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ πειρώμεθα τό σοι δοκοῦν—καταμαθεῖν. ii. 9. p. 666. B. ἦν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως ἀδοτηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον. c. 10. p. 667. E. ἀλλ' αὐτοῦ τοῦτου μόνου ἕνεκα γίγνωιτο τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις τῆς χάριτος. c. 12. p. 671. D. ἂν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θεῶν φόβον ὠνομάκαμεν. iii. 11. p. 692. E. ἢ δ' αἰδῶ—ἢ περὶ τὸ Ἄργος. vi. 21. p. 781. A. ἀλλ' ὃ καὶ ἄλλως γένος—ἔφην τὸ θῆλυ. xii. 11. p. 963. E. οὐ καὶ τὰ θηρία μετέχει τῆς ἀνδρίας. Sic Polit. ix. p. 583. E. Protagor. 313. A.—Deinde αἰδ' apud Theodoret. desideratur, male; divina enim bona jam humanis opponunt-

νήσει. ὃ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθῶν,^m ἢ φρόνησις, δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν σώφρων ψυχῆς ἕξις· ἐκ δὲ τούτων μετ' ἀνδρίας κραθέντων τρίτον ἂν εἴη δικαιοσύνη, τέταρτον δὲ ἀνδρία. ταῦτα δὲ πάντα ἐκείνων ἔμπροσθεν τέτακται φύσει, καὶ δὴ καὶ τῷ νομοθέτῃ τακτέον οὔτω. μετὰ δὲ ταῦτα τὰς ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλέπουσας αὐτοῖς εἶναι διακελευστέον, τούτων δὲ τὰ μὲν ἀνθρώπινα εἰς τὰ θεῖα, τὰ δὲ θεῖα εἰς τὸν ἡγεμόνα νοῦνⁿ ζῦμπαντα βλέπειν. περὶ τε γάμους ἀλλήλοις ἐπιποινομένους,^o μετὰ δὲ^p ταῦτα ἐν ταῖς τῶν παιδῶν γεννή-

tur. Pro ἀγαθῶν ex Euseb. Theodoret. Cod. Par. et Voss. ἀγαθῶν recepimus, quod Ficinus confirmat vertens: *divinorum bonorum dux primus existit.* Ast.

μετὰ νοῦν] Theodoret. et Cod. Voss. μετὰ νοῦ; Ficinus vulgatum expressit vertens: *post mentem.* Virtus primaria, φρόνησις, utpote facultas rationis, etiam νοῦς dicitur, quocirca sensus nonnisi is potest esse, secundum sapientiam (φρόνησιν s. νοῦν) σωφροσύνην, temperantiam, esse colendam.—Mox alterum καὶ in καὶ δὴ καὶ a Theodoreti libro abest. Ast.

μετὰ δὲ ταῦτα] Sensus, qui interpretes fugit, est hic: post hæc vero reliqua, quæ civibus præscripta sunt, bonorum illorum causa ipsis imposita esse, monendam est legis latori, h. e. legis lato-rem cives monere et docere oportet, etiam leges de rebus à virtute alienis scriptas bona illa divina et humana spectare. Ad διακελευστέον repet. e prægressis τῷ νομοθέτῃ. Dativus vero τοῖς πολίταις Græcorum more e substantivo προστάξεις pendet, ut c. 7. p. 633. C. αὐτοῖς ἐαντῶν διακονήσεις. ii. 4. p. 657. C. τὴν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας χρεῖαν ὄρθην εἶναι τοιῶδέ τινα τρόπον. xii. 8. p. 956. E. καὶ ὑπηρεσιῶν ἐκάστῃ τῶν ἀρχῶν καταστάσεις. Similiter Cicero de Legib. i. 15. §. 42. *obtemperatio legibus.* Cf. nostra ad Sympos. p. 262. ibique laudatis adde Wesseling. ad Herodot. p. 517. Observatt. Miscell. t. viii. p. 343. Fischer. ad Phædon. p. 373. et ad Weller. t. iii. p. i. p. 336. Porson. ad Eurip. Phœn. 948. Ast.

βλέπειν] Vulgo ante τούτων punctum extat, quo nexus orationis dissolvitur; infinitivus enim βλέπειν pendet e verbo διακελευστέον: legis latori admonendum

ac docendum est, bona humana ad divina referenda esse et ipsa divina ad rationem, rerum omnium gubernatricem. Euseb. Theodoret. Bas. 1. et 2. exhibent βλέπει, quod Ficinus quoque in libris suis videtur reperisse, quum verterit: *humana enim ad divina, divina vero ad mentem principem referenda.* Igitur hæc explanationis causa interposita essent; tunc vero γὰρ similisve particula abesse non posset. Ast.

ἐπικοινωνουμένους] In præced. edit. ἐπικοινωνουμένους, vel pro ἐπικοινωνουμένους (quod affertur ex quodam vet.) vel pro ἐπικοινωνουμένους. STEPH. Præstat haud dubie lectio Bas. 2. (quæ est vetus liber Steph.) ἐπικοινωνουμένους. Bip.

περὶ τε γάμους κ. τ. λ.] Locus ut nunc legitur, sane difficillimus videtur et corruptissimus. Sed audaculus est Vigerus ad Euseb. l. c. transpositis verbis corrigens: Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ γάμους ἃ. ἔ. ἐν ταῖς.—Modo enim ante præpositionem περὶ majorem, et post ἐπικοινωνουμένους minimam interpunctionem posueris, locumque recte fueris interpretatus, nihil in eo amplius desiderabis præter elegantiam, quam tamen etiam in aliis Legum locis frustra quæsivi. Ad illud περὶ τε γ. ἃ. ἔ. construenda sunt verba ὄρθως ἐπιμελεῖσθαι δεῖ sc. τὸν νομοθέτην. Cod. Leid. μετὰ τε ταῦτα, quo non opus: idem tamen recte post γήρας, non post ἰόντων interpunctum habet, quod facile erat conjectura assequi. Verbo: *Et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et juvenum et seniorum etc.* Similiter distinctione mutata sanandus locus p. 632. E. ὅστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης· καὶ

σεσι καὶ τροφαῖς, ὅσοι τε¹ ἄρρένες καὶ ὅσαι θήλειαι, νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων μέχρι γήρως τιμῶντα ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι δεῖ καὶ ἀτιμάζοντα, ἐν πάσαις ταῖς τούτων ὀμιλίαις τὰς τε λύπας αὐτῶν καὶ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ζυμπάντων τε² ἐρώτων τὰς σπουδὰς II. 632. ἐπεσκεμμένον καὶ παραπεφυλαχότα ψέγειν τε ὀρθῶς καὶ ἐπαινεῖν δι' αὐτῶν τῶν νόμων· ἐν ὄργαῖς τε αὖ καὶ ἐν φό-

—^ο ἐπικοινωνομένους pr A : ἐπικοινωνομένους *5.—^ρ τε Α, δὲ Ω.—¹ γε υ.—² δὲ Ω, δὲ λ.

ἔγε νῦν δὴ διήλομεν, ἐκείσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Dele interpunctionem post ὄσπερον δὲ et ἀπόσης. Sensus est: *Post universam autem virtutem etiam ea, de quibus modo disseruimus, eo ostendemus respicere.* Significat nuptias, liberorum educationem et cetera inde a p. 631. D. enumerata, quæ, ut Plato pollicetur h. l. post absolutam librō v. universam virtutem, in altera parte operis singillatim tractantur. Boeckh, p. 97, 98.

περὶ τε γάμων] Vulgo ante μετὰ τε ταῦτα punctum extat et μετὰ δὲ scribitur, sed hæc esse cum sequentibus conjungenda, sensus docet. Vigerus ad Euseb. p. 56. locum ita volebat constitui: μετὰ δὲ ταῦτα περὶ τ. γ. ἀλλ. ἐπικ. ἐν ταῖς cet. hoc sensu: 'deinde mutuis inter se nuptiis contractis, procreationem educationemque liberorum studiose curabit, et, seu mares illi fuerint seu femine, quicquid ab iis vel adolescentibus vel jam ætate maturioribus ad ipsam usque senectutem in mutua consuetudine recte secusve fiat, alterum honore afficiat, alterum ignominia.' Quæ quomodo e verbis Græcis prodeant, difficile est dictu. Boeckh. ad verba περὶ τε γάμ. ἀλλ. ἐπικοινωνομένους refert ἐπιμελεσθαι δεῖ (τὴν νομοθέτην), et vertit: 'et circa nuptias communiter contractas, postea vero in liberorum generatione et educatione, tum masculorum tum femellarum, curam gerere debet et juvenum et seniorum.' Simplicissima, ni fallor, est ratio hæc, ut verba περὶ γε γάμων et ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι καὶ τροφαῖς per se capias, νέων τε ὄντων et ἰόντων ad παίδων trahas et ἐπιμελεσθαι δεῖ τιμῶντα et ἀτιμάζοντα ita intelligas: curare s. prospicere debet (legum lator) recte honorans, h. e. ut recte honoret, igitur: ut, qui bene se gerant, eos honore afficiat,

Plut.

Vol. VII.

in peccantes vero pœnas statuat. Perī cum accusativo, genitivi partes agente, est: *circa, de, quod attinet ad*—, ut Phædon. 58. p. 109. Steph. τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰωθότων λέγειν. Legg. v. 1. p. 752. B. viii. 9. p. 842. D. τὰ μέγιστα ἤδη νομοθετικῶς περὶ γάμων ἄμα καὶ γενέσεις παίδων καὶ τροφῶν. xii. 8. p. 957. B. ὅσα δὲ περὶ τε σιγῆν δικαστῶν καὶ εὐφημίας καὶ τούναντιον κ. τ. λ. Epinom. 1. p. 974. C. ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις. c. 5. p. 980. C. λέγε τὸν ἐπιόντα σοι λόγον τῶν καλῶν περὶ τοῦ θεοῦ τε καὶ τὰς θεῶν. al.—Deinde pro μετὰ δὲ ταῦτα e cod. Voss. recepi μετὰ τε ταῦτα, propterea quod hæc arte cum progressis coherent. Sensus est enim: *et circa nuptias et circa generationem atque educationem liberorum, tam masculorum quam femineorum, a pueritia ad senectutem prospicere debet legislator, ut et honores et pœnas rite constituat.* Verba νέων τε ὄντων καὶ ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων μέχρι γήρως trahenda sunt ad παίδων et spectant ad vocem τροφαῖς; hæc enim non solum ad liberos pertinet tam masculos quam femineos, verum etiam ad quamlibet eorum ætatem; nutriendi officium significat, si teneros adhuc spectas, et educationem atque institutionem, si adultiorum rationem habes. Ceterum ἐπιμελεσθαι pro ἐπιμελεῖσθαι scripsimus, de quo vid. nostra ad Phædr. p. 288. Ast.

ἐν πάσαις] Fic. contra vero dolores—in omni conversatione vituperet. Considerabit etiam diligeret. In quo verba ἐν πάσαις ταῖς αὐτῶν ὀμιλίαις recte juncta vides sequentibus τὰς τε λύπας cet. male vero ab his divulsa verba ζυμπάντων τε ἐρώτων cet. Ast.

ἐν ὄργαῖς τε αὖ] Sensus generalis est: etiam de animi ac corporis affectionibus præcipere debet legis lator atque defi-

3 K

III. ii. 194.

βοις, ὅσαι τε διὰ δυστυχίαν ταραχαὶ ταῖς ψυχαῖς γίγνονται καὶ ὅσαι ἐν εὐτυχίαις τῶν τοιούτων ἀποφυγαί, ὅσα τε κατὰ νόσους ἢ κατὰ πολέμους ἢ πείνας ἢ τὰ τούτοις ἐναντία γιγνόμενα προσπίπτει τοῖς ἀνθρώποις παθήματα, ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις τῆς ἐκάστων διαθέσεως διδακτέον καὶ ὀριστεόν τό τε καλὸν καὶ μῆ. μετὰ δὲ ταῦτα ἀνάγκη τὸν νομοθέτην τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν, ὃν τινὰ ἀν γίγνηται τρόπον, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους πᾶσι τούτοις κοινωνίας καὶ διαλύσεις ἐκούσῃ τε καὶ ἄκουσι, καθ' ὅποιον ἀν ἕκαστον πρᾶττωσι τῶν τοιούτων πρὸς ἀλλήλους, ἐπισκοπεῖν τό τε δίκαιον καὶ μῆ, ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει, καὶ τοῖς μὲν εὐπειθέσι τῶν νόμων τιμὰς ἀπονέμειν, τοῖς δὲ δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι, μέχρι περ ἀν πρὸς τέλος ἀπάσης πολιτείας ἐπεξεληθῶν ἴδῃ τῶν τελευτησάντων τίνα δεῖ τρόπον ἕκαστοις γίγνεσθαι τὰς ταφὰς καὶ τιμὰς ἅς τινὰς αὐτοῖς ἀπονέ-

nire, quid in cuiusvis affectionis ratione ac habitu pulcri vel turpe insit, h. e. quatenus affectioni obsequi deceat necne. Affectiones animi sunt vel perturbationes, ira aut timore excitatae, vel voluptates (ἀποφυγαὶ τῶν τοιούτων, τῶν ταραχῶν τῆς ψυχῆς, ἐν εὐτυχίαις), ut gaudium, ut amor, alia id genus; affectiones autem corporis sunt mala e morbo, bello, inopia, aliis profecta.—τῆς ἐκάστων (τῶν παθημάτων; proxime enim respicit præcedentia ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις) διαθέσεως significat uniuscujusque affectionis habitum s. statum et modum; ira enim et timor v. c. tunc pravæ fiunt animi perturbationes, quum perversus earum habitus est, h. e. quum modum excedunt.—Pro ὅσα post ἀποφυγαί Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ὅσα exhibent. Ast.

μετὰ δὲ ταῦτα ἀνάγκη] Etiam varias opes acquirendi et consumendi rationes legis lator observet atque attendat necesse est; civium porro in his ipsis (in opibus vel acquirendis vel consumendis) conjunctiones ac disjunctiones animadvertet, et in omnibus, quibus hæc fiant, modis indagabit, quid justum sit atque honestum, quid turpe.—Accusativi τὰς κοινωνίας et διαλύσεις e verbo φυλάττειν pendent, et dativi ἐκούσῃ τε καὶ ἄκουσι e substantivo κοινωνίας, ita ut genitivorum

partes agant (vid. de hoc dativi usu, quæ supra exposuimus.) Ast.

καθ' ὅποιον] Fortasse καθ' est scribendum, quod sit pro καὶ εἶτα. In præcedente autem versu ante πᾶσι τούτοις subaudire oportet præpositionem ἐν: quam alioqui omisam esse non immerito quis suspicetur. STEPH.

καθ' ὅποιον] Scripsimus καὶ ὅποιον, et sensus et structura causa. Deinde ante πᾶσι τοιούτοις interposuimus ἐν, quod itidem Steph. jam desideravit. Ast.

ἕκαστον] Legitur etiam ἕκαστοι: in superioribus autem edit. ἕκαστος. STEPH.

ἕκαστον] (Ald. Bas. 1. 2. Lov. ἕκαστος) respicit τὰς κοινωνίας et διαλύσεις; plenius ita scribi debebat: καὶ ἐν ἕκαστῳ τῶν τοιούτων (ὅποιον ἀν ᾧ), ὃ πρᾶττωσι πρὸς ἀλλήλους. Ast.

τῶν νόμων] Nonne τῷ νόμῳ vel τοῖς νόμοις scribendum esse dicendum est? STEPH.

τῷ νόμῳ] Vulgo τῶν νόμων, quod locum habere nequit. L. iv. p. 715. C. ὅς δ' ἂν τοῖς θεθεῖσι νόμοις εὐπειθέστατος τ' ᾧ. Ficinus simpliciter vertit: et parentibus quidem honores, non parentibus debitas pænas constituat. Unde conjiciat fortasse quispiam, τῶν νόμων vel τῷ νόμῳ alienum esse additamentum. Ast.

μειν δεῖ. κατιδὼν δὲ ὁ θεὸς τοὺς νόμους ἅπασιν τούτοις^α Φύλακας ἐπιστήσει,^β τοὺς μὲν διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας, ὅπως πάντα ταῦτα^γ ξυνηθῆσας ὁ νοῦς ἐπόμμενα σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη ἀποφήνη,^δ ἀλλὰ μὴ πλούτῳ μηδὲ φιλοτιμίᾳ. οὕτως, ὧ ξένοι, ἔγωγε ἤθελον ἀν ὑμᾶς, καὶ ἔτι νῦν βούλομαι, διεξελθεῖν πᾶς ἐν τοῖς τοῦ Διὸς λεγομένοις νόμοις τοῖς τε τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, οὓς Μίνως τε καὶ Λυκοῦργος ἐθέτην, ἔνεστί τε πάντα ταῦτα, καὶ ὅπη τάξιν τινὰ εἰληφότα διάδηλά ἐστι τῶ περι^{iii. ii. 195.} νόμων ἐμπείρῳ τέχνῃ εἴτε καὶ τισιν ἔθεσι, τοῖς δὲ ἄλλοις ἡμῖν οὐδαμῶς ἐστὶ καταφανῆ.

§. 7. ΚΛ. Πᾶς οὖν, ὧ ξένε, λέγειν χρῆ τὰ μετὰ ταῦτα;

ΑΘ. Ἐξ ἀρχῆς πάλιν ἔμοιγε δοκεῖ χρῆναι διεξελθεῖν, καθά περ ἠξάμεθα, τὰ τῆς ἀνδρίας πρῶτον ἐπιτηδεύματα· ἔπειτα ἕτερον καὶ αὐθις ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς διέξιμεν,

—^α ἕκαστος Ἐεφ, ἕκαστοι ἤγ.—^β τοὺς f.—^γ ἐπιστήσεται A, ἐπιστήσεται ἤ.—
β α η η ξ ο
^δ ταῦτα πάντα Ω, ταῦτα πάντα εἴη.—^ε ἀποφαίνει v.—^ς διέλθωμεν Ω.—^γ πειρασω-

κατιδὼν] Respicit hoc prægressum ἴδη; quocirca punctum, quod in libris editis extat, in comma mutavimus. Ceterum laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 16. p. 589. D. ubi v. Viger. p. 56.— Pro ἐπιστήσει Cod. Voss. ἐπιστήσοιται, adscripto ἐπιστάσεται (ἐπιστήσεται, quod in Cod. Paris. comparet, si Faehsius recte vidit). Mox Bas. 2. δὴ pro δι'. Ast.

δεῖ ἀληθοῦς δόξης ἰόντας] Sic Protagor. 323. A. ἦν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης. Ubi vid. Heind. Ast.

ἀποφαίνῃ] Vulgo ἀφοφίγη, quod solæcum esse grammatici (Dawes. Misc. Crit. p. 228. et Matthiæ Grammat. Gr. p. 738.) contendunt, quum δπως cum subjunctivo Aor. i. act. construi non solet. Idcirco jam Boeckh. ad Min. p. 62. ἀποφαίνῃ corrigendum esse monuit. Ceterum ἀποφαίνειν est facere, reddere, ut Gorg. 516. C. ἀλλὰ μὴν ἀγρωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἴους παρέλαβε. Sophist. 230. D. πρὶν ἂν—καθαρὸν ἀποφῆνῃ. Vid. Spanhem. ad Julian. p. 52. Ficinus bene vertit: ut mens in unum hæc omniu colligens eo deducat, ut tem-

perantiam et justitiam potius quam divitiarum ambitionemve sequantur. Ast.

ἐν τοῖς τοῦ Διὸς λεγομένοις νόμοις] Vid. ad c. 1. et cf. Diodor. Sic. i. 94. v. 79. Ast.

τάξιν τινὰ εἰληφότα] Vox τινὰ abest ab Eusebio. Respiciuntur vero prægressa: καὶ δὴ καὶ τῶ νομοθέτῃ τακτέον οὔτω, et quæ sequuntur. Ficinus vertit: et quonam ordine posita pateant illi. Urbanitas quædam cum irrisione conjuncta in verbis τοῖς δὲ ἄλλοις ἡμῖν inest; Clinias videlicet, qui Minois et Lycurgi leges ad virtutem universam spectare negaverat, tacite notatur. Ast.

εἴτε] Semel positum nota, ut vi. 6. p. 758. C. ἰόντι τέ τινί ποθεν ἄλλοθεν εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως. c. 23. p. 784. A. πλείους εἴτ' ἐλάττους. viii. 10. p. 844. D. βοτρώων εἴτε καὶ σύκων. xi. 8. p. 928. A. *Ος ἂν θῆλον εἴτε ἄρβηνα ἐπιτροπεύῃ. Sophist. p. 224. C. καπηλικὸν εἴτε αὐτοπαλικόν. Soph. Œd. T. 517. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. Cf. Æschyl. Cho. 991. Agam. 1416. Pindar. Pyth. iv. 138. Ast.

§. 7. διέξιμεν] Futuri vim habet, ut constat. Sic Protag. fin. Vid. Küster.

εἰαν βούλησθε· ὅπως δ' ἂν τὸ πρῶτον διεξέλθωμεν,^x πειρασόμεθα^y αὐτὸ παράδειγμα θέμενοι καὶ τᾶλλα οὕτω διαμυθολογούντες παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ· ὕστερον δὲ ἀρετῆς πάσης, καὶ ἅ^z γε νῦν δὴ διήλθομεν, ἐκείσε^a βλέποντα ἀποφανοῦμεν, ἂν^b θεὸς ἐθέλῃ.

π. 633.

ΜΕ. Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν.

μεθα Α, πειρασόμεθα Ξ.—^z τὰ ΑΩϛητ, & Ξ.—^a καὶ ἐκείσε η.—^b εἰαν v.—^c εἴτε δὴ

ad Aristoph. Plut. 70. et Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 42. p. 52. Ast.

πειρασόμεθα] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πειρασόμεθα. Bene Cornar. vertit: *conabimur ipsam exemplum proponere*. A Cod. Voss. ἂν abest; tunc scribendum esset διεξέλθομεν, quod nescio an vulgatæ ὅπως δ' ἂν—διεξέλθομεν præferri oporteat. De verbo διαμυθολογούντες vid. nostra ad Phædr. p. 390. Ast.

ὑστερον δὲ ἀρετῆς] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et recte Cornar. vertit: *post totius autem virtutis tractationem etiam ea, quæ nunc recensuimus, illuc respicere ostendemus, si Deus voluerit*. Steph. locum pervertit scribendo: ὑστερον δὲ, ἀρετῆς πάσης cet.

ΚΑ. Καλῶς λέγεις κ. τ. λ.] Quam dicit, πειρῶ κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε, se ipsum Clinias significat δεικτικῶς, noto inprimis ex Tragicis Græcis usu utriusque linguæ. Sed Atticus respondet: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἐμάντην, h. e. etiam te et me taxare conabor: quod indicat illum σὲ diversum esse ab Jovis laudatore. Nam si, ut in vulgata est, Clinias dixisset, *me Jovis laudatorem nunc percense*, Atticus tantum responderet poterat: πειράσομαι σέ τε καὶ ἐμάντην, h. e. et te et me percensebo. Nunc autem hic respondet: πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἐμάντην, etiam te et me percensebo; itaque illa, Καλῶς λέγεις. καὶ πειρῶ πρῶτον κρίνειν τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε ἡμῖν, omnino non a Clinia proferuntur. Hoc uno ictu, subtili quidem, verumtamen gravissimo apud intelligentes iudices, prostrata jacet vulgata lectio: delevi igitur cetera argumenta, quibus idem possis efficere. Sed eujusnam tandem, inquis, sunt illa? Megilli spondeo esse; Megillus ait: *Recte dicis, conareque primum huncce Jovis laudatorem, Cretensem Cliniam excutere*. Cui reponit Atticus: *Recte qui-*

dem: sed etiam te et me conabor. Communis enim sermo est. Labens autem lectio ista, quam refutavimus, alias quoque, ut solet fieri, secum rapit præcipiti ruina. Etenim etiam insequens proxime vocula Ναλ, quæ nunc est Clinia, Megillo tribuenda est, propterea quod per universon opus de Legibus hæc est a Platone regula observata, numquam ut Clinia et Megilli personæ variantur, nisi addita aliqua mutati collocutoris nota. Nihil elate dixi, nihil inconsiderate: bene perspectam habeo rem. Jam deinceps idem Megillus usque ad p. 633. D. cum Attico colloquitur excluso Clinia. Nam, ne quid omittam, etiam illa p. 633. C. Εὐγε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένη λέγεις etc. non Clinia sunt, ut vulgo putatur, sed Atheniensis hospitis, cui et genuinus Ficinus, et qui eum haud viderat, Francogallicus intp. tribuunt. Aperiior est res, quam ut plura dicam. Passim vero ineptissime peccatur in orationis distributione inter colloquentes, præsertim his in libris. Alia notavi alibi: nunc unum exemplum addam. x. p. 896. E. legitur: ΑΘ. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασιν τοῖς πάντη κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάσαι; ΚΑ. Τί μήν; ΑΘ. Μίαν ἢ πλείους; Jam infert Megillus: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν (ita leg.) ἀποκρινοῦμαι. Sed, obsecro, ecqui Megillo hic est locus? Quinam indoctus Lacedæmonius tam doctam responsionem ita témere potest edere? quinam sibi tantum arrogare, ut sapientissimo Attico et eruditori saltem Clinia dicat: ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρινοῦμαι? Nulla præterea interior nota hæc significatur esse Megilli: immo siquidem alterutrius forent, sive Clinia sive Megilli, assignanda potius Cretensi putarem, qui et in progressis et in sequentibus proxime loquitur. At neutrius sunt illorum, sed ipsius Atheniensis hospitis. Qui postquam quæsierat ex collocutori-

ΑΘ. Πειράσομαι καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν κοινὸς γὰρ ὁ λόγος. λέγετε οὖν. τὰ ξυσσίτια φαμεν καὶ τὰ γυμνάσια πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρῆσθαι τῷ νομοθέτῃ;

ΜΕ. Ναί.

ΑΘ. Καὶ τρίτον ἢ τέταρτον; ἴσως γὰρ ἂν οὕτω χρεΐη διαριθμῆσασθαι καὶ περὶ τῶν τῆς ἄλλης ἀρετῆς εἴτε μερῶν^c εἴτε ἅτ' αὐτὰ^d καλεῖν χρεῶν ἔστι, δηλοῦντα μόνον ἅ^e λέγει.

ΜΕ. Τρίτον τοίνυν, ἔγωγε εἴποιμ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων ὅστισοῦν, τὴν θήραν^f εὔρει· τέταρτον δὲ ἢ πέμπτον εἰ δυναίμεθα λέγειν, πειρώμεθα. ἔτι^b τοίνυν καὶ τὸ τέταρτον ἔγωγε πειρώμην^h ἂν λέγειν, τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον ἔν τε ταῖς πρὸς ἀλ-

μερῶν γ.—^d ἅτ' αὐτὰ ΑΞΩσφῆτ: ἅτ' ἂν αὐτὰ γ.—^e ἅ ΑΞΩσφτ: ὁ *γ.—^f θήραν γ.—^ε: ἔτι ΞΩσφ.—^h ἔγωγε καὶ τὸ τέταρτον πειρώμενον γ.—^γ γυμνοπαῖδιας Ωσφῆτ et

bus, utrum censerent esse mian ἢ πλείους; quia difficiliorem quæstionem arbitrabatur esse, quam ut respondere ad eam possent, ipse sibi respondit, dicens: Πλείους· ἐγὼ ὑπὲρ σφῶν ἀποκρινοῦμαι. διούν μὲν γέ που ἔλαττον μηδὲν τιθῶμεν, τῆς τε εὐεργετίας καὶ τῆς τἀναντία δυναμῆς ἐξεργάζεσθαι. Nunc demum Clinias orationem suscipit: Σφόδρα, inquit, ὀρθῶς εἴρηκας. Βοεσκ. p. 99—101. qui sic in Addend. 'Nunc video totam disputationem firmari a pluribus codd. inter quos est genuinus Fic: Ex eodem possem plura ejusmodi proferre, si vacaret.'

ΜΕΓ. Καλῶς κ. τ. λ.] Libri editi hæc verba et sequens Nal Clinia Cretensi tribuant; sed universa orationis continuatio docet, Megillum Lacedæmonium colloquium cum Atheniense suscipere; verbis enim τὸν τοῦ Διὸς ἐπανέτην τόνδε (i. e. qui Minois leges a Jove, ut traditur, acceptas pro præstantissimis habet) significat Cliniam Cretensem, et in iis, quæ de convictu aliisque Lacedæmoniorum propriis accuratius disputantur, Megillus cum Atheniense sermonem confert. Res per se tam clara est, ut verbum addere pigeat. Ast.

καὶ σέ τε καὶ ἑμαυτὸν] Quibus monet Atheniensis, quæ de optima civitate legibusque disserantur, ea non ad hanc vel illam civitatem vel alicujus urbis civem spectare, sed ipsius rei causa in medium proferri.—Bas. 1. et 2. κοινὸς

καὶ pro κοινὸς γάρ. Ast.

τρίτον ἢ τέταρτον] Int. τί πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρῆσθαι φαμεν; δηλοῦντα, ὃ λέγει, ut declaret tantummodo, quod dicere vult vel intelligit. Participium pendet e prægresso καλεῖν χρεῶν ἔστι, et subjectum, quod dicitur, est persona indefinita. Sic iii. 8. p. 688. B. ὅτι δὴ φημι εὐχῆ χρῆσθαι σφαλερὸν εἶναι νοῦν μὴ κεκτημένον. Cf. iii. 16. p. 701. C. iv. 4. p. 709. B. c. 8. p. 717. B. c. 12. p. 723. C. v. 3. p. 730. E. vi. 7. p. 759. A. B. vii. 16. p. 813. A. viii. 9. xi. 3. 917. B. al. Vid. ad Polit. iii. 11. p. 400. A. Vulgo in his pronomen τῆς, τῶν αὐτ. intelligendum esse statuunt.—Præterea cum Cod. Par. ἂν post ἅτ' expungi debet; ἅτ' ἂν enim postulare ἦ. Ast.

τὴν θήραν] Venatio enim præcipua corporis exercitatio habebatur, v. Crag. de Republ. Lacedæmon. iii. 2. p. 311. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 152. Ast.

ΑΘΗΝ. Τέταρτον] Ante Τέταρτον invenitur notata persona Atheniensis et ante Ἐπι τοίνυν persona Megilli. ΣΤΕΦΗ. Nescio, in quo libro Stephanus invenit optimam hanc orationis distributionem; Ficinus enim et Cornarius vulgarem sequuntur scripturam, quæ Megillo etiam verba τέταρτον—πειρώμεθα assignat. Ast.

καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων] In celebrata illa διαμαστιγώσει, qua pueri ad aram Dianæ Orthiæ stato tempore fla-

λήλους ταῖς χερσὶ μάχαις καὶ ἐν ἀρπαγαῖς τισὶ διὰ πολ-
λῶν πληγῶν ἑκάστοτε γιγνομένων. ἔτι δὲ καὶ κρύπτειά τις

gris cædebantur (vid. Crag. iii. 8. p. 325. sq. P. Fabri Agonistic. iii. 18. Gronov. Thesaur. t. viii. p. 2199. Meurs. in Græc. Feriat. l. ii. Gronov. Thesaur. t. vii. p. 755. et Manso in Sparta t. i. p. ii. p. 183.) aliisque, quæ duræ Laconum disciplinæ propria erant. V. Schol. et cf. cum his ac sequentibus Xenoph. de Lacedæm. Rep. c. ii. Ast.

ταῖς χερσὶ μάχαις] Solebant enim ephēbi inter se manibus et calcibus certare, v. Schol. Ruhnk. p. 224. et Crag. iii. 5. p. 318. Ast.

χερσὶ μάχαις] Mæris: Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α'. Hinc Piersonus p. 407. apud Plat. corrigi ταῖς χερσιμαχίαις: sed verum indubie Abreschius vidit apud Mær. reponens χερσὶ μάχαις. Etenim Græcum non est ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσιμαχίαις; quod vero alterum ταῖς Piersonus delet, nimia est audacia. Vulgatam tuetur et Schol. et usus sermonis, ex quo dicitur ἢ ταῖς χερσὶ μάχη, ut μάχεσθαι ταῖς χερσὶ, quod genus dicendi præter alios illustravit Heindorf. ad Gorg. §. 146. Ita statim post: καὶ ἕνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις; quæ brevior locutio egregie convenit Laconico. Sed ut h. l. male cesserit Platonis ex grammatico emendatio, tamen ea requiritur passim; cuius rei duo eximia posui exempla. Legg. vii. p. 811. C. dicitur: Νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους οὐδ' ἐξ ἑω μέχρι δεῦρο δὴ διεληθίσαμεν ἡμεῖς, ὡς μὲν ἔμοι φανόμεθα, οὐκ ἕνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν ἔδοξαν δ' οὐδ' μοι παντάσῃ ποιήσει τινὶ προσομοίως εἰρηθῆναι. In quo primum notanda anacoluthia ἀποβλέψας, ἔδοξαν δ' οὐδ' μοι.—Cf. iii. p. 686. D. ἀποβλέψας γὰρ πρὸς τοῦτον τὸν στόλον οὐδ' περὶ διαλεγόμεθα, ἔδοξέ μοι πάγκαλός τε εἶναι καὶ θαυμαστὸν κτήμα παραπεσεῖν τοῖς Ἑλλησιν.—Apol. p. 21. C. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῷ, εἶναι δ' οὐ. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 18. βουλόμενος δὲ κατὰ σκοπὸν τινα πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅτι πράττει ὁ Ἀσσύριος, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι ὁ Ἀράσσης ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο. Sed ut veniam ad rem, pro illo δεῦρο δὴ scribendum δεῦρ' αἰ. Suidas: δεῦρ' αἰ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὐδ' ἐξ ἑω μέχρι δεῦρο αἰετὶ διεληθίσαμεν.

Politic. p. 292. C. καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον μερίζοντες δεῦρ' αἰετὶ προελθόμεθα. Theætet. p. 143. A. ἡκουσά σου καὶ πρότερον, καὶ μέντοι αἰετὶ μέλλων κελύθειν ἐπιδείξει διατέτριφα δεῦρο. Eurip. Med. 670. ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰετὶ τείνεις βίον. Cf. Intt. Harpocr. v. αἰετὶ, Valck. ad Phœn. p. 413. Alter locus est Legg. v. p. 734. E. καθάπερ οὖν δὴ τινα ξυμφυῆν ἢ καὶ πλέγμα ἔλλ' ὀτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἰδόντ' ἐστὶ τὴν τε ξυμφυῆν καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Quod ξυμφυῆν in ξυμφυῆν mutaveram, posthac Cod. Leid. firmavit. Idem pro altero ξυμφυῆν habet ἐφυῆν. Vere. Ecce Pollux vii. 30. Πλάτων δὲ ἐφυῆν καλεῖ τὴν κρόκην. Manus manus lavat: Pollux et ad firmandam veram lectionem hujus loci adhiberi potest, et ex hoc ipso loco invicem lucem accipit; etenim cognitio hujus vera scriptura non refutanda amplius sunt, quæ Jungermannus in Pollice novavit. ΒΟΕΣΚΗ. p. 101—103.

ἀρπαγαῖς τισὶ] Furari jubebantur pueri, ut in calliditate exercerentur, deprehensi vero verberibus castigabantur. Vid. Xenophont. l. i. §. 8. 9. et Crag. iii. 12. Manso l. i. p. 185. Ast.

κρύπτειά τις] Plutarch. Lycurg. p. 56. E. ἢ δὲ καλουμένη κρυπτεία παρ' αὐτοῖς, εἴ γε δὴ καὶ τοῦτο τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων ἐν ἔστιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἰστόρηκε, ταύτην ἂν εἴη καὶ τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀνεργασμένη δόξαν. ἦν δὲ τοιαύτη τῶν νέων οὐ ἄρχοντες διὰ χρόνον τοὺς μάλιστα οἱ ἔχειν δοκοῦντας εἰς τὴν χώραν ἄλλως ἐξέπεμπον ἔχοντας ἐγχειρίδια καὶ τροφήν ἀναγκαίαν, ἄλλο δὲ οὐδέν· οἱ δὲ μετ' ἡμέραν μὲν εἰς ἀσυνδήλους διασπειρόμενοι τόπους ἀπέκρυπτον ἑαυτοὺς καὶ ἀνεπαύοντο, νύκτωρ δὲ κατιόντες εἰς τὰς ὁδοὺς, τῶν εἰλώτων τὸν ἀλίσκόμενον ἀπέσφαττον πολλὰκις δὲ καὶ τοῖς ἀγροῖς ἐπιπροσυνέμενοι τοὺς βρωμαλωτάτους καὶ κρατίστους αὐτῶν ἀνῆρουν. Similiter Heraclid. Pontic. de Polit. p. 504. ed. Crag. λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτείαν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιώντες ἡμέρας κρύπτονται, τὰς δὲ νύκτας μετ' ὕπνων—καὶ ἀναίρουσι τῶν εἰλώτων ὅσους ἂν ἐπιτήθειον ζ'. Cf. Barthelem. Itiner. Anachars. t. v. p. 364. Aliter κρυπτείαν explicat Schol. Cf. Manso in Sparta t. i. p. ii. p. 141. Ast.

ονομάζεται θανμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις, χειμῶνων τε ἀνυποδησαίαι καὶ ἀστρωσαίαι καὶ ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις, νύκτωρ τε πλαναμένων διὰ πάσης τῆς χώρας καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔτι δὲ καὶ ταῖς γυμνοπαιδαῖς¹ δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίνονται τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων, καὶ πάμπολλα ἕτερα, σχεδὸν ὅσα οὐκ ἂν παύσαιτό τις ἐκάστοτε διεξιῶν.

ΑΘ. Εὖ γε, ὦ Λακεδαιμόνιε ξένε, λέγεις. τὴν ἀνδρίαν

χειμῶνων τε ἀνυποδησαίαι] Ad χειμῶνων intell. διὰ, v. L. Bos. Ellips. p. 675. ed. Schäfer. De re, cf. Xenophont. l. l. §. 3. 4. Ἀστ.

αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεις] Dativus αὐτοῖς e substantivo διακονήσεις pendet (vid. ad c. 6.) et ἑαυτῶν appositum est, ut solet pronomen personale αὐτὸς aliis pronominiibus, præcipue possessivis, adjici, ita ut ejus vim nostro sermone exprimere possimus voce *eigen*. Sic vi. 2. p. 753. B. ἐν ταῖς σφετέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας δυνάμει. xi. 6. p. 923. A. τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν χρήματα. Sed offendit ut in hoc loco ἑαυτῶν, sic in laudato l. vi. 2. αὐτῶν; sermonis enim Græci consuetudo, nī omnia me fallunt, postulabat αὐτοῖς αὐτῶν διακονήσεις et ἐν ταῖς σφετέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας δυνάμει. Exemplis a nobis ad Sympos. p. 249. citatis ante Homer. II. O. 39. νωίτερον αὐτῶν. Antiphon. κατηγορ. φαρμακ. t. vii. p. 620. Reisk. καὶ οἰκέτας τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἐπικαλοῦνται μάρτυρας. De Choerent. p. 785. ἐν τῇ σφετέρᾳ αὐτῶν (οἰκίᾳ). Lys. p. 462. t. v. πατρίδα (τὴν;) σφετέρᾳ αὐτῶν καταλιπόντες. p. 470. γονέας σφετέρους αὐτῶν πρεσβύτας καταλιπόντες. p. 514. τοῖς ὑμέτεροις αὐτῶν φίλοις. p. 635. τὰ σφέτερ' αὐτῶν. p. 703. οὐδὲν—τῶν σφετέρων αὐτῶν. p. 704. οὐδὲν ἦττον ἐπιμελήσεσθε τῶν ὑμετέρων χρημάτων, ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν. Isocrat. Nicocl. §. 12. p. 35. Coray: διδάσκει τοὺς παῖδας τοὺς ὑμέτερος αὐτῶν βασιλεύεσθαι. §. 13. p. 36. ὕψισθε καὶ τὸν βίον τὸν ὑμετέρον αὐτῶν ἐπιδεδωκότα. Ad Philipp. p. 88. ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν. p. 100. διοικεῖν τὸν βίον τὸν σφέτερον αὐτῶν. Sic idem Panegyri. §. 22. p. 52. Cor. p. 45. Mor. Archidam. p. 116. 121. 131. Areopag. p. 139. 142. 143. 144. Demosthen. Olynth. ii. p. 25. τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν, et paulo post: ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων. iii. p. 36. τὰ ὑμέτερ'

αὐτῶν. Philipp. i. p. 53. De Chersones. p. 95. pro Coron. p. 277. al. In his et similibus locis ubique αὐτῶν scriptum vides; neque tamen sine librorum auctoritate mutare quidquam ausus sum, quum horum librorum auctor plura habeat a communi Atticorum usu discrepantia. Si vero liber aliquis αὐτοῖς αὐτῶν præberet, id sine ulla controversiâ recipiendum esset. Ast.

γυμνοπαιδαῖς] γυμνοπαιδαῖαι dicebantur ludi s. festi dies Spartanorum, qui mense Hecatombæone (qui in solstitium fere æstivum incidebat; hinc τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων) a pueris ac viris, qui nudi saltabant, in victoriâ, quam ad Thyream reportaverant, vel eorum, qui ad Thyream occubuerant, memoriam celebrabantur. Vid. Tim. Lexic. p. 73. ed. Ruhnk. Meurs. de Saltat. veit. in Gronov. Thesaur. Ant. Gr. t. viii. p. 1246. Grav. et Gesner. ad Lucian. de Saltat. p. 274. Valcken. ad Herodot. vi. 67. Ernesti ad Xenoph. Memor. i. 2. 61. Schneider. ad Xenoph. Hist. Græc. vi. 4. 16. et Manso l. l. p. 210. sq. Ceterum Ald. Lov. Bas. l. et 2. scribunt γυμνοπαιδαῖαι, et libri omnino fluctuant in hac voce inter γυμνοπαιδαῖα, γυμνοπαιδαῖα et γυμνοπαιδαῖ; vid. Virr. Doct. ad Xenoph. Memor. Socrat. l. l. et Lexic. Xenophont. t. i. p. 612. Ast.

εὖ γε] Verba hæc Atheniensis, non Clinix esse, sensus docet. Etiam genuina Ficini translatio Atheniensis ea tribuit. Mox pro eo, quod vulgo scribitur, τῶν ἄνδριαν δὲ, ut in his loquendi formulis solet, absolute fere positus est, ut sit: quod vero ad fortitudinem attinet, quid statuamus? Sic Xenoph. Mem. Socrat. iii. 1. 10. τί δὲ τοῖς κινδυνεύειν μέλλοντας, ἄρα φιλοτιμοτάτοις προτακ-

δέ, φέρε, τί θῶμεν,^k πότερον ἀπλῶς οὕτως εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον, ἢ καὶ πρὸς^l πόθους τε καὶ ἡδονὰς καὶ τινὰς δεινὰς θαυπέϊας κολακικὰς, αἱ καὶ τῶν σεμνῶν οἰομένων εἶναι τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι^m κηρίουςⁿ ποιοῦσιν;^o

ΜΕ. Οἶμαι^p μὲν οὕτω, πρὸς ταῦτα ζύμπαντα.

ΑΘ. Εἰ γοῦν μεμήμεθα τοὺς ἔμπροσθεν λόγους, ἦττω τινὰ ὅδε καὶ πόλιν ἔλεγεν αὐτὴν αὐτῆς καὶ ἄνδρα. ἦ γάρ, ὦ ξένη Κνωσίε;^q

ΚΛ. Καὶ πάνυ γε.

ΑΘ. Νῦν οὖν πότερα λέγομεν^r τὸν τῶν λυπῶν^b ἦττω κακὸν ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μαῖλλον;

ΚΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ, τὸν τῶν ἡδονῶν καὶ πάντες που

pr E, γυμνοπαίδεϊας corr E.—^k τιθῶμεν s.—^l πρὸς om pr E.—^m μαλάττουσαι om ΑΞΩδρ et pr h.—ⁿ κηρίους in mg ponunt ΑΩ, post ποιοῦσι ε, om Εεf et pr h.—^o ποιοῦσιν E et pr A: ποιοῦσι πρὸς ταῦτα ζύμπαντα mg A cum *s.—^p οἶμαι...ζύμπαντα om εf cum pr Ω, οἶμαι μὲν οὕτω om E.—^q κνωσίε, ut solet, A.—^r λέγομεν pr

τέον; Legg. vii. 23. fin. ἐνυροθηρευτήν δέ—ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ ἐξέστω θηρέειν, μὴ χρώμενον ὄπῶν ἀναβολῶσει μόνον. xi. 8. p. 927. D. τὴν δὲ ἄλλην νομοθεσίαν ἐπιτρόποισί τε περὶ ὄρφανούς, ἔρχουσί τε περὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐπιτρόπων, εἰ μὴ δὴ παράδειγμα—ἐκέκμητο αὐτοῖ—, εἶχέ τινα λόγον ἂν cet. Cf. Kuhn. ad Ælian. V. H. ii. 13. p. 74. et Taylor. Ind. Lys. Græciti. t. vi. p. 920. ed. Reisk. Ast.

θαυπέϊας κολακικὰς] ‘Blandimenta adulatoria, quæ soli delectationi inserviunt; quo voluptates in primis significantur, blandissimæ illæ dominae;’ ut Cicero ait, de Offic. ii. 11. Cf. infra viii. 8.—κηρίους. L. vii. 2. p. 789. E. τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε οἶον κήρινον, ἕως ὄργον. Horat. Art. Poet. 163. ‘Cereus in vitium flecti.’ Plin. Epist. vii. 9. §. 11. ‘ut laus est ceræ, mollis cedensque sequatur.’ Vid. Schwarz. ad Plin. Panegy. xlv. §. 5. Ast.

τὸν τῶν λυπῶν] Sic Bas. 1. 2. et Cod. Voss. Ald. vitiose λοιπῶν. Ast.

κακὸν] Non illud Noster quærit, uter malus sit, qui voluptatibus an qui doloribus succumbat: utrumque enim pro malo habet: sed illud, uter sit deterior. Legendum igitur κακίον.— Ecce Fic. Utrum igitur eum, qui dolore frangitur, an eum, qui voluptate superatur, deterio-

rem vocare oportet? Simili, non eodem modo corrigo Rep. vi. p. 491. D. ἔχει δὴ, οἶμαι, λόγον, τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρῳ οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλάττειν τῆς φαύλης. Leg. κακίον. Omnino mutato, ut hic feci accentu, quantæ interdum tenebræ dispelluntur! Ita vexatissimus locus Legg. iv. p. 709. D. Οὐκοῦν ὃ γε πρὸς ἕκαστόν τι τῶν εἰρημῶν ἔχων τὴν τέχνην, κἂν εἴξασθαι που δύναιτο ὀρθῶς τι παρὸν αὐτῷ διὰ τέχνης, τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι; hic igitur locus emendabitur scribendo: δύναιτο ὀρθῶς, τί παρὸν— hoc sensu: Nonne igitur qui in singulis, quas dixi, rebus artem habet, etiam rite ea precari et petere a diis poterit, quæ, modo contigerint fortuna, indigeant sola arte, ut ad bonum euentum adducantur? Eodem modo corrigendus locus vulgo ab intpp. non intellectus x. p. 894. A. γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ’ ἂν τι πάθος ᾖ δῆλον ὡς ὀπότεν ἀρχὴ λαβούσα αἴξην, εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν. Scribe: ἡνίκ’ ἂν τι πάθος ᾖ; δῆλον.—. ΒΟΕΚΗ. κακὸν] Boeckhiius legi jubebat κακίον, quia comparativus desideretur; sed μάλλον trahendum est ad κακὸν, qua verborum traiectione nihil apud nostrum frequentius, vid. ad c. 4. Ast.

μᾶλλον λέγομεν τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον, τοῦτον τὸν ἐπονειδίστως ἤττονα ἑαυτοῦ, πρότερον ἢ τὸν ὑπὸ τῶν λυπῶν.

ΑΘ. Ὁ Διὸς οὖν δὴ^u καὶ ὁ Πυθικός νομοθέτης οὐⁱⁱ 634. δὴ που χωλὴν τὴν ἀνδρίαν νενομοθετήκατον, πρὸς τὰ ἀριστερὰ μόνον δυναμένην ἀντιβαίνειν, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ^v καὶ^w κομψὰ καὶ θαυτευτικὰ ἀδυνατοῦσαν; ἢ πρὸς ἀμφοτέρα;^x

ΚΛ. Πρὸς ἀμφοτέρα ἔγαγε ἀξιῶ.^y

ΑΘ. Λέγωμεν τοίνυν πάλιν,^z ἐπιτηδεύματα ποῖα ἔσθ' ὑμῖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν, ἃ γεύοντα τῶν ἡδονῶν καὶ οὐ φεύγοντα αὐτάς, καθά περ τὰς λύπας οὐκ ἔφευγεν, ⁱⁱⁱ ii. 198. ἀλλ' ἀγοντα εἰς μέσας ἠνάγκαζε καὶ ἔπειθε τιμαῖς ὡς τε κρατεῖν αὐτῶν; ποῦ δὴ τοῦτ' ἔστι ταῦτον περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; λεγέσθω, τί τοῦτ' ἔστιν

ΑΘ, om r.—^u λυπῶν ΑΞΩϛηγ: λοιπῶν σ.—^v τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν λέγομεν r.—^w δὴ om h.—^y δὲ om ΞΩϛηγ.—^z καὶ ante κομψὰ om pr A.—^x πρὸς ἀμφοτέρα om pr h.

τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον] Plura hic menda comparent in libris veteribus. Bas. 1. et 2. habent τὸ—κρατούμενον; deinde pro ἤττονα Ald. ἤττον, et Basileenses libri ἤττον; denique Ald. Bas. 1. et 2. τὸ ὑπὸ τῶν λυπῶν. Liber Lov. Aldinum, ut solet, sequitur. Ficinus vero nostram scripturam reddidit. Ast.

τὸν ἐπονειδίστως] Int. οὕτω λεγόμενον: eum, qui voluptatibus succumbat, esse illum, cui ut probrum objiciatur, quod semet ipso inferior sit.—Ceterum prægresso μᾶλλον subjicitur πρότερον, ut solent comparativus et particulæ comparativæ, si orationis pondus in iis inest, abundanter fere poni. Sic Lys. 211. E. οἶμαι, νῆ τὸν κίνα, μᾶλλον ἢ τὸ Δαρείου χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην, πολὺ πρότερον ἑταῖρον μᾶλλον ἢ αὐτὸν Δαρείου (ut qui, φίλος ἀγαθός, multo potior sit amicus ipso Dario). Xenoph. Cyrop. ii. 2. 12. πᾶς οὐχ οὗτοι ἀστεῖοι ἂν καὶ εὐχάριτες δικαιοτέρον ὀνομάζουτο μᾶλλον ἢ ἀλαζόνες; Vid. nostra ad Phædr. p. 395. et Hermann. ad Viger. p. 716. Ast.

οὐ δὴ που] Interrogative est: num quid, num forte. Ficinus absone vertit: quare Jovis et Apollinis legum latores claudam fortitudinem non posuerint—succumbat. Imo ad utrumque sufficientem?—In Ald. Bas. 1. et 2. χωλὴν vitiose scribitur. Ast.

Plat.

VOL. VII.

3 L

ποῖα ἔσθ'] Ald. Lov. et Bas. 1. ἔθ'. De dativo ὑμῖν vid. ad c. 1. Ast.

ὑμῖν—ταῖς πόλεσιν] Hic locus est ejus exemplo confirmari posse dixi [ad p. 624.] lectionem illam initio hujus libri, ταῖς πόλεσιν ὑμῖν. In iis autem quæ proxime sequuntur non puto Ficinum legisse γεύόμενα, sed γεύοντα (quod hic recte redditur) confudisse cum γεύόμενα: sicut antea illum γευστέον a γεύω, male interpretatum esse monui, tanquam a γεύομαι. STEPH.

ἐν τοῖς νόμοις; λεγέσθω, τί κ. τ. λ.] Ald. ita interpungit: ἐν τοῖς νόμοις, λεγέσθω τί τοῦτ' ἔστιν ἢ καὶ cet. Eandem scripturam sequuntur libri Basileenses, nisi quod post ἔστιν interrogationis signum habent. Ficinus vertit: ubinam vestris in legibus id conspicitur, quod æque contra voluptates sicuti contra dolores homines fortes efficiat? victoresque quorum oportet ostendat: nec ullo modo patiatur a proximis cuique intra se et gravissimis hostibus superari? Dicite observo, quid apud vos tale? Stephanus ita locum constituit: ἐν τοῖς νόμοις, λεγέσθω τί τοῦτ' ἔστιν ἢ καὶ cet. Cod. Voss. autem sic interpungit: νόμοις· λεγέσθω τί τοῦτ' ἔστιν. Nos cum Ficino et Cornario post νόμοις interrogationis signum posuimus, et in reliquis constituendis Cornarium secuti sumus, qui ver-

ὁ καὶ ἀπεργάζεται ὑμῖν^a ὁμοίως πρὸς τε ἀλγηδόνας καὶ πρὸς ἡδονὰς τοὺς αὐτοὺς ἀνδρείους νικῶντάς τε ἀδεῖ νικῶν, καὶ οὐδαμῶς ἤττους πολεμίων τῶν ἐγγύτατα ἑαυτῶν καὶ χαλεπωτάτων.

ΜΕ. Οὕτω μὲν τοίνυν, ὦ ξένε, καθά περ πρὸς τὰς ἀλγηδόνας εἶχον νόμους ἀντιτεταγμένους πολλοὺς εἰπεῖν, οὐκ ἂν ἴσως εὐποροῖην κατὰ^b μεγάλα μέρη καὶ διαφανῆ λέγων περὶ τῶν ἡδονῶν· κατὰ δὲ σμικρὰ ἴσως εὐποροῖην ἂν.

ΚΛ. Οὐ μὴν οὐδ' ἂν αὐτὸς ἔγωγε ἐν τοῖς κατὰ Κρήτην νόμοις ἔχοιμι ἐμφανῆς ὁμοίως ποιεῖν τὸ τοιοῦτον.

ΑΘ. ὦ ἄριστοι ξένων, καὶ οὐδέν γε θαυμαστόν. ἀλλ' ἂν ἄρα τις ἡμῶν^c περὶ τοὺς ἐκάστων οἴκοι νόμους^d ψέξῃ^e τι,^f βουλόμενος ἰδεῖν τό τε ἀληθές ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον, μὴ χαλεπῶς ἀλλὰ πρῶως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων.

ΚΛ. Ὅρθως, ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἴρηκας, καὶ πειστέον.

ΑΘ. Οὐ γὰρ ἂν, ὦ Κλεινία, τηλικοῖσδε ἀνδράσι πρέποι τὸ τοιοῦτον.

ΚΛ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΑΘ. Εἰ μὲν τοίνυν ὀρθῶς ἢ μὴ τις ἐπιτιμᾷ τῇ τε Λακωνικῇ καὶ τῇ Κρητικῇ πολιτείᾳ, ὁ λόγος ἂν ἕτερος εἴη· τὰ^g δ' οὖν^h λεγόμενα πρὸς τῶν πολλῶν ἴσως ἐγὼ μᾶλλον

— γ ἔγωγε καὶ ἀξιώ ἢ.— ζ πάλαι f.— a ἡμῖν εἴη et tc Ω.— b κατὰ... ἂν om cf.—

c ἡμῶν Afr, ἡμᾶς Ων : ἡμᾶς *ε.— d νόμους post τι ponit τ.— e ἐξήτει cf et γρ ΑΘ.— f τι om f.— g à post lacunam f.— h libri γοῦν.— κίται Αἴη : κείνται *ε.—

tit: *Ubi hoc idem est circa voluptates in legibus constitutum? Dicatur quid sit hoc quod.*—Ceterum hostes unicuique proximos ac gravissimos esse voluptates blandientes et in animum se insinuantes, vix opus est monere. Ast.

τὸ τοιοῦτον] Cod. Voss. τὸ τοιοῦτον, ὦ ξένοι, male.—Mox Codd. Voss. et Par. debemus ἡμῶν pro ἡμᾶς; sic et Ficinus legit vertens: *verum si quis inter nos.* Etiam sequens πρῶως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων flagitat ἡμῶν. Paulo post Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πιστέον. Ast.

εἰ μὲν τοίνυν κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 1. p. 573. B. ubi pro ἢ μὴ scribitur εἰ μὴ. Mox vulgo ὁ λόγος legitur; Eusebius vero recte λόγος exhibet, ut Ficinus videtur legisse vertens: *utrum*

recte necne Laconicam et Cretensem republicam quis reprehendere possit, alia quaestio est. Similiter Demosthen. Orat. π. συντάξ. p. 168. Reisk. εἰ μὲν γὰρ ἡσυχίαν ἔχειν ὑμῖν ἀπέχρη—ἄλλος ἂν ἦν λόγος οὗτος.—Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πρὸς τὸν πολλῶν. Ast.

ὁ λόγος] Delendus articulus ὁ, omittebat etiam Eusebio Præp. Ev. xii. p. 573. Plane geminum Aristot. Polit. iii. 2. p. 145. εἰ δὲ δίκαιον διαλύειν ἢ μὴ διαλύειν, ὅταν εἰς ἑτέραν μεταβάλλῃ πολιτείαν ἢ πόλιν, λόγος ἕτερος. Mox scribendum κίται pro κείνται ex Euseb. et Theodoret. Gr. Aff. Cur. i. p. 711. et ὑμῖν ex Theodoret. et Cod. Leid. pro ἡμῖν. Воескн. p. 104.

ἔχοιμι ἂν ὑμῶν ἀμφοτέρων λέγειν. ὑμῖν μὲν γὰρ, εἴ περ καὶ μετρίως κατεσκευάσται τὰ τῶν νόμων, εἰς τῶν καλλίστων ἂν εἴη νόμων μὴ ζητεῖν τῶν νέων μηδένα ἑᾶν ποῖα καλῶς αὐτῶν ἢ μὴ καλῶς ἔχει, μιᾷ δὲ Φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν ὡς πάντα καλῶς κεῖται¹ θέντων θεῶν, καὶ ἑάν τις ἄλλως^k λέγη, μὴ ἀνέχεσθαι¹ τὸ παρῆπαν ἀκούοντας· γέραν δὲ εἴ τίς τι ξυνοεῖ τῶν παρῆ ὑμῖν,^m πρὸς ἄρχοντά τε καὶ πρὸςⁿ ἡλικιώτην μηδενὸς ἐναντίον νέου ποιεῖσθαι τοὺς τοιούτους λόγους.

ΚΛ. Ὁρθότατά γε, ᾧ ξένε, λέγεις, καὶ καθά περ μάντις ἀπὼν τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος αὐτὰ νῦν ἐπι-^{II. 635.} εικῶς μοι δοκεῖς ἐστοχάσθαι καὶ σφόδρα ἀληθῆ λέγειν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἡμῖν τὰ νῦν ἐρημία μὲν νέων, αὐτοῖ δ' ἔνεκα γῆρας ἀφείμεθ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διαλεγόμενοι^{III. ii. 200.} περὶ αὐτῶν τούτων μόνοι πρὸς μόνους μηδὲν ἂν πλημμελεῖν;

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα οὕτως, εἰς ἃ καὶ μηδὲν γε ἀνῆς ἐπιτιμῶν τοῖς νόμοις ἡμῶν· οὐ γὰρ τό γε γνῶναί τι τῶν μὴ καλῶν ἄτιμον, ἀλλὰ ἴασιν ἐξ αὐτοῦ συμβαίνει γίγνεσθαι τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα ἀλλ' εὐνοίᾳ^o δεχομένῳ.

δ

^k ἄλλος Ξ et pr Ω.—¹ ἀνέσθαι pr A.—^m ὑμῖν A, ἡμῶν Ω : ἡμῖν *Γ.—ⁿ πρὸς add Ar

ὑμῖν μὲν γὰρ] Citat Theodoret. The-
rapeut. Serm. i. p. 475. D. ubi, ut in
Eusebii libris, μὲν post ὑμῶν deest.
Deinde Euseb. et Theodor. εἰ καὶ μετρίως
pro εἴπερ exhibent: et similiter Ficinus
videtur legisse, quum verterit: *robis qui-
dem, si recte constitutæ sunt leges.* Sed
recte habet εἴπερ, quod comparisonem
indicat reliquarum legum cum ea, quam
optimam dicit: si quæ legum vestrarum
bonæ sunt, hæc certe optima est, h. e.
inter omnes leges bonas, quas habetis,
hæc excellit.—Paulo post Theodoret,
νέων et ξυμφωνεῖν (vulgo συμφωνεῖν).
Astr.

ἐξ ἑνὸς στόματος] Latinorum uno ore,
h. e. omnium consensu, satis trita est
loquendi ratio. Astr.

κεῖται] Euseb. et Theodor. κεῖται,
quod reponendum esse censebant Boeck-
hlius et Heind. ad Cratyl. p. 137. Sed
similiter iii. 5. p. 683. B. καὶ ἀντὶ ποίων

ποῖα μεταθεθέντα εὐδαίμονα πόλιν ἀπερ-
γάζοντ' ἂν. Polit. i. 24. p. 353. B. ἀρ'
ἂν ποτε ὄμματα τὸ ἐαυτῶν ἔργον καλῶς
ἀπεργάσαιτο; Xenoph. Memor. ii. 4.
7. καὶ τὰ ἄτα προκαθοῦσι. Cyrop. vii.
1. 2. Anab. i. 2. 27. Mag. Equit. viii.
6. Cf. Reisk. Ind. Græcit. Lysiac. p.
871. sq. t. vi. et Lycurg. p. 670. t. viii.
et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 343.
Hoc, ut plura alia antiqui sermonis pro-
pria, Atticorum sermo retinuit.—Mox
Euseb. ἂν τις. Illud παρῆ ὑμῶν (vulgo
ἡμῶν) Eusebio et Cod. Voss. debetur.
Deinde ἐναντίον est coram: presente
juveni quopiam; vid. nostra ad Phædr.
p. 252.—Post πλημμελεῖν interrogationis
signum apposuimus. Astr.

eis δ] Quapropter, ut Herodot. ii.
103. ἐς δ. Legg. vi. 23. p. 784. E. εἰς
τὰ τοιαῦτα. Vid. Abresch. Animadv.
ad Æschyl. t. i. p. 663. et Valckenar. ad
Eurip. Phœniss. p. 234. Astr.

§. 8. ΑΘ. Καλῶς. οὐ μὴν ἐπιτιμῶν γε^p ἐρῶ τοῖς νόμοις πῶ πρὶν βεβαίως εἰς δύναμιν διασκέψασθαι, μᾶλλον δὲ ἀπορῶν. ὑμῖν γὰρ ὁ νομοθέτης μόνοις^q Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ὧν ἡμεῖς πυνθανόμεθα, τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι καὶ μὴ γεύεσθαι, τὸ δὲ τῶν λυπῶν καὶ φόβων, ὃ περ ἄρτι διεληλύθαμεν, ἠγήσατο εἴ τις ἐκ παιδῶν φευξέεται διὰ τέλους, ὅποταν εἰς ἀναγκαίους ἔλθῃ πόνους καὶ φόβους καὶ λύπας, φευξείσθαι τοὺς ἐν ἐκείνοις γεγυμνασμένους καὶ δουλεύσειν αὐτοῖς. ταῦτόν δὴ τοῦτ', οἶμαι, καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἔδει διανοεῖσθαι τὸν αὐτὸν νομοθέτην, λέγοντα αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἡμῖν^s ἐκ νέων^t εἰ^u ἄπειροι τῶν μεγίστων ἡδονῶν οἱ πολῖται γενήσονται, καὶ ἀμελέτητοι γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς^v καρτερεῖν καὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν ἕνεκα τῆς γλυκυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς, ταῦτόν πείσονται τοῖς ἡττωμένοις τῶν φόβων, δουλεύσουσι^w τρόπον ἕτερον καὶ ἐτ' αἰ-

III. II. 201.

et supra verbum Ω.—^o ἐννοίαι pr A.—^p ἐπιτιμῶν γε ΑΩυβητ: γε ἐπιτιμῶν s.—^q νόμοις A.—^r τὰ f.—^s ἡμῖν γε f.—^t ἐκ νέων om r.—^u οἱ r.—^v ἐν ταῖς ἡδ. γιγν. f.

§. 8. ἀπορῶν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἀπορῶ. Ficinus autem, quem Stephanus haud dubie secutus est, vertit: *ego tamen non reprehendens, antequam pro viribus diligenter considerem, sed dubitando potius verba faciam.* Cornar. ἀπορῶ expressit: imo potius ambiguus hæreo. Ast.

τὸ δὲ τῶν λυπῶν] Cod. Voss. τῶν δὲ τῶν λυπῶν, male. Τὸ δὲ et τὰ δὲ cum secundo substantivorum casu ita conjungi constat, ut simplicis nominativi vel accusativi vim habeant. Sic i. 16. fin. τὸ τε τῆς εὐτελείας. ii. 4. τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν. c. 10. τὸ γε τῆς χάριτος. iii. 6. p. 685. A. τὸ τῆς ἡμετέρας πόλεως. iv. 5. τὸ γὰρ τῶν ἐφόρων. vi. 9. τὰ τῶν οἰκετῶν. viii. 6. τὸ τῆς φήμης. c. 8. ἢ τὸ μὲν τῶν ἀρρένων πάμπαν ἀφελόμεθ' ἄν, τὸ δὲ γυναικῶν cet. viii. 1. 828. C. 3. p. 832. C. ix. 6. 862. C. xii. 3. p. 947. D. Vid. Marcland. ad Lys. t. v. p. 445. ed. Reisk. Wernsdorf. ad Himer. p. 191. Schäfer. Melet. Crit. p. 31. sq. et Matthiæ Gr. Gr. p. 395. sq.—ἄρτι, vid. c. 7. p. 634. A. Ast.

ἀμελέτητοι] *Non exercitati atque instructi ad voluptates superandas, ne quid turpe facere cogantur.* Ast.

γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς] *Si in voluptatibus versantur*, i. e. si voluptatibus tenentur; γίγνεσθαι enim ἐν τῶν (vel, ut vulgo scribunt, ἐν τινι, quod minus rectum esse iudico) est ἔχειν τι, vel versari in aliqua re, ut ii. 3. ἐν πράξει τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τόχαις cet. Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. Auct. p. 403. Villoison. ad Long. iv. p. 242. et L. Bos. Ellips. p. 412.—Ceterum male ἀμελέτητοι et γιγνόμενοι vulgo conjunguntur, et in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. adeo comma extat post γιγνόμενοι, quo sensus egregie turbatur; participium enim, nisi ad ἐν ἡδοναῖς refertur, locum habere nequit. Etiam in sequentibus male, si quid video, verba ἕνεκα τῆς γλυκυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς (propter mollem et quasi teneram ad voluptates inclinationem; sic γλυκυθυμία apud Plutarch. vit. Themistocl. p. 117. B.) prægressis junguntur ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν, quum ad ταῦτόν πείσονται pertineant. Ast.

δουλεύσουσι] Stephanus locum manifesto corruptum interponens τε post δουλεύσουσι, quod fortasse e Ficini translatione depremissit; ita enim Ficinus: *et modo quodam alio et turpiore illis ser-*

σχίω τοῖς γε^x δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς καὶ τοῖς κεκτημένοις τὰ^y περὶ τὰς ἡδονάς, ἀνθρώποις εἴοσι παντά-
 πασι κακοῖς, καὶ τὴν ψυχὴν τῇ μὲν δούλην τῇ δὲ^x ἐλευθέραν
 ἔξουσι, καὶ οὐκ ἄξιοι ἀπλῶς ἀνδρεῖοι καὶ ἐλευθέριοι^a ἔσον-
 ται προσαγορεύεσθαι. σκοπεῖτε οὖν εἴ τι τῶν νῦν λεγομέ-
 νων ὑμῖν κατὰ τρόπον δοκεῖ λέγεσθαι.

ΚΛ. Δοκεῖ μὲν ἡμῖν γέ πως λεγομένου τοῦ λόγου,
 περὶ δὲ τηλικούτων εὐθύς πεπιστευκέναι ῥαδίως μὴ νέων τε
 ἦ^b μᾶλλον καὶ ἀνοήτων.

—^w δουλεύουσι ΑΞΩεϋητ: δουλεύουσί τε 5.—^x τε f.—^y τὰ om E.—^z τὴν δὲ f.

vient. Saepenumero in Platonis libris hoc in errorem induxit Stephanum, quod particulas explicationi inservientes cum vi quadam omitti non animadverterat, vid. ad c. 4. Bene Cornar. si ex sensu rem aestimes, vertit: *Servient enim alio quodam modo.* Nos, ubi progressis aliquid adjuicimus, quod eorum explicationi inservit, duo puncta ponere solemus, ut h. l. verteremus: *so wird ihnen dasselbe begegnen, was denen widerfährt, die der Furcht unterliegen: sie werden auf eine andere und noch schändlichere Weise denen dienen cct.* Quod quidem inter-punctionis signum, nisi moris esset hodierni, libenter ad veterem Platonis orationem accommodassem. Ast.

τοῖς κεκτημένοις τὰ περὶ τὰς ἡδονάς] *Iis, qui habent, h. e. qui tenentur voluptatibus* (ut iii. 13. p. 696. C. τὸν τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας κεκτημένον. ix. 10. p. 870. C. αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον. Similiter xi. 4. p. 919. D. διακονίαν—κεκτημένον), quod tamen h. l. ubi præcedit τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς, ineptum esset additamentum; quocirca τοῖς κεκτημένοις ambigue ita positum esse debet, ut sit: qui voluptates habent (i. e. voluptatibus tenentur) earumque domini sunt, quod non solum progressu δουλεύουσι respondet, verum etiam verba τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς uberius explicat (καὶ est nempe: *servient iis, qui in voluptatibus sibi temperare possunt, nempe iis, qui earum domini sunt*). Scilicet ὁ κεκτη-
 μένος eximie dicitur dominus et possessor, velut viii. 9. p. 842. E. ἐπ' ἐσχά-
 τιάς κεκτημένος ἄλλω ξένῳ γειτονῶν, ix. 15. p. 879. A. παραδόντω τὸν δούλον ὁ κεκτημένος τῷ τρωθέντι χρῆσθαι ὃ τι ἂν ἐθέλῃ. c. 17. fin. παραλαβὼν ὁ κεκτημέ-

νος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένος αὐτὸν (τὸν δούλον). Cf. Xenoph. Œconom. i. 5. xx. 22. Memor. Socrat. iv. 2. 9. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 4. ad Julian. p. 29. A. et Pierson. ad Moer. Attic. v. κεκτήσθαι.—Ceterum τὰ cum περὶ et accusativo nota est substantivī circumlocutio, ut infra τὰς περὶ τὰ ἀφρο-
 δίσια ἡδονὰς et ἡ περὶ ταῦτα ἡδονή. ii. 3. init. τὰ περὶ τὰς χορείας. iii. 14. p. 698. A. Τὰ δὲ περὶ τὴν τῆς Ἀττικῆς αὐτῆς πολι-
 τείαν (i. e. τὴν δὲ τῆς Ἀττικῆς αὐτῆς πολι-
 τείαν). vii. 6. p. 796. E. Τὸ τοίνυν τοῦ-
 τοῖς ἐξῆς περὶ τὰ τῶν Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος δῶρα. viii. 6. p. 837. C. τὴν περὶ τὸ σῶμα πλησμονήν. ix. 9. p. 867. D. καὶ τὰ περὶ τὸν φθόνον ἀγριωτέ-
 ρως ἂν πράξειεν.—Mox male in Steph. et Bip. post ἀνθρώποις interpungitur, quum ad sequentia illud pertineat. Ficinus: *peccatis forsam hominibus; et Cornar. hominibus aliquando penitus malis.* Ast.

ἐλεύθεροι] Steph. adscripsit: γρ. ἐλευ-
 θέριοι. Et sic Cod. Voss. exhibet. Ficinus vero *liberi* vertit, et ἐλεύθεροι, quod libri editi omnes habent, sensui accommodatus est. Ast.

κατὰ τρόπον] *Recte, convenienter*, ut c. 10. p. 638. C. οὐδαμῶς δρᾶν κατὰ τρόπον. c. 11. p. 641. B. παιδὸς ἐνδὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον ἐνδὸς. iii. 3. 681. B. c. 7. p. 687. A. xi. 11. p. 931. A. xii. 2. 942. A. Epinom. 11. p. 989. D. c. 12. p. 991. D. Tim. 84. A. Ast.

μὴ—εἴη] Pro solæco εἴη leg. ἦ. Cf. Hoogev. D. P. p. 487. ed. Dessav. Contraria ratione sanandus Alcib. pr. p. 111. E. τί δ' ; εἰ βουλευθῆμεν εἰδέναι μὴ μόνον ποιοὶ ἄνθρωποι εἰσιν, ἀλλ' ὅποιοι ὕγεινοι ἢ νοσώδεις, ἄρα ἱκανοὶ ἂν ἡμῖν

ΑΘ. Ἄλλ' εἰ τὸ μετὰ ταῦτα διεξίσιμεν ἂν προὔθε-
μεθα, ὧ Κλεινία τε καὶ Λακεδαιμόνιε ξένε—μετ' ἀνδρίαν
γὰρ δὴ σωφροσύνης πέρι λέγωμεν^c—, τί διαφέρων ἐν ταύ-
ταις ταῖς πολιτείαις ἢ ταῖς τῶν εἰκῆ πολιτευομένων ἀνευ-
11. 636. ρήσομεν, ὡς περὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον νῦν δῆ;

ΜΕ. Σχεδὸν^d οὐ ρᾶδιον ἄλλ' ἔοικε γὰρ τά τε ξυσ-
σίτια καὶ τὰ γυμνάσια καλῶς εὐρῆσθαι πρὸς ἀμφοτέρας.

11. ii. 202.

ΑΘ. Ἔοικε δῆτα, ὧ ξένοι, χαλεπὸν εἶναι τὸ περὶ τὰς
πολιτείας ἀναμφισβητήτως ὁμοίως ἔργα καὶ λόγῳ γίγ-
νεσθαι. κινδυνεύει γάρ, καθά περ ἐν τοῖς σώμασιν, οὐ δυνα-
τὸν εἶναι προστάξαι τι πρὸς ἐν σῶμα ἐν ἐπιτήδευμα, ἐν ᾧ

—^a ἐλευθέριοι ΑΩη) : ἐλεύθεροι *s.—^b ἢ Α : εἴη *s.—^c λέγωμεν f.—^d Σχεδὸν...]

ἦσαν διδάσκαλοι οἱ πολλοί; Νοῦ Græcum est ἂν ἦσαν prægresso εἰ βουληθείη-
μεν. Leg. ἂν ἡμῖν εἴησαν. Hæc forma
passim in Atticis scriptoribus oblitterata
est, ut apud Xenoph. Mem. i. 4. 2. ubi
v. Ruhnk. et apud Lysiam c. Philocr. t.
v. p. 834. ubi nunc recte legitur. Est
etiam in Platonicis ut Epinom. p. 975.
A. Eryx. p. 392. C. p. 393. C. p. 394.
D. et apud Aristot. passim. ΒΟΕΚΗ.
p. 104.

μη—ῆ] Sic pro solæco εἴη scribendum
esse, monuit jam Boeckhiius p. 104.
Vid. ad Polit. i. 15. Ast.

τί διαφέρων] Sic recte Lov. et Ste-
phan. exhibent, quum in Ald. Bas. 1. et
2. τὴ διαφέρων scribatur. Ficinus: *quam
differentiam invenimus inter has et ce-
teras resp.* Deinde post νῦν δῆ interro-
gationis signum posuimus, quod in Fi-
cino quoque et Bas. 1. 2. comparet. Ad
prægressum διεξίσιμεν objectum, quod
dicitur, petendum est e verbis ἂν προὔ-
θέμεθα: si qua deinceps consideraveri-
mus *ex iis*, quæ proposuimus. Geni-
tivus enim in partitione ita usurpari solet
(vulgo intelligunt τί vel præpositionem
ἐκ, ἀπὸ, al. Vid. Mareland. ad Lys.
Epitaph. t. v. p. 114.) vid. ad vi. 9. Tὸ
ante μετὰ ταῦτα cum his ipsis verbis
conjungendum est; adverbialiter enim
τὸ μετὰ ταῦτα, τὸ ἀπὸ τούτου, adhiben-
tur, vid. Viger. de Idiotism. p. 23. ed.
Herm. Ast.

ὡς περὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον] Quem-
admodum nunc invenimus in his, quæ
ad bellum spectant, præstantiores esse
has (Creticam et Lacedæmoniam) ci-
vitates aliis, quæ certis bonisque legi-

bus carent. Accusativus τὰ rationem
vel respectum (relationem vocant) indi-
cat; vulgo supplent præpositionem κατά.
Ast.

σχεδὸν οὐ ρᾶδιον] Int. εἰπείν: *difficile,
ni fallor, dictu est, difficilis, opinor, qua-
estio est.* Ast.

πρὸς ἀμφοτέρας] Int. τὴν ἀνδρίαν et
τὴν σωφροσύνην. Male interpretes ad
civitates trahunt, quod sensum non ha-
bet; in sequentibus enim Atheniensis
probat, convivia illa et exercitationes
corporis ad solam spectare *fortitudinem*,
et tantum abesse, ut in amoris voluptate
temperantiam adjuvent, ut naturalem
illam cupiditatem prorsus perverterint;
ex illa enim gymnasiorum et conviviorum
consuetudine perversum illum puerorum
amorem extitisse. Ast.

τὸ ἀναμφισβητήτως—γίγνεσθαι] Circa
civitates s. leges ita certum esse, h. e.
tam certas leges (quæ nihil controversiæ
vel dubitationis habeant) statuere, ut res
ipsa s. eventus respondeat legis lateris
consilio; fit enim sæpenumero, ut lex
alium eventum habeat quam, qui eam
condidit, cogitabat. Is, qui legis lateris
consilium perspexit, probat ipsius leges,
eventus vero reprobat. Sic opponuntur
inter se ἔργον (*res ipsa, eventus*) et λό-
γος (*oratio, consilium, cogitatio*), ut con-
stat. Adverbium ἀναμφισβητήτως pro
adjectivo positum est, ut solet; sic iii.
6. p. 685. C. ἡ τῆς Τροίας ἄλωσις τὸ
δεύτερον. Polit. vi. 15. p. 504. C. με-
τρίως γίγνεται, ubi v. nostra. Cf. quæ
exposuimus de hoc loquendi genere in
Ephemerid. Landishut. t. iii. Fascic. ii.
p. 133. Ast.

οὐκ ἂν φανεῖη ταῦτον τοῦτο τὰ μὲν βλάπτου τὰ ἡμῶν^ε
σώματα, τὰ δὲ καὶ ὠφελούν, ἐπεὶ καὶ τὰ γυμνάσια ταῦτα
καὶ τὰ ζυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις,

non alteri dant ΞΩ.—^ε τὰ ἡμῶν ΑΞΩεϋβη: ἡμῶν τὰ ε.—^ι μελήσιων Ξ.—^ε παλαιὸν

ὃ οὐκ ἂν φανεῖη] Vulgo ἐν φ, quod orationis nexum tollit; subjectum enim esse debet ἐπιτήδευμα, quod partim prodesse partim obesse corpori nostro dicitur; quocirca φ in δ mutavimus; ἐν ante φ e prægresso ἐν facile potuit enasci. Ast.

ταῦτον τοῦτο] Int. ἐν ἐπιτήδευμα ὅν: etsi idem ipsam sit (quod epexegesi inservit), tamen partim obest, partim prodest corpori nostro. Sensus est: sicut in corpore, ita etiam in civitate difficile est aliquid præscribere, quod non eam ipsam ob causam (int. quod singulare quid est) partim prosit, partim obsit; velut exercitatio gymnastica, quam leges Creticæ et Lacedæmonicæ præscribunt, hanc ipsam ob causam, quod ad corporis robur spectat, hac quidem ex parte corpus adjuvat, ex altera vero ipsi nocet (pervertit enim, ut infra exponitur, naturalem amoris appetitionem). Oratio paulo impeditior est, quia, quod in comparatione: καθάπερ ἐν τοῖς σώμασι poni debebat, id primariæ enuntiationi adjunctum est. Hoc dicere voluit scriptor: quemadmodum corpori a medico nulla vivendi ratio præscribi potest, quæ non partim ipsi prosit, partim obsit, sic etiam in civitate nullum fere institutum reperitur, quin et utilitatis et detrimenti quid afferat. Interpretes a vero orationis sensu aberrarunt.—Ceterum τί ad ἐν ἐπιτήδευμα trahendum est, sicuti dicitur εἰς τις, ἐν τι. Sic iv. 2. p. 705. D. x. 9. xii. 9. p. 959. E. Vid. ad Phædr. p. 270. et Polit. v. 21. p. 478. B. Ast.

φανεῖη—βλάπτου] Est aperte s. manifesto noceat, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 49. Plurale deinde σώματα non adversatur prægresso πρὸς ἐν σώμα; hoc enim generale est: uni corpori (int. civium alicujus urbis) ejusdem naturæ ac constitutionis. Ast.

γυμνάσια—καὶ τὰ ζυσσίτια] Convictus et gymnasia in seditionibus sunt pernicioſa, quod inter illos facile conjuratio fit, hæc corpora animosque ita roborant, ut nisi externa incidant bella, civitatem ipsam adoriantur. Apud Milesios gravis seditio orta Ol. xciii. 4. Cf. Diod. Sic. xiii. 104. t. i. p. 626. Bæoti pluribus

illa ætate turbis vexati sunt. Postremo apud Thurios, qui notati sunt mali causa regiminis (v. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lenner.) magnus tumultus fuit Ol. lxxxiii. 3. (Diod. Sic. xii. 11. t. i. p. 485.) apud quos nimia exercitatione juvenes ad pugnam facti erant justo pro-niores (Aristot. Polit. v. 7. p. 331.). Mox Cod. Leid. a quo nihil differt liber Stephani, quicum adeo in iis convenit, quæ soli scribæ tribueris, ille igitur legit παλαιῶν νόμων. Non placet. Correxerim: πάλαι ὅν νόμων. Jam illud καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς aperte in mendo jacet. Κατὰ φύσιν indubie pertinet ad ἡδονὰς, ut C. ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδόσθαι δοκεῖ. Itaque scribo: καὶ τὰς κατὰ φύσιν περὶ τ. ἀ. ἡ. Vett. edd. τὰς περὶ τὰ ἀφροδ. καὶ ἡδ. Male. Statim C. est: ἡ περὶ ταῦτα ἡδονὴ. Rep. iii. p. 389. E. ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐσθλὰς ἡδονῶν. p. 403. A. μεῖζω δὲ τινα καὶ ὀκνέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Quod correxi, Fic. nisi in libris habuit, at transtulit certe. Atqui, inquit, studia hæc prisca ex lege vobis consueta sunt, videnturque naturales venercorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse. Dictum de bestiis refert hyperbolen: similia sunt Rep. viii. p. 562. E. p. 563. C. coll. Legg. xii. p. 942. D. E gymnasiis autem puerilem amorem promanasse, haud raro significant veteres, ut Aristoph. Nub. 973. Cic. Tusc. iv. 33. Fragm. Legg. apud Lactant. Institutt. i. 20. Athen. xiii. p. 602. D. Xenoph. Ephes. iii. 2. p. 53. Locell. quamobrem et Cretenses ac Lacedæmonii eum primum dicuntur exercuisse. Mox quod ait de Ganymede, eam fabulam inde a Pindaro ita exponunt, quasi ejus Jupiter amator fuisset. V. Pindar. Olymp. i. 69. coll. prægressis; Æschyl. apud Athen. xiii. p. 602. E. Eurip. Orest. 1392. Cyclop. 575. Plat. Phædr. p. 255. C. Xenoph. Sympos. viii. 30. Cic. Tusc. iv. 33. Lucian. Dial. Jov. et Ganym. iv. Jov. et Junon. V. Athen. xiii. p. 601. F. Clem. Alex. Protr. p. 9. 49. p. 14.

πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά· δηλοῦσι δὲ Μιλησίαν^f καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουριῶν παῖδες. καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον^ε δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς^h οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θηρίων

νόμον ^ο ^ο et pr AΩ, παλαιῶν νόμων ^ο ^ο ΓC A : νόμιμον mg A. πάλαι ὃν νόμιμον Boeckh.

42. Justin. M. Apol. p. Christ. p. 50. D. Paris. Theodoret. Gr. Aff. Cur. iii. p. 767. et p. 788. Βοεκη. p. 105, 106.

πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά] Recte Cornar. vertit: *sed ad seditiones maligna* (potius: *periculosa, timenda*) *sunt*. Significatur enim non id, quod est (ut sit: in seditionibus), sed, quod fit vel fieri solet ac potest. Ast.

Μιλησίαν] De seditione apud Milesios orta (Olymp. xciii. 4.) cf. Diodor. Sic. xiii. 104. t. i. p. 626. Bæotes constat pluribus illa ætate turbis vexatos fuisse, ut bene jam Boeckhii monuit. Et de Thuriis (Thurium s. Thurii urbs Calabriae, olim Sybaris dicta, v. Matthæi ad Lys. vit. p. 159.) in magnis illi erant seditionibus Olymp. lxxxiii. 3. Vid. Diodor. Sic. xii. 11. t. i. p. 485. et Taylor. vit. Lys. p. 109. t. vi. Nimia apud eos exercitatio juvenes ferociiores et ad pugnam justo proniores factos esse, monet, ut bene jam Boeckhii observavit, Aristoteles Polit. v. 7. Ast.

παλαιὸν νόμιμον] Alia etiam est hujus loci lectio, παλαιῶν νόμων δοκεῖ etc. STEP.H.

παλαιὸν νόμιμον] Cod. Voss. et Par. παλαιῶν νόμων (in Cod. Par. superscriptum est παλαιὸν νόμον. γρ. νόμιμον). Boeckhii scribi volebat πάλαι ὃν νόμιμον, quod si velimus, nulla locus indigebit correctione; namque ὃν facile intelligitur, quum sexcenties omissum reperiat (vid. iii. 15.) et παλαιὸν est i. q. ἐκ παλαιού, inde a pristinis temporibus, ut apud Xenophont. de Vectigal. iv. §. 2. Οὐκοῦν, ὅτι μὲν παλαιὰ ἐνεργά ἐστι (τὰ ἀργύρια), πᾶσι σαφές; Heind. ad Sophist. p. 319. νόμιμον substantivum vim habere arbitrabatur, verba ita capiens: καὶ δὴ καὶ παλαιὸν νόμιμον δοκεῖ (εἶναι) τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα, et male loca, ubi νόμιμον cum articulo conjunctum est (ut Epist. vii. p. 327. B. τὰ τυραννικὰ νόμιμα. Phædr. 265. A. τῶν εἰωθότων νόμιμων. Adde c. 11. τοῦτο τὸ νόμιμον. Lys. adv. Andoc. p. 253. t. v. κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ

ἀρχαῖον.) cum iis confundens, ubi articulus deest; namque, articulo apposito, substantivum partes agit, ut adjectiva solent, velut τὸ πιστὸν apud Thucyd. i. 68. τὸ βραδὸν c. 84. Igitur non ratio grammatica est, qua offendor in his verbis, sed sensus, qui τὸ παλαιὸν, deleto νόμιμον, mihi videtur postulare: præterea videtur mihi inde a priscis temporibus s. jam olim hoc institutum naturalem amoris appetitionem corrupisse. Sic τὸ παλαιὸν Cratyl. p. 401. C. εὐκαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν εἶσαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. p. 419. A. ἐὰν ἀντὶ τοῦ ἔ τὸ ἴωτα ἀποδιδῶς, ὥσπερ τὸ παλαιόν. Vox νόμιμον a librario addi poterat, qui, quum τὸ παλαιὸν non cepisset, substantivum vel adjectivum deesse opinaretur. Ast. qui sic in Addend. 'Sensum, quem orationis coherentia poscit, etiam vulgata scriptura præbet, si verba ita explicas: καὶ δὴ καὶ δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα παλαιὸν (h. e. ἐκ παλαιού) νόμιμον cet, ut παλαιὸν νόμιμον, a pristinis inde temporibus consuetum, sit i. q. antiquum. Loco Xenophontis de Vectig. iv. §. 2. quem citavimus, adde illum Histor. Græc. v. 2. §. 32. εἰ δ' ἀγαθὰ (πεπραγῶς εἴη), ἀρχαῖον εἶναι νόμιμον (int. ἔλεγε), ἐξεῖναι τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάζειν.'

κατὰ φύσιν] Vertit et Ficin. hunc locum quasi aliter legerit. STEP.H.

κατὰ φύσιν] Vulgo scribitur καὶ κατὰ φύσιν, τὰς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἡδονὰς (Ald. Lov. Bas. 1. et 2. καὶ ἡδονὰς), quod sensu caret. Verba κατὰ φύσιν ad ἡδονὰς pertinere; igitur τὰς iis præponendum esse, et sensus docet (in sequentibus enim notantur voluptates illæ κατὰ φύσιν) et Ficinus ostendit, qui vertit: *videnturque naturales venerorum voluptates non in hominibus solum, sed in bestiis pervertisse*. Similiter Cornar. locum reddidit. Præterea καὶ ante τὰς κατὰ φύσιν expunximus, quia, progresso καὶ δὴ καὶ (quin etiam), orationis turbat coherentiam.—Mox Bas. 1. et 2. ἡμέτερας. Ast.

διεφθαρκέναι. καὶ τούτων τὰς ὑμετέρας¹ πόλεις πρώτας ἂν τις αἰτιῶτο καὶ ὅσαι τῶν ἄλλων μάλιστα ἄπτονται τῶν γυμνασίων καὶ εἴτε παίζοντα εἴτε σπουδάζοντα ἐννοεῖν δεῖ^k τὰ τοιαῦτα, ἐννοητέον ὅτι τῇ θηλείᾳ καὶ τῇ τῶν ἀρρένων φύσει εἰς κοινωνίαν ἰούση τῆς γεννήσεως ἢ περὶ ταῦτα ἡδονὴ κατὰ φύσιν ἀποδεδοσθαι δοκεῖ, ἀρρένων δὲ πρὸς ἀρρένας ἢ θηλειῶν πρὸς θηλείας παρὰ φύσιν, καὶ τῶν πρώτων τὸ τόλμημα εἶναι δι' ἀκράτειαν ἡδονῆς. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν¹ Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων^m ἐπειδὴ παρὰ Διὸς αὐτοῖς οἱ^{iii. ii. 203.} νόμοι πεπιστευμένοιⁿ ἦσαν γεγονέναι, τοῦτον τὸν μῦθον προστεθεικέναι^o κατὰ τοῦ Διός, ἵνα ἐπόμενοι δὴ τῷ θεῷ καρπῶνται καὶ ταύτην τὴν ἡδονήν. τὸ μὲν οὖν τοῦ μύθου χαιρέτω, νόμων δὲ περὶ διασκοπούμενων ἀνθρώπων ὀλίγου πᾶσά ἐστιν ἡ σκέψις περὶ τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας ἐν τε πόλεσι καὶ ἐν ἰδίοις ἡθεσι.^p δύο γὰρ αὗται πηγαί

—^h καὶ ἡδονὰς Ζ.—¹ ἡμετέρας Ζε.—^k δὲ f.—^l alterum τὸν om Ωζη.—^m τοῦτον γ.—ⁿ πᾶσιςτευμένοι f.—^o προστεθειμένους f.—^p ἡθεσι ΑΩζη.—^q ἀρυτόμενος Αστ

τῶν γυμνασίων] Cicero Tusc. Disput. iv. 33. 'Mihi quidem hæc in Græcorum gymnasiis nata consuetudo videtur, in quibus isti liberi et concessi sunt amores. Bene ergo Ennius: Flagiti principium est nudare inter civis corpora.' Cf. Aristoph. Nub. 973. Athen. xiii. p. 602. D. Plutarch. Amator. p. 751. F. Xenophon Ephes. iii. 2. p. 53. ed. Locell. Ast. παρὰ φύσιν] D. Clemens vi. Const. Apostol. c. xxvii. παρὰ φύσιν βδελυκτὴν μίξιν eam vocat, et l. vii. 3. παρὰ φύσιν κακόν. Lactantius de Fals. Relig. c. 10. 'adulterium contra naturam.' Cf. infra viii. 8. p. 841. D. Ast.

πάντες δὲ δὴ Κρητῶν κ. τ. λ.] Verba ita capienda sunt: omnes vero Creten-sibus fabulam de Ganymedis raptu crimini damus. Κρητῶν interpretes ad μῦθον trahunt, quem e verbo κατηγοροῦ-μεν pendeat: Creten-sibus hoc crimini damus s. ut probrum obijcimus, quod fabulam de Jovis amore et Ganymedis raptu sinxerint (ὡς λογοποιησάντων τούτων pro accusativo cum infinitivo posi-tum est, vid. ad c. 1. λογοποιεῖν vero est fingere, comminisci, ut apud Xenoph. Cyrop. ii. 2. 13. ἐν φθᾶσι καὶ λόγοις οἰκτρά ἔπτα λογοποιούντες εἰς δάκρυα Plat.

πειρῶνται ἄγειν. Suidas: λογοποιῶν-πλάττων λόγους ψευδεῖς). Deinde προσ-τεθεικέναι itidem e verbo κατηγοροῦμεν pendet. Orationis coherentia clarior erit, si translationem vernaculam appo-suerimus: alle aber geben wir den Kre-tern es Schuld, die Fabel vom Gany-medes erdichtet zu haben: weil (nehml-lich) der Glaube geherrscht, dass ihre Gesetze vom Zeus stammten, so hätten sie diese Fabel gegen den Zeus hinzuge-fügt, um nach des Gottes Beispiel auch diese Lust zu geniessen. De Ganyme-dis fabula, quem Jupiter dicitur rapuisse, vide quæ collegerunt Boeckhius, Heyn. ad Iliad. xx. 234. et Moser. in Nonn. Dionys. p. 175. et ad verba Κρητῶν—κατηγοροῦμεν cf. Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dialog. iv. t. ii. p. 257. Bip. Ast. τούτων] Legitur etiam τούτων; sed videri etiam possit deesse καλ ante ἐπειδὴ, ut intell. κατηγοροῦμεν ὡς λογοποιησάν-των, καὶ προστεθεικέναι pro προστεθει-κότων. Vel subaud. φαιμέν sive λέγο-μεν. STEPH.

ἔθεσι] Steph. ἡθεσι, sine causa: et ἦθη poetis magis, quam prosaicis scrip-toribus, in usu. Bip.

ἔθεσι] Cod. Voss. ἡθεσι, et sic Ste- 3 M

μεθίνται φύσει ρεῖν, ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος¹ ὄθεν τε δεῖ καὶ ὅποτε καὶ ὅποσον εὐδαιμονεῖ, καὶ πόλις ὁμοίως καὶ ἰδιώτης καὶ ζῶον ἅπαν, ὁ δ' ἀνεπιστημόνας ἅμα² καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν τὰναντία ἂν ἐκείνῳ ζῶῃ.

§. 9. ΜΕ. Λέγεται μὲν ταῦτα, ᾧ ξένε, καλῶς πως, οὐ μὴν ἀλλ' ἀφασία γ' ἡμᾶς λαμβάνει τί ποτε χρῆ λέγειν πρὸς ταῦτα. ὅμως δ' ἔμοιγε ὀρθῶς δοκεῖ τὸ τὰς ἡδονὰς φεύγειν διακελεύεσθαι τὸν γε ἐν Λακεδαιμόνι³ νομοθέτην· περὶ δὲ τῶν ἐν Κνωσῶ νόμων ὅδε, ἂν ἐθέλῃ, ⁴βοηθήσει. τὰ δ' ἐν

ii. 637. Σπάρτη κάλλιστ' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κείσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς· οὐ γὰρ μάλιστ' ἀνθρώποι καὶ μεγίσταις προσπί-

et corr Ω: ἀρυττόμενος *s.— ἅπαν γ.— οὐ λακεδαίμονες f.— ἐθέληι ΑΩηβη:

phanus conjiciebat, explicans: in privatis sedibus; 'est enim,' addit, 'et in soluta oratione aliquis hujus verbi usus in hac quoque significatione.' Hoc quidem verum est (vid. Alberti ad Hesych. h. v. Κἄν. ad Gregor. Corinth. p. 236. vel 495. ed. Schäfer. et Boissonad. ad Philostrate, p. 431. Male dubitavit Heind. ad Phædon. §. 70. apud Atticos illud sic poni; ita enim l. ix. p. 865. E. ὄρων τε τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἡθεσι τοῖς τῆς ἑαυτοῦ ξυνηθείας ἀναστρεφόμενον), sed rectius h. l. habet ἔθεσιν. Est enim ἔθος consuetudo s. mos; et sicuti voce πόλις leges publicæ significantur, ita ἔθεσι instituta privata. Sic semper fere νόμοι et ἔθη (leges publicæ s. scriptæ et mores s. instituta privata) modo opponuntur sibi, modo conjunguntur. Xenoph. Mem. iii. 9. §. 1. ὄρω γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι τρεφομένους πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων τόλμη. Pertinet huc Suidæ glossa: ἔθος, νόμος ἄγραφος. L. iii. 3. p. 680. A. ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπιόμενοι ζῶσιν, ubi oppositum est τοῖς γράμμασι. Cf. vii. 4. p. 793. A. viii. 8. p. 841. B. Adde Politic. 295. A. 298. D. 299. C. 301. A. Vid. Artemidor. Oneirocr. iv. 2. et nostra ad Phædr. p. 238. Ceterum creberrima harum vocum confusio est, v. Lennep. ad Phalar. Epist. 129. p. 350. et Schweighæuser. ad Polyb. i. 65. 7. Sic etiam in Demosthen. Orat. pro Coron. p. 317. (351. C. ed. H. Wolf.) ἔθεσι pro ἡθεσι scribendum esse judico; cf. ejusd. Orat. adv. Lept. p. 488. 490. in Androt. p. 610. adv. Aristocrat. p. 661. Ast.

ἀρυττόμενος] Scribendum ἀρυτόμενος, ut habet Suid. v. Ἀρύττωσθαι et Simplic. in Aristot. Physic. vii. fol. 149. B. hæc recitantes. Cf. Porson. ad Eurip. Phœn. 463. Ita scrib. et Ion. p. 534. A. nam Phædr. p. 253. A. recte est ἀρυττωσιν. Conferendus præterea Phileb. p. 62. D. Μεθίω δὴ τὰς ξυμπάσας ρεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισογαγκείας ὑποδοχὴν. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν μεθίνται. ΣΩ. Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγήν ἵτέον. Qui locus ita legendus: Μεθίω δὴ—ὑποδοχὴν; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Μεθίνονται. καὶ πάλιν—. Cf. ib. E. Воекъ. p. 107.

ἀρυτόμενος] Cf. Valckenar. ad Thom. Mag. p. 150. in Ruhnkenii, Valckenar. al. Epist. ad Ernesti, ed. Tittmann. Ast.

ἐκείνων ζῶῃ] Ald. ἐκείνων ζῶῃ, Lov. Bas. I. et 2. ζῶῃ. Steph. ἐκείνων mutavit in ἐκείνῳ; sed nihil causæ est, cur a veteri scriptura discedamus, quum ἐναντίον æque cum genitivo ac cum dativo construi constat, et ἐκείνων ad verba πόλις, ἰδιώτης et ζῶον ἅπαν respiciat. Stephanus, ni fallor, Comarium secutus est, qui vertit: contra penitus ac ille vivet. Ficinus vero ἐκείνων non expressit, ita hunc locum reddens: contra vivit infelix. Ast.

§. 9. οὐ μὴν ἀλλ' Verumenimvero, quanquam (sic vi. 14. p. 770. B. ix. 8. p. 867. A. c. 14. p. 876. D. Parmen. 127. D. Vid. Bergler. ad Alciph. p. 253.).—Ἀφασία est animi perturbatio et dubitatio, quia quis, quid dicat vel faciat, non reperit, vid. Wytttenbach. Bibl. Critic. v. iii. p. iv. p. 45. Ast.

κάλλιστ' ἀνθρώπων] Vid. c. 5. Ast.

τουςιν ἡδοναῖς καὶ ὕβρεσι καὶ ἀνοία^u πάσῃ, τοῦτ' ἐξέβα-
 λεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ζυμπάσης, καὶ οὐτ' ἂν ἐπ'
 ἀγρῶν ἴδοις^v οὐτ' ἐν ἄστεσιν ὄσων^w Σπαρτιάταις μέλει
 συμπόσια οὐδ' ὅποσα τούτοις ζυνεπόμενα πάσας ἡδονὰς
 κινεῖ κατὰ δύναμιν, οὐδ' ἔστιν ὅς τις ἂν ἀπαντῶν^x κωμά- III. II. 204.
 ζοντί τινι μετὰ μέθης οὐκ ἂν τὴν μεγίστην δίκην εὐθύς ἐπι-
 θείῃ, καὶ οὐτ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο,
 ὡς περ ἐν ἀμάξαις εἶδόν ποτε παρ' ὑμῖν ἐγώ. καὶ ἐν Τά-
 ραντι δὲ παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀποίκιοις πᾶσαν ἔθεασάμην
 τὴν πόλιν περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν παρ' ἡμῖν^y δ' οὐκ
 ἔστ' οὐδὲν τοιοῦτον.

ΑΘ. Ὡ Λακεδαιμόνιε ξένε, ἐπαινετὰ μὲν^z πάντ' ἐστὶ
 τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις, ὅπου δ' ἀνεῖνται,

ἐθελήσῃ *s.—^u ἀνία Ξ.—^v ἴδης Ξ.—^w ἴσον Ξ.—^x ἀπάντων ΑΞf.—^y ὑμῖν f.—^z μὲν

καὶ οὐτ' ἂν] Laudat Athen. iv. p. 155. F. Male in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. legitur ἴδης; quod Steph. bene correxit; itidem in sequentt. libri illi vitiose exhibent ἀπάντων κωμάζων τί. Ficini, qui cuidam ebrietate lascivienti obviam facit. Atque similiter Cornar. hunc locum reddidit. Ceterum prius ἂν ad ἀπαντῶν (si forte occurral) trahendum est. Deinde post οὐτ'—οὐτ', ut solet, οὐδ'—οὐδ' inferitur, velut vii. 12. 806. B. ὄσων οὐδ', εἴ τίς ποτε—τύχη γίγνοιτο, οὐτ' ἂν τόξων—οὐτ' ἄλλης κοινωνήσαι ποτὲ βολῆς—δύνασθαι, —οὐδὲ ἀσπίδα—λαβοῦσαι μμησασθαι τὴν θεόν. viii. 7. p. 840. A. οὔτε τινὲς πάποτε γυναικὸς ἤφατο οὐδ' αὖ παιδός. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 641. et Matthiae Gr. Gr. p. 886. Ast.

καὶ οὐδ' ἂν—λύσαιτο] Vulgo καὶ οὐτ' ἂν, sensus vero postulat οὐδ' ἂν: ne—quidem, ut Schweighauser quoque monuit ad Athen. Animadv. v. ii. p. 515. Deinde pro λύσαιτο Athen. profert λύσαιτο. Sensus est: nec etiamsi Dionysia temulentiae prateriderit, a pena ipsam liberabit. Ast.

ἐν ἀμάξαις] Schol. Lucian. ad Jov. Tragœd. §. 44. t. ii. p. 140. Schmied. Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἐσκωπτοῦν ἀλλήλους καὶ ἑλοιδωροῦντο πολλά. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶν χρωμένων τὸ ἐξ ἀμάξης. Scilicet priscorum temporum consuetudinem, fabulas in plaustris docendi (Horat. Ars

Poet. 276.) Athenienses in Dionysiis retinuerunt, in quibus viri et se invicem et praterereuntes clamoribus ac conviciis consecrabantur. Unde proverbium natum ἐξ ἀμάξης, quod de iis usurpatur, qui palam et libere conviciantur. Demosthen. pro Coron. p. 268. καὶ βοῆς ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, ὥσπερ ἐξ ἀμάξης. Lucian. Jup. Tragœd. l. l. ὡς δαιμόνων οὐδεὺς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παρρησιάζεται. Cf. Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. Suid. v. ἐξ ἀμάξης. Harpocrat. v. πομπείας. Erasmi Adag. Chil. 1. Centur. vii.—Ceterum ad εἶδον int. κωμάζοντας μετὰ μέθης vel μεθύοντας e sequentibus. Ast.

καὶ ἐν Τάραντι δὲ] Hæc verba in libris editis male a prægressis puncto separantur. Κα—δὲ est verum etiam, quin imo, ut infra καὶ παρ' ὑμῖν δέ. ii. 9. 665. B. iii. 4. 12. 14. iv. 3. 11. Theæt. 171. E. Phileb. 13. B. Xenoph. Anab. iv. 8. 19. 24. v. 4. 10. vi. 3. 19. 25. Œcon. i. 3. xi. 22. al. Vid. Zeun. ad Xenoph. Laced. Rempubl. xiii. 4. et Lexic. Xenophont. t. ii. p. 621.—Tarentum vero dicitur colonia Lacedæmonia, quia Phalantus tradidit coloniam Partheniarum e terra Laconica Tarentum deduxisse ibique, incolis veteribus expulsis, regnasse, vid. Strab. vi. p. 426. Justin. iii. 4.—Ceterum Athen. ἴδον—πᾶσαν τὴν πόλιν ἔθεασάμην. Ast.

ἀνεῖνται] Suspicio scriptum esse ἀνεῖται, ea forma, qua quædam impersona-

βλακικώτερα^a ταχὺ γὰρ σου λάβοιτ' ἂν τις τῶν παρ' ἡμῶν^b ἀμυνόμενος, δεικνύς τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν. ἅπασι δὴ τοῖς τοιούτοις, καὶ ἐν Τάραντι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ὑμῖν δέ, μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν ἀλλ' ὀρθῶς· πᾶς γὰρ ἀποκρινόμενος ἔρεῖ θαυμάζοντι ξένῳ, τὴν παρ' αὐτοῖς ἀήθειαν ὄραντι, Μὴ

om pi E.—^a βλακικώτερα f.—^b ἡμῶν AΞΩεψη: ἡμῖν ε.—^c ἔθ' v.—^d ὑμῖν Ω.—^η

liter dicuntur, perinde ac si locutus esset: ὅπου ἄνεσις ἐστὶ vel ὅπου βλος ἀνεμένος ἐστὶ. STEPH. Recte habet ἀείνται, int. αἱ καρτερήσεις: ubi vero continentia s. moderatio negligitur; ἀνίενα est enim remittere, h. e. negligere, ut apud Xenoph. Cyrop. vii. 5. 70. ἐπιμελετητέον, ὅπως μὴ ἀνήσουςι τὴν τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν. §. 75. οὕτω καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκὴ, ὅπῃ τινες αὐτῶν ἀγῆ τὴν ἄσκησιν, ἐκ τούτου εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται. Schol. Thucyd. iii. 10. ἀνιέντας ἐνδιδόντας, παρορώντας. AST.

βλακικώτερα] Stolidiora sunt (notione adjuncta segnitia pravæque negligentia), int. quam ut dici possit, igitur, nimis stolidia. Sic v. 2. p. 729. A. οὐτ' αὖ τῆ πόλει ἄμεινον. Vide de hoc comparativi usu quæ ad Polit. vi. 6. p. 491. B. exposuimus. AST.

παρ' ἡμῖν] Cod. Voss. ἡμῶν, vitiose; τῶν παρ' ἡμῖν pendet e participio ἀμυνόμενος; verbum enim ἀμύνεσθαι, etiam absque præpositione ὑπὲρ vel περὶ, genitivo jungi solet, ut apud Homer. II. xii. 155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων Νηῶν τ' ὠκυπέτρων. Thucyd. i. 96. ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον.—λαμβάνεσθαι τινος Latinorum est *prehendere aliquem*, increpandi causa. AST.

τὴν τῶν γυναικῶν—ἄνεσιν] Aristotel. Polit. ii. 7. ἔτι δ' ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἄνεσις καὶ πρὸς τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας βλαβερὰ καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως. Bas. 2. παρ' ἡμῖν, vitiose. AST.

ἀπολύεσθαι] Ne quem offendat dictio ἀπολύεσθαι τινι, consideret Criton. p. 43. C. καὶ ἄλλοι, ὃ Σόκρατες, τηλικούτοι ἐν τοιαύταις συμφοραῖς ἄλίσκονται. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Hic est ἐπιλύεσθαι τινι, ut ibi ἀπολύεσθαι τινι. Ἐπιλύεσθαι τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν est *impedire quominus graviter ferant.*

Legg. vii. p. 805. C. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῶν τῶ ἄρρένων γένει, i. e. non cessabit quominus dicat. Eodem redeunt disputata acutissime ab Hermanno ad Viger. i. Gr. p. 772. Male igitur Steph. locum Critonis tentavit: quamquam etiam deterius alii interpretati sunt. BOECKH. p. 107.

ἀπολύεσθαι] Notabilis est verbi ἀπολύεσθαι usus, haud dissimilis illi verbi ἐπιλύεσθαι in Crit. p. 43. C. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Ubi dativum diverse explicant. Et Boeckhiius quidem verbo ἐπιλύεσθαι *impediendi* notionem impertit, quæ quomodo in eo inesse possit, haud assequor; eumque Jacobsius in Socrate p. 91. re, ut videtur, non accuratius perpensa, secutus est. Schneider vero in Lexic. h. v. exponit *remittere, relaxare*, quod non magis satisfacit. Ἀπολύεσθαι cum accusativo rei, ut αἴτιαν, διαβολὴν, est se *liberare a crimine*, h. e. se defendere (ut Apolog. 144. Phædr. 267. D. Thucyd. v. 75. viii. 87. Demosth. Cherson. p. 99. 3. de Rhod. Libert. p. 191. 10. de Coron. 226. 26. 242. 15. al.); sensus tunc, qui dicitur, neutrali cum dativo personæ est *opitulari alicui*, h. e. aliquem defendere ac tueri. Sensus igitur est: omnibus his, quæ apud Tarentinos, apud nos et vos quoque reperiuntur, una videtur responsio patrocinari, ne perperam, sed recte se habere videantur, h. e. ut probetur, non male, sed recte se habere. Et sic etiam ἐπιλύεται in Critonis loco laudato intelligendum esse iudico. AST. τῷ—ἔχειν] Articulus τῷ ante infinitivum ἔχειν consilium (est i. q. *ἐνεκα τῷ—ut—*) indicat, ut iv. 6. p. 714. D. Ἄρ' οὖν οἶε—ποτὲ δῆμον—θήσεσθαι

θαύμαζε, ὡς ξένε· νόμος ἔσθ' ἡμῖν οὗτος, ἴσως δ' ὑμῖν περὶ αὐτῶν τούτων ἕτερος. ἡμῖν δ' ἔστι νῦν, ὡς φίλοι ἄνδρες, οὐ περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἄλλων ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῶν νομοθετῶν αὐτῶν κακίας τε καὶ ἀρετῆς. ἔτι γὰρ οὐκ εἶπαμεν πλείω περὶ ἀπάσης μέθης· οὐ γὰρ σμικρὸν ἔστι τὸ ἐπιτηδεύμα οὐδὲ φαύλου διαγνῶναι νομοθέτου. λέγω δ' οὐκ οἴνου πέρι πόσεως τὸ παράπαν ἢ μῆ, μέθης δὲ αὐτῆς περὶ, πότερον, ὡς περὶ Σκύθαι^c χρωῖνται καὶ Πέρσαι, χρηστέον, καὶ ἔτι Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἰβηρες καὶ Θραῖκες, πολεμικὰ ζύμπαντα^f ὄντα ταῦτα γένη^g ἢ καθά περ^h ὑμεῖς. ὑμεῖς μὲν γάρ, ὅ περὶ λέγεις, τὸ παράπαν ἀπέχεσθε, Σκύθαι δὲ καὶ Θραῖκες ἀκράτῳ παντάπασι χρωόμενοι, γυ-

111. ii. 205.

^c σκύθαι E.—^f ζύμπαντα add AΩηβηγ.—^g τὰ γένη εβη.—^h ἔπερ f.—ⁱ φυγαὶ καὶ om

ἐκόντα πρὸς ἄλλο τι πρῶτον νόμους, ἢ τὸ ξυμφέρον ἑαυτῷ τῆς ἀρχῆς τοῦ μένειν ; vii. 19. p. 816. E. τοῦ μήποτε δρᾶν cet. ix. 14. p. 876. E. τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. Gorg. 457. E. τοῦ καταφανὲς γενέσθαι. Thucyd. i. 23. viii. 14. Xenoph. Cyrop. i. 3. 9. v. 1. 25. Stephan. Append. ad Dialect. p. 181. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 25. Ast.

παρ' αὐτοῖς] Pronomen αὐτοῖς respicit πᾶς collectivae positum, sicuti pluralis post collectivum singulare poni solet, vid. not. ad c. 10. Ast.

οἶνον] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. οὐ κελνον, quod Cornar. jam in οὐκ οἶνον mutandum esse viderat. Ficin. non dico, utrum bibendum sit vinum necne. Ceterum in Stephan. male scribitur πέρι, quum substantivum, quod a praepositione περὶ regitur, πόσεως; subsequatur. Ast.

Κελτοὶ καὶ Ἰβηρες] Fic. legit, Κελτίβηρες, aut legendum censuit; vertit enim Celtiberi. Steph.

Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἰβηρες καὶ Θραῖκες] De Carthaginiensibus v. ii. p. 674. A. de Lacedaemoniis Meurs. Misc. Lac. i. 14. de reliquis Athen. iv. 34. Add. de Scythis Max. Tyr. xxvii. p. 327. de Thracibus Xenoph. Anab. vii. 3. 16. Suid. v. κατασκευάζειν, coll. Torrent. ad Hor. Carn. i. 27. 2. Spanhem. ad Julian. p. 124. Prave scriptum locum exhibit Athen. x. p. 432. A. Legetur autem posthac: πολεμικὰ ζύμπαντα ὄντα τ. γ. ut est in Cod. Leid. et Fic. Quae omnes gentes bellicosissima

sunt. Accedit, qui Nostrum compilavit, Clem. Alex. Pædag. ii. p. 68. 32. Μέθη δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρωῖνται, Κελτοὶ τε καὶ Ἰβηρες καὶ Θραῖκες, πολεμικὰ ζύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη καὶ καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύειν νενομικασιν. Ita præter alios multos locos, quos passim notabo, etiam Legg. i. p. 633. D. expressit Clemens Stromm. ii. p. 175. 24. Βοεσκ. p. 108.

ἔπερ Σκύθαι] Clemens Alexandr. Pædag. ii. 2. t. i. p. 186. (175. D. ed. Sylb.): μέθη δὲ μάλιστα οἱ Σκύθαι χρωῖνται, Κελτοὶ τε καὶ Ἰβηρες καὶ Θραῖκες, πολεμικὰ ζύμπαντα ταῦτα ὄντα γένη καὶ καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτηδεύειν νενομικασιν. Cf. Athen. x. p. 432. A. ibique Schweighæus. et Potter. Archaeol. Græc. iv. 18. De Scythis cf. Maxim. Tyr. xxvii. p. 327. et Lambin. ad Horat. t. i. p. 66. A. et de Carthaginiensibus vid. ii. 18. Ast.

πολεμικὰ ζύμπαντα] Vocem ζύμπαντα, quæ in libris editis desideratur, e Cod. Voss. Ficino et Clemente Alexandr. recepimus; Ficin. enim habet; omnes gentes bellicosissima sunt. Ast.

ὕμεις μὲν γάρ] De Lacedaemoniorum abstinentia vid. Meurs. Miscell. Lacon. i. 14. De Thracibus vero Ælian. V. H. iii. 15. τό γε μὴν ὑπερ τῶν Θρακῶν—καὶ διατερόλληται, ὡς εἰσι πεινὸν δεινότατοι. Cf. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 125. Ceterum corrigendum est ἔπερ λέγεις. Ast.

ναϊκές τε καὶ αὐτοί, καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι
καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι.
Πέρσαι δὲ σφόδρα μὲν χρῶνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς,
ἃς ὑμεῖς ἀποβάλλετε, ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων, ᾧ
λῶστε.

ME. Διώκομεν δὲ γε ἡμεῖς πάντας τούτους ὅταν ὄπλα
II. 638. εἰς τὰς χεῖρας λάβαμεν.

AΘ. ὦ ἄριστε, μὴ λέγε ταῦτα· πολλαὶ γὰρ δὴ φυ-
γαὶ καὶ διώξεις ἀτέκμαρτοι γεγονασί τε καὶ ἔσονται, διό
φανερὸν ὅρον τοῦτον οὐκ ἂν ποτε λέγοιμεν ἀλλ' ἀμφισβη-
τήσιμον περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μὴ, νίκην τε καὶ
ἦτταν λέγοντες μάχης. ἐπειδὴ γὰρ αἱ μείζους τὰς ἐλάτ-
τους πόλεις νικᾶσι^k μαχόμεναι καὶ καταδουλοῦνται, Συ-

υσ

τ.—^k νικᾶσαι Ξ.—^l συρακοῖσι Ω, συρακούοισι ητ : συρακούοισι ε.—^m κίους Ξ.—

κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι] Suid.
t. ii. p. 264. ἔθος ἦν Θράκιον ἐν ταῖς συμ-
ποσίοις, ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμ-
πόται ὕσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου
καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμπο-
τῶν ὕπερ ἔλεγον κατασκεδάξαι. Vid.
ibi Küster. Sic etiam Xenoph. Anab.
vii. 3. §. 32. ἀναστὰς δὲ Σεύθης συνεξέπιε
καὶ συγκατεσκεδάσε τῶν μετ' αὐτοῦ τὸ
κέρας. Quod Toupius in Emendat. in
Suid. p. 212. vertit: quod reliquum erat
vini, in convivas effudit.—ἐν τάξει.
Ficin. quamvis moderatius, quam isti. Ast.

ᾧ λῶστε] Vulgo hæc verba Athenien-
sis orationi annexa leguntur, quod sensui
adversatur; ᾧ λῶστε, ut ᾧ βέλτιστε, ᾧ
γαθὲ, usurpari solent (vid. Hermann.
ad Viger. p. 717.) amica est compellatio
Megilli sententiam Atheniensis repro-
bantis et corrigentis (hinc δὲ γε, de quo
v. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. et
Med. 814.). Ast.

ἀτέκμαρτοι] Incerta et inexplorata
fugæ, h. e. e quibus nihil certū colligi
potest, in quibus nullum indicium inest
virtutis vel pravitatis. Alias ἀτέκμαρ-
τον est ἀδηλον, ἀστάθμητον, id cuius
eventus obscurus est, ut Herodot. v. 92.
3. Thucyd. iv. 63. Pindar. Pyth. x. 98.
Ast.

φανερὸν] Quidam hunc locum perinde
videtur intellexisse ac si Plato scrip-
sisset, διὸ φανερώς ὅρον τοῦτον οὐκ ἂν
ποτε λέγοιμεν ἀναμφισβητήσιμον (vel

ἀναμφισβήτητον) περὶ καλῶν ἐπιτηδευ-
μάτων καὶ μὴ, νίκην τε καὶ ἦτταν λέγον-
τες μάχης. Sed non video quid obstat
quominus lectioni nostræ acquiescamus.
Quod autem attinet ad βλέποντες, quod
margini adscriptum est pro λέγοντες,
illud certe quam hoc malim: et Fic.
quoque illam non hanc lectionem sequi-
tur: qui hunc locum ita vertit, Quare
non certum sed ambiguum argumentum
signumque de honestis officiis et contra-
riis in vita sumemus, si ad victoriam
belli fugamque respexerimus, præsertim
quum minores civitates etc. STÉPH.

λέγοντες] Steph. adnotat scribi βλέ-
ποντες, et hoc in marg. Cod. Voss. re-
peritur. Etiam Ficin. vertit: si ad vic-
toriam belli fugamque respexerimus.
Sed nulla indiget correctione λέγοντες,
nec offendere debet ejusdem verbi repe-
titio, qua nihil frequentius est, vid. ad
Polit. i. 6. p. 331. C. Sensus est; si
victoriam et fugam dicimus (signum a.
documentum esse statuimus institutorum
bonorum), non certum, sed dubium dici-
mus (ponimus) argumentum. Ast.

ἐπειδὴ γάρ] Quandoquidem victoria
suspensa est e majoribus copiis, ita ut
urbs potentior, licet multo deterior sit,
etiam præstantiorem, quæ debilior est,
facile vincat. Steph. adnotat: 'Si vacet
γάρ post ἐπειδὴ (sed non vacat; est
enim: da nehmlich), dicta hæc fuerint
per parenthesin.' Ast.

ρακόσιοι¹ μὲν Λοκρούς, οἳ δὴ δοκοῦσιν εὐνομώτατοι τῶν iii. ii. 206.
περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον γεγονέναι, Κείους^m δὲ Ἀθηναῖοι
μυρία δ' ἄλλα τοιαῦτ' ἂν εὔροιμεν. ἀλλὰ περὶ αὐτοῦⁿ
ἐκάστου ἐπιτηδεύματος πειρώμεθα λέγοντες πείθειν ἡμᾶς
αὐτούς, νίκας δὲ καὶ ἥττας ἐκτὸς λόγου τὰ^o νῦν θᾶμεν,
λέγωμεν δ' ὡς τὸ μὲν τοιόνδε ἐστὶ^p καλόν, τὸ δὲ τοιόνδε οὐ
καλόν. πρῶτον δ' ἀκούσατέ τί μου περὶ αὐτῶν τούτων, ὡς
δεῖ τό τε χρῆστον καὶ τὸ μὴ σκοπεῖν.

§. 10. ME. Πῶς οὖν δὴ λέγεις;

AΘ. Δοκοῦσί μοι πάντες οἳ λόγῳ τι λαβόντες ἐπιτή-
δευμα καὶ προβέμενοι ψέγειν αὐτὸ ἢ ἐπαινεῖν εὐθὺς
ῤῥῆθεν οὐδαμῶς δρᾶν κατὰ^q τρόπον, ἀλλὰ ταυτὸν ποιεῖν
οἷον εἰ δὴ τις ἐπαινέσαντός τινος πυροῦς, βρῶμα ὡς ἀγα-

ⁿ αὐ τοῦ A.—^o δ' ἦ.—^p ἔτι ε.—^q δρᾶν αὐτὸ κατὰ ε.—^r μήτε μὲν ε.—^s προφορὰν

Λοκροῦς—Κείους] De Locris v. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 191. ed. Lennep. Cod. Leid. Χείους. Steph. Gr. Χίους δὲ, quod nonnullos libros dare ait Dorvill. ad Charit. p. 622. Vulgata tamen etiam Dorvillio probatur: at verum is non videt. Etenim dicendum erat, idcirco retinendos Ceos esse, quod Chiorum civitas perditissima, Ceorum clara ob morum probitatem, severitatem institutorum, reipublicæ administrationem esset. V. Heraclid. Polit. p. 10. Athen. xiii. p. 610. D. Er. Vindingii Collectanea Thes. A. Gr. t. xi. p. 492. F. Jam melius intelleges Protag. p. 341. E. Ἀκόλαστον γὰρ ἂν τινα λέγοι Σιμωνίδην ὁ Πρόδικος, καὶ οὐδαμῶς Κείον. Boeckh. p. 109.

Συρακόσιοι μὲν Λοκροῦς] De scriptura Συρακόσιοι (vulgo enim legitur Συρακούσιοι) vid. Boeckh. Præf. in Sim. Socrat. Dialog. p. xxxi. De Locris Epizephyriis, in Italia inferiore habitantibus, quorum legislator Zaleucus erat, v. Strab. vi. p. 259. sq. (πλεῖστον χρόνον εὐνομηθέντες; ut Tim. p. 20. A. εὐνομωτάτης ἂν πόλεως τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρίδος). Ælian. V. H. ii. 22. et Bentlei. Opusc. Philol. p. 342. Ceterum victoria significatur, quam Dionysius minor e Locris restulit Olymp. cvi. 1. Cf. Bentl. l. l. Astul.

Κείους] γρ. Χίους. STEPH.

Κείους] Cod. Voss. Χείους. Quosdam libros Κείους dare, jam Dorvill. ad Charit. p. 690. refert, bene subjiaciens, probabilis Ceam, Simonidis patriam, re-

spici, Atticæ ora vicinam insulam et Atheniensi reipub. subjectam. Atque Ceos ob morum probitatem severitatemque institutorum magnis id temporis laudibus floruisse, Boeckhii ex Heraclide Pont. c. 9. probat. Ast.

αὐτοῦ ἐκάστου] αὐτοῦ est per se, nulla alius rei ratione habita. Ast.

ἐστὶ καλόν] Vulgo ἔτι καλόν. Ast.

§. 10. οἳ λόγῳ τι λαβόντες] λόγῳ λαμβάνειν τι est mente aliquid complecti, cogitatione comprehendere, et in universum aliquid cogitare, animadvertere, percipere vel recordari (male interpretes λόγῳ de oratione s. disputatione capiunt). Sic x. 9. p. 898. E. νῶ δὴ καὶ διανοήματι λάβωμεν αὐτοῦ περὶ τὸ τοιόνδε. Sophist. 238. B. ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα. Parmen. 135. E. ἂ μάλιστα τις ἂν λόγῳ λάβοι. Distinguendum ab hoc est λαμβάνειν τι τῷ λόγῳ, oratione aliquid persequi, ut Io. 532. E. λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. Sophist. 249. D. ἀρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιειληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Ast.

εὐθὺς ῤῥῆθεν] Simulac dictum est. Notus est hic particulae εὐθὺς cum participio conjuncte usus; v. Lexic. Xenophont. v. ii. p. 397. Ast.

πυροῦς] Affertur et alia lectio (ex conjectura, opinor) τυροῦς. Pro μὲν autem scribendum videtur τὴν, aate ἐργασίαν. STEPH.

τυροῦς] Vulgo πυροῦς legitur, quod

θόν, εὐθύς ψέγοι, μὴ διαπυθόμενος αὐτοῦ μήτε τὴν ἔργασίαν μήτε τὴν προσφορὰν, ὃν τινα τρόπον καὶ οἷς τισὶ καὶ μεθ' ὧν καὶ ὅπως ἔχοντα καὶ ὅπως προσφέρειν ἔχουσι. ἵ νῦν δὴ ταυτόν μοι δοκοῦμεν ἡμεῖς ἐν ταῖς λόγοις ποιεῖν· περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως. μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἐκάτεροι, καὶ οἱ

v.—^ι προσφέρειν ἔχουσι δεῖ f. ἔχουσι προσφέρειν δεῖ s.—^υ μοι om *s.—^γ χρώμε-

Ficin. quoque expressit vertens: *si quis cerealem cibum*. Sed recte Cornar. Eclog. p. 1005. p. 117. ed. Fisch.): 'Græce legendum τυρός, i. e. caseus—. Non autem de tritico, sed de caseo Platonem loqui, ex Hippocrate colligitur, qui in libro de veteri medicina idem de caseo tradit, unde etiam Platonem transcripsisse verisimile est. Verba ejus hæc sunt: καὶ μὴ ἀπλῶς οὐτὼ δοκέειν, ὅτι πονηρὸν βρῶμα τυρός· πόνον γὰρ φέρει τῷ πληρωθέντι αὐτέον· ἀλλὰ τίνα τε πόνον καὶ διὰ τί καὶ τίνι τῶν ἀνθρώπων ἐνεότων ἀνεπιτήδειον, hoc est, et non simpliciter sic existimare, quod malum edulium est caseus. Dolorem enim affert repleto ex ipso. Sed quem dolorem et propter quid et cui parti intra hominem existenti incommodum existit. Quod autem omnia tum bona tum mala ad aliquid dicuntur et sunt talia, in multis locis Galenus dicit (vid. Protag. p. 334. A.). Et l. vi. c. 3. τῶν κατὰ τόπους: *Omnia enim, inquit, respectu ad aliquid tum enolumentum, tum detrimentum in se habent: quod ipsum etiam Hippocrates dixit primum omnium posteriorum, quod equidem sciam.*' Sic v. c. caseus in vulnere nocivus habebatur, v. Polit. iii. 14. ubi v. not. Scilicet de tritico prorsus innoxio sermo esse non potest, neque id comparari potest cum μέθη, caseus vero optime quadrat in hanc comparisonem. Ast.

τὴν ἔργασίαν] Effectum, quæ quidem significatio paulo rarior est. Ἐργασία videlicet non solum est confectio, opificium, labor, verum etiam id, quod ex opificio evenit, h. e. effectus, et specialiter quæstus (ut apud Xenoph. Mem. iii. 10. 1. τὰς τέχνας ἔχονταν καὶ τῆς ἔργασίας ἕνεκα χρωμένον. De Venat. iii. 3. αἱ μὲν οὖν σμικρὰι πολλάκις ἐκ τῶν κνηγασίαν ἀποστεροῦνται τῆς ἔργασίας. De Vectig. iv. 29. al.). Ceterum τὴν

ἔργασίαν e Cod. Voss. recepimus pro μὲν ἔργασίαν; et ita etiam Steph. esse legendum conjecerat. Ast.

μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἐκάτεροι] Ebrietatem damnavit Megillus, Atticus non improbat: ille criminis, hic laudationis produxit auctores. Quinam igitur dici poterat: Μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐπαινοῦμεν ἐκάτεροι, præsertim quum modo dictum esset: περὶ μέθης γὰρ ἀκούσαντες τοσοῦτον μόνον, εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν? Vel furca expellendum istud ἐπαινοῦμεν, quod mali est glossatoris. Plato ita locutus est: περὶ μ. γ. ἀ. τ. μ. εὐθύς οἱ μὲν ψέγειν αὐτό, οἱ δ' ἐπαινεῖν, καὶ μάλα ἀτόπως· μάρτυσι γὰρ καὶ ἐπαινέταις χρώμενοι ἐκάτεροι sc. ἐπαινεῖν τε καὶ ψέγειν, notissima ellipsi. Quod delevi, etiam Fic. omisit habens: *Qui quum primum ebrietatis facta mentio est, statim alii vituperamus, alii vero laudamus: et valde quidem id absurde. Testibus enim laudatoribusque utentes id facimus. Et alii quia plures habemus, aliquid fide dignum afferre putamus etc.* Certe ita transfereendum erat, si aberat ἐπαινοῦμεν. Eundem non κάριον, ut vulgata, sed κύριον, ut Cod. Leid. apparet legisse. Vere; omne enim genus loquendi giudiciale est, ut ostendunt μάρτυρες: verum in judicio quod multi testes enunciant, id est κάριον, non κάριον, et reconditius hoc significatu κάριον passim notiori κάριον coactum est loco cedere, v. c. apud Pindar. Olymp. vi. 52. Ad locutionem cf. Aristot. Polit. iii. 6. p. 166. οἱ μὲν γὰρ, ἂν κατὰ τι ἄνισοι ὄσω, οἶον χρήμασιν, ὄλωσ οἶονται ἄνισοι εἶναι. οἱ δ' ἂν κατὰ τι ἴσοι, οἶον ἐλευθερία, ὄλωσ ἴσοι. τὸ δὲ κυριώτατον οὐ λέγουσιν. Ad sententiam illusttrandam facit Gorg. p. 471. E. ὦ μακάριε, ῥητορικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς δικαστηρίοις ἡγού-

μὲν, ὅτι πολλοὺς παρεχόμεθα, ἀξιοῦμέν τε λέγειν κύριον,^w
οἱ δέ, ὅτι τοὺς μὴ χρωμένους αὐτῷ ὀρῶμεν νικῶντας μαχο- III. ii. 207.
μένους· ἀμφισβητεῖται^x δ' αὖ καὶ τοῦθ' ἡμῖν. εἰ μὲν δὴ
καὶ περὶ ἐκάστων οὕτω καὶ τῶν ἄλλων νομίμων διέξιμεν,
οὐκ ἂν ἔμοιγε κατὰ νοῦν εἴη. τρόπον δὲ ἄλλον ὃν ἐμοὶ
φαίνεται δεῖν ἐθέλω λέγειν περὶ αὐτοῦ τούτου, τῆς μέθης,
πειρῶμενος ἂν ἄρα δύναμαι τὴν περὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων
ὀρθὴν μέθοδον ἡμῖν^y δηλοῦν, ἐπειδὴ καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις
ἔθνη περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῦντα ὑμῖν^z πόλεσι δυεῖν^a τῷ
λόγῳ διαμάχοιτ' ἂν.

ME. Καὶ μὴν εἴ τινα ἔχομεν ὀρθὴν σκέψιν τῶν τοιού-
των, οὐκ ἀποκνητέον ἀκούειν. II. 639.

AΘ. Σκεψόμεθα δὴ^b πῆ τῆδε. Φέρε, εἴ τις αἰγῶν τρο-

νοι om A.—^w κάριον ε.—^x ἀμφισβητεῖ pr Ω.—^y ὑμῖν ἦ, om f.—^z ἡμῖν ε.—^a δυεῖν

μενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ οἱ ἕτεροι
τοὺς ἐτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὴν
τῶν λόγων ὅν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολ-
λοὺς παρέχονται καὶ εὐδοκίμους, ὃ δὲ
τᾶναντία λέγων ἕνα τινα παρέχηται ἢ
μηδένα. οὗτος δὲ ὃ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος
ἔστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. BOECKH. p. 109
—111.

ἐπαυνοῦμεν ἐκάτεροι] *Uterque nostrum,
testibus ac probatoribus prolatis, senten-
tiam suam comprobare studet.* Ἐπαι-
νεῖν, sensu generaliori, est *probare* (Athen-
iensis enim computationem, Megillus
vero abstinentiam vini comprobat), sicut
ἐπαινέτης et ἐπαινεῖν ponuntur de iis,
qui sententiam alicujus in judicio appro-
bant, v. Phædr. 257. E. 258. A. Quo-
circa non est, cur cum Boeckhio delea-
mus ἐπαυνοῦμεν; nam si ἐπαινεῖν Megillo
Lacedæmonio tribui non posset, etiam
vox ἐπαινέταις, quibus uterque, et Me-
gillus et Atheniensis, uti dicitur, expun-
genda esset. Ficin. autem videtur, ne
ἐπαυνοῦμεν, sensu generali positum, cum
prægresso confunderetur, ubi ἐπαινεῖν et
ψέγειν inter se opponuntur, et ἐπαινέταις
et ἐπαυνοῦμεν generatim expressisse; ver-
tit: *testibus enim assertoribusque (ἐπαι-
νέταις) utentes id facimus.* Ast.

κάριον] Legitur et κύριον: sed malim
κάριον. STERN.

κρίων] Codici Voss. debemus; vulgo
κάριον legitur. Ficin. *aliquid fide dig-
num afferre putamus.* Κρίων est, quod
a testibus vel iudicibus approbatur, quod

ratum est. Sic νόμος κύριος ix. 12. p.
874. B. Xenoph. Hist. Græc. vi. 5. 6.
Ἔ τι νικῆς ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον
εἶναι καὶ τῶν πόλεων.—Mox Ald. Lov.
Bas. 1. et 2. τὰς μὴ χρωμένους. Ad
αὐτῷ e prægresso μέθης repetendum est
οἶνω. Hinc Ficin. vertit: *quia vino
abstinentes vincunt in pugna.* Ast.

τῆς μέθης] Per epexegetis appositum
est, vid. ad c. 6. Ast.

ἡμῖν πόλεσι δυοῖν] Cod. Voss. Ald.
Lov. et Ficin. (*duabus cum civitatibus
vestris*) ὑμῖν exhibent; sed unice vera
est Bas. 1. 2. et Steph. scriptura ἡμῖν
(i. e. ἡμετέραις s. ἡμῶν, vid. ad c. 1.);
significatur enim diversa Atheniensis et
Lacedæmoniae civitatis circa vini usum
institutio. Ast.

τῆ δὲ πῆ] Vulgo πῆ τῆδε. Cod. Voss.
δὴ πῆ, τῆδε. Lingua ratio postulat hoc,
quod reposuimus. Sic enim vi. 13. p.
767. C. γενόμενον τῆδὲ πῆ. Cf. Phæ-
don. 295. 306. Fisch. Cratyl. p. 410.
B. Sophist. 229. B. Polit. i. 351. A.
Alcibiad. ii. c. 3. Thucyd. vi. 2. Polyb.
viii. 34. 4. al. Idcirco etiam infra ii. 9.
p. 665. D. ὄρατε εἰ τῆδὲ πῆ. ΚΑ. Πῆ;
scripsimus pro ὄρατε εἰ τῆδε. ΚΑ. Πῆ δὴ;
Et similiter in Philebo p. 38. B. legen-
dum esse τῆδὲ πῆ ἄγω, in Ephemer.
Doctr. et Art. Landish. t. iii. Fasc. i. p.
143. jam monuimus. Creberrime in his
vocibus sibi simillimis a librariis pecca-
tum est. Ast.

Φῆν καὶ τὸ ζῶον^ε αὐτό, κτῆμα ὡς ἔστι καλόν, ἐπαινοῖ, ἄλλος δὲ τις ἐωρακῶς αἴγας χαρὶς νεμομένας αἰπόλου ἐν ἐργασίμοις χαρῖσις δρώσας κακὰ διαψέγοι, καὶ πᾶν θρέμμα ἀναρχον ἢ μετὰ τῶν^δ κακῶν ἀρχόντων ἰδὼν οὕτω μέμφοιτο, τὸν τοῦ^ε τοιοῦτου ψόγον ἠγάμεθα ὑγιᾶς ἂν ποτε^ε ψέξαι καὶ ὀτιοῦν;

ME. Καὶ πῶς;

AΘ. Χρηστὸς δὲ ἀρχων ἔσθ' ἡμῖν ἐν πλοίοις πότερον ἐὰν τὴν ναυτικὴν ἔχη ἐπιστήμην^ε μόνον, ἂν τ' οὖν ναυτιᾶ^ε ἂν τε μή; ἢ πῶς ἂν λέγοιμεν;

III. II. 208.

ME. Οὐδαμῶς, ἂν γε πρὸς τῇ τέχνῃ ἔχη καὶ τοῦτο τὸ πάθος ὃ λέγεις.

AΘ. Τί δ' ἀρχων στρατοπέδων; ἄρ' ἐὰν τὴν πολεμικὴν ἔχη ἐπιστήμην, ἱκανὸς^h ἀρχεῖν, καὶⁱ δειλὸς ἂν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾶ;

ΑΠΗτ: δυοῖν *ς.—^b δέ ἡ.—^c ζῶιον Ω.—^d τῶν om ε.—^e τοῦ om f.—^f ποτε om γ.—^g ἔχη ἐπιστήμην A: ἔχη τὴν ἐπιστήμην *ς.—^h ἱκανὸν v.—ⁱ καὶ ΑΞΩ[ἦ]γ.—

ἐπαινοῖ] Vulgo ἐπαινοῖ. Deinde Ald. Lov. et Bas. 1. αἰπόλους et δρώσας. Ut Bas. 2. legit, Ficin. vertit: *quum absque pastore eas per sata pasci damnunquque facere viderit*. Deinde ἐργασίμα χωρία sunt loca sata, ἀγῶα κῦλτα, ut vii. 23. 824. B. ἐν ἐργασίμοις δὲ καὶ ἱεροῖς. xii. 9. p. 958. D. τῶν χαρίων, ὅποσα μὲν ἐργασίμα. Xenoph. Cyrop. i. 4. 16. de Venat. v. 15.—Ceterum laudant hunc locum Euseb. Præp. Ev. xii. 33. p. 609. C. Theodoret. Therap. Serm. ii. p. 688. A. B. Ast.

ἠγάμεθα] Præcedente optativo pendente a particula εἰ, non infertur conjunctivus cum vocula ἂν, sed aut nudus indicativus aut optativus τῶ ἂν junctus. Correxī igitur ἠγοῦμεθα, firmante posthac Eusebio Præp. Ev. xii. p. 609. *An pertinet ad infinitivum ψέξαι, de quo v. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. et alios. Etiam C. displicet οἰόμεθ' ἂν: vera in dubie lectio οἰόμεθα δὴ, quam servavit cod. Leid. et Euseb. l. c.— Legg. ii. p. 658. B. est: τί ποτ' ἂν ἠγάμεθα ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως ξυμβαίνειν; Præcesserat: εἰ ποτὲ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θεῖη ὄντινοῦν. Legendum igitur ἠγοῦμεθα, ex cod. Leid. Etiam Fic. putamus. Воескн. p. 111.

ἠγοῦμεθα] Sic Euseb. pro ἠγάμεθα,

quod hic locum habere nequit (conjunctivus enim esset dubitantis, ut Eurip. Ion. 758. Εἴπωμεν ἢ σγῶμεν; ἢ τί δράσομεν; Vid. Hermann. ad Viger. p. 731.). Et omnino nihil frequentius est hac indicativi cum conjunctivo permutatione in oratione interrogativa. Sic paulo post οἰόμεθ' ἂν ποτε—ἐπαινεσσεσθαι; L. ii. 4. *Ἀρ' οὖν θαρσαῖνες λέγομεν (vulgo λέγωμεν). Ibid. *Ἀρ' οὖν οὐχ ἡμῶν οἱ μὲν νέοι αὐτοὶ χορεῖν ἐτοιμοὶ, τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν—διάγειν ἠγοῦμεθα πρεπόντας cet. Paulo post: Μῶν οὖν οἰόμεθα (vulgo οἰώμεθα) cet. c. 6. Φέρε δὴ, ξυνομολογησόμεθα (vulgo ξυνομολογησόμεθα) τανῶν; iii. 2. Οὐκοῦν οὕτω δὴ λέγομεν (vulgo λέγωμεν) ἔχειν τότε, ὅτε cet. Ibid. Πόλεως δὲ καὶ πολιτείας περί—ἄρ', ὡς ἔπος εἰπεῖν, οἰόμεθα καὶ μνήμην εἶναι τὸ παράπαν; Præcipue, si ἂν subsequitur, in conjunctivo ponendo peccarunt librarii, perperam ἂν, quod ad infinitivum spectat, ad verbum finitum trahentes, ut h. l. ubi ἂν non ad ἠγοῦμεθα sed ad ψέξαι referri oportet. Fic. recte vertit, *numquid—censebimus?* Ast.

ἐπιστήμην] Vulgo τὴν ἐπιστήμην, in quo articulus, quomodo defendi ac tolerari possit, non perspicio. Ast.

καὶ] Ald. Lov. Bas. l. 2. καί: Ficin. vero, *etiamsi timidus sit*. Ast.

ME. Καὶ πῶς;

AΘ. Ἄν δὲ αὐτὸ μὴτ' ἔχη τὴν τέχνην δειλός τ' ἦ;

ME. Παντάπασί τινα πονηρὸν λέγεις, καὶ οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἄρχοντα ἀλλὰ τιναν σφόδρα γυναικῶν.

AΘ. Τί δ' ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν, ἢ πέφυκέ τε ἄρχαν εἶναι μετ' ἐκείνου τε ὠφέλιμός ἐστιν ὃ δὲ μὴθ' ἑωρακῶς εἴη ποτ' ὀρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν μετ' ἄρχοντος, αἰεὶ δὲ ἀναρχον ἢ μετὰ κακῶν ἀρχόντων ζυνοῦσαν. οἰώμεθα^k δὴ ποτε τοὺς τοιοῦτους θεωροῦς τῶν τοιοῦτων κοινωνιῶν χρηστόν τι^m ψέξειν ἢ ἐπαινέσεσθαι;

ME. Πῶς δ' ἄν; μηδέποτε γεⁿ ἰδόντας μηδέ^o ζυγγενομένους ὀρθῶς γενομένα μηδενὶ τῶν τοιοῦτων κοινωνημάτων;

AΘ. Ἐχε δὴ. τῶν πολλῶν κοινωνιῶν ζυμπότας καὶ ζυμπόσια θεῖμεν ἂν μίαν τινα ζυνουσίαν εἶναι;

ME. Καὶ σφόδρα γε.

^{ἂν} οἰώμεθα corr A.—^{δὴ} Ἄ A, ἂν Ω, ἂν δὴ υ: ἂν *s.—^m τὲ ἦ.—ⁿ μήτε ἦ.—^o μήτε

μέθη τοῦ φόβου] Eleganter dictum est; μεθεῖν enim ὑπὸ τινός vel τινὶ dicitur, qui aliqua re ita repletus largeque instructus est, ut sicut ebrius vino, ea redundet. Sic c. 16. δὲ ἡδονῆς μεθύσκοντα (voluptate inebriantia, h. e. capientia et impletia). Lys. 222. C. ὡσπερ μεθύομεν ὑπὸ τοῦ λόγου. Critias 121. A. μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς. Μεθύειν ὑπὸ τῶν λόγων Lucian. Nigrin. §. 5. t. i. p. 17. Schm. ὑπὸ φιλοτιμίας Liban. Declam. xvi. p. 460. A. μεθύων μύθοις Epigr. ἀδεσπ. xxv. 1. Anthol. Græc. t. iii. p. 123. μεθύων τῷ θυμῷ καὶ τῇ ἀσβεσίᾳ Martyr. Demetr. apud Phot. Biblioth. p. 1405. v. 10. Cf. Rittershus. ad Oppian. Cyneget. ii. 576. Halieut. iv. 671. v. 603. Toup. ad Hesych. t. i. p. 255. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 57. Similiter Latini *madere, madidus, ebrius*, usurpant; vid. interpp. ad Horat. Od. iii. 21. 9. et Rupertii ad Sil. Italic. xii. p. 169. Var. Lectt. Sensu hoc translato voce μέθη jam Empedocles usus est v. 46. μέθη γὰρ τοι φρένας ἀθεῖ, p. 515. ed. Sturz. Simul μέθη, ut verbum *ναυτιῶν*, egregie depingit eum, qui in periculo titubat instar ebrii capitisque vertiginem patitur. Ast.

καὶ ἡ (κοινωνία) μετ' ἐκείνου (νοῦ ἄρχοντος) ὠφέλιμός ἐστιν. Sic solet pronomen relativum a particula kal supprimi, ut ix. 8. p. 866. E. Vid. Duker. ad Thucyd. viii. 73. et Wesseling. ad Diodor. Sic. xviii. 25. t. ii. p. 277. Accusativi ἐπαινέτην ἢ ψέκτην, quum sequatur οἰώμεθ' ἂν ποτε τοὺς τοιοῦτους (hi enim ipsi sunt ille ἐπαινέτης ἢ ψέκτης) θεωροῦς—ἐπαινέσεσθαι, quasi absolute positi sunt; oratio videlicet verbis interruptis, ὃ δὲ μὴθ'—ζυνοῦσαν, interrumpitur. Sic procedere debebat: Τί δὲ ἐπαινέτην ἢ ψέκτην—ὃς μὴθ' ἑωρακῶς ἐστὶ ποτ' ὀρθῶς—ζυνοῦσαν, οἰώμεθ' ἂν ποτε χρηστόν τι ψέξειν ἢ ἐπαινέσεσθαι; Pro ζυνοῦσαν Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ζυνοῦσαν. Deinde e cod. Voss. et Euseb. οἰώμεθ' pro οἰώμεθ' recipimus (vide supra notata). Euseb. et cod. Voss. præterea δὴ pro ἂν habent. Ast.

μηδὲ—μηδενί] Sic Græci solent negationibus iteratis orationi vim quandam dare. ix. 2. p. 855. C. ἄτιμον δὲ παντάπασι μηδένα εἶναι μηδέποτε μηδ' ἐφ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων. v. 3. p. 731. C. Cf. Faehse Syllog. Lectt. ad Phædon. p. 78. D. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 199. Ast.

μετ' ἐκείνου τε ὠφέλιμός ἐστιν] H. o.

III. II. 209.

ΑΘ. Ταύτην οὖν μᾶν^p ὀρθῶς γιγνομένην ἤδη τίς πάποτε^q ἐθεάσατο, καὶ σφῶν μὲν ἀποκρίνασθαι ῥάδιον ὡς οὐδέ πάποτε^r τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον·^s ἐγὼ δ' ἐντετύχηκά τε πολλαῖς καὶ πολλαχοῦ, καὶ προσέτι πάσας ὡς ἔπος εἰπεῖν διηρώτηκα, καὶ σχεδὸν ὅλην μὲν οὐδεμίαν ὀρθῶς γιγνομένην ἐώρακα οὐδ' ἀκήκοα, μόρια δ' εἴ^t που σμικρὰ καὶ ὀλίγα, τὰ πολλὰ δὲ ξύμπανθ' ὡς εἰπεῖν^u διημαρτημένα.

ΚΛ. Πῶς δὴ^v ταῦτα, ᾧ ξένε, λέγεις; εἰπέ^w ἐτι σαφέστερον· ἡμεῖς μὲν γάρ, ὃ περ εἶπες, ἀπειρία τῶν τοιούτων, II. 640. οὐδ' ἐντυγχάνοντες ἀν' ἴσως εὐθύς γε^x γνοῖμεν τό τε ὀρθὸν καὶ μὴ γιγνόμενον ἐν αὐτοῖς.

ΑΘ. Εἰκὸς λέγεις· ἀλλ' ἐμοῦ φεράζοντος πειρᾷ μανθάνειν. τὸ μὲν γὰρ ἐν πάσαις^y τε ξυνόδοις καὶ κοινοναῖς πράξεων ἀντινωοῦν ὡς ὀρθὸν πανταχοῦ ἐκάστοις ἀρχοντα εἶναι, μανθάνεις;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Καὶ μὴν ἐλέγομεν νῦν δὴ, μαχομένων ὡς ἀνδρεῖον δεῖ τὸν ἀρχοντα εἶναι.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐ;

ΑΘ. Ὁ μὴν ἀνδρεῖος τῶν δειλῶν^z ὑπὸ φόβων ἦττον τεθορύβηται.

Ω, μήτε ἧ.—^p ὑμῶν γρ ΑΩ.—^q πάποτε ΑΩψητ: ποτε *s.—^r οὐδέποτε v.—^s νόμιμον r.—^t εἴ ΑΩψητ: δε *s.—^u ὡς ἔπος εἰπεῖν Ωfr.—^v δε s.—^w γε om ἧ.—^x κοινοναῖς

μᾶν ὀρθῶς] Cod. Voss. in marg. ὑμῶν ἤδη τις πάποτε. Ficini. hanc vero numquid unquam recte gubernatam adspexit quisquam? Ast.

μόρια—ὀλίγα] Int. αὐτῆς ἐώρακα ὀρθῶς γιγνόμενα, pro, κατὰ μόρια δὲ—ὀλίγα αὐτὴν ἐώρακα ὀρθῶς γιγνομένην, κατὰ τὰ πολλὰ δὲ ἐώρακα ξύμπασαν διημαρτημένην: aliquoties et aliqua ex parte recte institutam vidi, plerumque vero totam pravam et perversam cognovi. Τὰ πολλὰ etiam per se sæpenumero est maximam partem, plerumque, ut ii. 1. τὰ πολλὰ χαλάται. iii. 12. p. 695. E. ὁ κακὸς βίος, ὃν οἱ τῶν διαφερόντως πλουσίων καὶ τυράννων παῖδες τὰ πολλὰ ζῶσιν. iv. 10. 720. C. οἱ δούλοι τὰ πολλὰ ἰατροῦσι. viii. 9. p. 842. D. ix. 12. p. 872. D. οἱ

(φόνοι) τὰ μὲν πολλὰ ἐν κακῶς οἰκούσαις καὶ τρεφομέναις γίγνονται πόλεσι. xii. 6. p. 952. D. ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι. Sic Sophocl. Electr. 564. Œdip. Col. 1231. Pindar. Nem. ii. 2. Xenoph. Cyrop. viii. 1. 14. Cf. Toup. ad Longin. iii. §. 5. p. 246. ed. Weisk. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 427. Heindorf. ad Sophist. p. 278. Ast.

τῶν δειλῶν] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et Cod. Voss. quod cur Steph. in τοῦ δειλοῦ mutaverit, causam non video, nisi propter Ficinum hoc fecisse eum dixeris; hic enim vertit: fortis autem vir a timore minus quam timidus perturbatur. Pluralis sequitur singularem, ubi singularis, ut h. l. ὁ ἀνδρεῖος, collectivè et generatim positus est. Sic ii. 11. p. 670.

ΚΛ. Καὶ τοῦτο οὕτως.

ΑΘ. Εἰ δ' ἦν τις μηχανὴ μῆδεν τὸ παράπαν δεδιότα iii. ii. 210.
μῆδὲ θορυβούμενον ἐπιστῆσαι στρατοπέδῳ στρατηγόν, ἄρ'
οὐ τοῦτ' ἂν παντὶ τρόπῳ ἐπράττομεν;

ΚΛ. Σφόδρα μὲν οὖν.

ΑΘ. Νῦν δέ γε οὐ στρατοπέδου περί λέγομεν ἄρξον-
τος^α ἐν ἀνδρῶν^β ὀμιλίαις ἐχθρῶν ἐχθροῖς μετὰ πολέμου,
φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης.

ΚΛ. Ὁρθῶς.

ΑΘ. Ἔστι δέ γε^γ ἡ τοιαύτη συνουσία,^δ εἴ περ ἔσται
μετὰ μέθης, οὐκ ἀθόρυβος. ἦ γάρ;

ΚΛ. Πῶς γάρ; ἀλλ' οἶμαι πᾶν τούναντίον.

τ.—γ τῶν δειλῶν Αἱ, τὸν δειλὸν ΗΩεϛ: τοῦ δειλοῦ σ.— οὗτ' ε.— ἄρξαντος Ε, ον

B. ὄσοι post ὄχλος. iii. 2. p. 678. D. ταῦτα post ὄργανόν τι. xii. 3. p. 945. E. ἀποφαινομένους post πόλις. c. 6. p. 952. B. ἀποβλέποντας post πόλις. Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 139. et Wyttenbach. ad Julian. p. 192. Hinc frequentissime Græci a singulari collective vel infinite posito ad pluralem trans-eunt, ut ix. 1. αὐτοὶ post ὄς infertur. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 39. ὄστις δὲ εἰς ἐνδεομένῳ του κατεσκήνωσε, τοῦτους ὁμῆς σκεπόμενοι τὸ ἐλλείπον ἐκπληρώσατε, ubi v. Zeun. Sophocl. Antig. 707. ὄστις γὰρ αὐτὸς—οἷται cet. In primis post ἕκαστος (ut vi. 3. vii. 1. 789. C. Vid. ad Polit. viii. p. 550. E. Heindorf. ad Gorg. §. 127. et Boissonad. ad Philostr. p. 588.) post τῆς (ut ix. 10. 870. D. x. 15. 909. E. xi. 13. init. xii. 1. init.) et πᾶς (Epinom. 2.) pluralis solet inferri. —Mox in Ald. et Bas. 2. legitur ἦττων τε θορύβηται, Bas. 1. ἦττων τεθορύβηται, Lovan. vero habet ἦττων τεθορύβηται. Ast.

οὐ στρατοπέδου περί λέγ. ἄρξαντος] Verba ita construenda sunt: νῦν δέ γε οὐ λέγομεν περί ἄρξαντος στρατοπέδου (i. e. στρατηγού, ut in prægressis) ἐν ἀνδρῶν ἐχθρῶν ὀμιλίαις ἐχθροῖς μετὰ πολέμου (in societate virorum, qui hostiliter hoates bello persequuntur), φίλων δ' ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης (sed in societate virorum, qui in pace cum amicis benevolentiam communicabunt, h. e. qui mutuum sibi benevolentiam præstabunt). Ficin. et

Cornar. ita verterunt, ac si legerint οὐδ' ἄρξαντος; Ficin. enim vertit, non de exercitu nec imperaturo—dicimus; et Cornar. non de exercitu neque de principe futuro; et sic in libris editis scribitur στρατοπέδου περί, ut præpositio nominis suo subjecta sit; sed sensus id postulat, quod reposuimus; nec præpositionis περί et nominis ἄρξαντος dis-junctio offendere debet. Sic enim iii. 1. 676. C. Ταύτης δὲ περί λάβωμεν—τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. c. 10. p. 691. B. τοῦτου περί τοῦ πάθους τῆς γενέσεως. p. 697. C. ἡ Περσῶν περί (vulgo male περί scribitur) διάσκεψις τῆς πολιτείας. vi. 21. 780. D. οὐ δὲ καὶ νῦν ἐφέστηκε περί τὸ λεγόμενον. viii. 4. 834. D. θηλείας δὲ περί τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἔξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας. Eod. libro c. 3. p. 832. ξὺν αἰετίνι βίῳ. Hinc in Gorg. 520. A. recte habet vulgata scriptura ἀντ' εἰς πείραται (Heind. scripsit ἀνευρεῖσθαι), et apud Demosthen. de Cherson. p. 105. 26. similiter scribendum est σὺν εἰς πεπονθότος τοῦ πλῆθους τοῦ Θετταλῶν; in Orat. adv. Lep-tin. p. 476. 21. ἀντ' εἰς πεποιήκε. p. 590. 10. ἀντ' εἰς ποιεῖ. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 576. 66. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 38. et Coray. ad Theophrast. p. 236. Ast.

ἔστι] Scribendum videtur ἔσται. STEPH. εἰπερ ἔστι] Sic pro ἔσται Cod. Voss. Ast.

ΑΘ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ;

ΚΛ. Τί μὴν; ὡς οὐδενί γε πράγματι.

ΑΘ. Πότερον οὖν ἀθύρῃ, εἰ δυνατόν εἴη, τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἐκπορίζεσθαι δεῖ;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Καὶ μὴν περὶ γε συνουσίας, ὡς εἴποιεν, αὐτὸν φρόνιμον εἶναι δεῖ. γίνεται γὰρ φύλαξ τῆς τε ὑπαρχούσης φιλίας αὐτοῖς, καὶ ἔτι πλείονος ἐπιμελητῆς ὅπως ἔσται διὰ τὴν τότε ζυνουσίαν.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Οὐκοῦν νήφοντά τε καὶ σοφὸν ἄρχοντα μεθύοντων δεῖ καθιστάναι, καὶ μὴ τούναντίον; μεθύοντων γὰρ μεθύων καὶ νέος ἄρχων μὴ σοφός, εἰ μὴ κακὸν ἀπεργάσαιτό τι μέγα, πολλῇ χρεῖτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΛ. Παμπόλλη μὲν οὖν.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰ μὲν γιγνομένων ὡς δυνατόν ὀρθότατα τούτων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ζυνουσίῶν μέμφοιτό τις, ἐπικαλῶν αὐτῶν τῷ πράγματι, τάχ' ἂν ὀρθῶς ἴσως^f μέμφοιτο· εἰ δὲ ἀμαρτανόμενον ὡς οἶόν τε μάλιστα ἐπιτηδεύματις ὀρῶν λαιδορεῖ, πρῶτον μὲν δῆλον ὡς ἀγνοεῖ^e τοῦτ' αὐτὸ γιγνόμενον οὐκ ὀρθῶς, εἴθ' ὅτι πᾶν τούτῳ τῷ τρόπῳ φανεῖται πονηρόν, δεσπότην τε καὶ ἄρχοντος νήφοντος χαρὶς πραττόμενον. ἢ οὐ ζυνοοῖς τοῦθ', ὅτι μεθύων κυβερνήτης καὶ πᾶς

οὐδὲ κρεατος ἡ.—^b ἀνάνδρων ἡ.—^c γ' ἡ.—^d ε. τ.—^e αὐτῶν A et pr Ω.—^f ἴσως ἂν

τί μὴν] Videtur rectius scriptum iri τί μὴ; Eiusdem tamen erroris et alii multi loci suspecti esse possunt, nisi τί μὴν poni etiam pro τί μὴ dicamus. STEPH.

τί μὴν]. Quidni (i. e. τί γὰρ ἄλλο; s. πῶς γὰρ οὐ?); Stephanus malebat τί μὴ, sine causa. AST.

ἔτι πλείονος] Hæc verba nomini ἐπιμελητῆς apposita sunt, quum scribi debuisset: ἐπιμελητῆς γίνεται (curat, h. e. curare debet), ὅπως ἔτι πλείων ἔσται (ἢ φιλία); vid. ad c. 2. τὴν γὰρ φύσιν—ὄρατε cet. In prægressis ὡς ante εἴκειν a Bas. 1. et 2. abest. AST.

καθιστάναι] Steph. adnotat: 'Legitur etiam καθιστάναι (constitutos esse oportet;

Ficinus vertit, nonne igitur sobrius—constituendus est?) eodem manente sensu.' AST.

αὐτῶν τῷ] In quodam vet. αὐτῶν τῷ πράγματι. STEPH. Cod. Voss. αὐτῶν τῷ πράγματι. AST.

τάχ' ἂν—ἴσως ἂν] Duplex ἂν offendere non debet; refertur enim prius ad τάχ' ἴσως (τάχα et ἂν ita conjungi amant, ut ii. 4. iii. 1. viii. 8. p. 841. E. et aliis locis innumeris. Vid. Steinbrych. in Mus. Turic. i. 2.) alterum ad verbum μέμφοιτο. AST.

ὀρῶν λαιδορεῖ] Ficin. addit, propterea que omnem computationem vituperet. AST.

παντός ἀρχῶν ἀνατρέπει πάντα εἴτε πλοῖα εἴτε ἄρματα II. 641.
εἴτε στρατόπεδον, εἴθ' ὅ τί ποτ' εἴη τὸ κυβερνώμενον ὑπ'
αὐτοῦ;

§. 11. ΚΛ. Παντάπασι τοῦτό γε ἀληθές εἴρηκας, ᾧ
ξένη· τοῦπι^h τῶδε δ' ἡμῖν λέγε, τί ποτ', ἂν γίγνηται τοῦτο
ὀρθὸν τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον, ἀγαθὸν ἂν δράσειεν ἡμᾶς;
οἶον ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, εἰ στρατεύμα ὀρθῆς ἡγεμονίας
τυγχάνοι, νίκη πολέμου τοῖς ἐπομένοιςⁱ ἂν γίγνοιτο, οὐ
σμικρὸν ἀγαθόν· καὶ τᾶλλ' οὕτω συμποσίῳ δὲ ὀρθῶς
παιδαγωγηθέντος τί μέγα ἰδιότηαις ἢ τῇ πόλει γίγνοιτ' ἂν;

ΑΘ. Τί δέ; παιδὸς ἐνὸς ἢ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέν- III. II. 212.
τος κατὰ τρόπον^k ἐνὸς τί μέγα τῇ πόλει φαῖμεν ἂν γίγ-
νεσθαι; ἢ τοῦτο οὕτως ἐρωτηθέντες εἴπομεν ἂν ὡς ἐνὸς μὲν
βραχύ τι τῇ^l πόλει γίγνοιτ' ἂν ὄφελος, εἴ δ' ὅλας ἐρωτᾶς
παιδείαν τῶν παιδευθέντων, τί μέγα τὴν πόλιν ὀνήνησιν, οὐ
χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτι παιδευθέντες μὲν εὖ γίγνοιτ'^m ἂν ἄν-
δρες ἀγαθοί, γενόμενοι δὲ τοιοῦτοι τά τ' ἄλλα πράττοιεν
καλῶς, ἔτι δὲ κἂν νικᾶεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. παι-
δεῖα μὲν οὖν φέρει καὶ νίκη, νίκη δ' ἐνίοτε ἀπαιδευσίαν·
πολλοὶ γὰρ ὑβριστότεροι διὰ πολέμων νίκας γενόμενοι μυ-
ρίαν ἄλλαν κακῶν δι' ὑβριν ἐνεπλήσθησαν, καὶ παιδεῖα μὲν
οὐδέποτεⁿ γέγονε Καδμεία, νῆκαι δὲ ἀνθρώποις πολλοὶ
δὴ τοιαῦται γεγωνασί τε καὶ ἔσονται.

γ.—ε ὡς οὐκ ἄγνοεῖ ἡ.—^h τοῦπι ΑΩεβητ, τδ' πι Ξ: τδ' ἐπι γ.—ⁱ ἡγεμονείας Ω.—

^k τρόπου ς.—^l τῇ Αεβητ, τι Ω, τι *γ.—^m γίγνοιτ' Ξ.—ⁿ οὐδέποτε υ.—^o ἂν οὖν Ωυ

§. 11. τὸ ἐπὶ τῶδε] *Elegantius est quod habet vet. liber, τοῦπι τῶδε.* STEPH.

τὸ ἐπὶ τῶδε] *Veterem librum habere τοῦπι τῶδε, Steph. adnotat, quod magis Atticum est. Mox in τί μέγα vox μέγα est excellens, præstans, v. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 230. Bip. et Valcken. Opusc. t. ii. p. 206. AST.*

βραχύ τι] *Vide an malis βραχὺ τῇ πόλει, ut in vet. STEPH.*

κἂν] *Est vel, adeo, etiam, ut Euthydem. 279. D. κἂν παῖς γνώση. Vid. Lexic. Xenophont. v. ii. p. 623. Deinde Bas. 1. et 2. παιδία, ut in sequentibus. AST.*

Καδμεία, νῆκαι] *Νίκη Καδμεία est victoria male cedens victoribus ipsis. Videantur Zenobius, Suidas, Michael Apostolius, Erasmus. Perplacuit ea recentioribus, ut Aristidi t. i. p. 29. καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἐκάστῳ διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας κεχωρισμένην καὶ τῶ ὄντι Ὀλυμπικῆν. Posterius est ex Phædr. p. 256. B. Habent et Procopius Bell. Goth. i. p. 323. D. et Theophylactus Hist. p. 11. D. BOECKH.*

Καδμεία] *Victoria, quæ vincenti plus detrimenti affert quam utilitatis. Alii a victoria hanc locutionem repetunt, quam Thebani, victis Polynice atque Argivis,*

ΚΛ. Δοκεῖς ἡμῖν, ὦ φίλε, τὴν ἐν τοῖς οἴνοις κοινήν δια-
τριβὴν ὡς εἰς παιδείας μεγάλην μοῖραν τείνουσαν λέγειν,
ἂν ὀρθῶς γίγνηται.

ΑΘ. Τί μὴν;

ΚΛ. Ἐχοῖς ἂν^ο τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν ὡς ἔστι τὸ νῦν
εἰρημένον ἀληθές;

ΑΘ. Τὸ μὲν ἀληθές,^ρ ὦ ξένε, δισχυρίζεσθαι ταῦτα
οὕτως ἔχειν, πολλῶν ἀμφισβητούντων, θεοῦ· εἰ δ' ὅπῃ ἐμοὶ
κτι. ii. 213. φαίνεται δεῖ λέγειν, οὐδεὶς φθόνος, ἐπεὶ περ ἄρμηκαμέν γε
τοὺς λόγους περὶ νόμων καὶ πολιτείας ποιεῖσθαι τὰ νῦν.

ΚΛ. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ πειρώμεθα τὸ σοὶ δοκοῦν περὶ τῶν
νῦν ἀμφισβητούμενων καταμαθεῖν.

τὴν
φθ.—^ρ τὸ μὲν ἀληθές om τ.—^γ ἀμωσγέτως, ut solent, ΑΘ : ἀμωσγέτως τ.—^τ καὶ

magno suo malo reportaverint (Pausan. ix. 9. ἐγένετο δὲ καὶ αὐτοῖς, Θηβαίοις int. τὸ ἔργον οὐκ ἔνευ κακῶν μεγάλων, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζουσι νίκην), alii ab (Edipi filiis, Polynice et Eteocle, qui mutuis se vulneribus ita confoderint, ut uterque et vicerit et victus fuerit (Plutarch. de Frat. Amor. p. 488. Α. οὐ γὰρ ἑτέραν οἱ παλαιοὶ Καδμείαν νίκην, ἀλλὰ τὴν περὶ Θήβας τῶν ἀδελφῶν, ὡς αἰσχίστην καὶ κακίστην προσηγόρευσαν). Vid. Diodor. Fragm. t. ii. p. 495. Themist. Orat. vii. p. 88. B. Suid. t. ii. p. 217. Zenob. Proverb. iv. 25. Diogenian. Proverb. v. 34. Wesseling. ad Diodor. xi. 12. p. 413. et Jacobs ad Antholog. Gr. t. vi. p. 69. Bene Erasmus in Adag. Chil. ii. Cent. viii. p. 472. 'undecunque natum est adagium, Cadmeam victoriam appellabant infelicem etiam ipsis victoribus.' Ast.

τείνουσαν] τείνειν et ζυντείνειν εἰς, πρὸς vel ἐπὶ τι est spectare vel pertinere ad aliquid, ut c. 12. p. 644. τὴν δὲ (παιδείαν) εἰς χρήματα τείνουσαν. vi. 15. p. 771. Α. τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα καὶ πρὸς ἄλλα τείνουσα τῶν ἀγαθῶν λεγομένων χαίρειν χρή προσαγορεύειν. xii. 11. p. 962. C. δοκεῖ μοι τείνειν ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν ἐύλογον. Cf. Polit. v. 4. 12. Politic. 308. E. Cratyl. 402. C. 439. B. Lach. 190. D. Lys. 205. E. Xenoph. Econ. vii. 39. Sic et ζυντείνειν usurpatur, ut x. 12. 903. C. ὦν ἐν καὶ τὸ σὺν, ὃ σκέτλις, μόριον εἰς τὸ πᾶν ζυντεί-

νει βλέπον δέ. Politic. 294. B. 309. B. Theat. 184. D. Demosthen. Philipp. iv. p. 148. ἐν, εἰς ὃ πάντα γε συντείνει, λέξω. De coron. p. 299. καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτοις, εἰς ταυτὰ δὲ πάντα συντείνοντα, ἔλεγον. Deinde μοῖρα, sicuti μέρος, λόγος, alia vocabula, ita usurpatur, ut nominis, cujus genitivus est appositus, circumlocutionem fere faciat (vid. Valcken. ad Herodot. iii. 220. p. 258. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. 279.). Igitur sensus est: videris nobis dicere, computationem magnopere ad disciplinam morumque culturam spectare s. pertinere, i. e. permagni ad animi culturam momenti esse. Ast.

οὐδὲς φθόνος] Int. λέγειν, libenter dicturus sum. Sic ii. 8. p. 664. Α. πρὸς ταῦτα οὐδὲς φθόνος ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ. Phædon. p. 253. Tim. 23. D. Cf. Budæi Comment. Ling. Gr. p. 1063. et Viger. de Idiotism. p. 153. ed. Herm. Ast.

τό σοι δοκοῦν] Quod per epexegesis adjectum est progressus τοῦτ' αὐτὸ (vid. ad c. 6.) est tuam sententiam, participio cum articulo substantivi nominis partes agente, ut ii. 1. p. 653. B. τὸ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τεθραμμένον αὐτῆς ὀρθῶς. x. 15. p. 907. E. τιμάτω τὸ δικαστήριον ἐν ἑκάστον τῶν καθ' ἐν ἀσεβοῦντων τρίμημα. Sic τὸ δοκοῦν Polit. vi. p. 487. D. Thucyd. i. 84. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν. Demosth. Olynth. i. p. 9. ἔστι δὴ τὰ γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, ψηφίσασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν. Cf. Viger. de

ΑΘ. Ἄλλὰ χρὴ ποιεῖν οὕτως, ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειρώμενον ἀμῶς γέ πως¹ ξυντεῖναι τὸν λόγον. πρῶτον δέ μου ἀκούσατε τὸ τοιόνδε. τήν² πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογος³ τέ ἐστι καὶ πολυλόγος,⁴ Λακεδαιμόνα δὲ καὶ Κρήτην, τήν μὲν βραχυλόγον,⁵ τήν δὲ πολύνοιον μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ μικροῦ⁶ πολλὰ λέγειν, μέθης πέρι μικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος. τὸ δὲ ἢ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἀνευ μουσικῆς

ii. 642.

Ξ.—¹ φιλόλογός ΑΞΩθητ.—² πολύλογος ΑΩθητ.—³ βραχύλογον Α et pr Ω.—

Idiotism. p. 265. et 344. ed. Herm. Coray ad Heliodor. p. 141. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 277. Ast.

πειρώμενον] Participium pro infinitivo positum est: χρὴ ποιεῖν οὕτως, (scilicet) ὑμᾶς τε ἐπὶ τὸ μαθεῖν καὶ ἐμὲ ἐπὶ τὸ δηλῶσαι πειράσθαι—ξυντεῖναι τὸν λόγον. Similiter iii. 1. p. 676. C. Εἰ λέγεις, καὶ προθυμείσθαι δεῖ σὲ μὲν, ἃ διανοεῖ περὶ αὐτῶν, ἀποφαινόμενον, ἡμᾶς δὲ ξυνεπαμένονος. c. 8. p. 688. C. πᾶν γὰρ οὖν προσδοκῶ, νῦν ὑμᾶς εὐρήσειν—τῆς τῶν βασιλείων τε φθορᾶς—οὐ δειλίαν οὖσαν τὴν αἰτίαν cet. iv. 4. 712. A. καὶ ἐπιδειχθῶ, τῇ μὲν χαλεπὸν ἐν τὸ πόλις εὖνομον γίγνεσθαι cet. v. 14. 746. D. δῆλον δὲ, τὰ δώδεκα μέρη τῶν ἐντὸς αὐτῶν πλείεστας ἔχοντα διανομάς. vii. 3. 792. D. μήτ' οὖν αὐτὸν προπετῆ πρὸς τὰς ἡδονὰς γιγνόμενον ὄλω. c. 5. p. 794. E. ἐν ὅσοις μὲν γὰρ τῶν ἔργων μὴ μέγα διαφέρει, λύρα μὲν ἐν ἀριστερᾷ χρώμενον, πλήκτρον δὲ ἐν δεξιᾷ, πρᾶγμα οὐδέν. x. 5. p. 893. A. δεῖξή πρότερον ἐν ψυχῇ σάματος. c. 7. 896. A. c. 10. p. 900. E. εἴπερ, ὅσῃα φλαῦρα, θεοῖς δὲ ὅτε μέγα ὅτε μικρὸν τῶν τοιοῦτων μετὲν ἐροῦμεν. xii. 12. p. 965. A. μῶν ὁμοίους πάντας κεκτημένους (int. λέγομεν). Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. iii. 17. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 360. et Heind. ad Phæd. p. 250. Ast.

ἄμωσγέπως] Proprie uno aliquo modo (ἐνὶ γέ τιμ τρόπῳ), h. e. quoquo modo s. quoad ejus fieri potest. V. Hesych. Etymol. M. et Harpocrat. Exempla Platonica collegit Ruhnken. ad Tim. p. 29. Cf. Valcken. in Ruhnk. Valcken. et alior. epist. ad Ernesti, p. 145. ed. Tittmann. Ast.

Plut.

Vol. VII.

ξυντεῖναι τὸν λόγον] ξυντείνειν, ut κατατείνειν (Polit. i. 20. ubi v. not.) est animo intento s. contento dicere; idque proprie spectat ad Atheniensem, sententiam suam de re in quæstionem vocata propositurum; igitur ad ὑμᾶς ἐπὶ τὸ μαθεῖν e verbis ξυντεῖναι τὸν λόγον eruendum est ξυντεῖναι τὸν νοῦν vel simile quid, animum intendere. Sensus est: ita facere oportet, ut vos ad percipiendum considerationem, ego vero ad probandum coner orationem intendere. Ast. τὴν πόλιν—ἀσκοῦσαν] Laudat Stob. Serm. xxxv. p. 216. v. 40. Ast.

βραχυλόγον] Proverbiū fere locum obtinuit Lacedæmoniorum βραχυλογία; vid. Protag. 342. D. Clemens Alexandr. Strom. i. 14. t. i. p. 351. Sext. Empir. adv. Rhetor. ii. §. 21. p. 293. Meurs. Miscell. Lacon. iii. 3. 4. (Gronov. Thesaur. Antiq. Græc. t. v. p. 2419.) et L. Bos. Ellips. p. 793. Schæf.—Pro ἀσκοῦσαν Ald. Lov. et Bas. I. ἀκοῦσαν, vitiose. Ast.

ἀνακαθαιρόμενος] καθαίρειν cum compositis suis, de oratione usurpatum, est orationem ab omnibus, quæ vel obscurare vel deformare eam possint, purgare, h. e. omni studio elaborare. Sic ἐκκαθαίρειν in Polit. ii. 5. ubi v. not. Schneider in Lexic. Græc. t. i. p. 84. explicat: 'longam orationem habere, ut ad liquidum perducatur res proposita; male notionem τοῦ καθαίρειν, quæ ad orationem spectat, referens ad rem oratione exponendam. Ast.

τὸ δὲ ἢ κατὰ φύσιν] Wyttenbach. in Julian. Orat. i. in Biblioth. Crit. v. iii. p. ii. p. 12. orationem ita resolvit: τὸ δὲ ἐστὶ, τὴν κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσιν

3 O

ὀρθότητός ποτε σαφές οὐδ' ἰκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν· μουσική δὲ ἄνευ παιδείας τῆς πάσης οὐκ ἂν αὐ ποτὲ δύναιτο· ταῦτα δὲ παμπόλλων ἐστὶ λόγων. ὁρᾶτε οὖν τί ποιοῦμεν, εἰ ταῦτα μὲν ἐάσαιμεν ἐν τῷ παρόντι, μετεκβαῖμεν δ' εἰς ἕτερόν τινα νόμων^w πέρι λόγον.^x

111. ii. 214. ME. Ὡς ξένη Ἀθηναῖε, οὐκ οἶσθ' ἴσως ὅτι τυγχάνει ἡμῶν ἢ ἐστία τῆς πόλεως οὔσα ὑμῶν πρόξενος. ἴσως μὲν οὖν καὶ πᾶσι τοῖς παισίν, ἐπειδὴν ἀκούσωσιν ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενος, ταύτῃ τις εὐνοία ἐκ νέων εὐθύς^y ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν τῶν προξένων τῇ πόλει, ὡς δευτέρῃ οὔσῃ πα-

^o
^v σμικρὰ A et pr Ω.—^w νόμων f.—^x λόγων v.—^y εὐθύς ἐκ νέων γ.—^z ταυτὸν h.—

οὐκ ἂν δύνασθαι cet. Sed τὸ δὲ est at vero, ut proprie s. vere dicamus, vid. ad c. 6. Sensus est: Causa vero hæc est, quod recta ejus rei (τῆς μέθης) naturalisque constitutio sine recta musicae ratione non magis clare et plene oratione potest explicari, quam musica sine universa animi cultura; quocirca tota de computatione quæstio ad universam animi culturam spectat. Ἀπολαβεῖν σαφές et ἰκανὸν (int. τί) est satis perspicue et plene declarari; in verbo enim ἀπολαβεῖν notio ejus latet, quod debetur s. par est. Ast.

σαφές οὐδ' ἰκανὸν] Vereor, ne quem offendat illud σαφές οὐδ' ἰκανὸν omisso τι. Sed ita Noster solet. Gorg. p. 485. E. ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἰκανὸν μηδέποτε φθέγγασθαι: ubi nollem ab Heusde addi μηδέν. BOECKH. p. 112.

εἰ] εἰ est πρότερον, ut ix. 15. p. 878. E. x. 8. p. 897. B. Vid. Matthiæ Gr. Gr. p. 895. Et post εἰ intell. particulam explicantem, vid. ad c. 4. Ast.

ἡμῶν ἢ ἐστία] Domus nostra; est enim ἐστία, focus, i. q. οἰκία, v. Eustath. ad Odys. Z. p. 1756. 23. et P. p. 1814. 5. Sic Latinor. focus, ut apud Cicer. pro Rosc. Amer. 8. extr. Horat. Epist. i. 14. 2. Ast.

εὐνοία] In præced. edit. magno errore scriptum est ἀνοία pro εὐνοία. In iisdem clauditur sententia seu periodus post πόλιν, quum ibi τελεία stigme ponatur: at ego hypostigmen tantum posui, quoniam alioqui suspensa post illos dativos πᾶσι quos subaudiendum est ἐγγίγνεται, sump-tum ex sequente ἐγγέγονεν. Sed vereor ne ἡμῶν quod est post ἕκαστον expun-

gere oporteat, quum turbare potius orationem quam illi usum aliquem præbere videatur. STEPH. Et εὐνοίαν quidem legendum esse, cum ex toto sententiarum ordine manifestum fit, inprimisque ex illis, quæ sequuntur, πᾶσαν εὐνοίαν ἔσχον, tum firmatur edit. Bas. 2. id quod Stephano dissimulandum non erat. Distinctionem vero, quam orationi Steph. induxit, unice e Ficini versione haustam puta. En illam: Et quod omnibus, arbitror, pueris accidit (hinc Stephani ἐγγίγνεται) ut, cum audiunt, se civitatis alicujus hospites esse, benevolentia quædam (adeoque et Ficin. legit εὐνοία) erga illam quasi alteram patriam confestim a teneris usque annis eorum illabatur, mihi quoque contigit. Ceterum, qui vitiosum ἀνοία ingerunt, sunt Ald. et Bas. 1. BIP.

πρόξενος] Dicebatur hospes publicus totius civitatis vel populi. Vid. Hesych. et Suid. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 201. et ad Herodot. vi. 57. Et hospitium non solum inter privatos, sed etiam inter familias ac gentes earumque posteror intercedebat, vid. Potter. Archæol. Græc. iv. 21. Ast.

ταύτῃ] Est propterea. Deinde Ald. et Bas. 1. δευτέρα οὐση. Post dativos πᾶσι τοῖς παισίν propter interposita verba ἐπειδὴν—πρόξενος constructio mutatur, ita ut ἐνδύεται cum duplici casu (πᾶσι τοῖς παισίν et ἕκαστον) positum sit (v. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 331.). Stephanus ad πᾶσι—παισίν supplebat ἐγγίγνεται, sumtum e sequente ἐγγέγονεν, et post ἕκαστον deleri jubebat ἡμῶν; sed recte, si quid video, habet scriptura vulgaris. Ast.

τρίδι μετὰ τὴν αὐτοῦ πόλιν καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ νῦν ταυτό²
τοῦτο ἐγγέγονεν. ἀκούων γὰρ τῶν παίδων εὐθύς, εἴ τι
μέμφοιντο ἢ^a καὶ ἐπαινοῖεν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους, ὡς
ἢ πόλις ὑμῶν, ὧ Μέγилλε,^b ἔφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ κα-
λῶς ἔρρεξε,^c — ταῦτα δὴ ἀκούων καὶ μαχόμενος πρὸς αὐ-
τὰ ὑπὲρ ὑμῶν αἰεὶ πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς ψόγον ἄγοντας
πᾶσαν εὐνοίαν ἔσχον, καὶ μοι νῦν ἢ τε φανὴ προσφιλῆς
ὑμῶν, τό τε ὑπὸ πολλῶν λεγόμενον, ὡς ὅσοι Ἀθηναίων^d εἰ-
σὶν ἀγαθοὶ διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι, δοκεῖ ἀληθέστατα
λέγεσθαι. μόνοι γὰρ ἄνευ ἀνάγκης, αὐτοφυῶς, θεία^e μοί-

^a ἢ om pi Ω. — ^b μέγίλε v. — ^c ἔρρεξε r. — ^d ὅσοι τῶν ἀθ. f. — ^e θεία...πλαστοῦς] hæc Valckenario (diatrib. Euripid. p. 41.) vocis αὐτοφυῶς interpretamenta videntur

τῶν παίδων] Legitur etiam ἐκ τῶν παίδων. STERN.

ἐκ τῶν παίδων εὐθύς] Sic et scribi et interpungi debet; vulgo enim sine ἐκ legitur τῶν παίδων (ἐκ τῶν παίδων etiam l. iii. 12. p. 604. D. et xii. 2. p. 942. C. occurrit) et παίδων, εὐθύς εἴ τι cet. scribitur, quum εὐθύς cum ἐκ τῶν παίδων conjungi oporteat, sicut in prægressis ἐκ νέων εὐθύς et c. 12. ἐκ παίδων εὐθύς. AST.

ὡς ἢ πόλις ὑμῶν] Est ὡς nempe, et verba alicujus proferri indicat, ut apud Xenoph. Cyrop. i. 6. 5. τί γὰρ — ἐκεῖνα μέμνησαι, ἃ ποτε ἔδοκει ἡμῖν, ὡς, ἅπερ δεδώκασι οἱ θεοὶ, μαθόντας ἀνθρώπους βέλτιον πράττειν cet. Anabas. v. 8. 10. σὺ δ' εἶπες, ὅποσα γ' ἐβούλου, ὡς ἐγωγά αὐτὸν οὐκ ἔξω. Cf. Abresch. Dilucid. Thucyd. i. p. 31. Ἐφασαν est ut dicebant, vel, sic enim dicere solebant. Ἡ πόλις ὑμῶν est ἢ πόλις, ἧς πρόξενοί ἐστε. Magis etiam quam hæc dicendi brevitatis Laconicum redolet sermonem οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἔρρεξεν; antiquioris est enim usus καλῶς s. καλὰ et κακῶς s. κακὰ βέξε, ut apud Homer. Il. Γ. 354. Odys. Σ. 15. Ψ. 56. Pindar. Olymp. ix. 142. Pyth. ix. 171. Vid. Boeckhii in Legg. p. 70. AST.

ὅσοι Ἀθηναίων] Cf. Menex. p. 237. A. Critias p. 109. C. p. 112. E. Tim. p. 24. C. Postremum locum adscripsi. Ταύτην οὖν δὴ τότε, inquit, ἐύπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἢ θεὸς προτέρους ἡμᾶς διακοσμήσασα κατόκισεν, ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγέννησθε, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὄρων (l. ἄρων) ἐν αὐτῷ κατιδούσα, ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας

οἶσει, ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἢ θεὸς οὖσα, τὸν προφερεστάτους, (l. προσφερεστάτους ex Procl. Chalcid. Fic.) αὐτῇ μέλλοντα οἶσει τὸν ἄνδρα, τοῦτον ἐκλεξαμένη τοπρῶτον κατόκισεν. Illud ὄρων jam ab aliis emendatum auctoritate nititur Procli et Ficini. Contraria fere medela sanandus est Schol. Eurip. Hecub. 934. ubi memoratur Duridis περὶ ὄρων. Legendum esse ὄρων, præter alios monuit Vossius H. Gr. i. 15. p. 97. ed. alt. Quo delatus addam correctionem alius loci ejusdem Scholiastæ in Alcest. 249. afferentis Duridis ἰαστ' τῶν Λακεδαιμονικῶν, operis plane ignoti. Leg. Μακεδονικῶν. Duas ob causas memorabilis est is locus, quod in eo memoratur Duridis Macedonicorum liber xvi. quum hactenus tantum xv. notī essent: et quod afferuntur in rebus Thessalicis; ex quo apparet, ejusdem scriptoris Ἑλληνικὰ, quæ et ipsa res Thessalicas complectebantur auctore Diodoro Sic. xv. 60. t. ii. p. 50. non diversa esse a Macedonicis: qua de re dubitabant docti. BOECKH. p. 112, 113.

ὅσοι Ἀθηναίων] Atheniensium laudes a pluribus celebrantur, vid. Menex. 237. A. ubi cf. Gottleber. p. 27. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. xiii. 27. t. i. p. 562. et Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 75. AST.

θεία μοίρα — αὐτοφυῶς] Non solum innatum Atheniensibus et a diis ipsis quasi insitum virtutis amorem significat, sed Atheniensium quoque αὐτοχθονίαν, ut ita dicam, et θεοφιλίαν innuit; vid. Menex. l. l. AST.

ρα, ἀληθῶς καὶ οὐ τι πλαστῶς εἰσὶν ἀγαθοί. θαρρῶν δὲ ἐμοῦ γε ἕνεκα λέγοις ἂν τοσαῦτα ὅποσα σοι φίλον.

ΚΛ. Καὶ μὴν, ᾧ ἕνεκα, καὶ τὸν παρ' ἐμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ ἀποδεξάμενος θαρρῶν ὅποσα βούλει λέγε. τῆδε γὰρ ἴσως ἀκήκοας ὡς Ἐπιμενίδης γέγονεν ἀνὴρ θεῖος, ὃς ἦν ἡμῖν οἰκεῖος, ἐλθὼν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρῶ-

111. ii. 215. ¹τερον παρ' ὑμᾶς κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μαντείαν θυσίας τε ἐθύσατό τινας, ἃς ὁ θεὸς ἀνεῖλε, καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν, ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῆσονται πρᾶξαντες οὐδὲν ἂν ἠλπίζον παθόντες τε ἢ δρᾶσαντες πλείω κακά. τότε οὖν ἐξενώθησαν ὑμῖν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, καὶ εὐ-

11. 643. ²νοϊαν ἐκ τόσου ἔγωγε ὑμῖν καὶ οἱ ἡμέτεροι ἔχουσι γονῆς.

ΑΘ. Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἔτοιμ'

esse.—¹ τε καὶ Ἐρωτήν.—² δ' ἔν.—³ ἐκ τοσούτου ἢ, ἐκτός σου ἔφ.—⁴ γονῆς pr A,

θαρρῶν] Vulgo θαρρῶν. Vid. Duker. ad Thucyd. v. 4. interpp. ad Thom. Mag. p. 435. et Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 22. De ἐμοῦ γ' ἕνεκα vid. nostra ad Phædr. p. 379. et ad Polit. i. 11. Ast.

τῆδε—ἀκήκοας] τῆδε est i. q. οὕτως. Malim ἦδη.—Epimenidem Cretem Atheniensis peste laborantes, quum Pythia oraculo respondisset, urbem a Cylonis cæde expiandam esse, advocarunt, ut eam lustraret, v. Thucyd. i. 126. Aristotel. Rhetor. iii. 17. Diog. L. i. 110. Rittershus. ad Porphy. p. 37. et Wagner. ad Cicero. de Legib. ii. 11. p. 110. Plutarch. vit. Solon. p. 84. D. ἐδόκει δέ τις εἶναι θεοφίλης καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα τὴν ἐνθουσιαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. Mortuus est Epimenides non multo post Olymp. xlv. pugna vero Marathonica, quæ verbis τῶν Περσικῶν significatur, commissæ est Olymp. lxxii. 3. unde apparet, Platonem temporum rationem non habuisse. Cf. Bentley in Opuscul. Philol. p. 182. ed. Lips. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 346. Bip. et Heinrich. de Epimenid. in Nov. Biblioth. Art. Liber. t. lx. p. i. p. 14. Meursius quidem in Solon. c. ix. (Gronov. Thes. Ant. Gr. t. v. p. 2015.) scripturam esse vitiosam contendebat, et pro δέκα ἔτεσι πρῶτον cet. legi jubebat ρκα', i. e. cxxi. sed tunc non quadrat φοβουμένων.—² Αθη-

ναίων, quasi jam lustrationis tempore, quo Epimenides Athenis versabatur (Olymp. xlv. 3. secundum Suidam, alios), bellum cum Persis timendum fuisset; accedit, quod verba infra posita, ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσι (οἱ Πέρσαι) aperte docent, Platonem ipsum statuisse, Epimenidem decem annis ante pugnam Salaminiam Athenis commoratum fuisse; decem enim annis ante Salaminiam pugnam Datis venit cum classe Persica omnesque Græcos, præcipue vero Athenienses, perterritum. L. iii. 14. p. 698. C. σχεδὸν γὰρ δέκα ἔτεσι πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφίκετο Δάτις Περσικὸν στόλον ἄγων, πέμψαντος Δαρείου διαβρῆδην ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων καὶ Ἐρετριέας. Hinc nostro in loco: φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν, ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν. Ast.

ἐξενώθησαν] Mæris Attic. p. 167. Ἐξενώθησαν Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων Νόμων α'. ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν Ἑλληνικῶς. Ubi Pierson. l. xii. p. 990. B. laudat, locum significans c. 6. p. 953. C. παρ' ὅταν τις ἂν αὐτῶν τὴν κατάλυσιν ξενωθεὶς ποιήσῃται μόνω. De re, Diogen. L. i. 111. Ἀθηναῖοι δὲ τάλαντον ἐψηφίσαντο δοῦναι αὐτῷ (Epimenidi)—δὲ δὲ τὸ μὲν ἀργύριον οὐ προσήκατο, φίλιαν δὲ καὶ συμμαχίαν ἐποιήσατο Κνωσίων καὶ Ἀθηναίων. Mox γονῆς pro γονεῖς scripsimus. Ast.

ἀν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἔτοιμα, δύνασθαι δὲ^k οὐ πάνυ ῥάδια, ὅμας δὲ^l πειρατέον. πρῶτον δὴ οὖν πρὸς τὸν λόγον ὀρισώμεθα παιδείαν τί ποτ' ἐστὶ καὶ τίνα δύναμιν ἔχει· διὰ γὰρ ταύτης φαμὲν ἰτέον εἶναι τὸν προκεχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν, μέχρι περ' ἀν πρὸς τὸν θεὸν ἀφίκτηται.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν δρῶμεν ταῦτα, εἴ περ' σοί γε ἡδύ.

ΑΘ. Λέγοντος τοίνυν ἐμοῦ τί ποτε χρῆ φάναι παιδείαν εἶναι, σκέψασθε ἀν ἀρέσκη τὸ λεχθέν.

ΚΛ. Λέγοις ἄν.

ΑΘ. Λέγω δὴ, καὶ φημι τὸν ὀτιοῦν ἀγαθὸν ἄνδρα μέλλοντα ἔσεσθαι τοῦτο αὐτὸ ἐκ παίδων εὐθύς μελετᾶν δεῖν^m παίζοντά τε καὶ σπουδάζοντα ἐν τοῖς τοῦ πράγματος III. II. 216. ἐκάστοις προσήκουσιν· οἷον τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι

γοηῖς Ω, γωῆς υ : γονεῖς *ς.—^k δ' τ.—^l δὴ ἡ.—^m μελετᾶν δεῖ ἡ, μετ' ἀνδρῶν υ.—

τὰ—ὑμέτερα] I. e. ὑμεῖς μὲν ἀκούειν ἔτοιμοι ἂν εἴητε, et τὰ ἐμὰ pro ἐγώ. Sic τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν, pronominiis personalis sex numero partes agunt. iii. 8. p. 688. A. τὸ δ' ἐμὸν ἔλεγον. iv. 12. 723. B. Τὸ γ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἕλλως νομοθετεῖν διακελεύοιτο ἡμῖν τὸν τούτων ἐπιστήμονα. vi. 20. 778. D. τὸ δ' ἡμέτερον. ix. 5. p. 860. C. Simile est τὰ παρ' ἐμοῦ iii. 16. fin. Cf. Polit. vii. 533. A. Theæt. 161. E. Lach. 188. C. Vid. Bergler. ad Aristoph. Eccles. 393. et Valcken. ad Herodot. p. 687. Ast.

πρὸς τὸν λόγον] Est propter sermonem s. sermonis causa, h. e. ut orationem absolvamus. Deinde accusativus τὸν προκεχειρισμένον λόγον (orationem a nobis institutam atque incertam) Atticorum more cum gerundio ἰτέον positus est pro dativo, quod frequentissimum est apud nostrum. Sic iii. 9. p. 688. E. ἔστε τὸν γε νομοθέτην—πειρατέον ταῖς πόλεσι φρόνησιν—ἐμποιεῖν. v. 14. p. 746. E. οὐδ' ἐκεῖνα φοβητέα δέοντα—καὶ νομίσαντα. vi. 11. 765. B. τὸν ἀρροῦμενον—ποιητέον. c. 15. 770. E. c. 20. p. 778. B. τὴν—πόλιν ἐπιμελητέον. vii. 11. 803. E. 14. p. 809. E. viii. 4. 833. D. ix. 6. 862. B. c. 14. 876. B. E. xii. 13. init. c. 14. 968. E. Alia collegerunt exempla Heind. ad Phaedr. p. 335. Hermann. ad Viger. p. 752. et Schaefer.

Melet. Crit. p. 89. Ast.

σκέψασθαι] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. quod Steph. tacite in σκέψασθε mutavit, sine causa, quum infinitivus imperativi partes agat, ut ii. 5. p. 659. E. ὕψως μὲν ἐπφοδαίταις ψυχαῖς ἀδται νῦν γεγονέναι. vi. 2. p. 753. B. ποιείσθαι δὲ τὴν ἀρεσιν ἐν ἱερῷ, progressio imperativo κοινωρούντων. c. 4. p. 759. C. D. c. 5. al. Vid. Hensterh. ad Plut. p. 196. Bergler. ad Aristoph. Ran. 133. 170. Koen, ad Gregor. Corinth. p. 198. Matthiae ad Hymn. Homer. p. 111. et nostra ad Polit. vi. 18. p. 508. B. Præcipue in legibus nunc imperante nunc infinita oratione veteres utuntur (vid. Wesseling. ad S. Petit. Legg. Attic. p. 68.) ejus generis exempla in his ipsis libris innumera extant. Ast.

λέγοις ἄν] Optativus, adjuncta particula ἄν, imperativi vim habet, v. Viger. de Idiotism. p. 486. et Heind. ad Parmen. p. 188. Sic l. vi. 22. p. 782. D. Epinom. 5. p. 958. A. C. λέγοις ἄν. Ast.

§. 12. ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἐκάστ. προσήκ.] Construe, ἐν ἐκάστοις τοῖς προσήκουσι τοῦ πράγματος: in omnibus ad rem (quam quis discere cupit) pertinentibus. Τὰ προσήκοντα igitur substantive positum est, ut οἱ προσήκοιτες (vid. ad ix. 9.) et officia s. munera

γεωργὸν ἢ τινὰ οἰκοδόμον, τὸν μὲν οἰκοδομοῦντά τι τῶν παιδείωνⁿ οἰκοδομημάτων παίζειν χρῆ, τὸν δ' αὖ γεωργοῦντα, καὶ ὄργανα ἑκατέρω σμικρά, τῶν ἀληθινῶν μιμήματα, παρασκευάζειν τὸν τρέφοντα^o αὐτῶν ἑκάτερον, καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμαν-

ⁿ παιδίων f.—^o τρέφοντα v.—^p προμανθάνειν AΩσfη: μανθάνειν *s.—^q τοι h.—

significat ad rem aliquam pertinentia. Steph. adnotat: 'Videtur fuisse dicendum ἐν τοῖς πράγματι ἐκάστου προσήκουσιν. Nisi putemus, illa posse ita intelligi, ac si dictum esset, ἐν ἐκάστοις τοῖς τοῦ πράγματος προσήκουσιν.' Ceterum Euseb. Præp. Ev. xii. 17. p. 590. C. scribit λέγω οὖν—τοῦτ' αὐτὸ—μελετᾶν, παίζοντα. Ast.

ἢ τινὰ] tis est forte, qua significatione præsertim cum ἢ conjunctum gaudet. Sic infra 644. A. ἢ τινὰ πρὸς ἰσχύν. v. 10. 740. C. ἢ τινες ἄρβυες. viii. 6. p. 838. C. ἢ τινὰς Οἰδίποδας. ix. 8. p. 867. B. x. 9. 898. E. ἢ τινος ἀέρος. xi. 12. p. 933. D. ἢ τισιν ἐπιφθαιῖς. 934. A. ἢ τισιν ἐπιθυμίαις. Sic et iii. 16. 701. D. ἀπὸ τινὸς ὄνου πεσεῖν. iv. 4. p. 710. E. ἐκ τινὸς δημοκρατίας. 5. 712. C. οἶον δημοκρατίαν τινά. c. x. 720. A. καθάπερ ἰατρὸς δέ τις δ' μὲν οὕτως, δ' δ' ἐκείνως ἡμῶς εἰωθεὶς ἐκάστοτε θεραπεύειν. ii. 4. 658. B. τὸν μὲν τινὰ. x. 4. p. 890. C. τὸν μὲν δεῖν θεθνᾶναι, τὸν δέ τινὰ πληγαῖς καὶ δεσμοῖς—κολάζεσθαι. Ast.

τῶν παιδείων] Bas. i. et 2. παιδίων. Euseb. παιδικῶν. Sed rectius habet παιδείων, ut l. v. 14. 747. B. παιδεῖον μάθημα. vii. 14. 810. A. ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. Cf. Pollux ii. 19. p. 162. Ast.

ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι] Memorabilis structura ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, h. e. ὅσα ἀναγκαῖόν ἐστι πρ. Gorg. p. 449. B. εἰσὶ μὲν, ὃ Σώκρατες, ἐνιαὶ τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖα διὰ μακρῶν τοῦ λόγου ποιῆσθαι. Scribendum autem προμανθάνειν pro v. μανθάνειν, ex cod. Leid. cui subveniunt Aristid. t. i. p. 129. et Euseb. Præp. Ev. xii. p. 590. et, ni fallor, etiam Fic. in cujus translatione legitur *perdiscere*, errore, credo, pro v. *prædiscere*. Postremo lege *ποιεῖν* pro v. *ποιῶντα*. Fic. *Aliquid ejusmodi facere*. Etiam in Euseb. marg. est, *Pl. ποιεῖν*. Nescio unde. Sed utroque pluris facio rectam rationem, quæ hoc flagitat. Passim confundantur infinitivi

et participia. xii. p. 954. A. φαρᾶν δὲ ἂν ἐβέλη τίς τι παρ' ὄφου, γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος, προσόδως τοῦ νομίμου θεοῦ ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐρήσειν, οὕτω φαρᾶν. Ita legendum est mutata interpunctione (nam distinguebatur post v. γυμνὸς, non post v. ὄφου), et mutato absono participio ἐλπίζων in infinitivum, quem unice convenire intellegent periti Græcæ linguæ. Fic. *spe-rare*. Boeckh. p. 113, 114.

καὶ δὴ καὶ τῶν μαθημάτων] Aristid. Orat. p. 73. t. i. εἰ δὲ ὀρθῶς ἡμῖν ὁ τοῦ Πλάτωνος ἐπικελεύει λόγος, χρῆ δὲ οἴεσθαι τοῦτ' οὕτως ἔχειν, ὥστε ἐν ταῖς παιδαῖς τῶν μαθημάτων, ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, προμανθάνειν—τέλος ἔχειν. Etiam Euseb. et Cod. Voss. *προμανθάνειν* exhibent pro eo, quod libri Platonis habent, *μανθάνειν*. In Ficini libro reperitur *perdiscere*, fortasse vitiose pro *prædiscere*, ut bene jam Boeckh. observavit. In verbis ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι, ut in aliis hujus generis (ut iii. 2. σπάνια ζῆν. ix. 8. 867. B. *χαλεποὶ διορίζειν*; vid. Hemsterhus. ad Lucian. t. i. p. 308. Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Matthiæ Gr. Gr. p. 762. 766.) non possum Grammaticorum sententiæ accedere, qui infinitivum activum pro passivo statuunt positum esse (sic v. c. Schol. Thucyd. p. 200.) sed activum ita poni censeo, ut vernaculo sermone *sermonium* adhibemus, v. c. l. ix. 8. *χαλεποὶ διορίζειν*, quod si resolveris, personam infinitam animadvertes in verbo activo latere; v. c. *λοιπὸν σκέψασθαι* est, *reliquum est, ut quis consideret* (übrig zu betrachten, h. e. *dass man betrachte*) de quo personæ infinitæ usu, Grammaticis adhuc fere incognito, vid. ad c. 7.—Mox pro *ποιῶντα* scripsimus *ποιεῖν*, quod apud Euseb. in marg. invenitur. Sic etiam Ficin. vertit, *aut aliquid hujusmodi facere*. Ficin. quoque vertit, *in omnibus enim ludendo*. Post *κεφάλαιον* Euseb. δέ, Ast.

θάινειν,^p οἷον τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθμαῖσθαι καὶ πολεμικὸν ἱππεύειν παίζοντα ἢ τι^q τῶν τοιούτων ἄλλο ποιοῦντα, καὶ πειραῖσθαι διὰ τῶν παιδιῶν^r ἐκείσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν παιδῶν, οἱ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν. κεφάλαιον δὲ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν, ἢ τοῦ παίζοντος τὴν ψυχὴν εἰς ἔρωτα ὅτι^s μάλιστα ἄξει τούτου, ὃ δεήσει γενόμενον ἀνδρ^t αὐτὸν τέλειον εἶναι τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς. ὁρᾶτε οὖν εἰ μέχρι τούτου γε,^l ὃ περ εἶπον, ὑμῖν^u ἀρέσκει τὸ λεχθέν.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Μὴ τοίνυν μῆδ' ὃ λέγομεν εἶναι παιδείαν ἀόριστον γένηται. νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐπαινοῦντές θ' ἐκάστων τὰς τροφὰς λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα III. II. 217. τινά, τὸν δὲ ἀπαιδευτον, ἐνίοτε εἰς τε καπηλείας καὶ ναυ-

^r παιδείων ΑΘῆν.—^s ὅτι μάλιστα οἱ τ.—^l γε οἱ τ.—^u ἡμῖν ΑΞΩΤ.—^v καὶ τῶν

οὐ δεήσει γενόμενον] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. scribunt δ δεήσει γενόμενον, ἀνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι, τῆς—ἀρετῆς. Steph. vero scripsit: δ δεήσει γενόμενον ἀνδρ' αὐτὸν, τέλειον εἶναι cet. Neutra ratio sensum præbet. Verba prægressa οἱ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν primum docent pro δ—γενόμενον vel οὐ—γενόμενον (ubi esse ipsum oportet, h. e. quod eum assecutum esse oportet) vel οἱ—γενόμενον (quo pervenerit necesse est; γίγνεσθαι est enim sæpenumero venire s. pervenire, v. Steph. Thes. Gr. Ling. t. i. p. 826. C. D. Et posterior corrigendi ratio præferenda fortasse priori est) scribendum esse; οὐ vel οἱ γενόμενον enim respondere debet verbis οἱ ἀφικομένους; deinde τέλειον non ad γενόμενον (etsi frequens est τέλειον γίγνεσθαι, ad virilem ætatem pervenire. Sic Xenoph. Cyrop. viii. 7. 6. τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 3. et Solan. ad Lucian. Jon. Traged. t. ii. p. 662.) sed ad τῆς—ἀρετῆς referri. Genitivus significat relationem (vulgo περὶ vel ἕνεκα supplet), ut vi. 5. p. 757. C. et ἢ τοῦ πράγματος ἀρετῆς sensu objectivo est ἢ ἀρετῆ ἐν τῷ πράγματι s. πρὸς τὸ πρᾶγμα. Sic xii. 8. p. 857. D. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς μόναις τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξηναι παρασκευάζοντα. Verba igitur ita capienda sunt: οὐ vel οἱ γενέσθαι αὐτὸν δεήσει, τέλειον τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς (i. q.

πρὸς τὴν—ἀρετὴν) ἔσεσθαι μέλλοντα: quo pervenire ipsum (quod assecutum esse) oportet, si perfectus in opere suo futurus est. Ficin. vertit: quæ ludentis animum in amorem præcipue illius perducit, quod in virili ætate perfecte comparata virtute operis est acturus. Quod non magis sensum habet, quam Cornarii translatio: quæ ludentis animum in amorem ejus maxime deducet, quod ipsum, ubi in virum perfectum evasit, in ipsius rei virtute esse oportebit. Ast.

ἔπερ εἶπον]. Nisi parenthesi includamus hæc verba ἔπερ εἶπον, inepta erit perissologia, quum sequatur τὸ λεχθέν. Refertur autem ἔπερ εἶπον ad illa verba εἰ ἀρέσκει: quoniam antea dixit, circa hujus pag. principium, σκέψασθε ἂν ἀρέσκη τὸ λεχθέν. De tali autem usu horum verborum, ἔπερ εἶπον, et ἔπερ λέγω, sive δ λέγω, dictum antea fuit. STEPH.

ἔπερ εἶπον] Respiciuntur verba σκέψασθαι, ἂν ἀρέσκη τὸ λεχθέν. Ast.

εἰς τε καπηλείας] Vel εἰς τὰ τῆς καπηλείας legendum, vel accus. παιδείαν subaudiendus videtur: ac statim post scribendum esse πεπαιδευμένον ἀνθρώπων: et ἡγοῦμεθα. At vet. ἡγομένων, ὡς ἕοικεν, εἶναι παιδείαν, ὃ νῦν λόγος ἂν εἴη τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιοῦσαν ἐπιθυμ. etc. STEPH. qui sic in Not. ' Si lectionem hanc retineamus, εἰς τε καπηλείας, cum hoc genitivo, sicut

κληρίας καὶ ἄλλων^v τοιοῦτων μάλα πεπαιδευμένων^w σφόδρα ἀνθρώπων.^x οὐ γὰρ ταῦτα ἡγουμένων, ὡς εἴοικεν, εἶναι^y παιδείαν ὁ νῦν^z λόγος ἀν εἶη, τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδείαν, ποιούσαν ἐπιθυμητὴν^a τε καὶ ἐραστὴν τοῦ

ἄλλων γ.—^w πεπαιδευμένον f.—^x ἀνθρώπων σφόδρα Ξς.—^y εἶναι om γ.—^z ὁ νῦν... παιδείαν add ΑΩεβη.—^a ἐπιθυμητικὴν Ξ.—^b γραφὴν ν.—^c ὡς ἐμοὶ Αη et γρ Ω: ἐξ

et sequentibus, videtur fore subaudiendus accusativus τέχνην.

πεπαιδευμένων ἀνθρώπων] Sensus, quem postulat series orationis, hic est: *At nunc dicendum nobis erit, quid sit disciplina. Nam quum multos arbitremur non nactos disciplinam esse, qui in rebus nonnullis, v. c. in arte cauponaria et nautica sint eruditi optime, necesse est aliud quiddam a nobis vocari disciplinam. Eam igitur nos disciplinam appellamus, quæ efficiat, perfectam civis virtutem ut inde a pueris appetant et consequentur.* Primum igitur scribendum de Cornarii et Stephani sententia πεπαιδευμένον ἀνθρώπων, reducto una verborum naturali ordine πεπ. σφόδρα ἀνθρώπων ex cod. Leid. et Euseb. Præp. Ev. xii. p. 591. Ad illa εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας Stephano videbatur subaudiendum παιδείαν aut scribendum εἰς τὰ τῆς καπηλείας, propterea quod seq. ἄλλων τοιοῦτων secundus casus est. Mihi neutrum probatur. Primum enim inaudita est locutio παιδεύεσθαι εἰς παιδείαν: nam dicitur παιδεύεσθαι παιδείαν; deinde non placet genitivus esse καπηλείας καὶ ναυκληρίας, nec arbitrator esse singularis numeri. Immo εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας quarti casus numeri pluralis sunt, pendentque a participio πεπαιδευμένον. Min. p. 320. Β. ἐπὶ παιδείᾳ εἰς ἀρετὴν. Plurali vero numero utuntur fere in hujuscemodi vocabulis. Legg. iii. p. 677. Β. Καὶ δὴ τοὺς τοιοῦτους γε ἀνάγκη που τῶν ἄλλων ἀπειροὺς εἶναι τεχνῶν, καὶ τῶν ἐν τοῖς ἔσπεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, καὶ ὅπως ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. Non aliter accepit Eusebius, qui habet εἰς τε τὰς καπ. κ. ναυκλ. Cum illo vero accusativo non coit genitivus καὶ ἄλλων τοιοῦτων. Itaque in hoc ipso quaerenda foret sedes corruptelæ, modo ulla corruptela inesset. At omnino inest nulla, sed genitivus ἄλλων τοιοῦτων pendet ab omisso τι, insolente quidem ellipsi, sed tamen usitata. Plane similis

est apud Aristot. Polit. i. 8. p. 46. Πρῶτον μὲν οὖν περὶ δούλων ἀπορήσειεν ἄν τις, πότερόν ἐστιν ἀρετὴ τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων, οἷον σωφροσύνη καὶ ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων ἕξεων, ἢ οὐκ ἔστιν οὐδεμία παρὰ τὰς σωματικὰς ἀηρησίας. Euseb. ἄλλων τινῶν τοιοῦτων: non male. Boeckh. p. 114—116.

μη τοῖνον κ. τ. λ.] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. 18. p. 591. D. ubi τὰς καπηλείας—ἄλλων τινῶν—σφόδρα ἀνθρώπων exhibetur. Post λέγομεν participium in casu quarto cum particula ὡς positum est pro simplice infinitivo vel accusativo substantivi: λέγομεν τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν, τὸν δὲ ἀπαιδευτόν. Τινὰ est fere, vid. supra adnotata. Ad prægressa Steph. adnotavit: 'Vel δειδίζοντες ἢ ἐπαινοῦντες ἐκάστων τὰς τροφάς.'—Verba, quæ sequuntur, corrupta esse censeo; nam etsi genitivus ἄλλων τοιοῦτων cum Boeckhio ita explicari possit, ut τί intelligas, tamen hoc non satisfacit, quum alia præterea depravationis suspicionem injiciant. Vulgo enim scribitur μάλα πεπαιδευμένων ἀνθρώπων σφόδρα, in quo Steph. Cornar. et alii πεπαιδευμένον ἀνθρώπων corrigendum esse viderunt, præeunte Ficino, qui vertit: *quamvis cauponariam vel navigandi artem ceteraque hujusmodi optime calleat*; deinde σφόδρα ante ἀνθρώπων ex Euseb. et Cod. Voss. ponendum esse recte monuit Boeckhio; μάλα σφόδρα vero, ut εἶ μάλα, alia, ex redundantia illa, quæ Atticis placuit, explicandum esset (v. ad c. 5.). Sed hoc ipsum in loco, ubi ad plures artificiosas explicandi rationes confugere debemus, nescio quomodo offendit. Accedit, quod verba καπηλείας καὶ ναυκληρίας, ante genitivus ἄλλων τοιοῦτων posita, si accusativi sint, displicent, etiamsi ab eo discesseris, quod καπηλείαν καὶ ναυκληρίαν expectasses. Quod quidem Stephanum videtur adduxisse, ut καπηλείας καὶ ναυκληρίας pro genitivis haberet et suppleri vellet τέχνην vel παιδείαν. Hæc vero diffi-

πολίτην γενέσθαι τέλειον, ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἐπιστά-
μενον μετὰ δίκης. ταύτην τὴν τροφήν^d ἀφορισάμενος ὁ λό-
γος οὗτος, ὡς^c ἐμοὶ φαίνεται, νῦν βούλοισι^e ἂν μόνην παι-
δείαν προσαγορεύειν, τὴν δὲ εἰς χρήματα τείνουσαν ἢ τινα
πρὸς ἰσχὺν ἢ καὶ πρὸς ἄλλην τινὰ σοφίαν ἄνευ νοῦ καὶ δί-
κης βάνουσον^f τ' εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ
παράπαν παιδείαν καλεῖσθαι. ἡμεῖς δὴ^d μηδὲν^e ὀνόματι
διαφεράμεθ' αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ὁμολογηθεὶς
μένετω, ὡς οἱ γε ὀρθῶς πεπαιδευμένοι σχεδὸν ἀγαθοὶ γίγ-
νονται, καὶ δεῖ δὴ τὴν παιδείαν μηδαμοῦ^f ἀτιμάζειν, ὡς
πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνό-
μενον καὶ εἴ ποτε^g ἐξέρχεται, δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐπανορ-
θοῦσθαι, τοῦτ' αἰεὶ δραστέον δια βίου παντὶ^h κατὰ δύναμιν.

ΚΛ. Ὀρθῶς, καὶ συγχαροῦμεν ἅ λέγεις.

ᾠ * γ.—^d δὲ ἡ.—^e μηδ' ἐν ἡτ.—^f μηδαμῶς ἡ.—^g ποτ' ἡ.—^h παντὸς Ω, παντὸς εφ

cultates omnes remouentur, si pro μάλα
mecum scribas πράγματα (negotia, ορε-
τα) : εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας καὶ
ἄλλων τοιούτων πράγματα πεπαιδευμένον
σφόδρα ἄνθρωπον. Μάλα ε vocis πράγ-
ματα syllabis extremis oriri potuit. Ast.
ἡγουμένων] Vestigia quaedam lectio-
nis, quam affert Steph., deprehendas in
Ficino : sed eam, quae a pueritia deside-
rari amarique virtutem faciat. Bip.

ἡγουμένων] Deest a quo pendeat par-
ticipium ἡγουμένων, atque omnino locus
caret sensu. Cornar. et Steph. conji-
ciunt ἡγούμεθα. Sed lacuna est post
παιδείαν, eaque ita explenda : οὐ γὰρ
ταῦτα ἡγούμενων, ὡς ἔοικεν, εἶναι παι-
δείαν ὃ νῦν λόγος ἂν εἴη τὴν δὲ πρὸς
ἀρετὴν ἐκ παιδῶν παιδείαν, ποιούσαν ἐπι-
θυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γε-
νέσθαι τέλειον— Sic legi in quodam
vetere Steph. ait : eum se plane ignorare
fateretur mirabundus Bipontinus. Quem
nolo afficere castigatione, quam is in
Henr. Stephano meruit certe acerbissimam :
sed vetus ille aut Leid. cod. est aut Eusebiius ; uterque agnoscit, quod
Steph. protulit. Habuit etiam Ficin. Quippe non hanc disciplinam putamus,
sed eam, quae a pueritia desiderari amarique virtutem facit, et quidem illam,
qua perfectus quispiam civis effectus, jure
imperare sciat atque parere. Βοεσκ. p. 116.

ἃ νῦν λόγος ἂν εἴη] Haec, quae in libris
Plut.

editis receperantur, ex Euseb. et Cod.
Voss. receperimus, sensu iubente ; alio-
quin enim ἡγουμένων nihil haberet, unde
regeretur. Steph. et Cornar. locum san-
nare volebant scribendo ἡγούμεθα, haud
dubie Ficinum secuti, qui vertit, quippe
non hanc disciplinam putamus. Ast.

τὴν δὲ—παιδείαν] Quae a libris editis
absunt, ea Euseb. et Cod. Voss. serva-
runt ; pariter Ficin. vertit, sed eam, quae
a pueritia desiderari amarique virtutem
facit. Ast.

ἐξ ᾧ] γρ. ὡς ἐμοὶ φαίνεται. Steph.
Cujus lectionis fontem ignoramus. Bip.

ἐξ ᾧ φαίνεται] Euseb. et Cod. Voss.
ὡς ἐμοὶ φαίνεται. Nisi ἐξ ᾧ corruptum
est, explicio ita, ut sit i. q. ὡς, vid. Coray
ad Isocrat. Panegy. p. 49. Mox pro
ἡμεῖς δὴ Ficin. videtur ἡμεῖς δὲ legisse,
quum vertat, sed nos—contendamus.—
Deinde ex Ald. Lov. Bas. I. et 2. αὐτοῖς
(i. e. ἀλλήλοις, vid. ad Alcibiad. i. p.
316.) restituimus.—Post ἀγαθὸν γίγνον-
ται Ficin. addit, qui contra, improbi.
Ast.

σχεδόν] Est propemodum, maximam
partem, ut Protag. 348; C. Epist. vii.
324. A. Demosth. Olynth. iii. p. 38.
Saepe numero autem ita ponitur, ut re-
dundet fere ; sic ii. 4. 658. D. σχεδόν
ἴσως τὸ πλῆθος πάντων.—ἐς—παραγιγ-
νόμενον, quippe, utpote quod cet. Mox
Euseb. δὲ ἐστὶ κατὰ δύναμιν. Ast.

παντὶ] Legit παντὸς Fic. Alioqui

III. ii. 218. ΑΘ. Καὶ μὴν πάλαι γε συνεχωρήσαμεν ὡς ἀγαθῶν
 μὲν ὄντων τῶν δυναμένων ἄρχειν αὐτῶν,^k κακῶν δὲ τῶν μῆ.

ΚΛ. Λέγεις ὀρθότατα.

ΑΘ. Σαφέστερον ἔτι τοίνυν ἀναλάβωμεν τοῦτ' αὐτὸ ὅ
 τί ποτε λέγομεν. καὶ μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε ἴαν πως
 δυνατὸς ὑμῖν γένωμαι δηλῶσαι τὸ τοιοῦτον.

ΚΛ. Λέγε μόνον.

§. 13. ΑΘ. Οὐκοῦν ἓνα μὲν ἡμῶν ἕκαστον αὐτῶν τι-
 θῶμεν;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Δύο δὲ κεκτημένον ἐν αὐτῶν ζυμβούλω ἐναντίω τε
 καὶ ἄφρονε, ἃ προσαγορεύομεν ἡδονὴν καὶ λύπην;

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Πρὸς δὲ τούτοις ἀμφοῖν αὖ δόξας μελλόντων, οἷν^m
 κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπίς, ἴδιον δὲ φόβος μὲν ἢ πρὸ λύπης
 ἐλπίς, θάρρος δὲ ἢ πρὸ τοῦ ἐναντίου. ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις
 λογισμὸς, ὃ τί ποτ' αὐτῶν ἄμεινον ἢ χεῖρον ὅςⁿ γενόμενος^o
 δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπανόμασται.

ΚΛ. Μόγις μὲν πως ἐφέπομαι,^p λέγε μὴν τὸ μετὰ
 ταῦτα ὡς ἐπομένου.

et γρ r.—¹ δυνάμεων pr Ω.—^k αὐτῶν ΔΞΩ: αὐτῶν *s.—¹ ἔτι om r.—^m οἷον rh.—

jungetur παντί cum δραστέον. STEPH. Bernard. in Animadv. in Script. Græc. (Act. Literar. Societat. Traject. t. i. p. 207.) scribi jubebat διὰ βίον παντὸς παν-
 τι, male, quum notio τοῦ παντὸς jam in
 διὰ βίον insit, ut viii. 3. 832. A. c. 7. p. 839. D. ix. 14. p. 877. B. vid. Fischer. ad Phædon, p. 316. Ast.

§. 13. αὐτῶν] Non agnoscit αὐτῶν
 Fic. et vel tollendum vel in αὐ mutan-
 dum videtur. STEPH.

ἕκαστον αὐτῶν] Genitivum αὐτῶν ni-
 hili esse vidit Steph. conjiciens ἕκαστον
 αὐ τῶ. Sed leg. αὐτῶν ex cod. Leid. et
 Euseb. Præp. Ev. xii. p. 600. Notissima
 est dictio ἕκαστος αὐτός. Eodem modo
 ii. p. 664. B. τὸν αὐτῶν ἡδιστόν τε καὶ
 ἀριστόν ἐπὶ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκον-
 τες, legendum αὐτῶν, ut habent omnes
 scripti editique præter vulgatum textum.
 Contrariam medelam expectat v. p. 737.
 C. πρώτον μὲν τὸν αὐτῶν ὄγκον τοῦ ἀριθ-
 μού δεῖ τάξασθαι. Leg. αὐτῶν. ΒΟΡΕΚΗ.
 p. 116, 117.

ἕκαστον αὐτῶν] Sic Euseb. et Cod. Voss. Vulgo αὐτῶν, αὐτὸς ἕκαστος est, pro se quisque; vid. Weisk. de Pleonasm. p. 69. et Hermann. ad Viger. p. 727. Ast.

οἷν] In marg. Euseb. ἴσ. αἷν; sed Attici in duali præcipue masculinum genus cum feminino conjungunt, ut τῶ ἡμέρα. Vid. Kœn. ad Gregor. p. 304. et Fischer. ad Weller. t. i. p. 315. t. ii. p. 160. t. iii. p. 308. Sic l. iii. 2. 679. A. τοῖτα τὰ τέχνα. Cf. x. 8. p. 898. A. 11. p. 902. C. Ast.

μελλόντων] Malim μελλόντων, et cum eo jungere ἀμφοῖν, interpungendo post τοῦτοις. STEPH. Haud male, quamvis correctione supersedere possumus; nam quum non sit τῶν μελλόντων (in universum eorum, quæ futura sunt), sed μελλόντων, referendum hoc est ad λύπην et ἡδονήν, ita ut ad μελλόντων intelligi debeat αὐτῶν. Ast.

ἐλπίς] Est expectatio tam boni quam mali, igitur vel spes vel metus. Vid.

ME. Καὶ ἐν ἐμοὶ μὴν⁹ ταῦτὸ τοῦτο πάθος ἐνί.

AΘ. Περὶ δὴ τούτων διανοηθῶμεν οὕτωςί. θαῦμα μὲν III. II. 219.
ἐκαστον ἡμῶν ἠγησάμεθα^τ τῶν ζώων⁸ θεῖον,^ε εἴτε ὡς παίγ-
νιον ἐκείνων εἴτε ὡς σπουδῆ⁷ τινὶ ζυνεστηκός· οὐ γὰρ δὴ τοῦ-

⁸ δ v.—⁹ γινόμενος v f.—⁷ ἐφάπτομαι r.—⁹ μὲν ε s.—^τ ἠγησάμεθα Ω, ἠγησόμεθα

Hoogev. ad Viger. de Idiotism. p. 246. ed. Herm.—Deinde λογισμὸς, int. τοῦ 8. περὶ τοῦ, δ τι cet. Ast.

θαῦμα μὲν ἕκαστον] θαύματα sunt miracula s. imagunculae, quae nervis vel filis occultis trahebantur ac movebantur ita, ut viderentur vivae esse; circulatores eas circumferebant pecunia colligendae causa; unde θαυματοποιοὶ, θαυματοποιεῖν, θαυματουργεῖν et θαυματουργία, vid. Casaub. ad Athen. p. 22. Theophr. Char. 6. p. 85. Fisch. Gataker. ad M. Antonin. vii. 3. p. 297. et Ruhnken. ad Tim. p. 140. Hinc l. ii. 4. θαύματα ἐπιδεικνύειναι, prestigias edere s. spectandas praebere. Dicebantur illa θαύματα etiam νευρόσπαστα, nervis tracta; idcirco in sequentibus: ὅλον νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσιν ἡμᾶς. Homo enim, qui non ratione se duci patitur (ita ut se ipse moveat et sua sponte agat), sed cupiditate, νευρόσπαστος illis similis est. A. Gellius Noct. Attic. xiv. 1. §. 23. 'ut plane homines non, quod dicitur, λογικὰ ζῶα (rationalia animalia), sed ludicra et ridenda quaedam, νευρόσπαστα (nervis tracta) esse videantur, si nihil sua sponte, nihil arbitrato suo faciant, sed ducentibus stellis et aurigantibus.' Similiter Horat. Sat. ii. 7. 82. 'Duceres ut nervis alienis mobile ligatum.' Persius Sat. v. 128. 'Te nihil impellit nec quidquam extrinsecus intrat, Quod nervos agitet.' Cf. Caes. Rhodigin. Lect. Ant. vii. 16. Casaub. ad Pers. l. l. p. 436. ed. Par. Gataker. ad M. Antonin. ii. 2. vii. 3. Schweighaeus. ad Athen. t. i. p. 158. et Ruperti ad Juvenal. xiv. 266. t. ii. p. 741. Ast.

θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων] In hac lectione ἐκείνων idem est quod θεῶν propter progressum θεῶν. V. Heind. ad Theat. p. 369. Sed obstant alia, quominus sanum locum patem. Primum miraculum, quo dii ludant quodque quasi nervis et funibus moveant, vix Plato vocaverit θαῦμα θεῖον sed θαῦμα sive παίγνιον θεοῦ, ut Legg. vii. p. 803. C.

Et quam mire dictum est illud ἡμῶν τῶν ζώων de solis hominibus! Quasi illi soli essent animalia, nec potius quatuor secundum Platonem ferunt genera animalium. V. Tim. p. 39. E. Cur, quaeso, non simplicius dixit ἡμῶν vel ἀνθρώπων vel ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων? Ita iv. p. 713. D. ταῦτ' οὖν διανοούμενος ἐφίστη βασιλέας γε (leg. τε, ut est in Leid.) καὶ ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἡμῶν οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θεοτέρου τε καὶ ἀμεινονος, δαίμονας· ὅλον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνίοις, καὶ ὅσων ἡμεροὶ εἰσιν ἀγέλαι· οὐ βοῦς βοῶν, οὐδὲ αἴγας αἰγῶν ἄρχοντας ποιούμεν αὐτοῖς τινὰς, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτῶν δεσπόζομεν, ἀμεινον ἐκείνων γένος. vii. p. 803. C. φύσει δὲ εἶναι θεῶν μὲν πάσης μακαρίου σπουδῆς ἄξιον· ἀνθρώπων δὲ, ὅπερ εἴπομεν ἐμπροσθεν, ὁ θεὸς τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὅτως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Cf. p. 804. A. Respicit et Aristid. t. iii. p. 427. οὕτω καὶ τὸ σὺν, ὃ Πλάτων, σώζεται, τὸ ἀνθρώπων εἶναι θεοῦ παίγνιον. Legg. x. p. 906. A. ζύμματα δὲ ἡμῶν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὐτὴ κτήματα θεῶν καὶ δαίμωνων. Phaedon. p. 62. B. οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὃ Κέβης, εἰ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Politic. p. 271. E. τὸ δ' οὖν τῶν ἀνθρώπων λεχθὲν αὐτομάτως πέρι βίου, διὰ τὸ τοιόνδε εἰρηται· θεὸς ἐνεμεν αὐτοῦς, αὐτοὺς ἐπιστατῶν καθάπερ νῦν ἀνθρώποι, ζῶον ἢ ἕτερον θεοτέρου, ἄλλα γένη φαιλότερα αὐτῶν νομεύουσιν. Critia p. 109. B. δικῆς δὲ κλήρας τὰ φίλων λαγχάνοντες (θεοὶ) κατήραζον τὰς χώρας· καὶ κατοικίσαντες ὅλον νομεῖς κτήματα καὶ ποίμνια καὶ θρέμματα ἐαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῆ νέμοντες, ἀλλ' ἢ μάλιστα διάποιον οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνηον. Quid multa? Leg. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἠγησάμεθα τῶν ζώων θεῖον. Ἡμῶν, h. e. τῶν ἀνθρώπων· ζῶα θεῖα sunt δαί-

τό γε γιγνώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ^π σμήρηνθοί^ω τινες ἐνοῦσαι σπῶσί τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν^χ ἐναντία οὔσαι ἐπ' ἐναντίας^γ πρᾶξεις, οὗ δὴ διαρισμένη ἀρετὴ καὶ κακία κείται. μιᾷ γάρ φησιν ὁ λόγος δεῖν τῶν ἔλξεων ζυνεπόμενον^ζ αἰεὶ καὶ μηδαμῇ ἀπολειπόμενον ἐκείνης ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύ-
 11. 645. ροῖς ἕκαστον, ταύτην δ' εἶναι τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν καὶ ἱεράν, τῆς πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην, ἄλλας δὲ σκληρὰς καὶ σιδηρᾶς, τὴν δὲ μαλακὴν ἄτε χρυσῆν

εἴη.— ζῶων, ut semper, Ω.—^ο θεῶν v.—^η ἢ om r.—^ω σμήρηνθοί p1 Ω: μήρηνθοί

*5.—^χ ἀνθέλκουσαι ΑΞΩτῆητ.—^γ ἐναντία r.—^ζ ζυνεπόμενον Ω, συνεπόμενον v.—

mones, a quibus reguntur homines, τὸ οὐράνιον θεῶν γένος. V. Tim. p. 39. E. ss. Eleganter quam verior est emendatio Mureti Opp. t. iii. p. 534. ἤγ. τῶν θεῶν. Respicit huc Proclus in Tim. v. p. 339. p. τὸ μὲν γὰρ θνητὸν νοῦ μεταλαχάνει, τὸ δὲ νοερὸν θανάτου, καὶ τὸ δλον γίνεταί θαῦμα, ὡς φησιν ἐν Νόμοις. Mox restituenda Attica forma σμήρηνθοί ex Theodoret. Gr. Aff. Cur. v. p. 827. Eustath. ad Il. Ω. p. 1333. Rom. Et p. 645. A. leg. τὰς ἄλλας δὲ σκληρὰς, ut paullo post τὰς δὲ ἄλλας παντοδαποῖς εἶδεσιν ὁμοίας. Ficini. et ceteras duras et ferreas esse. Quamquam bene scio, Ficinum quid sit discriminis inter ἄλλον et τὸν ἄλλον ignorasse: id quod plures versionis loci arguunt. Βοεκκ. p. 117—119.

τῶν ζῶων θεῶν] Deorum ac demonum, quorum imagunculæ esse dicimur, utpote ab iis creati. θεῶν scripsimus, Cornarium secuti, qui vertit, animalium divinitum: θεῶν Ficini. expressit verrens, miraculum quoddam divinum. Ζῶων est in universum id, quod vernaculo sermone dicimus Wesen. Sic Tim. p. 39. E. τῷ τελεωτάτῳ καὶ νοητῷ ζῶῳ. Ast.

ὡς παίγνιον ἐκείνων] Nobilissima hæc sententia est, quæ l. vii. 10. p. 803. C. repetitur: ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἶπομεν ἐμπροσθεν, θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον, καὶ ὅτως τοῦτο αὐτοῦ τὸ βέλτιστον γεγονέναι. Παίγνιον est ludibrium, ἄθυρμα (v. interpp. ad Thom. Mag. p. 17.). Similiter Plautus Capt. Prolog. 23. 'Enimvero Di nos homines quasi pilas habent.' Synesius de Pro-

vident. ii. p. 120. C. καὶ μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρησθαί θεοῦ παίγνιον ἄνθρωπος εἶναι, παίζοντος ἀεὶ τοῖς πράγμασι καὶ πεττεόντος. Pariter homo dicitur τῆς τύχης παίγνιον Aristot. in Stob. Ser. xcv. p. 533. v. 44. Cf. Sallier. ad Mær. p. 5. Platonis locus ob oculos habuere Philo t. ii. p. 12. Clemens Alexandr. Strom. vii. p. 714. C. Eustath. ad Iliad. Ψ. p. 1333. ed. Rom. Ast.

τόδε δὲ ἴσμεν] Laudat Theodoret. Therapeut. v. p. 584. A. ubi recte σμήρηνθοί (fiducialæ), scribitur, sicut apud Eustath. l. c. Vulgo μήρηνθοί. Vid. Suidas t. iii. p. 125. ubi cf. Küster. Ast.

μιᾷ γάρ φησιν ὁ λόγος] Theodoret. μίαν—ἔλξεων εἶναι ἀρχὴν, ἧ—μετρίως τῶν ἄλλων ἕκαστον. Ceterum tractum illum, quem sequi deceat, esse rationis voluntatem, eos vero, quibus repugnare, h. e. quos reprimere oporteat, cupiditatum appetitiones, per se intelligitur. Ast.

ἀγωγὴν χρυσῆν] Quasi σειρὰν χρυσῆν, omnia vincientem et inter se copulantem, quam Plato et qui ipsum secuti sunt, ab Homero (Il. Θ. 17. Vid. Heyn. Observatt. t. v. p. 415. 417.) mutuati sunt; vid. Theæt. p. 153. C. Aristid. Orat. in Jov. t. i. p. 4. 5. Procl. Hymn. in Sol. v. 18. (Antholog. Græc. t. iii. p. 148.) Hymn. iv. I. Ast.

τὰς δ' ἄλλας] Sic Ficini. et ceteras quidem. Vulgo ἄλλας δὲ legitur. Monuit de hoc jam Boeckh. Deinde male post χρυσῆν vulgo interpungitur. Ast.

οὔσαν,^a τὰς δὲ ἄλλας παντοδαποῖς εἶδεσιν ὁμοίας· δεῖν δὲ τῇ^b καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου ἀεὶ ζυλλαμβάνειν· ἅτε γὰρ τοῦ λογισμοῦ καλοῦ μὲν ὄντος, πρᾶου δὲ καὶ οὐ βιαίου,^c δεῖσθαι ὑψηρῶν αὐτοῦ τὴν ἀγωγὴν, ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικᾷ τᾶλλα^d γένη. καὶ οὕτω δὴ^e περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος^f ἂν εἴη, καὶ τὸ κρείττω ἑαυτοῦ καὶ ἥττω εἶναι τρόπον τινὰ φανερόν ἂν γίγνοιτο μᾶλλον ὁ^g νοσι, καὶ ὅτι πόλιν καὶ ἰδιώτην, τὸν μὲν λόγον ἀληθῆ λαβόντα ἐν ἑαυτῷ περὶ τῶν ἔλξεων τούτων τούτω^h ἐπόμενον δεῖ ζῆν, πόλιν δὲ ἢ παρὰ θεῶν τινὸς ἢ παρὰ τούτου τοῦ γνότος ταῦτα λόγον παραλαβοῦσαν, νόμον θεμένην, αὐτῇ τε ὁμιλεῖν καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. οὕτω καὶ κακία δὴⁱ καὶ ἀρετὴ σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον^k ἂν εἴη. ἐναργεστέρου δ' αὐτοῦ γενομένου καὶ παιδεία καὶ τᾶλλα ἐπιτηδεύματα ἴσως ἔσται μᾶλλον καταφανῆ, καὶ δὴ καὶ τὸ^l περὶ τῆς ἐν

III. II. 220.

^a ὄσαν καὶ μονοειδῆ τὰς ἡ.—^b δεῖν δὲ τῇ ΑΩεὴν, δεῖν μὴ τῇ Ξ, δεῖν δὲ τῇ ς : δεῖν τῇ ε.—^c βεβαίου γρ Ω.—^d τᾶλλα Ω : τὰ ἄλλα *ε.—^e δὲ ε.—^f σεσωσμένος υ.—^g ε ἵτι ς et γρ ἡ.—^h τοῦτο πρ Ω.—ⁱ δὲ ε.—^k διηρθρωμένον υ.—^l τῇ υ.—^m interlocu-

οὔσαν] Post οὔσαν Ficini videtur legisse καὶ μονοειδῆ, vertit enim, *Et unifornem præterea, cæteras, multiformes.* STEPH.

οὔσαν] E Ficino interposui καὶ μονοειδῆ; quod sensus postulat. AST.

δεῖν δὲ τῇ] Vulgo scribitur ὁμοίας, δεῖν τῇ. Ex Eusebio δὲ post δεῖν recepimus, et ante τοῦ νόμου ex Ald. Lov. Bas. I. et articulum τῇ restituimus; de hac articuli repetitione vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 385. et Bast. Epist. Crit. p. 92. De sententia, animi appetitiones rationi debere optulari, accuratius exposuit Polit. iv. 16. ubi inter alia τὸ θυμοειδὲς dicitur φύσει ἐπικουρον τῷ λογιστικῷ. Cf. ibi notata. AST.

ὅπως ἂν ἡμῖν] Scrib. ὅπως ἂν ἐν ἡμῖν. Ita Euseb. Ficini. in nobis. Deinde recte Euseb. et marg. Leid. καὶ οὕτω δὴ. Theæt. p. 164. D. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστήμης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν. Βοεσκ. p. 119.

ἐν ἡμῖν] Sic Euseb. et Ficinus: in nobis. Vulgo præpositio deest. AST.

καὶ οὕτω δὴ] Sic Euseb. et Cod. Voss. in marg. Vulgo δέ. De verbis ὁ μῦθος σεσωσμένος ἂν εἴη vita. nostra ad Sympos. p. 255. Verba ita construenda, περὶ ἡμῶν ὡς θαυμάτων ὄντων, h. e. ἡμῶν θαύματα εἶναι. Pronomen, ut solet, verbo subjectum est, ut iii. 11. p. 692. C. καταφρόνησας ὡς ὄντων ἡμῶν βραχέος ἀξίων. Sophist. 242. C. παισὶν ὡς οὔσιν ἡμῖν. ubi v. Heind. AST.

μῦθος ἀρετῆς] I. e. περὶ ἀρετῆς: *fabula quæ docet, in quo posita sūt virtus.* Sic genitivus, omisso περὶ, v. 10. vii. 18. init. ix. 9. p. 869. D. x. 12. p. 904. D. —Pro γίγνοιτο Euseb. γένοιτο. AST.

τὸν μὲν] Spectat ad ἰδιώτην, cui πόλιν δὲ opponitur. Mox in Euseb. deest τούτων; deinde legitur apud eund. παρ' αὐτοῦ τούτου, quod recepimus. Etiam Ficini. vertit, *ab hoc ipso, qui hæc cognovit.* Τούτου referend. ad ἰδιώτην, de quo in progressis sermo erat; sæpissime enim οὔτος pro ἐκείνος ponitur, v. exempla in Lexico Xenophont. t. iii. p. 366. νόμον θεμένην, int. αὐτὸν, τὸν λόγον. Ficini. *eam habere pro lege.* AST.

τοῖς οἴνοις διατριβῆς, ὃ δοξασθείη μὲν ἂν εἶναι φαύλου πέρι
μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον.

ΚΛ.^m Φανείη δὲ τάχ' ἂν ἴσως τοῦ μήκους γ' αὐτῶν
οὐκ ἀπάξιον.

ΑΘ. Εἰ λέγεις, καὶⁿ περαίνωμεν ὃ τί περ ἂν τῆς γε
νῦν διατριβῆς ἄξιον γίγνηται.

ΚΛ. Λέγε δῆ.

§. 14. ΑΘ. Προσφέροντες τῷ θαύματι τούτῳ τὴν
μέθην ποῖόν τί ποτε αὐτὸ ἀπεργαζόμεθα;^o

ΚΛ. Πρὸς τί δὲ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς;

ΑΘ. Οὐδὲν πω πρὸς ὅ τι, τοῦτο^p δὲ ὅλως κοινωῆσαν
τούτῳ ποῖόν τι ξυμπίπτει γίγνεσθαι. ἔτι δὲ σαφέστερον ὃ
iii. ii. 221. βούλομαι πειράσομαι φράζειν. ἔρωτῶ γὰρ τὸ τοιόνδε.
ἄρα σφοδρότερας τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ θυμούς καὶ
ἔρωτας ἢ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει;

ΚΛ. Πολύ γε.

ΑΘ. Τί δ' αὖ τὰς αἰσθήσεις καὶ μνήμας καὶ δόξας
καὶ φρονήσεις; πότερον ὡσαύτως σφοδρότερας, ἢ πάμπαν
ἀπολείπει ταῦτα αὐτόν, ἂν κατακορῆς^q τις τῇ μέθῃ γίγ-
νηται;

toris mutati signum om̄ ΞΩ.—ⁿ : καὶ Ω.—^o ἀπεργαζόμεθα ε.—^p τούτῳ {.—^q δια-

οὐ δοξασθείη] Vulgo scribitur δ, quod
sensum non habet; quocirca Stephan.
scribi volebat, εἶναι φαύλον, καὶ φαύλου
πέρι μῆκος—εἰρημένον, φανείη δὲ— 'ita
ut hæc εἰ λέγεις usque ad προσφέροντες
Cliniæ sint, vel usque ad γίγνηται, ut
Λέγε δῆ cum sequentibus continuetur
sub persona Atheniensis.' Nos, quod
lenissimum esse optimumque sensum
præbere videbatur, δ in οὐ mutavimus.
Sensus est: ratio virtutis ad pravitatem
ex iis, quæ exposuimus, clarius patet,
sicut universa animi cultura, ad quam
quom computatio pertineat, haud am-
plius videbimur de re villi prolixam ha-
buisse orationem. Τὸ περὶ τῆς—διατρι-
βῆς est i. q. τὸ τῆς διατριβῆς quod ad
computationem attinet; solet enim præ-
positio verbum sequens respicere, ut h. l.
περὶ participium εἰρημένον. Vid. Mis-
cell. Philol. v. ii. p. ii. p. 87. Fischer.
ad Weller. t. iii. p. ii. p. 98. Matthiæ
Gr. Græc. p. 877. Hinc responsio se-

quitur fortiter affirmans: Φανείη δὲ τάχ'
ἂν ἴσως—οὐκ ἀπάξιον, e quibus verbis
jam elucet, in prægressis legendum esse
οὐ δοξασθείη μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν
εἰρημένον. Τάχ' ἴσως fortis affirmationis
causa sæpe ita conjunguntur; ἴσως est
enim profecto, v. Muncker. ad Antonin.
Liber. p. 38. Locell. ad Xenoph. Ephes.
p. 188. Schæfer. ad Long. p. 357.).
Cf. ad c. 5. Ast.

περαίνωμεν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2.
περαίνομεν. Sed Ficinus, quare dicamus.
Ast.

§. 14. οὐδέπω] Sic Ficin. nondum di-
co ad quid. Vulgo Οὐδὲν πω, quod
Steph. jam in Οὐδέ πω mutandum esse
vidit. Ὅ τι est διοῦν, ut ii. 14. 674. C.
οὐδ' ἦται πόλει. xi. 7. p. 925. E. πρότε-
ρον δὲ οὐστίνας διοῦν ἂν βουλευθῆναι πα-
θεῖν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 709.
et Bast. Epist. Crit. p. 114.—In præ-
gressis Cod. Voss. ἀπεργαζόμεθα. Ficin.
vero, reddemus? Ast.

ΚΛ. Ναί, ἴ πάμπαν ἀπολείπει.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰς ταῦτόν ἀφικνεῖται τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν τῇ τότε ὅτε νέος ἦν παῖς;

ΚΛ. Τί μὴν;

ΑΘ. Ἐκιστα δὴ τότε ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γίγνοιτο ἐγκρατής.

ΚΛ. Ἐκιστα.

II. 646.

ΑΘ. Ἐὰρ οὖν πονηρότατος, φαμέν, ὁ τοιοῦτος;

ΚΛ. Πολύ γε.

ΑΘ. Οὐ μόνον ἄρ', ὡς ἔοικεν, ὁ γέρον δις παῖς γίγνοιτ' ἂν, ἀλλὰ καὶ ὁ μεθυσθείς.

ΚΛ. Ἄριστα εἶπες, ὦ ξένε.

ΑΘ. Τοῦτου δὴ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἔσθ' ὅς τις λόγος ἐπιχειρήσει πείθειν ἡμᾶς ὡς χρὴ γεύεσθαι καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν;

ΚΛ. Ἐοικ' εἶναι· σὺ γοῦν φῆς καὶ ἔτοιμος ἦσθα νῦν δὴ λέγειν.

ΑΘ. Ἀληθῆ μέντοι μνημονεύεις. καὶ νῦν γ' εἰμὶ ἔτοιμος, ἐπειδὴ περ σφῶ γε ἐβελήσειν προθύμως ἔφατον ἀκούειν. III. II. 222.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; καὶν εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου, εἰ δεῖ ἐκόντα ποτὲ ἄνθρωπον εἰς ἅπασαν φαυλότητα ἑαυτὸν ἐμβάλλειν.

ΑΘ. Ψυχῆς λέγεις. ἦ γάρ;

ΚΛ. Ναί.

κορῆς ἢ.—Γ ναί om A : τὸ ναί ἐν ἄλλοις οὐ κεῖται mg Ω.—^δ μὲν pr Ω.—^ε εοικ' A.—

^α μεθυστής ἢ.—^β εἰμ' v, εἰμ f.—^γ δὴ v.—^δ εἶναι om ΑΞΩεφῆν.—^ε φαρμακοποσίαν

eis tantum—τὴν τῆς ψυχῆς] Post eis tantum (κατὰ) τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν exspectabas καὶ (atque), sed τῇ τότε positum est propter praegressum τὴν ἕξιν, quasi, eis τὴν αὐτὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν τῇ τότε (γενομένη), ὅτε νέος ἦν παῖς. Ast.

ὁ γέρον δις παῖς] Respexit haec Clements Alexandr. Strom. vi. p. 626. A. (t. ii. p. 748. Potter.) ubi legitur γέροντ' ἂν, et laudavit Stob. Sermon. xviii. p. 165. v. 27. ubi ἄρ' deest. Similiter Sophocles: Πάλιν γὰρ αἰθῆς παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. et Theopompus apud Clement. l. l.

Δις παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῶ τῷ λόγῳ. Axioc. p. 367. B. καὶ τῶν δις παῖδες αἱ γέροντες γίγνονται. Aristophan. Nub. 1419. δις παῖδες αἱ γέροντες, ubi vid. Schol. et Bergler. Cf. Erasmi Adag. Chil. i. Cent. v. p. 144. Gataker. Opp. Crit. p. 95. et Fischer. ad Axioc. p. 113. Schol. Ruhnken. p. 252. ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρα εὐθεστέρων εἶναι δοκούντων. Ast.

σὺ γοῦν φῆς] Ald. φῆς, ceteri libri φῆς; sed φῆς encliticum est et rectius sine iota scribitur. Ast.

ΑΘ. Τί δέ; σώματος, ᾧ ἑταῖρε, εἰς πονηρίαν, λεπτότητα τε καὶ αἰσχος καὶ ἀδυναμίαν, θαυμάζομεν ἂν εἴ ποτέ τις ἐκὼν εἶναι^γ ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Τί οὖν; τοὺς εἰς τὰ ἰατρεῖα αὐτοὺς βαδίζοντας ἐπὶ φαρμακοποσίαν^δ ἀγνοεῖν οἴομεθα ὅτι μετ' ὀλίγον ὕστερον καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔξουσι τοιοῦτον τὸ σῶμα, οἷον εἰ διὰ τέλους ἔχειν μέλλοιεν,^ε ζῆν οὐκ ἂν δέξαιτο; ἢ τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνους ἰόντας οὐκ ἴσμεν ὡς ἀσθενεῖς εἰς^α τὸ παραχρῆμα γίγνονται;

ΚΛ. Πάντα ταῦτα ἴσμεν.

ΑΘ. Καὶ ὅτι τῆς μετὰ ταῦτα ὠφελείας^β ἕνεκα ἐκόντες πορεύονται;

ΚΛ. Κάλλιστα.

ΑΘ. Οὐκοῦν χρεὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων πέρι διανοεῖσθαι τὸν αὐτὸν τρόπον;

III. II. 223.

ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ἀσαύτως διανοητέον, εἴ περ ἔνι τούτῳ ἐν τούτοις ὀρθῶς διανοηθῆναι.^ς

Α, φαρμακοποσίας v : φαρμακοποσία *ς.—^ε ἐπιμέλλοιεν f.—^α εἰς om h.—^β ὠφελείας pr Ω.—^ς ἐν τούτοις ὀρθῶς διανοηθῆναι ΑΩψηητ : ὀρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις *ς.—

λεπτότητα] In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. deest τε, Ald. vero exhibet λεπτότητα, quasi sequatur τε. Deinde in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ante τὸ τοιοῦτον desideratur ἐπί. Ficini. vertit, *numquid autem mirabimur, o amice, si quis in corporis pravitate, maciem dico, deformitatem, imbecillitatem, sponte deveniat?* Ast. αὐτοὺς βαδίζοντας] Recte Ficini. vertit, *sponte*; est enim αὐτὸς sæpenuero id quod αὐτόματος, ut ii. 4. 657. D. Vid. Lexic. Xenophont. t. i. p. 477. et Hermann. in Beckii Actis Seminar. Philol. v. i. p. 47. Respicitur vero prægressum ἐκὼν εἶναι. Ast.

φαρμακοποσία] Cod. Voss. φαρμακοποσίαν; sed eleganter ἐπὶ cum dativo ita ponitur, ut consilium declarat, vid. Lexic. Xenophont. t. ii. p. 261. Ast.

κάλλιστα] Alia est lectio μάλλιστα, quam sequendam puto. STEPH. Cod. Voss. μάλλιστα. Ficini. *præclare*. Ast.

διατριβῆς] Post v. διατριβῆς insere præpositionem περί, quæ excidit propter præcedens περί τὸν οἶνον. Nusquam legitur διανοεῖσθαι τινας, ubi quis περί τινας. p. 644. D. περί δὲ τούτων διανοηθῶμεν αὐτωςί. iii. p. 686. D. περί ὧν ἂν οὕτω διανοηθῶσιν. vii. p. 822. D. περί δὲ θήρας ὡσαύτως διανοηθῆναι χρεὶ, καὶ περί πάντων ὅποσα τοιαῦτα. ix. p. 879. B. Phædr. p. 270. D. Sympos. p. 173. E. Perpaucis locis est διανοεῖσθαι περί τι. Legg. iii. p. 686. D. τὸ δὲ νῦν γε ἡμεῖς τάχ' ἂν ἴσως περί τούτου αὐτὸ οὐτ' ὀρθῶς διανοοίμεθα οὔτε κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ περί τὰ ἄλλα πάντες πάντα— vii. p. 820. A. ἀρ' οὐ διανοοίμεθα περί ταῦτα οὕτως Ἕλληνες πάντες; Epinom. p. 987. E. καὶ δὴ καὶ περί τὰ νῦν λεγόμενα ταυτῶν δεῖ διανοηθῆναι τούτο. At pessime editor Lipsiensis [Fischer] corrupit Phileb. p. 21. C. *ἔστι ταῦτα*; ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως πως διανοηθῆναι;

ΚΛ. Πῶς δ' οὐ;^d

ΑΘ. Ἄν ἄρα τινὰ ἡμῖν^e ὠφέλειαν^f ἔχουσα φαίνηται μηδὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα ἐλάττω, τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωμασκήσαν νικᾷ τῷ τὴν μὲν μετ' ἀλγηδόνων εἶναι, τὴν δὲ μῆ.

^d οὐκ ἔ.—^e ἡμῖν ante ὠφ. ponunt ΑΩυφῆτ, post ὠφ. *ε.—^f ὠφελίαν ΞΩ.—^g ὑμῖν ε.

Ita ex Bas. 2. edidit Stephanus: at is ex Ald. Bas. 1. rescipit περὶ ταῦτα, et re et lingua jubentibus, ait: scilicet sua, qua princeps docuit Stephanum calumniari, non Platonica. Optima formula est ἄλλως πως παρὰ ταῦτα. Legg. iii. p. 693. A. τί παρὰ ταῦτα εἶδει πράττειν ἄλλο. vii. p. 797. B. ἂν δὲ παρ' αὐτά τις τῶν θεῶν ἄλλους ἕμους ἢ χορείας προσάγῃ. Phædon. p. 107. A. οὐκ οὐκ ἔγωγε, ὃ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Rep. vi. p. 506. B. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὃ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῆς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; x. p. 603. C. μὴ τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα; Aristot. Polit. i. 8. p. 46. πότερον ἔστιν ἀρετὴ τις δοῦλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρας τούτων. Hoc in transitu; redeo ad verbum διανοεῖσθαι. Memorabilis imprimis est dictio διανοεῖσθαι περὶ πράγματός τινος ὡς περὶ τινος ὄντος. Min. p. 314. D. Ὡς περὶ καλοῦ ἔρα τινὸς ὄντος θεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι καὶ ὡς ἀγαθὸν αὐτὸ ζητεῖν. Unde emendandus Protag. p. 352. B. δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι· οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· οὐδὲ ὥσπερ τοιοῦτον αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Legendum ὡς περὶ τοιοῦτου— Nusquam enim nec est nec potest esse διανοεῖσθαι ὥσπερ τινὸς ὄντος, sed tantum ὡς τινος ὄντος. Gorg. p. 472. D. ἄλλοτι ὡς ὄντων σου νομίζοντος διανοόμεθα; Phædon. p. 94. E. ἀρ' οἷε αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοοῦμενον ὡς ἀρμονίας αὐτῆς ὕψους; Rep. i. p. 327. C. ὡς τοῖνυν μὴ ἀκουσομένων ὄντων διανοεῖσθε. v. p. 470. E. καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγχομένους καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμῶντων. vii. p. 523. C. ὡς ἔγγυθεν τοῖνυν ὀραμένους λέγοντός μου διανοοῦ. Simili medela indiget personatus Hipparchus p. 225. D. Μὴ τοῖνυν ἐπιχειρεῖ με ἐξαπατᾶν ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ δὴ ὄντων νέος ἄν, ἀποκρινόμενος ὥσπερ νῦν δὴ, ἢ οὐδ' αὐτὸς οἷε· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς, ἐπεὶ ἔστιν ὄντων ἄντινα οἷε γεωργικὸν ἄνδρα γιγνόμενον, καὶ γιγνώσκοντα ὅτι

οὐδενὸς ἕξιον φυτεῖν τὸ φυτὸν, οἶεσθαι ἀπὸ τούτου κερδαίνειν. In hac lectione ad illa ἀλλ' ὡς ἀληθῶς κ. τ. λ. desideratur verbum, et εἴπερ erit an, quod nusquam est: semper enim significat *siguidem*. Vera lectio est hæc, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ· ἀρ' ἔστιν— Phileb. p. 32. E. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν εἰπέ· ἀρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη— Menon. p. 77. A. ἀλλ' ἴθι δὴ, πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, καθ' ὅλου εἰπὼν ἀρετῆς περὶ ὅ,τι ἐστὶ, καὶ παύσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἐνὸς, ὑπὲρ φασὶ τοὺς συντρέβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ ἐάσας ὅλην καὶ ἰσχυρῆ εἰπέ· τί ἐστὶν ἀρετὴ; ΒΟΕΚΚΗ. p. 119—121.

καὶ τῆς διατριβῆς] Genitivi sunt absoluti, ut vi. 7. ὁδῶν δὲ καὶ οἰκοδομιῶν καὶ κόσμων. Similiter ii. 1. 653. C. τούτων γὰρ δὴ τῶν ὀρθῶς τετραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν, παιδείων οὐσῶν. iv. 1. p. 704. C. vii. 19. p. 817. A. cet. Vid. nostra ad Phædr. p. 351. et Sympos. p. 294. Heind. ad Phædon. §. 63. et Matthiæ Gr. Gr. p. 439. Boeckh. interponi jubebat περὶ, quod et superfluum et propter περὶ τὸν οἶον incommodum esset. Mox pro εἶναι Bas. 1. ἔν et Bas. 2. ἔτι. Ast.

ἂν ἄρα—ἐλάττω] Hæc cum Clinie oratione esse conjungenda, sensus docet; namque si Atheniensis hæc essent, inepte in dubitationem (ἂν ἔρα est enim dubitantis) vocaret id ipsum, quod verum esse ponit. Optime vero nunc habet Atheniensis responsio, τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωμασκήσαν νικᾷ cet. quasi dicere voluerit: tantum abest, ut de computationis utilitate dubitari possit, ut ipsam adeo corporis exercitationem (in qua Cretenses et Lacedæmonios totos fuisse constat) superet.—Pro τῆς Ald. Bas. 1. et 2. τοῖς, vitiose, Ast.

τῇ ἀρχῇ] Non est principio, ut interpretes vertunt, sed i. q. ἀρχὴν s. τὴν ἀρχὴν, omnino, imo, vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 26. et Reiz. ad Viger. p. 718. Ge vero affirmat; vid. exempla in Lexic. Xenophont. t. i. p. 570. Ast.

ΚΛ. Ὁρθῶς λέγεις, θαυμάζοιμι δ' ἂν εἴ τι δυνάμεθα τοιοῦτον ἐν αὐτῷ καταμαθεῖν.

ΑΘ. Τοῦτ' αὐτὸ δὴ νῦν, ὡς εἶχ', ἡμῖν⁸ ἤδη πειρατέον φράζειν. καί μοι λέγε· δύο φόβων εἶδη σχεδὸν ἐναντία δυνάμεθα κατανοῆσαι;

ΚΛ. Ποῖα δὴ;

ΑΘ. Τὰ τοιάδε. φοβούμεθα μὲν^h που τὰ κακά, προσδοκῶντες γενήσεσθαι;

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Φοβούμεθα δέ γεⁱ πολλάκις δόξαν, ἠγούμενοι δοξάζεσθαι κακοὶ πράττοντες ἢ λέγοντές τι τῶν μὴ κα-

II. 647. λῶν· ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε, οἶμαι δὲ καὶ πάντες, αἰσχύνη.

ΚΛ. Τί δ' οὐ;

III. II. 224. ΑΘ. Τούτους δὴ δύο ἔλεγον φόβους· ὧν ὁ ἕτερος ἐναντίος μὲν ταῖς ἀλγηδόσι καὶ ταῖς ἄλλοις φόβοις, ἐναντίος δ' ἐστὶ ταῖς πλείσταις καὶ μεγίσταις ἡδοναῖς.

ΚΛ. Ὁρθότατα λέγεις.

ΑΘ. Ἄρ' οὖν οὐκ ἂν νομοθέτης, καὶ πᾶς οὐ καὶ σμι-

τοιοῦτον ἐν αὐτῷ] Utilitatem quandam ad eam æquiparandam, quam corporis exercitatio præbet. Neutrum αὐτῷ referendum ad nomen femininum διατριβή, quod frequentissimum etiam Platoni est. Sic II. 1. τοῦτον ponitur, prægresso παιδεία, et οἷς, prægresso τάξεων. II. 10. αὐτοῦ, antecedente βουλήσεως. VI. 16. 772. D. πρόποντα. X. 8. p. 989. B. νοῦν τήν τε ἐν ἐνὶ φερομένην κίνησιν, σφαῖρας ἐντόρον ἀπικασμένα φοραῖς. XII. 7. 955. E. c. 9. p. 958. E. Vid. Heind. ad Phædon. §. 84. Ast.

τοῦτ' αὐτὸ δὴ νῦν] Ald. Bas. 1. et 2. δεῖ, e solemnī vocum δεῖ et δὴ permutatione. Ceterum hic quoque scribendum esse iudico δὴ νῦν (vid. ad c. 5.); notio enim τοῦ nunc in particula ἤδη inest. Mox ex Ald. Lov. Bas. 1. et 2. et Cod. Voss. recepimus ἡμῖν pro ὑμῖν; ita etiam Cornar. vertit: hoc ipsum itaque nunc, ut apparet, conandum nobis est ut exponamus. Quæ causa Stephanum adduxerit, ut ὑμῖν scriberet, non perspicio; nam si ὑμῖν scriptor posuisset, haud dubie δηλώσαι vel simile verbum, non generale illud φράζειν, adhibuis-

set. Ast.

δοξάζεσθαι] Mutandum puto præsens δοξάζεσθαι in futurum δοξάσεσθαι, aut δοξασθήσεσθαι. STEPH. Sed verba putandi cum præsentē æque ac cum futuro construi constat, vid. Thom. Mag. p. 159. Accedit, quod præsens etiam gravis est futuro. Ficin. vertit: cum formidamus, ne, dicendo aut faciendo aliquid minus honestum, mali videamur. Mox τὸν φόβον epexegeσι inservit, vid. ad c. 6. Deinde corrig. τί δ' οὐ; Ast.

τὸν φόβον] Articulus τὸν expungendus et hic videri posset (ne diceretur τὸν τὸν φόβον pro τὸν φόβον) nisi talis pleonasmī ejus alia apud hunc ipsum scriptorem extarent exempla. Quæ etiam de re antea monui. STEPH.

δ' ἐστὶ] γρ. ἐναντίος δ' ἐστὶ. STEPH. Adnotatum est in Cod. Voss. δ' ἐστὶ. Ficin. vulgatum expressit vertens: quorum alter contrarius quidem est doloribus ceterisque timoribus, contrarius est et plurimis ingentibusque voluptatibus. AST.

ἄρ' οὖν οὐ καὶ] Vulgo οὐκ ἂν legitur, quod, sequentibus indicativis σέβεται et γενόμεκε, locum habere nequit; in ex-

πρὸν ὄφελος, τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστη σέβει, καὶ καλῶν αἰδῶ τὸ τούτῳ^k θάρρῳς ἐναντίον^l ἀναΐδειάν τε προσ-
αγορεύει καὶ μέγιστον κακὸν ἰδία τε καὶ δημοσία πᾶσι
venóμικεν;

ΚΛ. Ὅρθῶς λέγεις.

ΑΘ. Οὐκοῦν τά τ' ἄλλα πολλὰ καὶ μεγάλα ὁ φό-
βος ἡμᾶς οὗτος σώζει, καὶ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ
σωτηρίαν ἐν πρὸς ἐν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται.
δύο γὰρ οὖν ἐστὸν τὰ τὴν νίκην ἀπεργαζόμενα, θάρρῳς μὲν
πολεμίων, φίλων δὲ φόβος αἰσχύνῃς πέρι κακῆς.

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Ἄφοβον ἡμῶν ἄρα δεῖ γίγνεσθαι καὶ φοβερὸν
ἕκαστον ἂν δ' ἐκάτερον ἔνεκα, διηγήμεθα.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Καὶ μὴν ἄφοβόν γε ἕκαστον βουλευθέντες ποιεῖν, III. II. 225.

—^b μέντοι f.—^l γε om f.—^k τοῦτω Av et γρ Ω: τοῦτων *ε.—^l ἐναντίον om f.—

emphis enim, quæ viri docti citant, ut
probrant, ἂν etiam indicativo præsentis
jungi (v. Matthiæ Gr. Gr. p. 882.), vel
mendum subest, vel ἂν ad aliud quid
trahi debet, ut in Alcibiad. ii. p. 142. E.
κινδυνεύει γ' ἂν—φρόνιμός τις εἶναι ἐκεί-
νος ὁ ποιητῆς, ubi ἂν ad φρόνιμος εἶναι
refertur; Tim. 26. B. οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυ-
ναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν,
ubi per hyperbaton ἂν cum οἶδα con-
iunctum est, quum ad δυναίμην perti-
neat. Quod verissimum nobis visum
est, id reposuimus, οὐκ ἂν in οὐ καὶ mu-
tato; sæpissime enim factum est, ut li-
teræ præcedentis et sequentis vocis vel
permutarentur inter se vel conjungeren-
tur. Similiter Symposii locum p. 90.
ed. nostr. sanandum esse puto, ubi vulgo
scribitur: οἷδεν ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ-
το οὐ σειληνώδες σφόδρα γε; Ita corrigo:
οἷδε πῶς τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ
σειληνώδες; σφόδρα γε (ut Alcibiades
sibimet ipse respondeat, h. e. id quod
contenderat, affirmet). Ast.

σέβεται καλῶν] Vulgo scribitur σέβει
καὶ καλῶν, quod vel in σέβεται καλῶν
vel in σέβει καὶ καλεῖ mutandum esse
apparet; posterius confirmare videtur
Ficin. qui vertit: nonne igitur et legis-
lator et quisvis alius—hunc timorem ma-
ximo honore colat vocetque pudorem. In
hoc igitur loco, ut in pluribus aliis, ubi

in scriptura constituenda hæreas, libro-
rum scriptorum subsidium expectare
oportet. Ceterum præpositio ἐν nomini
τιμῇ apposita est ita, ut, si rem ex nos-
tro sermone æstimes, redundet. Sic ix.
17. fin. δήσας ἐν πέδαις. x. 13. p. 906.
B. ἐν—ἐπὶ δαίς. xii. 6. p. 953. C. δια-
φέρον ἐν καλλογαῖς. Cf. Hemsterhus.
ad Lucian. t. ii. p. 523. Brunck. ad
Ed. T. 1112. Porson. ad Eurip. Orest.
1018. Med. 629. et Wolf. ad Xenoph.
Hellen. p. 114.—Mox post τὸ interposui
δὲ, sensu iubente. Ita et Ficin. confi-
dentiam vero. Simul e Cod. Voss. pro
τοῦτων recepi τοῦτω, quod itidem Ficin.
confirmat. Ast.

ἐν πρὸς ἐν] Ficin. si alterum alteri
comparetur. Plene Herodot. iv. 50. ἐν
πρὸς ἐν συμβάλλειν. Similiter iv. 1. p.
705. B. ἀνθ' ἐνὸς ἐν. V. 9. p. 738. E.
ἐν πρὸς ἐν. Epinom. c. 3. 976. E. μία
γὰρ, ὡς εἰπεῖν, πρὸς μίαν. Cf. interpp.
ad Gregor. Corinth. p. 264. ed. Schäfer.
et nostra ad Polit. i. 5. Ast.

αἰσχύνῃς πέρι κακῆς] Turpis infamia
causa, h. e. μὴ αἰσχύνῃ κακῇ περιπί-
πτωσιν. Αἰσχύνῃ jam per se significat
etiam dedecus, infamiam, ut αἰσχύνῃ
περιάπτειν (vid. Gottleber. ad Thucyd.
Orat. Funebr. p. 84.); sed propter præ-
gressa, ubi de pudore sermo erat, appo-
situm est κακῆς. Ast.

φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες αὐτὸν μετὰ νόμου, τοιοῦτον ἀπεργαζόμεθα.

ΚΛ. Φαινόμεθα.

ΑΘ. Τί δ' ὅταν ἐπιχειρῶμέν τινα φοβερὸν ποιεῖν μετὰ δίκης, ἅρ' οὐκ ἀναισχυντῖα ξυμβάλλοντας αὐτὸν καὶ προσγυμνάζοντας νικᾶν δεῖ^m ποιεῖν διαμαχόμενον αὐτοῦⁿ ταῖς ἡδοναῖς; ἢ τῇ μὲν διαίτῃ^o τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον καὶ νικῶντα αὐτὴν δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν, ἄπειρος δὲ δὴ που καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιούτων ἀγῶνων ὅστισοῦν οὐδ' ἂν ἡμισυς^p ἑαυτοῦ^q γένοιτο πρὸς ἀρετῆν;

^m δεῖ νικᾶν γ.—ⁿ αὐτοῦ...προσμαχόμενον om H.—^o δειλία γρ ΑΩ.—^p ἡμισυς ΑΩ[β]

φόβων—εἰς φόβον] Intolerabile videbitur eis φόβον φόβων πολλῶν τινῶν. Quocirca Heindorf. in Specim. Conject. in Platon. p. 30. legendum conjiciebat: φοβερῶν πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες. Nobis vero in vocabulo φόβων vestigia vocis θόρυβον indagasse videbamur. Sic enim Polit. iii. 20. p. 413. E. ὥσπερ τοὺς πάλους ἐπὶ τοὺς φόβους τε καὶ θόρυβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δειματ' ἔπτα κοιμιστόν. Igitur esset φόβων πολλῶν εἰς θόρυβον: in tumultum, ubi multa timenda sunt, h. e. plenum timoris ac periculi. Sed nunc in vulgata scriptura, quam Ficin. quoque confirmat vertens: in multarum terrorem formidinum, acquiesco, quum creberrimæ in his libris inveniantur hujus generis perissologia. Sic ii. 3. p. 657. B. ὡς ἡ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις τοῦ καινῆς ζητεῖν ἀεὶ μουσικῆς χρῆσθαι cet. c. 4. p. 658. C. αὐτῆκοος αὐτός. v. 6. p. 734. C. ἡ βούλησις τῆς αἰρέσεως τῶν βίωων. c. 9. p. 738. D. οἰκειῶνται καὶ γνωρίζωσιν, οὐ μείζον οὐδὲν πόλει ἀγαθόν, ἢ γνωρίμους αὐτοὺς αὐτοῖς εἶναι. c. 14. p. 746. E. οὐδ' ἐκεῖνα φοβητέα δεισαντα τὴν δόξαν αὐ γίγνεσθαι μικρολογίαν. vi. 11. p. 764. C. ἐπιμελητὰς—τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας. c. 15. p. 772. C. μέχριπερ ἂν τέλος ἔχειν ἕκαστον δόξῃ τοῦ καλῶς ἐξεργάσθαι. c. 19. p. 776. D. ἢ τε Ἑρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως. viii. 7. p. 839. D. μὴ δυνατὸν εἶναι δύνασθαι. xi. 4. p. 920. B. ἢ προτροπὴν ἔχει τινα ἰσχυρὰν πρὸς τὸ προτρέπειν κακοὺς γίγνεσθαι. c. 9. p. 929. A. *Ὅν ἐν θυμὸς ἐπιγ—τοῦτον ἐπιθυμεῖν ἀπαλλάξει τῆς αὐτοῦ ξυγγενείας. xii. 6. p. 953. C. ἀξίων τι καλῶν

ἰδεῖν τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι διαφέρον ἐν καλλοαῖς. Similis est pleonasmus apud Thueyd. vii. 42. τοῖς Συρακοσίοις κατάπληξις ἐγένετο, εἰ πέρας μὴδὲν ἔσται σφίσι τοῦ ἀπαλαγῆναι τοῦ κινδύνου. Vid. Matthiæ Gr. Græc. p. 439. Itaque φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον est: eis φόβους πολλοὺς τινας. Ast.

μετὰ νόμου] I. e. rite, ut par est (μετὰ enim cum genitivo nominis constat adverbii partes agere, v. Viger. de Idiostism. p. 641. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 203.) cum sequentibus conjunximus, sicut paulo post ὅταν ἐπιχειρῶμέν τινα φοβερὸν ποιεῖν μετὰ δίκης. Ast.

προσγυμνάζοντας] Int. τῇ ἀναισχυντῖα, ut in sequenti. προσμαχόμενον τῇ διαίτῃ; quocirca Steph. sine causa, ut bene jam Boeckhiius monuit, προσγυμνάζοντας scribi jubebat. Pro αὐτοῦ scripsimus αὐτοῦ. De sententia, vid. A. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Ast.

τῇ—διαίτῃ—προσμαχόμενον] Ut hic προσμάχεσθαι τῇ διαίτῃ, ita paullo ante dicitur προσγυμνάζειν τῇ ἀναισχυντῖα: ut frustra Steph. conjecerit ibi scribendum προσγυμνάζοντα. p. 648. D. ὅτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. BOECKH. p. 122.

ἢ τῇ μὲν διαίτῃ] Desidero οὐ post ἢ: ἢ οὐ τῇ μὲν διαίτῃ—προσμαχόμενον—δεῖ τέλεον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν;—τῇ διαίτῃ, vivendi generi s. rationi, qua voluptati indulgere consuevit. Ficin. aliter videtur legisse, quum verterit: aut institutum anteactæ vitæ. Ast.

οὐδ' ἂν ἡμισυ] Opposita sunt τέλεον et ἡμισυς. vii. p. 806. C. τέλεον γὰρ καὶ οὐδ' ἡμισυν δεῖν τὴν νομοθέτην εἶναι.

σάφρων δὲ ἄρα τελέως ἔσται μὴ πολλαῖς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις προτρεπούσαις ἀναισχυντεῖν καὶ ἀδικεῖν διαμεμαχημένος καὶ νενικηκώς μετὰ λόγου καὶ ἔργου καὶ τέχνης ἐν τε παιδίαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς, ἀλλ' ἀπαθῆς ὢν πάντων τῶν^τ τοιούτων;

ΚΛ. Οὐκ οὖν τόν γ' εἰκότα λόγον ἂν ἔχοι.

§. 15. ΑΘ. Τί οὖν; φόβου φάρμακον ἔσθ' ὅς^β τις θεὸς ἔδωκεν^τ ἀνθρώποις, ὥστε ὀπόσω πλέον ἂν ἐθέλῃ^η τις πίνειν αὐτοῦ, τοσοῦτῳ^ν μᾶλλον αὐτὸν νομίζειν^ω καθ' ἐκάστην πόσιν δυστυχή γίγνεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα αὐτῷ πάντα, καὶ τελευτῶντα εἰς πᾶν δέος ἵεναι τὸν ἀνδρείοτατον ἀνθρώπων, ἐκκοιμηθέντα δὲ καὶ τοῦ πάματος^χ ἀπαλλαγέντα πάλιν ἐκάστοτε τὸν αὐτὸν γίγνεσθαι;

II. 648.
III. II. 226.

ΚΛ. Καὶ τί τοιοῦτον φαῖμεν ἂν, ὃ ξένη, ἐν ἀνθρώποις γεγονόναί πῶμα;

ΑΘ. Οὐδέν· εἰ δ' οὖν ἐγένετό ποθεν, ἔσθ' ὃ τι^ν πρὸς ἀνδρίαν ἦν ἂν^ν νομοθέτῃ χρήσιμον; οἷον τὸ^α τοιόνδε περὶ αὐτοῦ καὶ μάλα εἴχομεν ἂν αὐτῷ διαλέγεσθαι, Φέρε, ὃ νομοθέτα, εἴτε Κρησίην, εἴθ' οἰστισινοῦν νομεθετεῖς, πρῶτον

τ: ἡμισυ *ς.—^ι σεαντοῦ v.—^τ τῶν om s.—^δ pr E.—^ι ἔδωκεν AΩσfht (cf. p. 495, 14.): ἔδωκεν *ς.—^η ἔληι A.—^ν τοσοῦτο v.—^ω νομίζειν αὐτὸν f.—^χ πάματος pr Ω: πάματος *ς.—^ι ὅτε s.—^α ἂν om E.—^β οἷον οὐ τδ h.—^β δαλ f.—^ε μετὰ om

Unde corrigendum h. l. οὐδ' ἂν ἡμισυς, ut disertè habet Cod. Leid. Hic autem dictum est ἡμισυς πρὸς ἀρετὴν, ut τέλειος πρὸς ἀρετὴν. Sic h. l. δεῖ τέλειον οὕτω γίγνεσθαι πρὸς ἀνδρίαν. iii. p. 678. B. τέλειος πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονόναί. iv. p. 708. D. πάντων τελεώτατον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν. vii. p. 822. E. οὐ τέλειος ὁ τοῦ διαφέροντος πολίτου πρὸς ἀρετὴν γίγνεται ἔπαισις. Alcib. pr. p. 120. E. τέλειος γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν. Βοεσκ. p. 122.

ἡμισυς] Oppositum τῷ τέλειος πρὸς ἀρετὴν. Comparant vero Græci hominem in virtute quavisque facultate sibi met ipsi. Sic c. 15. p. 649. A. αὐτὸν αὐτοῦ ποιεῖ πρῶτον ἴλεως εὐθὺς μᾶλλον ἢ πρότερον. ii. 12. 671. B. Πᾶς δέ γε αὐτὸς αὐτοῦ κουφότερος αἴρεται. iv. 7. p. 715. D. ἀμβλύτατα αὐτὸς αὐτοῦ ὄρα. vii. 7. p. 797. D. μείζονας αὐτὸν ἀκούσασμέν τε ἡμῶν αὐτῶν. x. 15. 909. D. ὅς (νόμος) ἐλάττω—αὐτῶν τοῖς πολλοῖς—πλημμελεῖν ἂν ποιοίη. Vid. Wesseling, ad He-

rodot. p. 91. Fischer. ad Weller. t. ii. p. 148. et Boissonad, ad Philostrat. p. 325. ἡμισυς ἑαυτοῦ ἰgitur dicitur, qui dimidium ejus facultatis assequitur, quam per se totam assequi posset. Ceterum ἡμισυς pro ἡμισυ Cod. Voss. suppeditavit. Post ἀρετὴν puncto est distinguendum. Ast.

σάφρων δὲ κ. τ. λ.] Illustrat hunc locum A. Gell. l. i. ubi inter alia: 'Atque hoc etiam Plato ibidem dicit, non defugiendas esse neque respuestas hujusmodi exercitationes adversum propulsandam vini violentiam, neque ullum unquam continentem prorsum ac temperantem satis fideliter visum esse, cujus vita virtusque non inter ipsa errorum pericula et in mediis voluptatum illecebris explorata sit.' Ast.

πάντων τῶν τοιούτων] Articulum τῶν e. Cod. Voss. recipimus. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἔχει. Ast.

§. 15. πίνειν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. πίνει. Ast.

μὲν τῶν πολιτῶν ἄρ' ἂν δέξαιο βάσανον δυνατὸς εἶναι λαμβάνειν ἀνδρείας τε πέρι καὶ δειλίας;

ΚΛ. Φαίη που πᾶς ἂν δῆλον ὅτι.

ΑΘ. Τί δέ;^b μετ' ἀσφαλείας καὶ ἄνευ κινδύνων μεγάλων ἢ μετὰ^c τῶν ἐναντίων;

ΚΛ. Καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἀσφαλείας ξυνομολογήσει πᾶς.

ΑΘ. Χρῆσθαι δ' ἂν εἰς τοὺς φόβους τούτους ἄγων καὶ ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν, ὥστε ἀναγκάζειν ἄφοβον γίγνεσθαι, παρακελεύόμενος καὶ νουθετῶν καὶ τιμῶν, τὸν δὲ ἀτιμάζων, ὅς τις σοι μὴ πείθοιτο εἶναι τοιοῦτος οἶον σὺ τάττοις^d ἐν πᾶσι; καὶ γυμνασάμενον^e μὲν εὔ καὶ ἀνδρείως^f ἀζήμιον ἀπαλλάττοις ἂν, κακῶς δὲ ζημίαν ἐπιτιθείς; ἢ τὸ παράπαν οὐκ ἂν χρῆσθαι, μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πάματι;

ΚΛ. Καὶ πῶς οὐκ ἂν χρῆσθαι, ὦ ξέεε;

ΑΘ. Γυμνασία γοῦν,^g ὦ φίλε, παρὰ τὰ νῦν θαυμαστῆ ῥαστώνης ἂν εἶη καθ' ἓνα καὶ καθ' ὀλίγους καὶ καθ' ὅπουσους τις αἰεὶ βούλοιτο· καὶ εἴ τί τις ἄρα μόνος ἐν ἐρημίᾳ, τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος, πρὶν εὔ σχεῖν ἡγού-

η.—^d τάττοις ΑΞΩητ: τάττει *σ.—^e γυμνασάμενον ΑΞΩητ: γυμνασάμενος *σ.

τὸν δὲ] Positum est, ac si τὸν μὲν præcesserit, ut solet. Ast.

γυμνασάμενον] Sic libri veteres et Cod. Voss. Stephanus, nisi error est typographicus, falso scribit γυμνασάμενος. Etiam Ficin. vertit: qui strenue exercendo se gesserint. Mox μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν Ficin. bene vertit: quamvis nihil habeas eo aliud quod accuses. Ἄλλο est præterea, ut ii. 6. 661. A. μηδὲ ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε. c. 7. 661. E. καὶ μηδὲν ἄλλο αὐτῷ τῶν λεγομένων κακῶν ἐγγιγνόμενον. iv. 7. p. 715. B. Sensus igitur est: etsi nulla causa est, cur potionem rejicias. Ast.

γυμνασία] Est exercitatio, ut viii. 2. 830. D. τὰς δὲ οἶον τινὰς μείζους γυμνασίας—ποιεῖσθαι προστάζει. Theæt. p. 169. B. οὕτω τις ἔρας δεινὸς ἐνδεδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. Παρὰ τὰ νῦν, inl. γυμνάσια, ita positum, ac si γυμνάσια, non γυμνασία, præcesserit. Ast.

ῥαστώνης] Ob facilitatem, pendet ex adjectivo θαυμαστῆ, ut solent verba et nomina genitivo jungi, quando causa indicatur. Sic μακάριε τῆς ξυνομολίας apud Philostrat. Heroic. p. 16. ubi v. Boissonad. Cf. Suidas v. μακαρίζω et Phavorin. v. ἄγαμαι. Ast.

τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος] Est pudore se tegens—s. celans, h. e. pudenter aliorum oculis se subducens. Ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαι τι est aliquid ante se collocare, h. e. aliquid obtendere, ut tectus lateas (sic apud Xenoph. Cyropæd. i. 4. 24. iii. 3. 28.) post alterum se occultare. Unde ἐπίπροσθεν γίγνεσθαι est obstaculo esse, h. e. obesse, officere, impedire, ut apud Alcidam. Orat. de Sophist. t. viii. p. 84. Gorg. 523. D. Vid. Reisk. Animadv. v. iv. p. 28. sq. Hinc αἰσχύνῃ ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαι proprie est: pudorem sibi obtendere, post pudorem quasi se occultare, h. e. pudenter se subducere, vel pudore

μενος ὀρεᾶσθαι μὴ δεῖν, οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο, πᾶμα μόνον ἀντὶ μυρίων πραγμάτων παρασκευαζόμενος, ὀρθόν^h ἂν τι πράττοι, εἴ τέ τις ἑαυτῶ πιστεύων φύσει καὶ μελέτῃ καλῶς παρεσκευάσθαι^k μηδὲν ὀκνοῖ μετὰ ξυμποτῶν πλειόνων γυμναζόμενος ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἐν τῇ τοῦ πάματος^l ἀναγκαίᾳ διαφθορᾷ^m δύναμιν ὑπερβῆναι καὶ κρατῶν, ὥστε ὑπ' ἀσχημοσύνης μηδὲ ἐν σφάλλεσθαι μέγα μηδ' ἀλλοιοῦσθαι δι' ἀρετὴν, πρὸς δὲ τὴν ἐσχάτην πόσιν ἀπαλλάττοιο πρὶν ἀφικνεῖσθαι, τὴν ἀπάντωνⁿ ἦτταν φοβούμενος ἀνθρώπων τοῦ πάματος.^o

ΚΛ. Ναί· σωφρονοῖ^p γάρ, ὧ ξένε, καὶ ὁ τοιοῦτος οὕτω πράτταν.

ΑΘ. Πάλιν δὴ πρὸς τὸν νομοθέτην λέγωμεν τάδε, Εἶεν, II. 649. ὧ νομοθέτα, τοῦ μὲν δὴ φόβου σχεδὸν οὔτε θεὸς ἔδωκεν III. II. 228. ἀνθρώποις τοιοῦτον φάρμακον οὔτε αὐτοὶ μεμηχανήμεθα. τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω τῆς δὲ ἀφοβίας καὶ τοῦ λίαν θαρρῆναι καὶ ἀκαίρως ἂ μὴ χρῆ, πότερον ἔστι πᾶμα, ἢ πῶς λέγομεν;^q

ΚΛ. Ἔστι, φήσει που, τὸν οἶνον^r φράζων.

—^f ἀδρεῖος ἢ.—^g οὖν v.—^h ὀρθῶς Ahr: ὀρθῶς Ω.—ⁱ τις r.—^k παρασκευάσασθαι pr Ω.—^l πάματος pr Ω.—^m διαφορᾷ ΑΩψhr.—ⁿ πάντων ΑΩψhr et anteposito ἦτταν f.—^o πάματος, ut solent, pr ΑΩ.—^p σωφρονοῖ ΑΞΩψhr: σωφρονεῖ *5.—^q τοῦ ὡς

impediri, quominus prodeas vel aliquid facias. Sic v. 4. p. 732. Β. μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ποιούμενον. Male verterunt Ficinus: pudorem plurimi faciens, et Cornarius: pudorem sibi ob oculos ponens. Ast.

διαφορᾷ] Vulgo διαφθορᾷ. Ficin. vero διαφορᾷ legit vertens: in necessaria differentia. Hinc Steph. marg. adscripsit: 'Al. διαφορᾷ.' Significatur vero discrimen vel conmutatio virtutis in pravitate, fortitudinis in formidinem per vinum fieri solita (τοῦ πάματος est enim passive positum: a potu proficiscens, ut paulo post τὴν ἦτταν τοῦ πάματος. Sic I. ix. 9. et x. 11. ἦττα ἡδονῶν. V. 10. ἴπ. πολέμων φθορᾷ, al.) de qua supra p. 647. E. exposuit. Hinc sequitur μηδ' ἀλλοιοῦσθαι δι' ἀρετὴν (virtutis beneficio s. ope, vid. Viger. p. 588. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 170.). Ast.

ὑπερβῆναι] Superans; ὑπερβῆναι est enim

i. q. ὑπερέχειν, vid. Suid. et Hesych. Cf. Miscell. Observat. v. i. t. ii. p. 152. Similiter iii. 1. p. 677. E. ὑπερπηδᾶν legitur. Mox πρὸς est circa s. sub, ut πρὸς ἡμέραν. Duplex vero genitivus ἀπάντων ἀνθρώπων et τοῦ πάματος notandus est. Sic ii. 13. 672. D. αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα. viii. 7. 840. Β. νίκης ἕνεκα πάλης καὶ δρόμων καὶ τῶν τοιοῦτων. x. 13. p. 905. Β. τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Vid. Heind. ad Cratyl. p. 61.—Mox Cod. Voss. σωφρονοῖ. Ficin. ita se gerens moderatus evadet. Ast. τοῦ μὲν δὴ] Ald. Lov. Bas. I. et 2. δεῖ.—τοὺς γὰρ γόητας cet. praestigiatōres enim (qui tale quid efficere possint) non in convivio commemoro. Ast.

τὸν οἶνον φράζων] Sic Cod. Voss. Vulgo φήσει που τὸν οἶνον ὃ φράζων. Ficin. simpliciter vertit: Vinum esse dicet. Ast.

ΑΘ. Ἡ καὶ τοῦναντίον ἔχει τοῦτο τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ; πῶντα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν αὐτοῦ ποιεῖ πρῶτον ἴλεων εὐθύς μᾶλλον ἢ πρότερον, καὶ ὁπόσω ἂν πλεον αὐτοῦ γεύηται, τοσοῦτω πλείονων ἐλπίδων ἀγαθῶν πληροῦσθαι καὶ δυνάμεως εἰς δόξαν; καὶ τελευτῶν δὴ πάσης ὁ τοιοῦτος παρρησίας ὡς σοφὸς ἂν μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας, πάσης δὲ ἀφοβίας, ὡς τε εἰπεῖν τε ἀόκως ὀτιοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι;

ΚΛ. Πᾶς ἡμῖν, οἶμαι, ταῦτ' ἂν συγχωροῖ.

ΜΕ. Τί μὴν;

ΑΘ. Ἀναμνησθῶμεν δὴ τόδε, ὅτι δὴ ἔφαμεν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς δεῖν θεραπεύεσθαι, τὸ μὲν ἴσως ὅτι μάλιστα θαρρήσομεν, τὸ δὲ τοῦναντίον ὅτι μάλιστα φοβησόμεθα.

ΚΛ. Ἄ τῆς αἰδοῦς ἔλεγες, ὡς οἴομεθα.

ΑΘ. Καλῶς μνημονεύετε. ἐπειδὴ δὲ τὴν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν ἐν τοῖς φόβοις δεῖ καταμελεταῖσθαι, σκεπτέον ἄρα τὸ ἐναντίον ἐν τοῖς ἐναντίοις θεραπεύεσθαι δεόν ἂν εἴη.

πρὶ τὸ β: λέγωμεν mg Ω.— ante φράζων omisi δ cum A.— τὸν om f et γρ Ω.— ἴ πρῶτον om h.— ἄ τοῦ πλεον τ.— γένοιτο τ.— πληροῦται σ.— παρρησίας om τ.— ὅτι δύο om v.— δὴ, ut solent, At cum corr Ω: δύο σ.— δεῖ f.— τὸν μὲν ὅτι μάλ. τ.— δ pr Ω.— ἀνδρείαν, ut solet, Ω.— ἄρα ΑΞΩ.— τὸ γοῦν [h].

πῶντα τὸν ἄνθρωπον] Cf. Clemens Alexandr. Pædag. ii. 1. p. 180. (153. A. Sylb.) et Eustath. ad Iliad. T. p. 1242. 34. qui sententiam hujus loci expressit. Ante πῶντα intelligenda est particula explanationi inserviens, nempe, videlicet. AST.

ἴλεων] Vinum est enim hilaritatis dulce seminarium, ut dicit Varro Fragm. t. i. p. 272. Bip. Cf. l. ii. p. 666. B. C. et Lambin. ad Horat. t. i. p. 188. C. D. t. ii. p. 224. C. ed. Francof. Vini laudes celebrantur apud Athen. ii. 2. et p. 35. D. AST.

πᾶς ἡμῶν—ξυγχωροίη] Ald. Lov. et Cornarium secuti hæc verba Atheniensi assignavimus, et Τί μὴν Cliniae. Ficin. Bas. 1. 2. Stephan. verba πᾶς—ξυγχωροίη (vulgo συγχωροῖ scribitur) Cliniae assignant et Τί μὴν Megillo; sed Megilli in hoc colloquio nullæ sunt

partes, nec aliud quid reperitur, quo colloquentis mutatio significetur. Optime vero omnia cohærent, si πᾶς—ξυγχωροίη Atheniensi, verba autem Τί μὴν Cliniae tribueris; accedit, quod illa πᾶς ἡμῶν, οἶμαι, ταῦτ' ἂν ξυγχωροίη nonnisi ejus esse possunt, qui aliquid proposuit, ut significet, neminem fore se existimare, qui de re proposita dubitet. AST.

§. 16. δύο] Abest ad Ald. Lov. Bas. 1. et 2. sed sensus id postulat et Ficin. expressit vertendo: duo quædam esse. Mox Cod. Voss. θαρρήσομεν, solæcc. AST.

ἂ τῆς αἰδοῦς ἔλεγες] Scil. ταῦτα νῦν ἀναμνησθεῖς. Ad ἂ τῆς αἰδοῦς int. ὄντα: quæ pudoris esse s. ad pudorem pertinere dixisti; et referuntur hæc ad verba prægressa τὸ δὲ τοῦναντίον, ὅτι μάλιστα φοβησόμεθα. AST.

τί ἐναντίον] Sic scripsimus pro σκεπ-

ΚΛ. Τό γ' οὖν^f εἰκός.

ΑΘ. Ἄ παθόντες ἄρα πεφύκαμεν διαφερόντως θαρρά-
 λείοι τ' εἶναι καὶ θρασεῖς, ἐν τούτοις δέον ἂν, ὡς εἰκ^g, εἴη
 τὸ μελετᾶν ὡς ἥκιστα εἶναι ἀναισχύτους τε καὶ θρασύ-
 τητος γέμοντας, φοβεροὺς δὲ^h εἰςⁱ τὸ τι^k τολμᾶν ἐκαστοτε
 λέγειν ἢ πάσχειν ἢ καὶ δρᾶν αἰσχρὸν ὅτιοῦν.^l

ΚΛ. Ἔοικεν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ταῦτά ἐστι πάντα ἐν οἷς ἐσμὲν τοιοῦτοι,
 θυμός, ἔρως, ὕβρις, ἀμαθία, φιλοκέρδεια, δειλία, καὶ ἔτι
 τοιάδε,^m πλοῦτος, κάλλος, ἰσχύς, καὶ πάνθ' ὅσα δι' ἡδονῆς
 αὐθιγὰς μεθύσκοντα παρὰφρονας ποιεῖ. τούτων δ' εὐτελεῆ τε καὶ
 ἀσινεστέρανⁿ πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πείραν, εἶτα
 εἰς τὸ μελετᾶν, πλὴν τῆς ἐν οἴνῳ βασιάνου καὶ παιδιᾶς
 τίνα ἔχομεν ἡδονὴν εἰπεῖν ἔμμετρον μᾶλλον, ἂν καὶ ὀπασ-
 τιοῦν μετ' εὐλαβείας γίγνηται; σκοπῶμεν γὰρ δή. δυσ-
 κόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας, ἐξ ἧς ἀδικίαι μυρίαί γίνονται,
 πότερον ἰόντα^o εἰς τὰ ζυμβόλαια πείραν λαμβάνειν, κιν-

—f εἰκ^g A et γρ Ω: εἰκεν *ς.—h δ' εἴη.—i εἰς om f.—k τι add A E φ η τ et rc Ω.
 —l ὅτιοῦν αἰσχρὸν τ.—m ἔτι τὰ τοιάδε σ.—n ἀσινεστέρα f.—o ἰόντα A η et corr Ω:

τέον τὸ ἐναντίον, quod sensum non habet, Ficinum secuti, qui vertit: *considerandum, numquid—conveniat*. Rectius tamen scribi iudico σκεπτόν ἄρα, εἰ τὸ ἐναντίον (pudor) ἐν τοῖς ἐναντίοις (in rebus pudoris contrariis) θεραπεύεσθαι δέον ἂν εἴη. Ἄρα ἀποδοσιν facit, ut apud Xenophont. Cyropæd. i. 3. 2. ἐρωτάσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτὸν—ἀπεκρίνατο ἄρα ὁ Κύρος. viii. 4. 7. ὥστε ἐπεὶ ἐδειδειπνήκεσαν—εἶπεν ἄρα ὁ Γωβρύας cet. In prægressis pro τὴν τε ἀνδρίαν in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. scriptam extat τῆνδε ἀνδρείαν. Ast.

τό γ' οὖν εἰκός] Articulus redundat, vid. c. 6. Mox pro δέον ἂν Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δὲ, ἂν. In iisdem scribitur εἰς τὸ τι τολμᾶν, Cod. Voss. εἰς τὸ τι τολμᾶν. Ficin. cogitandum videtur, ut quam minime impudentes et audaces simus, sed contra formidulosi ad dicendum aut patiendum aut agendum quicquam turpe. Ast.

[δειλία] Quomodo ignavia vel timiditas in rerum numerum referri possit, quam audaces nos reddant, equidem nescio. Sed natum mihi videtur δειλία e Plat.

postremis vocis prægressum φιλοκέρδεια syllabis. Ast.

μεθύσκοντα] Bene Ficin. voluptatis ebrietate quadam homines amentes faciunt. Illustrat hæc Gataker. Advers. Miscell. c. 5. Opp. Crit. p. 459. C. D. E. Vid. ad c. 10. Ast.

τούτων δ' εὐτελεῆ] Construe: τίνα ἡδονὴν ἔχομεν εἰπεῖν μᾶλλον ἔμμετρον (τῆς ἐν οἴνῳ βασιάνου καὶ παιδιᾶς) πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πείραν τούτων εὐτελεῆ τε καὶ ἀσινεστέραν, εἶτα εἰς τὸ μελετᾶν. Cornar. vertit: *horum autem ut primum quidem levem et minus noxiam experientiam sumamus, deinde vero ipsa exercemus, quam magis concinnam voluptatem dicere possumus, quam experientiam et lusum, qui in vino contingit, si quomodo cum cautione fiat?* In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. vitiose legitur ἀσινεστέραν et γίγνηται. Ast.

ἰόντας] Cod. Leid. ἰόντα: idem et vett. edd. κινδυνεύοντα περὶ αὐτῶν, ξυγγενόμενον, ἐπιτρέποντα αὐτοῦ. Hæc lectiones veræ omnes sunt: nec ulla causa erat cur Steph. plurales numeros repone- ret, nisi fecit propter unum κινδυνεύ-

11. 650. *δυνεύοντα*^P *περὶ αὐτῶν*,⁹ *σφαλερώτερον, ἢ ζυγγεγόμενον*^T *μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας; ἢ πρὸς τὰ Φροδίσια ἡπτη-*

ίδοντας s.—^P *κινδυνεύοντας* s.—⁹ *malim αὐτῶ.*—^T *ζυγγεγομένους* s.—⁹ *ἐπιτρέπον-*

σαντας, quod omnes libri agnoscunt. Hoc retento cetera omnia in vitis libris corrigere Steph. maluit, quam in ceteris obsequi codicibus, et de conjectura reponere *κινδυνεύοντα*. Nos emendamus *ίδοντα*, *κινδυνεύοντα* *περὶ αὐτῶν* (τῶν *ξυμβολαίων*), *ζυγγεγόμενον*, *ἐπιτρέποντα* αὐτοῦ. Quibus repositis si reliqueris *κινδυνεύσαντας*, erunt *οἱ ἐν τοῖς φιλάτοις κινδυνεύσαντες* ipsi filii, filiae et conjuges. At ipsa τὰ *φιλάτα* sunt liberi et conjuges. V. Valckenaer, ad Phœniss. p. 493. Itaque scribendum *κινδυνεύοντα*, ut *ίδοντα* etc. In pluralem mutavit, qui *τοῖς κινδυνεύσαντας* putabat ipsos liberos esse conjugesque. Sententia est hæc: *Videamus igitur. Dura et agrestem animam, ex quo seculum injuria nascuntur, utrum periculosius est tentare in mercatibus, ubi periculiteris ille opibus, an Bacchi festis diebus inter computationem spectare? An veneri obnoxium periculosius est tentare ea ratione, ut ei tuos ipsius filiasque et conjuges permittas, atque de carissimis periculiteris, an in symposiis, ubi nihil omnino periculiteris, spectare ejus ingenium?* At ea, quæ distractioribus typis describenda curavi, in Græcis desunt. Lacuna est in aperto posita. Ni fallor, tale quiddam scripserat Plato: *οὕτως ἐν τοῖς φιλάτοις κινδυνεύοντα πότερον σφαλερώτερον, ἢ μετὰ τῆς ἐν τοῖς οἴνοις βασάνου καὶ παιδιῶν, μηδὲν τοπαράπαν κινδυνεύοντα ἦθος ψυχῆς θεόσασθαι*. Ni exciderint etiam plura. Воескн. p. 122—124.

ίδοντα] Sic Cod. Voss. pro *ίδοντας*; idem cum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibet *κινδυνεύοντα*—*ζυγγεγόμενον* et *ἐπιτρέποντα*, quæ Steph. propter *κινδυνεύσαντας* in accusativos pluralis mutavit; satius tamen est, unum ad plura accommodare, quam plura unius causa mutare. Ceterum subjectum est persona indefinita (*man*), vid. ad c. 7. et 12.—*κινδυνεύοντα* *περὶ αὐτῶν* (int. τῶν *ξυμβολαίων*): ita ut eorum (pactorum s. rerum contractarum) periculum subeas, h. e. in periculum venias, ne defrauderis jacturamque rei familiaris facias. Vulgo scribitur *περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον*. Vox vero *σφαλερώτερον* de mendo mihi suspecta est. Etenim pro interrogatione:

*num periculosius est, hominem pravum in commercio tentare, an festis diebus inter computationem ejus mores explorare? exspectamus hæc: nonne periculosius est cet.; scilicet in interrogatione: utrum—an—, prius, quod ponitur, negatur (at, periculosius esse, hominem pravum in negotio gerendo tentare, quam in computatione, ineptum esset negare vel dubitare), alterum vero affirmatur. Idcirco pro *σφαλερώτερον* legendum esse puto *ἀσφαλέτερον: utrum tutius, hominem pravum in negotio gerendo, an in computatione tentare, h. e. nonne tutius est, hominem perversum in computatione explorare, quam in negotio gerendo (ubi in periculum venis, ne defrauderis)?* Sic infra: *τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους διαφέρει πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους;* et in antecedentibus: *τούτων δὲ εὐτελῆ τε καὶ ἀσβεστέραν πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πείραν. Ἀσφαλέτερον* haud dubie ab iis in *σφαλερώτερον* mutatum est, qui orationis coherentiam non perspexissent, ad *κινδυνεύοντα* illud referentes; sic enim libri scribunt: *κινδυνεύοντα* *περὶ αὐτῶν σφαλερώτερον*. Jam si scribas *ἀσφαλέτερον* hoc sensu: *utrum tutius est*, h. e. nonne periculosius est, *hominem tentare in negotio gerendo, quam in computatione*, etiam sequentia sensum adipiscuntur convenientiam: *nonne periculosius est, hominem libidinosum ita tentare, ut tuos ipsi filios, filias et uxorem tradas*, sc. quam in vino eum explorare (ubi libidinosus facillime se prodit). Hoc posterius, quam in vino, omisum est, quia jam præcessit; quocirca pro eo, quod repetendum est: num tutius s. nonne periculosius est cet. etiam ponere possumus: an tutum est, libidinosum ita tentare, ut filios, filias et uxorem ei tradas. Et ita nihil amplius desidero. Ast.*

μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας] *Bacchi festis diebus; θεωρία* est enim i. q. *εὐρηγή*, vid. Schol. Ruhnk. ad Polit. p. 185. et nostra ad Polit. viii. 8. p. 556. D. Præpositio vero *μετὰ* cum genitivo instrumentum indicat (v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 199.); namque computatio Bacchi diebus festis solita est, id, quo tentatur homo perversus; et ebrietas videlicet *operta recludit*. Ast.

μῆνης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν, ἐπιτρέποντα⁵ αὐ- III. II. 230.
 τοῦ θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκας, οὕτως ἐν τοῖς
 φιλτάτοις¹ κινδυνεύσαντα,² ἦθος ψυχῆς θεάσασθαι; καὶ
 μυρία δὴ λέγων οὐκ ἂν τίς ποτε ἀνύσειεν, ὅσα διαφέρει τὸ
 μετὰ παιδιᾶς τὴν ἄλλως ἄνευ μισθοῦ ζημιώδους θεωρεῖν.
 καὶ δὴ καὶ³ τοῦτο μὲν αὐτὸ περὶ γε τούτων οὔτ' ἂν Κρη-
 τας οὔτ' ἄλλους ἀνθρώπους οὐδένας οἴομεθα ἀμφισβητῆ-
 σαι, μὴ οὐ πεῖραν τε ἀλλήλων ἐπιεικῆ ταύτην εἶναι τὸ τε
 τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους διαφέρειν πρὸς
 τὰς ἄλλας βασάνους.

ΚΛ. Ἀληθές τοῦτό γε.

ΑΘ. Τοῦτο μὲν ἄρ' ἂν τῶν χρησιμωτάτων⁴ ἐν εἴῃ, τὸ
 γινῶναι τὰς φύσεις τε καὶ ἕξεις τῶν ψυχῶν, τῇ τέχνῃ ἐκεί-
 νῃ ἧς ἐστὶ ταῦτα θεραπεύειν· ἐστὶ δέ που, φημέν, ὡς οἴ-
 μαι, πολιτικῆς. ἢ γάρ;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

tas αὐτῶν *5.—¹ φυλάττοις f.—² κινδυνεύσαντες ΑΩηβη: κινδυνεύσαντας 5.—
³ om 5.—⁴ τῶ χρησιμωτάτω p1 E.

αὐτοῦ] Sic libri veteres, quod male Steph. quum plurales ἐπιτρέποντας — κινδυνεύσαντας, posuisset, in αὐτῶν mutavit. Ast.

ἐν τοῖς φιλτάτοις] τὰ φίλτατα sunt liberi et conjuges, ut apud Æschin. contra Ctesiph. t. iii. p. 470. ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων. Pro υἱεῖς Atticum restitui υἱέας. Pro γυναῖκας vero haud scio an γυναῖκα scribendum sit. Ficin. ut vidimus, hanc vocem ignorat. Ast.

τηνάλλως] Est temere, nullo certo consilio; ἕλλως est enim, ubi definito cuiuspiam opponitur, omnino, et ad τὴν

ἕλλως intelligendum ὁδὸν (viam, i. e. rationem) φέρουσαν. Sic Theaetet. 172. E. οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τηνάλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ. Demosth. Olynth. iii. p. 134. t. i. τηνάλλως προήρημαι λέγειν. Philipp. ii. p. 73. ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ. Cf. Bergler. ad Alciph. i. 19. p. 72. sq. Rubnk. ad Tim. p. 198. et Coray ad Heliodor. p. 141. Ast.

καὶ δὴ καὶ τοῦτο] Sic Bas. 2. et Cod. Voss. In ceteris libris alterum καὶ desideratur. Mox τὸ τε τῆς εὐτελείας est i. q. κατὰ τε τὴν εὐτέλειαν cet. Vid. ad c. 8. Ast.

N O M O I,

B.

Steph.
ii. 652.

Bek.
iii. ii. 231.

§. 1. Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ὡς ἔοικε, σκεπτέον ἐκεῖνο^a περὶ αὐτῶν, πότερα τοῦτο μόνον ἀγαθὸν ἔχει, τὸ κατιδεῖν πᾶς ἔχομεν τὰς φύσεις, ἢ καὶ τὸ μέγεθος ὠφελείας^b ἄξιον πολλῆς σπουδῆς ἔνεστ' ἐν τῇ κατ' ὄρθην χρεία τῆς ἐν οἴῳ συνουσίας. τί οὖν δὴ λέγομεν ἔνεσθ', ὡς ὁ λόγος ἔοικε βούλεσθαι σημαίνειν ὅπῃ δὲ καὶ ὅπως, ἀκούωμεν προσέχοντες τὸν νοῦν, μή πη παραποδισθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ.

ΚΛ. Λέγ'^d οὖν.

ΑΘ. Ἀναμνησθῆναι τοίνυν ἔγωγε πάλιν ἐπιθυμῶ τίποτε λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὄρθην παιδείαν. τούτου^e γάρ, ὡς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν, ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθουμένῳ σωτηρία.

ii. 653.

iii. ii. 232.

ΚΛ. Μέγα λέγεις.

^a ἐκεῖνο f.—^b ὠφελίας, ut solet, Ω cum corr E.—^c ἔνεστ' ἐν A, ἔνεστιν ἐν EΩf h r: ἔνεστι γ.—^d λέγ' A.—^e τοῦτο EΩf h r et corr (ut videtur) A.—^f τοῦτ' f.

§. 1. ἔνεστιν ἐν τῇ—χρεία] Sic Cod. Voss. vulgo ἐν abest. Mox interrogatio τί οὖν δὴ λέγομεν orationem animat; vid. ad i. 5. Ast.

μή πη παραποδισθῶμεν] Ne eo irretiamur, h. e. deludamur. Sic Epist. vii. 330. B. μή πη παραποδισθείη (ne irretiretur orationis necē laqueis, h. e. ne captaretur ac deciperetur). Quocirca

recte Pollux ix. 134. p. 1119. explicat voce εξαπατηθῶμεν. Ast.

τούτου] Spectat ad τὴν ὄρθην παιδείαν, vid. ad i. 14. Ceterum Steph. adnotat: 'Al. τοῦτο, quod magis placet.' Sed recte habet τούτου. Ast.

μέγα λέγεις] Int. τι, ut c. 3. p. 657. A. θαυμαστὸν λέγεις. iii. 6. p. 685. A. Οὐ πάνυ ῥάδιον ἐρωτᾶς. Ast.

ΑΘ. Λέγω τοίνυν τῶν παίδων παιδικὴν εἶναι πρώτην αἴσθησιν ἡδονὴν καὶ λύπην, καὶ ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῆ καὶ κακία παραγίγνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶναι φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους, εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο τέλος δ' οὖν ἔστ' ἄνθρωπος ταῦτα καὶ τὰ ἐν τούτοις πάντα κεκτημένος ἀγαθὰ. παιδείαν δὲ λέγω τὴν παραγινομένην πρῶτον^κ παισὶν ἀρετὴν, ἡδονὴ δὲ^λ καὶ φιλία καὶ λύπη καὶ μῖσος ἂν ὀρθῶς ἐν ψυχαῖς ἐγγίγνεται μῆπω δυναμένων λόγῳ^μ λαμβάνειν, λαβόντων δὲ τὸν

—ε βεβαίου ε.—^η τέλος ΑΞΩψη : τέλειος *ε.—^ι ἔστ' Α : ἔστιν *ε.—^λ τὰ om Ξ.

—^κ πρώτην Ω, πρώτην φ.—^λ δὴ Ωψητ.—^μ ἐμὴν ὀρθῶς ΑΩψητ :

πρῶτον ταῦτ' εἶναι] Steph. affert lectionem πρώτην, quæ nullius est pretii. Sanatur locus interpungendo : παραγίγνεται πρῶτον, ταῦτ' εἶναι. Ita mox παιδείαν δὲ λέγω τὴν παραγινομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. i. p. 644. Α. καὶ δεῖ δὴ τὴν παιδείαν μηδαμῶ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγινομένον. Locum respicit Simplific. in Arist. Physic. vii. fol. 149. Α. Βοεσκ. p. 124.

πρῶτον, ταῦτ' εἶναι] Perperam Steph. ante πρῶτον distinxit, quom hoc verbum ad progressa pertineat, ut et sequentia docent : τὴν παραγινομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. Ficin. quoque vertit : in quibus primum virtus et vitium animo innascuntur. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. hæc verba nulla interpunctione separata exhibent. Ast.

εὐτυχῆς] Vulgo εὐτυχὲς, quod in orationis nexum non quadrat ; quare εὐτυχῆς (int. ἔστ') scripsi, Ficinum secutus, qui vertit, felix est. Ast.

βεβαίους] Quod libri omnes habent, Steph. in βεβαίουν mutavit, haud dubie propter εὐτυχὲς : sed nota sunt δόξαι ἀληθεῖς et βεβαίαι e Platonis libris, ut Tim. 37. Β. δόξαι καὶ πιστεῖς γίγνονται βεβαίαι καὶ ἀληθεῖς. Nisi vero καὶ ante βεβαίους excidit, ἀληθεῖς δόξας βεβαίους significat veras opiniones λογισμῶ stabilitas (vid. Men. p. 98. Α.). Accusativi sunt absoluti : quod vero ad prudentiam verasque opiniones stabiles attinet, felix est, cui etiam seni obtigerint. Ast.

παρεγένετο] Singulare pluralibus φρόνησιν et δόξας non adversatur, propterea quod hæc ut unum et generale quid cogitantur, vid. ad Phædr. p. 370. et ad

Polit. ii. 6. p. 363. Α. Sic et v. 2. 729. Ε. δύναται δὲ διαφερόντως ὁ ξένιος ἐκδύσταν δαίμων καὶ θεὸς τῷ ξενίῳ ξυνεπόμενοι Διί. Ceterum expressit hunc locum Cicero de Finib. Bonor. v. 21. 'Præclare enim Plato: *Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit.*' Ast.

παιδείαν δὲ λέγω] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 18. p. 591. D. ubi ἐὰν scribitur. Mox vulgo punctum ante ἡδονὴ extat, quod sententiarum nexum tollit ; exponitur enim in sequentibus, in quo παιδεία nitatur ; quocirca δὲ (i. q. γὰρ), explicationi inserviens, sequentia cum progressis copulat. Sic v. 7. p. 735. Ε. μεγίστην δὲ οὖσαν βλάβην. vi. 5. init. 18. p. 775. C. ix. 9. p. 868. Ε. τούτοις δὲ (est scilicet) ξυνέστιος αὐτοῖς μηδέποτε γιγνέσθω. c. 11. p. 872. Β. ταύτην δὲ, καθάπερ εἶρηται, τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι. xi. 5. p. 920. Ε. 12. 933. Α. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων —οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν. xii. 8. 956. C. ὁ δὲ φεύγων—τὸ πεμπτομόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος. c. 12. p. 964. Ε. τοῖς πρεσβυτέροις δὲ ἐξαγγέλιος γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν. Vid. Gregor. Corinth. p. 31. Eustath. ad Iliad. Α. p. 61. et K. p. 813. 61. Stephan. de Dialect. p. 26. sq. Cf. nostra ad Alcibiad. i. p. 336. et Lexic. Xenophont. t. i. p. 626. Ast.

λόγῳ] ΑΙ. λόγον : qui accus. cum ejusdem verbi participio, statim post sequitur. ΣΤΕΡΗ.

λόγῳ λαμβάνειν] Usitata formula λαμβάνειν λόγῳ. V. Legg. i. p. 638. C. Ion. p. 532. Ε. Parmenid. p. 135. Ε.

λόγον συμφωνήσασι τῷ λόγῳ, ὁρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τῶν προσ-
ηκόντων ἐθῶν· αὐτῆς θ' ἡ ζυμφωνία ζύμπασα μὲν ἀρετή,

Sophist. p. 249. D. Semper tamen ac-
cusativus aut additur aut intelligitur :
at h. l. nec additur ullus nec potest in-
telligi. Accedit quod illud λαβόντων δὲ
τὸν λόγον inferri non poterat, si præces-
serat λόγῳ λαμβάνειν, sed si λόγον λαμ-
βάνειν. Hoc igitur repono ex Euseb.
Γραφ. Ev. xii. p. 592. ubi v. Viger.
Omnem dubitationem tollit Rep. iii. p.
401. D. Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκῳν,
τούτων ἕνεκα κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τρο-
φῇ, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς
τῆς ψυχῆς ὅ, τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία, καὶ
ἐβρῳμενέστατα ἄπεται αὐτῆς, φέροντα
τὴν εἰσχημοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα,
ἐάν τις ὁρθῶς τραφῆ, εἰ δὲ μὴ, τούναν-
τίον, καὶ ὅτι αὐτῶν παραλειπομένων καὶ
μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς
φύντων, δεύεται ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τρα-
φείας ὡς ἔδει, καὶ ὁρθῶς δὴ δυσχεραίνων
τὰ μὲν καλὰ ἐπαίνοι, καὶ χαίρων καὶ κα-
ταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτο ἂν
ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίνοιτο καλὸς τε κἀγα-
θός· τὰ δ' αἰσχροὶ φέγοι τ' ἂν ὁρθῶς καὶ
μισοί, ἔτι νέος ἂν, πρὶν καὶ λόγον δυνα-
τὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου,
ἀσπάζοιτο ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' οἰκειό-
τητα μάλιστα ὁ οὖτω τραφείας; Λόγον
λαβεῖν est etiam Legg. i. p. 645. B.
Epinom. p. 979. D. Rep. vii. p. 534. B.
Theætet. p. 148. D. Fic. vertit: Ra-
tionum consentiant propter superiorem bo-
norum morum consuetudinem. Legit
igitur ἡθῶν, et ad infn. ὁρθῶς εἰθίσθαι
intellexit τῷ s. διὰ τὸ, ut voluit etiam
Vigerus. Non assentior: potius illud
ὁρθῶς εἰθίσθαι ὕ. τ. π. ἐθῶν est id ipsum,
ὃ ζυμφωνοῦσι τῷ λόγῳ. ΒΟΕΚΗ. p.
124—126.

λόγῳ] Ex Eusebio recepi pro λόγῳ,
suadentibus quoque Vigerō ad Euseb.
p. 57. et Boeckhio. Λόγον λαμβάνειν
dicitur, qui alicujus rei rationes vel causam
percipit, qui causam, cur quid fiat,
intelligit. Exempla collegit Boeckhiius.
Ast.

ζυμφων. τῷ λόγῳ] Est: et si rationi
assentiant, recte se assuefactos, h. e.
educatos esse convenientibus institutis,
h. e. si educationis suæ causam et per-
spiciant et probent. Ficin. vertens, ra-
tionum consentiant propter superiorem bo-
norum morum consuetudinem; verba
ὁρθῶς εἰθίσθαι ita cepit, ut Viger. ad Eu-
sebiū: τῷ s. διὰ τὸ εἰθίσθαι; sed recte
Boeckhiius monuit, ὁρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τ.
π. ἐθῶν id ipsum esse, in quo juvenes

cum ratione dicantur consentire. Ast.

αὐτῆς θ' ἢ] Ineptissimum est αὐτῆς θ'
ἢ ζυμφωνία: tamen ineptior hæc notula:
Fic. Hæc ipsa consensio. Invenerat igitur
in suis libris, αὐτῆ θ' ἢ ζυμφωνία.
Hinc Steph. 'Legitur etiam αὐτῆ θ' ἢ ξ.
et ita legere malim.' Scribendum potius
αὐτῆ εἶσθ' ἢ ξ. ex Euseb. et Fic. Hæc
ipsa consensio universa quidem virtus
est. Male etiam Vigerus ad Euseb. p.
57. conjecit τετραμμένον. Dicit enim
Noster, rationis et usus sive consuetu-
dinis universam congruentiam esse vir-
tutem: disciplinam tantum alteram ejus
partem esse, et quidem illam, quæ posita
sit in eo, ut assuescas amare quæ sint
amanda, et fugere quæ fugienda, h. e.
in decete, ut Fic. transtulit, circa vo-
luptates et dolores assuetudine. Hanc
dicit τὸ τῆς ζυμφωνίας ταύτης περὶ τὰς
ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον ὁρθῶς.
Τετραμμένον hoc sensu plane non qua-
drat. Et quod hic dicit τὸ π. τ. ἢ. κ. λ.
τετραμμένον ὁρθῶς, vocat paullo post
τὰς ὁρθῶς τετραμμένους ἡδονὰς καὶ λύπας.
Postremo δόξαν, quod est e glossemate,
deleo: omittunt enim Cod. Leid. et Eu-
seb. Cf. Heusd. Spec. Crit. p. 102. ubi
quod præterea correxit Legg. ix. p. 862.
B. ἐάν ἢ γ' ἐμὴ νικῆ, illud est in Ald.
Bas. 1. 2. ΒΟΕΚΗ. p. 126.

αὐτῆ δ' ἢ] Vulgo αὐτῆς δ' ἢ. Euseb.
αὐτῆ εἶσθ' ἢ, ut Ficin. hæc ipsa consensio
universa quidem virtus est; unde αὐτῆ
recepimus, εἶσθ' vero omisimus, quia et
otiosum est et post ζύμπασα vel ἀρετῆ
poni debet. Sensus est: in hac utriusque
(educationis et rationis, παιδείας
et λόγου) convenientia s. consensione
nititur virtus, singularis vero illa disci-
plina, quæ ad voluptates et dolores mo-
derandos spectat, et expetenda expetere,
fugienda vero fugere nos docet, recte
educatio (παιδεία) nuncupatur. Vox
ζύμπασα cum ζυμφωνία conjungenda est;
consensio enim generali educationis et
rationis, in qua virtus ponitur, singularis
opponitur ejus pars, quæ παιδεία dicitur.
Hinc τὸ δὲ—τετραμμένον αὐτῆς ὁρθῶς
(h. e. ἢ ὁρθῆ τροφῇ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ
λύπας; de quo quidem participii usu vid.
ad i. 11.) recta institutio et educatio ad
voluptates ac dolores spectans, ut singu-
laris illius pars. Male Viger. ad Euseb.
l. l. pro τετραμμένον legi voluit τετραμ-
μένον. Ast.

τὸ δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας τετραμμένον αὐτῆς ὀρθῶς, ὥστε μισεῖν μὲν ἅ χρεὴ μισεῖν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, στέργειν δὲ ἅ χρεὴ στέργειν, τοῦτ' αὐτὸ ἀποτεμῶν τῷ λόγῳ καὶ παιδείαν προσαγορεύων κατὰ γε τὴν ἐμὴν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις.

ΚΛ. Καὶ γὰρ, ὦ ξένε, ἡμῖν καὶ τὰ πρότερον ὀρθῶς σοὶ παιδείας περὶ καὶ τὰ νῦν εἰρησθαι δοκεῖ.

ΑΘ. Καλῶς τοίνυν. τούτων γὰρ δὴ τῶν ὀρθῶς τετραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδείῶν οὐσῶν χαλαῖται τοῖς ἀνθρώποις καὶ διαφθείρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ, θεοὶ δὲ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον^P πεφυκὸς γένος

III. II. 233.

ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς *5.—^o κατὰ ΑΞΩυφϋ.—^P ἐπίμονον v.—1 τὰς τε τροφὰς γενομέ-

τῷ λόγῳ] Si sana hæc sunt (malim enim τοῦ λόγου: *separans a ratione*, h. e. seorsum a ratione spectans: ὁ λόγος videlicet τῇ παιδείᾳ opponitur quodammodo), ita intelligenda sunt: *separans oratione*, s. orationis causa (ut accuratius de ea seorsum exponatur) *eum a ratione divellens*. Ficin. et Cornar. τοῦ λόγου expresserunt; ille enim vertit: *si per se ipsam seorsum ratione consideratam disciplinam vocaveris*; hic vero: *hanc ipsam si a ratione resequeris*.—Paulo ante pro μέχρι Euseb. ἄχρι. Ast.

ἐμὴν δόξαν] Quidam vet. κατὰ γε τὴν ἐμὴν, absque subst. δόξαν: quod et alibi subaudiendum relinquunt. ΣΤΕΡΗ.

κατὰ γε τὴν ἐμὴν] Int. γνώμην s. δόξαν, solemnī ellipsi. Sic ix. 6. 862. B. εἴαν ἢ γ' ἐμὴν νικᾷ. Cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 31. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. i. p. 254. Libri editi δόξαν interponunt, quod recte abest ab Euseb. et Cod. Voss.—Mox ad τὰ πρότερον et τὰ νῦν σοὶ int. εἰρημένα. Bas. 2. pro σοὶ exhibit τοῖ, operarum, ut videtur, culpa. Ast.

τούτων γὰρ δὴ] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δέ; sed solet δὴ particulæ γὰρ comitem se adjungere. Ceterum τούτων—λυπῶν genitivi sunt absoluti (vid. ad i. 14.): quod attinet ad has voluptates et dolores recte institutos, h. e. ad rectam hanc in voluptatibus ac doloribus educationem, quæ παιδεία dicitur. His explicationis causa adjuncta sunt παιδείῶν οὐσῶν (pro παιδείας ὀρθῆς, propter plurales τούτων—ἡδονῶν καὶ λυπῶν); et ad hoc referenda sunt verba χαλαῖται et

διαφθείρεται, ita posita, ac si παιδείας præcesserit, non παιδείῶν: quod igitur ad hanc circa voluptates et dolores disciplinam attinet, quæ educatio est, plerumque ea in hominum vita remittitur et pervertitur, s. plerumque eam homines in vita remittunt ac pervertunt. Τὰ πολλὰ est plerumque, vid. ad i. 10. Ficinus sensum tantummodo expressit: *hujusmodi vero voluptatum atque dolorum rectam educationem, quæ disciplina dicitur, transgrediuntur homines in vita ac sæpe pervertunt*. Cornar. autem τὰ πολλὰ ad ἡδονῶν et λυπῶν traxit, ita vertens: *pleraque vero ex recte educatis voluptatibus et doloribus, quæ eruditiones sunt, laxantur hominibus et in vita corrumpuntur*. His vero verbis Atheniensis postquam, quæ recta sit educatio, exposuit, viam sibi munit ad sententiam illam, quam supra significaverat, liberius explicandam, legem et modum, a recta educatione præscriptum, qui in vulgari hominum vita tam crebro pervertatur, servari τῇ ἐν οἴῳ ξυνοσίᾳ, h. e. compositione, musica et saltatione, quæ cum sacris Deorum conjunctæ sint. Supra enim dixerat: *τούτου (τῆς ὀρθῆς παιδείας) ἔστιν ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ (τῇ ξυνοσίᾳ ἐν οἴῳ) καλῶς κατορθομένη σωτηρία*. Ast.

θεοὶ δὲ, οἰκτεῖραντες] Laudat Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 434. (t. i. p. 519. Pott.) et respexit Julian. Orat. iv. p. 152. C. In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. desideratur δέ, Ficin. vero expressit voce autem. Ast.

ἀναπαύλας τε αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς, καὶ Μούσας Ἀπόλλανά τε μουσηγέ-

ἐπίπονον—γένος] Dionys. Halic. de Art. Rhet. c. 1. init. Πανηγύρεις εὐρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν εἰς ἀνάπαυσιν τῶν πρὸν τὸν βίον μειζύων παραδιδόμεναι, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν, οὐκ εἰράντων θεῶν τὸ ἀνθρώπινον ἐπίπονον γένος. Cf. Epinom. c. 1. p. 973. D. et loca veterum de humana vitæ miseris apud Clement. Alexandr. l. c. Ast.

ἀναπαύλας—αὐτοῖς τῶν πόνων] Thucyd. ii. 38. καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα, ἀγῶσι μὲν γε καὶ θυσίαις διετησίαις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέων, ὧν καθ' ἡμέραν ἢ τέρψιν τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει. Cf. quæ Strabo disputat de ἀνέσει ἑορταστικῇ l. x. 3. §. 9. t. iv. p. 164. ed. Tzschuck. Ast.

τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς] Non modo ad sententiam, ut plura, verum etiam ad verba simile illud Timoclis Dionysiazusis apud Athen. vi. p. 223. B. Stob. Ecl. Eth. cxiii. p. 616. Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει, καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει. Sed quænam sunt αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ τοῖς θεοῖς? Possit aliquis ita accipere, quasi illæ ἀναπαύλαι τῶν πόνων a diis concessæ hominibus dicantur esse tamquam ἀμοιβαὶ ἑορτῶν τοῖς θεοῖς, h. e. tamquam remunerationes festorum dierum ab hominibus in honorem immortalium celebratorum. Sed tota is errarit via. Ipsas enim illas ἀμοιβὰς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς institutas dicit a diis, ut sint hominibus pro ἀναπαύλαις τῶν πόνων: itaque non possunt festorum dierum remunerationes esse hæ ἀναπαύλαι. Plerique omnes nunc ita accipient, quasi festi dies in honorem immortalium constituti dicantur esse ad remuneranda beneficia accepta ab iis. Sed dubito, an ita potuerit intelligere Græcus homo; dicendum erat in hac sententia: τὰς ἑορτὰς, τῶν ἀγαθῶν ἀμοιβὰς τοῖς θεοῖς. Et omnino nunc Platonis non refert docere, festos dies esse quasi gratiarum actiones ab hominibus habitari diis: illud docet, esse ab ipsis diis institutos, ut sint mortalibus solatium et requies improbi laboris. Itaque non possum non iis assentiri, qui exponunt festorum varietates, h. e. amœnitates. V. Steph. Thes. L. Gr. t. i. p. 391. D. Ita, ni fallor, est Od. Γ. 58. Ἀτὰρ ἔπειρ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν Σὺμπασι Πυλίοισιν ἀγαλειότης ἑκατόμβης. Obscu-

rius est Sympos. p. 202. E. ἐρμηνεύον καὶ διαπορθμεύον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις τε καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν: ubi ne venter quidem intellexerunt. Jam si vera est hæc explicatio, τοῖς θεοῖς non jam pendebit a v. ἀμοιβὰς, sed a genitivo ἑορτῶν, ut cepit etiam Fic. Sed in hac structura multo melior fuerit ordo verborum, τὰς τῶν ἑορτῶν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὰς. Itaque magnopere vereor, ne margini injectum hoc τοῖς θεοῖς sit a librario, qui illas ἑορτῶν ἀμοιβὰς, ut Plato scripsisse simpliciter poterat, ita intelligeret, ut suppleret τοῖς θεοῖς: quod quo considero magis, eo videtur probabilius. Viderint alii; hoc prope oblitus sum addere, posthac me reperisse omittentem τοῖς θεοῖς Clementem Alex. Stromm. iii. p. 186. 36. Βοεκκ. p. 126—128.

τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς] Boeckhiius explicat festorum varietates, h. e. amœnitates, laudans Odys. Γ. 58. et Sympos. p. 202. E. sed ἀμοιβὴ quomodo amœnitas esse possit, non perspicio; est vel remuneratio, ita ut genitivus appositus id significet, quod remuneramur (eamque notionem habet apud Homer. et Plat. l. l. in quo, quid Boeckhiius difficultatis viderit, profecto haud assequor, quum luce clarius sit, ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν esse remunerationes sacrificiorum), vel vicissitudo, ut h. l. Sic Stephanus jam recte exposuit festorum vicissitudines in Thesaur. L. Gr. t. i. p. 391. D.—Vulgo post ἀμοιβὰς legitur τοῖς θεοῖς, quod a Clemente recte abest, quum in sententiarum nexum non quadret. Haud dubie τοῖς θεοῖς ab iis appositum est, qui verba: τὰς τῶν ἑορτῶν ἀμοιβὰς ita intellexissent, ac si scriptum esset: ἑορτὰς, τὰς ἀμοιβὰς (remunerationes) τοῖς θεοῖς (dativ. commodi); similiter enim Ficini vertit: *solemnia videlicet festa vicissim in ipsorum deorum honorem*; et Cornar. *nimirum ut festa diis retribuerent*. Deinde ante τὰς—ἀμοιβὰς perperam vulgo interpungitur; hæc enim verba objectam, quod dicitur, efficiunt verbi ἐτάξαντο, et illa ἀναπαύλας τῶν πόνων appositioni vel explicationi inserviunt: *et festorum vicissitudines ipsis (mortalibus) instituerunt (Dii), ut requies essent laborum*. Ast.

την καὶ Διόνυσον ζυνορτάστας ἔδοσαν, ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς τροφὰς γενομένας¹ ἐν ταῖς ἐορταῖς μετὰ θεῶν. ὄρᾱν οὖν² χρὴ πότερον ἀληθῆς ἡμῖν κατὰ φύσιν ὁ λόγος ὑμνεῖται τὰ νῦν, ἢ πᾶς. Φησὶ δὲ τὸ νέον ἅπαν ὡς ἔπος εἰπεῖν τοῖς τε σώμασι καὶ ταῖς φωναῖς ἡσυχίαν ἄγειν οὐ δύνασθαι, κινεῖσθαι δὲ αἰεὶ ζῆτεῖν καὶ φθέγγεσθαι, τὰ μὲν ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα, οἷον ὄρχούμενα μεθ' ἡδονῆς καὶ προσπαίζοντα, τὰ δὲ φθεγγόμενα πάσας φωνάς. τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἰσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὲ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία· ἡμῖν δὲ

vas ΑΞΩεϋητ: τὰς γενομένας τροφὰς ε.—¹ ἃ ΑΞΩεϋητ.—² τοὺς οἰμ ε.—¹ συγχο-

μησηγέτην] Sic Apollo dicitur in Hymn. Orphic. xxxiv. 6. Μουσαγέτη, χοροποιὸς, ἐκὴβόλε, τοξοβέλεμε. Ast.

ἵν' ἐπανορθῶνται] Ut educationem, quæ ipsis obtigit, si depravata fuerit, deorum auxilio (sic μετὰ, v. Abresch. Diluc. Thucyd. t. i. p. 130.) per festos illos dies emendare possint. Præsens ἐπανορθῶνται, progressio ἔδοσαν præterito, non consilium indicat, quo dii Musas, Apollinem et Bacchum sacrorum socios tribuerint, sed effectum in præsens tempus perdurantem indicat; igitur est: ita ut—*corrige*re possint. Hinc fit, ut sæpenumero veteres post præterita conjunctivum præsentis ponant, ubi actionem in præsens tempus durantem significant, h. e. eventum vel effectum alius actionis, non consilium (quod si indicatur, optativum postulat, propterea quod aliquid est, quod cogitatione comprehenditur). Cf. Matthiæ ad Hymn. Homer. p. 36. Miscell. Philol. t. ii. p. i. p. 34. Gramm. Græc. p. 736. et Heind. ad Protag. p. 502. Ast.

ἀληθῆς ἡμῖν] Num sermo, quem jam celebramus (s. proferimus) natura (s. per se) verus sit necne. De voce ὑμνεῖν vid. nostra ad Polit. i. 3. Ast.

προσπαίζοντα] προσπαίσειν, proprie blanditiis captare (alludere, adblandiri, v. Westerhov. ad Terent. Eunuch. iii. 1. 35. et Gebhard. Crepund. iii. 2. Hinc de canibus apud Dion. Chrysost. viii. p. 132. C. ix. p. 139. B.) est *jocari*, ut x. 1. p. 885. C. ἃ τῷ καταφρονεῖν ἡμῶν προσπαίζοντας αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι. Ast.

οὐδὲ ἀταξιῶν] Verba οὐδὲ ἀταξιῶν sunt parenthesi includenda, ut dicta διὰ

Plat.

μέσου, et scribendum αἴς, sc. τάξεων. Duo sunt genera ordinatorum motuum, ῥυθμὸς s. numerus, et ἁρμονία s. concentus: ille pertinet ad σχῆμα σώματος, hæc ad μέλος φωνῆς. V. p. 655. A. p. 660. A. Viger. ad Euseb. p. 57. Idem est p. 665. A. nisi quod ibi motum tribuit uni corpori, voci non item. De numeri et harmoniæ definitionibus præterea cf. Sympos. p. 187. A. Sophist. p. 253. A. Phileb. p. 17. C. Rep. v. p. 450. A. Aristotelic. lib. de Mund. c. 5. et inde Appulei. de Mand. p. 66. Elm. Quintilian. ix. 4. p. 185. Bip. Mox Bas. 2. ἐρυθμοῦ: assentiri videntur Stephanus Thes. L. Gr. t. iii. p. 725. H. ubi est: "Ἐρυθμος—in v. I. ex Plat. de Leg. sed suspectum tamquam male scriptum p. ἐρυθμος," et Heind. ad Theætet. §. 92. tacite scribens ἐρυθμον. At nusquam apud Platonem legitur ἐρυθμος καὶ ἐναρμόνιος, ubivis ἐρ. καὶ ἐναρμ. ut ii. p. 655. A. p. 670. B. nec licet dubitare de v. ἐρυθμος, quamvis de scriptura vocabuli ambigat utrum melius sit ἐρ. an ἐρρ. Ita ἐνριγῶν et ἐρριγῶν, ἐρινον et ἐρρινον, de quo v. Eustath. ad Il. N. p. 927. Rom. Diog. L. vii. 60. ποίημα δὲ ἐστὶ λέξις ἑμμετρος ἢ ἐρυθμος. Et, τὸ ἐρυθμον δὲ εἶναι κ. τ. λ. ubi tamen codd. ἐρρυθμος, et edd. ante Menagium ἐρυθμος, quod absonum esse et additum ἑμμετρος et tota sententia ostendit. Hic apte Menagius affert verba Varronis: "Poema est λέξις ἐρυθμος." Addo Procl. Theol. Plat. v. 3. p. 253. τὴν ἐρρυθμον χορείαν αὐτῶν ἀνυμνῶν. In Polit. p. 367. τοὺς τῶν θεῶν ψυχῶν κύκλους ἐν λόγῳ προφερομένους ἐνρῦθμος κινεῖσθαι. πάντα δὲ ἀπὸ

11. 654. οὓς εἶπομεν τοὺς^a θεοὺς συγχορευτὰς^t δεδοσθαι, τούτους εἶναι καὶ τοὺς δεδοκότας τὴν ἐρυθμόν^u τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, ἣ δὴ^v κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν^w τούτους, ὡδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλοις^x ζυνεῖροντας, χοροὺς τε ὀνομακέναι^y παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα.

ρευοντὰς Ωφ.—^w ἐρυθμον γ.—^v ἦδη Ξήγ.—^w ἡμῶν ΑΩφῆ et pr r: ἡμῖν *5.—^x ἀλλήλοις A: ἀλλήλους *5.—^y ante παρὰ omisi τὸ cum pr A.—^z ἀποδεξόμεθα θ

τῶν ψυχῶν ἀρξάμενα ποιήματά ἐστιν Ἀπόλλωνος ἐναρμόνια καὶ ἔρρυθμα. p. 399. εἰς δὲ τὸν ἔμμετρον πρόγονοσα καὶ ἔρρυθμον ἕκαστα τῶν πραγμάτων ἐρμηνεύειαν. In Tim. i. p. 13. extr. τὴν δὲ, ἔρρυθμον καὶ ἐμμελῆ. Et, καὶ ἔρρυθμον τὴν οὐρανίαν ἀπεφῆνατο κίνησιν. E Marciano Capella jam Steph. l. c. enotavit ἐρυθμικά: idem de nupt. Mercur. et Philol. ix. p. 190. in Meibomii Musicis: 'Quæ rhythmoides, id est, similia numeris judicantur, quæque tribus vocalibus discernuntur, hoc est, enrhythmon, arrhythmon et rhythmoides.' Cod. Leid. χορηγεῖν ἡμῶν, ut Theætet. p. 179. D. sed proba est vulgata. Simonides apud Schol. Hermog. περι ἰδεῶν p. 410. Ζεινοφίλου δὲ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει Πεντήκοντ' ἀνδρῶν κατὰ μαθόντι χορῶ. Etiam quartum casum secum habet, ut apud Simonidem in Epigr. Callim. l. 9. Deinde leg. ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς, quod unice aptum sensum fundit. Ita Cod. Leid. Ad rem cf. Tim. p. 47. D. Idem χοροῦ etymon habet Etym. M. v. Βοεκκ. p. 129, 130.

οἷς δὴ ῥυθμός] οἷς proprie respicit verba τῶν ἐν ταῖς κινήσει τάξεων, quocirca αἰς scribendum erat, quod Boeckhiius reponi jubebat; sed interpositis οὐδὲ ἀταξιών obscurata quodammodo est verborum sequentium ratio ad prægressa, ita ut neutrum poneretur pro feminino, vid. ad i. 14. Ceterum ῥυθμός, numerus, ut constat, ad corporis κινήσεις s. σχήμα pertinet, ἀρμονία vero, concentus, ad vocis κινήσεις s. μέλος. Cf. ii. 9. p. 665. A. et Polit. iii. 10. ubi v: not. Ast. ἐρυθμόν] Bas. 1. et 2. ἐρυθμον, quod Stephanus in Thes. G. L. t. iii. p. 725. H. reponendum esse censebat, sine causa. Primum enim ἐρυθμός solet usurpari, si ἔρρυθμος opponitur (ut Polit. iii. 11.) et hoc loco simpliciter de ritmo agitur, non de εὐρύθμῳ vel ἀρβύθμῳ quaeritur. Deinde vox ἐναρμόνιος flagitat ἐρυθμον s. ἔρρυθμον, ut apud Procl. in Polit. p. 367. Vox ipsa ἐν-

ρυθμος vel ἔρρυθμος satis probæ notæ est; sic enim Diog. L. vii. 60. Vid. Schweighæus. ad Athen. t. vii. p. 439. Ceterum huc in primis facit locus Timæi p. 47. D. ἣ δὲ ἀρμονία, ξυγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις οὐκ ἐφ' ἡδονῆν ἄλογον, καθάπερ νῦν, εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάμωστον ψυχῆς περίοδον εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἐαυτῇ ζήμαχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται καὶ ῥυθμός αὐτὰ διὰ τὴν ἔμμετρον ἐν ἡμῖν καὶ χαρίτων ἐπιδεῖα γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ζῆν ἐπικούρος ἐπὶ ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Cf. Iamblich. vit. Pythagor. 65. p. 51. et Procl. Hymn. in Sol. v. 19. (Antholog. Græc. t. iii. p. 148.). Ast.

ἣ δὴ κινεῖν] κινεῖν est commovere, excitare (ad cantum et saltationem). Χορηγεῖν ἡμῖν (Cod. Voss. ἡμῶν; tunc χορηγεῖν esset i. q. χορηγοῦς εἶναι, ut Theæt. 179. D. οἱ γὰρ τοῦ Ἡρακλείτου ἐταῖροι χορηγοῦσιν τοῦτον τοῦ λόγου μάλα ἐβρωμένως. Sed rectius habet ἡμῖν, dative commodi): deos nobis chorus ducere, chorus nostros regere (vid. ii. 9. 665. A.); hoc est unice χορηγεῖν, eaque antiquissima hujus verbi significatio, vid. Demetrius Byzant. apud Athen. xiv. 8. p. 633. B. Cf. Hemsterh. ad Aristophan. Plut. p. 332. et ad Polluc. ix. 41. p. 1005. Quid Atticis fuerit χορηγεῖν, docuerunt præ aliis Spanhem. ad Callimach. p. 363. et Wolf. ad Demosth. Leptin. Prolegom. p. lxxix. Ast.

ἀλλήλοις] Quod ad ἡμῖν spectat, est nos invicem, ut Ficini vertit: chororumque nobis ducere, cantibus et saltationibus nos invicem copulantes. Cod. Voss. ἀλλήλοις, quod Boeckhio, ita explicanti, ἀλλήλοις sc. ἡμᾶς, unice aptum videbatur sensum fundere; sed ζυνεῖρον cum simplice accusativo construi solet. Ast. χοροὺς τε ὀνομακέναι] Et chori nomine a lætitia ducto eas (saltationes) nuncupasse (deos). Verbis ὀνομάζειν, καλεῖν, προσερεῖν, apponitur ὄνομα, ut

[§. 2.] Πρῶτον δὴ τοῦτο ἀποδεξώμεθα;² θῶμεν παιδείαν III. II. 234.
εἶναι πρώτην διὰ Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος; ἢ πῶς;

ΚΛ. Οὕτως.

ΑΘ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀπαιδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται,
τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἰκανῶς κεχορευκότα θετίον;

ΚΛ. Τί² μὴν;

ΑΘ. Χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν
ἔστιν.

ΚΛ. Ἀναγκαῖον.

ΑΘ. Ὅ καλῶς ἄρα πεπαιδευμένος ἄδειν τε καὶ ὄρ-
χεῖσθαι δυνατὸς ἂν εἴη καλῶς.

ΚΛ. Ἐοικεν.

ΑΘ. Ἴδωμεν δὴ^b τί ποτ' ἔστι τὸ νῦν αὖ λεγόμενον.

ΚΛ. Τὸ ποῖον δὴ;

ΑΘ. Καλῶς ἄδει, φαμέν, καὶ καλῶς ὄρχεῖται· πότε-
ρον εἰ^c καὶ καλὰ ἄδει καὶ καλὰ ὄρχεῖται, προσθῶμεν ἢ
μὴ;

ΚΛ. Προσθῶμεν.

ΑΘ. Τί δ'; ἂν τὰ καλὰ τε ἡγούμενος εἶναι καλὰ
καὶ τὰ αἰσχροῦ αἰσχροῦ οὕτως αὐτοῖς χρῆται, βέλτιον ὁ

et mg Ω.—^a τί...γε μὴν] τίθεμεν οὕτως ἀγῶνας Ξ.—^b οὖν γ.—^c εἰ add A.—^d χο-

Sophist. 224. B. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθή-
ματα ξυνονούμενον — ταῦτ' ὅν προσερεῖς
ἔνομα. iv. 5. p. 713. A. Hinc τοῦτο
καλεῖσθαι, ita vocari, vid. nostra ad
Phædr. p. 258. Cf. Xenoph. Memor.
Socrat. ii. 2. 1. Econ. vii. 3. Heind. ad
Cratyl. init. Ceterum in τὸ—ἔνομα ar-
ticulus noti quid et soliti indicat: noto
illo chori nomine saltationes nuncupasse,
quod, a χαρὰ ductum, nativum fere sal-
tationis nomen est. De hac articuli
potestate vid. nostra ad Phædr. p. 221.
Aστ.

§. 2. τὸ ξύνολον] Ficini. vertit: chorea
vero omnis tripudium simul est et con-
centus. Cornarius: chorea vero, saltatio
et cantilena, hoc totum simul est. Τὸ
ξύνολον autem, adverbialiter positum, est
in genere: chorea in genere est saltatio
et cantus, h. e. saltatio et cantus choreæ
sunt species, s. chorea constat e salta-
tione et cantu. Sic ii. 9. 665. A. χορεία

δὲ τὸ ξυναμφότερον (rhythmus et har-
monia) κληθεῖη. Aστ.

καλῶς] Refertur ad ἄδειν τε καὶ ὄρ-
χεῖσθαι. Aστ.

πότερον καὶ] Legitur etiam, πότερον
εἰ καὶ καλὰ προσθ. STERN.

πότερον εἰ καὶ καλὰ] Sic Cod. Voss.
Vulgo εἰ abest, quo sensus mancus est,
et post ὄρχεῖται commate interpungitur,
quasi προσθῶμεν cum verbis καὶ καλὰ
ἄδει καὶ καλὰ ὄρχεῖται conjungi possit.
Sed προσθῶμεν (int. τοῦτο) per se poni
amat; quocirca etiam in responsione ab-
solute sequitur προσθῶμεν; vid. ad Polit.
i. 8. Sensus est: num dicimus, pulcre
quempiam canere et saltare (tunc), si
etiam pulcra canat et saltet? Hoc adda-
mus necne? Ficini. προσθῶμεν cum pre-
gressis videtur conjunxisse vertens: cum
bene cantare et bene saltare quempiam
dicimus, utrum, etiam bona cantare et
bona saltare, addendum est annon? Aστ.

111. ii. 235. τοιοῦτος πεπαιδευμένος ἡμῖν ἔσται τὴν χορείαν^d τε καὶ μου-
σικήν ἢ ὅς ἂν τῷ μὲν σώματι καὶ τῇ Φωνῇ τὸ διανοηθῆν εἶναι
καλὸν ἰκανῶς ὑπηρετεῖν δυναθῆ ἑκάστοτε, χαίρη δὲ μὴ τοῖς^e
καλοῖς μηδὲ μισῇ τὰ μὴ καλά; ἢ κείνος^f ὅς ἂν τῇ μὲν
Φωνῇ καὶ τῷ σώματι μὴ πάνυ δυνατὸς ἢ κατορθοῦν ἢ δια-
νοεῖσθαι, τῇ δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ^g κατορθοῖ, τὰ μὲν ἀσπα-
ζόμενος, ὅσα καλά, τὰ δὲ δυσχεραίνων, ὅποια μὴ καλά;

ΚΛ. Πολὺ τὸ διαφέρειν,^h ὧ ξένε, λέγεις τῆς παιδείας.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἰ μὲν τὸ καλὸν ᾧδῆς τεⁱ καὶ ὀρχήσεως
πέρι γιγνώσκωμεν τρεῖς ὄντες, ἴσμεν καὶ τὸν πεπαιδευμένον
τε καὶ ἀπαιδευτον ὀρθῶς· εἰ δὲ ἀγνοοῦμέν γε τοῦτο, οὐδ'
εἴ τις^k παιδείας ἐστὶ φυλακὴ καὶ ὅπου διαγιγνώσκειν ἂν
ποτε δυναίμεθα. ἄρ' οὐχ οὕτως;

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὔν.

ΑΘ. Ταῦτ' ἄρα μετὰ τοῦθ' ἡμῖν αὖ^l, καθά περ κυσὶν
ἰχθυνοῦσαις, διερευνητέον, σχῆμά τε καλὸν καὶ μέλος καὶ

ρείαν A: χορηγίαν *5.—^e τοῖς μὴ f.—^f ἐκεῖνος f.—^g τῇ λύπῃ h.—^h διάφορον h.

χορηγίαν] Al. χορείαν: quam lectionem sequitur et Fic. ac genuinam esse puto. STEPH.

τὴν χορείαν] Sic Cod. Voss. et Ficin. melius choream musicamque tenebit. Id, quod vulgo legitur, χορηγίαν, in hunc locum non quadrat; quocirca Steph. lectionem χορείαν recte pro genuina habuit. Ante v. βέλτιον vero intellige particulam nempe s. scilicet. Ast.

ὁς ἂν] Ante ὁς ἂν expunximus ἢ, ut quod sententiarum nexum turbet. Atheniensis enim quum quæsisisset, num pulcre canere et saltare dicamus hunc, qui etiam pulcra canat et saltet, et Clinias hoc affirmasset, subjicit, pulcra canere et saltatione exhibere etiam eum posse, qui sensu pulcri et turpis ita caret, ut neque illo gaudeat neque hoc fugiat; idcirco internum ac vivum (quem moralem diceremus) pulcri ac turpis sensum ab externa pulcrum exhibendi facultate distinguendum esse. Igitur quærit: quid vero, si quis res ita exhibet, ut eas cogitat, ita ut pulcrum exprimat, quod pro pulcro habeat (τὸ διανοηθῆν εἶναι καλόν—ὑπηρετεῖν)? Duo itaque sibi opponuntur, alter, qui omnia bene exhibere potest, sed pulcri et turpis sensum non habet, alter, qui, etsi pulcrum voce et

corporis motu non satis exprimere possit, acri tamen pulcri et turpis sensu præditus est; verba ὁς ἂν—καλὰ posteriorem; unde patet, ἢ ante ὁς ἂν locum habere non posse. Ast.

τὸ διανοηθῆν εἶναι καλόν] Est: quod ut pulcrum mente complexus est s. cogitatione finxit. Ast.

ὑπηρετεῖν] Ministrare, præbere (i. e. ostendere), est exhibere, representare, et κατορθοῦν, recte facere, h. l. recte s. bene exhibere atque exprimere. Ast.

διανοεῖσθαι] Significat facultatem aliquid mente fingendi, ut in prægressis τὸ διανοηθῆν εἶναι καλόν. Igitur homo describitur, cujus exhibendi aliquid et cogitatione fingendi facultas non tam bene exulta est, quam sensus pulcri et turpis, qui quidem summus institutionis musicae finis est. Ast.

οὐδ' εἴ τις] Sic Cod. Voss. et Ficin. si qua disciplinae conservatio est. Vulgo ἦτις—παιδείας ἐστὶ. Paulo ante ex eodem libro τε καὶ pro simplice καὶ recepimus. Pro ἡμῖν αὖ idem habet ὑμῖν αὖ, male; et deinde Τί δαί δή. Ast.

κυσὶν ἰχθυνοῦσαις] Sic Parmenid. 128. C. Ἐσπερ γε αἱ Λάκαιαι σκύλακες, εἰ μεταθεῖς τε καὶ ἰχθυεῖς τὰ λεχθέντα.

ἄδῃν καὶ ὄρχησιν. εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχῆσεται, μάταιος ὁ μετὰ ταῦθ' ἡμῖν περὶ παιδείας ὀρθῆς εἶθ' Ἑλληνικῆς εἴτε βαρβαρικῆς λόγος ἂν εἴη.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Εἶεν· τί δὲⁿ δὴ τὸ καλὸν χρῆ φάναι σχῆμα ἢ μέλος εἶναί ποτε; φέρε, ἀνδρικῆς ψυχῆς ἐν πόνοις ἐρχομένης καὶ δειλῆς ἐν τοῖς αὐτοῖς τε καὶ ἴσοις ἅρ' ὅμοια τὰ τε σχήματα καὶ τὰ φθέγματα ξυμβαίνει^ο γίνεσθαι;

II. 655.
III. II. 236.

ΚΛ. Καὶ πῶς, ὅτε γε μὴδὲ τὰ χρώματα;

ΑΘ. Καλῶς γε, ὧ ἑταῖρε, ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ρυθμὸν καὶ ἀρμονίαν

—] τε add Εἰρηφῆρ.— κ' ἤτις τ.—] αὐ om τ.—] m περι om τ.—] n δαλ corr A.—] ο ξ. A

Cf. Soph. Aj. 8. Ἰχθεύειν, *investigare*, proprie de canibus (v. Xenoph. Cynege. iii. 4. 4. et aliis locis innumeris), ad eos transferuntur, qui omnino aliquid querunt, præcipue vero, qui oratione aliquid invenire student, ut Polit. iii. 12. Politic. 263. B. Simile est κατ' ἴχθος ζητεῖν l. xii. 5. p. 951. B. Pariter in verbis διαφυγόντα οἰχῆσεται imago a venatione (hinc θηρεύειν, Latin. *venari*, vid. Heusd. Specim. Crit. p. 88. et Boissonad. ad Philostrat. p. 418.) sumta est; cf. Polit. iv. 9. p. 432. B. ubi v. not. Ast.

ἐρχομένης] Plat. ἐχομένης scripsisse puto. ΣΤΕΡΗ. Mihi potius legendum videtur ἐρρωμένης. Bip.

ἐχομένης] Sic Steph. præclare vulgatum ἐρχομένης correxit. Ἐχέσθαι ἐν πόνοις, ξυμφοραῖς, satis frequens est; vid. Heind. ad Gorg. §. 163. Ast.

καὶ πῶς κ. τ. λ.] In Ald. hæc Atheniensi tribuuntur, et sequentia Καλῶς γε cet. Cliniae, male. Ast.

ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ] Post μὲν expectabas δὲ, hoc fere modo: χρώματα δὲ οὐ. Quocirca Boeckhii excidisse opinabatur hæc verba: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Sed propter interposita: περὶ ρυθμὸν—τῆς μουσικῆς omissa sunt, quæ prægressis respondere debebant, et pro χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι positum est εὐχρων δὲ μέλος cet. duobus orationis membris in unum coarctatis. Plenius enim ita scribi debebat: ἀλλ' ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, ὥστε εὐρυθμὸν καὶ εὐάρμοστον ὀρθῶς φθέγγεσθαι, χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι, ὥστε εὐχρων μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν ἀπεικά-

σαντα—ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Ceterum c Cod. Voss. εὐχρων pro εὐχρονu recepimus, Boeckhio etiam suatore. Sic Charm. 168. D. ἄχρων. Χρῶμα enim modulationis erat genus, idque, ut Macrobius in Somn. Scip. ii. 4. p. 135. Bip. dicit, mollitie infame; vid. interpp. ad Athen. xiv. p. 483. t. vii. Schweigh. et de coloribus in musica Boeckh. in Stud. t. iii. n. i. p. 64. sq. et in Heind. not. ad Sophist. p. 368. Ast.

σχήματα—ἔνεστι] Probe considerata serie sententiarum intelliges, Attico hoc nunc proferendum esse, nolle se nunc de coloribus dicere; neque enim eos pertinere ad musicam. Hoc legitur in vulgata sic expressum, ut adscripsi. Sequuntur hæc: ὥστε εὐρυθμὸν μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὐχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὥσπερ οἱ χοροδιδασκαλοὶ ἀπεικάουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Quibus perceptis permirum videtur, nemini esse lacunam patefactam, quæ est post v. ἔνεστι sane aperta; nam et sententia hiat, et illud σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι caret suo antapodoto. Minime igitur dubito, post eam, quam dixi, vocem excidisse hæc ipsa vocabula: χρώματα δὲ οὐκ ἔνεστι. Verbum non amplius addo. Εὐχρων scripsi e Leid. pro vulgatori εὐχρονu. Charmid. p. 168. D. est ἄχρων. De chromate musicorum nota res: de eo dicit etiam Suid. v. χρῶμα, corruptissimo loco nec qui facile possit emendari. Tamen video hoc mihi perspicere, legendum esse: καὶ εἰς διαφορά, ἅς ἰδίως χροῦς καλοῦσιν, ἄλλαι μὲν κ. τ. λ. ΒΟΕΚΗ.

οὔσης τῆς μουσικῆς. ὥστε εὐρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὐχρῶν^p δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὡς περ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι τὸ δὲ τοῦ δειλοῦ τε καὶ ἀνδρείου σχῆμα ἢ μέλος ἔστι τε^q καὶ ὀρθῶς προσαγορεύειν ἔχει τὰ μὲν τῶν ἀνδρείων καλά, τὰ δὲ^r τῶν δειλῶν αἰσχροῦ. καὶ ἵνα δὴ^s μὴ μακρολογία πολλή τις^t γίγνηται^u περὶ ταῦθ' ἡμῖν, ἅπαντα ἀπλῶς ἔστω τὰ μὲν^v ἀρετῆς ἐχόμενα ψυχῆς ἢ σώματος, εἴτε αὐτῆς εἴτε τινος εἰκότος, ζύμπαντα σχήματά τε καὶ μέλη καλά, τὰ δὲ κακίας αὐτὸναντίον ἅπαν.

ΚΛ. Ὅρθῶς τε προκαλεῖ^w καὶ ταῦθ' ἡμῖν οὕτως ἔχειν ἀποκεκρίσθω τὰ νῦν.

ΑΘ. Ἐτι δὴ^x τόδε. πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν, ἢ πολλοῦ δεῖ.

ΚΛ. Τοῦ παντὸς μὲν οὖν.

ΑΘ. Τί ποτ' ἂν οὖν λέγωμεν^y τὸ πεπλανηκὸς ἡμᾶς

Ἦρῆρ.—^p εὐχρῶν Av et rc Ω: εὐχρῶν *s.—^q τε rc Ω.—^r post δειλῶν ponit A.—

^s δὲ s.—^t πόλιτις f.—^u γένηται v.—^v μὲν τῆς ἀρετῆς ἢ.—^w προκαλεῖ, ut solet, Ω.—^x δὴ ΑΕΩῆρ: δὲ *s.—^y λέγομεν corr A.—^z καλά ἡμῖν ΑΩῆρῆ: ἡμῖν καλά *s.—

οὐκ ἔστιν] Conjunge cum ὀρθῶς φθέγγεσθαι: *cantus vel gestus recte dici nequit bene coloratus, ita ut imagine (a pictura sumta) vel similitudine utaris* (in ἀπεικάσαντα latet persona indefinita, man), qua chori magistri utuntur. Ast. χοροδιδάσκαλος] Dicebatur χοροδιδάσκαλος, qui, quos in chorum recepisset, docebat, quomodo canere et saltare deberent, iisque cantu saltuque præibat. Vid. Casaubon. ad Athen. p. 414. Cuper. Observatt. i. 1.—Comma, quod libri editi ante ἀπεικάσαντα habent, post h. v. retraxi. Ast.

τὸ δὲ τοῦ δειλοῦ—μέλος] Hæc, quum τὰ μὲν—τὰ δὲ sequatur, absolute quasi posita sunt: quod vero ad ignavi et fortis gestum vel cantum attinet. Mox ἵνα δὴ pro ἵνα δὲ e Cod. Voss. recepi, et colona, quod post ἔστω vulgo comparet, delevi; verba enim ἅπαντα ἀπλῶς ἔστω pertinent ad καλά et τὸναντίον ἅπαν (i. e. αἰσχροῦ). Sic etiam Ficin. vertit: *omnes simpliciter virtuti animi vel corporis aut virtutis imaginī adherentes figuræ atque concentus honesti, contrarii vero turpes*. Ast.

ἔτι δὲ τόδε]. Int. ἴδωμεν s. σκοπῶμεν. Sic Sophist. 262. E. ἔτι δὲ (vulgo δὴ) σμικρὸν τόδε. Legg. iv. 7. p. 715. E. Τί δὴ τὸ μετὰ ταῦτα; Xenoph. Hellen. vii. 1. 4. Ἐτι δὲ καὶ τόδε οὐδαμῶθεν. Ast.

λέγωμεν] Pro λέγωμεν, quod libri omnes habent, legendum est λέγομεν; ἂν enim ad Τί ποτ' εἶναι referendum, et λέγομεν est, *sentimus, putamus*; vid. ad i. 3. et 10. Pro ἡμᾶς Bas. 1. et 2. ἡμεῖς vitiose. Sensus est: *jam quid illud esse putamus, quod ita in errorem nos inducat, ut diverse hac de re sentiamus* (ut non omnes omnibus choreis pariter delectemur)? Utrum discrepantia illa in pulcri ipsius diversitate nititur, an in variis nostris de pulcro iudiciis?—Pro τὰ μὲν ταῦτα Cod. Voss. τὰ μὲν αὐτά.—Exempla, quæ deinde profert, ostendunt, pulcra per se non discrepantia, sed semper et apud omnes eadem esse: nemo v. c. pravitatem pro honestate, igitur saltationes mores improbos exhibentes pro honestis ac pulcris habebit. Ast.

εἶναι; πότερον οὐ ταυτά ἐστι καλὰ ἡμῖν^α πᾶσιν, ἢ τὰ μὲν III. II. 237.
 αὐτά,^α ἀλλ^β οὐ δοκεῖ ταυτά εἶναι; οὐ γὰρ που ἐρεῖ γέ
 τις ὡς ποτε τὰ τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς καλλίονα χορευ-
 ματα, οὐδ' ὡς^γ αὐτὸς μὲν χαίρει τοῖς τῆς μοχθηρίας σχή-
 μασιν, οἱ δ' ἄλλοι ἐναντία ταύτης Μούσῃ τινί. καί τοι
 λέγουσί γε οἱ πλείστοι μουσικῆς ὀρθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν
 ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὔτε
 ἀνεκτὸν οὔτε ὄσιον τὸ παράπαν φθέγγεσθαι. τόδε^δ δὲ
 μᾶλλον εἰκὸς πλαναῖν ἡμᾶς.

ΚΛ. Τὸ ποῖον;

§. 3. ΑΘ. Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περι

^α αὐτὰ ΑΞΩεψη: ταυτά *ε.—^β ἄλλα δ' γ.—^γ ὡς om η.—^δ τὸ υ.—^ε εἶδеси γ.—

ἐναντία] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐναν-
 τία. Mox ad v. τὴν ἡδονὴν ταῖς ψυχαῖς
 πορίζουσαν cf. Tim. p. 47. D. loco supra
 prolato. Ceterum τὴν ad δύναμιν τρα-
 hendum est: τὴν δύναμιν πορίζουσαν ταῖς
 ψυχαῖς ἡδονήν. Simile est illud Phædo-
 nis p. 105. D. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμε-
 νον, ubi τὸ ad δεχόμενον referri oportet.
 Ast.

§. 3. μιμήματα τρόπων κ. τ. λ.] Diffi-
 cillimi loci sensus est: Quoniam quid-
 quid ad saltationem pertinet, morum est
 imitatio, necesse est, quum ab actoribus
 omnis generis aguntur res gestæ in va-
 riis actionibus, fortunis, animi affecti-
 bus, tum eos, quibus dicta vel cantata
 vel utcumque saltata sint natura sive con-
 suetudine quadam convenientia, eos, in-
 quam, necesse est leturi laudibusque ex-
 tollere ea et appellare pulcra: eos vero,
 quorum ab usu sive a natura sive a con-
 suetudine abhorreant, eos nec letari licet
 nec laudare, et necesse est ea, vocare tur-
 pia. Duo vero menda corrigam. Istud
 μιμήμασι manifeste est κακοῦ κόμματος;
 quidam conjecit σχήμασι, parum feliciter.
 Leg. παθήμασι. Sic Aristot. Poetic. c. i.
 καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὄρχηστοί) διὰ τῶν
 σχηματίζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται
 καὶ ἦθη καὶ πάθη καὶ πράξεις. Deinde
 ad voces οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπον κ. τ. λ.
 deest verbum. Scrib. χορευθέντα ᾄ, κα-
 τὰ φύσιν κ. τ. λ. Possis etiam: χορευ-
 θέντα ᾄ, ἢ κατὰ φ. Sed illud præfero;
 ita statim post: οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ
 τρόπον ἢ τινα ξινήθειαν—non ἢ παρὰ
 φύσιν. Post χορείας interpungendum
 esse apparet ex interpretatione nostra.

Postremo ad hæc, αἰσχροῖ τε προσαγο-
 ρεῖν supplendum ἀναγκαῖον, quod eru-
 endum est ex prægresso δυνατὸν, satis
 insolente ellipsi. Sed ita p. 670. E. τὸ
 γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη ποιητῆ γιγ-
 νώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μι-
 μημα: τὸ δ' ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ, σχεδὸν
 ἀνάγκη. τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλο-
 γῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου. ἢ
 μηδέποτε ἰκανὸν ἐπαῶδὸν γίνεσθαι νέοις
 πρὸς ἀρετὴν. Ad postremum supplend-
 um δυνατὸν ex prægresso ἀνάγκη.
 ВОРСКН. p. 131—133.

μιμήματα κ. τ. λ.] Locus explicatu
 perdifficilis hæc, ni fallor, interpretatio-
 nem requirit: quum chorea imitatio sit
 morum, ut quæ versetur in variis actio-
 nibus, fortunis ac moribus omniaque
 imitando persequatur s. exhibeat, is, cui
 dicta vel cantata et saltatione expressa
 natura sive consuetudine conveniunt, illa
 pro pulchris habet utque lætetur ne-
 cesse est. Γιγνώμενα refero ad τὰ περὶ
 τὰς χορείας (i. e. ἢ χορεία, vid. ad i. 8.
 quæ saltationem et cantum complectitur,
 vid. c. 2.): et γίνεσθαι ἐν τῷ est ver-
 sari s. occupatum esse in aliqua re (vid.
 ad i. 8.). Itaque verbis ἐν πράξει παν-
 τοῖσι καὶ τύχαισι καὶ ἡθεσι materia, quam
 dicimus, s. objectum choreæ declinat, ut
 persequatur chorea s. rem non in uni-
 versum, sed per partes exhibeat. De
 verbis μιμεῖσθαι, μίμημα, μίμησις, v.
 Morgenstern. de Platon. Republ. p.

τὰς χορείας, ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἤθεσι^e καὶ μιμήμασι^f διεξιόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπον τὰ ρηθέντα ἢ μελωδηθέντα^g ἢ καὶ^h ὅπως χορευθέντα ἢ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ^k ἔθος ἢ κατ

^{μα}
^f μιμήσεσι Ω, μιμήσεσι Η.—^g ἢ μελωδηθέντα...χορευθέντα in mg Ω.—^h καὶ om v.

246. Genitivus διεξιόντων, progresso γιγνόμενα, offendere non debet; haud raro enim fit, ut genitivus participii vel genitivi, qui dicuntur, consequentiae et recta oratio se invicem excipiant. Sic Thucyd. vii. 47. τῆς τε ἄρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὐσης, ἐν ἣ ἄσθενοῦσιν ἕθροισι μάλιστα, καὶ τὸ χωρίον ἅμα ἐν ᾧ ἐστρατοπεδεύοντα, ἐλάδης καὶ χαλεπὸν ἦν. Cf. viii. 78. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 308. 354. Similiter v. 6. p. 734. C. genitivi excipiunt nominativos, et libr. xii. 13. p. 967. A. genitivus participii excipit accusativum: καθεωρακότας, ὡς οἷόν τε, γιγνόμενα ἀνάγκαις πράγμασι, ἀλλ' οὐ διανοίας βουλήσεως ἀγαθῶν περὶ τελομένων.— Pro ἐκάστων erunt fortasse, qui scriptum malint ἕκαστον; sed eo non opus est, quum e progressis facili negotio ad τὰ s. ταῦτα supplere possimus. Reliquum est, ut, quomodo alii hunc locum ceperint, commemoremus. Et Ficini quidem ita vertit; quoniam in chorea variorum morum variarumque rerum variis in fortunis moribusque gestarum imitationes fiunt cet. ex quo perspicitur, ipsum γιγνόμενα non ad τὰ περὶ τὰς χορείας traxisse, sed ad διεξιόντων, ita ut γιγνόμενα sint res variis in actionibus ac fortunis gestæ. Sic Boeckhius quoque γιγνόμενα intellexit. Cornar. vero vertens, quandoquidem morum imitamenta sunt ea, quæ circa choreas fiunt, in omnis generis actionibus et fortunis et moribus et imitationibus prout quisque exprimit, γιγνόμενα prætermisit, sicuti Serranus, qui postrema ita reddidit, singulis hominibus ea quasi percurentibus, quibus quæ apta aut dicta fuerint et ad concertum aptata, aut ad choream alio quodam modo, natura videlicet aut consuetudine, aut utroque conformata. Pro μιμήμασι Schulthessius in translatione vernacula (t. i. p. 423.) legi malebat σχήμασι; sed hoc in solam quadraret saltationem, nostro autem loco de cantu et saltatione in chorea conjunctis agitur. Boeckhius παθήμασι corrigebat: sed παθήματα jam significata sunt

voce τύχαις, quocirca in Aristotelis loco a Boeckhio citato Poetic. c. 1. ubi τύχαις prætermisæ sunt, πάθη memorantur: καὶ γὰρ οὗτοι (οἱ ὀρχησταί) διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἦθη καὶ πάθη καὶ πράξεις. Jam si nostra ratione locum intellexeris, is sensus emergit, quem orationis coherentia requirit, nihilque obscuri relinquat, unico forsitan διεξιόντων excepto, quum genitivus videri possit propter ἐκάστων male intellectum a librariis inculcatus esse (ἐκάστων enim non ad μιμήμασι, sed ad verbum referebant, sicuti Cornar. vertit: prout quisque exprimit;) et sane τὰ περὶ τὰς χορείας—γιγνόμενα καὶ διεξιόντων orationem redderet clariorem: attamen, quum genitivus (διεξιόντων) post alios casus illatus haud abhorreat a Græci sermonis consuetudine, ut exempla a nobis prolata ostendunt, nihil causæ est, cur διεξιόντων exterminet: certe sine librorum bonorum auctoritate et consensu illud mutare, temerarii fore existimamus. Ast.

πρὸς τρόπον]. Convenienter (dicta), i. e. convenientia, congrua. Sic Phædr. p. 253. D. τὸν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος. Alias est simpliciter: commode, recte, ut ix. 4. 857. E. ἄρ' οὖν οὐ καὶ τοῦτ' ἂν πρὸς τρόπον λέγειν φαίνοιτο; Polit. v. 16. ἄρα δὲ καὶ εἰ τὸδε πρὸς τρόπον λέγω. Ast. χορευθέντα] Boeckhius scribi volebat χορευθέντα ἦ, κατὰ φύσιν; sed verbo illo substantivo, quod centies omitti constat, carere possumus, et ἦ illud ante φύσιν Ficinus tuetur, qui vertit: 'quibus illa, quæ dicuntur aut decantantur aut sub specie saltationis exprimiuntur, vel natura vel consuetudine vel utrisque probantur atque animo eorum conveniunt.' In sequentibus ante παρὰ φύσιν recte abest ἦ, quia παρὰ φύσιν ipsum prædicatum s. obiectum est, quum priore loco κατὰ φύσιν—ἔθος al. prædicato apposita sint. Deinde ad ἀσχηρὰ τε προσγορεύειν e progresso petendum est ἀναγκαῖον. Ast.

ἀμφοτέρα, τούτους¹ μὲν καὶ τούτοις χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλὰ ἀναγκαῖον, οἷς δ' ἂν παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα ξυμβείηαι, οὔτε χαίρειν δυνατόν οὔτε^m ἐπαινεῖν αἰσχρὰ τε προσαγορεύειν. οἷς δ' ἂν τὰ μὲν τῆς φύσεως ὀρθὰ ξυμβείηαι,ⁿ τὰ δὲ τῆς συνηθείας ἐναντία,^o ἢ τὰ μὲν τῆς συνηθείας ὀρθὰ, τὰ δὲ τῆς φύσεως ἐναντία, οὔτοι δὲ ταῖς^p ἡδοναῖς τοὺς ἐπαινοὺς ἐναντίους III. II. 238. προσαγορεύουσιν· ἡδέα γὰρ τούτων ἕκαστα εἶναι φασι, II. 656. πονηρὰ δὲ, καὶ ἐναντίον ἄλλων οὓς οἴονται φρονεῖν αἰσχύνοντα μὲν κινεῖσθαι τῷ σώματι τὰ τοιαῦτα, αἰσχύνονται δὲ ἄδειν ὡς ἀποφαινόμενοι καλὰ μετὰ σπουδῆς, χαίρουσι δὲ παρ' αὐτοῖς.^q

ΚΛ. Ὁρθότατα λέγεις.^r

ΑΘ. Μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἢν τινα φέρει τῷ χαί-

—ⁱ ἢ Boeckhiius: libri ἦ.—^k κατ' υφτ.—^l τοῦτο v.—^m οὔτ' ἔ.—ⁿ ξυμβαίνοι τ.—^o ἐναντία...συνηθείας in mg Ω.—^p δη ταῖς ε.—^q μετὰ σπουδῆς f.—^r λέγεις Ω, λέ-

οὔτοι δῆ] Omnes libri οὔτοι δέ; quod Steph. temere mutavit. Δέ solet esse in apodosi post longiorem sive protasin sive parenthesis, praesertim praegressa eadem particula sive in protasi sive in parenthesis. Ita hic est οἷς δ' ἂν in protasi, οὔτοι δὲ in apodosi. p. 658. B. ἢς δ' ἂν τέρψη τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταπτόμενος φ' τιμὴν τράφω), νικήσῃ δέ— III. p. 698. E. οὔτοι δὲ ὑπὸ τε τοῦ πρὸς Μεσσήνην ἔντος τότε πολέμου, καὶ εἰ δῆ τι διεκάλυεν ἄλλο αὐτοὺς (οὐ γὰρ ἴσμεν λεγόμενον), ὑπερον δ' οὖν ἀφίκοντο— Phaedr. p. 277. E. ὁ δὲ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἐκάστου παιδῖαν τε ἠγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι κ. τ. λ. οὔτος δὲ (Ita inferitur demum p. 278. B.) ὁ τοιοῦτος ἀπὸ κινδυνεύει, ὃ φαῖδρε, εἶναι κ. τ. λ. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαῖν ἂν εἶδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαῖν), ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων βέλγη ἂν ᾖν οἶδα. Alcib. pr. p. 105. A. ἡγεῖ, ἐὰν βᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέρληθς (τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων) παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι κ. τ. λ. Demosth. adv. Lept. §. 65. ἐπειδὴ δὲ τοῖναντίον ἐπτακάδεκα μὲν πόλεις εἶλεν, ἐβδομήκοντα δὲ ναῦς ἔλαβε κ. τ. λ. τρηκαῦτα δὲ οὐκ ἔσται κύρια αὐτῷ τὰ δοθέντα ἐπὶ τοῖσιν! Ita enim rescribendum nunc Wolfius censet. Mox p. 656. A.

Plut.

male vulgo est μῶν οὖν τι βλάβην ἔσθ' ἢν τινα φέρει—Steph. in vetere nescio quo omissum ait esse τι. Certissime emendo μῶν οὖν δῆ. Ita ubivis τί οὖν δῆ, πῶς οὖν δῆ, ἀρ' οὖν δῆ, πότερον οὖν δῆ etc. BOECKH. p. 133, 134.

οὔτοι δῆ] Sic Steph. de conjectura pro δὲ scripsit, quod Boeckhiius reprobabat, δὲ apodosin indicare existimans; sed non vera apodosi adest; namque praegressa οἷς δ' ἂν cet. nihil sunt nisi pronominis οὔτοι expositio, apodosi vero diversi quid ponit a protasi. Ast.

κινεῖσθαι τὰ τοιαῦτα] *Se ita movere*, h. e. corporis motione s. saltatione talia exhibere s. representare. Ast.

μῶν οὖν τι] Quidam vet. μῶν οὖν βλάβην, absque τι, et rectius: quum perinde sit ac si dictum esset, βλάβην τῷ χαίροντι φέρει τὸ χαίρειν, ἢ τιν' ὀφέλειαν τὸ ἀποδέχασθαι φέρει τοῖς ἀποδεχομένοις. Ex αὐτοῖς autem faciendum ad τοῖς, sicut et alibi. STEPH. Hanc doctrinam sublegit Stephanus Cornario, qui veritit: *Num igitur damnum aliquod insert hoc ei, qui pravis gestibus aut concentibus gaudet; aut utilitatem aliquam rursus his, qui ex contrariis voluptates suscipiunt?* Bir.

μῶν οὖν τι] De μῶν οὖν vid. ad i. 1. De τι, Stephanus adnotat a quibusdam vet. abesse, quod probat, Boeckhiius

ροντι πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσιν, ἢ τιν' ὠφέλειαν αὐτοῖς⁸ πρὸς τὰναντία τὰς ἡδονὰς ἀποδεχομένοις;

ΚΛ. Εἰκὸς γε.

ΑΘ. Πότερον εἰκὸς ἢ καὶ ἀναγκαῖον ταυτόν εἶναι ὅπερ¹ ὅταν τις πονηροῖς ἤθεσι ξυνὰν κακῶν ἀνθρώπων μὴ μισῇ, χαίρη δὲ ἀποδεχόμενος, ψέγη δὲ ὡς ἐν παιδιᾷ μοίρα, ὀνειρώττων αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν; τότε ὁμοιοῦσθαι δὴ πού ἀνάγκη τὸν χαίροντα, ὅποτέροις ἂν χαίρη, εἰάν ἄρα καὶ ἐπαινέειν αἰσχύνηται. καὶ τοι τοῦ τοιούτου τί μείζον ἀγαθὸν ἢ κακὸν φαῖμεν ἂν ἡμῖν ἐκ πάσης ἀνάγκης γίνεσθαι;

ΚΛ. Δοκῶ μὲν οὐδέν.

ΑΘ. Ὅπου δὴ^u νόμοι καλῶς εἰσὶ κείμενοι ἢ καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἔσονται, τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδείαν
 III. II. 239. τε καὶ παιδιὰν οἴομεθα ἐξέσεσθαι τοῖς ποιητικοῖς, ὅ τί περ ἂν αὐτὸν τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ποιήσει τέρπη ρυθμοῦ ἢ μέλους

γοις A.—⁸ αὐ τοῖς mg Vossiani: αὐτοῖς *5.—¹ ὕπερ om pr Ω.—^u δὲ 5.—^v χρόνοις

vero pro τὶ scribi jubebat δὴ. Sed retineri potest τὶ; nam quum τὶ (i. e. forte) particulis εἰ, μὴ, al. subjici soleat, non video, quid impediat, quominus etiam particulæ μῶν, quæ ex μὴ et οὐν conflata est, recte jungatur. Vid. ad x. 2. Ast.

ἔσθ' ἦντινα] Ita dictum est, ut ἔστιν δὲ, interponi solet, velut c. 8. p. 663. D. Νομοθέτης δὲ—ἔστιν ὅ τι τοῦτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε. Phædon. p. 255. ὡσπερ καὶ τᾶλλα ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνᾶναι ἢ ζῆν. Alcibiad. ii. c. 6. εἴ γε μὴ προσθεῖμεν τὴν ἔστιν ὧν τε ἄγνωιαν καὶ ἔστιν οἷς καὶ ἔχουσί πως ἀγαθὸν, ὡσπερ ἐκείνοις κακόν. Cf. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 13. Viger. de Idiotism. p. 234. Fischer. ad Weller. t. i. p. 343. et Matthiæ Gr. Græc. p. 667. Mox participia τῶ χαίροντι et ἀποδεχομένοις pro infinitivis posita sunt (vid. ad i. 11.). Scilicet oratio e duabus conflata est: μῶν οὐν τι βλάβην φέρει τὸ χαίρειν πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσι τῶ χαίροντι αὐτοῖς?—Deinde pro αὐτοῖς e cod. Voss. receperimus αὐ τοῖς; idem jam Steph. conjecerat.—πρὸς τὰναντία est i. q. τοῦναντίον s. ἐναντίως; πρὸς enim adverbii inservit circumlocutioni, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 262. Ast.

ψέγη δὲ] Hoc alterum δὲ oppositum est priori χαίρη δὲ ἀποδεχόμενος, quasi dictum sit χαίρη μὲν ἀποδεχόμενος. Pro αὐτοῦ (libri veteres αὐτοῦ) erunt fortasse, qui legi malint αὐτῶν, ut Ficini. videtur legisse vertens: et tamen joci loco vituperat quasi per somnum ipse in se eorum percipiens pravitatem. Sed, ni fallor, ita capienda sunt hæc verba: et vituperet suam ipse protervitatem (sc. quod cum hominibus illis pravis consuescat eorumque protervitate delectetur), quasi per jocum illorum pravitatem pro sua habens, jocosè sibi ipsi eam tribuens. Ὀνειρώττει enim, qui, quod ipsi videtur, pro vero habet, et omnino quæ res confundit. Polit. v. 20. τὸ ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τὸδε ἔστιν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τε ἐργηγορῶς τὸ ὁμοῖόν τῶ μὴ ὁμοῖον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγγῆται εἶναι, φ' ἔοικεν;—Pro δήπου Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δὲ που. Ficinus: tunc quippe necesse est. Ast.

ἔπου δὴ] Sic Cod. Voss. Vulgo δὲ. Mox Ald. παιδείαν τε καὶ παιδείαν, et Bas. 1. 2. τέρπει, vitiosè. Accusativi τὴν—παιδιὰν, nisi præpositio excidit, pro absolutis habendi sunt: quod attinet ad s. de. Vulgo hæc cum sequentibus conjunguntur. Ast.

ὅ τι ρυθμοῦ—ἐχόμενον] Quidquid—ad rhythmum pertinens, h. e. rhythmi-

ἢ ῥήματος ἐχόμενον, τοῦτο διδάσκοντα καὶ τοὺς τῶν εὐνόμων παῖδας καὶ νέους ἐν τοῖς χοροῖς^v ὅ, τι ἂν τύχη^w ἀπεργάζεσθαι πρὸς ἀρετὴν ἢ μοχθηρίαν;

ΚΛ. Οὐ τοι δὴ τοῦτό γε λόγον ἔχει πῶς^x γὰρ ἂν;

ΑΘ. Νῦν δέ γε αὐτὸ^y ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν ἔξεστι δρᾶν, πλὴν κατ' Αἴγυπτον.

ΚΛ. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ δὴ πῶς τὸ τοιοῦτον^z φῆς νενομοθετῆσθαι;^a

ΑΘ. Θαῦμα καὶ ἀκούσαι. πάλαι γὰρ δὴ ποτε, ὡς ἔοικεν, ἐγνώσθη παρ' αὐτοῖς οὗτος ὁ λόγος ὅν τὰ νῦν λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι καλὰ μὲν σχήματα, καλὰ δὲ μέλη δεῖ μεταχειρίζεσθαι ταῖς συνηθείαις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι νέους. ταξάμενοι δὲ ταῦτα ἄττα ἐστὶ καὶ ὅποι' ἄττα, ἀπέφηναν ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ παρὰ ταῦτ'^b οὐκ ἐξῆν οὔτε ζωγράφους οὔτ' ἄλλοις ὅσοι σχήματα καὶ ὅποι' ἄττα ἀπεργάζονται

pr Ω.—^w τύχοι vs.—^x πῶς...] hæc eidem dat E.—^y αὐτὸς r.—^z φῆς τὸ τοιοῦτον

cum, vid. ad vii. 20.—Mox ὃ τι ἂν τύχη e cod. Voss. recepimus; vulgo τύχοι, vitiose, quum ἂν ad ὃ τι trahi debeat: quodcumque casu fiat. Ast.

διδάσκοντα κα] καὶ post διδάσκοντα hyperbaton facit; τοῦτο καὶ διδάσκοντα (sic iii. 8. 689. B. Cf. ad iv. 7. Pindar. Olymp. v. 37. vi. 41. Pyth. iv. 153.); ut poeta, quicquid ipsi arrideat, id etiam juvenes docendo in choreis, prout contigerit, ad virtutem vel ad pravitatem eos informet. Ceterum διδάσκειν, ut Latinorum docere, proprium est verbum in hac re; hinc χοροδιδάσκαλος et poetæ ipsi τραγωδοδιδάσκαλοι vel κωμωδοδιδάσκαλοι dicti sunt, ut qui antiquitus ipsi cantum docuerint saltationemque præmonstraverint χορευταῖς; vid. Boettigeri prolus. 'Quid sit docere fabulam' (Wimar. 1795. 4.) p. 5. Ast.

πῶς γὰρ ἂν] Hæc verba, quæ in libris Megillo assignantur, in Aldino exemplo recte Cliniae tribuuntur. Ast.

νομοθετεῖσθαι] νομοθετεῖσθαι est lege sanciri, ut p. 657. A. viii. p. 836. D. ix. p. 861. B. p. 874. E. At hic requiritur infinitivus actionis perfectæ sancitum esse. Leg. νενομοθετῆσθαι. Fic. Quo autem pacto in Ægypto hanc legem sancitam esse dicis? v. p. 743. E. καὶ δὴ καὶ νῦν, ἣν διεξερχόμεθα πολιτείαν, εἰ

μὲν τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται, ὀρθῶς νενομοθετῆται. ix. p. 874. D. τὰ μὲν τοίνυν περὶ τροφῆν τε ζώσης ψυχῆς καὶ παιδείαν, ὧν αὐτῇ τυχοῦση μὲν βιωτὸν, ἀτυχησάσῃ δὲ τοῦναντίον, καὶ περὶ θανάτων τῶν βιαίων ἃς δεῖ τιμωρίας γίνεσθαι, νενομοθετῆσθαι. Sympos. p. 182. B. ἐν Ἡλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγουσιν, ἀπλῶς νενομοθετῆται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἑρασταῖς. D. ἐνθάδε δὲ πολὺ τοῦτων κάλλιον νενομοθετῆται. Aristot. Polit. ii. 1. p. 54. καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης. Ib. 6. p. 95. νῦν γὰρ οὐκ ἔφετο νενομοθετῆσθαι καλῶς. Ib. 7. p. 102. εἴ τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς πρὸς τὴν ἀρίστην νενομοθετῆται τάξι. p. 113. οὐ καλῶς δ' οὐδὲ περὶ τὰ σπουδία, τὰ καλούμενα φιλίτια νενομοθετῆται τῷ καταστήσαντι πρῶτον. Nostrum malebat etiam Steph. Mox p. 657. A. non dubito post θεῖον τινὸς addendum esse ἀνδρὸς, quod excidit ob seq. ἔν. Habent Euseb. Præp. ev. xii. p. 596. et Fic. divini alicujus viri. Вокснн.

νενομοθετῆσθαι] Jam Steph. correxerat pro νομοθετεῖσθαι. Sic et Ficin. sancitum esse dicis?—Deinde Ald. Lov. Bas. 1. et 2. δὲ ποτε. Ast.

καλὰ μὲν σχήματα] Cf. vii. 8. p. 799. A. et Diodor. Sic. i. 74. ubi v. Wesseling. p. 86. et i. 81. p. 92. Ast.

καινοτομεῖν οὐδ' ἐπινοεῖν ἀλλ' ἅττα ἢ τὰ πάτρια, οὐδὲ νῦν ἔξεστιν, οὐτ' ἐν τούτοις οὐτ' ἐν μουσικῇ ζυμπάση. σκοπῶν δ' εὐρέσεις αὐτόθι τὰ μυριστὸν^d ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριστὸν ἀλλ' ὄντως, τῶν νῦν δεδημιουργημένων οὐ τέ τι καλλίονα οὐτ' αἰσχία, τὴν αὐτὴν δὲ^e τέχνην ἀπειργασμένα.

ΚΛ. Θαυμαστὸν λέγεις.

ΑΘ. Νομοθετικὸν μὲν οὖν καὶ πολιτικὸν^f ὑπερβαλλόντως.^g ἀλλ' ἕτερα φαῦλ' ἂν εὖροις αὐτόθι· τοῦτο δ' οὖν^h τὸ περὶ μουσικὴν ἀληθές τε καὶ ἄξιον ἐννοίας, ὅτι δυνατὸν ἄρ' ἦν περὶ τῶν τοιούτων νομοθετεῖσθαι βεβαίως θαρρόυντα μέλη τὰ τὴν ὀρθότητα φύσει παρεχόμενα. τοῦτο δὲ θεοῦ ἢ θείου τινὸς ἂν εἴη, καθά περ ἐκεῖ φασὶ τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσωσμέναⁱ χρόνον μέλη τῆς Ἰσιδος ποιήματα γεγονέναι. ὥσθ', ὃ περ ἔλεγον, εἰ δύναίτο τις ἐλεῖν αὐτῶν καὶ ὀπασοῦν τὴν ὀρθότητα, θαρρόυντα χρῆ^j εἰς νόμον ἄγειν καὶ τάξιν αὐτά, ὡς ἢ τῆς ἠδονῆς καὶ λύπης ζήτησις τοῦ^k καινῆ^l ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι σχεδὸν οὐ μεγάλην τινὰ δύναμιν

f.—^a νομοθετεῖσθαι τς.—^b ταῦτ' ὦν.—^c ἅττα ἢ ΑΠ.—^d μυριστὸν ἢ: μυριστὸν...
 ἄλλ' om f.—^e δὲ om ζ.—^f πολεμικὸν v.—^g ὑπερβαλλόντως v.—^h δὲ ζς.—ⁱ σεσω-

τὸ μυριστὸν ἔτος] Similiter Epinom. p. 987. A. de Ægypto et Syria: ὕθεν καὶ πανταχόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει, βεβασανισμένα χρόνῳ μυριεῖται τε καὶ ἀπειρω. Cf. Diodor. Sic. i. 81. Ast.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] Est in universum, h. e. indefinite: vid. ad Polit. i. 14. Ast.

τοῦτο δὲ] γρ. τοῦτο δ' οὖν τὸ π. ΣΤΕΡΗ. Ita Cod. Voss. Ast.

θαροῦντα] Hoc propter δυνατὸν ἄρ' ἦν positum est, ac si verbum activum sequatur νομοθετεῖν, et hanc ob causam accusativus locum habet: solent enim Attici et cum gerundio et cum verbis impersonalibus (ut δυνατὸν ἔστιν, ἐξεστὶν), pro dativo ponere accusativum participii (vid. Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 6. 26. et Heind. ad Phædr. p. 335.). Sensus est: fieri igitur potuit, ut his de rebus (musica) leges darentur stabiles et fidenter cantus præscriberentur natura s. per se verum et rectum exhibentes. Νομοθετεῖσθαι enim dupliciter intelligi oportet; pertinet enim ad

περὶ τῶν τοιούτων et ad μέλη τὰ—παρεχόμενα; igitur concisa oratio ita resolvi debet, ut nos fecimus. Παρέχεσθαι est vel exhibere s. ostendere, vel habere s. continere: utrumque eodem redit; nam qui aliquid in se habet, is etiam declarat illud atque exhibet. Ast.

θείου τινὸς ἀνδρός] Sic Euseb. Præp. Evang. xii. p. 596. ut Steph. jam monuit. Etiam Ficin. vertit: divini alicujus viri. Vulgo ἀνδρός desideratur. Μοχ ἐλεῖν est assequi; ἀλεῖν, verbum venaticum, proprie est capere idque cursu, h. e. assequi et quasi in potestatem suam redigere. Sensus: si quis assequi poterit rectam carminum (αὐτῶν refertur ad μέλη) rationem. Sequens ὡς est utpote, scilicet, nam; velut ii. 7. p. 662. B. ὡς νῦν γε ἀπάδομεν cet. iii. 6. p. 684. D. ὡς ἐπιχειροῦντι δὴ νομοθέτη cet. vi. 14. 769. B. c. 15. 770. E. al. Cf. Schaefer. ad Long. p. 428. Ast.

ζήτησις τοῦ—ζητεῖν] Cf. de hac redundantia quæ ad i. 14. exposuimus. Ast.

ἔχει πρὸς τὸ διαφθεῖραι τὴν καθιεραθεῖσαν χορείαν, ἐπικαλοῦσα^m ἀρχαιότητα. τὴν γοῦν ἐκεῖ οὐδαμῶς ἔοικε δυνατὴ γεγενῆσθαι διαφθεῖραι, πᾶν δὲ τὸναντίον.

ΚΛ. Φαίνεται οὕτως ἂν ταῦτα ἔχειν ἐκ τῶν ὑπὸ σοῦ τὰ νῦν λεχθέντων.

§. 4. ΑΘ. Ἐὰρ οὖν θαρρόντες λέγωμενⁿ τὴν τῆ μουσικῆ καὶ τῆ παιδιᾶ μετὰ χορείας^o χρεῖαν ὄρθην εἶναι τοιῶδέ τινι τρόπῳ; χαίρομεν ὅταν οἰόμεθα εὖ πράττειν, καὶ ὅποταν χαίρωμεν, οἰόμεθα εὖ πράττειν αὖ; μῶν οὐχ οὕτως;^p

III. II. 241.

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΑΘ. Καὶ μὴν ἔν γε τῷ τοιοῦτῳ χαίροντες ἡσυχίαν οὐ δυνάμεθα ἄγειν.

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Ἐὰρ οὖν οὐχ ἡμῶν οἱ μὲν νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἔτοιμοι, τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, ἐκείνους αὖ θεωροῦντες διάγειν ἡγούμεθα πρεπόντως, χαίροντες τῇ ἐκείνων παι-

μένα v.—^k που ΞΩεῖβητ.—^l κοινῆ σοπ Ξ.—^m ἐπικαλοῦσαν ΑΞΩεῖβητ.—ⁿ λέγομεν γ γλ.

et cogit A.—^o χρείας v.—^p οὕτως. κλ. οὕτως. με. οὕτω ἡ.—^q οὖν v.—^r οἰόμεθα γ et

ἐπικαλοῦσα] Quidam vet. ἐπικαλοῦσαν. STERN.

ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα] Ejus (choreæ legibus sancitæ) antiquitatem reprehendens s. eam antiquitatis insimulans. Ἀρχαιότης notionem sibi adjunctam habet inepti et absurdi, ut ἀρχαῖος usurpatur, vid. Budæus Comment. Ling. Gr. p. 132. L. Bos. Observat. Crit. c. v. p. 20. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 225. et Jacobs Animadv. in Athen. p. 338. Ast.

§. 4. ἀρ' οὖν—τρόπῳ] Vulgo interrogationis signum post τρόπῳ invenitur, quod delevimus; ἀρ' οὖν lenis est interrogatio, in quo notio τοῦ ἰgitur vel affirmatio (sane, profecto) prevalet. Sic οὐκοῦν quoque sæpenumero usurpatur. Similiter iii. 3. 680. Α. Ἐὰρ οὖν ἐκεῖνοι μὲν οὐτ' ἐδέοντο νομοθετῶν cet. c. 7. p. 686. C. x. 6. 894. Α. ἀρ' οὖν κωήσεις πάσας εἰρήκαμεν—δνεῖν. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. p. 53. ed. Erfardt. min. Ceterum λέγομεν e cod. Voss. pro λέγωμεν reposuimus, vid. ad i. 10. Ast.

ἐν γε τῷ τοιοῦτῳ] Tunc, vid. ad i. 2.

Μοχ αὐτοὶ est per se s. sua sponte et non provocati, vid. ad i. 14.—Τὸ δὲ τῶν πρεσβυτέρων, i. e. ἡμεῖς δὲ οἱ πρεσβύτεροι vel οἱ δὲ πρεσβύτεροι ἡμῶν. Vid. ad i. 8. Ast.

νεοὶ αὐτοὶ] Post νέοι malim inter-pung. ut jungatur αὐτοὶ eum ἔτοιμοι, et intell. Sponte sua sunt parati. STERN.

θεωροῦντες—ἡγούμεθα] Positum est κατὰ τὸ σημαίνόμενον vel per synthesin, quam Grammatici dicunt; solent enim optimi quique scriptores nominibus vel neutris vel femininis, si collective (vid. ad i. 10.) vel abstracte posita sunt (ut πόλις pro πολῖται; στρατεύμα pro στρατιῶται, alia id genus) participia vel adjectiva masculina et verba pluralia jungere. Sic Polit. viii. 5. δύο ἀνάγκη εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Xenoph. Mem. Socr. ii. 2. §. 3. καὶ αἱ πόλεις—παύσονται. Similiter στρατεύματα—ἐφεστῶτες apud Diodor. Sic. v. 54. p. 374. Vid. Priscian. Gramm. xvii. p. 1100. Wesseling. ad Diodor. l. l.

διᾶ τε καὶ ἑορτάσει, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν ἐκλείπει νῦν,⁹ ὃ ποθοῦντες καὶ ἀσπαζόμενοι τίθεμεν οὕτως ἀγῶνας τοῖς δυναμένοις ἡμᾶς ὅτι μάλιστα εἰς τὴν νεότητα μνήμη ἐπεγείρειν;

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Μῶν οὖν οἰώμεθα[†] καὶ κομιδῇ μάτην τὸν νῦν λεγόμενον λόγον περὶ τῶν ἑορταζόντων λέγειν τοὺς πολλούς, ὅτι τοῦτον δεῖ σφώτατον ἡγεῖσθαι καὶ κρίνειν νικᾶν, ὃς ἂν ἡμᾶς εὐφραίνεσθαι καὶ χαίρειν ὅτι μάλιστα ἀπεργάζεται; III. II. 242. δεῖ γὰρ δὴ, ἐπεὶ περ ἀφείμεθά γε⁸ παίζειν ἐν τοῖς τοιούτοις, τὸν πλείστους καὶ μάλιστα χαίρειν ποιοῦντα, τοῦτον μάλιστα τιμᾶσθαι τε, καὶ ὃ περ εἶπον νῦν δὴ, τὰ νικητήρια φέρειν; II. 658. ἄρ' οὐκ ὀρθῶς λέγεται τε τοῦτο καὶ πράττειν ἂν, εἰ ταύτη γίγνοιτο;

ΚΛ. Τάχ' ἂν.

ΑΘ. Ἄλλ', ὦ μακάριε, μὴ ταχύ τὸ τοιοῦτον¹¹ κρίναμεν, ἀλλὰ διαιροῦντες αὐτὸ κατὰ μέρη σκοπώμεθα τοιῶδέ τινι τρόπῳ τί ἂν, εἴ ποτέ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θείη ὄντινουν, μὴδὲν ἀφορίσας μῆτε γυμνικὸν μῆτε μουσικὸν

corr A.—⁸ γε om A.—[†] οὐκ ΑΞΩβηχ, οὖν οὐκ v : οὖν s.—¹¹ τοιοῦτο h.—^v μήθ' ἴππι-

Wernsdorf, ad Himer. p. 157. Hermann. ad Viger. p. 712. et Bast. Epist. Crit. p. 198. Ast.

διάγειν προπόντως ἡγοῦμεθα] Hæc refero cum Ficino ad seniores, ut sit: nos seniores haud indecorum esse putamus, puerorum choris interesse eorumque ludis delectari. Διάγειν προπόντως, decenter vivere, est in universum: decore agere s. nihil indecori facere. Cornar. verba illa ad pueros traxit vertens: decenter ipsos conversationem habere putamus. Ast.

ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν] Facile est perspicere, verba hæc ita esse collocanda: ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἐλαφρὸν ἡμᾶς ἐκλ. νῦν. quod Cornarius quoque monuit. Br.

ἐκλείπει] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐκλείπειν. Quanquam ἐπειδὴ nonnunquam cum infinitivo conjunctum reperitur, ubi oratio obliqua præcessit, vel e prægressis verbum repeti potest, unde infinitivus pendeat (ut h. l. ἡγοῦμεθα repeti possit; vid. ad Sympos. p. 202.),

tamen ἐκλείπει h. l. rectius habere puto. Etiam Ficinus vertit: 'quandoquidem nos corporis levitas derelinquit;' nam si ἐκλείπειν legisset, haud dubie posuisset derelinquat, relatum ad ἡγοῦμεθα. Ast.

οἰόμεθα] Sic Ficinus. An igitur—putamus. Vulgo οἰώμεθα. Vid. ad i. 10. —ἐπεὶ περ ἀφείμεθά γε παίζειν; quandoquidem nobis permittum s. concessum est ludere his festis diebus. Ast.

μὴ ταχύ] Nota paronomasiam: ταχύ vero (i. e. ταχέως s. τάχα, confestim, statim), non sensum prægressi τάχα, quod est fortasse, respicit, sed ad soni æqualitatem positum est. Similia sunt illa in hoc cap. οὐ θαυμαστὸν δὲ, εἴ τις καὶ θαύματα ἐπίδεικνυς μάλιστ' ἂν νικᾶν ἡγοῖτο. vi. 9. p. 762. B. φεύγοντες ἀποφευξέσθαι. vii. 3. 792. E. ἦθος διὰ ἔθος. viii. 6. p. 837. C. ὄρων δὲ μάλλον ἢ ἐρῶν τῇ ψυχῇ. ix. 1. p. 853. D. ὦν δὴ χάριν οὐκ ἐπιχάρην λέγοιμι ἂν. ix. 16. init. xi. 5. 921. B. τέχνη—τεχνάσαντα. Vid. nostra ad Phædr. p. 268. et ad Sympos. p. 236. Ast.

μήθ' ἰππικόν, ἄλλὰ πάντας συναγαγὼν τοὺς ἐν τῇ πόλει προεῖποι θεῖς νικητήρια τὸν βουλόμενον ἢ κειν ἀγανιούμενον ἠδονῆς πέρι μόνον, ὅς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα, μηδὲν ἐπιταττόμενος ἢ τινὶ τρόπῳ, νικήσῃ δὲ αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος καὶ κριθῆ τῶν ἀγανισαμένων ἠδιστος γεγονέναι· τί ποτ' ἂν ἠγοῦμεθα^ω ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως^ς ζυμβαίνειν;

ΚΛ. Τοῦ πέρι λέγεις;

ΑΘ. Εἰκός που τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύουσι, καθά περ Ὀμηρος, ῥαψωδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρωδίαν, τὸν δὲ τινα^γ τραγωδίαν, τὸν δ' αὖ κωμωδίαν. οὐ θαυμαστὸν δὲ εἴ τις καὶ θαύματα ἐπιδεικνύς μάλιστ' ἂν νικᾷν ἠγοῖτο.^ς τού- III. II. 243.
των δὲ τοιούτων καὶ ἐτέρων ἀγανιστῶν μυρίων ἐλθόντων ἔχομεν εἰπεῖν τίς ἂν νικᾷ δικαίως;

ΚΛ. Ἄτοπον ἦρου· τίς γὰρ ἂν ἀποκρίνοιτό σοι τοῦτο, ὡς γνοὺς ἂν ποτε πρὶν ἀκοῦσαί τε καὶ τῶν ἀθλητῶν ἐκάστων αὐτήκοος αὐτὸς γενέσθαι;

ΑΘ. Τί οὖν δῆ;^α βούλεισθε^β ἐγὼ σφῶν τὴν ἄτοπον ταύτην ἀπόκρισιν^ς ἀποκρίνωμαι;^δ

κὼν μήτε μουσικὴν Ἔς.—^ω ἠγοῦμεθα ΑΩυ: ἠγώμεθα *ς.—^ς προαιρέσεως f.—^γ δέ τινα κιθαρ. τ.—^ς ἠγείτο Ε.—^δ δὴ om τ.—^δ βάλλεσθαι v.—^ς ἀπόκρισιν ταύτην Α.—

μήτε μουσικὴν μήθ' ἰππικόν] Sic Cod. Voss. et Ficin. qui vertit: nec gymnium aut musicum aut equestre. Vulgo μήθ' ἰππικὴν μήτε μουσικόν. Ast.

τὸν βουλόμενον] Ut, quicumque velit, accedat s. veniat, in voluptatis certamen descensusurus. In sequentibus plura perturbata sunt atque corrupta; verba enim, ut nunc leguntur, sensum non habent; illa ὅς δ' ἂν τέρψῃ cet. nulla apodosis excipit (quomodo Boeckhiius p. 133. apodosis in his νικήσῃ δὲ invenire potuerit, haud assequor); deinde νικήσῃ ante κριθῆ cet. positum offendit; denique illa αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος quomodo cum νικήσῃ cohaereant, difficile est ad intelligendum. Sed quid multa? Ita locum puto constituendum esse: ὅς δ' ἂν τέρψῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα (μηδὲν ἐπιταττόμενος φτῖνι τρόπῳ), καὶ κριθῆ τῶν ἀγανισαμένων ἠδιστος γεγονέναι, αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος (hoc ipsum, int. ἠδονῆν, e voce ἠδιστος repetendum, efficiens, h. e. spectatoribus

praebens), νικήσειν (int. τοῦτον): quicumque spectatores maxime delectaverit et omnium, qui certaverint, jucundissimus habeatur, eum victoriam esse reportaturum. Ficin. quomodo legerit, ex versione ejus perspicere nequit; ita habet: praemiaque ei proponat, qui spectatores maxime delectabit judicatusque fuerit id optime omnium effecisse, cum nullus delectandi modus expressus sit. Hoc tamen liquet, ipsum τέρψῃ cum κριθῆ ita, ut proposuimus, conjunxisse, νικήσῃ vero vel νικήσειν seorsum posuisse. Cornar. vulgatam secutus est scripturam: quo factum est, ut ejus versio aequae absona et obscura sit, quam vulgaris lectio.— Mox ἠγοῦμεθα e cod. Voss. et Ficino, qui vertit, putamus? recepimus pro ἠγώμεθα. Vid. ad i. 10. Deinde τινὰ post τὸν μὲν est forte, vid. ad i. 12. Ast.

θαύματα ἐπιδεικνύς] Vid. ad i. 13. De paronomasia θαυμαστὸν—θαύματα vid. quae supra adnotavimus. Mox e

ΚΛ. Τί μῆν;

ΑΘ. Εἰ μὲν τοίνυν τὰ πάνυ σμικρὰ κρίνοι παῖδια, κρινοῦσι τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύοντα. ἢ γὰρ;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Ἐὰν δέ γ' οἱ μείζους παῖδες, τὸν τὰς κωμωδίας τραγωδίαν δὲ αἶ' τε πεπαιδευμένοι τῶν γυναικῶν καὶ τὰ νέα μειράκια καὶ σχεδὸν ἴσως τὸ πλῆθος πάντων.

ΚΛ. Ἴσως δῆτα.

ΑΘ. Ῥαφῶδόν δέ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν ἢ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ' ἂν ἡμεῖς οἱ γέροντες ἡδίστα ἀκούσαντες νικᾶν ἂν φαῖμεν πάμπολυ. τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκῶς εἶη; τοῦτο^ο μετὰ τοῦτο; ἢ γὰρ;

ἃ ἀποκρίνομαι ἡ.—^ε τοῦτο μετὰ ΑΩεβη: τὸ μετὰ *ς.—^ι ἡμῖν γ.—^ς ἦθος ε.—

cod. Voss. qui habet νικῆν, scripsimus νικῆν pro νικῶ. De αὐτήκοος αὐτὸς vid. ad i. 5. Ast.

αἶ' τε πεπαιδευμένοι τῶν γυναικῶν] Ex hoc loco, ut e libr. vii. 19. p. 817. C. et Gorg. p. 502. D. ubi poesis dramatica dicitur ρητορικὴ τις πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἶον παίδων τε ἑμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων, recte colligitur, mulieres Athenis aditu ad spectacula scenica non prohibitas fuisse, quod viri docti aliquot negaverant. Vid. Boettiger. in Ephemerid. quæ Morgenblatt vocantur, a. 1808. Nr. 309—11. et A. W. Schlegel. in libro, qui inscribitur: Vorlesungen über dramatische Kunst und Litteratur, t. i. p. 287. Ast.

ἴσως τὸ πλῆθος πάντων] Tragicam enim poësin (τὴν σεμνὴν καὶ θαυμαστὴν, Gorg. 502. B.) quantopere Athenienses in deliciis habuerint, dici non potest. Sic inter alia Lach. 183. A. ὥσπερ γε καὶ τραγωδίας ποιητῆς παρ' ἡμῖν τιμηθεὶς τοιγάροισι, ὅς ἂν οἴηται τραγωδίαν καλῶς ποιεῖν—εὐθὺς δὲυρο φέρεται καὶ τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν εἰκότως. Ast.

διατιθέντα] διατιθέμενος actor dicitur, qui carmen in scena recitat, ut Charmid. 162. D. ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῆ (δργίζεται) κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. §. 38. t. i. p. 292. Wesseling. ad Diodor. Sic. xv. 7. t. ii. p. 9. et Schaefer. Melet. Crit. p. 29. Ast.

ἢ γὰρ] Ante hasce duas voculas ἢ γὰρ non existimo posse per parenthesis interjici hæc, τίς οὖν ὀρθῶς ἂν νενικηκῶς

εἶη τὸ μετὰ τοῦτο; Ne autem possint illæ duæ voculæ præfigi his verbis, τίς οὖν, etc. obstat responsio illa val. Malim igitur absque interr. legere, interpung. post εἶη. ΣΤΕΡΗ. qui sic in Not. 'Interpungendo post εἶη, ita accipietur τὸ μετὰ τοῦτο ut antea quoque accipiendum esse monui.' Atqui nulla vetus editio præ se fert parenthesis, neque interrogandi notam figit post τοῦτο. Atque ita fere Cornarius interpretatur: Quis igitur recte victor fuerit, deinceps dicendum est. Br.

τὸ μετὰ τοῦτο] Deesse aliquid ad integritatem loci, est satis clarum. Emendationem præavit partim Heindorfius scribendo: τίς οὖν ὀρθ. ἂν νεν. εἶη, τὸ μ. τ. λεκτέον. Nam censeo legendum: τίς ο. ὀ. ἂν νεν. εἶη, λεκτέον ἂν εἶη τὸ μετὰ τοῦτο. Alcibi. I. p. 104. E. Λεκτέον ἂν εἶη. Legg. xii. p. 968. D. πρῶτον μὲν δῆπον καταλεκτέος ἂν εἶη κατάλογος τῶν ὅσφι ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν ἂν εἶεν. Ita enim pro vulgato ἂν ἢ scribendum est, firmante etiam Leid. cod. Ab alia parte simile Phædr. p. 262. E. τί δὲ οὖν οὗτος ἀμαρτάνει καὶ ἀτεχνοὺς ποιεῖ, λεκτέον. ἢ γὰρ;—Ναί. Ab alia Thætet. p. 164. B. τί οὖν δῆτ' ἂν εἶη ἐπιστήμη, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. Rursus alio respectu cf. Rep. vi. p. 502. C. οὐκ οὖν ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὲ μετὰ τοῦτο λεκτέον τῶν τρόπων ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδεύματων οἱ σωτήρες ἔσονται τῆς πολιτείας. Legg. ii. p. 604. B. τὸ μετὰ

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Δῆλον ὡς ἔμοιγε καὶ ὑμῖν^f ἀναγκαῖόν ἐστι φάναι III. II. 244.
 τοὺς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἡλικιωτῶν κριθέντας ὀρθῶς ἀν νικᾶν.
 τὸ γὰρ ἔθος^s ἡμῖν τῶν νῦν^h δὴ πάμπολυ δοκεῖ τῶν ἐν ταῖς
 πόλεσιν ἀπάσαις καὶ πανταχοῦ βέλτιστον γίγνεσθαι.

ΚΛ. Τί μὴν;

§. 5. ΑΘ. Συγχωρῶ δὴ τό γε τοσοῦτον καὶ ἐγὼ τοῖς
 πολλοῖς, δεῖν τὴν μουσικὴν ἡδονὴν κρίνεσθαι, μὴ μέντοι τῶν
 γε ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ σχεδὸν ἐκείνηνⁱ εἶναι Μοῦσαν καλ-
 λίστην ἢ τις τοὺς βελτίστους καὶ ἰκανῶς πεπαιδευμένους
 τέρπει, μάλιστα δὲ ἢ τις^k ἓνα τὸν ἀρετῆ^j τε καὶ παιδείᾳ II. 659.

^h νέων ε.—ⁱ ἐκείναι ε.—^k ἦτις ΑΞυθη et corr Ω : εἶ τις ε.—^j θεάτρου Α et γρ Ω.

τοῦτο τοῖνον ἐμὸν ἀν εἶη λέγειν. Tim. p. 27. B. σὺν οὖν ἔργον λέγειν ἀν εἶη, δὲ Τίμαιε, τὸ μετὰ τοῦτο—. BOECKH. p. 135, 136.

τὸ μετὰ τοῦτο· ἢ γὰρ] Sic recte libri veteres interpungunt: male Stephanus interrogationis signum post τοῦτο posuit. Intelligendum vero est σκεπτέον vel tale quid, (vid. ad c. 2. εἶτι δὲ τὸδε): deinceps considerandum est. Boeckhiius scribi volebat λεκτέον ἀν εἶη τὸ μετὰ τοῦτο; et Heind. in Specim. Conject. in Plat. p. 30. τὸ μετὰ τοῦτο λεκτέον ἢ γὰρ; Quibus supersedere possumus. Cod. Voss. τοῦτο μετὰ τοῦτο, ἢ γὰρ; Ne hoc quidem τοῦτο opus est, quum intelligi possit. Ceteram τὸ cum μετὰ τοῦτο conjunctum adverbii circumlocutionem facere, vix monere attinet. Ast.

ἦθος] Legitur etiam ἔθος, et τῶν νῦν δὴ. STEPH. Atque ἔθος firmes loco valde apposito p. 659. E. ἴν' ἢ ψυχῆ τοῦ παιδὸς—ἐθίζηται etc. BIP.

τὸ γὰρ ἦθος] Cod. Voss. ἔθος, ut Ficini. videtur legisse vertens: *usus enim rerum, quem ab ætate habemus, omnium quidem civilium magnum quiddam ubique est et optimum.* Sed ἦθος recte habet; significat in universum *interiorem hominis habitum* s. naturam, igitur ingenium, quatenus actionum et universæ vivendi rationis causa et principium est (ἦθος enim uno verbo Latino reddi non potest, vid. Quintilian. vi. 3. Cf. G. Voss. Orat. instit. ii. 1. 194.) Sic Gorg. 484. D. καὶ ἐλλήβδην τῶν ἡθῶν παντάπασιν ὑπειροί γίγονται; ubi Schol. ἦθη τὰ ἐν ἔθει κείμενά φησι, falso: etiam

h. l. est ingenium s. moralis, quam dicimus, hominis natura, qua recte non solum agimus, verum etiam judicamus; quapropter paulo post: *μάλιστα δὲ ἦτις ἓνα τὸν ἀρετῆ^j τε καὶ παιδείᾳ διαφέροντα.* Ast.

νέων δὴ] Cod. Voss. τῶν νῦν δὴ, quod sensu caret, etsi Ficini. quoque νέων non expressit. Cornar. vertit: *nostri enim affectus in omnibus civitatibus et ubique præ juvenum affectionibus longe optimi esse videntur.* Τῶν ante ἐν ταῖς πόλεσιν, quod Cornar. neglexit, non otiosum est; hoc enim dicere voluit scriptor: longe melius est seniorum ingenium quam juvenum, sive hi in civitate sive alibi spectantur. Ast.

βέλτιστον] Superlativus cum genitivo conjunctus pro comparativo positus est, ita vero, ut simul superlativi vim habeat. Sic v. 2. 728. E. τὰ δ' ἐν τῷ μέσῳ—σωφρονέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα εἶναι μακροῦ. Vid. Gregor. Corinth. p. 41. n. 51. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 514. Musgrav. ad Soph. Antig. 1328. Schweighæus. ad Athen. xiii. t. vii. p. 13. et Hermann. ad Viger. p. 715. Ast.

§. 5. Συγχωρῶν δὴ] Laudat Euseb. Præp. Ev. xii. p. 596. D.—Mox ἦτις pro εἶ τις ex Euseb. Cod. Voss. et Ficini: (*quæ virum virtute et disciplina præstantem*) recepimus. Ast.

μάλιστα δὲ εἶτις] Corruptum est istud εἶτις. Leg. ἦτις ex cod. Leid. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 597. et Fic. *præcipue vero quæ virum virtute et disciplina præstantem.* BOECKH. p. 136.

διαφέροντα. διὰ ταῦτα δὲ ἀρετῆς φαρμὴν δεῖσθαι τοὺς τούτων κριτάς, ὅτι τῆς τε ἄλλης μετόχους αὐτοὺς εἶναι δεῖ φρονήσεως καὶ δὴ καὶ τῆς ἀνδρείας. οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρον¹ δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα καὶ ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου τῶν^m πολλῶν καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας,ⁿ οὔτ' αὖ γιγνώσκοντα δι' ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν ἐκ ταυτοῦ στόματος οὔ περ τοὺς θεοὺς ἐπεκαλέσατο μέλλων κρίνειν, ἐκ τούτου ψευδόμενον ἀποφαίνεσθαι ῥαθύμως τὴν κρίσιν· οὐ γὰρ μαθητὴς ἀλλὰ διδάσκαλος, ὡς γε τὸ

—^m τῶν om pr Ω.—ⁿ παιδείας r.—^o μηδ' fr.—^p σικελός h.—^q αὐτοὺς A, ἐαυτοὺς

θεάτρον] Nihili est θεάτρον: debebat certe esse ἑτέρον. Sed Plato scripsit θεάτρον, ut est in cod. Leid. et Euseb. Ms. apud Viger. Annot. p. 57. De re cf. iii. p. 700. A. Aristoxen. apud Athen. xiv. p. 632. B. de tumultu in theatris Legg. iii. p. 700. E. ix. p. 876. B. Rep. vi. p. 492. B. Βορέκη. p. 136.

παρὰ θεάτρον] Sic Ms. Euseb. et Cod. Voss. et ita recte jam Viger. ad Euseb. p. 57. scribendum esse monuerat. Cf. Wyttenbach. Bibl. Crit. v. iii. p. iv. p. 79. Vulgo θεάτρον, quod Ficin. expressit: quia non debet verus iudex, quæ determinanda iudicio sunt, ab alio discere. Hoc vero θεάτρον optime respondent sequentia ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν πολλῶν, quibus tumultus et clamor multitudinis in theatro significatur aliquid vel probantis vel improbantis. Sic iii. 15. p. 700. C. οὐ σύργῃς ἦν οὐδέ τινες ἄμουσοι βοᾷ πλήθους, καθάπερ τανῦν, οὐδ' ἀδ κρότοι ἐπαινοὺς ἀποδιδόντες. ix. 14. p. 876. B. ὅταν μὴδὲ σιγῶντα, ἀλλὰ θορύβου μεστά, καθάπερ θεάτρα, ἐπαινοῦντά τε βοῇ καὶ ψέγοντα τῶν ῥητόρων ἑκάτερον ἐν μέρει κρίνῃ. Polit. vi. 6. 492. B. Όταν ζυγαθεζόμενοι ἄνθρωποι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θεάτρα ἢ στρατόπεδα, ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον ζῆν πολλῶ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινοῦσι, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα, καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἰ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ᾄσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου τε καὶ ἐπαινοῦ. Cf. de verbis θόρυβος et θορυβεῖν Cresoll. Theatr. Rhetor. iii. 20. Stoeber. ad Thom. Mag. p. 453. Wesseling. ad Diod. Sic. i. 72. t. i. p. 84. et Jacobs.

in Anthol. Græc. t. i. p. ii. p. 52.—Articulus ante θορύβου ex Euseb. restitutus. Ast.

αὐτοῦ] Refertur αὐτοῦ ad θορύβου: at Ficin. legit αὐτοῦ. Stern.

αὐτοῦ ἀπαιδευσίας] Præferenda est utique altera, quam Ficinus in suis libris habuit, lectio αὐτοῦ; vertit enim, tam clamore multorum, quam ignorantia sua. Ita quoque Cornarius. Steph. αὐτοῦ referendum censet ad θορύβου. Inepte. Bir.

οὐτ' ἀδ γιγνώσκοντα] Bene oppositum est prægressis τῆς αὐτοῦ (vulgo αὐτοῦ) ἀπαιδευσίας. Cornar. vertit, ita ut a vulgi tumultu et sua imperitia perturbetur.—Pro ταυτοῦ Euseb. τοῦ αὐτοῦ. Ast.

οὐ περ] Repete præpos. ἐξ; sic enim solet præpositio præcipue ante pronomen relativum omitti. L. x. 15. p. 909. D. ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς ἂν ὁ πατήρ αὐτῶν ὄφλη τὴν δίκην. xii. 7. p. 955. A. ἐν ἱεροῖς. οἷς ἂν ἐθέλῃ. Sic et ii. 8. 663. B. εἰ μὴδὲν ἕτερον, πρὸς μὲν τό τινα ἐθέλειν cet. iv. 6. p. 714. C. πρὸς ἄλλο τι—ἢ τὸ ξυμφέρον. vi. 14. 770. B. περὶ ἐκδοστων, ὧν τίθεμεν τοὺς νόμους. x. 13. 905. B. ὡς ἐν κατοπτροῖς, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἠγγίσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Cf. Heind. ad Phædon. §. 57. Ast.

μᾶλλον] Refertur ad διδάσκαλος: imo potius doctor spectatorum. Καθίξει, int. ἐαυτὸν, se collocat, h. e. sedet, ut Phædr. 254. B. Thucyd. iii. 75. Xenoph. Hellen. vii. 1. 27. Vid. Villosion. ad Long. ii. p. 147. et Valcken. ad Thom. Mag. p. 165. in Ruhnck. Valcken. ad Epist. ad Ernesti. Ast.

δίκαιον, θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίξει, καὶ ἐναντιωσόμενος τοῖς τὴν ἡδονὴν μὴ προσηκόντως μηδὲ ὀρθῶς ἀποδιδούσι III. ii. 245. θεαταῖς. ἔξῃν γὰρ δὴ τῷ παλαιῷ τε καὶ Ἑλληνικῷ νόμῳ, καθά περ ὁ Σικελικός^p τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος νῦν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν ἐπιτρέπων καὶ τὸν μικρῶντα διακρίνων χειροτονίας διέφθαρκε μὲν τοὺς ποιητὰς αὐτούς—πρὸς γὰρ τὴν τῶν κριτῶν ἡδονὴν ποιούσιν οὔσαν φαύλην, ὥστε αὐτοὶ αὐτούς^q οἱ θεαταὶ παιδεύουσι—, διέφθαρκε δ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τὰς ἡδονάς· δέον γὰρ αὐτούς ἀεὶ βελτίω^r τῶν αὐτῶν ἡθῶν ἀκούοντας βελτίω τὴν ἡδονὴν ἴσχειν,^s νῦν αὐτοῖς^t

Ἐπεβήτ: αὐτοὺς s.—^r βελτίω om f.—^s ἔχειν vf.—^t αὐτοῖς r: αὐ τοῖς *s.—^u δια-

τοῖς—θεαταῖς] Ficin. vertit, *inceptis spectantium voluptatibus adversaturus*, quasi τοῖς ad θεαταῖς pertineat. Recte Cornar. *ut qui adversaturus sit his, qui non convenienter neque recte spectatori- bus voluptatem exponunt.* Ἀποδιδόναι ἡδονὴν est reddere, tribuere, h. e. exhibere et creare voluptatem, quæ debetur, h. e. exspectatur, igitur: aliorum voluptati et cupiditati indulgere s. obsequi. Aστ.

νόμῳ] Desiderabis post νόμῳ pronomen ἔν, ut sensus existat: *licebat hoc facere* (iis adversari, qui multitudinis cupiditati servirent) *ex antiqua Græca lege, quæ quidem, postquam, sicut lex Sicilia et Italica, de fabulis dramaticis iudicium multitudini permisit et victorem per suffragia creare cepit, et poetas et spectaculi ipsius voluptatem corruptit.* Similiter Ficin. vertit: *licebat prisca Græcaque lege, quemadmodum nunc Sicilia et Italica, quæ multitudini spectato- rum rem permittens cet.* Ut nunc scribitur locus, nonnisi ita, si quid video, capiendus est, ut ad ἔξῃν suppleas τοῦτο, ad καθάπερ—νόμος verbum ἔστι, et νῦν a progressis separet.—Verbum ἐπιτρέ- πειν, ut solet, absolute positum, vid. ad Polit. i. 19. p. 347. D. Aστ.

χειροτονία] Proprie est manus porrec- tio (Græci enim in concionibus suffragia ferebant manus porrigentes. Cicero pro Flacc. 6. 'Porrexerunt manus, psephis- ma natum est.' Cf. Sigon. de Republ. Athen. ii. 4. et Vales. ad Harpocrat. p. 75.) *suffragiorum latio*; hinc χειροτο- νεῖν sciscere, decernere et creare, vid. Schol. Æschyl. Suppl. 629. Suid. et Hesych. Cf. vi. 4. Aστ.

ποιούσι] *Carmina faciunt* s. compo- nunt; ποιῶν, sicuti Latinorum *facere*, eximie de poetis usurpat, vid. Wesseling. ad Herodot. ii. 53. p. 129. nostra in libr. de Platon. Phædr. p. 153. et Wyttenbach. ad Phædon. p. 129. Aστ.

αὐτοῖς] Sequendo vet. cod. in quo legitur *ἐαυτοῖς*, scribendum hic esset *αὐτοῖς*. ΣΤΕΡΗ. Immo Ficin. (nam is est Steph. vet. cod.) legisse videtur *αὐ- τοῖς καὶ ἐαυτοῖς* etc. ut *καὶ insuper inse- ratur. Vertit enim, ita ut spectatores poetas, et se ipsos erudiant.* BIP.

αὐτοῖς—παιδεύουσι] Ficin. videtur legisse *αὐτοῖς καὶ ἐαυτοῖς*; vertit enim, *ita ut ipsi spectatores poetas et se ipsos erudiant*; nisi inter αὐτοῖς et ἐαυτοῖς dubius hæsit. Recte vero habet nostra scriptura, quam Cornar. quoque secutus est reddens, *ita ut ipsi spectatores poetas erudiant.* Igitur poete, quorum esse debet spectatorum animos erudire atque excolere, nunc e spectatorum et applausu et iudicio pendent. Aστ.

δέον] *Quum oporteret.* Sic δέον, ἔξῃν, adhibentur. vii. 5. 794. E. *μὴ δέον.* c. 14. p. 809. A. *δέον κολλάειν.* c. 19. p. 816. E. *μηδὲν δέον.* ix. 11. 871. B. *ὁ δὲ μὴ ἐπεξιών, δέον, ἢ μὴ cet.* x. 11. 902. A. *δέον ἐπιμέλεισθαι.* xi. 13. 934. E. *οὐ πρόπον ἐν ἐνόμιον κόλπει γίγνεσθαι τοι- οῦτον cet.* Cf. Marcland. ad Maxim. Tyr. p. 655. Wernsdorf. ad Himer. p. 72. Hermann. ad Viger. p. 751. et Matth. Gr. Gr. p. 821. Aστ.

αὐ τοῖς] Scripsimus αὐτοῖς, ut sensus sit: *ipsis id efficiantibus*, h. e. sua ipso- rum culpa (ut τὸ ἀτίον θρῶν dicitur causa efficiens) hoc accidit; etenim quum poetas ipsi erudire instituant, quia

δρῶσι πᾶν τούναντίον ζυμβαίνει. τί ποτ' οὖν ἡμῖν τὰ νῦν αὖ διαπερανθέντα^υ τῷ λόγῳ σημαίνειν βούλεται; σκοπεῖσθ εἰ^ν τόδε.

ΚΛ. Τὸ ποῖον;

ΑΘ. Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταυτόν περιφερόμενος ἤκειν, ὡς ἄρα παιδεία μὲν ἐστ' ἢ παιδῶν ὀλκή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον καὶ τοῖς ἐπιεικεστάτοις καὶ πρεσβυτάτοις δι' ἐμπειρίαν ζυνδεδογμένον ὡς ὄντως ὀρθός^ω ἐστίν· ἢ οὖν ἢ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴ ἐναντία χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ἐθι-

περανθέντα Ε.—^υ εἰ add ΑΩσφῆν.—^ω ὀρθῶς Ω.—^χ καὶ post νόμῳ om ἢ.—^γ τὴν f.—

nihil in theatro spectare volunt, nisi quod sensibus suis blanditur, fieri non potest, quin morum non expolitionem, sed depravationem lucrentur. Αὐτοῖς δρῶσι—ζυμβαίνει est i. q. αὐτοὶ δρῶντες τοῦτο πάσχουσι; solent enim δρᾶν vel δρᾶσαι et πάσχειν vel παθεῖν sibi opponi et respondere. Ficini hæc verba neglexit vertens, nunc iis ex theatro contrarium accidit. Cornar. vero reddidit hæc ita, nunc quum ipsi poemata faciant, totum contrarium accidit; male δρῶσι capiens, αὐτοῖς vero exprimens. Ast.

σκοπεῖσθε τόδε] Ficini. Animadvertite num hoc sit, quod volunt. Legit igitur, quod Steph. ait esse in quod. vet. σκοπεῖσθ' εἰ τόδε. Vere. P. 665. D. πῶς οὖν πρόπον ἂν εἴη τοῦτο; δρᾶτ' εἰ τῆδε. ΚΛ. Πῆ δὴ; iii. p. 689. Α. τίς οὖν ἢ μεγίστη δικαίως ἂν λέγοιτο ἀμαθία; σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον ἐγὼ μὲν δὴ τὴν τοιάνδε τίθεμαι. ΚΛ. Ποίαν; Parmenid. p. 154. C. ἄρα δὲ εἰ τῆδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα γίγνεται. — Πῆ δὴ; Boeckh. p. 136.

εἰ τόδε] εἰ ante τόδε inseruimus, quam scripturam Steph. e libr. vet. profert, fortasse Ficinum significans, qui vertit, animadvertite num hoc sit. Similes locos laudavit Boeckhius. Ast.

δοκεῖ μοι κ. τ. λ.] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. 20. p. 594. Α. ubi τθειμένους extat pro πεπεισμένους. Ast.

ἢ οὖν ἢ ψυχὴ κ. τ. λ.] Loci maxime scabri hæc est structura. ἢ οὖν usque ad v. γέρων protasis est: post hoc apodosis capit initium, et γεγόνεαι, καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι sunt pro imperativis. V. Pierson. ad Mær. p. 242. Heind. ad Lysid. p. 21. Etenim quod

nonnulli suppleunt λέγονται, id nec usus loquendi admittit nec sententia, sed post talem protasis ἢ οὖν—ἐθίζηται expectamus potius imperativos γεγόνετων, καλεῖσθαι καὶ πραττέσθαι, quam λέγονται, γεγόνεαι κ. τ. λ. Nec novi exemplum ejus structuræ, ex qua Vigerō ad Euseb. p. 57. infinitivi illi sunt idem quod γένοιντ' ἂν etc. Idem parenthesis signis includit hæc, τούτων usque ad v. πράττεσθαι. Perperam: nam seqq. καθάπερ τοῖς κ. usque ad v. ἐθίζονται non ad illa sola ἢ οὖν—οἷσπερ ὁ γέρων, sed ad univærsam periodum usque ad v. πράττεσθαι pertinent. Nimis inepta enim eorum est sententia, qui trahunt ad seqq. ταυτὸν δὲ καὶ κ. τ. λ. Variæ lectiones γεγόνεαι et γεγόνεαι nullius sunt pretii propter seqq. παιδιαὶ τε καὶ φῶδαι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Mox scrib. τὴν δὲ, τὴν πονηράν. Rep. x. p. 604. D. οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμὸν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος κ. τ. λ. Similiter videtur sanandus Hipp. Min. p. 375. Α. τῆ ἀμείνοιν ἄρα ψυχῆ ἵππου τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα ταύτης τὰ πονηρὰ ἐκουσίως ἂν ποιοί, τὰ δὲ τῆς πονηρίας, ἀκουσίως. Leg. τῆ δὲ, τῆ πονηρᾶ, ἀκουσίως. Alii aliter. Ad ipsam illorum verborum sententiam cf. Themist. Or. xxiv. p. 302. B. ed. Hard. Lucret. i. 936. ubi v. in tpp. Neutrūm dixeris proficisce ex Platone, quamquam alias non abhorret ab utriusque ingenio. Nam ut de uno Lucretio dicam, aliquoties in colorem duxit a Platonis, etsi non pueriliter. Fallitur quidem Tanaq. Faber, quum ii. 829. adumbratum censet ad Timæum p. 67. C. notante etiam Creechio; fallitur et

Ζηται τῷ νόμῳ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις, ἀλλὰ ξυνέπηται χαίρουσά τε καὶ λυπούμενη τοῖς αὐτοῖς τούτοις οἷς περ ὁ γέγων, τούτων ἕνεκα, ἃς ἄδᾶς καλοῦμεν, ὄν-
 τως μὲν ἐπῳδαὶ ταῖς ψυχαῖς αὐταὶ νῦν γεγόνεσαι, πρὸς

III. II. 246.

Lambinus, cui v. 988. ex Politico p. 274. B. sumptum videtur esse. Hoc quoque dubium, an vi. 910. sit ex Ione p. 935. D. ut idem arbitratur: at nobilis ille locus iv. 1154. 'Nigra μελίχροος est, immunda et foetida ἄκοσμος,' et reliqua, sunt ad normam Platonis Rep. v. p. 474. E. composita, quamquam nonnulla etiam ex Theocrito hausit, ut clare ostendit Steph. ad Theocrit. t. ii. p. 25. Reisk. In eo tamen non assentior Stephano, quod etiam vocem μελίχροος ex Theocrito assumptam putat, ideoque apud hunc corrigit μελίχρων: quam suam sententiam repetit in Thes. L. Gr. t. ii. p. 668. C. Quidquid enim legerit Scholiastes Theocriti, eum scio non legisse μελίχρων, quod vocabulum nihili et contra omnem Græcæ linguæ analogiam confictum est. Legimus quidem apud Galen. in Hippocr. Epid. vi. Comm. iii. t. v. p. 484. pr. ed. Bas. λευκόχροος, sed verum est λευκόχροος. Μελίχροος, credo, est ex Platone, quem Theocritus illo loco x. 27. non expressit, sed tantum Lucretius, ut apparet ex accurata comparatione. Olim quidem apud Platonem erat: ἢ οὐχ ὄντα ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; ὁ μὲν, ὅτι σιμὸν, ἐπίχαρις κληθεῖς ἐπαινεθήσεται ὄφ' ὁμῶν τοῦ δὲ τῶ γρυπῶν βασιλικῶν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τοῦτων ἐμμετρώτατα ἔχειν μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλάρους δὲ καὶ τοῖνομα οἷε τινοὺς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἔραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὄρα ᾗ; At μελαγχλάρους certe non est ὑποκοριζομένου, ut viderunt Lambinus, Stephanus, Masseius, Asius. Schol. μελιχλάρους, quod recepit nuperus editor. At multo plures et vetustiores auctores habent μελιχροὺς. De Lucretio jam vidimus. Plutarch. de Auditione p. 44. E. οἱ γοῦν ἐν ὄρα πάντες ἀμυγῆπ δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπῶν βασιλικόν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὄχρον ὑποκοριζόμενον μελίχρων, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. De Adulat. et Amic. Discr. p. 56. C. ὡς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἔραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν

ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπῶν βασιλικόν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρον ὄλωσ ἔραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλου φέροντος τὴν ἀχρότητα. Aristæni. Epist. i. 18. μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζει, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχροῦτος δὲ οἷε τοῖνομά τινοὺς ἄλλου ποίημα εἶναι κ. τ. λ. Μελιχροῦτος est vocabulum nihili et abhorrens ab analogia; non tamen teronendum censeo μελιχροῦτος, sed synonymum μελιχροῦτας. Hoc est apud Plin. Hist. xxxvii. 21. 'Colos appellavit chrysolithum aureus, chrysoprasum herbaceus, melleus melichrota.' Redeo ad Lucretium. Ejus versus sunt ii. 76. 'Augescunt aliæ gentes, aliæ minuuntur, Inque brevi spatio mutantur secla animantium, Et quasi cursores vitæ lampada tradunt.' Respexit Plat. Legg. vi. p. 776. B. γενῶν-τάς τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοι ἐξ ἄλλων. Qui locus non fugit intpr. quo magis miror neminem cogitasse de imitatione, quæ est adeo aperta. Βοεσκ. p. 137—140.

ἐπῳδαί] Proprie sunt cantiones s. incantationes, quibus non solum viperæ, scorpii, phalangia aliaque ejusmodi animalia pestifera permuiceri, sed etiam morbi leniri credebantur (vid. Euthyd. p. 290. A.); tunc egregie ad carmina vel orationes transfertur hæc vox, quæ hominum animos delinunt eorumque vitii, quasi morbis, medentur. Sic Charmid. 157. A. θεραπεύεσθαι δὲ τὴν ψυχὴν, ἔφη, ὦ μακάριε, ἐπῳδαῖς τισὶ, τὰς δ' ἐπῳδαῖς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλοὺς· ἐκ δὲ τῶν τοιοῦτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἥς ἐγγενομένης καὶ παρουσίας ῥᾶδιον ἤδη εἶναι τὴν ὀγίειαν καὶ τῆ κεφαλῆ καὶ τῶ ἄλλῳ σώματι πορίζειν. Eurip. Hippol. 478. Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι. Horat. Epist. i. 1. 34. 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possis et magnam morbi deponere partem.' Porphy. de Pythagora (p. 193. ed. Cantabr.) κατεκλήλει δὲ βυθίοις καὶ μέλεσι καὶ ἐπῳδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σωματικά. Cf. Lambin. ad Horat. l. l. t. ii. p. 204. B. et Gataker. Miscell. p.

τὴν τοιαύτην ἢν λέγομεν συμφωνίαν ἐσπουδασμέναι, διὰ δὲ τὸ ἄσπουδὴν μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς παιδιαί τε καὶ ἄδαι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι, καθά περ τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχυοσι^α τὰ σάματα ἐν

II. 660. ἡδέσι^α τισὶ σιτίοις καὶ πάμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν οἷς μέλει τούτων, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν ἐν ἀηδέσιν, ἵνα τὴν μὲν ἀσπάζονται, τὴν δὲ μισεῖν ὀρθῶς ἐθίζονται. ταύτῳ δὲ καὶ τὸν ποιητικὸν ὁ ὀρθὸς νομοθέτης ἐν τοῖς καλοῖς ῥήμασι καὶ ἐπαινετοῖς πείσει τε, καὶ ἀναγκάσει μὴ πείθων, τὰ τῶν σωφρόνων^β τε καὶ ἀνδρείων καὶ πάντως^γ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐν τε ῥυθμοῖς σχήματα καὶ ἐν ἀρμονίαισι^δ μέλη ποιοῦντα ὀρθῶς ποιεῖν.

ΚΛ. Νῦν οὖν οὕτω δοκοῦσί σοι πρὸς Διός, ᾧ ξένε, ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι ποιεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ^ε καθ' ὅσον αἰσ-

^α ἔχουσι εἶ.—^β ἡθεσὶ γ.—^γ σωφρονούντων mg Ω.—^δ πάντων ε.—^ε ἀρμονίαις Ω :

478. Ast.

γεγονέναι] Steph. testatur, legi quodque γεγούναι : nimirum in Ficini libro : vertit enim, quæ revera incantationes circa animos sunt. Bip. Infinitivi γεγούναι, καλεῖσθαι et πράττεσθαι pro imperativis positi sunt, vid. ad i. 11. Viger. ad Euseb. p. 57. γεγούναι positum esse censebat pro γένοιντ' ἂν. Ficin. alio ordine hæc videtur legisse, quum verterit : ut igitur puerorum animus legem ita sequatur, ut non contrariis, sed iis, quibus lex et senior, doleat atque gaudeat, probus legum conditor suadebit, et si opus fuerit, coget poeticum hominem honestis in verbis temperatorum et fortium et omnino bonorum hominum gesta describere, tam figuras eorum in rhythmis, quam accentus in harmoniis, ut decet, effingentem per eos cantus, quas odas vocamus, quæ revera epodæ, i. incantationes circa animos sunt, de industria ad id compositæ, ut hominum animi in dolendo et gaudento legibus obsequantur. Quia vero teniores animi seria studia non suscipiunt, joci et cantus ista dicantur et fiant, idemque in his efficitur, quod agere solent qui. Haud dubie locus, ut nunc legitur, mancus et vitiatu est. Cod. Voss. in marg. adscriptum habet γεγούναι, γεγούνασι ; etiam Steph. lectionem γεγούναι memorat. Ast.

πρὸς τὴν τοιαύτην—ξυμφωνίαν ἐσπου-

δασμέναι] Ut hanc consensionem cum lege seniorumque vita juniorum animis injiciant. Mox πράττεσθαι spectat proprie ad παιδιαί. Deinde ante καθάπερ int. particulam explicationi inservientem, ut nempe, vid. ad i. 4.—Mox Euseb. ἔχουσι pro ἴσχυοσι et ἡδέσι τε. De re ipsa, noti sunt Lucretii versus i. 936. ubi v. interpp. Cf. Themist. Orat. xxiv. p. 302. B. Ast.

τὴν δὲ τῶν πονηρῶν] H. e. τὴν δὲ τροφὴν πονηρὰν vel τὰ δὲ πονηρὰ. Boeckhius corrigebat τὴν δὲ, τὴν πονηρὰν, ut Polit. x. p. 604. D. οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλῃν ἔχει τὸ ἀγανακτικόν. Sed nulla indiget locus correctione. Recte Ficin. noxia vero amaris inficiunt. Ast.

πάντων ἀγαθῶν ἀνδρῶν] Scribendum ex cod. Leid. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 598. πάντως ἀγαθῶν. Habuit et Ficin. omnino bonorum. Phileb. p. 39. E. δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως. Euthyd. p. 292. C. ἀλλ' ἄρα πάντας καὶ πάντας ἀγαθοὺς ; Legg. v. p. 727. C. οὐδ' ὁπότεν ἡγήται τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι, τιμῆ. BOECKH. p. 141.

πάντως] Hoc pro πάντων Cod. Voss. præbet et Ficin. expressit, et omnino bonorum. 'En instrumentum indicat, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 140. Ast.

θάνομαι, πλὴν παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἃ σὺ νῦν λέγεις, οὐκ οἶδα πραττόμενα, καινὰ δὲ ἅττα ἀεὶ γιγνόμενα περὶ τε τὰς ὀρχήσεις καὶ περὶ τὴν ἄλλην μουσικὴν ξύμπασαν, οὐχ ὑπὸ νόμων μεταβαλλόμενα ἀλλ' ὑπὸ τινων ἀτάκτων ἡδονῶν, πολλοῦ θεουσῶν τῶν αὐτῶν εἶναι καὶ κατὰ ταῦτά, ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις, ἀλλ' οὐδέποτε^f iii. ii. 247.
τῶν αὐτῶν.

ΑΘ. Ἄριστά γε,^g ᾧ Κλεινία. εἰ δ' ἔδοξά^h σοὶ ἃ σὺ λέγεις λέγειν ὡς νῦν γιγνόμενα, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ μὴ σαφῶς λέγων ἃ διανοοῦμαι τοῦτο ἐποίησα καὶ ἔπαθον. ἀλλ' ἃ βούλομαι γίνεσθαι περὶ μουσικὴν, τοιαῦτ' ἅττα εἶπον ἴσως,^k ὥστε σοὶ δοῦναι ταῦτα ἐμὲ λέγειν. λοιδορεῖν γὰρ πράγματα ἀνιάτα καὶ πόρρω προβεβηκότα ἀμαρτίας οὐδαμῶς ἡδύ, ἀναγκαῖον δ' ἐνίστ'^l ἐστίν. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυνδοκεῖ καὶ σοί, φέρε φῆς παρ' ὑμῖν καὶ τοῖσδε μᾶλλον ἢ^m παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλῆσι γίνεσθαι τὰ τοιαῦτα;

ΚΛ. Τί μὴν;

ΑΘ. Τί δ' εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις γίγνοιθ' οὔτω, πότερον αὐτὰ καλλιόνως οὔτως εἶναι φαῖμεν ἢ καθὰ περ νῦν γίγνεται γιγνόμενα;

ἀρμονίας *s.—^e γὰρ om fβ.—^f πω Z.—^g γ' τβγ.—^h ἔδοξέ Z.—^l λέγων om τβ.—

ἀφερμηνεύεις] Est enarras, explicas. Sic vii. 14. p. 809. B. δεῖ δὲ εἰς δύναμιν μηδὲν παραλείπειν αὐτῶ, πάντα δὲ λόγον ἀφερμηνεῖν. Sophist. 248. A. σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀφερμηνεῖς (sic Ald. Bas. 1. et 2. Male Steph. ἀφερμηνεῖς scripsit. In eod. dial. p. 246. E. ἀφερμηνεῖς pro ἀφερμήνευε scribendum esse, jam Heind. vidit). Ast.

τοῦτο ἐποίησα] Sensus est: si tibi visus sum de illis ita disserere, ac si nunc fiant, haud dubie culpa mea id factum est, quia non perspicue, quod sentio, exposui. Et alterum est i. q. ἐπέπερ, quandoquidem, quoniam, ut Theæt. 171. B. εἰ τὴν τῶν ἡγουμένων αὐτὸν ψεύδεσθαι ὁμολογεῖ ἀληθῆ εἶναι. Sæpenumero enim ei causam indicat, v. Budæi Comment. Gr. Ling. p. 519. et Marcland. ad Lys. p. 670. Mox ταῦτα ἐμὲ λέγειν, int. αὐτὰ νῦν γίνεσθαι. Vulgo ἴσως cum præ-

gressis conjungitur, sed sententiarum nexus hic est: etenim putabas, me de iis loqui, quæ fiant (τὰ γιγνόμενα), ego vero quæ hæc in re fieri debeant, exponere eoque prave instituta notare volui, etsi errores fere insanabiles vituperare haud jucundum est. Ast.

πόρρω προβεβηκότα ἀμαρτίας] Quæ in peccando longius progressa sunt. Πόρρω προβαίνειν ita usurpatur, ut πόρρω εὐλαβέω, ἤκειν et πορεύεσθαι. Vid. Euthyphr. p. 4. A. Cratyl. 410. D. Gorg. 486. A. Lys. 204. B. Ast.

γίγνεται, γιγνόμενα] Vulgo hæc nulla interpunctio distincta leguntur; verba autem ita coherent: πότερον φαίμεν ἢ αὐτὰ οὕτως γιγνόμενα καλλιόνως εἶναι, ἢ καθὰ περ νῦν γίγνεται; Ficinus simpliciter vertit: si et apud ceteros similiter fierent, nonne melius quam nunc agerentur? Ast.

ΚΛ. Πολύ που τὸ διαφέρων,ⁿ εἰ καθά περ παρά τε τοῖσδε καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἔτι καθά περ εἶπες^o σὺ νῦν δὴ δεῖν εἶναι, γίγνοιο.

§. 6. ΑΘ. Φέρε δὴ ξυνομολογησάμεθα^p τὰ νῦν. ἄλλο τι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενά ἐστι τάδε; τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε λέγειν ἄς ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ σώφρων ἂν καὶ δίκαιος εὐδαίμων ἐστὶ καὶ μακάριος, εἴαν τε μέγας καὶ ἰσχυρὸς εἴαν τε μικρὸς καὶ ἀσθενὴς ἦ, καὶ εἴαν πλουτῇ καὶ μὴ εἴαν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ἢ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τ'

III. II. 248.

^k ἴσως om h.—^l ἐνίστ' h.—^m ἢ καὶ Ω.—ⁿ διάφορον Ω, διάφορον Γ.—^o εἶπες om Γ.

§. 6. φέρε δὴ ξυνομολογησάμεθα] Mira est adhortatio, age consentiamus nunc, praesertim quum statim inseratur interrogative: ἄλλο τι παρ' ὑμῖν κ. τ. λ. et p. 661. D. addatur, ὑπερ ὅν ἠρόμην, ἄρα ξυμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς; nostri loci respectu. Hæc luce clarius ostendunt, Atheniensem non exhortari ut consentiant, sed quærere an consentiant. Itaque requiritur tale quiddam, age videamus, num inter nos conveniat. Cod. Leid. φέρε νῦν, ξυνομ. Lege, φέρε δὴ, εἴαν ξυνομ. Cratyl. p. 430. A. φέρε δὴ, εἴαν πη διαλλαχθῶμεν, ὦ Κράτυλε. ἄρ' οὐκ ἄλλο μὲν ἂν φαίης τὸ ἔνομα εἶναι—Rep. iv. p. 434. A. ἰδὲ δὴ, εἴαν σοι ὑπερ ἔμοι ξυνδοκῇ. τέκτων σκτοτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι—ἄρά σοι ἂν τι δοκεῖ (vulgo δοκῇ) μέγα βλάψαι πόλιν; v. p. 453. E. φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγὼ, εἴαν πη εὐρωμεν τὴν ἔξοδον. Theæt. p. 192. E. ἰδὲ δὴ, εἴαν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Boeckh. p. 141.

ξυνομολογησάμεθα] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Steph. scripsit ξυνομολογησάμεθα, et Boeckhiius legi jubebat φέρε δὴ, εἴαν ξυνομολογησάμεθα: age videamus, num inter nos conveniat. Sed verba sanissima sunt, si interrogative sumitur verbum ξυνομολογησάμεθα, quod locus præterea infra (p. 661. D.) positus postulat: ὑπερ ὅν ἠρόμην, ἄρα ξυμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ὑμεῖς; Ast.

τοὺς ποιητὰς ἀναγκάζετε] Laudat Euseb. Præp. Evang. xii. 21. p. 594. Ast.

εἴαν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον] Hæc sumpta sunt ex Tyrtaeo, non tamen ea quæ proxime sequuntur, ubi est δὲ quæ illi μὲν respondet, ἢ

δὲ ἄδικος, ἄθλιός τ' ἐστὶ καὶ ἀνιάρως ξῆ. Tyrtaei igitur verba ad id de quo agit accommodat, et prius quidem quam ejus mentionem fecerit. Statim post autem, mentionem ejus faciens, primum poemati ejusdem versum affert, alia deinde ex ejusdem principio non servatis numeris interserens, rursusque ejus verba ad suum sermonem accommodans: nam quum dicit, ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ ἰσχύρο, addit de suo illa, μετὰ δικαιοσύνης: et subjungens, ἄδικος δὲ ἂν, μήτε τολμῶν δρῶν φόνον αἱματόεντα, adjicit illa, ἄδικος δὲ ἂν. Sed satius fuerit, opinor, pulcherrimos illius poetæ versus afferre, ut quæ a Platone inde sumuntur, possint cum iis conferri. Audi igitur: Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, Οὐτε ποδῶν ἀρετῆς, οὐτε παλαιομοσύνης: Οὐδ' εἰ Κυκλάπων μὲν ἔχοι μέγελός τε βίην τε, Νικίῃ δὲ θέων Θρηήκιον Βορέην: Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοῖη δὲ Μίδεω καὶ Κινύραο πλέον: Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος Βασσιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρυν ἔχοι: Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, εἰ μὴ τετλαῖ μὲν δρῶν φόνον αἱματόεντα, καὶ δῆτων δρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰσάμενος. Ludit igitur hic quem Plato inducit ita detorquentem alio quæ a Tyrtaeo de fortitudine dicuntur, quam in versu proxime sequente, appellatione generis utens, ἀρετὴν nominat. ΣΤΕΡΗ.

εἴαν δὲ ἄρα πλουτῇ] Respicuntur versus Tyrtaei, ita vero, ut ad sermonem suum scriptor eos accommodaverit plu-

ἔστι καὶ ἀνιαρῶς ζῆ. καὶ Οὐτ' ἂν μνησαίμην, Φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴ περ ὀρθῶς λέγει, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῶτο, καὶ δὴ καὶ δῆτ' ὅν τοιοῦτος ἂν ὀρέγοιτο ἐγ- II. 661.
 γύθεν ἰστάμενος, ἄδικος δὲ ἂν μῆτε τολμῶ^α ὄρων φόνον αἰματόεντα μῆτε νικῶ θεῶν Θρηϊκίον Βορέην, μῆτε ἄλλο αὐτῶ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε· τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὀρθῶς λέγεται. λέγεται γὰρ ὡς ἄριστον μὲν ὑγιάειν, δεύτερον δὲ κάλλος, τρίτον δὲ ἰσχὺς, τέταρτον δὲ πλοῦτος. μυρία δὲ^β ἄλλα

—P ξυνομολογησόμεθα Η.—^α τολμῶ...νική η.—^β ἰσχὺς τέταρτον δὲ om ΑΞΩΡΓΓ

raque de suo addiderit. Midæ et Cypriæ (qui Assyriorum vel Cypri rex dicitur fuisse. Schol. in marg. Bodl. et Reg. Clem. Alexandr. Pædag. ii. 6. t. i. p. 274. Pott. Κυπρίων Βασιλεῖς ὑπερβάλλων πλοῦτος. Vid. interpp. ad Ovid. Metam. x. 298. Munker. ad Antonin. Liber. c. 34. et Heyne ad Apollodor. Observatt. p. 325.) divitiæ in consuetudinem proverbii venerunt. Vid. Erasmi Adag. Chil. iii. Cent. i. p. 537. Ceterum respexit hunc locum Clemens Alexandr. Pædag. iii. 6. t. i. p. 274. Pott. Ast.

λέγει] Euseb. λέγγ. Mox τολμῶη et νικήη cum Eusebio scripsimus pro τολμῶη et νικῶ. Τολμῶη est idem quod τλῆν, sustinere, ut ix. 12. p. 872. E. Vid. Gataker. Advers. Misc. ii. 9. in Opusc. Crit. p. 318. et Wytttenbach. ad Phædon. p. 273. Ast.

μῆτε τολμῶ ὄρων κ. τ. λ.] Totum locum inde a p. 660. E. compilavit Clem. Alex. Pædag. iii. p. 100. 30. Respiciuntur Tyrtaeus p. 108. ex quo postrema tantum pono. Οὐδ' εἰ Τανταλίθεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστον μελιχόγηρον ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀκῆς· Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, εἰ μὴ τετραλίη μὲν ὄρων φόνον αἰματόεντα, καὶ δῆτ' ὄν ὀρέγοιτ' ἐγγυθεν ἰστάμενος. Quod v. 5. Tyrtaeus dixit τετραλίη, apud Platonem est τολμῶ. Passim τολμῶη est τλῆν, sustinere. Menex. p. 245. C. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ξυμμάχων ἐψεύσθη· ἠθέλησαν γὰρ αὐτῶ ἐκδιδόναι καὶ ξυνέθεντο καὶ ὄμοσαν Κορίνθιοι καὶ Ἀργεῖοι καὶ Βωιατοὶ καὶ ἄλλοι (leg. οἱ ἄλλοι) ἐξυμμάχοι, εἰ μέλλοι χρήματα παρέξουσιν.

Plut.

ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἕλληνας· μόνοι δὲ ἡμεῖς οὐκ ἐτολμήσαμεν οὔτε ἐκδιδόναι οὔτε ὑμῶσαι. Phileb. p. 14. B. τολμῶμεν ἢ πῃ ἐλεγχόμενα μνησώσω, ubi male nonnulli πλῶμεν. Alcib. post. p. 138. C. ἐπεὶ τίς ἂν σοι δοκεῖ (male vulgo δοκῆ) τολμῆσαι ὑγιάειν τοιαυτ' εἴξασθαι; Aristoph. Nub. 546. Κούκ ἐτόλμησ' αὐτίς ἐπεμπεδῆσ' αὐτῶ κειμένῳ, ut nunc optime editur. Suid. Τολμῆσαι, ὑπομείναι, ubi et relato loco e Legg. ix. addit, καὶ ἐν δευτέρῳ τολμῶν, ἀντὶ τοῦ τολμῶν ὑπομείναι. Voluit bis τολμῶ. V. 2. habes γλῶσσαν Ἀδρήστου μελιχόγηρον. Quod in suum usum convertit Plato Phædr. p. 269. A. τί δέ; τὸν μελιχόγηρον Ἀδραστον οἰόμεθα— quæ verba ex poeta esse egregie divinabat Heindorfius. Est is Argivus Adrastus, quem eandem, quam Nestor et Ulysses, eloquentiæ laudem habuisse, colligere licet ex Pindar. Olymp. vi. 18. coll. Heind. ad Phædr. l. c. Jam nihil deest ob plenam intelligentiam Platonici in Phædro loci. ΒΟΡΕΗΝ. p. 142, 143.

Θρηϊκίον Βορέην] Boreæ enim, venti septentrionalis, sedes perhibebatur Hæmus, mons Thraciæ, vel Salmlydessus; vid. Schol. et Spanhem, ad Callim. Hymn. in Del. 65.—De ἄλλο—μηδὲν vid. ad i. 15. Ast.

τὰ γὰρ ὑπὸ τ. π.] Laudantur hæc a Theodoret. Sermon. vi. p. 568. A. B. Cf. l. i. 6. ibique notat. Post λέγεται addit Euseb. μέν. Ast.

ἰσχὺς τέταρτον δὲ] Desunt hæc verba in Ald. Bas. l. et 2. etiam Eusebii libris. Exstiteret tamen in Ficini libris, quos, dum h. l. verteret, ob oculos habuit. Eadem verba supplenda esse du-

ἀγαθὰ λέγεται· καὶ γὰρ ὄζυ ὄρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων εὐαισθήτως ἔχειν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ποιεῖν τυραννοῦντα ὅ τι ἂν ἐπιθυμῇ, καὶ τὸ δὴ τέλος ἀπάσης μακαριότητος εἶναι τὸ πάντα ταῦτα κεκτημένον ἀθάνατον εἶναι γενόμενον ὅτι τάχιστα. ὑμεῖς δὲ^ε καὶ ἐγὼ που τὰδε λέγομεν,^υ ὡς ταῦτά ἐστι ζύμπαντα δικαίοις μὲν καὶ ὀσίοις ἀνδράσιν ἄριστα κτήματα, ἀδίκους δὲ κάκιστα ζύμπαντα, ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας. καὶ δὴ καὶ τὸ ὄρᾶν καὶ τὸ^ν ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ παράπαν ζῆν μέγιστον μὲν κακὸν τὸν ζύμπαντα χρόνον ἀθάνατον ὄντα καὶ κεκτημένον πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πλὴν δικαιοσύνης τε καὶ ἀρετῆς ἀπάσης, ἔλαττον δὲ, ἂν ὡς ὀλιγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῶη. ταῦτα δὴ λέγειν οἶμαι τοὺς παρ' ὑμῖν ποιητάς, ἃ περ ἐγὼ, πείσετε^ω καὶ ἀναγκάσετε, καὶ ἔτι τούτοις ἐπομένους ρυθμούς τε καὶ ἀρμονίας ἀποδιδόντας παιδεύειν οὕτω τοὺς νέους ὑμῶν. ἦ γὰρ; ὄρᾶτε. ἐγὼ μὲν γὰρ λέγω σαφῶς τὰ μὲν κακὰ^χ λεγόμενα

III. II. 249.

et pr h.—^δ v.—^ε δὲ om h.—^υ λεγόμενα f.—^ν τὸ ante ἀκούειν om r.—^ω ποιή-

dum ante Stephanum monuerat Cornarius. Hæc enim ipsa quatuor bona in dial. i. de Legg. exposuerat Plato. Steph. ne γρῦ quidem, unde ea petierit, addidit. Bip. Deinde Theodoretus exhibet καὶ ἕτερα δὲ μυρία ἀγαθὰ λέγεται. Ficinus nostram videtur scripturam secutus esse, quum verterit, innumerabilia ferme cetera hujusmodi bona narrantur. Ast.

ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων] Cornar. et omnia, quæ e sensibus dependent, integra et subtilia habere.—Notum est ἔχεσθαι τινος, ex aliqua re pendere, ad aliquam rem spectare vel pertinere, vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 472. Ast.

καὶ τὸ δὴ τέλος] Theodoret. καὶ τὸ μὲν δὴ τέλος πάσης. Mox verba ita capienda sunt: et finis felicitatis (dicitur) esse, si quis, hæc omnia nactus s. possidens, immortalis est isque quam citissime factus (igitur non per ærumnas hoc adeptus).—Mox Theodoret. ἐγὼ πη pro ἐγὼ που. Ast.

ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγιείας] Est, inde a sanitate, vid. nostra ad Alcibiad. i. p. 299. Mox Theodor. τὸ αἰσθάνεσθαι—ὄντα κεκτημένον. Ast.

ἔλαττον δὲ] Int. κακόν. Mox Euseb. ἐὰν pro ἂν, Theodoret. ὡς ἂν ὀλιγιστον. Ast.

ἐπιζῶη] In Ald. Lov. Bas. 1. 2. et Euseb. ἐπιζῶη, vulgari confusione; correximus ἐπιζῆ; ἂν enim cum optativo conjungere ceterioris est Græcitatatis (v. Heermann. ad Viger. p. 787.); quantum Schaefer in Melet. Crit. p. 87. de eo addubitavit. Ast.

πείσετε] Legitur etiam ποιήσετε: sed lectionem alteram tuetur locus hic pag. præced. πείσει τε καὶ ἀναγκάσει μὴ πείθων. STEPH. Ita legit quoque Euseb. Præp. Evang. p. 349. Bip. Etiam Ficinus vertit: Hæc utique, quæ et ipse, vestros invitabit et cogetis poetas dicere. Verbum οἶμαι distincti a reliqua oratione. Mox καὶ in Euseb. deest et ἀποδόντας scribitur. Ast.

ἦ γὰρ ὄρᾶτε;] Ficinus inepte vertit, Num ipsi hoc animadvertitis? Similiter Cornar. numquid videritis? ἦ γὰρ interrogatio est affirmans nōne. Vid. Heind. ad Gorg. §. 53. In sequentibus Theodoret. pro ἀδίκους exhibet δικαίους et pro δικαίους habet ἀδίκους εἶναι. Quæ pro malis habentur, ad præncæ, ut infortunia,

ἀγαθὰ τοῖς ἀδίκοις εἶναι, τοῖς δὲ δικαίοις κακά, τὰ δ' ἀγαθὰ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὄντως ἀγαθὰ, τοῖς δὲ κακοῖς κακά. ὃ περ οὖν ἡρόμην, ἄρα ξυμφωνοῦμεν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς, ἢ πῶς;

§. 7. ΚΛ. Τὰ μὲν ἔμοιγε φαινόμεθ' ἄρα, τὰ δ' οὐδαμῶς.

ΑΘ. Ἄρ' οὖν ὑγίειάν τε κεκτημένον^γ καὶ πλοῦτον καὶ τυραννίδα διὰ^α τέλους, καὶ ἔτι προστίθημι ὑμῖν ἰσχὺν διαφέρουσιν καὶ ἀνδρίαν μετ' ἀθανασίας, καὶ μηδὲν ἄλλο αὐτῶ τῶν λεγομένων κακῶν εἶναι γιγνόμενον,^β ἀδικίαν δὲ καὶ ὑβριν ἔχοντα ἐν αὐτῶ μόνον—, τὸν οὕτω ζῶντα ἴσως ὑμᾶς οὐ πείθω μὴ οὐκ ἄρα εὐδαίμονα ἀλλ' ἄθλιον γίνεσθαι σαφῶς;

ΚΛ. Ἀληθέστατα λέγεις.

III. II. 250.

ΑΘ. Εἶεν· τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν^δ ἡμᾶς χρεῶν; ἀνδρεῖος γὰρ δὴ καὶ ἰσχυρὸς καὶ καλὸς καὶ πλούσιος, καὶ ποιῶν ὃ τί περ ἐπιθυμοῖ^ε τὸν βίον ἅπαντα, οὐχ ὑμῖν δοκεῖ, π. 662. εἴ περ ἀδικος εἴη καὶ ὑβριστής, ἐξ ἀνάγκης αἰσχυρῶς ἂν ζῆν; ἢ τοῦτο μὲν ἴσως ἂν συγχωρήσαίτε,^δ τό γε αἰσχυρῶς;

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΘ. Τί δέ;^ε τὸ καὶ κακῶς;

ΚΛ. Οὐκ ἂν ἔτι τοῦθ' ὁμοίως.

ΑΘ. Τί δέ;^ε τὸ καὶ ἀηδῶς καὶ μὴ^ε ξυμφερόντως αὐτῶ;

ΚΛ. Καὶ πῶς ἂν ταυτὰ γ' ἔτι ξυγχωροῖμεν;

ΑΘ. Ὅπως; εἰ θεὸς ἡμῖν, ὡς εἶοικεν, ὦ φίλοι, δοίη τις

σετε ΑΞΩτϛη.—^α καλα Α.—^γ κεκτημένοι Ξϛ.—^β καὶ διὰ τυρ. διὰ ἡ.—^δ ἐγγυόμενον

σ.—^β εἶναι ν.—^ε ἐπιθυμοῖ ϛη.—^δ συγχωρήσεται Ξ, συγχωρήσοιτε ϛ, συγχωρήσητε τ.—^ε δαλ ἡ et corr ΑΩ.—^ε δαλ ἡ.—^ε μὴ om τ.—^β ἐπιθείην ϛι Ω.—^α καὶ πολλὰ om ν.—

alia id genus, ea bona dicuntur injustis, propterea quod his corriguntur et ad bonam frugem coguntur se recipere. Deinde in Theodoret. scriptum extat τὰ δ' ἀγαθὰ τ. μ. ἀγαθοῖς ἀγαθὰ. Ast.

§. 7. μηδὲν ἄλλο] I. e. ἄλλο μὲν οὐδὲν—ἀδικίαν δὲ καὶ ὑβριν, nihil aliud nisi (h. e. solam) injustitiam, vid. nostra ad Phædr. p. 228. Verba ipsa ἄρ'—οὐν—ἴσως ὑμᾶς οὐ πείθω, τὸν οὕτω ζῶντα—ἄθλιον γίνεσθαι σαφῶς; respiciunt prae-

gressum τὰ—δ' οὐδαμῶς (φαινόμεθα ξυμφωνεῖν). Et ad Ἀληθέστατα λέγεις int. τοῦτον σ. τοιοῦτον σαφῶς γίνεσθαι ἄθλιον, καὶ οὐκ εὐδαίμονα. Ast.

ἐγγιγνόμενον] Legitur etiam γιγνόμενον, praefixo infinit. εἶναι, quo tamen particip. λεγομένων non videtur opus habere. STEPH.

τό γε αἰσχυρῶς] Int. αὐτὸν ζῆν, per epexegetisn pronomini τοῦτο adjectum est. Ast.

συμφωνίαν, ὡς νῦν γε σχεδὸν ἀπάδομεν ἀπ' ἀλλήλων. ἐμοὶ γὰρ δὴ φαίνεται ταῦτα οὕτως ἀναγκαῖα, ὡς οὐδέ, ὦ φίλε Κλεινία, Κρήτη νῆσος σαφῶς· καὶ νομοθέτης ἂν ταύτη πειρώμην ἂν τοὺς τε ποιητὰς ἀναγκάζειν φθέγγεσθαι καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ πόλει, ζημίαν τε ὀλίγου μεγίστην ἐπιτιθείην^h ἂν, εἴ τις ἐν τῇ χώρᾳ φθέγγαίτο ὡς εἰσὶ τινες ἀνθρώποι ποτε πονηροὶ μὲν, ἠδέως δὲ ζῶντες, ἢ λυσιτελοῦντα μὲν ἄλλα ἐστὶ καὶ κερδαλέα, δικαιοτέρα δὲ ἄλλα. καὶ
 111. ii. 251. πολλὰⁱ ἄττ' ἂν παρὰ τὰ νῦν λεγόμενα ὑπὸ τε Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων, ὡς εἶπε, καὶ δὴ που καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διάφορα πείθοιμ' ἂν τοὺς πολίτας μοι φθέγγεσθαι. φέρε γὰρ, ὦ πρὸς^k Διὸς τε καὶ Ἀπόλλωνος, ὦ ἀριστοὶ τῶν ἀνδρῶν, εἰ τοὺς νομοθετήσαντας ὑμῖν αὐτοὺς τούτους ἐροίμεθα θεοὺς, ἄρα^l ὁ δικαιοτάτος ἐστὶ βίος ἠδιστος,^m ἢ δὴⁿ ἐστὸν τινε^o βίῳ, οἷν^p ὁ μὲν ἠδιστος ἂν τυγχάνει, δικαιοτάτος δ' ἕτερος; εἰ δὴ δύο φαῖεν, ἐροίμεθ' ἂν ἴσως αὐτοὺς πάλιν, εἴ περ ὀρθῶς ἐπανερωτῶμεν, ποτέρους δ' εὐδαιμονεστέρους χρῆ λέγειν, τοὺς τὸν δικαιοτάτον ἢ τοὺς τὸν ἠδιστον διαβιοῦντας βίον; εἰ μὲν δὴ φαῖεν τοὺς τὸν ἠδιστον, ἄτοπος αὐτῶν ὁ λόγος ἂν γίγνοιτο. βούλομαι δέ μοι μὴ ἐπὶ θεῶν λέγεσθαι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' ἐπὶ πατέρων καὶ νομοθετῶν μάλλον, καὶ μοι τὰ ἔμπροσθεν ἠρωτημένα πατέρα τε καὶ νομοθέτην ἠρωτήσθω, ὁ δ' εἰπέτω^r ὡς ὁ ζῶν τὸν

^k γὰρ ὦ πρὸς Αἰν., γὰρ ὡς πρὸς εἴη: γὰρ πρὸς ε.—^l ἀρ' ἢ.—^m βίος ἐστὶν ἔσ.—ⁿ δὴ^o A et γρ Ω: δύο *s.—^o τινι f.—^p οἷον νῆ.—^r εἰπέτω Αἰνῆ: εἰπάτω s.—^s καὶ om A et

σαφῶς] Conjungendum cum ὡς; verba enim ita coherens, οὔτως ἀναγκαῖα, ὡς σαφῶς οὐδὲ Κρήτη νῆσος. Bene Cornar. vertit: *mihī enim haec ita videntur necessaria, ut neque, o care Clinia, Creta ita manifeste sit insula.* Malim vero σαφῶς non ad νῆσος trahere, sed ad Κρήτη νῆσος, ut sensus sit: *non tam certe credo, Cretam esse, quam haec necessaria ita esse.* Ast.

τοὺς πολίτας μοι] Steph. testatur, legi quoque τ. π. μου, nempe in Ficini et Cornarii versione, *civibus meis persuade-rem.* Bip.

τοὺς πολίτας μοι] Legi πολίτας μου, Faehsius hoc reponi jubebat; recte vero

habet μοι, vid. ad i. 1. Ast.

βίον] Interrogationis signum posui, ut verba ποτέρους δ' cet. priorem excipiant interrogationem; idcirco δὲ interpositum est, quod, nisi interrogativa esset oratio, locum habere non posset; interrogationem his verbis contineri, docet praeterea modus finitus χρῆ.—Deinde ἐπὶ θεῶν est de diis: *nolo hoc dici de diis, h. e. ita dici, ac si dii id protulerint, s. diis tribui.* Sic ἐπὶ usurpatur, verbis dicendi junctum, v. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 231. Ast.

πατέρα] Videtur deesse πρὸς ante πατέρα. aliqui accus. mutandi fortassis essent in nominativos πατήρ τε καὶ νομο-

ἡδίστον βίον ἐστὶ μακαριώτατος. εἶτα μετὰ ταῦτα ἔγωγ' ἂν φαίην ὦ πάτερ, οὐχ ὡς εὐδαιμονέστατά με ἐβούλου ζῆν; ἀλλ' αἰεὶ διακελευόμενος οὐδὲν ἐπαύου ζῆν με ὡς δικαιοτάτα. ταύτη μὲν οὖν ὁ τιθέμενος εἴτε νομοθέτης εἴτε καὶ πατὴρ ἄπορος ἂν, οἶμαι, καὶ ἄπορος φαίνοιτο τοῦ ζυμφωνούντως^ε ἑαυτῶ λέγειν. εἰ δ' αὖ τὸν^α δικαιοτάτον εὐδαιμονέστατον ἀποφαίνοιτο βίον εἶναι, ζῆτοῖ που πᾶς ἂν οὐκ οὖν, οἶμαι, τί ποτ' ἐν αὐτῶ τὸ τῆς ἡδονῆς κρεῖττον ἀγαθὸν τε καὶ καλὸν ὁ νόμος ἐνὸν ἐπαινεῖ; τί γὰρ δὴ δικαιοσύνη καὶ ἡμεῖς^ω χαριζόμενον ἡδονῆς ἀγαθὸν ἂν γίγνοιτο; φέρε, κλέος τε καὶ ἐπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν ἅρ' ἐστὶν ἀγαθὸν μὲν καὶ καλόν, ἀηδὲς δέ, δύσκληια δὲ τὰναντία; ἡκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν. ἀλλὰ τὸ μή τέ τινα ἀδικεῖν μήτε ὑπὸ τινος ἀδικεῖσθαι μῶν ἀηδὲς μὲν, ἀγαθὸν δὲ ἢ καλόν, τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μὲν, αἰσχυρὰ δὲ καὶ κακά;

γρ Ω.—^ε ζυμφωνούντος pr Ω.—^α δ' αὐτὸν γ.—^ν τὸ om ἡ.—^ω δὴ καὶ δικαίω ἡ.—^ς δέ om

θέτης. Paulo post autem male in præc. edit. ζυμφωνούντος pro adverb. ζυμφωνούντως. STEPH.

πατήρ—ἠρωτήσθω] Stephanum secuti sumus, sensu postulante, qui is est: quæ antea a me interrogata sunt, ea patrem et legis latorem interrogatum volo. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ζυμφωνούντος. AST.

ἐπαινέ;] Interrogationis notam, in Ald. Lov. Steph. et Bip. male omissam, revocavimus e Bas. 1. et 2. Sic etiam Ficini. quidnam ea in vita bonum et pulchrum tanquam voluptate melius lex ipsa laudat? Sequentia recte sic leguntur in genuina Ficini translatione, quid enim a voluptate separatum justo boni adesse potest? Vulgaris a Grynaeo correctæ habet superato. AST.

τὰναντία—μῶν] In præc. edit. non extant quæ sunt inter τὰναντία et μῶν. STEPH.

ἡκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν. ἀλλὰ τὸ μήτε τινα ἀδικεῖν, μήτε ὑπὸ τινος ἀδικεῖσθαι] Verba hæc non comparant in edit. vet. primisque hoc supplementum in textu reposuit Stephanus, dicente Ficino, qui vertit: *Minime dicemus, o legislator, (expung. φίλε). Sed injuriam neque inferre, neque pati.* V. ἀηδὲς, quod statim recurrit, fraudi fuit librariis, ut hanc orationis particu-

lam omitterent. Bip.

ἡκιστα—κακά] Verba hæc pro suppositiis habeo. Primum enim illa ἡκιστα—ἀδικεῖσθαι huc non pertinent, et margini ab eo appicta sunt, qui id, quod generatim hic exponitur, illustrare voluit exemplo ejus, qui neque lædat quempiam neque ab altero lædatur. Etiam hæc interrogationem interrumpendi ratio admodum offendit, præsertim quum legislator ad posteriorem quæstionem non responderit; quocirca dura et abrupta est hæc oratio, ἡκιστα, ὦ φίλε νομοθέτα, φήσομεν. Denique Ald. Lov. Bas. 1. et 2. verba ἡκιστα—ἀδικεῖσθαι ignorant; Cod. Voss. ut Clinii responsonem ea exhibet et Ficini, expressit, unde Steph. haud dubie ea recepit. Reliqua vero μῶν ἀηδὲς—κακά nihil sunt nisi prægressorum, in quibus τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν opponitur τῷ ἡδέει, repetitio, itidem ex margine, ut mihi videtur, in orationem illata; spuria ea esse, et sensus docet (nam, quæ præcedunt, ea languide repetunt) et ipsa oratio; illud ἢ videlicet ante καλὸν (Græci enim ἀγαθὸν et καλὸν conjungunt particula καὶ) et τὰ δ' ἕτερα, quod, quo referatur, nihil in prægressis habet. Deletis vero omnibus, qua cancellis inclusimus, tantum abest, ut ad sententiæ integritatem aliquid desideretur, ut omnia eo melius cohæreant.—

III. II. 252.
II. 663.

ΚΛ. Καὶ πῶς; ἡ ἀδικία ἀδικεῖται ὡς ἡ δικαιοσύνη ἀδικεῖται

§. 8. ΑΘ. Οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλὸν πιθανός γ', εἰ μὴδὲν ἕτερον, πρὸς τό τινα ἐθέλειν ζῆν τὸν ὅσιον καὶ δίκαιον βίον, ὥστε νομοθέτη γε αἰσχιστος λόγων^z καὶ ἐναντιώτατος ὅς ἂν μὴ φῆ ταῦτα οὕτως ἔχειν· οὐδεὶς γὰρ ἂν ἐκὰν ἐθέλοι πείθεσθαι πράττειν τοῦτο ὅτῳ μὴ τὸ χαίρειν τοῦ λυπεῖσθαι πλέον ἔπεται. σκοτοδιναῖν δὲ τὸ πόρρωθεν ὀρώμενον πᾶσι τε ὡς ἔπος εἰπεῖν καὶ δὴ καὶ τοῖς παισὶ παρέχει. νομοθέτης δ' ἡμῖν^a δόξαν εἰς τὸναντίον τούτου καταστήσει τὸ σκότος ἀφελάν, καὶ πείσει ἀμῶς^b γέ πως ἔθεσι καὶ ἐπαίνοισι καὶ λόγοις ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δικάϊά ἐστι καὶ ἀδικα,^c τὰ μὲν ἀδίκᾳ τῶ τοῦ δικαίου ἐναντίας φαινόμενα, ἐκ

III. II. 253.

f. — ἦκιστα... ἀδικεῖσθαι om. E. — ^z λόγος r. — ^a δ' εἰ μὴ ΑΞΩϋϋϋ, εἰ μὴ ἦ, δὲ τὴν γρ ἦ. — ^b ἀμ ... v. — ^c ἀδίκᾳ τὰ ΑΞΩϋϋϋ: ἀδίκᾳ καὶ τὰ σ. ἦ τὰ μὲν ἀδίκᾳ omi. — ^d πάντη

Verba καὶ πῶς in Ficini libro Atheniensi assignantur. Ast.

ἢ καλὸν] Scrib. καὶ καλόν. Protinus pergit, τὰ δ' ἕτερα ἡδέα μὲν, αἰσχρὰ δὲ καὶ κακά. Et, οὐκοῦν ὁ μὲν μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον, καὶ ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Paulo supra, τὸ τῆς ἡδονῆς κρεῖττον ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Et, ἀρ' ἐστὶν ἀγαθόν μὲν καὶ καλόν. Ficini, bonum vero atque honestum. Вокскн. p. 143.

§. 8. πρὸς μὲν τό τινα] Sic Ald. Lov. Bas. 1. et 2. male Steph. μὲν prætermisit, quod sic repeti et sine δὲ sequente poni solet, ut vi. 7. p. 759. A. ἐλέσθαι δεῖ τρία μὲν ἀρχόντων εἶδη, περὶ μὲν τὸ νῦν δὴ λεχθέν. Similiter ii. 13. p. 672. A. λέγειν μὲν ἄρκος εἰς τοὺς πολλοὺς. Men. 94. C. οὐ μὲν εἶδει δαπανώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν εἰδίδασκε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ. Xenoph. Hier. ix. 2. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 399. 475. et Wyttenbach. ad Eclog. Histor. p. 409. — Ceterum γε, si εἰ μὴδὲν ἕτερον vel simile quid sequitur, est saltem, ut vii. 12. 806. B. φόβον γε, εἰ μὴδὲν μείζον, πολεμίοισι δύνασθαι παρασχεῖν. Vid. Tour. ad Longin. Fragm. vi. §. 1. p. 527. ed. Weisk. Ad μὴδὲν ἕτερον int. πρὸς e sequentibus. Vid. ad ii. 5. Ast.

σκοτοδιναῖν δὲ] Sensus est: Oratio illa, quæ justum et jucundum unum et idem esse ponit, probabilis quidem est, sed, quænam sit utriusque ratio, non

clare demonstrat; etenim si justum et injustum e longinquo intuemur, ita perturbamur oculisque nostris caligo offunditur, ut utrumque discernere nequeamus injustumque vel justum nobis appareat. Quocirca legis latoris est, ut caliginem illam discutiat, nobis persuadere, justum et injustum simulacris esse similia, quæ aliter justo, aliter injusto appareant, et, si justus sanæ mentis homo sit, a solo justo recte dijudicentur. Τὸ πόρρωθεν ὀρώμενον spectat ad sequentem justī et injustī comparationem cum adumbratis imaginibus (σκιαγραφήμασι), quæ si e longinquo intuearis, admodum fallacia sunt remque exhibent ita, ut sensibus nostris arideat. Hac igitur ratione etiam injustum nobis placere poterit, si solum ejus speciem adumbratam contemplamur; res vero non ita sunt, ut apparent, sed ut percipiuntur ac dijudicantur a sana mente. De ἐσκιαγραφημένους vid. nostra ad Polit. ii. 8. — Pro δ' ἡμῖν Cod. Voss. δ' εἰ μὴ, et in marg. δὴ μοι. Ast.

δ' ἡμῖν] In quodam vet. δ' εἰ μὴ: sed vel in δὴ μοι mutanda sunt illa, vel δ' ἡμῖν retinendum. STEPH. τῶ τοῦ δικαίου] Voculam τῶ abesse satius fortasse fuerit. Paulo post autem εαυτοῦ non videtur posse ferri. Deinde pro παντὶ rectius scrib. πάντη, ex vet. STEPH.

τῶ τοῦ δικαίου] Sc. σκιαγραφῆματι,

μὲν ἀδίκου καὶ κακοῦ ἑαυτοῦ θεωρούμενα ἡδέα, τὰ δὲ δίκαια ἀηδέστατα, ἐκ δὲ δικαίου πάντα^α τὰναντία παντὶ πρὸς ἀμφοτέρα.

ΚΛ. Φαίνεται.

ΑΘ. Τὴν δ' ἀλήθειαν τῆς κρίσεως ποτέραν κυριωτέραν εἶναι φῶμεν; πότερα τὴν τῆς χειρόνος ψυχῆς ἢ τὴν^β τῆς βελτίονος;

ΚΛ. Ἀναγκαῖόν ποῦ^β τὴν τῆς ἀμείνονος.

ΑΘ. Ἀναγκαῖον ἄρα τὸν ἀδίκον βίον οὐ μόνον αἰσχίω καὶ μοχθηρότερον ἀλλὰ καὶ ἀηδέστερον τῇ ἀληθείᾳ τοῦ δικαίου τε εἶναι καὶ ὀσίου βίου.

ΚΛ. Κινδυνεύει κατὰ γε τὸν νῦν λόγον, ᾧ φίλοι.^η

ΑΘ. Νομοθέτης δὲ οὔ τι καὶ σμικρὸν ὄφελος, εἰ καὶ μὴ τοῦτο ἦν οὕτως ἔχον, ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ἤρηχ' ὁ λόγος^ι ἔχειν, εἴ περ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν ἐπ' ἀγαθῷ ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς νέους, ἔστιν ὅ τι τούτου ψεῦδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψεύσατό ποτε καὶ δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας πάντα τὰ δίκαια;

γρ Α.—^ο δ' om pr Ω.—^ι τὴν om ἡ.—^ε ποῦ om ἡ.—^η φίλε σ.—^ι νῦν δ λόγος εἴρηχ'

quod e voce prægresso ἐσκιαγραφημένα petendum. Ast.

ἑαυτοῦ] Non ἑαυτοῦ, (quod nullum hic locum habet) sed ἀνθρώπου scriptum fuisse suspicor, et quidem compendiarια scriptura: hoc modo nimirum, ἀνοῦ: sicut ἀνος pro ἀνθρωπος in vet. libris sæpe occurrit, itidemque in cæteris casibus servatur eadem forma compendii: quod et in Ald. editione alicubi visitur. Facilis autem fuerat ex ἀνοῦ in ἀνοῦ, ex hoc deinde in ἑαυτοῦ, lapsus. ΣΤΕΡΗ. ἑαυτοῦ neque Ficinus agnoscit neque Cornarius, et turbat omnino orationem. Biv.

ἑαυτοῦ] Hoc Stephanus merito offendebatur: scripsimus ἀνοῦ: si spectantur ab eo, qui ipse (ἀνοῦ) injustus ac pravus est; ἐκ est enim i. q. ἐπὶ, vid. Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 118. Illis ἐκ μὲν ἀδίκου opposita sunt ἐκ δὲ δικαίου; oratio vero ipsa perturbata est; confusa enim inter se sunt τὰ μὲν ἀδिका et τὰ δὲ δίκαια, et propter interjectum ἐκ μὲν ἀδίκου—verba τὰ δὲ δίκαια, quæ opponi

debeant prægressis τὰ μὲν ἀδिका, tantummodo annexa sunt hoc sensu, sicuti contra justa ipsi apparent injucundissima. Denique pro παντὶ scripsimus πάντη, quod Steph. conjecit: a justo autem spectata (justa et injusta) prorsus (πάντα) sibi contraria in omnibus (πάντη) apparent. Sic etiam Cod. Par. (vid. Faehs. Syllog. p. 302.) videtur legere. Ast.

νομοθέτης δὲ, οἶ] Laudantur ab Euseb. Præp. Evang. xii. 31. p. 607. D. Pro ἤρηχ' Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἤρηχ', vitiose. Satia tritum est ὁ λόγος αἰρεῖ, ratio evincit, probat s. persuadet. Vid. Gataker. ad M. Antonin. iv. 24. p. 182. et Heind. ad Parmenid. p. 232. Ast.

εἴπερ τι καὶ ἄλλο] Si quid mendacii juvenibus boni causa dicere sustinebit. Sic εἴ τις ἄλλο s. ἕτερον (vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 537.) et εἴπερ τι καὶ ἄλλο (Heind. ad Phædon. §. 28.) usurpari solent. Ast.

ποιεῖν] Sive ποιεῖν retinendum, sive in πείθειν mutandum putemus, alio infi-

ΚΛ. Καλὸν μὲν ἢ ἀλήθεια, ᾧ ξένη, καὶ μόνιμον, ἔοικε μὴν οὐ ῥάδιον εἶναι πείθειν.

III. II. 254. ΑΘ. Εἶεν τὸ μὲν τοῦ Σιδωνίου μυθολόγημα ῥάδιον ἐγένετο πείθειν, οὕτως ἀπίθανον ὄν, καὶ ἄλλα μυθία.

nitino videtur opus fore : quid si igitur, μᾶλλον πείθειν, ποιεῖν μὴ βία, etc. legamus? STEPH. Induxit eum Ficini versio, quæ est : quod videlicet ita trahere audientes valeat, ut non vi, sed sponte justitiam velint suscipere. Legit igitur ἀκούοντας πείθειν, ποιεῖν μὴ etc. ἀκούοντας excidit forte propter v. similis soni ἀλλ' ἐκόντας. BIP.

ποιεῖν] Marg. Leid. ad v. ποιεῖν adscriptum exhibet πείθειν, quæ est conjectura Steph. Plurima enim, quæ nescio a quo oræ illius libri injecta sunt, animadverti esse commenta Steph. Ejus autem correctione non opus est. Δυνασθαι significationem habet præstandi aliquid et efficiendi. Δυνάμενον ποιεῖν igitur est efficere ut faciant. Phileb. p. 23. D. μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτον προσδέσσει διὰ κρισίν τινος δυνάμενον; Hipp. Maj. p. 296. D. ἐάν γε, ᾧ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται, καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ᾗ. Menon. p. 77. B. χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. p. 78. B. βούλεσθαι τε τὰγαθὰ καὶ δύνασθαι. Eurip. Med. 127. τὰ δ' υπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς : ubi mira molitur Musgrav. Sed ad illa ποιεῖν μὴ βία ἀλλ' ἐκόντας π. τ. δ. deest subjectum; nec possit, credo, ad verba ποιεῖν μὴ βία suppleri τοὺς νέους; quivis enim supplebit τὸν δυνάμενον. Mitto Bipontinum sycophantam cum Ficino suo. Euseb. Præp. Ev. xii. p. 607. ἐκόντας πάντας πάντα τὰ δίκαια. Vere, opinor. Ad Eusebii locum quæ Vigerus scripsit, ea confutato Stephano jam non opus est refellere. BOECKH. p. 143—144.

μᾶλλον, ποιεῖν] Vulgo μᾶλλον ποιεῖν; in marg. Cod. Voss. adnotatum extat πείθειν, quod e Stephani nota margini adscripta profectum esse, bene Boeckh. conjicit. Verbum videlicet desiderabant Steph. et Viger. ad Euseb. p. 58. et ille quidem πείθειν ante ποιεῖν interponi volebat, hic vero πράττειν vel simile verbum desiderabat. Sed δυνάμενον, ut recte Boeckhius monuit, est valens eo, ut, s. efficiens, ut. Sic infra c. 12. p. 671. C. δυνάμενος, τὸν εὐελπιν—ἐθέλειν ποιεῖν. Ante infinitivum vero ὥστε intellige, ut iii. 16. p. 701. C. v. 10.

739. C. κοινὰ μὲν ὄραν δοκεῖν cet. c. 12. 742. A. μισθοὺς μισθωτοῖς—ἀποτίνειν. vi. 5. 756. E. ἐξεργεῖν—ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις. vi. 7. p. 759. D. vii. 10. 803. B. ix. 3. 857. A. ἰκανῆν—τὴν ἄλλην οὐσίαν ἀποτίνειν. xi. 3. 917. E. Epimom. 9. p. 986. B. φερομένους, ἐν ὀχμήμασι πορεύεσθαι. Vid. Lexic. Xenophont. v. iv. p. 624. Schaefer. ad Eurip. Hippol. 1385. Matthiæ Gr. Græc. §. 768.—Euseb. exhibet πάντα πάντα (vulgo πάντα legitur); unde conjiciat fortasse quispiam, legendum esse : δυνάμενον μᾶλλον ποιεῖν, μὴ βία, ἀλλ' ἐκόντας πάντας πράττειν τὰ δίκαια. Et verbum πράττειν propter prægressum ποιεῖν facile obliterari potuit. Ficinus quomodo legerit, non clare perspicitur ex ipsius verbis : maxime cum nullum mendacium hac falsitate utilius excogitare possit, quod videlicet ita trahere audientes valeat, ut non vi, sed sponte justitiam velint suscipere. AST.

οὐ ῥάδιον] Int. ἢ ἀλήθεια, πείθειν, (v. ad i. 12.): id quod verum esse putamus, difficile est nobis persuadere, non ita esse. AST.

ελεν] Ironiæ inservit, vid. ad Polit. i. 11. Ceterum nota est fabula, quæ Cadmum Phœnicem, Agenoris filium, interfecto ingenti dracone, e cujus dentibus humi sparsis viri armati orti essent, Cadmeam arcem (postea Thebas dictam) condidisse tradit; vid. Hygin. fab. 178. et interpp. ad Ovid. Metam. iii. 1. AST.

τὸ μὲν] Alterum orationis membrum, τὸ δὲ ἡμέτερον οὐ, vel simile, omissum videri possit (v. Hermann. ad Viger. p. 800.) sed solet μὲν, ut innumera exempla ostendunt, non sequente δὲ, etiam tunc poni, si nihil supplendum est vel supplere possis. Sic iii. 10. p. 691. A. Τὸ μὲν εἰκός. Charmid. 153. C. Παρεγένον μὲν, ἢ δ' ὅς, τῇ μάχῃ. Theæt. 156. C. Ὅσον μὲν οὖν βραδὺν cet. 161. E. οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλόγιος φλυαρία, εἰ ἀληθὴς ἢ ἀλήθεια Πρωταγόρου. Polit. i. 8. 334. C. Εἰκός μὲν, ἔφη, οὐς ἂν τις ἤγγηται χρηστοῦς, φιλεῖν, οὐς δ' ἂν πονηροῦς, μισεῖν. viii. 4. 549. C. Men. 82. B. Cratyl. 300. B. Aristoph. Av. 1214. 1220. Ran. 378. Vid. Locell. ad Xe-

ΚΛ. Ποῖα;

ΑΘ. Τὸ σπαρέντων ποτὲ ὀδόντων ὀπλίτας ἐξ αὐτῶν
 φῦναι. καὶ τοι μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτη παράδειγμα τοῦ
 πείσειν ὃ τι ἂν ἐπιχειρῇ τις πείθειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς, II. 661.
 ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ^κ σκοποῦντα ἀνευρίσκειν ἢ τί
 πείσας μέγιστον ἀγαθὸν ἐργάσαιτο¹ ἂν πόλιν, τούτου δὲ
 πέρι πᾶσαν μηχανὴν εὐρίσκειν, ὃν τινὰ ποτε τρόπον ἢ τοιαύτη
 ξυνοικία πᾶσα περὶ τούτων^m ἐν καὶ ταῦτόν ὅτι μάλιστα
 φθέγγοιτ' αἰεὶ διὰ βίου παντὸς ἐν τε ᾠδαῖς καὶ μύθοις καὶ
 λόγοις. εἰ δ' οὖν ἄλλη πη δοκεῖ ἢ ταύτη, πρὸς ταῦτα οὐ-
 δεὶς φθόνος ἀμφισβητῆσαι τῷ λόγῳ.

ΚΛ. Ἄλλ' οὐ μοι φαίνεται πρὸς γε ταῦτα δύνασθαι
 ἡμῶν ἀμφισβητῆσαί ποτ' ἂν οὐδέτερος.

ΑΘ. Τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἔμον ἂν εἶη λέγειν. φημί
 γὰρ ἅπαντας δεῖν ἐπάδειν τρεῖς ὄντας τρὺς χοροὺς ἔτι νέαις
 οὔσαις ταῖς ψυχαῖς καὶ ἀπαλαῖς τῶν παίδων, τὰ τε ἄλλα
 καλὰⁿ λέγοντας πάντα ὅσα διεληλύθαμεν τε καὶ ἔτι διέλ-
 θοιμεν ἂν, τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῶν τοῦτο ἔστω τὸν αὐτὸν^o
 ἡδιστόν τε καὶ ἄριστον ὑπὸ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκοντες III. II. 255.

δ λόγος ε.—^κ δὴ ε.—¹ ἐργάσαιτ' ε.—^m τούτων ε.—ⁿ καὶ ε.—^o αὐτῶν ε.—^p δ παι-

noph. Ephes. p. 226. et Heindorf. ad Theat. §. 49. Charm. p. 97. Crat. p. 25. et Phædon. §. 2. Ast.

ἐπιχειρῆ τῆς] τῆς videri possit expungendum: et a Ficino quidem certe non agnoscitur, qui refert ἐπιχειρῆ ad νομοθέτην: sed sciendum est, non aliter debere intelligi hunc locum quam si dictum esset, μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτη παράδειγμα τοῦ πείσειν τινὰ ὅτι ἂν ἐπιχειρῆ πείθειν etc. atque hunc illius vocales τῆς usum exemplo minime carere. Sensus igitur erit: Quod ille fecit ut res adeo absurda et incredibilis fidem impetraret, exemplo est legislatori, posse quempiam animis juvenum quicquid velit persuadere. STEPH. Ficinus vertit: Magnum enim id legislatori exemplum est, posse animis juvenum, quodcumque velit, persuadere. Sed recte vulgatam lectionem Steph. defendit. BRP.

τῆς] τῆς ante πείθειν sententiam generatim exhibet, bene Stephano monente. AST.

ἀμφισβητῆσαί ποτ' ἂν] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. τ' ἂν. Ficin. posse unquam de his dubitare. Prægressa amplificavit Ficin. vertendo, equidem ita sentio, si vero vos aliter, nulla invidia sit contradicere. AST.

ἔτι νέαις] Sic Ficin. quoque, qui vertit, teneris adhuc et mollibus puerorum animis. In Ald. Lov. Bas. 1. et 2. legitur εἶτε. Mox pro ἄλλα καλὰ (Ficin. alia bona) Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἄλλα καλ. AST.

τὸν αὐτὸν] Sic Ald. Lov. Bas. 1. 2. Cod. Voss. et Ficin. (vitam eandem); respiciuntur enim, quæ hujus capituli initio exposita sunt. Stephanus, qui αὐτῶν scripsit, immemor videtur fuisse eorum, quæ supra disputata legimus.— Ante ἀληθέστατα cet. in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Cliniae nomen comparet; Ficin. vero ita vertit, ut legimus. Deinde Bas. 1. 2. et Cod. Voss. φθεγγόμενα, vitiose. AST.

ἀληθέστατα ἐροῦμεν ἅμα καὶ μᾶλλον πείσομεν οὓς δεῖ πείθειν, ἢ ἐὰν ἄλλως πως φθεγγώμεθα λέγοντες.

ΚΛ. Συγχωρητέον ἂ λέγεις.

ΑΘ. Πρῶτον μὲν τοίνυν ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικὸς^p ὀρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέσον ἀσόμενος ἀπάσῃ σπουδῇ καὶ ὅλη τῇ πόλει, δεύτερος δὲ ὁ μέχρι τριάκοντα ἔτων, τὸν τε Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων ἀληθείας περὶ καὶ τοῖς νέοις ἴλεων μετὰ πειθοῦς γίνεσθαι ἐπευχόμενος. δεῖ δὲ δὴ καὶ ἔτι τρίτους τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἔτη μέχρι τῶν ἐξήκοντα γεγονότας ἀδειν τοὺς δὲ μετὰ ταῦτα, οὐ γὰρ ἔτι δυνατοὶ^q φέρειν ᾠδὰς, μυθολόγους περὶ τῶν αὐτῶν ἡθῶν^r διὰ θείας φήμης καταλελειῖθαι.

ΚΛ. Λέγεις δέ, ᾧ ξένε, τίνας τούτους τοὺς χοροὺς τοὺς τρίτους; οὐ γὰρ πάνυ ξυνίεμεν^s σαφῶς ὅ τί ποτε βούλει φράζειν αὐτῶν περὶ.

ΑΘ. Καὶ μὴν εἰσί γε οὔτοι σχεδὸν ὧν χάριν οἱ πλεῖστοι τῶν ἔμπροσθεν ἐρρήθησαν^t λόγων.

ΚΛ. Οὐπω μεμαθήκαμεν, ἀλλ' ἔτι σαφέστερον πειρῶ φράζειν.

§. 9. ΑΘ. Εἴπομεν, εἰ μεμνήμεθα, κατ' ἀρχὰς τῶν
 III. II. 256. λόγων ὡς ἡ φύσις ἀπάντων τῶν νέων διάπυρος οὔσα ἡσυχίαν οὐχ οἷα τε ἄγειν οὔτε κατὰ τὸ σῶμα οὔτε κατὰ τὴν φωνὴν εἶη, φθέγγοιτο δ' αἰεὶ ἀτάκτως καὶ πηδῶ. τάξεως δ' αἴσθησιν τούτων ἀμφοτέρων τῶν ἄλλων μὲν ζῶων οὐδὲν ἐφάπτοιτο, ἢ δέ^u ἀνθρώπου φύσις ἔχει μόνη τοῦτο.

δικὸς om ἡ.—^q δυνατὸν f.—^r ἡθῶν A. C. v. h. x: φῶδων *s.—^s ξύνισμεν f.—^t ἐρρήθησαν

φέρειν ᾠδὰς] Cf. 9. 665. D. ἔκνου πρὸς τὰς ᾠδὰς μεστὸς πᾶς που γιγνόμενος πρεσβύτερος. Ast.

φῶδων] Invenitur etiam genit. ἡθῶν scriptus loco genitivi φῶδων, et adject. μυθολόγους junctum cum subst. φῶδās. ΣΤΕΡΝ. Nepe in Ficini libris, quorum auctoritatem secutus vertit: quia non amplius de eisdem moribus fabulas poterunt decantare. Bir.

μυθολόγους] Male Ficin. vertit: his autem seniores, quia non amplius de iis-

dem moribus fabulas poterunt decantare, dimittendos divino oraculo censemus. Recte Cornar. eos autem—relinquere oportet, ut de iisdem cantilenis per divina oracula fabulentur. Ast.

§. 9. διάπυρος] I. e. θερμὸς, fervens, ut vi. 22. p. 783. A. ἔρωσ—διαπυρωτάτος τοὺς ἀνθρώπους μανίαις ἀπεργάζεται πάντως. Vid. ad Polit. x. 13. Ceterum respicitur ii. 1. 653. E. Mox Ald. Lov. Bas. 1. 2. ἔχει. Ast.

τῆ δὴ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἶη, τῆ δ' ii. 665.
 αὐτῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξείως ἅμα καὶ βαρείως συγ-
 κεραυνυμένων, ἁρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο, χορεία δὲ
 τὸ ξυναμφοτέρων κληθεῖη. θεοὺς δὲ ἔφαμεν ἑλεοῦντας
 ἡμᾶς συγχορευτάς τε καὶ χορηγούς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν
 τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας, καὶ δὴ καὶ τρίτον ἔφαμεν, εἰ
 μεμνήμεθα, Διόνυσον.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐ μεμνήμεθα;

ΑΘ. Ὁ μὲν τοίνυν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν
 χορὸς εἴρηται, τὸν δὲ τρίτον καὶ τὸν λοιπὸν χορὸν ἀνάγκη
 τοῦ Διονύσου λέγεσθαι.

ΚΛ. Πῶς δὴ; λέγε· μάλα γὰρ ἄτοπος γίγνοιτ' ἂν
 ὡς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι Διονύσου πρεσβυτῶν χορὸς, εἰ
 ἄρα οἱ ὑπὲρ τριάκοντα καὶ πεντήκοντα δὲ γεγονότες
 ἕτη μέχρι ἐξήκοντα αὐτῶ χορεύουσιν.

ΑΘ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. λόγου δὴ δεῖ πρὸς iii. ii. 257.
 ταῦτα, οἶμαι, ὅτι τοῦτο εὐλογον οὕτω γιγνόμενον ἂν γίγ-
 νοιτο.

ΚΛ. Τί μὴν;

ΑΘ. Ἄρ' οὖν ἡμῖν τά γε ἔμπροσθεν ὁμολογεῖται;

ε.— δ' εἴη.— δὴ Α: δὲ *ε.— τοῦτο ὀξείως v.— ἁρμονία ἦρ, ἁρμονία Ω: ἁρ-
 μονίας *ε.— που ΞΩεἴη.— ξυναμφοτέρων ἦ.— δ' ἦρ.— φαμεν f.— γε Α, τε
 Ω, τέ γ' ἦ, τ' v.— οἱ om f.— δὲ καὶ Ξ.— δὴ f, om ἦ.— εἰς ἕτη
 ἕτη δὴ δὴ

τῆ δ' αὐτῆς φωνῆς] Dativus cum
 verbo προσαγορεύοιτο conjunctus est sine
 interventu praepositionis ἐπί; nempe
 propter praegressum dativum pro nomi-
 nativo dativus positus est, ac si verbum
 sequatur dativum regens, velut ἐπιτι-
 θεῖτο.— τὸ ξυναμφοτέρων. Ald. Lov.
 Bas. 1. 2. που ξυναμφοτέρων. Ficin.
 utrumque vero simul chorea nominabatur.
 Ast.

μάλα γὰρ ἄτοπος] Verba a μάλα ad
 χορεύουσιν in Ald. Lov. Bas. 1. et
 2. Atheniensis sunt; Clinius respondet
 Ἀληθέστατα μ. λ. et tunc pergit Athe-
 niensis: Λόγον δὲ δεῖ cet. Quam Steph.
 secutus est orationis distributionem, eam
 Ficin. et Cornar. monstraverant. Ast.

ὡς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι] Alicui, ut-

pote tam subito s. extemplo audienti;
 solet enim in his ὡς ita poni, ut relatio-
 nem, quam vocamus, significet (sic ὡς
 ἐμὸς est: für mich nehmlich.) Vid. ad
 x. 6.— De καὶ δὲ vid. i. 9. Mox αὐτοῖ
 pro αὐτῶ scripsimus; αὐτοῖ est seorsum,
 per se; igitur: si seniores choram cele-
 brant peculiarem s. seorsum a junioribus.
 Ceterum Ald. Lov. Bas. 1. et 2. vitiose
 exhibent χωρεύουσιν. Ast.

ἔπη] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἔποι,
 solemnium harum vocum confusione, vid.
 Gronov. ad Arrian. iii. 25. p. 141. Ast.

ἄρ' οὖν κ. τ. λ.] Citant haec Clemens
 Alexandr. Strom. iv. p. 363. et Euseb.
 Praep. Ev. xii. 32. p. 608. B. Apud
 Euseb. περὶ τοῦ δεῖν, unde τοῦ δεῖν pro
 τὸ δεῖν receperimus, et mox παντός. Ast.

ΚΛ. Τοῦ πέρι;

ΑΘ. Τὸ δεῖν πάντα ἄνδρα καὶ παῖδα, ἐλεύθερον καὶ δοῦλον θῆλύν τε καὶ ἄρρενα, καὶ ὅλη τῇ πόλει ὅλην τὴν πόλιν αὐτὴν αὐτῇ ἐπάδουσαν μὴ παύεσθαι ποτε ταῦτα ἀδιεληλύθαμεν, ἀμῶς^k γέ πως αἰεὶ μεταβαλλόμενα καὶ πάντως παρεχόμενα ποικιλίαν, ὥστε^l ἀπληστίαν εἶναί τινα τῶν ὕμνων τοῖς ἄδουσι καὶ ἡδονῇ.

ΚΛ. Πῶς δ' οὐχ ὁμολογοῖτο ἂν δεῖν ταῦτα^m οὕτω πράττεσθαι;

ΑΘ. Ποῦ δὴ τοῦθ' ἡμῖν τὸ ἄριστον τῆς πόλεως, ἠλικίαις τε καὶ ἅμα φρονήσεσιⁿ πιθανώτατον ὂν τῶν ἐν τῇ πόλει, ἄδον τὰ κάλλιστα μέγιστ' ἂν ἐξεργάζοιτο ἀγαθά; ἢ τοῦτο ἀνοήτως οὕτως ἀφήσομεν, ὃ κυριώτατον ἂν εἴη τῶν καλλίστων τε καὶ ἀφελιμωτάτων ᾠδῶν;

ΚΛ. Ἄλλ' ἀδύνατον τὸ μεθίναναι, ὥς γε τὰ νῦν λεγόμενα.

ΑΘ. Πῶς οὖν πρέπον ἂν εἴη τοῦτο; ὄρατε εἰ τῆδε.

ΚΛ. Πῆ δῆ;

ΑΘ. Πᾶς που γιγνόμενος πρεσβύτερος ὄκνου πρὸς τὰς

III. ii. 258.

Ω, δεῖ δὴ τ: δὲ δεῖ εῖης et mg Ω.— τὸν ἢ, τοῦτον margo ἢ.—^k ἀμ. ... εἴ.—^l ὥστ'

ἐπάδουσαν, μὴ] Malim ἐπάδουσαν jungere cum μὴ παύεσθαι. STERN.

ἐπάδουσαν] Hoc participium infinitivi partes agens, pendere e verbo παύεσθαι, non monerem, nisi libri editi post ἐπάδουσαν interpungerent. AST.

καὶ ἡδονῇ] Non puto scripsisse Platonem καὶ ἡδονῇ, sed potius τῆς ἡδονῆς, jungentem cum ἀπληστίαν, ἡδονῆς vero cum ὕμνων. Sic autem legendo ita intelligendus hic esset locus, ac si dictum esset ἀπληστίαν ἡδονῆς τῆς ἐκ τῶν ὕμνων. STERN. Scilicet Ficin. vertit: ut ex innumerabili hymnorum varietate inexplebili quodammodo voluptate concinentes afficiantur. Similiter Cornar. et omnino varietatem exhibeant, quo inexplebili quadam hymnorum voluptate canentes afficiantur. Sed ἀπληστία non tam immoderatam, quam cupiditatem insatiabilem significat, ut viii. 3. p. 831. D. διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀπληστίαν. Polit. viii. 7. δι' ἀπληστίαν ταῦ προκειμένου ἀγαθοῦ τοῦ ὡς πλουσιώτατον

δεῖν γίγνεσθαι. Epist. viii. p. 354. D. ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Tim. 73. A. παρέχουσα ἀπληστίαν διὰ γαστριμαργίαν. Sic ἀπλήστου χρημάτων vi. 16. p. 773. D. Igitur sensus est: ita ut miro quodam et insatiabili carminum desiderio teneantur. Verba autem καθ' ἡδονῇ admodum languent; quocirca, nisi e margine irrepserunt, legendum esse censeo a θ' ἡδονῇ, [sic] voluptatis gratia, voluptatis inde percipiendae causa; vid. vir. doct. ad Viger. de Idiot. p. 623. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 182.—Mox Euseb. οὐκ ἂν ὁμολογοῖτο δεῖν ταῦτα. AST.

ποῦ δὴ τοῦθ'] Bene Ficin. vertit: Sed quo (i. e. ubi) optima haec civitatis pars (seniores), cui praeter aetatem atque prudentiam summa inest ad persuadendum auctoritas, optima canendo maximorum bonorum causa erit. Mox vulgo ὄρατε εἰ τῆδε. ΚΛ. Πῆ δῆ; Vid. ad i. 10. p. 639. A. Deinde post μάλλον pro interrogationis nota colon ponendum. AST.

ἄδᾶς μεστός, καὶ χαίρει τε ἥττον πράττων τοῦτο καὶ ἀνάγκης γιγνομένης αἰσχύνοιτ' ἂν μᾶλλον, ὅσα πρεσβύτερος καὶ σωφρονέστερος γίγνεται, τόσῳ μᾶλλον. ἄρ' οὐχ οὕτως;

ΚΛ. Οὕτω μὲν οὖν.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἐν θεάτρῳ γε καὶ παντοίοις ἀνθρώποις ἄδειν ἰστώς ὀρθὸς ἔτι μᾶλλον αἰσχύνοιτ' ἂν. καὶ ταῦτά γ' εἰ καθά περ οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες ἰσχυνοί τε καὶ ἄσιτοι ἀναγκάζονται ἄδειν οἱ τοιοῦτοι, παντάπασι που^ο ἀηδῶς τε καὶ αἰσχυνητῶς ἄδοντες ἀπροθύμως^p ἂν τοῦτ' ἐργάζονται.

ΚΛ. Ἀναγκαιότατα μέντοι λέγεις.

ΑΘ. Πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ἀδᾶς; ἄρ' οὐ νομοθετήσομεν πρῶτον μὲν τοὺς παῖδας μέχρι^q ἑτῶν ὀκτωκαίδεκα τὸ παράπαν οἴνου μὴ γεύεσθαι, διδάσκοντες ὡς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς

II. 666.

vñ.—^m δεῖν ταῦτα A: ταῦτα δεῖν *ε.—ⁿ φωνήσεως ε.—^o πως E.—^p οὐ προθύμως

πεφωνασκηκότες] Voce sub magistro (φωνασκῶ) formata et exercitata. Demosthen. de Cozon. p. 328. καὶ πεφωνασκηκῶς καὶ συνειλοχῶς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει ταύτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. De Fals. Legat. p. 421. λογάρια δύστηνη μελετήσας καὶ φωνασκήσας. Verba ipsa sunt ita conjungenda: εἰ πεφωνασκηκότες, καθάπερ οἱ χοροὶ περὶ νίκης ἀγωνιζόμενοι, ἰσχυνοί τ. κ. ἕσ. ἀναγκάζονται ἄδειν.—Deinde παντάπασι πως ex Ald. Lov. Bas. 1. et 2. revocavimus pro παντάπασι που. Ast.

ἄρ' οὐ νομοθετήσομεν] Non dubito falsum esse illud ἄρ' οὐ. Nam si interrogatio esset, ea certe non post v. γεύεσθαι desincret, sed demum p. 666. C. post illud εὐπλαστότερον εἶναι. Sed quis usque eo pertinere interrogationem censebit, præsertim quum sequatur: πρῶτον μὲν δὴ διατεθῆις ὀθως ἕκαστος κ. τ. λ.? Quocirca nullam omnino arbitror interrogationem esse, sed emendo: ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν. De usu particulæ hujus v. Heind. ad Charnid. p. 73. Idem responde Legg. i. p. 646. A. Ἄρ' οὖν ποιηρότατος, φαμίην, ὁ τοιοῦτος. Fic. Erit itaque pessimus. Nostro loco eo tutius licet hoc periclitari, quum Cod. Leid. et Stob. Ecll. Eth. xlii. p. 294. habeant οὖν, non οὐ, atque etiam Fic. vertat absque interrogatione: Principio lege sancietus. Воескн. p. 144, 145.

ἄρ' οὖν νομοθετήσομεν] Laudant hunc locum Galen. de animi morib. corp. temperat. p. 350. v. 11. t. i. ed. Bas. et Stob. Serm. xlii. p. 294. v. 51. E Stobæo et Cod. Voss. Ἄρ' οὖν προ Ἄρ' οὐ reposuimus, vid. ad ii. 4. Boeckhii scribi volebat ἄρ' οὖν, quod jure damnat Hermann. ad Soph. Antig. p. 53. ed. Erfurd. min. Mox Athen. γεύεσθαι. Ast.

πῦρ ἐπὶ πῦρ] Notum proverbium est. V. Zenob. p. 141. Mich. Apost. xvii. 3. Hesych. et Suid. v. Apud hunc tamen male est ἐπὶ πυρί. Sed πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν ex Nostro indubie venit, præter Athen. x. p. 440. C. in Juliani Epist. lii. p. 437. A. et Clem. Alex. Pædag. ii. p. 65. 50. Ἀρσέκει οὖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς κόρας ὡς ἐπιτοκλεῖστον ἀπέχεσθαι τοῦ φαρμάκου τούτου. οὐ γὰρ κατάλληλον ζεοῦση ἡλικία τῶν ὑγρῶν τὸ θερμότητον ἐπεγγεῖν, τὸν οἶνον, οἶνονε πῦρ ἐποχετεύοντας πυρί. Deinde lege ἐμμανῆ, ex Cod. Leid. Bas. 2. et Stob. Nusquam apud Platonem est ἐμμανῆς, ubi ἐμμανῆς. Legg. v. p. 734. A. καὶ ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχόμενον. Et, συντόνους δὲ καὶ οἰστρώδεις ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας ὡς οἷόν τ' ἐμμανεστάτους παρεχόμενον. Tim. p. 86. C. ἐμμανῆς τὸ πλεῖστον γιγνώμενος τοῦ βίου. Phædr. p. 251. E. ἐμμανῆς οὕσα ὅτε νυκτὸς δύναται καθεῦδειν ὅτε μεθ' ἡμέραν. Soph.

τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐπὶ τοὺς[†] πόνοὺς ἐγγχει-
 ρεῖν[§] πορεύεσθαι, τὴν ἐμμανῆ[‡] εὐλαβοῦμενοι^{||} ἕξιν τῶν νέων
 μετὰ δὲ τοῦτο^υ οἴνου μὲν δὴ γεύεσθαι τοῦ μετρίου μέχρι
 τριάκοντα ἑτῶν, μέθης δὲ καὶ πολυουσίας τὸ παράπαν τὸν
 III. ii. 259. νέον ἀπέχεσθαι τετταράκοντα δὲ^w ἐπιβαίνοντα ἑτῶν, ἐν
 τοῖς ζυσιτίοις εὐαχθηέντα, καλεῖν τοὺς τε ἄλλους θεοὺς
 καὶ δὴ καὶ^x Δίονυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν^y
 τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν, ἣν τοῖς ἀνθρώποις^z ἐπίκουρον τῆς

Ξ, προθύμως τφ.—^a μέχρι Ωστ: μέχρως s.—[†] ἐπὶ τοὺς om Ξ.—[§] ἐγχαρεῖν v.—
[‡] ἐμμανῆ s.—^{||} εὐλαβοῦμένους ΞΩστ, εὐλαβοῦμενος f.—^y τούτου ἡ.—^w δ' f.—^x καὶ
 post δὴ om f.—^z πρεσβυτῶν A.—^z τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις Ξs.—^z ἐνταθέντα Ξ.—

Electr. 288. τῆνικαῦτα δ' ἐμμανῆς Βοᾷ παρασταῶ. Eurip. Electr. 1253. Δειναὶ δὲ Κῆρες αἱ κυνάπιδες θεαὶ Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον. Bacch. 1092. διὰ δὲ χειμάρρου νάπης Ἀγμῶν τ' ἐπήδων θεοῦ προαῖσιν ἐμμανεῖς. Cyclop. 3. ἦνικ' ἐμμανῆς Ἡρας ὑπο Νύμφας ὄρειας ἐκλιπὼν ἄχου τροφούς. Hic corrigat Scaliger ἐμμανῆς, quod nusquam est apud Eurip. Mox ut alia pratermittam, pro μὲν δὴ habent vett. edd. μὲν δεῖ, Stob. μὲν ἤδη. Hoc est verum, quod agnoscent Græce docti. Ut hic frequentī errore δεῖ et δὴ in vett. edd. ita alibi ἤδη et ἔδει confusa sunt. Eurip. Alcest. 130. habes: Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεστα βασιλεῦσι, Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς Αἰμῶρραντοι θυσίαι πλήρεις, Οὐδ' ἔστι καίων ἕκος οὐδέν. Schol. ἂ ἔδει ποιεῖν, τετέλεστα Ἀδμήτῃ. Hinc et metri causa correxi certissime: Πάνθ' ἂ γ' ἔδει, τετέλεστα βασιλεῖ, Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖσιν—. Judicent periti. Postremo, quod mox sequitur apud Platonem τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, in eo Athen. x. p. 440. C. omittit ἄλλοις: nimirum quod ipsi videbatur insolentius. Sed prorsus geminum Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, qui locus vicissim illustratur a nostro. Sic explicare posses etiam Diodorum xiii. 97. τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους, nisi præstaret interpretatio Wolfii Prolegg. ad Deinosth. Lept. p. lxxvii. not. Non eodem at simili modo dicitur Rep. v. p. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὔτοι ἄριστοι; At ita plane Latini addunt cetera. Cic. Verr. Act. ii. 4. 32. 'In istius lenonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditariis ornamentis Capitoliū ornamenta ponentur?' ΒΟΕΣΚΗ. p. 145—147.

πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν] Cf. Chrysostom. Ep. ad Rom. p. 29. Senec. de Ira ii. 20. §. 3. A. Gell. Noct. Attic. xv. 2. Macrobi. Saturn. ii. 8. p. 355. Bip. In proverbium venit πῦρ ἐπὶ πῦρ, ut apud Aristocli. in Euseb. Præp. Ev. xi. 3. p. 510. C. Cf. Stob. Serm. xlvii. p. 420. Serm. lxxi. p. 432. Sic et μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ apud Plutarch. Præcept. Conjug. p. 143. F. Vid. Erasmi Adag. Chil. i. Cent. ii. p. 51. In libro nostro exciderunt verba ἐπὶ πῦρ. Ast.

ἐμμανῆ] γρ. ἐμμανῆ. ΣΤΕΡΗ. Scil. in Bas. 2. Bip.

ἐμμανῆ] Sic Athen. Stob. Bas. 2. et Cod. Voss. libri reliqui ἐμμανῆ, quod ab usu Platonicō abhorret. Vid. Boeckh. Deinde Stob. et Cod. Voss. εὐλαβοῦμενους; sed εὐλαβοῦμενοι refertur ad διδάσκοντες hujusque causam explicat.—Mox ἤδη pro δὴ Athen. et Stob. Ald. Bas. 1. 2. et Galen. δεῖ. Galen. νέους. Ast.

πρεσβυτῶν] Legitur etiam πρεσβυτῶν, et sine ἄλλοις ante ἀνθρώποις. ΣΤΕΡΗ. Ficinus quidem non expressit ἄλλοις, legit tamen πρεσβυτῶν: nisi in hoc Cornarium potius, qui vertit, seniorum, respexerit. Athenæus quoque, qui l. x. p. 440. C. h. l. laudat, omittit ἄλλοις, habet tamen idem πρεσβυτῶν. Bip.

πρεσβυτῶν] Galen. et Stob. πρεσβυτέρων, Cod. Voss. πρεσβυτῶν. Ficin. ad sacra senum et ludos. Mox Stob. τελετὴν ἅμα καὶ παιδεῖαν. Vinum, ut Bacchi donum ac symbolum, dicitur τελετῆ (mysterium) et παιδιὰ (lusus, utpote festis diebus) senum, propterea quod liber ejus usus ex Platonis sententia non nisi senibus concessus esse debet. Ast.

τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις]. Ab Athenæo

τοῦ γήρωσ ἀσπηρότητος ἔδαρῆσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι, μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθά περ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα,^a γιγνόμενον, καὶ οὕτως εὐπλαστότερον εἶναι. πρῶτον μὲν δὴ διατεθεῖς οὕτως ἕκαστος ἄρ' οὐκ ἂν ἐθέλοι προθυμότερόν τε, ἥττον αἰσχυνόμενος, οὐκ ἐν πολλοῖς ἀλλ' ἐν μετρίοις,^b καὶ οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις ἀλλ' ἐν οἰκείοις, ἄδειν τε καὶ ὁ πολλάκις εἰρήκαμεν ἐπάδειν;

ΚΛ. Καὶ πολὺ γε.

ΑΘ. Εἰς μὲν γε τὸ προάγειν τοίνυν αὐτοὺς μετέχειν ἡμῖν ὠδῆς οὗτος ὁ τρόπος οὐκ ἂν παντάπασιν ἀσχήμων γίγνοιτο.

ΚΛ. Οὐδαμῶς.

§. 10. ΑΘ. Ποίαν δὲ ἄσουσιν οἱ ἄνδρες φανῆν ἢ Μοῦσαν; ἢ δῆλον ὅτι πρέπουσαν αὐτοῖς δεῖ γέ τινα.

abest ἄλλοις; sed ἄλλοις ita frequentari solet, ut sit omnino, in univēsum, vi. 17. 774. E. vid. nostra ad Phædr. p. 241. et ad Polit. v. 465. B. 467. B. vii. 520. B. 521. A. Sæpenumero, si rem ex nostri sermonis indole æstimes, videtur abundare. Etenim οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, qui senibus opponuntur, tanquam singulari humanitatis parti, sunt homines universi. Aliter vero explicari debet ἄλλο, si diversæ res memorantur, quarum ratio non est talis, qualis inter totum et partem intercedit; tunc est præterea, sed etiam; velut Gorg. 473. D. εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, a civibus non solum, sed etiam a peregrinis. Phædon. 110. E. ἃ καὶ λίθοις καὶ γῆ καὶ τοῖς ἄλλοις (comma delendum est, ut recte Beckius scripsit) ζῶοις τε καὶ φυτοῖς ἀσχη—παρέχει: quæ non solum lapidibus et terræ, verum etiam animantibus et plantis corruptionem—afferunt. Sic, ni fallor, exempla ab Heindorfio ad Phædon. l. c. collecta explicari debent. Vid. vi. 7. p. 759. A. vii. 7. p. 797. B. xii. 8. 957. D. Verba ita construe: ἦν (τελετην καὶ παιδῶν) τὸν οἶνον ἔδαρῆσατο (Διδόντος) τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις φάρμακον ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρωσ ἀσπηρότητος. Ast.

τὸν οἶνον] Epexegeti inservit, vid. i. 6. De vini præstantia vid. i. 15. et ad verba τῆς τοῦ γήρωσ ἀσπηρότητος cf. Jacobs. ad Anthol. Græc. t. i. p. 313.—

Mox Galen. ὥστε ἀνίας καὶ δυσθυμίας—σκληροῦ. Ast.

μαλακώτερόν τε] E Cod. Voss. recepit τε, quod Ficini videtur expressisse: ipsaque affectio animi, sicuti ferrum in igne, ex duritie in molliem deducta, flexibilior fit. Frequens vero est comparatio animi ferocis cum ferro aqua tincto, mollii vero cum ferro igne cocto. Plutarch. de Discrim. Adul. p. 37. C. δ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύξει καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθείς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος καὶ μαλακὸς γενόμενος. Cf. interpp. ad Soph. Aj. 650. et Antig. 475. Plutarch. Num. p. 64. D. Ceterum comparandum est cum his locus in c. 12. p. 671. B. Ast.

προθυμ. τε] Scribendum προθυμ. γε. Hæc medela pluribus locis est adhibenda. iii. p. 698. A. lege περί γε Περσῶν. Firmavit mihi posthac Cod. Leid. xii. p. 963. C. lege καὶ τὰ δύο γ' ἄλλα: vulgo τέλλα, contra usum Græcorum. Non curio Dorvillium ad Charit. p. 455. Lips. Plat. Sympos. p. 205. E. ἐπεὶ αὐτῶν τε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτέμενεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν ποιηρὰ εἶναι. Corruptum esse τε apparet; tamen non quadrat γε. Lege αὐτῶν καὶ πόδας τε καὶ χεῖρας, quod qui abierit in vulgatam, vides. Boeckh. p. 147.

§. 10. δεῖ γε] Vel δῆ γε scribendum, vel cum δεῖ γε subaudiendum εἶδειν, sumptum ex præcedente ἄσουσιν. SIERH.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Τίς ἂν οὖν πρέποι θείοις ἀνδράσιν; ἄρ' ἂν ἡ τῶν χορῶν;

ΚΛ. Ἡμεῖς γοῦν, ὧ ξένε, καὶ οἶδε οὐκ ἄλλην ἂν τινα δυναίμεθα ᾧδὴν ἢ ἦν^c ἐν τοῖς χοροῖς ἐμάθομεν ξυνήθεις ἀδεῖν γενόμενοι.^d

ΑΘ. Εἰκότως γε· ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι^e γεγόνατε

^b μορλοῖς v.—^c τὴν ΑΞΩΤϜϞ.—^d γενόμενοις Ω, γενομένοις vϜ.—^e ἐπίβουλοι Ξ et

Si quid mutandum esset, equidem scribi mallet *εἰ γέ τινα*: si verum ponimus s. jure sumimus, etiam senibus canendum esse. Ast.

οὐκ ἄλλην—δυναίμεθα] Int. ᾧδεῖν. Ficin. non possumus aliud canere, quam quod in choro didicimus. Ceterum in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. verba ἡμεῖς ad γενόμενοι Atheniensis orationi annexa sunt, ad quæ Clinias respondet Εἰκότως γε; deinde Atheniensis pergit Οὕτως γὰρ cet. Rectam orationis distributionem Ficin. et Cornar. jam ostenderant. Ast.

ἐπήβολοι] In præc. edit. male ἐπίβουλοι pro ἐπήβολοι. ΣΤΕΡΗ.

ἐπίβουλοι] Ald. Bas. 1. et 2. ἐπίβουλοι. Certissima illa emendatio ἐπήβολοι debetur, quod Stephano minime dissimulandum erat, Cornario, et firmatur consensu Eustath. ad Od. B. p. 1448. et Etymol. M. p. 357. 23. monente Ruhnkenio ad Tim. h. v. ΒΙΡ.

ἐπήβολοι] Vocem ἐπήβολος erudite illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 116. Illud tamen prætermisit, quidquid veteres grammatici de eo proferunt, derivatum esse a Porphyrio Qu. Hom. i. p. 5. ed. Argentor. ubi etiam noster locus affertur. Commodè Schol. Ms. in cod. Augustano Odysseæ n. 51. ad B. 319. Ἐπήβολος, εἶδος, γιγνώσκων, νοήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. Sed pauca nobis de etymo vocis dicenda sunt nondum occupata. Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. putat olim fuisse ἐπίβολος, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλειν, sed posthac ob legem carminis mutatum esse in ἐπήβολος, ab Homero, ut ait. At non sufficit ratio hæc: ipsum enim ἰ nulla facta mutatione poterat produci, ut passim fit apud Homerum in: natura brevi. Res meo quidem judicio ita debet expediri. Sunt quædam verba, quibus prisci Græci de causa nescio qua præfigebant ε sive η, ut Chaldæi in qui-

busdam Ebræorum, et Francogalli aliaque novi ævi nationes in Latinorum vocibus nonnullis faciunt. Cultiore ætate hoc obsoleverat in plurimis vocabulis, tamen remansit in nonnullis. Sic ἡμελλον est ἀπὸ τοῦ ἐμέλλειν, ἡδυνήθην ἀπὸ τοῦ ἐδύνασθαι, ἤθελον ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν, quod et ipsum ætatem tulerat, ἡβουλόμην ἀπὸ τοῦ ἐβούλεσθαι. Ita est λύγη, unde ἐπιλυγάτω etc. et ἡλύγη, unde ἐπηλυγάτω etc. Nescio an huc pertineat etiam forma ἀπήλαυεν. De his v. Intpr. Thom. M. p. 258. Ruhnk. ad Tim. p. 119. Præfigebant autem, ut vides, in primis litteris δ, θ, λ, μ, β. Sed fuisse hoc etiam in τῷ βάλλειν inde intelligitur, quod et a communi radice cum v. βούλεσθαι descendit, et nonnulla ab eo ita, ut dixi, derivata sunt. Certe ἐλαφίβολος non est ἀπὸ τοῦ βάλλειν, unde fieret ἐλαφίβολος, sed ἀπὸ τοῦ ἐβάλλειν, ut ἐπηρεφής ἀπὸ τοῦ ἐρέφειν, ἐπήρατος ἀπὸ τοῦ ἐράν etc. Similiter ἐπήβολος et alia. Hesych. Ἐπηβολή, μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem: Κατηβολή, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένω καὶ Πελαίον κ. τ. λ. Hæc est Sopingii lectio, quam firmat Schol. Plat. Ruhnk. p. 137. ex qua etiam apud Platonem Hipp. Min. p. 372. E. restituenda rarior forma κατηβολή. Apud Nicandrum in Theriacis est κατηβολεῖν. Apollon. Argon. ii. 1157. habet συνηβολή. Cf. Etym. M. v. ἐπηβολία καὶ συνηβολία. Воескн. p. 147—149.

ἐπήβολοι] Sic bene correxit Cornar. vitiosum illud ἐπίβουλοι, quod in Ald. Lov. Bas. 1. et 2. extat. Eustath. ad Odys. B. p. 99. 28. Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων ἐπήβολον γεγονότα ὥστε τυχεῖν τῆς καλλίστης παιδείας, ubi verba libri iv. p. 724. A. simul ipsi obversata sunt: παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Cf. Etymolog. M. p. 375. 23. Hausisse hæc Eustathium e Porphyrio, jam Valckenarius Dissert. de Schol. in

τῆς καλλίστης ᾠδῆς. στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε, ἀλλ' οὐκ ἐν ἄστεσι κατακηκότων, ἀλλ' οἷον ἀβρόους πάλους ἐν ἀγέλη νεμομένους φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε. λαβῶν δὲ ὑμῶν οὐδεὶς τὸν αὐτοῦ παρὰ τῶν ξυννόμων σπᾶσας^β σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα, ἵπποκόμον τε ἐπέστησεν ἰδίᾳ^η καὶ παιδεύει ψήχων τε καὶ ἡμερῶν καὶ πάντα προσήκοντα ἀποδίδους τῇ παιδοτροφίᾳ, ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἀν στρατιώτης εἶη, πόλιν δὲ^ι καὶ ἄσστη δυνάμενος διοικεῖν, ἀν δὴ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τῶν Τυρταίου πο-^{ιι. 667.} λεμικῶν εἶναι πολεμικώτερον, τέταρτον ἀρετῆς ἀλλ' οὐ πρῶτον τὴν ἀνδρίαν κτῆμα τιμῶντα ἀεὶ καὶ πανταχοῦ ἰδιώταις τε καὶ ξυμπάσῃ πόλει.

pr Ω, ἐπίβολοι v.—^τ τῶν v.—^ς πάσας Ξ.—^η ἰδέαν v.—^ι τε v.—^κ δρᾶ f.—^ι μούσας

Homer. (Opusc. Philol. t. ii. p. 149. ed. Lips.) observavit. Perpetua vero vocum ἐπήβολος (qui assecutus est, tenet s. possidet) et ἐπίβολος (qui aliquid molitur s. assequi studet) permutatio est, vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 19. p. 22. t. ii. 7. p. 120. Cf. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 640. et interpp. ad Longin. viii. §. 1. Ast.

φορβάδας] In pascuis versantes, h. e. gregales; et jungendum hoc verbum est cum κέκτησθε, quo gregalis quasi s. publica indicatur Lacedaemoniorum educatio, domestica, quae in sequentibus significatur, opposita (sic enim φορβάς s. ἀγελᾶος et τροφίας sibi respondent). Lacedaemoniorum enim pueri in ἀγέλας (greges s. classes) distribuebantur. Vid. Manso in Sparta t. i. p. i. p. 146. Hanc vero imaginem etiam in sequentibus noster retinuit; hinc ἵπποκόμον (equorum curatorem s. equisonem. Politic. 161. D.) et ψήχων (stringens s. destringens strigili, vid. Pollux i. 183. et Hesych.). Sic Xenoph. Hist. Graec. ii. 4. 6. οἱ ἵπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους. Cf. eund. de re equestri iv. 4. v. 1. 5. vi. 1. Mag. Equit. i. 16. Ast.

ἄστυ] Ita Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Cur Stephanus ἄσστη scripserit, nisi error typographicus est, causam non video. Πόλις est civitas, h. e. cives (vid. Valcken. ad Eurip. Phœn.) ἄστυ vero urbs proprio sensu. Quod praecedit ὅθεν, unde, qua re, est quo s. ut. Ast.

Plut.

Vol. VII.

3 Z

πόλιν δὲ] Est δὲ i. q. ἀλλά, ut vi. 21. p. 781. B. ὅσφ δὲ cet. x. 1. 885. D. Vid. Raphael. ad Hebr. iv. 15. et sicut post ἀλλά, praegresso οὐ μόνον, καὶ crebro omittitur (vid. Schäfer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 309. et Heind. ad Protogor. p. 500.) ita etiam post δὲ saepenumero deest. Sic v. 14. p. 747. D. ἀναδιδούσαν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χεῖρω, ταῖς δὲ ψυχαῖς οὐχ ἦτον δυναμένην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐμποιεῖν. vi. 1. 751. B. οὐ μόνον οὐδὲν πλέον—σχεδὸν δὲ βλάβαι—γίγνουντ' ἀν ἐξ αὐτῶν. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι—, ξυτῶνας δ' ἐπιμεληθῆναι. c. 8. p. 760. D. μὴ μόνον ἐμπειροὶ τῆς χάρας γίγνωνται—, πρὸς τῇ χάρα δὲ ἅμα καὶ τῆς ἄρας ἐκάστης—τὸ γιγνόμενον ὡς πλείστοι καταμάθωσιν. c. 19. p. 777. D. μὴ μόνον ἐκείνων ἔνεκα, πλέον δὲ αὐτῶν προτιμῶντας. viii. 9. 842. C. οὐ γὰρ μόνον ἡμίσεις αὐ γίγνονται νόμοι μέτριοι, πολλὸ δ' ἐλάττους. xii. 12. 965. B. μὴ μόνον δεῖν πρὸς τὰ πολλὰ βλέπειν δικαστὴν εἶναι, πρὸς δὲ τὸ ἐν ἐπιείγῃσθαι. Ast.

τέταρτον] Verba ita coherent: τὴν ἀνδρίαν τιμῶντα (ὡς) τέταρτον κτῆμα ἀρετῆς, ἀλλ' οὐ πρῶτον. Vulgo male sic interpungitur: πολεμικώτερον. τέταρτον, ἀρετῆς ἀλλ' οὐ πρῶτον. Deinde ἰδιώταις τε καὶ ξυμπάσῃ πόλει dativi erunt, qui dicuntur, commodi (ut vii. 9. 800. E. τῶν ἐκμαγεῖων ταῖς φθαῖς. c. 10. 802. A. τοῖς σώμασιν ὀρχήσεις), nisi statueris ἐν (inter) excidisse. Ast.

ΚΛ. Οὐκ οἶδα ἡμῶν, ᾧ ξένε, ὅπῃ πάλιν αὐ τοὺς νομοθέτας φαυλίσεις.

ΑΘ. Οὐκ, ᾧ γαθέ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν δρῶ^k τοῦτο, εἴ περ· ἀλλ' ὁ λόγος ὅπῃ φέρει, ταύτη πορευόμεθα, iii. ii. 261. εἰ βούλεσθε. εἰ γὰρ ἔχομεν Μοῦσαν^l τῆς τῶν χορῶν καλλίω καὶ τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς θεάτροις, πειρώμεθα ἀποδοῦναι τούτοις οὓς φαμεν ἐκείνην μὲν αἰσχύνεσθαι, ζητεῖν δὲ ἡ^m τις καλλίστη ταύτης κοινωνεῖν.

ΚΛ. Πάνυ γε.

ΑΘ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τόδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ὄσοιςⁿ συμπαρέπεταιί τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ^o μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι ἢ τινα ὀρθότητα ἢ τὸ τρίτον

Ων.—^m εἴ υ.—ⁿ ὄση Ξ.—^o αὐτὸ om κ.—^p ὠφέλιαν υ.—^q ὠφέλιαν υφ.—^r δ' ἡ.—

εἴπερ] Affertur et alia lectio quæ habet δρῶ post εἴπερ. STEPH. Iterum hoc sublegit Cornario Stephanus. Jam Ficin. Non ex animo facio, bone vir, si quidem facio. BIR.

δρῶ τοῦτο, εἴπερ] Cornar. corrigitt: δρῶ τοῦτο, εἴπερ δρῶ. Imperite. x. p. 900. E. καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἴπερ, ἄποσα φλαῦρα θεοῖς δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν τῶν τοιοῦτων μετὸν ἐροῦμεν. Ita enim est interpungendum. Euthyd. p. 296. B. ἀλλ' ὅπως μὴ τι ἡμῶς σφάλῃ τὸ ἀεὶ τοῦτο. Οὐκὸν ἡμῶς γε, ἀλλ' εἴπερ, σέ. Parmenid. p. 138. D. ἀλλὰ δὴ χώραν ἀμείβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται, καὶ οὕτω κινεῖται; Εἴπερ γε δὴ. p. 150. B. ἐν μὲν ὄψ' ἄρα τῷ ἐνὶ οὐκ ἂν εἴη σμικρότης· ἀλλ' εἴπερ, ἐν μέρει. Aristot. Polit. ii. 7. p. 106. χρησίουμ δ' οὐσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἴπερ, πρὸς τὸν πόλεμον. v. 11. p. 375. κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας, τὸ μνηθεῖα ποιεῖν ἕνα μέγαν· ἀλλ' εἴπερ, πλείους. Eth. Nicom. v. 9. οὐθὲν γὰρ παρὰ τὴν αὐτοῦ πάσχει βούλησιν ὥστε οὐκ ἀδικεῖται διὰ γε τοῦτο· ἀλλ' εἴπερ, βλάπτεται μόνον. viii. 2. γελοῖον γὰρ ἴσως τῷ οἴνῳ βούλεσθαι τάγαθά· ἀλλ' εἴπερ, σῴζεσθαι βούλεται αὐτὸν, ἵνα αὐτὸς ἔχη. ix. 7. τῷ δὲ παθόντι οὐθὲν καλὸν ἐν τῷ δράσαντι· ἀλλ' εἴπερ, συμφέρον. Aristot. Nub. 227. Ἐπειτ' ἀπὸ ταρβῶν τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, Ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; Cf. Gazæ Gramm. iv. p. 85. ed. Bucurest. ubi alia etiam ex Theo-

phrasto suppeditabit Neophytus. Non idem autem semper in hac ellipsi supplendum esse, qui examinabunt exempla, videbunt. BOESCKH. p. 149, 150.

εἴπερ] Cornar. interponi volebat δρῶ; sed εἴπερ absolute sic usurpari solet, ut verbum e prægressis repetendum sit. Cf. x. 10. p. 900. E. Vid. Heind. ad Parmenid. p. 138. D. Ast.

ὁ λόγος ὅπῃ φέρει] Polit. iii. 7. ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτη ἰτέον. Ubi v. not. Ast.

τοῦτο αὐτὸ μόνον] Int. τὴν χάριν. De αὐτὸ μόνον vid. ad i. 5. Αὐτοῦ, vero, quum respiciat prægressum ἅπασιν ὄσοις, est i. q. αὐτῶν ἐκάστου, ut Phædon. 70. E. ἄρα ἀναγκαῖον, ὄσοις ἐστὶ (sic scribendum) τι ἐναντίον, μηδαμῶθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίγνεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ αὐτῶ ἐναντίου; Ubi v. Heind. Ast.

τὸ σπουδαιότατον εἶναι] Hæc trahi debent etiam ad ὀρθότητα et ὠφέλειαν, ut sensus generalis sit: omnibus rebus, quæ gratæ sunt, hoc subesse oportet, ut vel sola gratia vel bonitate quadam vel denique utilitate præsentent magnique faciendæ sint. Ὑπάρχειν est præsto esse, subesse, ut viii. 11. 846. E. τοῦτ' οὖν ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. Alcibiad. i. c. 15. ἢ ταῦτα μὲν ᾧ ἂν δεῖν ὑπάρχειν. Polit. v, 458. A. Tim. 30. C. Aristot. Polit. vii. 3. (c. 4. §. 2. Schneid.). Vid. nostra ad Sympos. p. 257. Ast.

ὠφέλειαν;^p οἷον δὴ λέγω ἐδωδῆ μὲν καὶ πόσει καὶ ξυμπάσῃ τροφῇ παρέπεσθαι μὲν τὴν χάριν; ἢν ἡδονὴν ἂν προσείποιμεν· ἢν δὲ ὀρθότητά τε καὶ ὠφέλειαν,^q ὃ περ ὑγιεινῶν τῶν προσφερομένων λέγομεν ἐκάστοτε, τοῦτ' αὐτὸ εἶναι ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ὀρθότατον.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΑΘ. Καὶ μὴν καὶ τῇ μαθήσει παρακολουθεῖν μὲν τό γε τῆς χάριτος τὴν ἡδονήν, τὴν δὲ ὀρθότητα καὶ τὴν ὠφέλειαν^r καὶ τὸ εὔ καὶ τὸ καλῶς τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀποτελοῦσαν.

ΚΛ. Ἔστιν οὕτως.

ΑΘ. Τί δέ;^t τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασία, ὅσαι τέχναι εἰκαστικάι, ἄρ' οὐκ, ἂν τοῦτο ἐξεργάζωνται,^u τὸ μὲν ἡδονὴν ἐν αὐτοῖς γίνεσθαι, παρεπόμενον ἐὰν γίγηται, χάριν αὐτὸ δικαιοῦτατον ἂν εἴη προσαγορεύειν;

ΚΛ. Ναί.

^a ὠφελίαν f.—^c δαλ Ωβη et corr A.—^u ἐξεργάζονται Evf et corr A, ἐξεργάζονται Ω.

ἢν δὲ—ὠφέλειαν] Int. προσείποιμεν ἂν: quod vero ad ea attinet, quæ recta et utilia dicimus s. quæ ὀρθότητα et ὠφέλειαν vocamus, ut Steph. interpretatus est. Ast.

ἐκάστοτε] Ex ἐκάστοτε lubenter fecerim ἕκαστον, quod jungatur cum τῶν προσφερομένων. Nisi forte dicendum sit deesse articulum τὸ ante ὑγιεινῶν, et τὸ ὑγιεινῶν cum genit. τῶν προσφερομένων substantivī usum habere. Pro ἢν autem, quod præcedit, ante accus. ἡδονήν, legitur etiam ἢν: quod nullum hic locum, ut opinor, habere potest: quum subaudiendum sit προσαγορεύομεν (ex præcedente προσείπομεν) cum illis accusativis ὀρθότητα et ὠφέλειαν: perinde ac si diceret, Quod autem attinet ad ea quæ vocamus ὀρθότητα et ὠφέλειαν. STEPH.

ὑγιεινῶν] Stephano suadente, articulum τὸ interposuimus, quem non solum genitivus τῶν προσφερομένων postulat, sed etiam τοῦτ' αὐτὸ, quod ad substantivum vel adjectivum substantivi partes agens spectat. Sensus perspicue expressit Cornar. *rectitudo vero et utilitas sita est in salubritate eorum, quæ exhibentur, et hæc est in ipsis id quod rec-*

tissimum est. In prægressis τὴν ἡδονήν epexegetis est. Ad τὸ εὔ καὶ τὸ καλῶς ex antecedentibus repete *μανθάνειν*; sic enim adverbia poni solent, ut ii. 7. 662. Α. τὸ γε αἰσχροῦς (int. ζῆν)—τὸ καὶ κακῶς. Infra: τὸ ὀρθῶς (βούλευσαι)—τὸ γε εὔ καὶ τὸ κακῶς. iii. 13. 697. B. ἔστι δὲ ὀρθῶς (int. διανέμειν). Euthyphr. p. 10. Sensus est: *in doctrina vero (s. discendo) veritas est id, quod rectum, utilitatem ac bonitatem efficit.* Ast.

τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασία] Dativi, etsi oratio abrupta est interpositis ἀρ' οὐκ—γίγνεσθαι, pendent e παρεπόμενον ἐὰν γίγηται. Sensus est: *etiam similitum effictioni, quæ artes imitatrices completitur, quod accedit, id gratia rectissime dicitur.* In his μὲν ante ἡδονήν interpositum est propter ea, quæ sequuntur: *τὴν δὲ γε ὀρθότητα, et τὸ μὲν ἡδονήν—γίγνεσθαι simul prægressa ἐὰν γίγηται et sequentia παρεπόμενον ἐὰν γίγηται spectat, ita ut hæc oratio e duabus conflata sit: ἂν τοῦτο ἐξεργάζωνται τὸ ἡδονήν ἐν αὐτοῖς γίγνεσθαι et: ἂν τοῦτο, ὃ ἐξεργάζονται, ἡδονήν, παρεπόμενον γίγηται, χάριν αὐτὸ (τοῦτο, τὴν ἡδονήν) δικαιοῦτατον ἂν εἴη προσαγορεύειν. Ast.*

11. ii. 262.

ΑΘ. Ἐὐὐν δὲ γε ὀρθότητά που τῶν τοιοῦτων ἡ ἰσότης ἂν, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν εἶπειν, ἐξεργάζοιτο τοῦ τε τοσοῦτου καὶ τοῦ τοιοῦτου πρότερον, ἀλλ' οὐχ ἡδονή.

ΚΛ. Καλῶς.

ΑΘ. Οὐκοῦν ἡδονῆ κρῖνοιτ' ἂν μόνον ἐκεῖνο ὀρθῶς, ὃ μὴ τέ τινα ἄφέλειαν ἢ μήτε ἀλήθειαν μήτε ὁμοιότητα ἀπεργαζόμενον παρέχεται, μηδ' αὖ γε βλάβην, ἀλλ' αὐτοῦ τούτου μόνου^ω ἕνεκα γίγνοιτο τοῦ ζυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις, τῆς χάριτος, ἣν δὴ κάλλιστά τις ὀνομάσαι ἂν ἡδονήν, ὅταν μηδὲν αὐτῇ τούτων ἐπακολουθῆ;

ΚΛ. Ἀβλαβῆ λέγεις ἡδονὴν μόνον.

ΑΘ. Ναί, καὶ παιδιάν γε εἶναι τὴν αὐτὴν ταύτην λέγω τότε ὅταν μὴ τέ τι^χ βλάβη μήτε ἄφελῆ^η σπουδῆς ἢ λόγου ἄξιον.

ΚΛ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΑΘ. Ἄρ' οὖν οὐ πᾶσαν μίμησιν φαῖμεν ἂν ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ἥκιστα ἡδονῆ προσήκειν κρῖνεσθαι καὶ δόξῃ μὴ ἄληθεῖ, καὶ δὴ καὶ πᾶσαν ἰσότητα; οὐ γὰρ εἴ τῳ δοκεῖ ἢ
11. 668. μὴ τις χαίρει τα,^ε τό γε ἴσον^α οὐδὲ^β τὸ σύμμετρον ἂν εἶη

—^ν ἄφελαν εἶ.—^ω μόνου τούτου ε, τούτου μόνον εε.—^χ τι om η.—^γ μήτε τι ἄφε-

τοῦ γε τοσοῦτου] *Aequalitas*, ut nos dicimus, *quantitatis et qualitatis*. *Infra*: εἰ τὸ μιμηθὲν (*exemplar*, quod artifex imitatur s. exhibet), ὅσον τε καὶ οἶον ἦν, ἀποτελοῦτο. *Mox post πρότερον* pro particula ἢ sequitur ἄλλ' οὐ. *Ast.*

παρέχεται—γίγνοιτο] *Sic frequenter orationis circuitus ponuntur*. vii. 5. p. 795. C. εἴ τις—φύοιτο,—δεῖ βέλη ῥίπτειν. Cf. *Phileb.* 35. E. 38. E. *Dial. de Justo* 374. B. *Isocrates de Pac.* p. 177. ed. *Coray*: τίς ἂν ὀμολογήσειε, πλὴν εἰ μὴ τις παντάπασιν ἀπονενομημένος ἐστὶ καὶ μὴθ' ἱερῶν—φροντίζοι. Cf. *Matthiae Miscell. Philol.* v. ii. p. i. p. 53. sq. *Gr. Græc.* p. 710. et *Boeckh.* in *Min.* p. 62.—*Verba τῆς χάριτος iterum epexe-gesi inserviunt. Ast.*

ἢ μὴ τις] *Alia lectio affertur, ἢ τις χαίρει τῳ*: quam et *Fic.* sequitur. *STEPH.* *Hæc vero lectio est e conjectura Cornarii, quam firmat Ficini interpretatio. Bip.*

ἢ μὴ τις] *Cornar. delet μὴ. Ego corrigo ἢ καὶ τις. Deinde quod rescripsit Heind. τό γε ἴσον ἴσον, est in Ald. Bas. 1. 2. Fic. marg. Leid. Similiter emendabis Sophist. p. 258. B. ὡσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἦν καλόν, καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν. Leg. καὶ τὸ μὴ μέγα μὴ μέγα, καὶ τὸ μὴ καλὸν μὴ καλόν. BOECKH. p. 150.*

ἢ εἰ τις χαίρει] *Vulgo ἢ μὴ τις χαίρει; sed μὴ locum habere nequit, quocirca Cornar. id deleri jubebat, Boeckhiius vero scribi malebat καί. Nos e vestigiis Cod. Voss. ubi scribitur εἰ τις τό γε ἴσον, reposuimus ἢ εἰ τις. Mὴ haud dubie e voce ἢ ortum est, particulam vero εἰ oblitteravit ἢ.—Mox post τό γε ἴσον in exemplo Bipontino excidit ἴσον ex errore typographico, ceteri enim libri omnes illud habent. Quocirca Heindorfium, qui in *Spec. Conject.* in *Plat.* p. 31. ἴσον interponi jussit, ne Stephani quidem exemplum inspexisse apparet. *Ast.**

σύμμετρον ὄλως,^c ἀλλὰ τῷ ἀληθεῖ πάντων μάλιστα, ἥκιστα δὲ^d ὁτῶν ἄλλω.

ΚΛ. Παντάπασι μὲν οὖν.

III. II. 263.

ΑΘ. Οὐκοῦν μουσικὴν γε πᾶσάν φαμεν εἰκαστικὴν τε εἶναι^e καὶ μιμητικὴν;

ΚΛ. Τί μὴν;

ΑΘ. Ἦκιστ' ἄρα ὅταν τις μουσικὴν ἡδονῇ φῆ κρίνεσθαι, τοῦτον ἀποδεκτέον τὸν λόγον, καὶ ζητητέον ἥκιστα ταύτην ὡς σπουδαίαν, εἴ τις ἄρα που καὶ γίγνοιτο, ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἔχουσαν τὴν ὁμοίότητα τῷ τοῦ καλοῦ μιμήματι.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Καὶ τούτοις δὴ τοῖς τὴν καλλίστην ᾠδὴν τε ζητούσι καὶ Μοῦσαν ζητητέον, ὡς ἔοικεν, οὐχ ἢ τις ἡδεῖα ἀλλ' ἢ τις^f ὀρθή. μιμήσεως γὰρ ἦν, ὡς ἔφαμεν,^g ὀρθότης,^h εἰ τὸ μιμηθὲν ὅσον τε καὶ οἶον ἦν ἀποτελοῖτο.

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΑΘ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πᾶς ἂν ὁμολογοῖ περὶ τῆς μουσικῆς, ὅτι πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἐστὶ ποιήματα μίμησις τε καὶ ἀπεικασία. καὶ τοῦτό γε μᾶν οὐκ ἂν ζύμπαντες ὁμολογοῖεν ποιηταί τε καὶ ἀκροαταὶ καὶ ὑποκριταί;

ΚΛ. Καὶ μάλα.

ΑΘ. Δεῖ δὴ καθ' ἕκαστόν γε, ὡς ἔοικε, γιγνώσκειν τῶν ποιημάτων, ὅ τί ποτεⁱ ἐστὶ, τὸν μέλλοντα ἐν αὐτῷ μὴ ἀμαρ-

III. II. 264.

λη τ.—^a χαιρέτω f, χαιρεί h.—^b ἴσον ἴσον v f h.—^c ἢ h.—^d ὄλως om v.—^e δ' v f h.

—^e εἶναι om τ.—^f εἴ τις v.—^g φαμεν A et mg Ω.—^h ὀρθότης Ω.—ⁱ ποτ' f.—^γ τε

ὀρθότης] Sic e Cod. Voss. reposui pro ὀρθότητος. Ficin. vertit: *rectitudo enim imitationis in hoc consistit*. Deinde Cod. Voss. φαμεν pro ἔφαμεν; sed ἔφαμεν Ficin. quoque expressit. Ast.

εἰ τὸ μιμηθὲν] Pro ἢ (quod est in præc. edit.) vel εἰ, ut hic, ex vet. vel ἢ scribi necesse puto. Sed et ὀρθότης malim, ut in vet. Steph.

e] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. exhibent ἢ; Steph. reposuit εἰ, Ficinum secutus, qui vertit: *si tantum et tale fiat, quod imitatione exprimitur, quantum et quale in se ipso est*. Sensus est: si exemplar

(res imitatione expressa) tantum ac tale exhiberetur, quantum et quale esset. Ἦν propter ἔφαμεν et prægressum ἦν positum est, quanquam sæpenuero est i. q. simplex ἐστὶ. Ast.

τὸν μέλλοντα] Ald. Lov et Bas. 1. μέλλοντας. Sensus est: 'nisi rem ipsam, quam imitatio exhibet, cognitam habeamus, vix ac ne vix quidem, num artifex verum exhibuerit an ab eo aberraverit, perspicere poterimus.' Si v. c. animal pictum spectamus, cognoscere non possumus, utrum pictor id, quod exhibere animus erat, vere representa-

τήσεσθαι. μὴ γὰρ γινώσκων τὴν οὐσίαν, τί ποτε βούλεται καὶ ὅτου ποτέ ἐστιν εἰκὼν ὄντως, σχολῇ τὴν γε ὀρθότητα τῆς βουλήσεως ἢ καὶ ἀμαρτίαν αὐτοῦ διαγνώσεται.

ΚΛ. Σχολῇ πᾶς δ' οὐ;

ΑΘ. Ὁ δὲ τὸ ὀρθῶς μὴ γινώσκων ἄρ' ἂν ποτε τό γε^κ εὔ καὶ τὸ^ι κακῶς δυνατὸς εἴη διαγνώσθαι; λέγω δ' οὐ πάνυ σαφῶς, ἀλλ' ᾧδε^μ σαφέστερον ἴσως ἂν λεχθεῖη.

ΚΛ. Πῶς;

§. 11. ΑΘ. Εἰσὶ δὴ που κατὰ τὴν ὄψιν ἡμῖν ἀπεικασίαι μυρίαί.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τί οὖν; εἴ τις καὶ ἐν τούτοις^η ἀγνοοῖ^ο τῶν μεμνημένων^ρ ὅ τί ποτ' ἐστὶν ἕκαστον τῶν σωμάτων, ἄρ' ἂν ποτε τό γε ὀρθῶς αὐτῶν ἐργασμένον^ι γνοίη; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε, οἷον τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος καὶ ἑκάστων τῶν

Ω, τε η.—^ι τὸ om ε.—^μ οὐδὲ f.—^η οὖν εἴ τις καὶ ἐν τούτοις A et (in quo illa οὖν εἴ τις καὶ macula oblita sunt) Ω, οὖν ἐν τούτοις τις η, οὖν ἐν τούτοις fτ, ἐν τούτοις Ξν: οὖν εἴτις ε.—^ο ἀγνοεῖ τ.—^ρ μεμνημένων ΞΩεττ.—^ι ΑΩτῆτ: ἐργασμένον ἀ-

verit necne, nisi animal ipsum, cujus imago tabula est, cognoverimus. Ex quo intelligitur, picturam veritate niti. Ast. τὴν οὐσίαν] Rem ipsam (imitatione expressam), nempe, quid velit (exhibeat) imitatio. Ante τί ποτε βούλεται int. particulam explicationi inservientem, vid. i. 4. Mox αὐτοῦ pro αὐτῆς, vid. ad i. 14. Ast.

καὶ τὸ κακῶς] Ita Bas. 2. et Cod. Voss. In Ald. Lov. Bas. 1. articulus deest. Supra: καὶ τὸ εὔ καὶ τὸ καλῶς. Τὸ ὀρθῶς, int. βούλεσθαι, est fere i. q. τὴν ὀρθότητα. Ast.

§. 11. ἀγνοοῖη] Cod. Voss. ἀγνοεῖ. Vulgo ἀγνοοῖ. Ast.

τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος] ἀριθμοὶ τοῦ σώματος, ni fallor, sunt numeri et proportiones partium corporis. Structura vero loci fefellit duos de Platone optime meritos viros. Steph. putabat scribendum ἢ εἰ πάντα: perperam. Εἰ intelligitur ἀπὸ κοινοῦ; est enim legendum εἰ ἔχει, ut habent Cod. Leid. et Fic. Ut puta, utrum articulos corporis et singulas particulas habeat, et numerum et qualitatem, et locationem singulorum, prout decet, ad singula, colores præterea atque figuras: vel contra, utrum perturbate hæc omnia picta sint.—Ad illud εἰ ἔχει

subjectum est τὸ μεμνημένον ζῶον, quod apparet etiam ex seqq. τί δ' εἰ γινώσκωμεν, ὅτι τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέρη πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ χρώματα ἅμα καὶ σχήματα ἀπέληξε κ. τ. λ. Verbo: Quid igitur, si quis ignoret, quo ex genere sit quodque pictorum corporum, num unquam cognoscet, quid in iis recte elaboratum sit? ut, numeros corporis et singulorum dispositionem membrorum utrum tales habeat, quales debeat: numeros, inquam, tantus, quanti sint in eo animal, quod exemplar imitationis est; membrorum eam dispositionem, quæ singulis singula ita conjungat, ut nanciscantur justum ordinem; similiter præterea colores ac figuras; hæc omnia utrum hoc modo effecta, an nulla regula confuse sint elaborata, hoc, quæso, num unquam judicare poterit is, qui nesciat, quo ex genere sit descriptum animal? Mox p. 669. B. lege: ὅ,τι ἐστὶ, πρῶτον γινώσκειν. Cf. p. 668. C. δεῖ δὴ καθ' ἕκαστόν γε, ὡς εἴοικε, γινώσκειν τῶν ποιημάτων, ὅ,τι ποτέ ἐστιν. D. εἴτις ἀγνοοῖ τῶν μεμνημένων ὅ,τι ποτέ ἐστὶν ἕκαστον τῶν σωμάτων. E. ἀγνοῶν ὅ,τι ποτέ ἐστὶ τὸ μεμνημένον ζῶον. ΒΟΕΣΚΗ. p. 151, 152. τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος] Offendit

μερῶν τὰς θέσεις εἴ ἔχει, ὅσοι τ' εἰσὶ καὶ ὅποια παρ' ὅποια αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπέληφε, καὶ ἔτι δὴ χρώματά τε καὶ σχήματα, ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται. μῶν δοκεῖ ταῦτ' ἂν ποτε διαγνῶναι τις τὸ παράπαν ἀγνοῶν ὃ τί ποτ' ἔστι τὸ μεμιμημένον ζῶον;

ΚΛ. Καὶ πῶς;

ΑΘ. Τί δ'; εἰ γινώσκοιμεν ὅτι τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον^α ἔστιν ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέρη πάντα τὰ ἑαυτοῦ καὶ χρώματα ἅμα καὶ σχήματα ἀπέληφεν ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀρὰ γε ἀναγκαῖον ἤδη τῶ ταῦτα γνόντι καὶ ἐκεῖνο ἐτόίμως γινώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε ὅπῃ ποτὲ ἑλλίπες ἂν εἴη κάλλους;

ΚΛ. Πάντες^ν μέντ' ἂν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ᾧ ζένε,^ω τὰ καλὰ τῶν ζῶων ἐγινώσκοιμεν.^ξ

τῶν *ς.—† εἰ ἔβλητ et ing h: ἦ *ς.—‡ τοῦτ' f.—§ ὅτι om pr Ω.—|| ἢ τὸ πεπλασμένον om pr A, τὸ om h.—v: πάντες ΑΩυ.—w ᾧ ζένε om h.—x γινώσκοιμεν Ξ.—

viros doctos τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, et Heindorfius quidem Spec. Conject. in Platon. p. 31. scribi volebat τοὺς ῥυθμοὺς, Boeckhius vero esse vult numeros et proportiones partium corporis, quod, nisi τῶν μερῶν interponas, vox ἀριθμοὶ significare nequit. Facile quidem καὶ post τῶν μερῶν transponendo hunc sensum nancisci possis, sed ne hoc quidem opus est; ἀριθμὸς sed enim mensura, quæ, quot partes corpus contineat, declarat. Sic Xenoph. Anabas. ii. 2. 6. ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἤλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς cet. Hinc sequitur: ὅσοι τέ εἰσιν, int. οἱ ἀριθμοί. Ast.

ἢ πάντα] Vel partic. ἢ mutanda in εἰ, vel potius hæc illi subjungenda esse videtur: atque ita legisse Fic. STEPH. Cornarius quoque: aut an omnia hæc confuse effecta sint? Bip.

ἢ πάντα] E Cod. Voss. et Ficino pro ἦ recepi εἰ, utrum (vid. i. II.); huic enim in sequentibus respondent: ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται, Ficin. utrum articulos—habere—vel contra utrum perturbate hæc omnia picta sint. Verba ita coherent: μῶν δοκεῖ ἂν ποτε διαγνῶναι τις, εἰ ἔχει (τὸ ἀπεικασθὲν, quod repeti debet e prægresso ἀπεικασίας. Male Boeckhius supplendum esse iudicat τὸ μεμιμημένον ζῶον, hoc est enim ipsum exemplar, non ejus imago, de qua

hic agitur) τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ σώματος, ὅσοι εἰσὶ (quot sunt, sc. in exemplari) καὶ τὰς θέσεις ἐκάστων τῶν μερῶν, ὅποια αὐτῶν παρ' ὅποια κείμενα τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπέληφε, καὶ ἔτι δὴ (εἰ ἔχει) χρώματά τε καὶ σχήματα (int. convenientia vel talia, qualia in exemplari conspicimus), ἢ πάντα ταῦτα τεταραγμένως εἴργασται, τὸ παράπαν ἀγνοῶν, ὃ τί ποτὲ ἔστι τὸ μεμιμημένον ζῶον (exemplar vivum, quod artifex imitando expressit). Post τὸ παράπαν vulgo male interpungitur, quum ad ἀγνοῶν pertineat, ut Ficin. recte cepit: qui animal quod pingitur minime noverit. Ast.

ἐκεῖνο] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. ἐκείνφ. Ast.

πάντες] Clin. hæc dicit apud Fic. at vero Athen. ista, Ὁρθότατα λέγεις. ἀρ' οὖν, etc. STEPH.

πάντες—ἐγινώσκοιμεν] Clinias nomen reduximus, Ficinum secuti, ut Atheniensis pergat his verbis: Ὁρθότατα λέγεις cet. Quod Atheniensis interrogaverat et ipsa interrogatione negaverat, nempe necesse esse, ut is, qui sciret, simulacrum quodpiam esse hominem, hujusque naturam perspectam haberet, statim de operis pulcritudine judicare posset, id etiam magis negat Clinias verbis: omnes omnino de operum pulcritudine tunc judicare possemus. Ast.

τὰ καλὰ τῶν ζῶων] Sunt pulcritudines

111. ii. 265.

11. 669.

ΑΘ. Ὁρθότατα λέγεις. αἶρ' οὖν οὐ περὶ ἐκάστην εἰκόνα καὶ ἐν γραφικῇ καὶ ἐν μουσικῇ καὶ πάντῃ τὸν μέλλοντα ἔμφρονα κριτὴν ἔσεσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν, ὅ τε ἐστὶ πρῶτον γινώσκειν, ἔπειτα ὡς ὀρθῶς, ἔπειθ' ὡς εὖ, τὸ τρίτον, εἶργασται τῶν εἰκόνων ἥτισοῦν ῥήμασί τε² καὶ μέλεσι καὶ τοῖς³ ῥυθμοῖς;

ΚΛ. Ἐοικε γοῦν.

ΑΘ. Μὴ τοίνυν ἀπείπαμεν λέγοντες τὸ περὶ τὴν μουσικὴν ἢ χαλεπὸν. ἐπειδὴ γὰρ ὑμνεῖται περὶ^b αὐτὴν διαφερόντως ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας, εὐλαβείας δὴ δεῖται πλείστης πασῶν εἰκόνων. ἀμαρτῶν τε γὰρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἢ ἡ κακὰ φιλοφρονούμενος, χαλεπάτατόν τε^c αἰσθησθαι^d διὰ τὸ τοὺς ποιητὰς φαυλοτέρους εἶναι ποιητὰς αὐτῶν τῶν Μουσῶν. οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖναί γε ἐξαμάρτοίεν ποτε τοσοῦτον, ὥστε ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι^e τὸ σχῆμα^f γυναικῶν καὶ μέλος ἀποδοῦναι, καὶ μέλος ἐλευθέρων αὐτῶν καὶ σχήματα ξυμβεῖσαι ῥυθμοὺς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσ-

iii. ii. 266.

¹ ὡς om τ.—² τε om ἦ.—³ καὶ τοῖς μέλεσι ἦ.—^b τὸ περὶ σ.—^c γε σ, om Α.—^d αἰσθεσθαι Ωφ.—^e ποιήσασθαι Ξ.—^f χρώμα ΑΞΩφῆτ.—^g σχήματα v.—^h ἐλευθέ-

animalium imitando expressorum, igitur pulcritudines ipsorum simulacrorum. Zōon est enim animal pictum, h. e. simulacrum, ut Politic. p. 277. C. ἀλλ' ἀτεχνῶς δὲ λόγος ὡσπερ ζῶον τὴν ἐξωθεν μὲν περιγραφὴν εἰκεν ἰκανῶς ἔχειν (ubi oratio simulacro s. picturæ comparatur nondum perfectæ s. absolutæ; quocirca sine causa Schleiermacher hæc verba sollicitavit). Vid. ad vi. 14. Ἄρα prægressum est num, quod significat, id in responsione negatum iri, de quo interrogatum erat. Ast.

δ,τέ ἐστι] Legitur etiam δ,τι τέ ἐστι. STEPH. Ficinus: *quid sit, quod in imitationem cadit. BIP.*

δ τί ἐστι] Vulgo δ τέ ἐστι. Steph. enim adnotat, legi quoque δ τί τέ ἐστι, unde δ τί ἐστι rescipsimus, quod Boecklius quoque volebat, etsi δ τί ποτε, ut in prægressis, magis placeret; et, ni fallor, δ τε ex ποτέ enatum, δ τε autem scripto, δ τι obliteratum est. Mox τὸ τρίτον est: *id quod tertium est* s. ut tertium considerari debet; et per hyperbaton hæc verba posita sunt pro: ἔπειτα τὸ τρίτον, ὡς εὖ εἶργασται. Vox vero εὖ

significat pulcritudinem orationis, carminis et rhythmī, de qua statim iudicare posse negaverat eum, qui et rem imitatione expressam et omnia in simulacro respondere exemplari ad imitandum proposito cognoverit. Ast.

ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας] I. e. ἢ τὸ περὶ τ. ἄ. εἰκόνας. Sic iii. 6. p. 685. B. Τίνα οὖν ἂν σκέψιν καλλίω ποιησαίμεθα περὶ νόμων, ἢ τούτων, i. e. ἢ τὴν περὶ τούτων. Sophist. 227. B. σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θρησκευτικὴν οὐδὲν νενομίκε. Ubi vid. Heind. Ast.

χαλεπάτατόν γε] Scribendum puto χαλεπάτατόν τε, ut respondeat hoc membrum præcedenti ἀμαρτῶν τε etc. STEPH.

χαλεπάτατόν τε] Sic Stephanus. Mox ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασθαι est: *viros loqui facientes*. De verbo ποιεῖν vide quæ supra notavimus. Mox Cod. Voss. pro τὸ σχῆμα exhibet τὸ χρώμα, quod Ficin. expressit vertendo: *colorem mulierum concentusque redderent*. Contra Cornar. ut—*gestum ac concentum muliebrem ipsis attribuant*. Ast.

αερόττειν, οὐδ' αὖ ῥυθμούς καὶ σχῆμα^β ἐλευθέριον ὑποθεῖ-
σαι μέλος ἢ λόγον ἐναντίον^γ ἀποδοῦναι τοῖς ῥυθμοῖς· ἔτι
δὲ θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ὀργάνων καὶ πάντας
ψόφους εἰς τοῦτ' οὐκ ἂν ποτε ξυθεῖεν, ὡς ἔν τι μιμούμε-
ναι. ποιηταὶ δ' ἀνθρώπινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκον-
τες καὶ συγκυκῶντες ἀλόγως γέλῳτ' ἂν παρασκευάζουσι
τῶν ἀνθρώπων ὅσους φησὶν Ὀρφεὺς λαχεῖν ὄραν τῆς τέρ-
ψιος· ταῦτά τε^δ γὰρ ὀρῶσι πάντα κυκῶμενα καὶ ἔτι δια-
σπῶσιν οἱ ποιηταὶ ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρὶς,
λόγους ψιλούς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ' αὖ καὶ ῥυθμὸν^ε
ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώ-
μενοι, ἐν οἷς δὴ παγχάλεπον ἄνευ λόγου γιγνόμενον ῥυθ-
μὸν τε καὶ ἀρμονίαν γιγνώσκειν, ὃ τί τε βούλεται καὶ
ὅτῳ ἔοικε τῶν ἀξιολόγων μιμημάτων. ἀλλ' ὑπολαβεῖν
ἀναγκαῖον ὅτι τὸ τοιοῦτόν γε πολλῆς ἀγροικίας μεστὸν
πᾶν, ὅπόσον τάχους τε καὶ ἀπταισίας καὶ φωνῆς θηριώδους III. ii. 267.

ριον γ.—^δ γε ε.—^ε ῥυθμὸν ΑΩηϛηϛ : ῥυθμούς *ε.—^ζ τριακοντούτας ΑΩηϛηϛ : τρια-

τῶν ἀνθρώπων ὅσους] Orphica, quæ hic respiciuntur, haud dubie ad Terpsichores nomen spectant. Similiter Hesiod. Theogon. 916. Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο Ἐννέα, τῆσιν ἄδον θαλία καὶ τέρψις αἰδοῖης. Ficini vertit: quos Orpheus delectationis gratiam secutos dicit. Ante ταῦτα in Ald. Clinie nomen positum est, recte jam in Lovan. deletum. Ast.

ῥυθμὸν—καὶ σχήματα] Supple ποιῶν-τες e prægresso διασπῶσι; namque, quum notio distrahendi jam significata sit voce χωρὶς, ut infra præpositione ἄνευ, generale quoddam verbum, quale est ποιῶν-τες, eruendum est. Ceterum ἔτι est præterea, insuper. Sensus: poetæ quum omnia inter se confusa esse cernant, tantum abest, ut huic artium depravationi succurrere studeant, ut etiam magis eas corrumpant, quæ dissociari a se invicem nequeunt, distrahentes, ut poësin a musica. Vana est Gallici interpretis suspicio, pro ὀρῶσι legentis δρῶσι, quod sensum non habet. Ast.

λόγοι ψιλοῖ] De prosa oratione, cui metrica opponitur, frequentatur, vid. Heind. ad Phædr. p. 353. et Hermann. ad Viger. p. 719. Ast.

μιμημάτων] Haud dubie scribendum Plut.

est μιμητῶν; scilicet μίμημα est imitatio s. simulacrum, μιμητὸν vero id, quod imitatione exprimi potest; simulacrum vero, de quo hic agitur, dici non potest simulacro simile esse, sed exemplari. Sensus enim nonnisi is potest esse: et cui simile sit ex iis rebus, quæ dignæ sint imitatione; hæc sunt τὰ μιμητὰ ἀξιόλογα. Similiter μιμηματα et μιμητὰ inter se confusa erant in Xenoph. Mem. Socr. iii. 10. §. 5. ubi v. Ernesti. Ast.

ἀπταισίας] Affertur alia lectio, videlicet ὀψίας: sed nibilo magis hoc quam illud legisse aut legendum censuisse Ficini existimo, quum interpr. tarditatis. STEPH.

ἀπταισίας] Cornar. hunc locum ita reddidit: quare necesse est suspicari, quidvis hujusmodi multa rusticitate plenum esse, quantum velocitatis et tarditatis et bestialis vocis studio vehementer tenetur, ita ut tibiario sono et citharæ pulsatione præterquam ad saltationem et cantilenam utatur. Etiam Ficini. habet tarditatis. Cornar. idcirco pro ἀπταισίας et legit et expressit ὀψίας. Ἀπταισία in hunc locum non quadrat; ἀπταιστος enim dicitur, qui pedibus non offendit, qui tuto incedit (v. Xenoph. Equit. Mag. i. 6. Pollux i. 11. ἀπται-

II. 670. σφόδρα φίλον, ὥστ' αὐλήσει γε χρῆσθαι καὶ καθαρίσει πλὴν ὅσον ὑπὸ ὄρχησίν τε καὶ ᾠδῆν ψιλῶ δ' ἑκατέρω πᾶσά τις ἀμουσία καὶ θαυματουργία γίγναιτ' ἂν τῆς χρήσεως. ταῦτα μὲν ἔχει ταύτη λόγον ἡμεῖς δέ γε οὐχ ὅτι μὴ δεῖ ταῖς Μούσαις ἡμῶν προσχρῆσθαι τοὺς ἤδη τριακοντούτας¹ καὶ τῶν πενήκοντα πέραν^m γεγονότας σκοπούμεθα, ἀλλ' ὅτι ποτε δεῖ. τὸδεⁿ μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος ἡμῖν δοκεῖ μοι^o σημαίνειν ἤδη τῆς γε χορικῆς^p Μούσης, ὅτι πεπαιδευῆσθαι δεῖ βέλτιον τοὺς πενηκοντούτας,^q ὅσοις περ ἂν ἄδειν προσήκη. τῶν γὰρ ῥυθμῶν καὶ τῶν ἀρμονιῶν ἀναγκαῖον αὐτοῖς ἐστὶν εὐαίσθητως ἔχειν καὶ γινώσκειν ἢ πῶς τις^r τὴν ὀρθότητα γινώσεται τῶν μελῶν, ᾧ

κοιτούταις cum τ cori E.—^m πέραν A et γρ Ω: πέρα σ.—ⁿ τὸ δ.—^o μοι om f.—

στότερον βαδίζει. Hinc ἀπταιστος est tuto Theat. p. 144. B. et ἀπταιστος cum ἀσφαλῆς conjungitur a Plutarch. compar. Pericl. et Fabii Max. p. 190. B.). Ni fallor, legendum est ἀπνευστίας, spiritus retentionis, velut si tibia canas sine interspiratione; quod in hunc locum optime quadrat. Ast.

φίλον] Est h. l. cupidum, quocirca genitivo junctum, ut adjectiva solent construi, quæ appetitionem, cupiditatem, significant. Mox ὑπὸ est i. q. eis vel prois, vid. Valcken. ad Herodot. p. 734. et Fischer. ad Weller. t. iii. p. ii. p. 280. Ast.

ψιλῶ δ' ἑκατέρω] Paulo insolentius pro infinitivo χρῆσθαι substantivum τῆς χρήσεως positum est. Sic enim debet oratio procedere: ψιλῶ δ' ἑκατέρω χρῆσθαι πᾶσά (i. e. omnino, prorsus, ut in πᾶσα ἀνάγκη,) τις ἀμουσία καὶ θαυματουργία γίγναιτ' ἂν. Dativi ψιλῶ δ' ἑκατέρω propter graviozem, quem habent, sensum absolute quasi positi sunt, ut c. 10. τί δὲ τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ, ubi, pluribus interpositis, sequitur demum id, unde dativi pendent, παρεπόμενον ἂν γίνηται. Ficin. vertit: nude autem utroque uti, abusus est miraculorum ostentationi persimilis et a musis admodum alienus. De θαυματουργίᾳ vid. ad i. 13. Ast.

ὅτι ποτε δεῖ] Scribendum puto ὅτε ποτὲ δεῖ. STEPH. Hanc doctrinam hausit e Ficino et Corn. Vitium natum ex antec. οὐχ ὅτι μὴ δεῖ. BR.

ὅτι ποτε δεῖ] Sic scripsimus, sensu

postulante, pro ὅτι ποτὲ δεῖ. Cod. Voss. ἀλλ' ὅτι, ποτε δεῖ. Steph. legi suadebat ὅτε ποτὲ δεῖ; non vero hoc scriptor potest dicere voluisse, quando senes musica uti oporteat, quum tempus jam definitur et in proxime progressis et supra c. 8. sed, quoniam musica ipsos uti deceat, quaerit, eamque in sequentibus chorica esse declarat. Ad ὅτι ποτε δεῖ intell. αὐτοῖς ἀσκεῖν, ἐργάζεσθαι vel πεπαιδευμένους εἶναι, quod eruendum est e progressu προσχρήσθαι. Antecedentia οὐχ ὅτι μὴ δεῖ—σκοπούμεθα opposita sunt vulgari illi, quam supra (p. 665. B.) notavit, sententiæ, senes non decere cantus ac choros. Ast.

μούσης ὅτι] Sic iterum de conjectura scripsimus ὅτι, quod orationem turbat; genitivus enim tunc nihil habet, unde pendeat, et sensus non is existit, quem scriptor voluit adumbrare, senes videlicet decere præ ceteris numeri et harmoniæ peritos esse; hanc esse musicæ partem senibus fere, quippe qui in musica iudices futuri sint, peculiarem. Ast.

πεπαιδευῆσθαι] παιδεύεσθαι, ut solet, accusativo ὅτι (quamnam musicæ chorica partem) junctum, velut apud Xenoph. Cyrop. ii. 3. 5. ταῦτα ὑπὸ κρείττονος διδασκάλου πεπαιδευέμεθα.—Vulgo vitiose post μόσης interpungitur. Mox εὐαίσθητως ἔχειν cum genitivo junctum, ut ἐρωτικῶς ἔχειν, adhibetur. Ast.

ἢ πῶς τις] Pronomen τις e Cod. Voss. interposuimus. Ficin. quoque: quomodo enim aliter quispiam. Ast.

προσῆκεν ἢ μὴ προσῆκε τοῦ Δωριστὶ καὶ τοῦ ῥυθμοῦ ὃν ὁ ποιητὴς αὐτῷ προσῆψεν, ὀρθῶς ἢ μή;

ΚΛ. Δῆλον ὡς^β οὐδαμῶς.

ΑΘ. Γελοῖος γὰρ ὁ γε πολὺς ὄχλος ἠγούμενος ἰκανῶς γιγνώσκειν τὸ τ' εὐάρμοστον καὶ εὐρυθμον καὶ μή, ὅσοι προσάθειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι· ὅτι δὲ δρᾶσι ταῦτα ἀγνοοῦντες αὐτῶν ἕκαστα, III. II. 268. οὐ^γ συλλογίζονται. τὸ δὲ που προσήκοντα μὲν ἔχον πᾶν μέλος ὀρθῶς ἔχει,^δ μὴ προσήκοντα δὲ ἡμαρτημένως.^ε

ΚΛ. Ἀναγκαιότατα.^ω

ΑΘ. Τί οὖν; ὁ μὴδὲ ὅ τί ποτ' ἔχει γιγνώσκων ἄρα, ὅ τί^κ περ εἴπομεν, ὡς ὀρθῶς γε αὐτὸ ἔχει, γνῶσεταιί ποτε ἐν ὄταρῶν;

ΚΛ. Καὶ τίς μηχανή;

§. 12. ΑΘ. Τοῦτ' οὖν, ὡς εἰοικεν, ἀνευρίσκομεν αὖ τὰ^γ νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς^ζ ἡμῖν, οὓς νῦν παρακαλοῦμεν καὶ ἐκόν-

^β χωρικῆς Ωτ.—^γ πεντηκοντούτεις *5.—^δ τις om Ξ5.—^ε ὡς om Ξ.—^κ οὐ om Ξ.—^ω ἔχει ΑΞΩτϕηγ: ἔχειν 5.—^ζ διημαρτημένως η.—^α ἀναγκαιότατον τ.—^κ τί ex-

τοῦ Δωριστὶ] Scripsimus τὸ Δωριστὶ, i. q. ἢ Δωριστὶ, Dorica harmonia (vid. Polit. iii. 10.) quanquam etiam genitivus recte habet. Sic enim Xenoph. Cyrop. iv. 2. 40. οὐδ' ὡς ἡμῖν νῦν προσῆκει οὔτε πλησμονῆς πω οὔτε μέθης. viii. 1. 37. ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔφετο προσῆκειν οὐδενὶ ἀρχῆς. Demosthen. adv. Macart. t. ii. p. 1056. ἠγούμενον οὐδ' ὀτιοῦν προσῆκειν ἑαυτοῖς οὐδενὸς τῶν Ἀγρίου. Sic et x. 10. p. 900. E. Καὶ τῶν μὲν προσῆκειν ἡμῖν. Quocirca nunc τοῦ Δωριστὶ piget tentasse. Ast.

ὀρθῶς] Int. πότερον: πότερον ὀρθῶς αὐτὸν προσῆψεν ἢ μή. Sic iv. A. p. 710. C. εἰ τύραννος γένοιτο, φῆς, νέος cet. ix. 4. p. 859. A. (πότερον) ἐν πατρός τε καὶ μητρός σχήμασι—ἢ κατὰ τύραννον. cet. Vid. Hoogev. ad Viger. de Idiotism. p. 409. et Heind. ad Gorg. §. 95. Ast.

γεγόνασι διηναγκασμένοι] Frequens hæc est verbi circumlocutio, ut iii. 15. 700. D. ἄρχοντες μὲν τῆς ἀμοῦσου παρανομίας ποιηταὶ ἐγίνοντο. v. 8. p. 737. C. γίγνοιτ' ἂν λεχθείς. vi. 21. 779. D. γάμοι μὲν τοῖνυν ἡμῖν ἔστωσαν γεγονότες. viii. 11. 846. E. τοῦτ' οὖν ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. Xenoph. Mem. iv. 3. 8. ὅταν αὐ πάλιν ἀπιὼν γέ-

νηται (ὁ ἥλιος). Ast.

τὸ δὲ που] τὸ δὲ est at vero, vid. ad i. 11. p. 662. A. E Cod. Voss. ἔχει recepimus, quod Ficin. confirmat. Ad ὅ τί ποτ' ἔχει ex eo, quod sequitur, ἐν ὄταρῶν petendum est τί s. ὀτιοῦν; respiciunt enim hæc μέλος προσήκοντα ἔχον. Ast.

§. 12. αὐτὰ νῦν] Non plurali αὐτὰ sed singulari αὐτὸ opus hic esse arbitrator. STEPH. Ante Stephanum jam Cornarius, qui vertit: Hoc igitur ipsum nunc invenimus. BIR.

αὐτὰ νῦν, ὅτι τοῖς ᾠδοῖς ἡμῖν] Lege αὐ τανῦν, et τοῖς ᾠδοῖς ἡμῶν. Cornar. quidem vertit hoc ipsum, ut legisse videatur αὐτὸ νῦν, quod conjicit Steph.; sed mihi non probatur. Addidit noster αὐ, quod p. 670. A. fere idem dixerat; τόδε μὲν οὖν ἐκ τούτων ὁ λόγος ἡμῖν δοκεῖ μοι σημαίνειν ἤδη, τῆς γε χωρικῆς μόθης ὅτι πεπαιδευθεὶς δεῖ βέλτιον κ. τ. λ. Ita enim ibi debet interpungi. Contrariam medelam adhibebis loco cuidam Psychogoniæ Tim. p. 35. A. καὶ τρία λαβὼν αὐ τὰ ὄντα συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν. Lege αὐτὰ συνεκ. ex Plutarch. t. ii. p. 1012. C. Procl. Cod. Tub. Totam autem Psychogoniam aliquando e musica veterum doctrina planam faciam:

τας τινά τρόπον ἀναγκάζομεν ἄδειν, μέχρι γε τοσούτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον, μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι ζυνακολουθεῖν ἕκαστον ταῖς τε βάσεσι τῶν ῥυθμῶν καὶ ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν, ἵνα καθορῶντες τὰς τε ἀρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἐκλέγεσθαι τε^a τὰ προσήκοντα οἷοί τ' ᾧσιν, ἃ τοῖς τηλικούτοις τε καὶ τοιούτοις ἄδειν πρέπον, καὶ οὕτως ἄδωσι, καὶ ἄδοντες αὐτοὶ τε ἡδονὰς τὸ^b παραχρῆμα ἀσινεῖς ἡδωνται^c καὶ τοῖς νεωτέροις ἡγεμόνες ἡθῶν χρηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος γίνωνται.^d μέχρι δὲ τοσούτου παιδευθέντες ἀκριβεστέραν ἂν παιδεΐαν τῆς ἐπὶ τὸ πλῆθος φερούσης εἶεν μετακεχειρισμένοι καὶ τῆς περὶ τοὺς ποιητὰς αὐτούς. τὸ γὰρ τρίτον οὐδεμία ἀνάγκη
 111. ii. 269. ποιητῇ γινώσκειν, εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα, τὸ δ' ἀρμονίας καὶ ῥυθμοῦ σχεδὸν ἀνάγκη τοῖς δὲ πάντα τὰ τρία τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα τοῦ καλλίστου καὶ δευτέρου,

punxerim.—^y αὐτὰ ε.—^z τῆς ᾠδῆς ε.—^a τε om f.—^b τὸ om h.—^c ἡδωνται E.—

jam enim tempus est, ut ex antiquæ philosophiæ notitia Timæus explicetur, ne latius serpat fastus iste, quo elatus sibi illa omnia esse apertissima nuper professus est aliquis, qui de iis ne tantillum quidem intellexit. ΒΟΕΚΗ. p. 152.

αὐτὸ] Sic pro αὐτῶν, Stephano præunte, scripsimus, cui Cornar. viam monstraverat vertendo: hoc igitur ipsum nunc, ut apparet, invenimus, quod —. Τοῦτο αὐτὸ, hoc ipsum, scil. quod quæxivimus et cujus inveniendi causa omnia hactenus disputata protulimus. Boeckhiius scribi volebat ἀδ τῶν, quod, quum verbis τοῦτ' οὖν cet. conclusio contineatur totius, quæ hactenus habita est, disputationis, minus aptum mihi videtur esse. Mox pro ἡμῶν Boeckhiius scribi jubebat ἡμῶν, sed vide de hoc dativi usu ad i. 1. Ast.

ἐκόντας] Spectat ad convictos illos solempnes, in quibus vinum seniores inflammatur, ut, quum sua sponte canere pudicitia eos prohibeat, libenter se ad canendum provocari patientur. Ast.

μέχρι γε τοσούτου—μέχρι τοῦ] Sic vii. 22. p. 821. D. μέχρι τοσούτου μαθεῖν—μέχρι τοῦ cet. Xenoph. Mem. Socr. iv. 7. 5. Τὸ δὲ μέχρι τοῦτο ἀστρονομίαν μαθάνειν μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα—γινῶναι. Alia

id genus collegit Heind. ad Protagor. p. 628.—De βάσει τῶν ῥυθμῶν vide ad Polit. iii. 11. Ast.

καὶ τοῖς νεωτέροις] Verba hæc, quæ Ficin. male intellexit, ita Cornar. vertit: quo et ipsi canentes statim voluptates innocuas percipiunt, et junioribus convenientis bonorum morum amplexus duces fiant. Ἀσπασμὸς (ἀσπάξασθαι, amplecti, est colere, amare) similiter usurpatur libr. xi. 4. 919. E. τῷ ἐκείνων μίσει τε καὶ ἀσπασμῷ. Ast.

φερούσης] Spectantis. Φέρειν enim eis vel πρὸς τὸ est spectare ad aliquid. Vid. Valcken. Opusc. Crit. t. ii. p. 216. Ast.

τὸ γὰρ τρίτον] Tertium illud (sc. εἴτε καλὸν εἴτε μὴ καλὸν τὸ μίμημα. Cap. 11. ἐπειθ' ὡς εἰ τὸ τρίτον εἴργασται τῶν εἰκόνων ἠτισσοῦν ῥήμασί τε καὶ μέλεσι καὶ τοῖς ῥυθμοῖς.) poetæ (latiori sensu etiam musicos hæc vox complectitur, quos compositores vocamus) haud necessarium est nosse, dummodo harmoniam et numerum cognoscat, seniores vero, ut qui iudices in re musica juvenutisque præceptores futuri sint, omnia tria illa percepta habere oportet, Ast.

τὸ δ' ἀρμονίας] I. e. τὴν δὲ ἀρμονίαν καὶ τὸν ῥυθμόν; vid. ad i. 8. Ast.

ἢ μηδέποτε ἰκανὸν ἐπαυδὸν γίνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετὴν. καὶ 11. 671.
ὁ περὶ ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς ἐβουλήθη, τὴν τῷ τοῦ Διονύσου
χορῶν βοήθειαν ἐπιδείξαι καλῶς λεγομένην, εἰς δύναμιν εἴ-
ρηκε. σκοπούμεθα δὴ^ο εἰ τοῦθ' οὕτω γέγονε. θεωρηθῶντος
μὲν που ὁ ξύλλογος ὁ τοιοῦτος ἐξ ἀνάγκης προϊούσης τῆς
πόσεως ἐπὶ μᾶλλον ἀεὶ^ι ξυμβαίνει γιγνόμενος, ὁ περὶ ὑπε-

^d γίνονται E.—^c δὲ τ.—^f ἀεὶ Boeckhiius, οἱ τ: εἰ γ.—^s εἶναι om E.—^h ἐπιμ-

ἦ] Aut, h. e. alioqui, ut Phædr. c. 30. p. 250. A. ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Infra iv. 9. p. 719. E. ἢ τὸν τοιοῦτον λόγον μήπω σοι διασοῦ γίγνεσθαι νόμον. vii. 21. p. 820. C. xi. 13. p. 874. A. et fin. ἢ κακὸς εἶναι δοξαζέσθω καὶ ἀπειθῆς τοῖς νόμοις. xii. 8. 957. C. ἢ μάτην τοῖνομα νῶ προσηκον κέκτητ' ἂν ὁ θεῖος ἡμῶν ἄν. Polit. vi. 5. 490. A. ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῆ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Protagor. 323. A. ὡς παντὶ προσηκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλει. AST.

καὶ, ὅπερ κ. τ. λ.] Laudantur hæc ab Euseb. Præp. Ev. xii. 24. p. 597. D. AST.

βοήθειαν ἐπιδείξαι] Est sermonem exhibere et in medio quasi proponere (notæ sunt Sophistarum ἐπιδείξεις) ad Bacchium chorum defendendum.—εἴρηκε, int. ὁ λόγος; pro viribus hoc præstitit. AST.

ἐπὶ μᾶλλον εἰ] Pro vocula εἰ, quæ hic nobis negotium facessit, substituendum puto adverbium ἀεὶ, quod apud Eusebium exstat: sicut et ἐπὶ μᾶλλον pro ἐπὶ μᾶλλον: item γινόμενος, pro γιγνόμενος. verum in his duabus lectionibus non itidem sequendum esse illum puto, præsertimque in posteriore. De hoc quoque moneo, verba hæc, προϊούσης τῆς πόσεως, interpunctione utrinque posita a præcedentibus et sequentibus esse separanda. ΣΤΕΡΗ. ἔτι μᾶλλον expressit quoque Cornar. cum partic. ἀεὶ. Vertit enim: *progrediente semper amplius potione*. Ficinus neque εἰ, neque ἀεὶ agnoscit. Et recte omittas. BIP.

προϊούσης τῆς πόσεως] Primum verba προϊούσης τῆς πόσεως commatibus secludenda sunt. Simpliciter dicitur προϊούσης τῆς πόσεως, ut προϊούσης τῆς συνουσίας Theætet. p. 150. D. προϊόντος τοῦ ἔσματος Protag. p. 339. C. προϊούσης τῆς ηλικίας Phædr. p. 279. A. προϊόντος τοῦ λόγου ib. p. 238. D. προϊόντος

τοῦ χρόνου p. 255. A. Legg. iii. p. 678. B. p. 684. A. p. 698. E. p. 700. D. Deinde uno tenore scribendum ἐπιμᾶλλον, ut ἐπίπροσθεν; μᾶλλον enim adverbium est, et in iis solis compositis, quæ fiunt ex adjectivo et præpositione, ut ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μείζον, ἐπὶ μέγα etc. tantundem est scribasne junctim an divisim. Suid. Ἐπιμᾶλλον, ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος τῶν δὲ τινῶν τοῖς Ἐπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων (i. ἀχθεσθέντων). καὶ ἀντὶ τοῦ περισσώτερα ἐκδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. Καὶ αὐθις ταῦτά μοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν ἀποῦ τὸ μῖσος. Idem: Ἐπιμᾶλλον, ἐπίρρημα, περισσώτερος. καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν. Cf. F. I. Bast. Epist. Crit. in Antonin. Lib. Parth. et Arist. Gallice scripta p. 147. Est *magis magisque*. Male Euseb. Præp. Ev. xii. p. 597. ἔτι μᾶλλον. At ex eodem et Cornarii versione: *progrediente semper amplius potione*, emendandum ἀεὶ pro εἰ. Notissima dictio μᾶλλον ἀεὶ. Euseb. γινόμενος; perperam. Semper dicitur *συμβαίνει γιγνόμενος*. v. iii. p. 682. D. ix. p. 867. E. p. 874. E. Epinom. p. 985. D. Tim. p. 86. B. BOECKH. p. 153.

ἐπὶ μᾶλλον] *Magis magisque*. Euseb. ἔτι μᾶλλον, quæ solemnis permutatio est; quocirca fuerunt, qui, ἐπὶ μᾶλλον Græce dici negantes, semper id in ἔτι μᾶλλον mutandum esse opinarentur: sed vid. Wesseling. ad Herodot. iii. 104. p. 249. et ad Diodor. Sic. t. ii. p. 535. Schæfer. in L. Bos. Ellips. Græc. p. 557. et Bast. Epist. Critic. p. 184. Ceterum Boeckhiius ἐπὶ μᾶλλον contendit junctim scribendum esse ἐπιμᾶλλον, quia μᾶλλον adverbium sit; sed adverbium in his adjectivi partes agit, ut sit μᾶλλον τι (ad majus quid, h. e. ad altiore semper gradum); deinde ἐπὶ a μᾶλλον sæpenumero separatum reperitur, ut apud Herodot. iv. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰδὸν ἐς τὸ θερμόν. Similiter in vernaculo sermone præpositiones adverbis jungimus, si

θέμεθα κατ' ἀρχὰς ἀναγκαῖον εἶναι^β γίνεσθαι περὶ τῶν
νῦν γιγνομένων.

ΚΛ. Ἀνάγκη.

ΑΘ. Πᾶς δὲ γε αὐτὸς αὐτοῦ κουφότερος αἴρεται καὶ
γένηθ' ἑ τε καὶ παρρησίας ἐμπίπλαται^η καὶ ἀνηκουστίας
ἐν τῷ τοιοῦτῳ τῶν πέλας, ἀρχῶν δ' ἰκανὸς^ι ἀξιοῖ ἑαυτοῦ τε
καὶ τῶν ἄλλων γεγρονέαι.

ΚΛ. Τί μήν;

ΑΘ. Οὐκοῦν ἔφαμεν, ὅταν γίγνηται ταῦτα, καθά πέρ
τινα σίδηρον, τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων^κ διαπύρους γιγνο-
μένας μαλακωτέρας γίνεσθαι καὶ νεωτέρας, ὥστε εὐα-
γώγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ τε^λ καὶ ἐπισταμένῳ παι-
δεύειν τε καὶ πλάττειν, καθά περ ὅτ' ἦσαν νέαι; τοῦτον δ'
εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὡς περ^μ τότε, τὸν ἀγαθὸν νο-
μοθέτην, οὗ νόμους εἶναι δεῖ συμποτικούς, δυναμένους
τὸν εὐέλπιν καὶ θαρραλέον ἐκεῖνον γιγνόμενον καὶ ἀναι-
σχυντότερον τοῦ δέοντος, καὶ οὐκ ἐθέλοντα τάξιν καὶ τὸ^ν
κατὰ μέρος σιγῆς καὶ λόγου^ο καὶ πόσεως καὶ Μούσης

III. II. 270.

πλαται Α.—^ι ἰκανῶς Ω.—^κ πεινόντων γ.—^λ τε add Α.—^μ ὑπερ γ.—^ν τὰ β.—

pro substantivis posita sunt, ut *auf heute, auf morgen*. Neque possum Stephano et Boeckhio assentiri, verba *προϊούσης τῆς πόσεως* interpunctione utrinque posita separanda esse censentibus; verba enim hæc id declarant, quo illud fiat, quod scriptor fieri dicit; eo videlicet, quod computatio procedit, fit, ut conventus paulatim turbulentiore evadat. Igitur *προϊούσης τῆς πόσεως* est id, quod vernaculo sermone diceremus; *im Fortgange des Trinkgelages* s. *des Trinkens*. Sic Xenoph. *Cyrop.* viii. 4. 13. *προϊόντος δὲ τοῦ συμποσίου* δὲ Κύρος τὸν Γωβρόαν ἐπήρητο.—Pro ei ex Eusebio *ἀεὶ* recepimus, quod jam Steph. et Viger. p. 57. pro vero habuerant. Denique pro *γιγνόμενος* Eusebius *γενόμενος* exhibet; sed *ξυμβαίνει* semper præsentī jungi, bene Boeckhii monuit. Participium *γιγνόμενος* pro infinitivo positum est, ut solet *ξυμβαίνει* construi; sic xii. 3. 946. C. *Epinom.* 2. 975. A. c. 8. p. 985. E. *Epistol.* vii. p. 327. C. 328. B. 330. C. Ast.

ἀναγκαῖον γίνεσθαι] Steph. interposuit *εἶναι*, quo cum ceteris libris carere

possimus, quum facile suppleri queat. Mox ex Eusebio *λεγομένων* pro *γιγνομένων* recepimus: *quod quidem necessario fieri in iis, de quibus nunc loquimur* (in conviviis), *posuimus*. Ast,

κουφότερος] Cum *αὐτὸς αὐτοῦ* conjunctum, de quo vid. ad i. 15. *ἐν τῷ τοιοῦτῳ, tunc*, vid. ad i. 1. Deinde Euseb. *ἐμπίπλαται—αὐτοῦ*. Ast.

μαλακωτέρας] Sic Euseb., libri editi Platonis *μαλακωτέρας*; *μαλακωτέρας* h. l. rectius habet, ferro *σκληρῷ* oppositum, velut *μαλακὸν* et *σκληρὸν* sibi opponuntur, v. c. *Tim.* 62. B. Sic et c. 9. p. 666. C. *μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα, γιγνόμενον*. Deinde *τε* post *δυναμένῳ* ex Euseb. *interposuimus*. *Ficin. si quis et possit et sciat.—ὅσπερ τότε, sc. ἦν, ὅτε ἦσαν νέαι*. Vulgo *ὑπερ*, *Cod. Voss.* vero *ὅσπερ*, quod in *ὅσπερ* *mutavimus*, ut τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην *epexegesi* inserviat. Ast.

δυναμένους] *Et valentes* s. hoc efficientes, ut—. Vid. ad cap. 8. p. 663. D. Ast.

τὸ κατὰ μέρος σιγῆς] *Est alternum*

ὑπομένειν, ἐθέλειν ποιεῖν πάντα τούτοις τάναντία, καὶ εἰσι-
 ἴοντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει τὸν^p κάλλιστον διαμαχόμενον
 φόβον εἰσπέμπειν οἴουσ' εἶναι μετὰ δίκης, ὃν αἰδῶ τε καὶ
 αἰσχύνῃν θεῖον φόβον ἀνομάκαμεν;^q

ΚΛ. Ἔστι ταῦτα.

ΑΘ. Τούτων δέ γε τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας καὶ
 συνδημιουργοὺς αὐτοῖς τοὺς ἀθορύβους καὶ νήφοντας τῶν
 μὴ νηφόντων στρατηγούς, ὧν δὴ χωρὶς μέθῃ^r διαμάχεσθαι
 δεινότερον ἢ πολεμίοις εἶναι^s μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβαν,
 καὶ τὸν αὖ μὴ δυνάμενον ἐθέλειν πείθεσθαι τούτοις καὶ τοῖς
 ἡγεμόσι τοῖς^t τοῦ Διονύσου, τοῖς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγο-
 νόσιν, ἴσῃν καὶ μεῖζω τὴν αἰσχύνῃν φέρειν ἢ τὸν τοῖς τοῦ
 Ἄρεος^u ἀπειθοῦντα ἀρχουσιν.

ΚΛ. Ὁρθῶς.

ΑΘ. Οὐκοῦν εἴ γε εἴη τοιαύτη μὲν μέθῃ, τοιαύτη δὲ
 παιδιὰ, μῶν οὐκ ἀφελθέντες ἂν οἱ τοιοῦτοι συμπόται καὶ
 μᾶλλον φίλοι ἢ πρότερον ἀπαλλάττοιεντο ἀλλήλων, ἀλλ' iii. ii. 271.
 οὐχ ὡς περ τὰ νῦν ἐχθροί, μετὰ νόμους δὲ πᾶσαν τὴν ζυ- ii. 672.
 ουσίαν ζυγγεγόμενοι καὶ ἀκολουθήσαντες, ὅποτε ἀφηγοῖν-
 το^v οἱ νήφοντες τοῖς μὴ νήφουσιν;

^o νόμου Ξ.—^p τὸν μὴ ΑΞΩηθητ.—^q ἀνομάκεν Ω.—^r μέθῃ ΑΩ.—^s εἶναι om ἡ.—
^t τοῖς ante τοῦ om ἡ.—^u ἄρεος ητ et corr A, ἄρεως Ω: ἄρεως *ς.—^v ἀφίκοιντο ΞΩ

(per vires obtingens) *silentium, ser-*
monem, cot.—*ὑπομένειν, sustinere, est*
h. l. servare, et ἐθέλειν ποιεῖν aptum
est a δυνάμενος: id efficientes, ut, qui
confidentior fiat, omnino faciat omnia
illis (quæ tumultuosus facit) contraria.
Sic infra: τὸν—μὴ δυνάμενον ἐθέλειν
πείθεσθαι, qui prorsus non potest obedire,
vid. nostra ad Phædr. p. 234. Ast.

μετὰ δίκης] Ita ut decet s. oportet;
 male vertunt interpretes: *cum justitia.*
 Verba θεῖον φόβον pronomini δν epeke-
 genesis causa adjecta sunt, vid. i. 6. De-
 inde εἰσιέναι et εἰσέρχασθαι, Latinorum
incessere, dicuntur perturbaciones animi,
ut timor, ut audacia, al. Vid. ad Polit.
i. 5. Dativi vero εἰσιόντι—θάρσει pen-
dent e verbo διαμαχόμενον. Ast.

τούτων δέ γε τῶν νόμων εἶναι] E pre-

gressis pete famèν, contendimus. Ast.
νήφοντας — στρατηγούς] Respexit
 hunc locum Aristot. Polit. ii. 10. (c. 9. §.
 8. Schneid.): Πλάτωνος (ἴδιος)—ὁ περὶ
 τὴν μέθην νόμος, τὸ τοὺς νήφοντας συμ-
 ποσιαρχεῖν. Ast.

εἶναι] Pro vitioso habeo et scriben-
 dum esse conjicio *πολεμεῖν*; priores hu-
 jus verbi syllabæ voce *πολεμίοις* oblitte-
 ratæ sunt, et e postrema vocis *πολεμεῖν*
 syllaba natum est *εἶναι*. Similiter Ficin.
 vertit: *sine quibus contra ebrietatem*
pugnare durius est, quam sine ducibus
sobriis cum hostibus dimicare. Μη ad
ἀθορύβων trahendum, de qua trajectione
 vid. ad i. 4. Φέρειν, ut Latinor. *ferre,*
est accipere, habere, ut centies usurpa-
tur; vid. ad xi. 3. Ast.

κατὰ νόμους τε] Vulgo κατὰ νόμους

ΚΛ. Ὁρθῶς, εἴ γε δὴ εἶη τοιαύτη^ω οἶαν νῦν λέγεις.

§. 13. ΑΘ. Μὴ τοίνυν ἐκεῖνό γ' ἔτι τῆς τοῦ Διονύσου δαρεῖας ψέγαμεν ἀπλῶς, ὡς ἔστι κακὴ καὶ εἰς πόλιν οὐκ ἀξία παραδέχεσθαι. καὶ γὰρ ἔτι πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι^χ λέγων, ἐπεὶ καὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ὁ δαρεῖται, λέγειν μὲν ὄκνος εἰς τοὺς πολλοὺς διὰ τὸ κακῶς τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ ὑπολαβεῖν καὶ γνῶναι λεχθέν.

ΚΛ. Τὸ ποῖον δῆ;

ΑΘ. Λόγος τις ἄμα καὶ φήμη ὑπορρεῖ πως, ὡς ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρυῖας^γ Ἡρας^δ διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, διὸ τὰς τε βακχείας καὶ πᾶσαν τὴν μανικὴν ἐμ-

εῖητ.—^ω εἶη τοιαύτη pr A, ἐπὶ τοιαύτη pr Ω, εἶη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ Ξ: εἶη ἐπὶ τοιαύτῃ *ς.—^χ ἐπεξέλθη τ.—^γ μητρυῖας A.—^δ Ἡρας om τ.—^β ἐμβάλλειν Ξεῖητ.—^β τελειω-

δὲ; sed sensus postulat, ut hæc cum prægressis artius conjungantur; quocirca te scripsimus. Ast.

ἀφηγοῦντο] In præced. edit. ἀφίκοντο. STEPH. qui sic in Not. 'De hac lectione ἀφηγοῦντο οἱ νήφοντες, quæ substituta fuit in locum hujus, ἀφίκοντο οἱ νήφοντες, dubitare nos non sinit hic pagina præcedentis locus, τοὺς ἀθρόβους καὶ νήφοντας, τῶν μὴ νηφόντων στρατηγῶν.' Ficinus vertit: *ducentibus sobriis*. Hinc Stephani conjecturam derivatam puta ἀφηγοῦντο, unice veram, quam et firmant præcedentia, ubi ἀθρόβοι καὶ νήφοντες præficiuntur tanquam στρατηγοὶ τῶν μὴ νηφόντων. BIP.

ὀφηγοῦντο] Correximus pro ἀφίκοντο, quod Steph. in ἀφηγοῦντο mutavit, Ficino præeunte, qui vertit, *ducentibus sobriis*; ὀφηγεῖσθαι vero, *ducere, præire, præscribere* s. præcipere, Platonicus est sermonis. Sic leg. x. 4. p. 890. C. Epinom. 5. p. 980. C. ii. p. 989. D. Polit. iii. 13. 403. E. Lys. 217. A. Gorg. 455. D. 458. B. Phædon. 82. D. Sophist. 227. D. Euthydem. 278. C. Theæt. p. 148. D. Criton. fin. Sensus est: *quotiescunque* (hoc est enim ὀπότε) *sobrii illi hortantur*, h. e. obediendum admonitionibus) omnibus sobriorum admonitionibus. Pro ὀπότε vero haud scio an rectius scribatur ὅπη ποτέ, quod verbi ὀφηγεῖσθαι usus videtur poscere. Sic v. c. x. 4. p. 890. C. ὅπηπερ ἂν ὁ νομοθέτης ὀφηγήσῃται γράφων. Ast.

ἔτι τοιαύτη] Sic pro ἐπὶ τοιαύτῃ scripsimus, quod sensum non habet: res futura significatur, ut supra: εἴ γε εἶη

τοιαύτη μὲν μέθη; et in his ἔτι est *aliquando*: *si quando talis foret, qualem nunc dicis*. Sic Xenoph. Cyrop. iv. 2. 10. μέγα ἔτι ἔσεσθαι αὐτόν. Ast.

§. 13. ἐπεὶ] Ante hæc verba intellige; quæ vero silentio prætermittamus, quum s. nam. Mox μὲν positum est non sequente δὲ, ut solet, vid. ad ii. 8. Hoc loco supplere possis: vobis vero dicam. Ast.

λόγος τις ἄμα] Cf. Athen. x. 55. p. 440. D. Deinde ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἡρας ex Athen. Cod. Voss. et Ficino (qui vertit: *a noverca Junone*) restituimus: Ald. Lov. Bas. 1. et 2. θεοῦ Ἡρας. Ast. μητρυῖας] Pro μητρυῖας Ἡρας legitur θεοῦ Ἡρας in præced. edit. sed scripturam illam, non hanc, agnoscit et Fic. STEPH. In Athenæi libris, qui l. x. p. 440. D. hanc particulam laudat, exstat: ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἡρας. recte. BIP.

ὕπὸ τῆς μητρυῖας] Ita una Stephani. Ald. Bas. 1. 2. ὑπὸ θεοῦ Ἡρας: Athen. x. p. 440. D. cod. Leid. et Fic. vertens, *a noverca Junone*, legitur ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἡρας. Hoc verum est. De re cf. Eurip. Cyclop. 3. Apollodor. iii. 5. Nonn. Dionysiac. xxxii. 48. Procl. in Tim. v. p. 296. BOECKH. p. 154.

τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην] Ut Homerium θυμὸς ἐν φρεσὶ, Latinor. *mens animi* (Plaut. Cist. ii. 1. 6. Epid. iv. 1. 4. Lucret. iii. 615. iv. 760. v. 150. Catull. lxx. 4. al.). Cf. Schrader. ad Musæum c. 9. p. 102. Ceterum nota est fabula, quæ Baccho furorem a Junone immissum esse tradit; hinc Eurip. Cycl. init. ἐμμανῆς Ἡρας ὕπο. Cf. Apollodor.

βάλλει^a χορείαν τιμαρούμενος· ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ δεδώρηται. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα τοῖς ἀσφαλῆς ἡγουμένοις εἶναι λέγειν περὶ θεῶν ἀφήμι λέγειν, τὸ δὲ τοσοῦδε οἶδα, ὅτι πᾶν ζῶον, ὅσον αὐτῶ προσήκει νοῦν ἔχειν τελεωθέντι,^b τοιοῦτον^c καὶ τοσοῦτον οὐδὲν ἔχον ποτὲ φύεται. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ ἐν ᾧ μήπω κέκτῃται τὴν οἰκείαν^{iii. ii. 272.} φρόνησιν, πᾶν μαίνεται^d τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως, καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ^d τάχιστα, ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. ἀναμνησθῶμεν δὲ^e ὅτι μουσικῆς τε καὶ γυμναστικῆς ἔφαμεν ἀρχὰς ταύτας εἶναι.

θέντι f.—^c τοῦτον Ωητ et (corr in o) A.—^d ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ ΑΞΩτσητ : ἀποκτείνῃ

Bibl. iii. 5. ubi v. Heynii Observatt. p. 231.—Nonni Dionys. xxxi. 48. Ast.

ἐμβάλλειν] ἐμβάλλειν omnes libri exhibent præter Stephanianum; etiam Ficin. vertit: atque idcirco ulciscendi gratia bacchationis choream omnemque insaniam induxisse (sc. λόγῳ τις ἔμα καὶ φήμῃ ὑποβρεῖ.) Hanc ob causam τιμαρούμενος, quod vulgo legitur, in τιμαρούμενον mutavimus (φήμῃ ὑποβρεῖ s. ἐστίν, τὰς τε βακχείας καὶ πᾶσαν τ. μ. χορείαν αὐτὸν ἐμβάλλειν τιμαρούμενον). Quancquam nescio, an τιμαρούμενος ita defendi possit, ut propter prægressum ὡς ὁ θεὸς οὖτος—διεφορήθη, quum verba sequentia ad idem subjectum referantur, nominativum participii positum esse dicamus, ac si λέγεται, non λόγος—ὑποβρεῖ præcesserit. Ast.

ἀσφαλῆς ἡγουμένοις] Pindar. Olymp. i. 55. Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ μείων γὰρ αἰτία. De fabulis poetarum mendacibus atque impiis vid. Polit. ii. 17. ubi v. not. Ast.

τὸ δὲ τοσοῦδε οἶδα] Laudat Stob. Serm. L. p. 358. n. 10. ubi post πᾶν scribitur ζῶον (Ficin. nullum animal), quod male abest ab Ald. Lov. Bas. 1. et 2. Sic cap. 14. τὸ κατὰ φύσιν πηδᾶν εἰθίσθαι πᾶν ζῶον. Ast.

ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ] In vet. ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ τάχιστα, pro istis ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ (quæ lectio non videtur posse ferri) Fic. autem ita vertit ac si participio utens scripsisset, καὶ ἀκταινοῦν ἑαυτὸ, vel ἀκταινοῦν sine pronomini adjectione. STEPH.

ἀκταινῇ αὐτὸ] Vulgo ἀποκτείνῃ τις αὐτὸ (Cornar. quum quis ipsum citissime occidat, rursus confuse saltat). Codd. Voss. Par. Stob. Ms. et Schol.

(vid. Ruhnken, ad Tim. p. 20.) exhibent ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ; eandem memorat scripturam Steph. et Ficinum quoque tale quid legisse apparet, quum veriter: et fastu elatum lasciviensque salit. Ἀκταινώσῃ mendosum est, quod si cum vulgata scriptura comparaveris, ἀκταινῇ legendum esse tibi persuadebis. Sensus existit convenientissimus: simulac lascivit (gaudio exsultat), immoderate etiam salit. Scilicet ἀκταινῇ proprie est ulacri esse animo, lascivire vel exsultare, γαυριᾶν, et de equo præcipue usurpatur exsultante ac ferociente (vid. Etymol. M. p. 54. 34.); igitur non idem est cum sequente ἀτάκτως πηδᾷ, quod Scholiastæ (p. 225.) interpretatio vult; sed hoc consequens, quod dicimus, haberi oportet. Schneider. Lexic. Gr. t. ii. p. 688. pristinam lectionem fuisse opinatur ἀπακταινῇ vel ἀπακτάνῃ, quod, sensu activo, sit: vehemente motione defatigare; sed hoc nihil est. Tls, quod vulgo verbo ἀκταινῇ vel, ut scribitur in libris editis, ἀποκτείνῃ subjectum extat, Stobæi auctoritate expunximus.—Sed, ne quid dissimulem, offendor quodammodo pronomen αὐτὸ; quod quidem animum inclinât, ut putem, scribendum esse: θταν ἀκταινῇ τις, αὐτὸ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ; si quis exsultet (h. e. si quem exsultantem viderit), ipsum quoque statim salit (alterius saltatione incitatum). Sensus, qui ex hac scriptura existit, commodus est, ipsa vero scriptura tanto magis aridet, quanto artius vulgatæ lectionis vestigia sequitur. Ceterum respicitur locus c. i. p. 653. E. Ast.

ΚΛ. Μεμνήμεθα· τί δ' οὔ;

ΑΘ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τὴν ῥυθμοῦ τε καὶ ἀρμονίας αἴσθησιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδακέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν, Ἀπόλλωνα δὲ καὶ Μούσας καὶ Διόνυσον θεῶν^ε αἰτίους γεγονέναι;

ΚΛ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΑΘ. Καὶ δὴ καὶ τὸν οἶνόν γε, ὡς ἔοικεν, ὁ τῶν ἄλλων λόγος, ἵνα μαυῶμεν, φησὶν ἐπὶ τιμωρίᾳ τῆ^ε τῶν ἀνθρώπων δεδόσθαι· ὁ δὲ νῦν λεγόμενος ὑφ' ἡμῶν^h φάρμακον^ι ἐπὶ τούναντίον φησὶν αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἕνεκα δεδόςθαι, σώματος δὲ ὑγιείας τε καὶ ἰσχύος.

ΚΛ. Κάλλιστα, ὦ ξένε, τὸν λόγον ἀπεμνημόνευκας.

ΑΘ. Καὶ τὰ μὲν δὴ^k τῆς χορείας ἡμίσεα διαπεπεράνθω· τὰ δ' ἡμίσεα, ὅπως ἂν^l ἔτι δοκῆ, περανοῦμεν ἢ καὶ ἑάσομεν.

ΚΛ. Ποῖα δὴ λέγεις, καὶ πῶς ἐκάτερα διαιρῶν;

ΑΘ. Ὅλη μὲν που χορεία ὅλη παιδείσις ἦν ἡμῖν, τούτου δ' αὖ τὸ μὲν ῥυθμοὶ τε καὶ ἀρμονίαι τὸ κατὰ τὴν φωνήν.

ΚΛ. Ναί.

ΑΘ. Τὸ δὲ γε κατὰ τὴν τοῦ σώματος κίνησιν ῥυθμὸν μὲν κοινὸν τῇ τῆς φωνῆς εἶχε κινήσει, σχῆμα δὲ ἴδιον. ἐκεῖ δὲ μέλος ἢ τῆς φωνῆς κινήσις.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Τὰ μὲν τοίνυν τῆς φωνῆς μέχρι τῆς ψυχῆς πρὸς^m ἀρετῆς παιδείαν, οὐκ οἶδ' ὄν τινα τρόπον, ἀνομάσαμεν μουσικὴν.

τις αὐτὸ ε.—^e δ' ε.—^f τούτων ε.—^g τῆ add ΑΝεϋϋτ.—^h ὑμῶν ε.—ⁱ φάρμακον om h.—^k δὴ om f.—^l ἂν om pr Ω.—^m ὡς πρὸς Εϋβ, ὡς Ωε.—ⁿ προσέτιομεν Ετ : προσ-

τούτων] In preced. edit. θεῶν ante αἰτίους, pro τούτων, quod agnoscit et Fic. ΣΤΕΡΗ.

τούτων αἰτίους] Ald. Bas. 1. et 2. θεῶν αἰτίους. τούτων Ficino debetur, qui vertit: *duces ad hæc nobis esse tributos*. Ita quoque corrigendum statuit Cornar. in Ecl. l. l. Bip.

τούτων αἰτίους] Ald. Lov. Bas. 1. et 2. θεῶν αἰτίους, quod Cornar. jam cor-

rexerat. Sic Ficin. quoque: *duces ad hæc nobis esse tributos*. Mox post τιμωρία e Cod. Voss. articulum τῆ interposuimus. Ast.

αἰδοῦς μὲν] Construe: ἕνεκα κτήσεως ψυχῆς μὲν αἰδοῦς, σώματος δὲ ὑγιείας τε καὶ ἰσχύος: *ut animi pudorem, corporis vero sanitatem ac robur nobis comparemus*. De his genitivis cumlatis vid. ad i. 15. Verba postrema σώματος δὲ ὑγι-

ΚΛ. Ὅρθῶς μὲν οὖν.

ΑΘ. Τὰ δὲ γε τοῦ σώματος, ἃ παιζόντων ὄρχησιν εἴπομεν, ἐὰν μέχρι τῆς τοῦ σώματος ἀρετῆς ἢ τοιαύτη κίνησις γίγνηται, τὴν ἔντεχνον ἀγωγὴν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ γυμναστικὴν προσείπομεν.¹

ΚΛ. Ὅρθότατα.

ΑΘ. Τὸ δὲ τῆς μουσικῆς, ἃ νῦν δὴ² σχεδὸν ἡμισυ διεληλυθέναι τῆς χορείας εἴπομεν καὶ διαπεπεράσθαι, καὶ νῦν οὕτως εἰρήσθω· τὸ δὲ ἡμισυ λέγωμεν. ἢ πῶς καὶ πῆ ποιητέον;

ΚΛ. ὦ ἄριστε,³ Κρησὶ καὶ Λακεδαιμονίοις διαλεγόμενος, μουσικῆς περὶ διελθόντων ἡμῶν, ἐλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς, τί ποτε οἶε σοι πότερον ἡμῶν ἀποκρινεῖσθαι πρὸς ταύτην τὴν ἐρώτησιν;

ΑΘ. Ἀποκεκρίσθαι ἔγωγ' ἂν σε⁴ φαίην σχεδὸν ταῦτ' ἐρόμενον⁵ σαφῶς, καὶ μανθάνω ὡς ἐρώτησις οὕσα αὕτη τὰ νῦν ἀπόκρισις τ' ἐστίν, ὡς εἶπον, καὶ ἔτι πρόσταξις διαπεράσασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς.

ΚΛ. Ἄρισθ' ὑπέλαβές τε καὶ οὕτω δὴ ποίει.

ΑΘ. Ποιητέον οὐδὲ γὰρ πάνυ χαλεπὸν ἐστὶν εἰπεῖν ὑμῖν γε ἀμφοτέροις γνώριμα.⁶ πολὺ γὰρ ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ πλέον⁷ ἐμπειρίας ἢ ἐν ἐκείνῃ μετέχετε.

ΚΛ. Σχεδὸν ἀληθῆ λέγεις.

§. 14. ΑΘ. Οὐκοῦν αὖ ταύτης ἀρχὴ μὲν τῆς παιδῶς τὸ κατὰ φύσιν πηδᾶν εἰθίσθαι⁸ πᾶν ζῶον, τὸ δ' ἀνθρώπι-

εἶπομεν *5.—² δὴ add ΑΩεΓ.—³ ἄριστε ξένη κρησὶ ἢ.—⁴ σε om ἢ.—⁵ ἐρώμενον πρ Ω.—⁶ γνώρισμα Ξτ.—⁷ πλέον om ἢ.—⁸ εἰθίσθαι (in ei corr) Ω.—⁹ ἀνθρώπιον πρ Ω.

elas respexit Athen. ii. 7. p. 38. D. Ast. πότερον] Scribendum videtur ὁπότερον, quo et alibi utitur pro ὀποτεροῦν, id est, utrumlibet, vel alterutrum, in talibus etiam locis. STEPH. Male Steph. Cf. Politic. p. 284. D. τούτου τε γὰρ ἕντος, ἐκεῖνά ἐστι, καὶ κείνων ἕντων ἐστὶ καὶ τοῦτο. μὴ δὲ (vulgo male μηδὲ) ἕντος πότερον τούτων, οὐδέτερον αὐτῶν ἔσται ποτέ. Cf. Heindorf. ad Charmid. p. 103. ad Theætet. §. 8. Idem e vett. edd. revocandum Pluileb. p. 22. D. ubi

male Steph. scripsit ὁπότερον. BOECKH. p. 154.

πότερον] Est alterutrum, ut Platoni frequentatur. Sic xi. i. p. 914. D. ἐὰν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνεται πότερον τῶν ἀμφισβητούτων. Stephano scribendum videbatur ὁπότερον, sine causa. Ast.

γνώριμα] Sic legit et Fic. non γνώρισμα. STEPH. Ald. Lov. Bas. 1. et 2. γνώρισμα. Ficini. quæ utrisque vobis notissima sunt. Ast.

νον, ὡς ἔφαμεν, αἴσθησιν λαβὸν τοῦ ῥυθμοῦ ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκε, τοῦ δὲ μέλους ὑπομιμνήσκοντος καὶ ἐγείροντος τὸν ῥυθμόν, κοινωθέντε^x ἀλλήλοις χορείαν καὶ παιδιὰν ἐτεκέτην.

ΚΛ. Ἀληθέστατα.

ΑΘ. Καὶ τὸ μὲν, Φαμέν, ἤδη διεληλύθαμεν αὐτοῦ, τὸ δὲ πειρασόμεθα ἐφεξῆς διελεῖν.

ΚΛ. Πάνυ μὲν οὔν.

ΑΘ. Ἐπὶ τοίνυν τῇ τῆς μέθης χρεία^y τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν,^z εἰ καὶ σφῶν ξυνδοκεῖ.

III. II. 275.

ΚΛ. Ποῖον δὴ καὶ τίνα λέγεις;

ΑΘ. Εἰ μὲν τις πόλις ὡς οὔσης σπουδῆς τῶ ἐπιτηδεύματι τῶ νῦν εἰρημένῳ χρῆσεται μετὰ νόμον^a καὶ τάξεως, ὡς τοῦ σαφρονεῖν ἕνεκα μελέτης χρωμένη, καὶ τῶν ἄλλων

—^w καὶ ἐγείροντες om h.—^x κοινωθέντ^v ἢ, κοινωθέντες f.—^y χρεία ΑΩϛ; χρῆσεί v: χορεία *ε.—^z ἐπιθῶμεν πρῶτον τ.—^a νόμον Ξ.—^b ἀφίξεται h.—^c οὔν om v.—

§. 14. τὸ δὲ μέλος ὑπομιμνήσκοντος— τοῦ ῥυθμοῦ] Vulgo scribitur τοῦ δὲ μέλους—τὸν ῥυθμόν, quod sensum habet contrarium ejus, quem orationis series postulat. Nemp̄ si homo rhythmī sensu jam imbutus saltationem invenit, quomodo rhythmus carmine demum excitatus dici potest? Hoc volebat scriptor dicere, ex rhythmō (i. e. mensura et lege hominī, utpote ratione prædīto, innata) profectam esse saltationem, et quum rhythmus, saltationis lex, carmen (harmoniam) procreasset, utrumque (rhythmum et harmoniam) chorū peperisse, e saltatione et cantu compositum. Quocirca τὸ δὲ μέλος—τοῦ ῥυθμοῦ scripsimus. Mox Ald. Lov. Bas. 1. et 2. κοινωθέντες. Ficin. *cantus item numerum excitat, quæ ambo invicem copulata choream et ludum pepererunt.* Ast.

χορεία] Pro χορεία affertur alia lectio, χρεία: quæ sequenda videtur (licet a Fic. non agnoscat) quum ea quæ antea dicta sunt, dici possint ostendere quæ sit χρεία μέθης, sicut et pag. seq. dicit μέθη χρῆσθαι, et χρείαν de eadem. Steph. Debetur vero hæc egregia emendatio ingenio Cornarii, vertentis: *Ebrietatis itaque usui primum Colophonem imponamus.* Bip.

χορεία] Sic Cornar. emendandum esse vidit vulgatum χορεία, quod libri omnes habent. Idem præbet Cod. Voss. Steph. memorat et in marg. Bas. 1. adscriptum extat. χορεία e prægressis fluxit. Ast. τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι] Sc. ἐπάγειν τῷ λόγῳ, colophonem addere est orationem ad finem perducere s. profligare. Vid. Erasmi Adag. Chil. ii. Cent. iii. p. 362. sq. Ruhnken. not. in Heusd. Specim. Crit. p. 33. Wyttēbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 21. et Heind. ad Theæt. §. 27. et Euthyd. 401. Proverbium repetit Strabo xiv. p. 952. (t. v. p. 548. Tzschuck.) Colophoniorum equitatu, quo tantopere excelluerint, ut, ubicunque gentium bellum gereretur, quod confici non posset, id Colophoniorum equitum auxilio profligaretur. Ast.

εἰ μὲν τις πόλις] Laudat hæc Euseb. Præp. Ev. xii. p. 598. C. ubi μελέτη (sic enim Ms. Euseb. Cf. Viger. p. 57.) pro μελέτης scriptum extat. Ficin. vertit: *exercitationis cuiusdam ad temperantiam gratia.* Magis perspicue Cornar. *veluti modestiæ gratia exercitatione utens.* Verba ita coherent: *εἰ τις πόλις χρῆσεται τῇ μέθῃ, ὡς μελέτῃ (οὐστῇ) τοῦ σαφρονεῖν ἕνεκα.* Ast.

ἡδονῶν μὴ ἀφέξεται^b ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τοῦ κρατεῖν αὐτῶν ἕνεκα μηχανωμένη, τοῦτον μὲν τὸν τρέπον ἅπασι τούτοις χρηστέον· εἰ δ' ὡς παιδιᾶ τε, καὶ ἐξέσται τῷ βουλομένῳ, καὶ ὅταν βούληται, καὶ μεθ' ἂν^c ἂν βούληται, πίνειν μετ' ἐπιτηδευμάτων ἀντινανοῦν ἄλλων, οὐκ ἂν τιθείμην ταύτην τὴν ψῆφον, ὡς δεῖ ποτὲ μέθῃ χρῆσθαι ταύτην τὴν πόλιν ἢ τοῦτον τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τῆς Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων χρείας προσθείμην ἂν τῷ^d Καρχηδονίων νόμῳ, μηδέποτε μηδένα ἐπὶ στρατοπέδου γεύεσθαι τούτου τοῦ πάματος, ἀλλ' ὑδροποσίαις^e ξυγγίγνεσθαι^f τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντα, καὶ κατὰ πόλιν μῆτε δούλον^g μῆτε δούλην γεύεσθαι μηδέποτε, μηδὲ ἄρχοντας τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ὃν ἂν ἄρχωσι, μηδ' αὖ κυβερνήτας^h μηδὲ δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν, μηδ' ὅς τις βουλευσόμενος εἰς βουλὴν ἀξίαν τινὰ λόγου συνέρχεται, μηδὲ γε μεθ' ἡμέραν μηδένα τὸ παράπαν, εἰ μὴ σωμασκίας ἢ νόσων ἕνεκα, μηδ' αὖ νύκτωρ, ὅταν ἐπινοῇ τις παῖδας ποιεῖσθαι ἀνῆρ ἢ καὶ γυνή.ⁱ καὶ ἄλλα δὲ πάμπαν ἂν τις λέγοι, ἐν οἷς τοῖς νοῦν τε καὶ νόμον ἔχουσιν ὄρθον οὐ ποτέος οἶνος, ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ'

II. 674.

III. II. 276.

^d τῷ τῶν ΑΠεβητ.—^e ὑδροποσίαις Ατβητ et (qui pr ὑδροποσίαις) Ω : ὑδροποσία *5. —^f ξ. Α.—^g δούλην μῆτε δούλον Α.—^h κυβερνητοῦ υ.—ⁱ γυναικί f.—^k ἄλλ' τῆ.

ἀλλ' ἔτι μᾶλλον] Laudat Galen. in libro : animi mores corp. temper. sequi, p. 350. v. 28. t. i. ed. Bas. Προσθείμην, int. τὴν ψῆφον, suffragium meum adjicerem s. suffragio meo comprobarem, accederem, assentirer. Vid. Hutchins. ad Xenoph. Anab. i. 6. 10. Quæ sequuntur, Stob. Serm. xlii. p. 295. 14. exscripsit. Ast.

στρατοπέδου] Galen. στρατόπεδα, omisso τούτου—ὑδροποσίαις (ut Euseb. et Cod. Voss.)—δούλους γεύεσθαι ποτε—μῆτ'—μῆτε—ἐνεργοῖς. Faehsius corrigebat ἐνάρχους, quod nihil est ; ἐνεργός est, qui in opere occupatus est, qui munere fungitur, oppositus τῷ ἀργῷ, otioso. Ast.

οὐδ' ὅστις] Dudum correxeram μῆδ' ὅστις, quum hoc reperirem apud Euseb. Præp. Ev. xii. p. 599. Stob. Eccl. Eth. xlii. p. 295. Paulo infra autem in illis,

ὥστε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ἦτινι πόλει, pro absurdo ἀμπέλων rescripseram ἀμπελώων e Fic. Quapropter secundum hanc rationem nec multis civitati vineis opus esset. Posthac sic scriptum diserte inveni apud Euseb. l. c. Βοεκη. p. 154, 155.

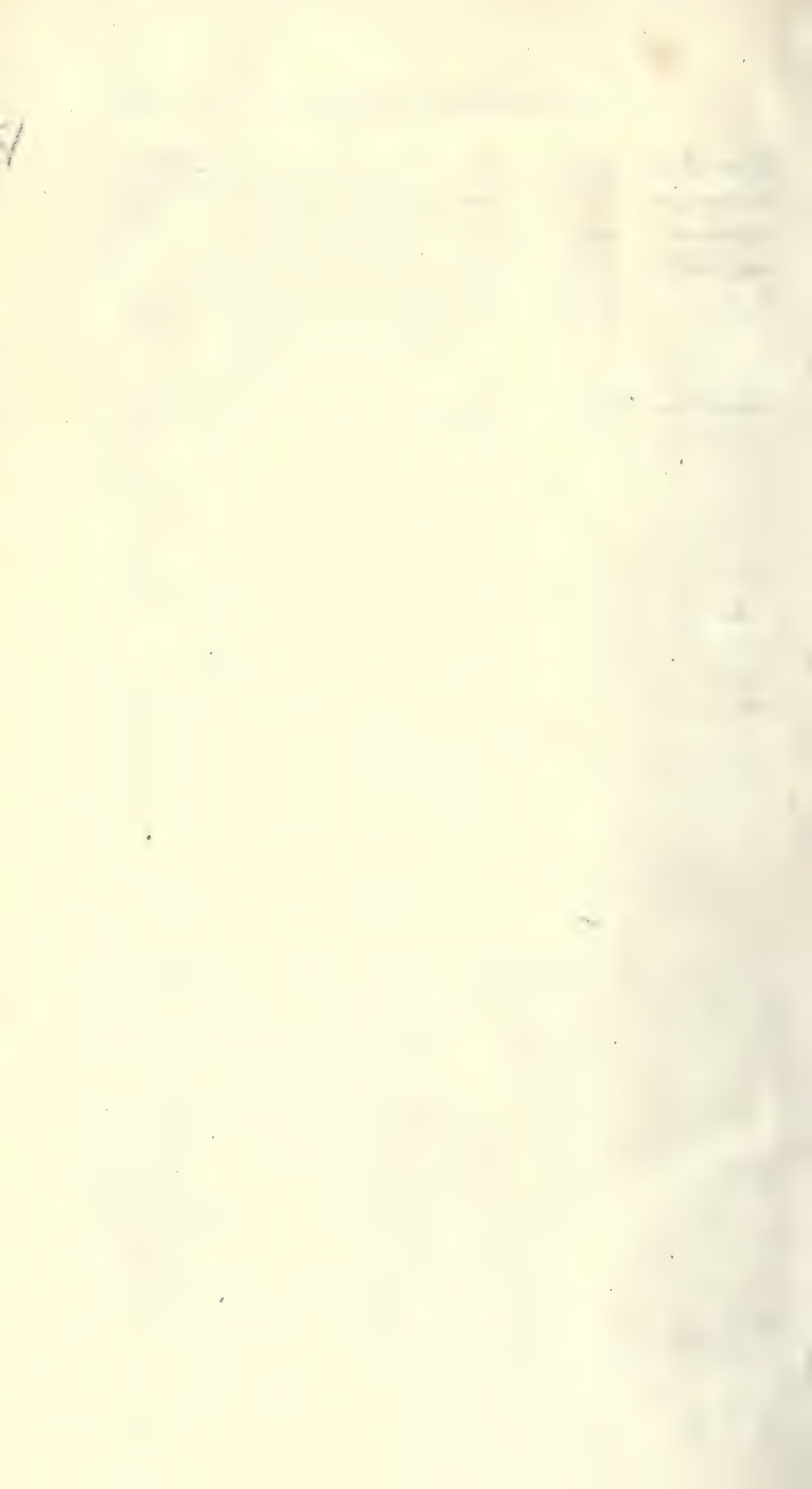
μηδ' ὅστις] Sic Euseb. Stob. et Galen. Vulgo οὐδ' scribitur. Mox Galen. βουλευόμενος—τὸ παράπαν μῆδένα—ἢ γυνή—πολλὰ (Stob. πάνυ πολλὰ). Euseb. ὡς pro ἐν οἷς, Cod. Voss. λέγοιεν οἷς. Deinde Galen. τοῖς γε νοῦν, quod recepimus. Mox ἀμπελώων ex Eusebio reposuimus pro ἀμπέλων, quod Ficin. confirmat vertens : vineis opus esset. Quanquam etiam vulgata scriptura defendi potest. De ἦτινι vid. ad i. 14. Ast.

ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ἤ τινι πόλει, τακτὰ δὲ τὰ τ'
 ἄλλα^κ ἂν^λ εἴη γεωργήματα καὶ πᾶσα ἡ δίαίτα, καὶ δὴ
 τὰ γε περὶ οἶνον^μ σχεδὸν ἀπάντων ἐμμετρώτατα^ν καὶ ὀλί-
 γιστα γίγνοιτ' ἂν. Οὗτος, ᾧ ξένοι, ἡμῖν, εἰ ξυδοκεῖ, κο-
 λοφῶν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω.

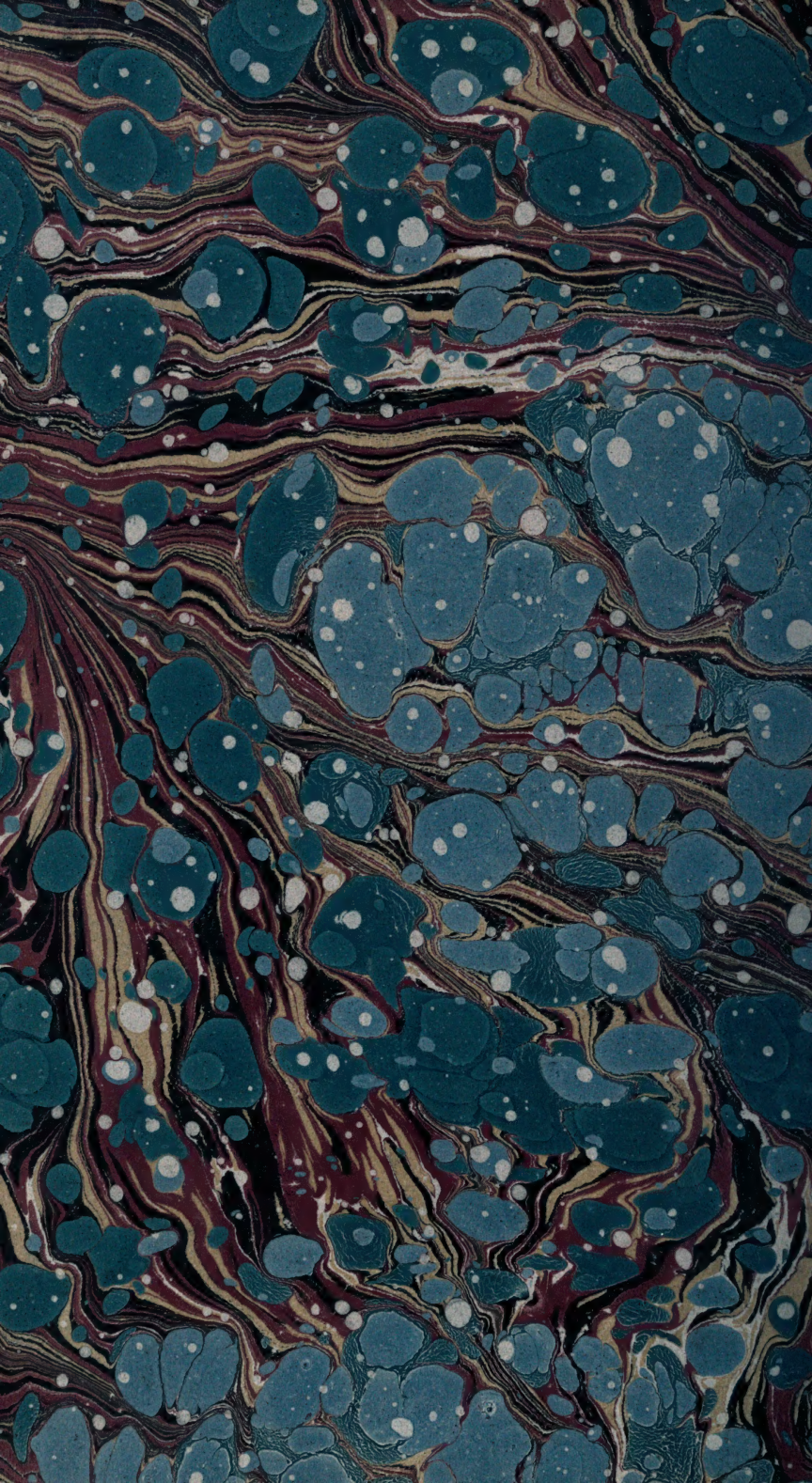
ΚΛ. Καλῶς, καὶ ξυδοκεῖ.

—^λ ἂν om ε.—^μ οἶνον Ωυβη.—^ν ἐμμετρώτατα Af, ἐμμετρώτατα Ω: ἐμμετρώ-
 τατα *5.

LGr
P718Be.2

Plato

Platonis et quae vel Platonis esse
feruntur vel Platonica solent comitari
scripta Graece omnia, ed. by Bekker.

8300

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

